

TRUYỆN ĐAM MỸ

ĐỪNG QUẢN CHUYỆN VẬT CỦA TÔI

TÁC GIẢ: LÂM THẮT NIÊN
EDITOR: TEAM MÔNG

---

cannhanhomongmo.wordpress.com

Đừng Quản Chuyện Vật Của Tôi

Lâm Thất Niên

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Truyện Teen, Điền Văn

Thể loại: Cường cường, thanh mai trúc mã, điền văn, thanh xuân vườn trường, mặt ngoài giáo bá thực tế tiểu học kê thụ X mặt ngoài cao lãnh học thần thực tế lão cấu công nhân
Nhân vật chính: Thịnh Diễm - Tần Tử Quy
Là một vị thiếu gia nhà giàu lại còn được cha mẹ cưng chiều, Thịnh Diễm chỉ có ba sở thích: trốn học, lên mạng và làm việc nghĩa giúp người (tục xưng đánh nhau).

Mà Tần Tử Quy – trúc mã sống cạnh nhà Thịnh Diễm - cũng chỉ có ba sở thích: bắt Thịnh Diễm trốn học, bắt Thịnh Diễm khi lên mạng và bắt Thịnh Diễm lúc đang làm việc nghĩa.

Cũng không biết là lần thứ mấy bị Tần Tử Quy bắt về nhà lúc đang đánh nhau, Thịnh Diễm rất cục nổi giận: "Tần Tử Quy, cậu đừng có lúc nào cũng quan tâm đến chuyện vật của tôi nữa được không? Là bài tập làm không được hay là thi đứng đầu không tốt hả?"

Tần Tử Quy luôn luôn lạnh lùng ít lời cũng là lần đầu tức giận, xé áo sơ mi của Thịnh Diễm rồi chỉ vào những vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ chọc người đau lòng kia: "Nếu tôi không thích cậu thì cần gì phải quan tâm đến cậu!"

Thịnh - nhiệt huyết giáo bá - sắt thép thẳng nam - Diễm:???

***

Vào một buổi sáng tỉnh lại sau lúc say rượu, Thịnh Diễm phát hiện di động của mình có thêm một cái app cầu được ước thấy, chỉ cần được Hệ thống đồng ý một ước nguyện nào đó thì chắc chắn sẽ được thực hiện.

Hy vọng vừa tỉnh dậy thì toàn bộ bài tập đều được hoàn thành. Hệ thống: ✓

Hy vọng thi môn nào qua môn đó. Hệ thống: ✓

Hy vọng hoa khôi lớp đừng đưa trà sữa cho Tần Tử Quy nữa. Hệ thống: ✓

Sau vài lần, Thịnh Diễn cảm thấy mình như thể là người được ông trời ưu ái, sắp đi lên đỉnh cao đời người.

Thẳng đến khi nguyện vọng thứ N: [Hy vọng Tần Tử Quy không quan tâm đến mấy chuyện vặt của tôi nữa] bị Hệ thống bác bỏ. Lại ước, lại bị bác bỏ, lại ước, lại bị bác bỏ.

Sau đó Thịnh Diễn nhận được câu trả lời của Hệ thống: [Đề nghị ký chủ sửa chữa nguyện vọng thành "Hy vọng Tần Tử Quy trở thành bạn trai của tôi" thì có thể thực hiện ngay lập tức.]

Thịnh Diễn mới chậm rãi đánh ra một dấu chấm hỏi: Chẳng lẽ cậu và Tần Tử Quy thật sự là số mệnh an bài sao?

Cuối cùng, sau khi nguyện vọng của cậu trở thành sự thật, một buổi sáng nọ tỉnh lại ở trên giường Tần Tử Quy, nhìn thấy điện thoại Tần Tử Quy trên đầu giường hiện lên một thông báo: [Hoàn thành nguyện vọng của bé cưng: [Hy vọng Tần Tử Quy trở thành người của tôi] thì mới bừng tỉnh nhận ra: Vút *** đi gì mà số mệnh an bài, Tần Tử Quy chính là tên đại ***!

-

Bề ngoài là giáo bá hùng hổ thực tế cực kỳ ấu trĩ thụ X Bề ngoài lạnh lùng học thần thực tế chiều vợ hết mực công.

Lưu ý:

1. Trúc mã trúc mã, Hệ thống là do công tạo ra, không có yếu tố giả tưởng.

2. Mọi ý tứ bên trên đều rất ngốc (cường điệu) bạch ngọt văn, đề nghị không cần nghiên cứu quá sâu.

3. Cùng 1 hệ liệt với [Đừng giả nghèo với tôi]

Một câu giới thiệu vắn tắt: Quan tâm chuyện của tiểu trúc mã, sao có thể coi là chuyện vặt?

Lập ý: Dưới sự trợ giúp của bạn trai, mỗi ngày đều học tập cùng hướng về phía trước.

-

Giới thiệu vắn tắt:

Thịnh Điển là một phú nhị đại* bị nuông chiều từ nhỏ đến lớn, trúc mã Tần Tử Quy vì thỏa mãn nguyện vọng của cậu liền thiết kế một app cầu nguyện. Thông qua app này mà kéo gần mối quan hệ của hai người, cũng làm cho Thịnh Điển từ một học tra (học dốt) biến thành một người sẵn lòng vì ước mơ mà cố gắng học tập, rồi đến hiểu rõ tâm ý của nhau, cuối cùng từ trúc mã biến thành người yêu. Tác giả hành văn hài hước, thiết lập nhân vật tươi mới đáng yêu, câu chuyện âm áp về hai trúc mã lớn lên cùng nhau, giúp đỡ lẫn nhau, tình cảm tinh tế chân thành tha thiết, miêu tả trọn vẹn hơi thở đời sống thiếu niên, làm cho người đọc cảm nhận được thời thanh xuân tươi đẹp, là một cuốn tiểu thuyết thanh xuân vườn trường đáng giá để đọc.

*phú nhị đại: nhà giàu đời thứ hai

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)

- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82: Hoàn chính văn](#)

Chương 1

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao@miknao)

Trời tháng 7, cứ đến chạng vạng là lại như muốn đổ mưa.

Dưới những tán cây ngô đồng là tiếng ve kêu từng đợt từng đợt, xen lẫn với tiếng quạt điện kêu rè rè, cảm giác ngột ngạt đến khó chịu.

Trong lớp học, ở hàng cuối cùng của tổ 2, Cầu Du đang dựa vào cửa, lau lau hơi nước trên mắt kính, giọng điệu ít nhiều có chút tuyệt vọng: "Diễn ca, mà nói xem cái điều hòa lớp chúng ta rốt cục đến khi nào mới sửa xong được? Tao chịu hết nổi rồi, hay mà bảo mẹ mà đòi cho chúng ta một cái mới đi, chứ không đợi lớp sửa xong tao cũng chết mất!"

Thiếu niên ngồi bên cạnh khẽ rủ mí mắt, không để ý tới hắn, ngón tay đặt trên màn hình điện thoại di động nhanh chóng lướt một đường, đầu ngón tay đề lên. Hai giây sau, màn hình liền tối đi.

[Đại cát đại lợi, tối nay ăn gà]

*Đây là câu hiện ra khi chiến thắng trong game PUBG

"Á đừ, Thịnh Diễn, mà đã tắt máy rồi sao? Tao còn chưa thấy người khác ở đâu, mà đã một phát súng bắn chết họ rồi?" Chu Bằng ở hàng trên thào tai nghe xuống, quay đầu lại, vẻ mặt khó có thể tin được.

Cầu Du ha ha một tiếng: "Diễn ca chính là vận động viên bắn súng chính thức được quốc gia cấp phép, mà có thể so sánh với cậu ấy không?"

Chu Bằng trợn trắng mắt: "Đây sao có thể là cùng một chuyện?"

"Sao lại không phải là cùng một chuyện? Còn không phải bên Ấn Độ họ nghiện ăn gà, sau liền thêm vào thể vận hội Olympic đó sao? Nếu không phải chí của Diễn ca không ở đây, không chừng trên sân khấu Olympic lần tới sẽ có bóng dáng đẹp trai của cậu ấy. Đúng không, Diễn ca?" Cầu Du nhìn về phía Thịnh Diễn, a dua cực kỳ. [ăn gà: bắn PUBG]

Thịnh Diễn cũng lười nhìn hắn, dựa lưng ghé về phía sau, vênh ghé lên, tiện tay nhắc mái tóc ướt đầm mồ hôi: "Muốn thay điều hòa thì nói thẳng. "

Lúc vén trán lên, lộ ra vết thương đỏ sậm vẫn còn mới ngay cạnh lông mày, làm nổi bật ngoại hình xinh đẹp có chút sắc bén của cậu, lại thêm thái độ thờ ơ mọi việc, chính xác là một vị thiếu gia sống trong an nhàn sung sướng.

Vẻ ngoài tốt, gia thế tốt, thể thao tốt, chơi game cũng tốt.

Chẳng trách đám nữ sinh mê cậu như điên đảo.

Không đúng, không chỉ nữ sinh, mà bản thân cũng rất thích cậu.

Nhất là sau khi biết tất cả điều hòa trong trường đều do mẹ Thịnh Diễn tài trợ, sự yêu thích này ngày càng mãnh liệt.

Nghĩ đến đây, Cầu Du cười hì hì: "Vậy cảm ơn mẹ mày trước nha. "

"Không có tiền đồ." Thịnh Diễn nhìn sang Chu Bằng, "Lại tiếp chứ. "

"Tiếp tiếp tiếp, nhất định phải chơi tiếp chứ."

Chu Bằng vội vàng khởi động lại trò chơi.

Hai ngày nay vừa thi cuối kỳ xong, các thầy cô vội vàng tập trung chấm bài thi, tiết tự học buổi tối không có người trông, không tranh thủ thời gian ôn đùi đại thần, quả thực đúng là lãng phí tài nguyên.

Chu Bằng liền hỏi Cầu Du: "Mày chơi không, thêm em gái tao nữa, vừa vặn đủ 4 người."

"Không chơi đâu, tao ngồi đọc sách đây. "

Cầu Du chỉ vào quyển sách dày bìa màu vàng trên bàn mình.

Thịnh Diễn thuận thế liếc mắt nhìn —— "Sau khi nhận được hệ thống ước nguyện, tôi bước lên đỉ,nh cao cuộc đời".

Vừa nhìn đã biết không phải là thứ đứng đắn gì.

Cậu chẳng hứng thú lắm, thu hồi tầm mắt: "Cái này mà cũng gọi là sách?"

"Sao lại không được gọi là sách, mày không được phân biệt đối xử văn học mạng của tui tao!" Cầu Du nói đoạn đẩy kính mắt, "Hơn nữa tao cảm thấy quyển sách này cực kỳ phù hợp với mày đó."

Mí mắt Thịnh Diễn cũng chả buồn nhấc lên.

Cầu Du kéo ghế lại gần, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Mày có biết cuốn sách này nói đến cái gì không? "

Thịnh Diễn: "Nói."

"Nói về một học tra bị chèn ép khắp nơi, sau một lần uống say vào đêm sinh nhật, tỉnh dậy không hiểu sao lại ràng buộc với một hệ thống ước nguyện. Từ đó bắt đầu bỏ xa học bá, hạ gục hội trưởng hội học sinh, hẹn hò với hoa khôi trường, thi đậu Thanh Bắc, bước lên đỉ,nh cao cuộc đời. Tao đọc đến đoạn này, nhân vật chính vừa mới bắt hội trưởng hội học sinh đến hộp đêm làm trai bao, mày nói có k,ích thích không cơ chứ!" Tiếng Cầu Du tuy nhỏ nhưng lại không giấu được hưng phấn.

*Thanh Bắc: Thanh Hoa - Bắc Đại, 2 ngôi trường đại học nổi tiếng nhất nhì Trung Quốc

Thịnh Diễn không nhìn được mà nghiêng mắt: "Loại sách này sao lại thích hợp với tao? "

Cầu Du nháy mắt: "Chẳng lẽ mày không muốn để cho ai đó đó, cũng làm này làm kia sao? "

"Ai là ai, cái gì là cái gì."

"Ai nha, còn có thể là ai được nữa, đều là hội trưởng hội học sinh, ngoại trừ Tần..." Cầu Du hưng phấn hỏi ngược lại một nửa, đột nhiên dừng lại.

Hắn cảm thấy giọng nói vừa rồi hỏi hắn hình như có chỗ nào không đúng.

Lạnh lùng, trầm thấp, dễ nghe, nhưng không phải của Thịnh Diễn, mà là vọng từ trên đầu xuống.

Giống như...

Cầu Du ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Cửa sau quả nhiên có nhiều hơn mấy người.

Vóc dáng cao, tỷ lệ cực tốt, áo đồng phục học sinh cài đến nút trên cùng, ống quần chỉnh tề không có một chút nếp gấp nào.

Đôi mắt hẹp dài, khóe mắt lạnh hẹp, con ngươi đen nhánh, xương hàm sắc bén rõ ràng, viền môi cũng thẳng, dưới ánh đèn làn da trắng đến phát lạnh.

Người này đeo bảng tên [Hội trưởng hội học sinh], cầm bút và sổ làm nhiệm vụ, mặt không đổi sắc đứng ở cửa sau, ngay cả điều hòa lớp 1 1/6 cũng không cần đổi.

Vì vậy lời nói đến bên miệng Cầu Du liền biến thành một câu đứng đắn: "Ngoại trừ Tần Tử Quy, không có thứ gì tốt! "

Không có tiền đồ.

Ngay giây đầu tiên Thịnh Diễm nghe thấy giọng nói này đã biết kẻ mặt lạnh xúi quẩy nào đó đã đến, đầu cũng lười quay lại, chỉ là khế cười trong lòng một tiếng, sau đó lưu loát đáp: "Mày nói đúng, quả thật rất thích hợp với tao, dù sao nếu tao có một hệ thống như vậy, việc đầu tiên chính là giải quyết tất cả những kẻ giả vờ tình tượng trên thế giới. "

Mùi khiêu khích mười phần.

Tần Tử Quy lại như không nghe thấy, hờ hững rũ tầm mắt, tự mình viết trên biên bản: " Lớp 1 1/6 Chu Bằng Cầu Du, tiết tự học buổi tối vi phạm kỷ luật, trừ một điểm hạnh kiểm. Lớp 1 1/6 Thịnh Diễm tiết tự học buổi tối vi phạm kỷ luật trừ một điểm, đồng phục học sinh không hợp lệ trừ một điểm, đánh nhau ẩu đả trừ ba điểm..."

"Chờ đã." Thịnh Diễm khó chịu cắt đứt lời người kia, ngửa mặt lên, "Con mắt nào của anh thấy tôi đánh nhau ẩu đả?"

Tần Tử Quy nhìn một cái, ánh mắt không bị gì cản trở rơi xuống vết thương ước chừng 4-5cm bên hông mày người nọ: "Không phải mèo già. "

Thịnh Diễm: "..."

Mèo nhà anh già đấy.

"Cho nên lần này tại sao lại đánh nhau?"

Giọng điệu Tần Tử Quy vẫn lạnh lùng cứ như một AI đang làm nhiệm vụ.

Thịnh Diễm cố gắng nghe ra chút cảm xúc bên trong cái giọng điệu giải quyết việc chung kia nhưng không thành, không hiểu sao thấy có chút bực bội.

Vừa định hùng hổ ném ra một câu "Liên quan gì đến anh", đã bị một tiếng "Thịnh Diễm" ngọt ngào cắt đứt.

Cậu nghiêng đầu nhìn, một bạn học nữ xinh đẹp không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cửa sau.

Cô nàng dường như không để ý Tần Tử Quy bên cạnh, trực tiếp đưa cho Thịnh Diễm một cái hộp nhỏ màu lam in hình Doraemon: "Nghe nói buổi trưa cậu vì chuyện của tôi mà đánh nhau với đám người bên trường dạy nghề, cảm ơn cậu. Đây là miếng dán vết thương, nhanh chóng dán lên, đừng để lại sẹo. "

Cho nên buổi trưa Thịnh Diễm lén ra ngoài đánh nhau là vì hoa khôi lớp bên cạnh sao?

Mọi người ở gần chỗ cửa sau vốn đang nhao nhao giả chết nghe vậy trong nháy mắt sống lại, xoa tay nóng lòng muốn biết, đã sẵn sàng ăn dưa.

Sau đó họ nghe được Tần Tử Quy lạnh lùng nói một câu: "Lớp 11/1 Lâm Khiển, đi lại tự do sang lớp khác trong tiết tự học, trừ một điểm."

Lâm Khiển khó tin quay đầu lại: "?"

Tần Tử Quy không đổi sắc: "Lớp 11/6 Thịnh Diễm giờ nghỉ trưa ra ngoài gây sự, trừ ba điểm."

Thịnh Diễm: "??"

Ngồi bút Tần Tử Quy lại tiếp tục: "Lớp 11/6, những người nói chuyện phiếm trong giờ, mỗi người trừ một điểm."

Quần chúng ăn dưa: "???"

Dường như là không cảm nhận được tầm mắt khiếp sợ lẫn phần nộ xung quanh, giọng điệu Tần Tử Quy vẫn lạnh nhạt như trước: "Nhân tiện nhắc nhở một câu, vết thương nông dùng i-ốt khử trùng là được, miếng dán hoạt hình này không thông khí tốt, dùng mùa hè chi bằng không cần."

Nói xong liền cùng hai học sinh bên ban kỷ luật xoay người rời đi, đầu cũng

không ngoảnh lại.

Sau một sự im lặng ngắn ngủi:

Lâm Khiển quay đầu lại hỏi: "Sao tôi lại cảm thấy hình như cậu ấy nhìn tôi có chút không vừa mắt? "

Thịnh Diễn cúi đầu đảo bút: "Không, anh ta nhìn tôi không vừa mắt. "

Có vẻ thế thật.

Suy cho cùng ở trường cấp ba này, không ai không biết hai vị đẹp trai nhất khối 11 cực kỳ không hợp nhau.

Một người lớp chọn, một người lớp chót, một người đứng đầu lớp 1 (11/1), một người lại đứng cuối lớp 6 (11/6).

Một người ngày nào cũng được khen ngợi trên chuyên mục "Minh nhật chi tinh", một người ngày nào cũng bị phê bình trước trường. [Minh nhật chi tinh: sao sáng mỗi ngày]

Một người vừa nhìn chính là học sinh giỏi xuất thân từ gia đình gia giáo, một người vừa nhìn cũng biết là đại thiếu gia chuyên gây chuyện thị phi chẳng ai quản được.

Hơn nữa Tần Tử Quy còn là hội trưởng hội học sinh, phụ trách mảng kỷ luật, mà Thịnh Diễn hết lần này tới lần khác lại là người không tuân thủ kỷ luật nhất, vì thế qua qua lại lại, hai người náo loạn đến nước sôi lửa bỏng, không đội trời chung.

Cho nên loại tình cảnh này, quần chúng vây xem cũng tập mãi thành quen.

Lâm Khiển thuận miệng động viên: "Quên đi, cậu ta vừa nãy không thu điện thoại của các cậu đã là nể mặt lắm rồi. Miếng dán này cậu không dùng được, tôi đành cầm đi vậy, cậu tự tới phòng y tế xử lí một chút."

Thịnh Điển "Ừ" một tiếng.

Rõ ràng không có hứng thú tiếp chuyện.

Lâm Khiển cũng không ở lại nữa: "Ngày mai lại tặng quà sinh nhật cho cậu."
"

Sau đó chậm rãi quay về lớp mình.

Hàng ghế phía sau lớp học cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Chu Bằng thiếu chút nữa bị tịch thu điện thoại di động với Cầu Du nói xấu Tần Tử Quy suýt bị bắt tại chỗ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chu Bằng quay đầu lại khẽ hỏi: "Buổi trưa mày đi ra ngoài đánh nhau là vì Lâm Khiển sao?"

"Không." Thịnh Điển không để ý đáp lại, "Chỉ là mấy ngày trước lúc tan học đụng phải tên tóc vàng bên trường dạy nghề đang chặn Lâm Khiển ở sau phố, trưa hôm nay lúc đi tiệm net lại nghe được vài lời không sạch sẽ của bọn chúng, nên thuận tay giáo dục một trận."

Lâm Khiển vẻ ngoài xinh xắn, thành tích tốt, tính cách cũng tốt, có thể nói là nữ thần được cả khối công nhận.

Vừa nghe nữ thần mình thế mà bị tên côn đồ trường dạy nghề bên cạnh chặn lại, Chu Bằng nhất thời lên cơn giận dữ: "Cái gì? Đám ngu ngốc kia lại dám ở bên ngoài bắt nạt nữ sinh trường chúng ta? Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không tự nhìn nước tiểu của mình xem có xứng hay không!"

Ngược lại Thịnh Điển không hề có tình cảm gì với Lâm Khiển, cũng không tức giận như hắn, chỉ là đơn thuần không thể chịu nổi cảnh nữ sinh bị bắt nạt.

Nhưng không nghĩ tới tên tóc vàng kia lại mang theo dao, nếu như không phải cậu phản ứng nhanh thì sợ là đã bị hỏng mặt, cũng may cuối cùng

không có việc gì lớn, chỉ là để tên kia chạy mất.

Chẳng qua nếu không thu thập tên khốn này, về sau sợ là còn phải đánh nhau tiếp.

Thịnh Diễn đang nghĩ, màn hình điện thoại sáng lên, bèn lấy ra xem.

[Anh Nhiễm tiệm net]: "Nhóc Thịnh, đám ngu ngốc trường dạy nghề kia lại tới, anh nghe ý bọn chúng là tối mai còn muốn đi chặn bạn em, bên em có thuyết pháp gì không?" [thuyết pháp: dùng lời nói để giải quyết, mình chưa tìm được từ nào thuần Việt mà gần nghĩa với từ này nhất nên vẫn để như này]

Thực ra bình thường ở trường quản lý theo kiểu khép kín, gần đây là vì thi cuối kỳ xong, các lớp khác đều được nghỉ, chỉ còn lại khối 11 chuẩn bị lên 12 ở lại trường học bổ túc, cho nên cơm trưa cơm chiều mới được ra ngoài ăn.

Cái khác không nói, chính là cực tiện dạy cho đám côn đồ thích tìm phiền phức bên ngoài trường kia một bài học.

Về phần thuyết pháp...

Không có gì để nói.

Không đánh kẻ ngu không được, vậy thì đánh thôi.

Thịnh Diễn trả lời ngắn gọn [Chờ em], tắt điện thoại di động, xách cặp từ trong ngăn bàn ra: "Tao đi trước, có việc thì gọi."

Chu Bằng vội vàng hỏi: "Còn đang học buổi tối, mà đi đâu vậy?"

Thịnh Diễn đeo cặp sách lên vai: "Đám người trường nghề kia đang ở tiệm net của Nhiễm ca."

Vừa nghe đám người này mò tới, Chu Bằng với Cửu Du lập tức lấy lại tinh

thần: "Mẹ nó mà không định dẫn hai đứa bọn tao theo à?"

"Mang theo cái rắm." Thịnh Diễn không thèm suy nghĩ đã trực tiếp từ chối:
"Bọn mày đi theo làm gì, đừng tham gia náo nhiệt lung tung."

Nói xong bèn đeo cặp sách lên một vai, xoay người ra khỏi phòng học.

Gần 8h, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, khuôn viên trường thưa thớt người, bảo vệ cũng nóng đến chợp mắt.

Thịnh Diễn quen thuộc tránh khỏi camera ở góc hành lang và trong khuôn viên trường, đi tới khu rừng trúc nhỏ phía sau tòa nhà giảng dạy thuộc điểm mù giám sát, cánh tay ném cặp sách qua tường vây.

Sau đó lui về phía sau vài bước, đang định lấy đà nhảy một cái, phía sau đột nhiên truyền đến mấy tiếng sột ruột: "Diễn ca! Chờ tụi tao một chút!"

Thịnh Diễn dừng bước quay đầu lại, thấy hai bóng người quen thuộc lén lén lút lút đi về phía này, không nhịn được ghét bỏ nói: "Bọn mày làm gì đấy?"

Hai người cố sức chạy đến trước mặt cậu, ưỡn ngực ngẩng đầu: "Lo bọn chúng người đông thế mạnh, tương quân một mình khó địch lại bọn chúng, cho nên chúng tiểu nhân đến trợ giúp ngài."

Nói cũng thật trượng nghĩa.

Thịnh Diễn một chữ cũng chả thèm tin: "Muốn ra mặt giúp Lâm Khiển thì cứ nói thẳng."

"Hehe." Bị chọc thủng ý nghĩ, Chu Bằng cũng không giải thích, "Tụi tao đúng là có ý này, nhưng cũng không thể nhìn học sinh trường mình bị bắt nạt mà gì cũng không làm chứ? Thật không đáng mặt đàn ông."

"Đúng vậy." Cầu Du tiếp lời, "Chẳng qua Diễn ca mày yên tâm, bọn tao sẽ không cướp danh tiếng của mày đâu, chờ đánh bại đám rùa rụt đầu kia, tụi tao sẽ rút lui, tuyệt đối không ảnh hưởng đến hình tượng tỏa sáng của mày"

trong lòng Lâm Khiển. "

"Đúng, bọn tao tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của mày và Lâm Khiển." Chu Bằng gật đầu, vẻ mặt nhìn qua mười phần trung thành.

Thịnh Diễn lại không hiểu: "Có ý gì? "

Cả hai cũng không hiểu: "Có ý gì là có ý gì?" "

Thịnh Diễn cau mày hỏi: "Tao và Lâm Khiển yêu nhau khi nào? "

Chu Bằng cùng Cầu Du bối rối: "Chẳng lẽ mày và Lâm Khiển không phải đang yêu đương bí mật sao?"

Thịnh Diễn: "???"

Hai người: "???"

Thịnh Diễn rốt cục không nhịn được: "Hai đứa mày bị bệnh phải không?"

Chu Bằng cũng không nhịn được: "Sao bọn tao lại bị bệnh? Năm ngoái sinh nhật mày ở KTV, không phải Lâm Khiển thổ lộ với mày sao? Mày cũng không từ chối, còn đưa cô ấy về nhà, bọn tao với cả Tần Tử Quy đều lén lút thấy được, mày còn không thừa nhận?"

"Ai nói tao không từ chối? Chẳng qua tao không muốn một cô gái phải xấu hổ trong những dịp như vậy thôi. Trên đường tao đưa cô ấy về nhà đã nói rõ, mọi người sau này chỉ là bạn bè, sau đó chuyện này coi như xong, sao đến chỗ bọn mày lại thành yêu đương bí mật?" Thịnh Diễn cảm thấy đầu óc hai tên này quả thực có vấn đề.

Hai tên đầu óc có vấn đề: "..."

Lúng túng ghê.

Chu Bằng với Cầu Du thăm dò hỏi: "Thật không phải sao?"

Thịnh Diễn phì cười: "Nếu không bây giờ tao gọi điện thoại cho Lâm Khiển?"

"Không cần không cần."

Chu Bằng với Cầu Du vội vàng xoa tay.

Thịnh Diễn xưa nay luôn dám làm dám chịu.

Cậu nói vậy, đó chắc chắn là sự thật.

Chỉ là bọn họ còn tưởng rằng mình nắm giữ bí mật kinh thiên động địa gì, giữ kín như bưng suốt một năm, kết quả đều là hiểu lầm.

"Chỉ là..." Cầu Du nghĩ đến cái gì, muốn nói lại thôi, nhịn xuống, sau lại không nhịn được, "Chỉ là nếu mày và Lâm Khiển không có gì, vậy mày với Tần Tử Quy làm sao mà cãi nhau?"

Thịnh Diễn: "? "

Cầu Du đẩy kính mắt: "Lúc trước không phải vẫn lan truyền Tần Tử Quy và Lâm Khiển là một đôi trai tài gái sắc đứng đầu lớp 1 sao, tụi tao liền cho rằng vốn là hai người bọn họ có cái gì, sau đó mày chen chân vào, đập chậu cướp bông, sau đó mày với Tần Tử Quy anh em bất hòa, trở mặt thành..."

Thấy biểu tình của Thịnh Diễn nổi nóng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, Cầu Du vội vàng nhanh chóng bổ sung: "Tụi tao suy đoán như vậy là có căn cứ, chứ không vì sao hai người trước đó tốt như anh em ruột thịt, kết quả năm ngoái vừa qua sinh nhật mày xong liền đột nhiên trở mặt? Không phải vì cái này thì vì cái gì? "

Lần này đến lượt Thịnh Diễn trầm mặc.

Cậu cũng không thể nói cho bọn họ biết, nguyên nhân cậu và Tần Tử Quy

náo loạn chính cậu cũng không rõ ràng.

Chỉ nhớ đêm đó, lúc cậu đang vui vẻ đi đòi quà sinh nhật của Tần Tử Quy thì chỉ đổi lấy một câu của người kia: "Thịnh Diễn, chúng ta không phải là người cùng một đường, về sau vẫn nên giữ khoảng cách, đường ai nấy đi. "

Nghĩ đến đây, trong lòng Thịnh Diễn bị đè nén vô cùng, không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này một chút nào nữa, tức giận nói qua loa: "Không có mấy chuyện như chúng mày nghĩ, tao chỉ đơn giản là ghét đáng về Tần Tử Quy cả ngày giả vờ tình tương còn quản đông quản tây, cực kỳ ghét. "

"Cái này cũng đúng." Cửu Du nhớ lại hành động của Tần Tử Quy lúc tự học buổi tối, tỏ vẻ đã hiểu, "Chỉ là..."

"Lại chỉ là cái gì? "

Thịnh Diễn có chút không nói nên lời.

Cửu Du đẩy kính mắt, đôi mắt dưới mắt kính lóe lóe ánh sáng nhìn thấu tất cả: "Chỉ là Diễn ca, mày có phải là không thích con gái không? "

Thịnh Diễn: "???"

"Chú không kiểu nữ thần đẳng cấp như Lâm Khiển chủ động thổ lộ với mày, mày còn có thể thờ ơ? Chuyện này không khoa học." Biểu tình của Cửu Du mười phần chắc chắn.

Chu Bằng nghe vậy lập tức mở to hai mắt, che cổ áo, lui về phía sau hai bước, hoảng sợ nhìn Thịnh Diễn, như gặp đại địch.

Thịnh Diễn: "..."

Tao còn là ông nội của mày đây này!

Địch.

Rốt cuộc là cậu tạo cái nghiệt gì, lại có hai tên bạn tầy như vậy.

Một câu cũng không muốn nói nhiều với hai đứa trẻ bị khuyết tật trí tuệ này nữa, trực tiếp lấy đà nhảy lên một cái, hai tay bám vào mép tường vậy, dùng sức xoay người lên, sau đó quay đầu nhìn từ trên cao xuống đầy miệt thị: "Yên tâm, ông đây thẳng tắp, hơn nữa kể cả tao cong, tao thà thích cái tên Tần Tử Quy không có tình người chả khác nào trí tuệ nhân tạo lúc nào cũng thích giả bộ kia..."

Cũng sẽ không thích mày.

Nửa sau lời nói nghẹn lại trong cổ họng Thịnh Diễn, không thể nói ra miệng.

Bởi vì lúc cậu xoay người chuẩn bị nhảy xuống, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cao lớn, chân dài, đôi mắt hẹp, làn da trắng đến phát lạnh.

Người kia đang đứng ở chỗ dự tính điểm rơi của cậu, cầm bút, lật quyển sổ, cúi đầu viết cái gì đó.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thịnh Diễn, mí mắt khẽ nhấc lên đón nhận tầm mắt của cậu, hờ hững thốt ra bốn chữ: "Cảm ơn đã thích."

Sau đó liền rũ mí mắt xuống một lần nữa, trên biên bản viết xong một hàng chữ xinh đẹp —— [Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6, lời nói dụ dỗ cán bộ kỷ luật, đã bắt tại chỗ, được như ý nguyện, cộng thêm năm điểm].

-

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Tử Quy: Tôi chỉ nghe thấy sáu chữ, đừng hỏi tôi sáu chữ nào.

Hết chương 1.

Chương 2

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Thịnh Diễn cũng không biết mình đã bị gán tội danh đáng xấu hổ là "lời nói dụ dỗ cán bộ kỷ luật", chỉ nhìn thấy bóng dáng cao ngất dưới ánh đèn đường, nghĩ thầm người này thật không biết xấu hổ.

Ngoại trừ đám con gái coi sắc đẹp là chính nghĩa còn có thẩm mỹ cực đoan trong trường, ai lại đi yêu thích anh ta?

Mà sao anh ta lại ở đây?

Cứ như là biết mình muốn trốn học vậy.

Ngay cả canh chỗ cũng chính xác như vậy.

Thịnh Diễn nghiêng đầu nhìn sang hai thằng bạn đầu óc hơi không bình thường ở bên kia tường.

Chu Bằng với Cầu Du vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ mình không phải nội gián.

Hừ, hai cái người này có cho cũng chẳng có cái gan đấy.

Thịnh Diễn thu hồi tầm mắt, từ đầu tường nhẹ nhàng nhảy xuống.

Điểm rơi gần hơn so với lúc dự đoán một chút, đáp xuống ngay trước mặt Tần Tử Quy, sau đó cậu khom lưng cầm cặp sách lên trước mặt Tần Tử Quy, quay đầu bỏ đi, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không cho anh ta.

Thái độ phải nói là cực kỳ khiêu khích, cực kỳ khinh thường.

Tần Tử Quy dường như cũng đã quen với thái độ này của cậu, biểu cảm chẳng hề thay đổi. Nét bút lay động, giọng điệu nhạt nhẽo: "Lớp 1 1/6 Thịnh Diễn, vắng mặt không phép, trèo tường trốn học, trừ 5 điểm hạnh kiểm."

Chuyện điểm hạnh kiểm này thích trừ thì cứ trừ đi.

Thịnh Diễn trước giờ chưa từng để ý, vẫn không thèm quay đầu lại.

Tần Tử Quy cũng không ngăn cản cậu, chậm rãi lật một trang tiếp theo, tiếp tục viết: "Lớp 1 1/6 Chu Bằng Cầu Du, vắng mặt không phép, trèo tường trốn học, giờ tự học buổi tối mang theo điện thoại đi động..."

Thịnh Diễn vốn không quay đầu lại trong nháy mắt liền dừng bước.

Cậu quay đầu nhìn về phía Tần Tử Quy: "Anh có ý gì?"

Tần Tử Quy: "Chẳng có ý gì."

Thịnh Diễn tức giận nói: "Tôi trèo tường là chuyện của tôi, không liên quan gì đến hai người bọn họ."

Tần Tử Quy không phủ nhận: "Nếu bây giờ cậu trở về, đúng thực là không liên quan gì đến hai người họ."

Thịnh Diễn: "..."

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!!

Cậu tùy tiện vi phạm kỷ luật trường cũng không sao, nhưng Chu Bằng với Cầu Du lại không tránh khỏi chuyện bị ăn mắng, loại chuyện vì mình mà liên lụy đến anh em này, Thịnh Diễn không làm được.

Nhưng muốn cậu chịu thua Tần Tử Quy, cậu lại càng không làm được.

Thịnh Diễn nhất thời không lựa chọn nổi, song cảm thấy gì thì gì chứ khí thế mình không được thua, nên hung dữ trừng Tần Tử Quy, ý đồ muốn khiến đối phương thấy sợ hãi.

Tốt nhất là sợ chết anh đi!

Trông chả khác nào một con báo ba tháng tuổi đang gây sự.

Tần Tử Quy nhướng mắt thưởng thức một chút, sau đó liền rũ mắt: "Phiên trực sáng sớm mai sẽ đưa biên bản đến phòng giáo vụ, các cậu tự xem mà làm."

Biên bản sau khi đưa đến phòng giáo vụ chính là ghi vào học bạ, mà các trường đại học khi tuyển sinh sẽ căn cứ vào đó mà tham khảo, không chỉ là chuyện bị trừ điểm bình thường rồi bị mắng vài câu như vậy.

Chu Bằng với Cầu Du ở bên kia nghe nói như vậy, lập tức bắt đầu vỗ tường kêu r/ên.

"Diễn ca! Bình tĩnh! Đừng bốc đồng! Vì tính mạng của tụi tao mà suy nghĩ lại đi!"

"Đúng vậy! Diễn ca! Giờ không phải lúc để dạy dỗ đám ngu ngốc kia! Bớt giận! Trở về trước, chúng ta từ từ nghĩ kế hoạch lâu dài."

"Tiểu nhân đã nằm sẵn trên đất rồi, đảm bảo lúc ngài nhảy xuống đôi chân tôn quý sẽ không dính một chút bùn đất nào!"

"Nếu như ngài trèo tường mà đau tay, còn có liệu trình độc quyền xoa bóp của Cầu gia nữa!"

"Quay lại đi Diễn ca!"

"Diễn ca!"

Thịnh Diễn vốn còn muốn đánh nhau tử tế một trận với Tần Tử Quy thì nghe hai tên kia kêu r/ên: "..."

Còn có chút mặt mũi nào hay không!

Thế nhưng không có mặt mũi cũng là anh em mình nhật về, ngoại trừ nhận ra, còn có thể làm gì.

Chẳng qua không thể để mất khí thế được.

Thịnh Diễn nâng cằm lên, có chút ác liệt hướng mắt về phía Tần Tử Quy: "Được, hôm nay coi như tôi nể mặt Chu Bằng và Cầu Du không thềm so đo với anh, nhưng không có lần sau, nếu không tôi sẽ cho anh biết ai mới là đại ca."

Vóc người Thịnh Diễn cao 1m8, ngũ quan xinh đẹp mà đầy sắc bén, khi nhướng mày nhìn Tần Tử Quy, đuôi mắt giương lên, giương nanh múa vuốt đầy khiêu khích.

Mà Tần Tử Quy vừa vắn cao hơn cậu 7 – 8 cm, khi rũ mắt xuống nghênh đón tầm mắt của người kia, liền mang theo chút cảm giác áp bách.

Thịnh Diễn không phục, lén lút kiễng gót chân, ngẩng đầu ưỡn ngực, ý đồ cho bản thân nhìn trông khí thế hơn.

Bốn mắt thẳng tắp đối diện nhau, vừa chạm liền nổ.

Sau đó Tần Tử Quy thản nhiên mở miệng: "Ừ, cậu là đại ca."

Thịnh Diễn hừ lạnh một tiếng: "Bỏ... hả?"

"Cậu là đại ca, cho nên phiền cậu trở về đi."

Tần Tử Quy khép cuốn sổ lại, một tay đút túi, lạnh lùng nhìn Thịnh Diễn, cảm xúc chẳng có chút dao động.

Thịnh – thoải mái thắng được cuộc chiến – Diễn: "..."

Đệch, cảm giác cực kì uất nghẹn.

Giống như là một đôi tình nhân đang cãi nhau, nhà gái chuẩn bị một bụng nghiêm túc lí luận một phen, kết quả nhà trai chỉ nhẹ nhàng ném ra một câu: "Em nói gì cũng đúng" sau đó liền đem tất cả những lời chưa nói chặn lại, thái độ qua loa có lệ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng chỉ nhìn từ lời nói thì lại giống như đối phương đang nhượng bộ, nếu cậu đây đưa nữa sẽ có vẻ rất không biết tốt xấu, rất không nói lí lẽ, cho nên chỉ có thể cứng rắn nhịn xuống.

Thịnh Diễn sắp nghẹn chết.

Nhưng cậu cũng không thể trực tiếp vung tay rời đi, dù đầu óc Chu Bằng với Cầu Du có không tốt đến đâu thì cũng là hai mạng người.

Vì thế sau khi im lặng, cậu khẽ nghiêng răng, cười lạnh một tiếng: "Được, nhận tôi làm đại ca là được, em trai ngoan."

Ba chữ cuối cùng phát âm hơi nặng, khiêu khích trào phúng mười phần.

Sau đó tháo cặp sách trên vai ném qua tường, nhẹ nhàng nhảy lên, xoay người, không để lại cho đối phương bất kì cơ hội phản kích nào.

Vạt áo thun màu đen rộng thùng thình theo động tác nhanh nhẹn tung bay trong gió, để lộ một đoạn vòng eo mảnh khảnh gầy gò cùng làn da trắng nõn nà, có thể thấy được vết bầm tím sẫm, dưới ánh đèn đường có vẻ vô cùng chói mắt.

Tần Tử Quy híp mắt lại, dựa vào đèn đường phía sau, nhìn bóng người biến mất giống như đang suy nghĩ gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn xé tờ giấy cuối cùng vừa mới viết, vo thành một nắm, tiện tay ném vào trong thùng rác, chậm rãi rời đi theo hướng ngược lại với

cổng trường.

-

Sau khi Thịnh Diễn trở lại trường, rất rõ ràng, cảm xúc rất tẻ.

Đôi môi mím lại không nói lời nào, bước nhanh về lớp học, sau đó kéo ghế ra, ngồi lên, lưng dựa vào thành ghế, duỗi đôi chân dài ra, im lặng một lúc lâu rồi nói: "Cầu Du."

Hai chữ đầy lạnh lẽo.

Cầu Du sợ tới mức giật mình tại chỗ: "Sao vậy, làm sao vậy, Diễn ca?"

"Đưa đây."

Thịnh Diễn tựa vào ghế, không nghiêng đầu, chỉ nhấc tay trái lên, duỗi ra trước mặt Cầu Du, ngoắc hai ngón tay.

Cầu Du hơi sững sờ: "Cái gì?"

Thịnh Diễn mặt không chút thay đổi: "Quyển sách đưa hội trưởng hội học sinh đến hộp đêm làm trai bao."

Cầu Du: "..."

Xem ra cuối cùng vẫn đi đến bước này.

Hắn một mực cung kính đem cuốn sách bìa màu vàng dày cộp kia đặt lên tay Thịnh Diễn: "Hành văn lộn xộn, không có logic, nhưng xếp hạng đầu tiên."

Đứng đầu hay không không quan trọng, quan trọng là kết cục hội trưởng hội học sinh đủ thảm là được.

Thịnh Diễn nghiêm mặt, cầm lấy quyển sách kia, bắt đầu lật xem.

Đúng như Cầu Du nói, hành văn lộn xộn, không có logic.

Nhân vật học dốt kia giai đoạn đầu còn cực kỳ khốn khổ, bị tên hội trưởng hội học sinh nham hiểm độc ác bắt nạt mọi nơi.

Thịnh Diễn càng đọc càng tức giận, tức giận vô cùng, ngay lúc cậu vừa đọc đến đoạn nhân vật chính nhật được hệ thống ước nguyện thực hiện mong ước đầu tiên, thì phía sau đột nhiên có người gọi cậu một tiếng: "Thịnh Diễn"

Thịnh Diễn quay đầu lại, là lớp phó lớp 1 1/1 kiêm trưởng ban kiểm tra kỷ luật hội học sinh, Trần Du Bạch.

Trần Du Bạch đưa cho cậu một cái túi: "Cho cậu."

Mở túi ra, bên trong chứa 1 lọ i-ốt, một gói tắm bông, một hộp thuốc tan vết máu bầm.

Thịnh Diễn nhướn mày: "Của ai vậy?"

Trần Du Bạch dựa vào khung cửa: "Cậu coi như là hội học sinh quan tâm cậu đi."

Từ khi nào mà hội học sinh có cái nghĩa vụ này thế?

Thịnh Diễn nghi ngờ trong lòng, đang định hỏi thì liếc mắt thấy một quyển sổ khác trong tay Trần Du Bạch, trên bìa ghi bốn chữ kiểu Khải màu đỏ tươi: "Ghi chép phiên trực."

Đuôi lông mày cậu khẽ nhướn: "Thứ này sao lại ở chỗ cậu?"

Trần Du Bạch theo tầm mắt cậu liếc một cái, giơ quyển sổ lên: "Cậu nói cái này à? Nó lúc nào chả ở chỗ tôi."

Thịnh Diễn: "?"

Không phải vừa rồi còn ở chỗ Tần Tử Quy sao?

"Tần Tử Quy kiểm tra xong lớp các cậu về đã đưa cho tôi, các lớp còn lại là tôi giúp cậu ấy kiểm tra nốt, cho nên vẫn luôn ở chỗ tôi. Có vấn đề gì không?"

Trần Du Bạch không biết tự nhiên Thịnh Diễn hỏi cái này làm gì, chỉ chú ý tới vẻ mặt của tổ hợp ba người phía sau đột nhiên trở nên vi diệu.

Thịnh Diễn ổn định cảm xúc, hỏi: "Nhiệm vụ này của các cậu vốn có bao nhiêu quyển sổ ghi chép?"

Trần Du Bạch không nghĩ nhiều: "Chỉ có một quyển thôi, trực xong thì lập tức giao cho phòng giáo vụ."

Thịnh Diễn: "..."

Cho nên tên chó Tần Tử Quy kia đứng ở phía sau tường vây giả vờ viết nửa ngày rốt cuộc là viết cái gì?

Còn nói cái gì mà ngày mai đem biên bản phiên trực giao cho phòng giáo vụ?

Kết quả là lấy sổ trực giả để lừa cậu?

Mẹ nó coi cậu là thằng ngốc sao?!

Thịnh Diễn vỗ bàn, đứng thẳng dậy, cất bước đi ra ngoài.

Trần Du Bạch hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

"Lớp 1, tìm Tần Tử Quy."

Thịnh Diễn nói mà không quay đầu lại.

Trần Du Bạch dựa vào khung cửa chậm rãi ném ra một câu: "Cậu ấy không

ở trường."

Thịnh Diễn quay đầu lại: "?"

Trần Du Bạch giải thích: "Cậu ấy muốn tham gia lớp huấn luyện công nghệ thông tin, cho nên Chồn Hôi cho cậu ấy một tờ giấy nghỉ phép, nói tiết tự học buổi tối không cần học, có thể tùy ý đi ra ngoài."

Thịnh Diễn: "??"

Chồn Hôi là chủ nhiệm khối bọn họ, bởi vì tên thật là Hoàng Thư Lương, lại thêm mỗi ngày đều gọi bọn họ là gà con, cho nên được đám học sinh đặt cho biệt danh là Chồn Hôi, bình thường cực kỳ nghiêm khắc bắt lỗi kỷ luật của bọn họ, nhất là mỗi lần nhìn thấy Thịnh Diễn liền trực tiếp bốc khói, mở ra hình thức truy sát.

Nhưng đối với Tần Tử Quy thì dung túng vô cùng.

Mà lão âm bỉ Tần Tử Quy lại y vào sự thiên vị của Hoàng Thư Lương, vừa lừa vừa uy hiếp cậu, không cho cậu trốn tiết tự học hôm nay, kết quả bản thân lại vui vui vẻ vẻ mà cầm một cái giấy phép xin nghỉ đi tìm niềm vui? (âm bỉ: nham hiểu xảo trá)

Thật đúng là một tên quỷ kế đa đoan, cáo già xảo quyệt, lạn tâm nhĩ tử! (lạn tâm nhĩ tử: đại loại là nghĩa giống mấy cụm trên, đều có ý nói một người thâm hiểm ác độc)

Thịnh Diễn tức giận đến nổ tung, tiện tay cầm lấy một con dao mỹ thuật trên bàn xông ra ngoài.

Cầu Du sợ tới mức vội vàng kéo hẳn lại: "Bình tĩnh, Diễn ca, chúng ta phải bình tĩnh lại, giết người không giải quyết được gì, nghỉ lại xem ngày mai chính là sinh nhật của mày, đợi thêm nửa tháng nữa sẽ được nghỉ, vì tuổi mười bảy và kỳ nghỉ hè tươi đẹp, chúng ta nhịn một chút!"

Phải, nhịn một chút.

Thịnh Diễn cầm con dao mỹ thuật hít một hơi.

Lúc này không nhịn một chút, bị Tần Tử Quy nắm được nhược điểm, bị anh ta tổ cáo, đến lúc đó Hứa phu nhân lại bắt mình học thêm bảy tám cái lớp bổ túc, ngày tháng nghỉ hè liền đi tong.

Cho nên phải nhịn, nhịn đến kỳ nghỉ hè, đợi đêm khuya yên tĩnh, nguyệt hắc phong cao, cô nam quả nam, cậu nhất định một đao cắt đứt cổ họng kết liễu tính mạng tên chó Tần Tử Quy kia. (nguyệt hắc phong cao: Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả. Khi nói tới Nguyệt hắc phong cao, có ý chỉ thời điểm thích hợp làm việc xấu)

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễn gần như bình tĩnh lại, một lần nữa ngồi xuống, mở quyển tiểu thuyết màu vàng trước mặt ra, bình tĩnh đọc, tự nhủ lui một bước trời cao biển rộng, nhịn một hồi gió lạnh sóng yên. (ý chỉ một điều nhịn chín điều lành)

Trần Du Bạch thấy thế thì nhướng mày, giống như là hiểu ra cái gì, sau đó chậm rãi rời khỏi cửa sau lớp 6.

Lớp học một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng lật sách.

Một trang hai trang ba trang...

34 trang 35 trang 36 trang...

Mẹ kiếp, không thể nhịn được!

Hôm nay không tìm Tần Tử Quy tính sổ rõ ràng, cơn tức này của cậu nuốt không trôi!!!

Thịnh Diễn càng nghĩ càng thấy thiệt thòi, nhịn một hồi lại càng tức giận, tức giận đến mức cuối cùng nhét đồ trên mặt bàn vào trong cặp sách, đeo lên trực tiếp ra khỏi lớp học.

Chu Bằng thậm chí còn không kịp ngăn cản, cứ thế trơ mắt nhìn cậu nhanh chóng biến mất ở cuối hàng lang.

Dáng cao chân dài, đi cực nhanh, thuần thục trèo qua tường vây, xuyên qua một con đường rợp bóng cây, trực tiếp tiến vào một tiểu khu cao cấp gần đó.

Thịnh Diễn được nuông chiều từ nhỏ, không có năng lực tự chăm sóc bản thân. Hứa phu nhân rất không yên tâm, nên bỏ căn nhà cũ ở đối diện sông, dứt khoát mua một căn nhà đất đỏ ở cạnh trường, cho cậu học ngoại trú, tiện bề chăm sóc đứa con trai này.

Mà cha mẹ Tần Tử Quy qua đời từ sớm, lớn lên cùng với vợ chồng dì út, mà dì út này của hắn cùng với mẹ Thịnh Diễn là chị em thân thiết từ nhỏ, lại là hàng xóm, Tần Tử Quy và cậu cũng luôn học cùng một trường, cho nên liền cùng nhau chuyển tới nơi này.

Một tầng hai nhà, cửa đối diện cửa, nếu như đả thông bức tường ở giữa thì chẳng khác gì người một nhà.

Thịnh Diễn trước kia cảm thấy rất tiện.

Sau đó thì thấy khó chịu.

Đến bây giờ lại cảm thấy vẫn là tiện lợi hơn một chút.

Tỷ như tình huống hiện giờ, có thể về nhà sớm, ở chỗ này chặn Tần Tử Quy, để cho anh ta không trốn được.

Dù sao hôm nay không hỏi rõ tại sao Tần Tử Quy biết cậu lại trốn học, vì sao lại biết cậu định trốn học lúc nào, trèo tường ở đâu, còn vì sao lại nhất định phải chặn cậu ở ngoài trường rồi còn huy hiếp cậu, thậm chí lừa gạt cậu không cho phép cậu trốn khỏi lớp, hai chữ Thịnh Diễn này liền viết ngược lại!

Thịnh Diễn đứng trong thang máy, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ đến trận

đổi đầu ngày hôm nay cậu nhất định không được thua.

Vì thế, cậu nhìn vào gương thang máy, sửa sang lại đầu tóc, nâng cằm híp mắt, thay đổi các loại góc độ, cố tìm một biểu cảm nhìn qua hung dữ nhất, có khí thế nhất.

Cậu nghiêng mặt trái hai mươi độ, nâng cằm một góc ba mươi độ, đuôi lông mày nhướng lên, khe nhếch khóe môi, như cười như không, con người ba phần lạnh lẽo ba phần châm biếm bốn phần thờ ơ, làm bộ nắm lấy cổ áo, giả vờ nơi đó có cà vạt, buông lỏng một chút, khẽ ho một tiếng: "Ha, nam nhân..."

Sau đó "đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Tần Tử Quy đang đứng ngoài cửa đối diện cậu, hai tay đút túi, đuôi lông mày khe nhấc lên.

Hai người nhìn nhau, bốn mắt giao tranh.

Năm giây sau, cửa thang máy từ từ khép lại.

Thịnh Diễn nâng cằm cứng đờ tại chỗ: "..."

Nếu bây giờ cậu giết Tần Tử Quy...

...có được gọi là phòng vệ chính đáng không?

-

Clm cừi ẻ Diễn ơi =))))))))

Hết chương 2.

Chương 3

Editor: Jena (wordpress jena và wamppad miknao)

Tần Tử Quy không chết thì cậu nhất định sẽ xấu hổ mà chết.

Nhưng mà nói trên lí thuyết là thế thôi, chứ pháp luật không cho phép cậu làm như vậy.

Thịnh Diễn tâm như tro tàn, ánh mắt bi thương.

Cửa thang máy mở ra, cậu giơ tay ấn đóng.

Cửa thang máy lại mở ra, cậu lại giơ tay ấn đóng.

Cửa thang máy lại mở ra, cậu lại...

Lần này không đóng được cửa.

Tần Tử Quy đưa tay giữ cửa thang máy, hạ giọng nói: "Trong thang máy dễ bị ngộp, trước tiên cậu đi ra đã."

Thịnh Diễn nhìn chằm chằm hắn: "Ai cần anh quản."

Tần Tử Quy lại thấp giọng nói: "Vừa rồi cái gì tôi cũng không thấy."

Thịnh Diễn chậm rãi đảo mắt: "Thật sao?"

"Ừ, thật."

Trên mặt Tần Tử Quy không có cảm xúc gì, nhìn qua giống như không có ý

định đem chuyện này ra cười nhạo cậu.

Coi như anh hiểu chuyện.

Lúc này Thịnh Diễm mới thu hồi tầm mắt, không tình nguyện đứng thẳng dậy, mặt mày lạnh lùng, khôi phục hình tượng giáo bá thành thực ổn trọng đẹp trai ngời ngời ra khỏi thang máy, ý đồ giả vờ chưa có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, mới đi được hai bước, cậu cảm thấy hơi sai sai, quay đầu lại: "Sao anh lại ở đây? Không phải anh đi tham gia khóa huấn luyện gì đó sao?"

Tần Tử Quy buông tay ra, xoay người: "Hôm nay cơ thể không thoải mái, tôi không đi."

Cửa thang máy chậm rãi khép lại phía sau.

Thịnh Diễm lại hỏi: "Vậy anh đứng trước cửa thang máy làm gì?"

Tần Tử Quy: "Dì út bảo tôi xuống mua chút đồ uống."

Giọng điệu này, vẻ mặt này, cực kỳ có gia giáo.

Nhưng Thịnh Diễm lại cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Cậu nhát thời cũng quên mất mục đích bản thân tức giận chạy trốn lớp học trở về, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, đuôi mắt thoáng qua vừa lúc thấy tay phải Tần Tử Quy, nhíu mày: "Tay phải anh làm sao vậy?"

"Không có gì." Tần Tử Quy thu tay phải lại, một lần nữa đút vào túi quần, "Không cần thận va phải một chút thôi."

"Anh lừa trẻ con à? Tôi vừa mới nhìn thấy, ngón tay anh có mấy vết trầy xước, vừa nhìn đã biết là mới đánh nhau, không thể nào có chuyện không cần thận," Giọng Thịnh Diễm rõ ràng mang theo sốt ruột, tiến lên một bước, liều lĩnh duỗi tay vào túi quần Tần Tử Quy, toan kéo bàn tay bị thương kia ra.

Khoảng cách quá gần, Tần Tử Quy vội vàng nghiêng người tránh.

Tay Thịnh Diễn liền rơi vào khoảng không.

Ngón tay nhỏ dài trắng nõn của thiếu niên cứng đờ giữa không trung, nhìn có vẻ cô đơn lúng túng.

Tần Tử Quy khẽ động, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ có một câu nhàn nhạt: "Không liên quan đến cậu."

Thịnh Diễn vốn tức giận cả tối, vào lúc này rốt cuộc lại bật cười, thu tay về, cười lạnh một tiếng: "Đúng, anh nói đúng, quả thật không liên quan đến tôi, là tôi xen vào chuyện của người khác."

Nói xong liền đi thẳng về căn hộ 2601 bên trái.

Tần Tử Quy theo bản năng giữ tay cậu, lại bị cậu xoay người một cái trực tiếp hất ra: "Mẹ nó anh đừng động vào tôi! Nói không liên quan nghe không hiểu à!"

Tần Tử Quy rũ tay xuống, đứng tại chỗ: "Thịnh Diễn, tôi không có ý đó."

"Tôi cũng không thèm quan tâm anh có ý gì!"

Thịnh Diễn nhìn bộ dạng này của người kia liền tức giận.

Giống như tất cả mọi thứ trên thế giới đối với anh ta đều không quan trọng, khiến cho sự quan tâm của người khác đối với anh ta chẳng khác nào một trò đùa.

"Dù sao chính anh đã nói, hai chúng ta không phải người một đường, cho nên sau này tôi mặc kệ chuyện của anh, anh cũng bớt quản chuyện của tôi đi, tôi trốn học đánh nhau chơi game yêu sớm cũng không liên quan đến anh! Hai chúng ta sau này mỗi người một đường, ai cũng không quan tâm đến ai, ai cũng đừng quản ai, ai nói không giữ lời, người đấy liền làm chó!"

Cơn tức mà Thịnh Diễn nghẹn hồi lâu giờ phút này liên tục xông lên não, tức giận đến mức đầu óc không theo kịp lời nói, chỉ biết sau khi xoắn ra một tràng trong lòng cuối cùng cũng sáng khoái.

Sau đó xoay người trực tiếp nhập mật mã, định "Phanh" một tiếng đóng cửa mà vào, để cho tên mặt than Tần Tử Quy kia biết lần này cậu thực sự tức giận.

Nhưng mà một giây trước khi hoàn thành động tác mười phần đẹp trai, đập cửa để chứng minh mối quan hệ hai người họ từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt kia, thì cánh cửa 2602 phía sau mở ra trước.

Ngay sau đó, giọng nói lưu loát thẳng thắn của Hứa Khinh Dung phu nhân từ phía sau vang lên: "Thịnh Diễn, con ở chỗ này tác oai tác quái với ai? Lễ giáo đâu? Mau xin lỗi Tử Quy, sau đó lại đây ăn cơm."

"Dì Hứa, đều do lỗi của con, không liên quan đến Thịnh Diễn."

Tần Tử Quy ngược lại tự giác nhận sai.

Thịnh Diễn không phản bác, nhưng cũng không quay đầu lại: "Mẹ, con ăn cơm ở nhà một mình."

"Nghĩ hay nhỉ, sáng sớm ngày mai mẹ bay tới Luân Đôn cho nên tối nay không so đo chuyện con trốn tiết tự học, nhưng hiện tại, bây giờ, con lập tức lăn qua đây ăn cơm."

Hứa Khinh Dung nói xong, lại vang lên tiếng nói dịu dàng của dì út Tần Tử Quy - Tần Như: "Tiểu Diễn, mau tới đây, mẹ con nói đêm nay tổ chức sinh nhật sớm cho con, cho nên chú Giang của con làm một bàn thức ăn rất lớn cho con đó, tất cả đều là món con thích ăn."

Có hai vị Bồ Tát sống ở đây, Thịnh Diễn cũng chẳng dám ý kiến ý cò gì nữa.

Tuy rằng cậu ở bên ngoài lăn lộn, song ở nhà lại rất ngoan ngoãn, ít khi cãi

lời hai vị thái hậu cao quý này. Hai ý chỉ cùng truyền xuống, dù không tình nguyện cũng chỉ có thể xoay người, sau đó làm bộ không nhìn thấy Tần Tử Quy bên cạnh, lão đảo đi về phía cửa.

Căn hộ Duplex rộng 280m², hai mặt hướng sáng, cửa kính ở dưới mặt đất bao xung quanh, nằm trong khu chung cư tốt nhất ở Nam Vụ, thông thẳng tới CBD, giá bất động sản ở đây cao chót vót, nếu không phải hộ gia đình phú quý thì thực sự không thể sống ở đây.

(Duplex là thuật ngữ dùng để chỉ căn hộ thông tầng được xây dựng trên các tầng cao của những tòa nhà lớn, có 2 tầng trở lên và cầu thang nằm trọn bên trong. Duplex có đầy đủ tiện nghi, đồ nội thất được chọn đều là của các thương hiệu nổi tiếng.)

Cho nên tương ứng với đó, người mẹ đơn thân Hứa Khinh Dung này quanh năm suốt tháng đều bận rộn bay khắp thế giới, hiếm khi nào tổ chức sinh nhật cho Thịnh Diễn đúng ngày được.

Ví dụ như sinh nhật cậu thật sự là ngày mai, mừng 7 tháng 7, nhưng vì Hứa Khinh Dung phải đi công tác nên chỉ có thể tổ chức sớm vào hôm nay.

Thịnh Diễn đối với chuyện này cũng không so đo, chỉ là nhìn Tần Tử Quy ngồi xuống vị trí cũ ở đối diện mình, cảm thấy sinh nhật này chả khác gì ngày giỗ.

Xúi quẩy cực kì.

Chẳng qua cậu không muốn làm to chuyện trước mặt người lớn, làm hỏng mất cả một bữa cơm. Nhìn một bàn đầy thức ăn phong phú và bánh ngọt tinh xảo vừa nhìn đã biết rất đắt tiền, cậu vẫn ngoan ngoãn nói: "Cảm ơn dì Tần chú Giang ạ!"

"Cảm ơn cái gì chứ, con với dì Tần còn khách khí làm gì. Quy tắc cũ, ước trước, sau đó ăn tối. Lão Giang, bật lửa với nến đâu?" Tần Như xoay người hỏi.

Trong nhà bếp lập tức có tiếng đáp lại: "Đến đây!"

Giang Bình là chồng Tần Như – dì út của Tần Tử Quy – sở hữu một công ty khoa học kỹ thuật đã niêm yết. (Công ty niêm yết là một công ty công cộng mà sau khi đăng ký, cổ phiếu của công ty sẽ được mua bán công khai trên sàn giao dịch chứng khoán, khi đã trở thành công ty niêm yết, đồng nghĩa với việc công ty sẽ chịu sự quản lý chặt chẽ của nhà nước, đây được coi là hình thức phát triển cao nhất của một doanh nghiệp.)

Dáng vẻ rất uy nghiêm, rất có khí thế của tổng tài bá đạo, tuy nhiên ở nhà chỉ là một người chồng không có địa vị, nghe Tần Như gọi, chú vẫn đang đeo tạp dề, cầm nến và bật lửa chạy ra.

Cầm nến ở giữa bánh sinh nhật xong, Giang Bình cảm thán: "Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, chớp mắt cái mà tiểu Diễm đã 18 rồi. Tôi nhớ lần đầu tổ chức sinh nhật, nhóc con mới chỉ có 3 tuổi thôi. Khi đó nó ước mà một hai đời đem nguyện vọng nói ra, tôi liền hù dọa nói ra nguyện vọng sẽ không linh, kết quả nó không tin, năm này qua năm khác cứ nói ước nguyện ra, thế mà năm nào nguyện vọng cũng thực hiện được, này cũng thật kỳ lạ."

Nói đến chuyện này, Thịnh Diễm cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Lúc ba tuổi, cậu còn ở cùng với bà ngoại ở nhà cũ, năm đó Tần Như và Giang Bình lần đầu đưa Tần Tử Quy về Nam Vụ, cũng là lần đầu tiên hai nhà cùng nhau tổ chức sinh nhật.

Cậu nhỏ tuổi không hiểu chuyện, cứ thế nói ra ước nguyện hy vọng anh Tử Quy có thể chơi đùa với mình, không đi đâu hết, kết quả Tần Tử Quy sau đó thật sự không đi.

Bốn tuổi, cậu ước giành được giải nhất cuộc thi vẽ tranh ở trường mẫu giáo, kết quả thật sự đoạt giải nhất.

Năm tuổi, cậu cực kỳ ghét tên Hồ mập lớn hơn mình hai tuổi ở cùng khu, liền ước gì tên Hồ mập gặp xui xẻo, kết quả Hồ mập ngày hôm sau khóc lóc gọi cậu một tiếng đại ca.

Cứ như vậy mãi cho đến khi sinh nhật năm mười sáu tuổi, ước nguyện năm này qua năm khác, năm nào cũng thành hiện thực, mong ước phải nói là nhiều vô cùng, nhưng quả thực đều được hoàn thành.

"Chẳng qua cũng không linh nghiệm hết, năm ngoài không thực hiện được." Lúc Thịnh Diễn châm nến, thuận miệng nói một câu.

Hứa Khinh Dung ngồi xuống bên kia cậu: "Nguyện vọng năm ngoài của con là gì?"

Thịnh Diễn suy nghĩ một chút: "Hình như là hy vọng chuyện gì cũng sẽ thành công, hữu cầu tất ứng." (hữu cầu tất ứng: bất cứ nguyện vọng nào cũng được đáp ứng)

"Vậy chắc chắn không được rồi." Hứa Khinh Dung bày ra tư thế người từng trải: "Loại ước nguyện này quá trừu tượng lại tham lam, Quan Thế Âm nương nương cũng không giúp được con, nên ước những loại cụ thể vừa phải thì mới có tác dụng. Cho nên năm nay con ước cái gì đáng tin cậy một chút, ví dụ như kết quả thi cuối kỳ 2 ngày tới có thể thoát khỏi top 10 đếm ngược của lớp."

"Mẹ, sinh nhật có thể đừng nói đến chuyện mất hứng được hay không?" Thịnh Diễn nhỏ giọng lầm bầm.

Hứa Khinh Dung nhin không được cười ra tiếng: "Yo, con cũng biết ở top 10 đếm ngược là chuyện mất hứng, vậy con có thể nào nỗ lực hơn chút, dù là vị trí thứ 11 từ đếm ngược cũng được mà!"

Mắt thấy Thịnh Diễn da mặt mỏng sắp không chịu được nữa, Tần Như vội vàng nói: "Được rồi, Khinh Dung, cậu bớt nói hai câu lại. Nào, tiểu Diễn, mau ước đi rồi chúng ta ăn cơm."

Sau đó bèn tắt đèn trong phòng khách.

Trong bóng tối chỉ còn lại ánh nến sáp vàng ấm áp nhẹ nhàng cháy lên.

Trong tầm mắt Thịnh Diễn cũng chỉ còn lại một chiếc bánh ngọt dưới ánh nến và gương mặt lạnh nhạt rũ xuống của Tần Tử Quy phía đối diện – nhìn thì là đang bóc cái gì đó, dù sao một chút xiu quan tâm cũng không đặt ở đây.

Rõ ràng trước kia Tần Tử Quy luôn chuẩn bị quà tặng cực kỳ tỉ mỉ cho cậu, sau đó nghiêm túc nghe cậu ước nguyện, kết quả hiện tại trực tiếp trở mặt không nhận người, rất tuyệt tình.

Trong lòng Thịnh Diễn lại ghen đến mức bốc lên, nhắm hai mắt lại, không được mấy giây liền mở mắt ra, "Phù" thổi tắt ngọn nến: "Được rồi."

Hứa Khinh Dung bật đèn lên: "Nhanh vậy sao?"

Thịnh Diễn: "Vâng."

Hứa Khinh Dung lại hỏi: "Con ước gì vậy?"

Thịnh Diễn liếc Tần Tử Quy một cái, sau đó tức giận nói: "Hy vọng tất cả những kẻ giả vờ tình tưởng đều cách con càng xa càng tốt."

Tần Tử Quy đang bóc, đầu ngón tay khẽ dừng lại, sau đó rất nhanh đã khôi phục như thường.

Trên bàn không ai phát hiện ra có cái gì không đúng, chỉ có Hứa Khinh Dung khẽ nói một tiếng: "Đứa nhỏ xui xẻo này, đã nói là ước thoát khỏi top 10 đếm ngược cơ mà."

"Loại chuyện thành tích này, tùy duyên đi mẹ."

Thịnh Diễn cầm đĩa lên, không thêm để ý.

Hứa Khinh Dung lườm cậu một cái: "Con không thể học theo Tử Quy sao? Lại nói, Tử Quy, cuộc thi công nghệ thông tin của con chuẩn bị đến đâu rồi?"

Hứa Khinh Dung hỏi xong, Tần Tử Quy còn chưa trả lời, Giang Bình đã ra về đầy kiêu ngạo đáp: "Này tất nhiên không thành vấn đề, phương diện này của thằng bé thật sự có thiên phú, bây giờ đã có thể thiết kế những chương trình rất phức tạp rồi. Hơn nữa lần trước thằng bé đến bộ phận kỹ thuật của công ty tôi học tập, bộ phận nghiên cứu và phát triển app cũng khen là thiên tài, tôi còn đang chờ thằng bé tốt nghiệp đại học rồi tới công ty làm việc đây."

Lời nói tràn ngập tự hào.

Hứa phu nhân thở dài đầy ngưỡng mộ: "Thật tốt. Anh nói xem đều là cùng nhau nuôi lớn, sao Thịnh Diễn nhà tôi lại cứ như là chưa trưởng thành, suốt ngày chỉ biết chơi."

Nói xong, ánh mắt vừa chuyển, vừa lúc Tần Tử Quy bóc xong bảy tám con tôm, yên lặng đẩy cái đĩa nhỏ về phía đầu bàn kia một chút, vì thế liền đưa ra đáp án: "Đều tại Tử Quy hết."

Tần Tử Quy cái gì cũng không làm: "?"

Hứa Khinh Dung cũng không để ý tới hắn, chỉ nghiêng đầu nhìn sang Tần Như: "Cậu còn nhớ không, lúc hai đứa nhỏ 7 – 8 tuổi gì đó, có lần nghỉ hè chúng ta đều đi công tác, không ai quản chúng hết. Mãi đêm ngày khai giảng mới trở về, vào phòng ngủ không tìm được người, dọa tới sợ muốn chết, chạy đến thư phòng. Vừa nhìn, liền thấy đứa lớn ngồi ở bên kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đang viết thư, còn đứa nhỏ ngồi bên cạnh khóc đến nháo nhào, tôi còn tưởng là bị làm sao, đi qua nhìn một cái, hầy, là Thịnh Diễn nghỉ hè không làm bài tập, Tần Tử Quy bèn làm hộ nó. Cho nên thành tích hiện tại của Thịnh Diễn như vậy, đúng là không thể thiếu công của Tử Quy nhà các cậu được."

Giang Bình cũng cười ha hả: "Đúng vậy, Tử Quy từ nhỏ đã quen với tiểu Diễn, không nói cái khác, riêng tôm này cũng bóc hơn mười năm rồi."

Vừa dứt lời, tay Thịnh Diễn đang kẹp tôm liền dừng lại.

Cậu hoàn toàn không chú ý tới tôm này là do Tần Tử Quy bóc, chỉ là phát hiện trước mặt mình có một đĩa tôm đã bóc xong, hơn nữa bao nhiêu năm qua đã thành thói quen, tự nhiên thuận tay gấp lên.

Kết quả bây giờ bị Giang Bình nói như vậy, tôm này ăn cũng không được mà không ăn cũng chẳng xong.

Không ăn, có vẻ cậu là người quá ư hẹp hòi.

Ăn, lấy quan hệ hiện tại của cậu và Tần Tử Quy, lại có vẻ không có tôn nghiêm.

Vì thế sau một thời gian ngần giằng co, Thịnh Điển lựa chọn gấp con tôm vào bát của mẹ mình: "Sinh nhật con trai cũng là ngày mẹ chịu khổ, mẹ, mẹ ăn đi."

Thằng nhóc thối này hiểu chuyện từ khi nào vậy?

Hứa phu nhân liếc Tần Tử Quy đang cúi đầu không nói lời nào, lập tức tự mình gấp một con tôm chưa bóc ra, cổ quái hỏi: "Nói đi, con giận đối Tử Quy chuyện gì?"

Thịnh Điển cúi đầu gấp cho mình một miếng cá, lầm bầm nói: "Ai thèm giận anh ta, con cũng không phải học sinh tiểu học."

Giọng điệu nom còn tiểu học hơn cả học sinh tiểu học.

Hứa phu nhân cũng lười vạch trần: "Được, không giận đối là được, con còn phải ở cùng nhà Tử Quy mấy tháng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, giận thật thì cũng xấu hổ lắm đấy biết không?"

Thịnh Điển vừa đưa đũa đến bên miệng trong nháy mắt cứng đờ.

Hứa phu nhân bình tĩnh bóc tôm: "Vốn dĩ hôm nay mẹ mua rất nhiều nguyên liệu, định tự mình nấu cho con ăn."

Thịnh Diễn: "Sau đó?"

"Sau đó nôi áp suất nổ, nhà bếp cũng nổ tung theo." Hứa nữ sĩ cho tôm vào miệng, hạ ngón tay, nhẹ nhàng thốt lên.

Thịnh Diễn: "???"

Hứa phu nhân an ủi: "Không có việc gì, vừa lúc mẹ phải đi Luân Đôn mấy tháng, trong nhà nhân dịp trang trí lại một chút, thời gian này con cứ ở nhà dì Tần của con đi. À, mấy thứ đồ của con cũng được chuyển sang đây rồi."

Hứa phu nhân tiện tay chỉ vào cánh cửa đang mở ở cuối hành lang.

Từ góc độ của Thịnh Diễn, xuyên qua cửa phòng mở rộng có thể lờ mờ thấy được một góc của chiếc ghế chơi điện tử của cậu.

Nếu ngay cả ghế chơi game cũng chuyển tới đây, vậy việc này cơ bản đã quyết định.

Mà nếu như cậu nhớ không nhầm, đối diện căn phòng kia vừa vặn là phòng ngủ của Tần Tử Quy.

Mà nếu như cậu nhớ không nhầm nữa, nếu như cậu không muốn quấy rầy hai vợ chồng dì Tần ở tầng hai, thì cậu nhất định phải dùng chung phòng tắm với Tần Tử Quy.

"..."

Nhớ tới flag mình vừa mới lập "Sau này đường ai nấy đi", Thịnh Diễn cảm thấy tuyệt vọng.

(Lập flag: Ngôn ngữ mạng, ý chỉ việc hùng hồn nói trước chuyện gì đó, nhưng kết quả lại ngược với mong đợi, có nghĩa tương tự như "nói trước bước không qua.")

Yết hầu khẽ lặn một cái.

Giây tiếp theo, cảm giác nóng rát ngay lập tức tràn vào cổ họng và khoang miệng.

Trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, ớt cay bằm nhỏ theo sự tuyệt vọng này lặn qua lặn lại, sặc lên khí quản.

Thịnh Diễn vốn còn đang tuyệt vọng bị khiếp sợ, lập tức khom lưng ho mạnh: "Mẹ... Khụ khụ khụ khụ... Nước..."

Không đợi Hứa Khinh Dung và Tần Như phản ứng kịp, Tần Tử Quy đã nhanh chóng đứng dậy, đi tới trước máy lọc nước, đặt ly nước dưới vòi, sau đó mở tủ lạnh ra, lục lọi tìm cái gì đó.

Nhưng Thịnh Diễn thật sự bị cay đến khó chịu, không đợi Tần Tử Quy trở về, trong lúc ho khan nhìn thấy ly thủy tinh bên tay Hứa phu nhân chưa kịp uống, vì thế tiện tay cầm lên.

Hứa Khinh Dung lập tức mở to hai mắt: "Bé cưng! Đây là rượu..."

Thịnh Diễn ngửa đầu một hơi uống cạn.

"... trắng đó."

Khoảnh khắc chữ rượu rơi xuống, Thịnh Diễn đời này chưa từng chạm qua bất kỳ chút thuốc lá rượu bia nào, trong nháy mắt bị xót đến chảy cả nước mắt, cảm giác đau đớn nóng rục theo vị giác của cậu một đường thiêu đốt đến lục phủ ngũ tạng.

Từ trước đến nay cậu sợ đau, lần này trực tiếp đau đến nằm sấp trên bàn, nắm chặt nắm đấm, bầm lòng bàn tay, ho đến một giây sau cảm tưởng có thể ho ra máu.

Hứa Khinh Dung nhìn thấy bộ dạng mặt mũi và khóe mắt Thịnh Diễn đỏ bừng, đau lòng vô cùng, cũng may xoay người liền thấy Tần Tử Quy một tay

bưng ly nước, một tay bưng lê ướp lạnh trở về, vội vàng nói: "Tử Quy, mau tới mau tới, tiểu Diễm hình như khó chịu không nổi, con nói xem làm sao bây giờ."

Thật khó chịu.

Thiếu niên nằm ở mép bàn, mặt vùi vào trong khuỷu tay, xương bả vai mỏng manh kịch liệt phập phồng, lòng bàn tay bám chặt đến sắp bật máu, xem ra là muốn cố nén để mọi người không phải lo lắng, nhưng lại thật sự khó chịu không nhịn được.

Tần Tử Quy mặt mày bình tĩnh, bước nhanh đến bên cạnh Thịnh Diễm, một tay ôm lấy vai cậu đỡ người thẳng dậy, bảo cậu dựa vào mình, một tay cầm ly nước đưa đến bên miệng: "Uống chậm một chút."

Thịnh Diễm lại cau mày, nghiêng đầu: "Tránh ra, không... Khụ khụ khụ...cần... Khụ khụ khụ..."

Lục phủ ngũ tạng cũng sắp ho ra đến nơi, trên mí mắt cũng đã lấp lánh ánh nước.

Hứa Khinh Dung thấy Thịnh Diễm khó chịu thành như vậy, còn không muốn uống nước, cho rằng phế quản xảy ra vấn đề gì rồi, nóng lòng không chịu nổi: "Làm sao vậy bé cưng? Còn chỗ nào khó chịu sao? Có muốn mẹ gọi 120 không? Đừng làm mẹ sợ."

Thịnh Diễm chỉ gian nan lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tử Quy, gờ ngón trở lên chỉ về phía người kia: "Anh, không được."

Mấy người lớn sốt ruột: "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy tiểu Diễm?"

Thịnh Diễm mở to hai mắt, nhìn Tần Tử Quy, mắt sắp nứt ra, đuôi mắt đỏ bừng, biểu tình giống như chiến sĩ sắp hy sinh mạng sống.

Ba người lớn trong phòng khản trương đến mức không dám nhúc nhích.

Sau đó chợt nghe thấy Thịnh Diễn chịu đựng đau đớn, cắn chặt răng, chống cổ họng đau rất kịch liệt, gằn ra mười chữ vô cùng gian nan ——

"Nói rồi, ai quản ai trước, người đây là chó."

"..."

Trong nháy mắt, căn hộ 280m² ngoại trừ tiếng ho khan kịch liệt của thiếu niên quật cường, nam nhân thiết huyết – bạn học Thịnh Tiểu Diễn, chỉ còn lại ba người lớn đang im lặng vô cùng. (thiết huyết: cứng rắn như sắt thép)

Bọn họ nhất thời không biết nên nói Thịnh Diễn ấu trĩ hay là khen cậu đã nói là làm.

Chỉ có Tần Tử Quy vẫn lạnh lùng như trước, một lần nữa đưa ly nước đến:
"Ùm."

"Hả?" Thịnh Diễn chớp chớp mắt có chút không hiểu..

Tần Tử Quy tiện tay lau đi giọt nước mắt ở đuôi mắt cậu: "Gâu."

-

Tác giả có lời muốn nói:

Vì yêu làm chó, thành viên lớp đạo đức làm chồng: + 1

Hệ thống ước nguyện - thương hiệu ông xã của riêng Thịnh Diễn: + 1

Hết chương 3.

Chương 4

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo, mang theo cảm giác xa cách trời sinh.

Giọng nói như thế đúng ra không nên nói những từ như vậy, nhưng lại như đã tập mãi thành quen, tràn ngập dung túng và nhượng bộ.

Vô cùng tự nhiên.

Đến nỗi ba vị phụ huynh cùng đương sự là Thịnh Diễn đều không phản ứng kịp.

Tần Tử Quy vừa nói "Gâu" sao?

Anh ta tự nhận mình là chó?

Anh ta muốn chăm sóc mình?

Không biết có phải do ly rượu trắng kia thực sự có tác dụng hay không, đầu óc Thịnh Diễn cứ quay mòng mòng, suy nghĩ cực kỳ chậm chạp.

Cậu nhìn Tần Tử Quy, đôi mắt chớp chớp mấy cái.

Sau đó cổ họng đau không chịu nổi, ý thức cậu tỉnh táo trở lại, không nhận được một lần nữa khom lưng ho mạnh.

Ánh mắt Tần Tử Quy mang theo chút bất đắc dĩ, ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lưng cậu, đưa cốc nước qua, nhẹ giọng nói: "Tôi là chó con, cậu uống nước đi."

Có lẽ là do hành vi trẻ con này được người hòa theo, Thịnh Diễm không tiếp tục từ chối nữa, cầm lấy ly nước uống ừng ực.

Sau đó liền ăn lê ướp lạnh, súc miệng bằng nước muối.

Cuối cùng há miệng để Tần Tử Quy xịt họng cho.

Xong xuôi, Thịnh Diễm rõ ràng đã khá hơn nhiều.

Hơn nữa lại càng lúc càng phối hợp, đến cuối thậm chí còn cực kỳ ngoan ngoãn.

Cảm nhận được tầm mắt khiếp sợ xen lẫn ngưỡng mộ của ba bậc phụ huynh, Tần Tử Quy bóc một viên kẹo đút vào miệng Thịnh Diễm, đứng lên giải thích: "Từ nhỏ cậu ấy đã thích ăn vụng que cay, nhưng khí quản nhỏ, dễ bị sặc."

Hứa Khinh Dung là mẹ đơn thân, quản lý một công ty lớn, khởi phải nói có bao nhiêu bận rộn, Tần Như và Giang Bình cũng tự tay gây dựng sự nghiệp, lúc tuổi còn trẻ bận đến chân không chạm đất, đến bây giờ cũng chẳng có một mụn con, hai đứa nhỏ được bảo mẫu nuôi lớn.

Mà Tần Tử Quy lớn hơn Thịnh Diễm một tuổi, lại sớm hiểu chuyện, cho nên cũng có thể nói Thịnh Diễm là được Tần Tử Quy chăm sóc từ bé đến lớn.

Cho nên bây giờ, ba người lớn bọn họ còn kém một đứa con trai.

Lại nhớ tới vừa nãy đứa con nhà mình thề sống thề chết không nghe theo, nhất định muốn Tần Tử Quy tự nhận là chó, mà Tần Tử Quy lại thật sự "gâu" một tiếng, Hứa Khinh Dung cảm thấy có chút áy náy.

"Ồm, Tử Quy à, con cũng biết tính tiểu Diễm đấy, ở đây..." Hứa Khinh Dung chỉ vào đầu, "có chút không giống người bình thường, con đừng so đo với nó."

Mạch não Thịnh Diễm tử nhỏ đã có chút kỳ quái, luôn có những ý nghĩ mà người lớn lẫn trẻ con đều không thể tưởng tượng được, nhưng bình thường cũng làm cho người ta thấy đáng yêu, không cảm thấy phiền chán.

"Yên tâm đi, dì Hứa."

Tần Tử Quy nhìn về phía Hứa Khinh Dung, bình thản đáp lại, có cảm giác đặc biệt yên tâm.

Trong lòng Hứa Khinh Dung vừa xúc động lại vui mừng.

Nhìn con nhà người ta hiểu chuyện, ưu tú, tính tình lại tốt, còn biết chăm sóc người khác, không giống ông giới con nhà mình, ngoại trừ có một khuôn mặt đẹp dễ đánh lừa người ngoài, còn lại những thứ khác chỉ khiến người ta đau đầu.

Hứa Khinh Dung còn đang nghĩ ngợi, Tần Như bên cạnh khẽ nói: "Cậu nhìn tiểu Diễm coi, mình cứ có cảm giác không đúng lắm."

Tần Tử Quy và Hứa Khinh Dung nghe vậy khẽ nghiêng đầu nhìn, quả nhiên thấy Thịnh Diễm không biết từ lúc nào đã nằm sấp ra bàn, cầm đệm lên mu bàn tay, lông mi dài chậm rãi chớp chớp, ánh mắt mê man, nhìn qua có chút...

Ngốc.

Quan sát một hồi xong.

Hứa Khinh Dung thử dò xét nói: "Đây là rượu tác dụng chậm à?"

Tần Như trừng mắt nhìn cô một cái: "Con trai cậu, cậu lại đi hỏi mình?"

Giang Bình híp mắt đánh giá một lúc lâu: "Ánh mắt mông lung, hành động chậm chạp, xem ra là say rượu rồi, rượu trắng này của anh hơi bị chính tông mà."

"..."

Hứa Khinh Dung không phủ nhận: "Rượu mao đài mình mang theo quả thật rất chính tông."

Tần Như có chút buồn bực: "Nhưng ngày mai tụi nhỏ còn phải đi học."

Giang Bình vung tay: "Ôi, dù sao tiểu Diễm đến lớp hay không cũng có gì khác nhau đâu, thà cứ trực tiếp xin nghỉ ốm."

"..."

Hứa Khinh Dung: "Có lý."

Tần Như: "Ý hay."

Giang Bình: "Để anh gọi điện cho giáo viên của thằng bé."

Tần Tử Quy đứng ở một bên: "..."

Tất cả người lớn trong nhà đều có phản ứng như này là sao?

"Vậy để con đưa Thịnh Diễm về phòng nghỉ ngơi trước." Tần Tử Quy cảm thấy mình vẫn tương đối đáng tin cậy, một tay cầm cặp sách của Thịnh Diễm lên, một tay đỡ người dậy, để cho người kia dựa vào người mình, cảm gác lên vai, sau đó quay đầu hỏi Hứa Khinh Dung: "Đồ vệ sinh cá nhân cùng quần áo của cậu ấy đã mang sang chưa ạ?"

Hứa Khinh Dung vội vàng gật đầu: "Đều mang sang rồi, kem đánh răng bàn chải khăn tắm sữa tắm dầu gội sữa rửa mặt đều để ở phòng tắm, đồ ngủ treo ở ngăn tủ đầu tiên, đồ lót ở ngăn kéo phía dưới."

"Dạ được. Dì út dì Hứa, mọi người cứ ăn cơm tiếp đi ạ, chỉ cần để lại chút thức ăn nhẹ trong tủ lạnh, chờ Thịnh Diễm tỉnh rượu con lấy cho cậu ấy ăn."

"Được, đợi lát nữa dì út nấu cháo cho các con, dì đặt ở trên bếp, có việc gì

thì gọi dì một tiếng.", Tần Như nhẹ giọng đáp.

Cô và Hứa Khinh Dung cũng không phải không muốn tự mình chăm sóc, nhưng dù sao Thịnh Diển cũng đã là cậu bé mười mấy tuổi rồi, rất nhiều chuyện không giống như khi còn bé.

"Cậu xem Thịnh Diển nhà mình, người cũng cao như thế rồi mà sao tính tình lại cứ như đứa trẻ vậy!" Hứa Khinh Dung nhìn bóng lưng Tần Tử Quy ôm Thịnh Diển về phòng, thở dài, "Hơn nữa cậu nói xem Tần Tử Quy nhà cậu sao lại không phải là con gái chứ, bằng không làm con dâu nhà mình thì tốt biết mấy, sản nghiệp nhà chúng ta coi như cũng có người kế thừa."

Hứa Khinh Dung lắc đầu thở dài, tiếc nuối vô cùng.

Loại trò đùa này cô với Tần Như đã nói nhiều năm, nói không chừng nếu Tần Tử Quy và Thịnh Diển một trong hai người là nữ, thì bây giờ ngay cả rượu đính hôn cũng đã bày ra rồi.

Tiếc rằng hết lần này tới lần khác hai người đều là con trai chân dài vai rộng, cao trên mét tám hàng thật giá thật.

Tần Tử Quy nghe được lời này, cũng chỉ thờ ơ đưa Thịnh Diển về phòng đóng cửa lại, đặt người lên giường, nhìn vết thương trên trán vì ho dữ dội mà nứt ra: "Ngồi xuống đi, đừng nhúc nhích, để tôi bôi thuốc cho cậu."

Nói xong liền xoay người mở ngăn kéo ra.

Thịnh Diển vốn đang ngồi ngay ngắn bên giường, đột nhiên giơ một tay lên cao, tay kia duỗi thẳng xuống, khoa tay múa chân một hồi, nghiêm túc nói: "Nhiều như vậy."

Tần Tử Quy lấy ra một chai i-ốt, vừa quay đầu lại thấy cậu như vậy, có chút không hiểu: "Cái gì nhiều như vậy?"

Thịnh Diển ngoác ngoác đầu ngón tay: "Anh lại đây."

Tần Tử Quy nghe lời đến gần.

Thịnh Diễn lại ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Tần Tử Quy liền khom lưng xuống.

Sau đó Thịnh Diễn kề sát vào lỗ tai anh, thần thần bí bí nói ra ba chữ: "Vốn, cưới, vợ."

Tần Tử Quy: "..."

Lần này hẳn có thể chắc chắn Thịnh Diễn say rượu thật rồi.

Vừa mới thành niên, liền nghĩ đến vốn cưới vợ.

Nghĩ thế, hẳn cười nhẹ một tiếng: "Cậu muốn lấy thần tiên nhà ai?"

Thịnh Diễn đắc ý hừ hừ: "Muốn lấy người nào vừa xinh đẹp lại thông minh, tốt nhất là người mà thi đứng nhất lớp nhiều lần ấy."

Tần Tử Quy: "?"

Thịnh Diễn híp mắt, hung dữ nói: "Như vậy thì nhà tôi cũng có người đứng nhất lớp, có thể đê bẹp anh xuống!"

Tần Tử Quy: "..."

Oán niệm lớn ghê.

Chẳng qua hẳn cũng không đến mức tính toán với một con ma men, lấy tấm bông nhúng một ít i-ốt, nâng cằm Thịnh Diễn lên, qua loa đáp lại: "Ừ, được, cưới thần tiên, cưới thần tiên đứng nhất lớp."

Chắc là do trong tiềm thức Thịnh Diễn đã quen với hình ảnh này, cho nên cũng không phản kháng hay giãy dụa, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Tần Tử Quy, híp híp đôi mắt, thần thần bí bí nói: "Tôi nói cho anh biết một bí mật."

Tần Tử Quy bôi thuốc cho hắn: "Nói."

"Chính là mới vừa rồi lúc tôi nói cái nguyện vọng kia ấy, hy vọng hết thấy những kẻ giả vờ tinh tướng đều cách xa tôi một chút, cái đó là giả, để lừa gạt anh thôi." Thịnh Diễn ngồi ở mép giường, hai tay chống thành giường, rung đùi đắc ý: "Nguyện vọng chân chính của tôi không phải cái này."

Lòng bàn tay của Tần Tử Quy thoáng dùng sức, giữ đầu của cậu tiếp tục bôi thuốc, không lên tiếng.

Thịnh Diễn không cam lòng hỏi: "Anh không muốn biết nguyện vọng chân chính của tôi là gì sao?"

Tần Tử Quy thuận miệng nói: "Muốn."

Thịnh Diễn lại nói: "Tôi không nói cho anh đâu."

Tần Tử Quy đang giữ đầu Thịnh Diễn: "..."

Người này uống say sao lại thiếu đòn như vậy.

Thiếu đến mức muốn đem cái đầu nhỏ của cậu vặn xuống xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Thịnh Diễn lại không ý thức được nguy hiểm gần trong gang tấc, tiếp tục hừ hừ nói: "Anh đã nói rồi, chúng ta phải phân rõ giới hạn, giữ khoảng cách, cho nên tôi mới không nói cho anh biết."

(insert gif Dumbledore lắc đầu - nó như này này quý zi)

Thịnh Diễn nói, cái đầu dưới lòng bàn tay Tần Tử Quy bắt đầu lắc lu trái phải, vẻ mặt vừa ngạo kiều lại nghiêm túc.

Tần Tử Quy nhìn cậu ba giây, rốt cuộc không nhin được, cúi đầu khẽ cong môi.

Giống như băng mỏng thấy mặt trời ấm áp, đột nhiên tan chảy, chỉ còn lại nước xuân dịu dàng.

Thịnh Diễn vốn còn đang trong tư thế Dumbledore lắc đầu đột nhiên dừng lại, chớp mắt một cái.

Khóe môi đang mỉm cười của Tần Tử Quy khẽ thu về, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Thịnh Diễn chớp mắt mấy cái: "Anh cười."

Tần Tử Quy: "?"

Thịnh Diễn âm ức cúi đầu: "Từ sau khi anh chán ghét tôi, đã lâu lắm rồi anh không cười với tôi."

Ngón tay Tần Tử Quy cầm tăm bông hơi dừng lại.

Đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, Thịnh Diễn lại đột nhiên đứng lên, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: "Tôi muốn học tập."

Cho dù Tần Tử Quy biết mạch não Thịnh Diễn khác với người thường, cũng cảm thấy bất ngờ không kịp phòng bị.

Đây lại là cái gì với cái gì?

Thịnh Diễn nhìn về phía hắn, bộ mặt tràn ngập lòng tin không thể nghi ngờ: "Chắc chắn là anh cảm thấy tôi học tập không giỏi lại chỉ thích đánh nhau, là bần nhão không trát được tường, cho nên mới không thèm chơi với tôi. Vậy tôi cũng muốn bắt chước học tập, một khi tôi học giỏi thì anh sẽ không ghét tôi nữa."

Nói đoạn liền muốn đi lấy thứ gì đó, kết quả cảm giác choáng váng sau khi uống rượu khiến đầu nặng chân nhẹ, ngất ngất ngây ngây, vừa đi cùng tay cùng chân được hai bước đã lảo đảo.

Thiếu chút nữa là ngã xuống đất, Tần Tử Quy một tay đỡ lấy người, đem cậu ngồi trên giường: "Cậu muốn lấy cái gì, tôi giúp cậu lấy."

"Tôi muốn cặp sách, tôi muốn học tập."

Thịnh Diễn ngồi trở lại trên giường, đôi mắt có chút buồn ngủ không mở ra được, nhưng vẫn kiên trì biến học vô bờ.

Còn tốt, lúc say rượu ít nhất còn biết học tập.

Tần Tử Quy cũng coi như hơi cảm thấy vui mừng, đưa cái túi nặng trĩch kia đặt vào ngực Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn nhận lấy đặt trên đùi, kéo khóa kéo trịnh trọng mở ra.

Một cái sạc dự phòng, một cái Lego loại nhỏ, một cái Ipad, một bình Coca ướp đá, ba hộp đồ ăn cho mèo, hai túi bánh quy...

Cả một cái cặp sách căng phồng, lật đến cuối cùng, thế mà chỉ có một cuốn sách.

Một quyển sách dày bìa tràn ngập những hình viên gạch màu vàng.

Trên bìa sách lại ghi một hàng chữ lớn —— "Sau khi có được hệ thống ước nguyện, tôi đi lên đỉnh cao đời người".

Tần Tử Quy đột nhiên cảm thấy bản thân có hơi vui mừng quá sớm.

Thịnh Diễn cũng giống như là có chút ngoài ý muốn với cặp sách của mình, lật tung lại, sững sờ không tìm ra một tờ giấy hay một cái bút nào.

Sau ba giây lúng túng, lại như không có chuyện gì xảy ra mà cầm lấy quyển sách duy nhất kia, vỗ vỗ nó, nghiêm túc nói: "Quyển này, chính là quyển này, uhm, là cái quyển này này... cái này vốn là, ừm, chính là quyển mà đem hội trưởng hội học sinh tới hộp đêm làm trai bao, viết rất hay, rất hả giận."

Giọng nói Thịnh Diễn mười phần chắc nịch.

Tần Tử Quy cảm thấy tội lỗi của mình còn chưa tới mức này.

Quả nhiên, Thịnh đại thiếu gia cũng khoan hồng độ lượng: "Chẳng qua tôi sẽ không cho người đưa anh đi làm trai bao đâu."

Tần Tử Quy cuối cùng cũng coi như có chút an ủi: "Nói lý do nghe một chút?"

Thịnh Diễn hừ lạnh một tiếng, khí thế kinh người: "Bởi vì anh lớn lên thành như vậy, đi đến hộp đêm làm tiếp rượu nhất định có thể kiếm được rất nhiều tiền, cho nên không được, tôi không hết giận, tôi muốn cho người đưa anh cho lợn ăn! Cho lợn ở nông thôn ăn!"

Tần Tử Quy: "..."

Hắn đến cùng là ôm kỳ vọng gì ở Thịnh Diễn chứ.

Loại ma men không lương tâm này, có một lần tính một lần, tất cả đều nên trực tiếp lật sạ.ch trời vào trên giường không bao giờ quản nữa mới đúng, miễn cho bị tức chết.

Tần Tử Quy lạnh mặt, đang định thực thi ý nghĩ kia, Thịnh Diễn lại ôm quyển sách màu vàng kia đột nhiên cúi đầu, nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Nhìn qua như là ngủ rồi vậy.

Tần Tử Quy đưa tay ra muốn sờ mặt cậu, nhưng mà vừa đưa ra được một nửa, Thịnh Diễn bỗng nhiên mở mắt, nhìn Tần Tử Quy, không đầu không đuôi hỏi ra một câu: "Anh nói xem tại sao tôi lại không có hệ thống ước nguyện?"

Tần Tử Quy:?"

"Người này này, cậu ta có hệ thống ước nguyện, sao tôi lại không có chứ?"
Thịnh Điển như là rất oan ức, chỉ chỉ quyển sách dày bịch kia, tội nghiệp cụp mắt xuống, "Năm ngoái tôi ước nguyện, nghĩ thầm mong mọi chuyện đều được như ý, thế mà qua một năm rồi sao còn chưa linh nghiệm chứ? Rõ ràng trước kia đều thành hiện thực hết. Có phải bởi vì Quan Thế Âm nương nương cũng giống như anh, không thích tôi hay không?"

Thịnh Điển từ trước tới nay tính tình thiếu gia, mặt mũi tốt, lại thích thể hiện, ghét nhất những kẻ già mồm cãi láo, nên chưa bao giờ thiếu bạn bè nào nhiệt.

Cho nên sau khi Tần Tử Quy nói giữ khoảng cách, ngoài trừ vài lần cau có bên ngoài, Thịnh Điển cũng không bày ra bất kỳ cảm xúc khổ sở nào, hay nói so với khổ sở, biểu hiện của cậu giống như mặt mặt sau đó giận dỗi nóng nảy hơn.

Bởi vậy Tần Tử Quy chưa từng nghĩ Thịnh Điển sẽ có suy nghĩ như vậy.

Thì ra tiểu thiếu gia người gặp người yêu cũng sẽ lo lắng người khác không thích mình.

Một phút kia, Tần Tử Quy đột nhiên cảm thấy lựa chọn một năm trước của mình là sai.

Nhưng hắn lại nghĩ rằng đó là sự lựa chọn tốt nhất rồi.

Hắn nhìn Thịnh Điển, một lúc lâu sau mới xoa xoa đầu cậu: "Không có, Quan Thế Âm nương nương rất thích cậu, chỉ là có nguyện vọng sẽ thực hiện chậm một chút, ví dụ như cái năm ngoái, có thể năm nay mới được thực hiện, cho nên chờ một chút là được rồi."

Thịnh Điển chớp chớp mắt: "Thật sao?"

Tần Tử Quy gật đầu: "Ừ, thật."

Thịnh Diễn giống như được an ủi, mí mắt sụp xuống, đặt cầm lên quyển sách dày cộp kia, có hơi mất sức hỏi: "Vậy nguyện vọng năm ngoái của tôi, hy vọng mọi chuyện đều được như ý, còn có thể thực hiện được sao?"

Tần Tử Quy rũ mi, dùng ngón tay cọ xát i-ốt còn thừa ở thái dương Thịnh Diễn: "Sẽ, cậu ngủ một giấc thật ngon, ngày mai liền được thực hiện."

Thịnh Diễn bị rượu ảnh hưởng đã không còn sức, ánh mắt chập chùng, đại não cũng ngưng trệ, sau khi nghe Tần Tử Quy trả lời xong, hơi chậm chạp mà suy tư một hồi mới chậm rì rì gật đầu: "Vậy gửi Quan Thế Âm nương nương, nguyện vọng sinh nhật của con là hy vọng Tần Tử Quy đừng cãi nhau với con nữa, con muốn cùng anh ấy giống như trước đây, cả đời... như vậy..."

Tốc độ nói càng ngày càng chậm, âm thanh càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng một chữ "vậy" còn chưa nói xong, Thịnh Diễn đã ôm quyển sách thật dày kia, ngã xuống giường, nhắm mắt ngủ mất.

Hô hấp đều đều nhẹ nhàng vang lên, trên chiếc đồng hồ kiểu cũ đặt ở đầu giường, kim giờ kim phút cũng tình cờ đồng thời chỉ về số mười hai, trịnh trọng phát ra một âm thanh "tích tắc".

Tần Tử Quy sửa lại một chút tóc rối trên trán cậu, tiếng nói dưới màn đêm hạ tới mức trầm thấp, chậm chậm vang lên: "Sinh nhật vui vẻ, A Diễn."

Nguyện vọng của em đều sẽ được thực hiện.

Hết chương 4.

Editor: Ôi lão Tần chiều crush như chiều vong vậy =)))

Chương 5

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Giữa trưa ngày hôm sau, Thịnh Diễn bị cuộc gọi của Cầu Du đánh thức.

"Alo, Diễn ca, mà y không sao chứ? Tao nghe nói mà y nghỉ bệnh hả? Đang yên đang lành sao đột nhiên lại bị bệnh? Không phải là bị Tần Tử Quy làm cho tức đến bệnh chứ?"

Thịnh Diễn nhú mày, không quá thoải mái xoay xoay người: "Bệnh gì cơ?"

Nói xong mới phát hiện cổ họng cậu khàn vô cùng, còn có chút đau, theo thói quen định ôm cái gối ôm con mèo to bự của mình thì tay lại rơi vào khoảng không.

Cảm giác không đúng lắm.

Thịnh Diễn chậm rãi mở mắt, sau đó nhìn thấy bức tường đối diện là cái giá tràn ngập sách vở, cúp, bằng khen các loại, cùng với căn phòng trang trí hết sức đơn điệu mà lạnh lẽo.

Đây chẳng phải là phòng của Tần Tử Quy sao?

Thịnh Diễn ngẩn người, đến khi nhìn thấy kệo ngậm ho ở đầu giường, ký ức mới giống như miếng bọt biển thấm nước, từ từ nhớ lại toàn bộ.

Mới đầu là cậu cãi nhau với Tần Tử Quy.

Sau đó là cậu đến nhà Tần Tử Quy ăn cơm mừng sinh nhật.

Sau đó nữa là Hứa phu nhân nói nhà mình bị nổ, cậu phải sang nhà Tần Tử Quy ở nhờ một tháng.

Cuối cùng là cậu bị tin tức này làm khiếp sợ đến mức sặc miếng cá tẩm ớt tiêu, rồi khó chịu uống nhầm một ly rượu trắng.

Mà sau cùng, tất cả trí nhớ đều mắc kẹt tại thời điểm Tần Tử Quy "gâu" một tiếng.

Không có bất đắc dĩ, cũng không có trào phúng hay trêu đùa, ngược lại cực kỳ tự nhiên, bình thản chẳng có gì lạ, không phải loại ban đầu nhường đối thủ một mất một còn đến mức mình bị xấu mặt sau đó mới đến báo thù, cũng không có một chút nào không thoải mái, giống như là...

Dĩ nhiên.

Nhưng sao Tần Tử Quy lại muốn dĩ mình?

Đổi lại một năm trước, chuyện này rất bình thường, nhưng bây giờ quan hệ của hai người bọn họ không phải là cả đời không qua lại với nhau sao?

Người này vì cớ gì mà...

Thịnh Diễn nhìn giá sách tràn ngập trước mặt, muốn nghĩ cho ra lẽ.

Cầu Du ở đầu bên kia điện thoại liền "Này" vài tiếng: "Này này này? Diễn ca? Còn nghe không đó? Không xảy ra vấn đề gì thật chứ? Đệch, mày đừng làm tao sợ."

"Im miệng." Thịnh Diễn bị gọi hồn về, tức giận nói, "Sinh nhật tao, mày đừng có mà nói xúi nói quấy."

"Phi phi phi, xao xao mộc đầu bắt đương chân." Cầu Du gõ gõ vào mảnh gỗ ba lần, còn nói, "Cũng tại đêm qua lúc Oh tao gửi lời chúc mừng sinh nhật mày, đợi mãi đến trưa cũng không thấy mày trả lời, cũng không đến lớp, nên có chút lo lắng ấy mà."

(Knock on wood, dịch tiếng Hán là gõ vào gỗ, dùng để chỉ việc tiếp xúc với các vật dụng bằng gỗ có thể đảm bảo may mắn, thoát khỏi vận đen, xuất phát từ niềm tin tôn giáo hoặc mê tín dị đoan, xuất hiện lần đầu trên tờ "Westminster Gazette" năm 1908.)

Buổi trưa?

Thịnh Điển cầm điện thoại di động đến trước mặt mình, vừa nhìn một cái, 12:11 ngày 07/07/2020.

Bên trên hiển thị toàn những tin nhắn chúc mừng sinh nhật từ người thân bạn bè.

Ngoại trừ một người.

Thịnh Điển mở tới mở lui nhiều lần, xác nhận không có bất kỳ tin nhắn nào đến từ Tần Tử Quy, liền giống như giận hờn mà mắng: "Đồ cặn bã."

"???" Cậu Du đầu dây bên kia nhảy mắt kinh hoàng, "Diễn ca, mà mắng tao làm gì? Tao làm cái gì sai sao?"

"Không mắng mà." Thịnh Điển lười giải thích, "Mày tặng quà tao nhìn thấy rồi, cảm ơn, bữa khác mời mày ăn cơm. Chỗ tao không có việc gì hết, buổi chiều có thể đi học."

Nói xong, không còn chuyện gì nữa, Thịnh Điển cúp máy.

Mở cuộc trò chuyện với Hứa phu nhân ra, có vài tin nhắn chưa đọc, đều được gửi lúc năm giờ sáng.

Có lẽ là thời gian Hứa phu nhân dậy sớm rời nhà.

[Thái hậu nương nương]: Uống hai hộp rượu đã say, yếu ớt như thế sau này ra ngoài đừng nói là con trai của ta.

[Thái hậu nương nương]: Con yên tâm, mẹ xin nghỉ bệnh cho con rồi, cứ ở nhà yên tâm mà ngủ, tỉnh rồi thì đi học.

[Thái hậu nương nương]: Chẳng qua trước khi đi mẹ không nhìn thấy con, không có chính miệng nói với con một tiếng mười bảy tuổi sinh nhật vui vẻ, vẫn có chút tiếc nuối.

[Thái hậu nương nương]: Thế nhưng con phải tin tưởng, mẹ vĩnh viễn yêu con, cũng chẳng có mong muốn gì cao xa, chỉ hy vọng con trai của mẹ thêm một tuổi mới vẫn có thể giữ được tấm lòng lương thiện, vui vẻ như trước mà tiếp tục trưởng thành.

[Thái hậu nương nương]: Buổi tối mẹ đến Luân Đôn sẽ gọi điện cho con báo bình an, ở nhà dì Tần cho tốt, nghe lời Tử Quy, đừng khiến mẹ lo lắng.

[Thái hậu nương nương]: Yêu con.

Thịnh Điển nằm lỳ trên giường, mím môi, ngón tay nhanh chóng gõ gõ di động: "Mẫu hậu yên tâm, người nhớ mang khẩu trang, về sớm một chút, chú ý an toàn, tiền nhà chúng ta đủ nhiều rồi, người đi Luân Đôn có thể nhìn nhìn mấy vị soái ca bên đó một chút, đừng bận công tác mãi, nhi thần sẽ an lòng."

Gửi xong, ném điện thoại di động sang một bên, chuẩn bị vắn mình nằm xuống, kết quả chân vừa duỗi ra liền đập trúng một đồ vật cứng đến cộm người, đứng dậy vén chăn lên nhìn, chính là quyển "Sau khi có được hệ thống ước nguyện, tôi đi lên đỉnh cao đời người" kia.

Nhìn cái tên sách này, Thịnh Điển nhớ lại tối hôm qua nằm mơ.

Hình như là Quan Thế Âm nương nương nói cho cậu nguyện vọng lúc sinh nhật năm ngoái của cậu đã được chấp nhận, chờ ngủ dậy là có thể thực hiện được.

Buồn cười.

Làm sao mà thực hiện?

Chẳng lẽ cũng cho cậu một cái hệ thống ước nguyện?

Chỉ là tại sao cậu lại lảng máng thấy Tàn Tử Quy có ở trong giấc mơ đó của mình?

Sinh nhật tuổi lớn lại mơ giấc mơ này, tức chết cậu rồi.

Hơn nữa người này sao lại hẹp hòi như vậy, ngay cả một câu chúc mừng sinh nhật đi ngang qua cũng không cho.

Đang nghĩ, điện thoại di động đã kêu lên một tiếng.

Thịnh Diễn lập tức nhìn sang, nhanh chóng mở điện thoại di động lên, sau đó lại ảm đạm.

Là một cái APP gửi tin qua: [Chúc tiểu chủ nhân Thịnh Diễn sinh nhật vui vẻ.]

Thịnh Diễn không hứng thú lắm mà ném di động qua một bên.

Vút xong, dừng một chút, lại quay lại nhìn kỹ.

APP cầu được ước thấy?

Thứ gì đây?

Mình download cái này lúc nào?

Ngón tay trượt trượt, quay lại màn hình chính, quả nhiên thấy được một cái logo trước nay chưa từng gặp qua.

Nền màu phấn bụi, họa một nét vẽ cong dọc màu trắng sữa, giống như một nửa trái tim mà người họa sĩ đặt bút khi nhớ người yêu của mình, logo viết bốn từ: [Cầu được ước thấy].

Vừa mở ra nhìn.

Màn hình trong nháy mắt tối lại, sau đó tự động đánh ra một hàng kí tự trắng: [Xin chào, Thịnh Diễn, chúc mừng cậu đã được APP cầu được ước thấy chọn làm kí chủ hiện tại, click ràng buộc là có thể bắt đầu hành trình hiện thực hóa ước nguyện.]

???

Sao cậu cảm giác mình đã xem qua cái hệ thống này ở đâu đó rồi?

Chẳng lẽ là trò lừa đảo "Ba câu, khiến người đàn ông chi 18 vạn cho tôi"?

(Đây là câu nói phổ biến trên Internet, trong video luôn có một người phụ nữ ăn mặc đẹp ngồi trước tủ sách và khoe: "Tôi là một nữ giảng viên hiểu biết về con người, người đặc biệt giỏi trong việc khiến đàn ông phải tiêu tiền cho tôi".

"Ba lời, để cho người đàn ông bỏ ra 180.000 cho tôi." Nói về nghệ thuật "làm" đàn ông, mục đích chủ yếu để câu like và đa cấp... xem thêm ở)

Giữ nguyên suy nghĩ xem APP lừa đảo rốt cuộc còn có thể có ý tưởng kì diệu gì nữa, Thịnh Diễn nhấn vào "Ràng buộc".

Màn hình hiện ra một trang giấy: [Thỏa thuận người sử dụng APP cần biết và những điều liên quan]

Ứng dụng phải có bảo mật hai chiều nghiêm ngặt với người dùng, tức cả APP và người dùng không được tiết lộ bất kỳ nội dung sử dụng cụ thể nào về APP cho bên thứ ba. Trong quá trình sử dụng, người dùng không được đưa ra bất kỳ yêu cầu mong muốn nào trái với luật pháp quy định của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và trật tự công cộng, không được yêu cầu ràng buộc cảm xúc của người khác một cách thô bạo, không được vì bất kỳ mục đích nào làm tổn thương người khác hoặc vì mục đích bất hợp pháp. Để tuân thủ định luật bảo toàn vật chất, bất kỳ mong muốn nào cũng cần

người dùng phải hoàn thành nhiệm vụ tương ứng, nhưng không yêu cầu người dùng trả bất kỳ khoản tiền nào. Tương tự, sau khi nguyện vọng của người dùng được thực hiện, không được từ chối thực hiện nghĩa vụ phải hoàn thành nhiệm vụ. (Phạm vi nhiệm vụ nằm trong thỏa thuận 2) Quyền giải thích cuối cùng của APP thuộc sở hữu của nhà phát triển, kính mời sử dụng.

Nhà phát triển của thứ này trông thế mà vẫn còn tuân thủ pháp luật nhỉ?

Tổ chất của mấy kẻ lừa đảo bây giờ đúng là càng ngày càng cao.

Thịnh Điển tuy rằng không hiểu lắm, nhưng rất bị chấn động.

Tiếp tục nhấp vào "Đã đọc và đồng ý".

Màn hình chuyển đổi một lần nữa.

Lần này không phải kiểu đơn giản thay đổi thành trang giấy như trước, mà là hiển thị một đoạn hoạt hình.

Một thiên thần béo nhỏ với đôi cánh ngắn, mông tròn vo, ôm một con mèo con bị thương, lảo đảo rơi ra khỏi mặt trăng.

Rầm một tiếng, rơi xuống bãi cỏ dày mềm mại, đau đến nước mắt lưng tròng, những vãn che chở cho mèo con trong ngực, kiên cường bò dậy.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn quanh khu vườn hoang vu một vòng, phát ra một tiếng "Ưm?"

Hình ảnh dừng lại ở đó, một dòng văn bản xuất hiện.

[Mỗi đứa trẻ được Chúa lựa chọn là những thiên sứ đã cứu rỗi các linh hồn khác, và để thưởng cho những thiên sứ này, Chúa quyết định thực hiện ước muốn của họ, nhấp vào "Xác nhận" để nhận phần thưởng của Chúa.]

Xác nhận.

[Tất cả mọi thứ trên thế giới đều phải chịu đựng thử thách, vạn vật trên thế gian đều có nhân có quả, các giai đoạn khác nhau có thể thực hiện các cấp độ khác nhau của nguyện vọng, cũng cần hoàn thành những nhiệm vụ khác nhau. Mời người dùng nhấp vào "Quét" để máy chủ xác nhận cấp độ hiện tại.]

Quét.

[Cấp độ mong muốn hiện tại của ký chủ là LV.1.

Mức độ nguyện vọng có thể được thực hiện: sơ cấp.

Độ khó khăn của nhiệm vụ: đơn giản

Tần suất: hai lần một tuần (làm mới vào mỗi thứ Tư hàng tuần).

Điều kiện nâng cấp: hoàn thành mười nhiệm vụ đầu tiên, thực hiện mười nguyện vọng cơ bản, có thể nâng cấp lên LV.2.

Quét xong, nhấp vào "Tiếp theo" để vào hướng dẫn ước nguyện.]

Tiếp theo.

[Hướng dẫn ước nguyện:

Bước 1, nhận mười hạt giống hoa cúc nhỏ.

Bước 2, đặt một nguyện vọng vào trong hộp thư vườn, nếu được chấp thuận, bạn có thể nhận được một chậu hoa.

Bước 3, trồng hạt giống vào chậu hoa, bạn sẽ nhận được một lá thư nhiệm vụ.

Bước 4, nhấp vào Hoàn thành nhiệm vụ, chờ xét duyệt.

Bước 5, xét duyệt hoàn tất, chờ đợi nguyện vọng biến thành hiện thực, hoa cúc nở.]

Lại còn rất văn nghệ rất lãng mạn đấy chứ!

Thịnh Điển đối với APP lừa đảo này càng ngày càng có hứng thú, còn thật sự click nhận lấy hạt giống hoa cúc nhỏ.

Kết quả ngoại trừ hạt giống, trên màn hình còn xuất hiện ba chậu hoa cúc, kèm theo một lá thư: [Hệ thống phát hiện cảm xúc tin tưởng của ký chủ lúc này bằng 0, vì vậy để tăng cường sự tín nhiệm của ký chủ, hệ thống quyết định tặng ba chậu hoa cúc nhỏ đã nở làm thử nghiệm, không cần thực hiện nhiệm vụ và sẽ được thực hiện ba nguyện vọng đơn giản để xây dựng sự tin tưởng giữa ký chủ và hệ thống, xin vui lòng nhận lấy.]

Còn có trang dùng thử nữa?

Thịnh Điển cảm thấy cái này tám chín phần mười là giống kiểu ở trong tiếp thị, ban đầu sẽ để cho bạn trúng thưởng miễn phí dùng thử trải nghiệm một lần, rồi từ từ dùng những mảnh khóc khác nhau để dẫn dắt bạn tiêu thật nhiều tiền.

Bên ngoài thì hoa hòe hoa sói, nhưng thực tế thì thay đổi trăm lần bản chất vẫn vậy.

Muốn dùng thử đoạn kém chất lượng này để lừa cậu?

Không có cửa.

Thịnh Điển cảm thấy mình vẫn còn thông minh chán.

Liền tiện tay viết một điều ước: [Bữa trưa muốn ăn sườn chua ngọt.]

Trên màn hình xuất hiện dấu loading quay vòng vòng.

Năm giây sau: [Nguyện vọng được chấp thuận.]

Mười giây sau, phòng bếp truyền đến âm thanh của Tần Như: "Dì ơi, Tử Quy buổi trưa sẽ về ăn cơm, lại nấu sườn chua ngọt được không?"

Dì bảo mẫu sáng khoái trả lời: "OK, không vấn đề gì, mười phút là xong!"

Thịnh Diễn vốn còn đang thờ ơ chọc chọc màn hình đột nhiên dừng lại: "?"

Này có phải là trùng hợp ngẫu nhiên không vậy?

Chắc không phải là ngẫu nhiên đâu đúng không?

Không, phải thử lại lần nữa cho chắc ăn.

Thịnh Diễn hai tay cầm điện thoại, nhanh chóng nhập: [Hy vọng có thể biết trước số độc đắc của xổ số hôm nay]

Đang loading...

Ba giây sau: [Nguyện vọng vượt quá cấp bậc, từ chối.]

Loại nguyện vọng này mà cũng vượt cấp?

Hẹp hòi, không chơi nữa.

Thịnh Diễn kinh thường hừ một tiếng, đang suy tư xem nguyện vọng nào không vượt quá cấp bậc, ngoài phòng liền truyền đến tiếng có người vào, cùng với tiếng Tần Tử Quy thấp giọng nói: "Dì ạ, con vừa mới về."

Thịnh Diễn ngay lập tức nảy sinh ý định: [Hy vọng Tần Tử Quy lập tức ngã một cái.]

Loading...

Năm giây sau: [Nguyện vọng được chấp thuận.]

Cùng lúc năm chữ này xuất hiện, một tiếng động kịch liệt vang lên kèm theo giọng nói hoảng sợ của Tần Như và dì bảo mẫu ở phòng khách: "Tử Quy, sao lại ngã vậy? Cẩn thận một chút, có đau hay không? Có va đập vào chỗ nào không con?"

"Không có gì ạ, chỉ là con không cẩn thận giẫm trượt."

Tần Tử Quy vẫn bình bình tĩnh tĩnh trước sau như một.

Ngược lại ở trong phòng, bạn học Thịnh Diển – người khởi xướng - đang không được bình tĩnh cho lắm.

Cậu ngẩn người, sau đó: "Á đù?!"

Chuyện gì xảy ra vậy?!

Người chả khác gì robot được lập trình AI điều khiển như Tần Tử Quy mà cũng ngã á?

Mà lại còn ngã ngay giây đầu tiên nguyện vọng được chấp thuận nữa?

Trùng hợp.

Trùng hợp thôi.

Là một người theo chủ nghĩa duy vật, lớn lên trong sự giáo dục của chủ nghĩa xã hội, của hệ tư tưởng Mác – Lenin, phải tin rằng chuyện này chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi.

Thịnh Diển mím chặt khóe môi, lại nhanh chóng nhập: [Hy vọng Tần Tử Quy uống nước lạnh bị sặc.]

"Khụ khụ khụ khụ ——"

Tần Tử Quy bất ngờ không kịp đề phòng ho nhẹ một tiếng và âm thanh ly thủy tinh nặng nề đặt xuống bàn vang lên như hện trước.

Thịnh Diễn: "..."

Choáng váng.

Trong giây lát, cậu như là nhớ tới cái gì, nhón người dậy lấy cuốn sách dày bìa màu vàng kia ra bắt đầu lật.

Học tra bị chèn ép khắp nơi.

Sau khi say rượu vào đúng ngày sinh nhật.

Nhận được hệ thống ước nguyện cầu được ước thấy.

Sau đó bắt đầu xử đẹp học bá, giải quyết hội trưởng hội học sinh...

Á đù?

Chẳng lẽ tiểu thuyết ứng với hiện thực?

Nguyện vọng sinh nhật năm ngoài của cậu cuối cùng cũng ứng nghiệm?

Không, tất cả là do cái APP lừa đảo kia.

Thế giới này không thể ảo lòi như vậy được.

Đầu óc Thịnh Diễn tối hôm qua mới bị rượu đầu độc quá trớn giờ vẫn còn sống sờ.

Sau đó, màn hình điện thoại hiện lên một thông báo nhắc nhở lần nữa: [Cơ hội dùng thử đã hết, thứ Tư sẽ chính thức làm mới chu kỳ nhiệm vụ, hoan nghênh ký chủ trải nghiệm trực tiếp.]

Hôm nay, thứ ba ngày 7 tháng 7, nghĩa là ngày mai có thể bắt đầu làm nhiệm vụ ước nguyện.

Thịnh Diễn cắn môi, đầu ngón tay chọt chọt lên màn hình một chút, sau phút suy nghĩ ngắn ngủi, cậu quyết định không gỡ cài đặt cái APP này, chờ xem rốt cuộc nó sẽ cho mình làm nhiệm vụ gì thì nói sau.

Nếu là mấy nhiệm vụ mà chuyển tiền hay là để lộ thông tin cá nhân, vi phạm pháp luật, làm những chuyện hại người hại mình, vậy thì trực tiếp báo cáo, để chú cảnh sát dạy nhóm lừa đảo này làm người.

Nhưng nếu là nhiệm vụ bình thường, mà nguyện vọng lại trở thành sự thật...

Nghĩ mà xem, cậu một tay giữ vị trí nhất lớp chọn, một tay đánh nhau vô địch, chân đạp Tần chó con, chân giẫm Tần mèo con, yêu cầu Hoàng Thư Lương mỗi ngày thông báo phê bình Tần Tử Quy, ra lệnh bắt Tần Tử Quy mỗi ngày nhất định phải viết một bản kiểm điểm năm ngàn chữ, lại khiến Tần Tử Quy mỗi ngày đi theo sau cậu giúp cậu làm bài tập, Thịnh Diễn đã không nhịn được cười ra tiếng.

"Cậu cười gì đấy?"

Thịnh Diễn đang đắc ý tự tưởng tượng cảnh Tần Tử Quy tội nghiệp ôm tay áo gọi mình một tiếng anh trai, bỗng nhiên nghe một tiếng nói lạnh băng từ cửa truyền đến, phản xạ có điều kiện trực tiếp từ trên giường bật dậy, chọt dạ lớn tiếng: "Anh tiến vào phòng người khác sao lại không gõ cửa vậy hả!"

Tần Tử Quy dựa vào mép cửa, ôm ngực, quét mắt nhìn vị tiểu thiếu gia mặc áo ngủ của hắn, ở phòng ngủ của hắn, đạp lên chăn của hắn rồi giường nanh múa vuốt với hắn, thản nhiên nói: "Đây là phòng của tôi."

"..." Ý thức được vấn đề là ở chỗ mình, Thịnh Diễn đơ người, sau đó phần nộ bò xuống giường, "Tôi cũng không phải không có phòng, không có áo ngủ, bảo anh phải nhường tôi ở đây."

"Ừm, là cậu bảo." Tần Tử Quy gật gật đầu, "Cậu nói áo ngủ của tôi thơm, phòng lại lớn, giường thì mềm, cách phòng tắm gần, không chịu đi."

Thịnh Diễn: "..."

Tần Tử Quy: "Cần tôi gọi dì ra đây làm chứng không?"

Thịnh Diễn: "... Hừ!"

Thịnh Diễn cảm thấy bản thân ở đây thêm một giây nữa là xúi quẩy cả ngày, mặt nghiêm lại, cầm lấy quyển sách bìa vàng với điện thoại di động, ôm cặp sách, ngẩng đầu kiêu ngạo, liếc mắt nhìn thẳng mà đi ngang qua Tần Tử Quy, định hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mà trở lại phòng của mình.

Thế rồi vừa bước ra cửa phòng một bước, liền bị Tần Tử Quy nhắc tay nắm chặt áo ngủ sau cổ áo xách về.

Thịnh Diễn tức giận gạt tay hắn: "Làm gì đó!"

Tần Tử Quy không trả lời, chỉ khom lưng nhặt một chiếc dép lê từ bên cạnh cửa, sau đó nhặt một cái khác từ dưới gầm bàn, đặt trước mặt Thịnh Diễn: "Đi vào."

Thịnh Diễn phớt lờ xỏ ngón chân: "Anh thật đúng là bà mẹ già mà!"

Tần Tử Quy không phủ nhận: "Tôi mà không phải bà mẹ già, thì đêm hôm qua cậu đã ngủ trong nhà vệ sinh rồi."

"..."

Địch.

Thịnh Diễn đang ăn nhờ ở đậu, bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, tạm thời không âm ỉ với Tần Tử Quy, chỉ hung tợn trừng mắt với hắn một cái, sau đó tức giận trở về phòng đối diện, đóng cửa lại, vung cặp sách lên, đang chuẩn bị cố ý làm riêng cho mình một cái "Bia ngắm chuyên dụng những lúc bị Tần Tử Quy làm cho bực mình" thì điện thoại di động bên trong túi áo đột nhiên rung lên.

Vừa mở ra nhìn: [APP cầu được ước thấy: Phát hiện cảm xúc tin tưởng hiện tại của ký chủ là 30%, và hôm nay là sinh nhật ký chủ, vì vậy hệ thống quyết định tạm thời thăng cấp nguyện vọng lên x1, có tác dụng đến 00:00 ngày 08 tháng 07 năm 2020.]

Còn có chuyện tốt như thế á?

Bây giờ Thái độ Thịnh Điển đối với cái APP này là tin tưởng nhưng không hoàn toàn, chẳng qua nhìn thấy dòng tin này, vẫn cực kỳ nhanh trí, trực tiếp đánh dòng chữ: [Hy vọng Tần Tử Quy hôm nay thành thành thật thật làm em trai tôi.]

Nguyện vọng được chấp thuận.

Sau đó mở cửa phòng, nhìn Tần Tử Quy đang cúi đầu thu dọn bàn ở phòng đối diện hét lớn một tiếng: "Tần Tử Quy! Anh tới đây cho tôi!"

Tần Tử Quy dùng động tác trên tay, đi tới trước cửa phòng đối diện, dựa vào khung cửa, cách một lối đi, rũ mắt nhìn cậu: "Có việc thì nói."

Thái độ cũng kiêu ngạo đấy.

Thịnh Điển hừ lạnh một tiếng: "Gọi anh trai."

Tần Tử Quy khẽ nhú mày, vẻ mặt nhìn qua không tính là thân thiện.

Diện mạo bản thân hẳn đã có chút lạnh lẽo không dễ gần, lúc này lông mày khẽ nâng lên, từ trên cao nhìn xuống, hết sức không dễ nhìn.

Thịnh Điển ngược lại chưa bao giờ sợ hẳn.

Chỉ là...

Chẳng lẽ APP cầu được ước thấy kia thật sự là APP lừa đảo à?

Thịnh Diễn đang nghĩ, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng "Anh" lạnh lẽo.

"?"

Thịnh Diễn ngẩng phát đầu lên.

Tần Tử Quy khẽ nhíu mày, nhìn qua hắn là rất không vui, nhưng lại giống như là bị một lực lượng vô hình trong bóng tối ép buộc không thể không mở miệng, hầu kết khẽ động, đôi môi hé mở, không tình nguyện nói ra hai chữ: "Anh." (là ca ca đók)

Vì vậy khoảnh khắc đó, trời nắng, mưa ngừng, Thịnh Diễn cảm thấy được chính mình được lợi rồi.

Cậu ngửa mặt lên, mặt mày giãn ra, để lộ một nụ cười đắc ý của thiếu niên:
"Ôi chao, em trai ngoan!"

-

Hết chương 5.

Editor: Một chiếc công xứng đáng được 10 cái Oscar =))))))

Chương 6

Editor: Jena (wordpress jena và wamppad miknao)

Vào giờ phút này, độ tín nhiệm của Thịnh Diễn đối với cái APP cầu được ước thấy đã từ 30% thăng cấp lên 60%.

Sở dĩ không phải 100%, là bởi vì trước đây, thời điểm hai người còn chưa làm lộn tung phèo mối quan hệ này lên, Tần Tử Quy cũng luôn là đánh về Thịnh Diễn nói cái gì thì chính là cái đó.

Cho nên cũng không nhất định là do công lao của cái APP này.

Rất có thể chỉ đơn giản hôm nay là sinh nhật cậu, mà Tần Tử Quy cũng miễn cưỡng gọi là có chút lương tâm, cho nên dung túng theo.

Về phần đến cùng là có chuyện gì xảy ra, vẫn là chờ ngày mai nhìn lại.

Chẳng qua Thịnh Diễn tử nhỏ đã là kiểu người đặc biệt dễ thỏa mãn cũng cực kỳ dễ dỗ dành, tâm tình kém đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, một chút ngon ngọt là có thể khiến cả người cậu dễ chịu.

Cho nên, khoảnh khắc thắng lợi trong cuộc chiến kéo dài với Tần Tử Quy đã rửa sạch tất cả rối rắm của cậu đối với APP cầu được ước thấy.

Sau khi hài lòng nghe ba tiếng "Anh trai" xong, Thịnh Diễn liền không thèm đếm xỉa đến ánh mắt Tần Tử Quy lạnh cứ như là nhìn người chết, đặc ý lê dép đi rửa mặt thay quần áo.

Trong nhà tổng cộng có ba phòng vệ sinh, một cái ở bên cạnh phòng khách – là cho đi bảo mẫu cùng với khách khứa đến chơi, không có bồn tắm cùng

đồ rửa mặt cá nhân; còn lại hai cái, một cái là ở trong phòng ngủ chính tầng hai, một cái là ở phòng ngủ phụ của Tần Tử Quy, đều có bồn tắm riêng, có cả khô và ướt.

Thịnh Diễn tất nhiên không thể chạy lên tầng trên dùng chung với vợ chồng Tần Như được, cho nên chỉ có thể đến phòng Tần Tử Quy dùng ké với anh.

Không nói cái khác, riêng phòng tắm của Tần Tử Quy đã cực lớn: kem đánh răng, bàn chải, khăn mặt, lược của hai người được đặt rõ ràng ở hai bên bồn rửa mặt, cách xa nhau, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Cũng không biết là ai ghét bỏ ai.

Thịnh Diễn làm bầm một câu, cầm lấy kem đánh răng, đột nhiên cảm thấy bản thân mình giống như là quên mất chuyện gì còn chưa giải quyết được.

Không phải sau khi uống say, mà là trước khi uống say.

Mà còn là chuyện có liên quan đến Tần Tử Quy.

Hơn nữa mơ hồ có thể nhớ là chuyện làm cậu cực kỳ tức giận nữa.

Nhưng đến cùng là có chuyện gì chứ?

Thịnh Diễn suy nghĩ một hồi cũng không nhớ ra được, nên đơn giản không nghĩ tiếp.

Ngược lại, hiện tại đã có 60% xác suất có được một cái hệ thống ước nguyện, đến lúc đó còn không phải là muốn cho Tần Tử Quy thế nào liền làm thế đó sao, chuyện nhỏ này căn bản không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Thịnh Diễn dùng sức lấy ra một lượng lớn kem đánh răng.

Cậu cảm thấy bản thân hiện tại rất có tư cách sống xa hoa lãng phí.

***

Ở trước mặt Tần Như, ăn một bữa cơm trưa coi như là thái bình.

Cơm nước xong xuôi, vừa rời khỏi nhà, Thịnh Diễm liền lộ nguyên hình, mang theo cặp sách, giờ đến trước mặt Tần Tử Quy: "Nặng."

Tần Tử Quy nhận lấy cặp sách, mang lên trên vai.

Sau khi vào thang máy, Thịnh Diễm nâng cằm lên.

Tần Tử Quy thuận tay ấn nút Tầng 1.

Đến cổng trường, Thịnh Diễm hai tay đút túi không nhúc nhích.

Tần Tử Quy một vai đeo cặp sách, khom lưng đăng ký.

Một đường đến cửa sau lớp 1 1/6, Thịnh Diễm hất hất tay ngồi xuống chỗ ngồi.

Tần Tử Quy giúp cậu cất cặp sách xong, thuận tiện lấy một chai nước ngọt để sang bên cạnh: "Còn có việc gì khác nữa không?"

"Không còn nữa." Thịnh Diễm lười nhác dựa lưng vào ghế, tay phải khẽ nâng nâng hai cái, "Anh bận thì đi đi."

Tư thế vô cùng kiêu ngạo.

Mà Tần Tử Quy lại thản nhiên "Ừ" một tiếng, quay người về lớp 1 1/1, giống như là không cảm thấy Thịnh Diễm kiêu ngạo như thế có gì không ổn.

Mọi người lớp 6 ngày thường bị khí thế lạnh lẽo vô tình của Tần Tử Quy uy hiếp đến không dám đến gần chậm rãi đánh ra một dấu hỏi: "?"

Tình huống gì vậy?

Từ khi nào mà Tần Tử Quy lại có thể bình dị gần gũi, đoàn kết hữu ái như

thế?

"Diễn ca, có phải mày nắm được nhược điểm gì của Tần Tử Quy đúng không?" Cầu Du dựa vào đầu óc xuất sắc của mình, kín đáo suy đoán.

Thịnh Diễn dựa lưng vào ghế, vặn chai nước ngọt: "Không có nhược điểm gì cả, thái độ bình thường mà thôi."

Nhớ lại bộ dáng Thịnh Diễn tối hôm qua tức đến muốn cầm dao giết người, Cầu Du: "..."

Hắn là cậu có hiểu lầm với từ "thái độ bình thường" này rồi.

Tất nhiên hắn không dám nói lời này với Thịnh Diễn, chỉ có thể uyển chuyển dò xét nói: "Hay là... tối hôm qua tụi mày có chuyện gì đặc biệt à?"

Ví dụ như giáo bá hung tàn đến cực độ rốt cuộc không chịu được vẻ mặt tinh tướng của học thần cao ngạo, vì vậy liền đem người kia ra góc tường đánh một trận, đánh đến khi người kia đỏ mắt nói "Tất cả đều nghe cậu" mới thôi.

Dù sao mọi người bình thường đều có chút sợ Tần Tử Quy, mà đó chỉ đơn thuần là do khí thế của hắn quá mạnh, chứ trên thực tế chưa từng có người nào nhìn thấy Tần Tử Quy đánh nhau với người khác, thậm chí ngay cả nội quy trường cũng chưa từng làm trái lần nào.

Toàn bộ từ trên xuống dưới người này là ba chữ học sinh giỏi viết hoa, học tập tốt lại còn tuân thủ kỷ luật, không dính khói lửa nhân gian, so ra thì Thịnh Diễn mỗi ngày trốn học đánh nhau, trên trán còn có sẹo có vẻ giống như anh hùng thời loạn làm rung chuyển trời đất hơn.

Cho nên Cầu Du càng nghĩ càng cảm thấy nếu Thịnh Diễn muốn thu phục Tần Tử Quy, cũng chỉ có thủ đoạn bạo lực này mà thôi.

Nhưng mà Thịnh Diễn lại nghĩ tới chuyện khác, đầu ngón tay chạm chạm chai nước ngọt, không phủ nhận: "Đúng là đã xảy ra chuyện thật."

Ví dụ như cái APP cầu được ước thấy kia.

Chẳng qua tạm thời không thể tiết lộ, không thì lại khiến người khác nghĩ cậu giống một kẻ thần kinh.

Cầu Du lại coi như chính mình đoán trúng, vỗ bàn một cái: "Tao biết ngay mà!"

Sau đó đầu kê sát vào, hạ giọng nói: "Chỉ là Diển ca này, chúng ta cứ chậm rãi một chút, loại học sinh giỏi như Tần Tử Quy không giống với đám côn đồ bên ngoài kia, nếu mà ra tay với hắn mạnh quá, lão Chồn Hôi lại chẳng ăn tươi nuốt sống mà đi? Mà nói đến cái này... Diển ca, mà hỏi ra rồi à?"

Thịnh Diển vừa uống nước ngọt: "Cái gì?"

"Thì tối hôm qua làm sao Tần Tử Quy biết mà muốn trốn học leo tường? Mà lại còn dùng phiên trực giả để lừa mà nữa, hắn có âm mưu gì vậy?"

Cầu Du hỏi xong, tay Thịnh Diển đang cầm chai nước ngọt dừng một chút.

Chẳng trách tại sao cậu cứ cảm thấy quên mất chuyện gì.

Thì ra là cái này.

Không nói tới còn đỡ, nói ra liền khiến Thịnh Diển nhớ tối qua, bộ dạng tinh tướng của Tần Tử Quy lúc lừa gạt mình, một luồng khí nóng tức thì xông lên, mặt mày lạnh băng đem chai nước đập lên bàn: "Để tan học tao đi hỏi."

Món nợ này không tính toán rõ ràng với Tần Tử Quy là chuyện không thể nào.

Dám lừa cậu?

Chờ chết đi!

Vì thế đợi đến buổi chiều vừa tan học một cái, Thịnh Diễn liền đọ cặp sách đàng đàng sát khí đi đến lớp 1.

Chu Bằng với Cầu Du ôm ý nghĩ xem trò vui vội vàng đuổi theo.

Đi tới cửa sau, vừa vặn gặp được Lâm Khiển, Thịnh Diễn liếc nhìn bên trong lớp học, hỏi: "Tần Tử Quy đâu?"

Lâm Khiển đang thu dọn cặp sách: "Cậu ấy về sớm rồi, cậu tìm cậu ấy có việc gì à?"

Về rồi?

Chắc không phải là sợ rồi đúng không?

Thịnh Diễn quét mắt nhìn một chút, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay người lại, hỏi Lâm Khiển: "Cậu muốn đi ra phố sau ăn cơm à?"

Lâm Khiển cúi đầu kéo dây kéo cặp sách: "Ừm hừm."

Thịnh Diễn liền thuận miệng nói: "Vậy chúng ta cùng đi chung đi."

"?" Lâm Khiển cảnh giác ngược mắt: "Không phải là cậu đột nhiên phát hiện là cậu yêu tôi đấy chứ?"

Thịnh Diễn: "..."

Tư duy này cũng đủ khác biệt.

Vì không muốn khiến Lâm Khiển hiểu lầm, Thịnh Diễn lạnh mặt giải thích: "Tôi là nghe Nhiễm ca nói đám người bên trường dạy nghề kia dự định buổi tối đến chặn đường cậu, cậu đi cùng bọn tôi thì sẽ đỡ phiền phức."

Nói là đỡ được phiền phức, dịch ra chính là "thuận tiện để tôi đánh nhau".

Vốn cho rằng Lâm Khiển lúc nghe những lời này ít nhiều cảm thấy lo lắng

hay sợ sệt, Chu Bằng với Cầu Du đã chuẩn bị kỹ càng để an ủi nữ thần, kết quả Lâm Khiển chỉ cười lạnh một tiếng: "Lũ chó chết, thật sự cho rằng chị đây sợ bọn hần? Đi, chặn chúng lại. Chị đây hôm nay không dạy cho bọn hần biết trên đầu chữ sắc có một cây đao, bọn hần liền không biết hai chữ bà nội này viết thế nào!"

Nói xong đem cặp sách khoác lên vai, cùng Thịnh Diển, một người lại hung hăng hơn một người, đi về phía con phố sau trường, đằng sau còn mang theo hai hộ pháp "heo bằng cầu hữu".

Con phố sau trường thực chất là một đoạn phố cũ chưa bị phá dỡ ở giữa trường thực nghiệm và trường dạy nghề, đi về phía trước một chút, rẽ qua một khúc cua, chính là một ngôi trường trọng điểm cấp ba khác, trường cấp ba trọng điểm Nam Vụ (Nam Vụ tam trung).

Một cái phố cũ nối liền với ba trường phổ thông, trải dài các quán net cùng những sạp ăn nhỏ, tùy tiện cũng có thể nhìn thấy đầy những ngõ hẻm toàn đồ bỏ hoang, không ai quản, cũng không có camera giám sát, đường sá trông chẳng khác nào mê cung, có thể nói chính là thánh địa cho những lần hẹn đánh nhau.

Mà muốn từ trường dạy nghề đến trường thực nghiệm, nhất định phải đi qua một cái hẻm nhỏ, ở đầu hẻm có một người phụ nữ cầm đẩy cái xe đẩy bán mì Trùng Khánh và khoai tây chiên răng sói, nghe đâu ngon nhất toàn bộ phố đồ ăn.

Mấy người bày ra bộ dạng khó gần ngồi xuống quán mì này, mỗi người bưng một bát mì nhỏ, thêm ớt cay rồi lại thêm hạt tiêu, bắt đầu ngồi xỏm xuống.

Thịnh Diển từ nhỏ đã được giáo dưỡng tốt, không ghét bỏ quán ăn này, nhưng cũng theo thói quen giữ tư thế ngồi ăn tương đối tốt, lười nhác ngồi trên ghế, đôi chân dài chống xuống, chậm rãi ăn.

Lần đầu tiên Chu Bằng cùng Cầu Du theo người ta đi đánh nhau, chậm giẫm lên mép bậc thang, bưng bát, xoay xoay chân, ngồi xỏm xuống, rung

đùi, hút nhả từng sợi mì dài dài, có ý đồ khiến cho bản thân giống một tên lưu manh thân kinh bách chiến, trông có lực uy hiếp một chút.

Lâm Khiển cảm thấy hiệu quả thị giác của bọn họ rất không tệ, cũng học theo rậm rạp, ngồi xổm cạnh hai người bọn họ, bắt chước chẳng kém chút nào.

Ba người mặc đồng phục học sinh chỉnh tề ngồi xổm thành một hàng.

Đợi đến khi ánh mắt của người qua đường thứ N nhìn nhìn bọn họ, Thịnh Diển dứt khoát kéo cái bàn lui về sau 1m, nỗ lực phân rõ giới hạn với ba người đang ngồi bán dáng kia.

Hành động này bị Chu Bằng bi thống lên án: "Diễn ca, sao mà có thể ghét bỏ bọn tao chứ hả? Bọn tao là tới chống đỡ cho mà cơ mà!"

Chu Bằng ngồi xổm quá lâu, chân cũng bắt đầu run, lại không chịu vứt bỏ hình tượng đại ca giang hồ này đi: "Rốt cuộc thì bọn chúng khi nào mới đến vậy? Ngồi xổm nửa giờ chân tao cũng tê rần luôn rồi."

Lâm Khiển cũng ngồi đến mệt, gõ gõ chân, ai oán nói: "Đúng đó, Thịnh Diển, chẳng lẽ cậu muốn hẹn tôi ra ăn cơm nên cố ý kiếm cớ đúng không? Tôi nói trước rồi, tôi đã không còn cái ý tứ kia với cậu, bây giờ cậu hỏi hẹn thì cũng đã muộn, giữa chúng ta chỉ có thể là quan hệ chủ mời khách ăn cơm đơn thuần thôi."

"Đúng đó, Diễn ca." Cầu Du một bên bụng bát một bên run rẩy như người mắc bệnh Parkinson, còn không quên ăn dưa: "Tuy rằng con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, nhưng mà ngựa tốt không quay đầu ăn..."

[bệnh Parkinson: là một bệnh thoái hoá mạn tính tiến triển, thường thấy ở người cao tuổi (tuổi khởi bệnh trung bình từ 58 đến 60), xu hướng mắc bệnh tăng lên do tuổi thọ trung bình tăng, xem thêm ở

Chữ "cỏ" còn chưa nói xong, Thịnh Diển lạnh mặt liếc hẳn một cái.

Cầu Du trong nháy mắt im miệng.

Thịnh Diễn cũng không để ý hẳn, chỉ là nhíu nhíu mày.

Nhiệm ca từ trước đến giờ đều rất đáng tin, có biến cũng sẽ sớm báo cho mình, đám người bên trường nghề không có tố chất kia càng không có đạo lý đột nhiên im hơi lặng tiếng như vậy.

Giờ ăn tối cũng đã qua rồi, đám người kia sao còn chưa đến?

Trực giác mách bảo Thịnh Diễn, chắc chắn có chỗ kỳ quái.

Trong loáng thoáng, cậu cảm giác có điểm xâu chuỗi, nhưng trong chốc lát lại không biết tìm sợi dây để xâu chuỗi này ở đâu.

Không đợi cậu bình tĩnh xâu chuỗi đầu đuôi sự việc lại với nhau, ánh mắt đột nhiên liếc thấy bóng dáng chợt lóe lên ở đầu hẻm, con người híp lại, đứng lên, đặt tiền ăn lên bàn: "Các cậu ăn xong về trường trước, tôi còn có chút việc."

Cầu Du phản ứng nhanh nhất: "Làm sao? Phát hiện ra kẻ địch rồi?"

"Ừ. Là một kẻ rất狡 hoạt, chẳng qua tự tôi là ứng phó được rồi, các cậu đừng qua đây." Thịnh Diễn nhắc cặp sách lên chuẩn bị đi.

Nhưng mà động tác vội quá, cặp sách không cẩn thận va vào cạnh bạn, phát ra một thanh âm nặng nề.

Cầu Du theo bản năng qua hỗ trợ, sau đó sợ ngây người: "Á đù! Diễn ca, mày cầm theo cái vũ khí sát thương cỡ lớn gì vậy? Sao lại nặng như thế?"

Nói xong liền muốn mở ra xem thử.

Thịnh Diễn lại như là sợ người ta phát hiện bên trong có thứ gì, một tay đoạt lại, lạnh lùng nói: "Là cặp của mày à mà mày cứ lật lung tung làm gì!"

"Không phải, Diễn ca, đánh nhau thì đánh nhau, nhưng cái đồ chơi chết tiệt trong cặp của mày, nhờ nó gây ra án mạng thì sao. Hơn nữa lát học tự học buổi tối, mày lại bị Tần Tử Quy bắt được thì làm sao bây giờ?" Giọng điệu Cửu Du có vẻ rất nóng nảy.

Lâm Khiển lại xem trò vui không chê chuyện lớn, ngồi bên cạnh căn hướng dương, chậm rãi nói: "Yên tâm, Tần Tử Quy hôm nay không có ở tiết tự học buổi tối đâu."

Thịnh Diễn nghe vậy quay đầu lại nhìn cô nàng: "Lão Chồn Hôi cho cậu ta giấy phép xin nghỉ à?"

"À, không phải." Lâm Khiển giải thích một chút, "Lão Chồn nói để tiện cho cậu ta chú tâm chuẩn bị cho cuộc thi công nghệ thông tin, không cần giấy phép xin nghỉ, cứ thể trực tiếp nghỉ cũng được, nghỉ buổi chính khóa cũng không thành vấn đề."

"???"

Thịnh Diễn không hiểu, là hai chữ "KHÔNG HIỂU" viết hoa in đậm in nghiêng gạch chân cho dấu ngoặc kép ấy.

Mỗi lần cậu đi tìm Hoàng Thư Lương xin giấy phép nghỉ học chẳng khác nào muốn lấy mạng của mình, trước trước sau sau mấy ngày cũng chẳng được một tờ, nếu không thì cậu cũng chẳng đến nỗi luyện được một thân trèo tường đầy bản lĩnh.

Tần Tử Quy dựa vào cái gì mà ngay cả giấy phép xin nghỉ cũng không cần?

Tựa như nhìn ra được suy nghĩ của cậu, Chu Bằng không để ý tới sợi mì trong miệng còn chưa nuốt xuống, cầm đũa hàm hồ khoa tay múa chân nói: "Các cậu không giống nhau. Tần Tử Quy cho dù trốn học, vậy cũng là vì kiến thức trên lớp không theo kịp tiến độ học của cậu ta, cho nên cậu ta tự học, dù sao cũng không có loại chuyện cậu ta làm mấy chuyện vi phạm pháp luật."

Thịnh Diễn cạ lời: "Thì tao cũng thế mà."

Lâm Khiển ôm bình nước, gật gật đầu: "Ít nhất cậu nhìn qua là biết."

Thịnh Diễn: "???"

"Nói thế này đi." Đại biểu môn ngữ văn Lâm Khiển chủ động trả lời thay cậu, giải thích nghi hoặc: "Hai người khác nhau ở chỗ, tuy rằng đều rất đẹp trai, nhưng một người theo hệ đại thiếu gia xa hoa đòi truy phong lưu sát gái, một người lại theo hệ cầm dục cao lãnh người lạ chớ lại gần. Nếu một ngày nào đó hai người đồng thời xuất hiện ở một hộp đêm tiêu phí ít nhất là 50 vạn, thì Thịnh Diễn, cậu nhất định sẽ là người đi tiêu pha, còn Tần Tử Quy là người đi bắt cậu. Nói vậy, cậu hiểu chưa?"

Hiểu...

Cái rắm í mà hiểu.

Đệch, sao lại nhìn cậu đầy thành kiến như thế?

Tần Tử Quy không thể là người bị đưa đến hộp đêm làm trai bao sao?

Thịnh Diễn quả thực bị mấy người này làm cho tức chết.

Nhưng mà tức giận hơn nữa là cậu phát hiện hình như mình không có cách nào phản bác được.

Bởi vì tên rác rưởi Tần Tử Quy kia đời này thật đúng là chưa từng làm chuyện gì khác thường, cứ như là đem bốn chữ học sinh gương mẫu khắc vào ADN vậy.

Thật sự là vừa không thú vị vừa cứng nhắc lại không có tình cảm, đặt cậu với hẳn cùng một chỗ, cậu cũng ngại xui xẻo.

Thịnh Diễn bực mình vung cặp sách lên vai: "Trong lòng tự tôi biết rõ, dù sao các cậu cũng đừng đi theo."

Nói xong liền bước nhanh đến trước bức tường gạch ở đầu ngõ, dưới chân lấy đà nhảy lên, bám lấy mép trên tường, chống đỡ, bật một cái, cả người liền biến mất ở cuối tầm nhìn.

Lâm Khiển: "..."

Cầu Du: "..."

Chu Bằng: "..."

Mức độ thành thạo này, bọn họ muốn cũng không theo kịp.

Chỉ có thể sâu kín thở dài: "Hy vọng Tần Tử Quy có thể đem bầu không khí thanh thuần trong sạch của học sinh ba tốt truyền cho Diển ca một chút, chứ không lẽ như thật sự đi vào con đường trái luật phạm tội thì làm sao bây giờ?"

Mà Thịnh – người lúc nào cũng ngấp nghé trên bờ vực phạm tội – Diển vừa vượt qua bức tường đã bắt đầu dọc theo con đường kẻ địch biến mất cảnh giác tìm tòi một phen, cứ như là chỉ lo tên kia chạy mất, đồng thời còn phải đề phòng đối phương có khả năng đánh lén mình.

Thật vất vả mới tìm đến đầu một hẻm nhỏ khác, nhìn xung quanh hai bên, quan sát nửa ngày xác nhận ở đây không có ai, Thịnh Diển mới đem cặp sách trên vai vút xuống dưới đất, ngồi xổm xuống, mở khóa kéo ra, móc ra một cái bọc nặng trĩu bóng loáng ——

Đồ ăn đóng hộp cho mèo.

Mấy tháng trước, lúc Thịnh Diển trốn học ra tiệm net lên mạng thì đụng vào một con mèo lông vàng, nhưng lại rất gầy.

Một con mèo lông vàng gầy nhom, nghe có vẻ trái ngược với bản tính của loài này, cho nên Thịnh Diển bắt đực dĩ cho nó ăn.

Nhưng mà ăn ngon uống tốt một thời gian lại không thấy con mèo này đâu, Thịnh Diễn cầm theo đồ ăn đóng hộp cho mèo tìm một tuần liền, vẫn không tìm được, kết quả vừa rồi lại bị cậu trong lúc vô tình nhìn thấy bóng lưng tên đào tẩu vong ân phụ nghĩa này.

Tên tội phạm đào tẩu này xem ra lại gầy đi, phải nhanh chóng bắt về quy án, cho nên Thịnh Diễn không để ý đám côn đồ kia, chỉ muốn bắt mèo về trước.

Nhưng việc này cũng không thể để người khác biết, chứ không thì cậu - đường đường là giáo bá lãnh khốc vô tình vừa nghe tên đã khiến người ta sợ vỡ mật, lại trèo tường trốn học chỉ vì một con mèo, tin này truyền ra ngoài rất mất mặt.

Thịnh Diễn vừa nghĩ, vừa quen thuộc mở ra hộp đồ ăn cho mèo, dựa theo ám hiệu trước đây gõ gõ hai lần lên nắp hộp, hô: "Meo meo."

Không có tiếng mèo đáp lại.

Lại gọi "Meo meo", vẫn không có tiếng mèo đáp lại.

Lại gọi "Meo meo" một lần nữa, vẫn im lặng như cũ.

Meo Meo là tên mà cậu đặt cho chú mèo kia, trước kia mỗi lần cậu gọi nó đều đáp lại, hôm nay thế nào lại không có phản ứng.

Chẳng lẽ là sợ tội bỏ trốn?

Thịnh Diễn ngồi xổm xuống, dọc theo con hẻm, lục lọi trong đống đồ bỏ hoang kia, vừa tìm vừa hô: "Meo meo, meo meo..."

Bởi vì sợ dọa tên đào tẩu này lại chạy mất, giọng nói vốn cứng rắn của Thịnh Diễn trở nên nhẹ nhàng hơn, âm cuối còn kéo dài một chút, cảm giác giống như thiếu niên đang làm nũng vậy.

Cũng may con hẻm này bình thường không có người đến, chứ không nếu

như bị người thứ hai nghe được thanh âm cố làm ra vẻ buồn nôn này của cậu, chỉ sợ cậu sẽ giết người diệt khẩu mới có thể bảo vệ tôn nghiêm của giáo bá là mình đây.

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ, tiện thể xoay xoay quanh góc: "Meo..."

Sau đó liền ngậy ngốc tại chỗ.

Trong tầm mắt cậu đột nhiên xuất hiện một đôi giày màu trắng quen thuộc, ống quần không có một chút nếp gấp, cùng với một bàn tay đẹp đến cực điểm đang buông xuống hững hờ.

Bàn tay kia rất đẹp, có cảm giác lạnh từ trong xương tràn ra, ngón tay dài nhỏ cân xứng, móng tay cắt gọn chính tề sạch sẽ, giống như mọi ngày, chỉ là bên cạnh vết trầy xước ở gốc ngón tay lại có một vết trầy mới, còn đang chảy máu, như là vừa mới đánh nhau xong.

Phóng mắt nhìn ra xa một chút, mấy tên lưu manh tóc vàng vẻ mặt đưa đám, co rúc ở đối diện dưới chân tường, run lẩy bẩy ôm đầu ngồi xổm thành một hàng, nhìn qua có chút quen mắt.

Lượng thông tin ập tới nhất thời có hơi lớn.

Thịnh Diễn còn chưa phản ứng lại, ngơ ngác ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với tầm mắt Tần Tử Quy đang buông xuống, vì vậy chớp một cái, chậm rãi phát ra thanh âm bị kẹt trong cổ họng còn chưa kịp thu hồi: "...meo?"

Âm cuối khế nhếch, vừa ngậy thơ vừa kiêu diễm.

Đầu ngón tay Tần Tử Quy run lên, giống như bị tiếng này gọi đến bồng tay.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Tử Quy: Đừng hỏi, hỏi nữa là cứng.

Ở "Đừng giả nghèo với tôi" có nhắc tới trường thực nghiệm rất gần trường

cấp ba trọng điểm Nam Vụ, và Tần Thịnh lớn hơn Hạ Tổng một khóa.

Hết chương 6.

Chương 7

Editor: Jena (wordpress jena và wamppad miknao)

"Meo meo" xong, Thịnh Diễn rơi vào bối rối.

Thanh âm này là của...?

Tần Tử Quy?

Không giống.

Tên Tóc Vàng?

Thật buồn nôn.

Vậy còn có thể là của ai?

Á đù?!

Thịnh Diễn cuối cùng cũng phản ứng lại, hơn nữa từ ánh mắt phức tạp khác thường của Tần Tử Quy và đám côn đồ Tóc Vàng kia, cậu ý thức được đường đường là giáo bá trường thực nghiệm vừa rồi lại đi kêu hai tiếng "meo meo", đã thế còn bị bắt quả tang ngay tại chỗ.

Cảm giác xấu hổ mãnh liệt trào dâng, vành tai Thịnh Diễn trong nháy mắt đỏ bừng.

Thế nhưng kinh nghiệm nhiều năm làm đại ca ở trường thực nghiệm Nam Vụ vẫn khiến cậu nhanh chóng trấn định lại, quyết định đảo khách thành chủ, lớn tiếng dọa người, đứng lên nhú mày chất vấn Tần Tử Quy: "Sao anh

lại ở đây?"

Hỏi xong, cũng không chờ Tần Tử Quy trả lời, cậu quay đầu nhìn về mấy kẻ xui xẻo đang ngồi xếp thành hàng ở góc tường kia: "Mấy người sao cũng ở đây?"

Đám Tóc Vàng vừa mới bị đánh cho ngu người, lại bị tiếng mè� dọa cho chưa kịp phản ứng lại đã bị hỏi một câu như thế, nhất thời càng bối rối, không quá tự tin hỏi ngược lại: "Chỗ này... chẳng lẽ không phải là cửa sau trường bọn tôi à?"

Thịnh Diễn: "..."

Hình như thế thật.

Vậy thì Tần Tử Quy ở cửa sau trường dạy nghề làm gì?

Thịnh Diễn lần thứ hai quay đầu nhìn về phía Tần Tử Quy, nhướn mày.

Tần Tử Quy mặt không đổi sắc đem cái tay phải bị thương kia đút vào túi quần, không mấy để ý đáp: "Đang trên đường đến lớp huấn luyện, trùng hợp va phải bọn chúng, nên có chút xung đột."

Đám Tóc Vàng đang yên đang lành trên đường đi tìm Lâm Khiển, kết quả đột nhiên bị người này mang tới trong ngõ hẻm đánh một trận: "?"

Chuyện này cũng có thể nói như thế được à?

Đám Tóc Vàng vừa định phản bác, liền nhìn thấy tầm mắt lạnh băng của Tần Tử Quy phóng tới, hơi sững sờ, sau đó ôm đầu gật lia lịa: "Đúng vậy."

Thịnh Diễn lại nhíu mày hỏi Tần Tử Quy: "Thế còn tối hôm qua?"

Hắn không có nói cụ thể tối hôm qua cái gì, nhưng trong lòng hai người đều rõ ràng.

Tần Tử Quy vẫn mặt không đổi sắc như cũ: "Tôi hôm qua đi ngang qua cửa quán net, nghe thấy mồm miệng đám người này không sạch sẽ, nói mấy lời nên xảy ra xung đột, cũng chẳng có chuyện gì nhiều."

Đám Tóc Vàng vốn là tối hôm qua định tử tế chơi game, kết quả bị người ta gọi ra ngoài đánh cho một trận đau điếng: "???"

Chuyện này cũng là như thế à?

Sau đó lần thứ hai gặp phải ánh mắt lạnh băng của Tần Tử Quy, chúng chỉ có thể lần thứ hai gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, đúng vậy."

Thịnh Diễn nghe xong hai câu trả lời này đã tự tưởng tượng ra cảnh tối hôm qua Tần Tử Quy không cẩn thận đắc tội nhóm người kia, sau đó bị chúng năm lần bảy lượt gây phiền phức.

Lại nghĩ tới vết thương trên tay Tần Tử Quy, tức thì lạnh mặt ngồi xổm xuống, nói với tên cầm đầu Tóc Vàng: "Tội mà biết cậu ta là ai không mà dám tìm cậu ta gây sự? Có phải hôm qua bị đánh chưa đủ, hôm nay còn muốn nữa?"

Tên Tóc Vàng bị đánh hai ngày liên tiếp: "???"

Không, không! Hấn ta chịu đánh đủ rồi!

Hấn tìm người kia gây sự khi nào chứ?!

Rõ ràng là Tần Tử Quy hai ngày liên tục tới tìm bọn hấn gây sự có được hay không!

Mấu chốt là người này còn trào cmn phúng bọn họ nữa kìa, trước khi đánh người lại còn chậm rãi vén tay áo lên, sau đó dành thời gian liếc họ một cái, kí.ch thích bọn họ lửa giận bức người chỉ muốn lao lên xé nát cái bộ mặt ra vẻ tinh tướng kia, rồi mới nhắc đôi chân dài lên trực tiếp quật ngã bọn họ, toàn chọn những nơi mà bề ngoài không nhìn ra được để đánh, trên thực tế đau muốn chết, hoàn toàn không có một động tác dư thừa.

Toàn bộ quá trình còn chẳng có biểu tình gì, giống như là đang làm chuyện thoải mái đến chết lặng, có giả vờ thì cũng là giả vờ đến cực hạn.

Nói gì đến chuyện bọn họ đi tìm người kia gây sự chứ?

Tên Tóc Vàng làm đại ca bắt lương nhiều năm rồi cũng chưa từng oan uổng như vậy, không nhịn được oan ức gào lên: "Ai đi tìm hắn gây sự chứ! Anh em bọn tao mấy người đều bị đánh thành cái dạng này, thế mà mày còn nói bọn tao đi tìm hắn gây sự? Mày có biết là người này mẹ nó hắn..."

Tóc Vàng nói đến chỗ kích động, trực tiếp buông cái tay đang ôm đầu ra, dự định vén quần áo lên cho Thịnh Điển xem mấy vết máu ứ đọng trên người, nhưng mà mới vừa hơi cử động, vô tình ngược mắt lên liền đụng phải ánh mắt của cái người đang đứng sau Thịnh Điển.

Cứng người nửa giây, nhớ tới nỗi sợ khi bị đối phương mặt không chút thay đổi túm cổ đập vào tường, thành thành thật thật đem hai tay ra sau đầu, ngồi xổm xuống: "Xin lỗi, tao sai rồi, lần sau tao không dám nữa. Nhưng hắn ta là cái gì của mày chứ?"

Làm sao lại có thể có người khủ.ng bố như thế chứ!

Thịnh Điển cũng không biết Tần Tử Quy đã làm gì sau lưng mình, chỉ cho rằng Tóc Vàng bị mình đánh cho sợ hãi, cũng không nghĩ nhiều, ngược lại là cậu bị vấn đề của tên này làm cho băn khoăn một chút.

Phải rồi, Tần Tử Quy là gì của mình chứ?

Hàng xóm? Bạn học? Kẻ thù một mắt một còn nhìn thấy nhau là đở con mắt?

Mấy thân phận này nói ra cũng đều không đúng lắm.

Một phút ngắn ngủi đình trệ, Thịnh Điển nhớ lại nguyện vọng được chấp thuận của ngày hôm nay, cái khó ló cái khôn, bình tĩnh mà rằng: "Cậu ta là

em trai tao."

Tóc Vàng: "???"

Người khủng bố như thế mà còn là em trai người khác á?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tử Quy, ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Tần Tử Quy hai tay đút túi, người hơi dựa vào tường, gật nhẹ đầu một cái:
"Ừm, tôi là em trai cậu ấy."

Tóc Vàng: "...!"

Sao lại có thể như vậy?

Người khủng bố như thế còn là em trai Thịnh Diễn, điều này chẳng khác nào nói rõ Thịnh Diễn khẳng định có chỗ hơn người, nói cách khác, từ trước đến giờ Thịnh Diễn đối với bọn họ chẳng qua là không để vào mắt, trên thực tế là khả năng đã vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ rồi.

Ánh mắt tên Tóc Vàng nhìn về phía Thịnh Diễn nhất thời trở nên vừa kính nể vừa khiếp sợ.

Mà Thịnh Diễn vốn đang lo lắng Tần Tử Quy không nể mặt mình cũng lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, Tần Tử Quy coi như hiểu chuyện.

Nói như vậy, cái hệ thống ước nguyện kia có thể dùng được đúng không?

Thịnh Diễn hài lòng nướng mày, đứng lên, tay cầm lấy quai đeo cặp sách, cụp mắt xuống nhìn Tóc Vàng: "Nói rõ ràng xem mày sai ở chỗ nào."

Hốc mắt cậu rất sâu, thời điểm mí mắt rũ xuống kéo dài thành một đường, làm nổi bật đuôi mắt trời sinh hơi hơi nhếch lên, mang theo vẻ không sợ trời không sợ đất.

Nghĩ rằng đây vẫn là trạng thái che giấu thực lực, Tóc Vàng không nói hai lời, trực tiếp đáp: "Không nên không tôn trọng con gái, không nên quấy rầy con gái, không nên ép buộc con gái, không nên nói những lời tục tĩu với con gái, càng không nên đụng vào người không nên đụng."

"Người không nên đụng vào sao?"

Vài câu phía trước nói cũng còn nghe được, câu cuối cùng khiến cho Thịnh Diễn nghe có cảm giác không đúng lắm.

Tóc Vàng lại cho là Thịnh Diễn không hài lòng với câu trả lời này, nhanh chóng giải thích: "Tôi đây đều nghe theo Tần ca, cậu ấy dạy tôi như thế đó."

"Cậu ấy dạy?"

Thịnh Diễn lại nhú nhú mày.

Tóc Vàng sợ đến mức lập tức gạt đầu: "Đúng vậy đúng vậy. Nguyên văn câu của Tần ca là "Hôm nay tao đánh mày, không có nguyên nhân gì khác ngoài chuyện mày đụng phải người không nên đụng", thời điểm hôm qua cậu ấy đánh tao chính là nói như thế mà."

Tóc Vàng một lòng một dạ đều vô cùng áy náy nhận sai với Thịnh Diễn, trả lời cứ phải nói là chân thành tha thiết, cho nên tạm thời quên mất ánh mắt của Tần Tử Quy.

Thế nên lúc Thịnh Diễn nghe được câu nói này, lông mày nhú lại càng rõ hơn: "Cái gì gọi là lúc cậu ấy đánh mấy người? Lẽ nào không phải ngày hôm qua cậu ấy đi ngang qua mà là chủ động tới tìm các người?"

Tóc Vàng nhận ra hấn lại sai nữa rồi.

Thịnh Diễn quay đầu nhìn về phía Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy rũ mí mắt xuống, không nhìn rõ biểu tình.

Không phủ nhận à?

Nếu như không phải Tóc Vàng lỗ miệng, chẳng lẽ Tần Tử Quy còn muốn lừa gạt cậu?

Nếu đem qua Tần Tử Quy chủ động đi đánh đám Tóc Vàng thì cứ nói thẳng là được, cũng không phải chuyện không thể để cho người biết, gạt cậu làm gì, cậu cũng sẽ không...

Từ từ, chờ đã.

Trong nháy mắt, Thịnh Diễn đột nhiên tìm được sợi dây khâu chuỗi mấy sự việc lại với nhau.

Hôm qua Tần Tử Quy trong lúc trực ban, vì chuyện Lâm Khiển đưa cho mình một miếng băng keo mà trở mặt.

Sau khi nghe nói đám trường dạy nghề kia tìm Lâm Khiển gây phiền phức, liền trực tiếp trốn học, không đến lớp huấn luyện.

Sau đó đoán được với tính cách của mình thì mình nhất định sẽ đi tìm đám Tóc Vàng kia tính sổ, cho nên ngồi xổm ở phía ngoài tường rào, dùng phiến trực giả để uy hiếp mình, không cho mình đi tìm bọn họ.

Hơn nữa vì muốn đám Tóc Vàng này triệt để hết hy vọng, hôm nay Tần Tử Quy còn đặc biệt đến cửa sau trường bọn họ đánh cho một trận.

Tất cả những chuyện này khâu chuỗi lại liền hợp lý, mà lí do thì chỉ có một -

Tần Tử Quy thích Lâm Khiển.

Cho nên mới nhìn thấy cô nàng đưa cho mình một miếng băng keo đã ghen.

Cho nên mới nghe nói cô nàng bị gây khó dễ thì tìm đến đám Tóc Vàng.

Cho nên mới nói đám Tóc Vàng đụng vào người không nên đụng.

Cho nên mới có thể nghĩ trăm phương ngàn kế không để cho mình ra mặt giúp Lâm Khiển, vì mình là tình địch lớn nhất của cậu ta.

Tần Tử Quy chưa bao giờ trái với nội quy kỷ luật nhà trường, thế mà lại trốn học đánh nhau những hai lần liền, đây không phải là yêu thì là cái gì?

Chẳng trách từ lúc Lâm Khiển tỏ tình với mình hôm sinh nhật năm ngoái xong, Tần Tử Quy liền trở mặt với mình ngay được.

Xem ra bọn Cầu Du nói đúng rồi, Tần Tử Quy thích Lâm Khiển.

Ừ thì chuyện tình cảm quan trọng, nhưng chẳng lẽ bọn họ mười mấy năm anh em cùng nhau lớn lên không quan trọng ư?!

Tình nghĩa anh em mười mấy năm chẳng lẽ cứ như vậy liền cho chó ăn sao?!

Chính mình ở trong mắt cậu ta chả là cái cóc khô gì?!

Thịnh Diễn càng nghĩ lại càng giận, tức đến nổi nhịn không được, nắm lấy cổ tay Tần Tử Quy, một tay túm hán đến trước tường, nắm đám mạnh mẽ bổ xuống mặt hán.

Nhưng nắm đám này đến trước mặt Tần Tử Quy liền ngừng lại, đốt ngón tay dùng sức mà trở nên trắng bệch, mu bàn tay nổi gân xanh, nhìn ra được Thịnh Diễn đang kiềm chế rất nhiều, cuối cùng không cam lòng hạ tay xuống, nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu: "Tần Tử Quy, tôi không thích Lâm Khiển! Tôi với cô ấy chẳng có quan hệ gì hết!"

Tần Tử Quy không tránh né, chỉ là nhìn hán, nhàn nhạt nói: "Ừm, tôi biết."

"Anh biết?" Nghe được câu trả lời này, Thịnh Diễn ngẩn người, sau đó càng tức giận hơn, "Con mẹ nó anh biết tôi không thích cô ấy, thế mà còn muốn

cắt đứt quan hệ với tôi? Anh có bị bệnh không!"

Vừa dứt lời, Tóc Vàng đang yên lặng ngồi xổm bên cạnh cẩn thận mở miệng: "Cái kia..."

"Cái kia cái rắm! Câm miệng!" Thịnh Diễn không quay đầu lại, tiếp tục phần nội dung Tàn Tử Quy: "Nếu anh biết tôi không thích cô ấy, vậy anh trở mặt với tôi là có ý gì? Tôi đang yên đang lành trêu chọc gì anh à?"

Không đợi Tàn Tử Quy trả lời, Tóc Vàng lại dè dặt nói: "Cái kia, Thịnh Diễn..."

"Tao đã nói câm miệng, nghe không hiểu à!" Thịnh Diễn vẫn không quay đầu lại, chỉ nhìn Tàn Tử Quy, tức giận đến mức yết hầu cũng run rẩy: "Tàn Tử Quy! Hôm nay anh phải nói rõ ràng cho tôi. Rốt cuộc Thịnh Diễn tôi đắc tội với anh ở chỗ nào?! Chỉ cần anh nói cho rõ ràng, tôi hứa từ giờ trở đi không bao giờ nhiều lời với anh nữa!"

"Cái kia..."

Tóc Vàng mở miệng lần nữa.

Thịnh Diễn cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, quay đầu lại: "Không thấy ở đây đang có chuyện quan trọng à! Chỗ nào mát thì cút ra chỗ đấy..."

Thịnh Diễn mắng được một nửa, đầu vừa mới quay ra sau liền khựng lại.

Bởi vì cậu nhìn thấy ở cuối hẻm này, một dáng người trung niên hơi béo phệ đang nổi giận đùng đùng chạy tới, còn kèm theo một tiếng rống giận hồng hộc: "Thịnh Diễn! Tôi biết ngay mà! Cậu lại chạy ra đây đánh nhau!"

Mẹ kiếp?!

Sao Chồn Hôi lại ở đây?

Lần này bị bắt về có phải là bị phạt đứng hết buổi tự học cộng thêm chạy

10 vòng sân thể dục không?

Nỗi sợ hãi bị Chồn Hôi bắt tại trận nhất thời đè nén sự phẫn nộ đối với Tần Tử Quy, Thịnh Diển vẫn còn đang ngây người.

Mà một giây sau, cặp sách trên vai cậu đã bị người ta cầm lấy, sau đó cổ tay cũng bị nắm theo, người kia hạ giọng nói: "Chạy mau."

Não còn chưa kịp phản ứng, bản năng đã khiến cậu nghe theo thói quen mà đi theo chủ nhân của giọng nói này, chạy vào con hẻm nhỏ, không quay đầu lại dưới bầu trời hoàng hôn mùa hè vừa nóng bỗng lại nặng nề.

Gió nóng bốc lấy khói lửa chạng vạng lướt qua mặt, không hiểu vì sao Thịnh Diển đột nhiên nhớ tới khi còn bé.

Lúc đó Tần Tử Quy vừa mới theo Tần Như chuyển đến Nam Vụ không lâu.

Người này lớn lên đẹp trai, ngoan ngoãn, thông minh lại sạch sẽ khiến giáo viên và các bạn nữ lớp mẫu giáo đều yêu thích không thôi, nhưng hẳn lại không thích nói chuyện, lúc nào trên mặt cũng chỉ có một biểu tình, nên mấy cậu nhóc ở lớp đặt biệt không ưa.

Bọn họ lúc nào cũng kéo bè kết phái bắt nạt Tần Tử Quy, làm bẩn quần áo hắn, giấu đồ ăn của hắn, nhổ nước miếng lên người hắn, nói hắn là trẻ mồ côi không có cha mẹ, còn là người câm không biết nói chuyện.

Mà Tần Tử Quy cũng chỉ nghe bọn chúng nói, không đáp lời nào, chưa bao giờ phản bác, cũng không đi nói với thầy cô, đám nhóc kia thấy thế được voi đòi tiên, càng ngày càng quá đáng.

Mãi đến một hôm bị Thịnh Diển phát hiện ra, đứa trẻ Thịnh Diển còn thiếu một ngày mới đủ năm tuổi tức giận đến mức dùng đôi chân ngắn ngắn của mình chạy thật nhanh tới đánh ngã tên Hổ mập cầm đầu, liều mạng cắn vào tay hắn.

Nhưng một đứa trẻ mầm non làm sao có thể đánh lại một đám nhóc lớn tuổi

hơn chứ, cuối cùng vẫn là Tần Tử Quy xông lên đẩy toàn bộ bọn chúng ra, nắm tay cùng Thịnh Diển xông ra ngoài.

Ngày đó là một ngày mùa hè, hoàng hôn ở Nam Vụ nóng đến bức người, hai người họ chạy trong ngõ hẻm cực kỳ lâu mới thoát khỏi đám trẻ con xấu tính kia. Cho nên nguyện vọng sinh nhật năm đó của Thịnh Diển mới là hy vọng tên Hồ mập kia gặp xui xẻo.

Kết quả ngày hôm sau Hồ mập thật sự gặp chuyện xui, mặt mũi sưng vù khóc lóc bù lu bù loa trước mặt Thịnh Diển, hứa từ đó trở đi không bao giờ bắt nạt cậu và Tần Tử Quy nữa.

Từ khi đó trở đi, Tần Tử Quy luôn không thích ở gần người khác bắt đầu đến lớp rồi tan học mỗi ngày với cậu, một tác cũng không rời.

Đến lúc lên tiểu học, vì một ít nguyên nhân mà Tần Tử Quy không thể không nghỉ học một năm, cũng chỉ nói không sao, như vậy thì có thể học cùng một lớp với mình, bảo vệ mình.

Trí nhớ Thịnh Diển từ nhỏ đến giờ rất tốt, nhưng cậu cũng không ngờ mình lại nhớ rõ chuyện hồi còn bé như vậy.

Thực ra không phải tất cả đều nhớ rõ ràng, về chuyện của cha cậu, về Hứa phu nhân khi đó, về nhiều thứ khác nữa Thịnh Diển đều rất mơ hồ. Có thể nhớ rõ cũng chỉ có sân ở nhà cũ leo đầy dây thường xuân và hoa tường vi, bà nội nấu đồ ăn rất ngon, và có cả Tần Tử Quy chiếm cứ gần như toàn bộ tuổi thơ cậu.

Nhưng cậu nhớ rõ thì có tác dụng gì!

Tần Tử Quy chính là tên rác rưởi thấy sắc quên bạn!

Chờ khi Thịnh Diển tỉnh lại từ hồi ức, bọn họ cũng đã chạy về dưới khu nhà ở, Thịnh Diển hát tay Tần Tử Quy ra: "Đừng động vào tôi, cách ông đây càng xa càng tốt!"

Cậu nói chuyện có hơi thờ đốc, tóc mái cũng bị gió thổi làm ngổn ngang, sắc mặt mơ hồ nổi lên chút ửng đỏ.

Tần Tử Quy thực ra cũng có chút mệt, nhưng liếc mắt một cái liền chú ý tới cái áo T-shirt màu đen của Thịnh Diễm bị mồ hôi làm ướt một mảng lớn, hạ giọng nói: "Có chuyện gì chúng ta về nhà lại nói, cậu đi thay quần áo trước, đừng để bị cảm lạnh."

"Ai cần anh quản!" Thịnh Diễm bây giờ nhìn Tần Tử Quy là một bụng lửa giận, cũng không quan tâm đối phương nói cái gì, ngược lại còn rất hung hăng.

Hung hăng một trận xong, quay người chuẩn bị đi, sau lưng lại truyền đến tiếng nói: "Tần Tử Quy, Thịnh Diễm, hai người các con đứng lại cho ta!"

Quay đầu lại nhìn thấy Tần Như đang đẩy cánh cửa thủy tinh dưới lầu căn hộ đi ra, trên khuôn mặt nhu hòa từ trước đến giờ lại mang theo vẻ tức giận hiếm thấy, mái tóc dài cũng chỉ chải qua loa, thậm chí còn chưa kịp trang điểm, vừa nhìn chính là dáng vẻ vội vã chạy ra ngoài.

Thịnh Diễm đứng im tại chỗ không dám đi nữa, chột dạ cúi thấp đầu, ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Dì Tần."

Tần Như nhìn thấy cậu như vậy, tức giận tiêu tán phân nửa, bắt đắ dĩ nhìn bọn họ một cái mới nói: "Lại đây, quay một vòng."

Cho nên mới có cảnh học thần lạnh lùng không có tình người và giáo bá hung mãnh tàn bạo không nói một lời vai kề vai mà xoay người 360 độ đàng hoàng trước cửa nhà.

Vẫn ổn, tay chân vẫn còn lành lặn.

Tần Như cuối cùng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt hòa hoãn lại: "Không bị thương là được."

Nói xong cảm thấy chính mình như vậy quá dịu dàng, không có đủ lực uy

hiệp, liền lập tức dùng giọng điệu hung dữ nhất của mình: "Các con con biết trở về nữa à! Các con có biết thầy chủ nhiệm nói với ta là có chuyện rồi hay không! Các con nói rõ ràng với ông ấy mọi chuyện đi!"

Tần Như lấy điện thoại di động ra, điện thoại vừa kết nối liền khôi phục giọng nói dịu dàng khéo léo: "Ồi chào, Hoàng chủ nhiệm, chào ngài, tôi là phụ huynh của Tần Tử Quy với Thịnh Diễm... Không có việc gì, phiền ngài nói với bạn tụi trẻ là đã tìm được chúng rồi... Buổi sáng không phải Thịnh Diễm xin nghỉ ốm sao, thật ra nó còn chưa có khôi phục tốt. Vừa rồi mới nhìn thấy ngài, đứa nhỏ hẳn là nhất thời hoảng hốt, đau đầu buồn nôn nên Tử Quy mới đưa nó về. Về phần đánh nhau là có chuyện gì, tôi vẫn còn chưa hỏi bọn trẻ, ngài tự mình nói chuyện với chúng đi."

Sau đó ấn nút rảnh tay, giơ điện thoại đến trước mặt hai người họ, nhướn mày, biểu thị cô đã làm phụ huynh đến hết lòng hết dạ rồi.

Ngay lập tức ở bên loa điện thoại truyền đến tiếng lão Chồn Hôi phấn nộ rít gào: "Thịnh Diễm! Cậu bình thường đánh nhau trốn học không học hành tử tế thì cũng thôi đi! Cậu lại còn làm hư Tần Tử Quy! Trong mắt cậu còn có vương pháp hay không!"

"Ai làm hư hẳn chứ!"

Thịnh Diễm lầu bầu một câu.

Âm thanh không hề lớn, nhưng mà Hoàng Thư Lương làm chủ nhiệm nhiều năm như vậy đã sớm luyện được một đôi tai thính lực rõ ràng.

Vừa nghe lời này, ông lập tức giận dữ không có chỗ ph.át tiết: "Không phải cậu làm hư em ấy chẳng lẽ em ấy còn có thể làm hư cậu à? Cậu có biết học kỳ này cậu được bao nhiêu điểm không? 327 điểm! Điểm thấp đến kỷ lục! So với người thấp thứ hai đếm ngược còn kém những 147 điểm. Tôi ở trường thực nghiệm nhiều năm như vậy rồi còn chưa gặp qua loại thành tích này bao giờ đâu! Quan trọng là cậu biết Tần Tử Quy người ta bao nhiêu điểm không? 723 điểm! Đứng đầu khối! Nếu em ấy có thể làm hư cậu, đầu tôi liền cắt đi cho cậu làm bóng đá!"

Nói liên thanh bùm bùm bùm một hồi, còn mang cả đầu ra làm thế chấp.

Thậm chí Thịnh Diển cũng có thể tưởng tượng ra cảnh Hoàng Thư Lương phần nộ lên liền mất hết hình tượng chính nghĩa thường ngày.

Thế mà Tần Tử Quy lại nói một câu: "Hoàng chủ nhiệm, đúng là em làm hư Thịnh Diển."

"?"

Tần Tử Quy bình tĩnh kể lại: "Là tự em tìm đám người bên trường nghề kia đánh nhau, Thịnh Diển chỉ là tình cờ gặp phải trên đường đi ăn cơm tối thôi ạ."

"???"

Cách màn hình cũng có thể nhìn thấy trên đầu Hoàng Thư Lương có ba dấu chấm hỏi to đùng.

Giọng điệu Tần Tử Quy vẫn bình tĩnh như cũ: "Ngài không tin có thể hỏi đám người trường nghề kia một chút, hoặc liên lạc với thầy chủ nhiệm của họ cũng được."

"..."

Sau khi Tần Tử Quy cực kỳ bình tĩnh nói mấy lời đó xong, đầu bên kia điện thoại yên tĩnh đến dị thường.

Phút đình trệ ngắn ngủi qua đi.

Hoàng Thư Lương rốt cuộc cũng mở miệng: "Thầy đi tìm hiểu chuyện này một chút."

Chờ lúc ông nói máy lại một lần nữa, giọng điệu đã thay đổi đến mức mười phần dễ nghe: "Tử Quy à, không phải thầy nói em đầu nhưng dù thấy việc

nghĩa hăng hái làm, trừng ác hướng thiện là chuyện tốt, đáng giá tuyên dương, nhưng mà loại hành vi này chúng ta vẫn không đề cao. Em là học sinh ba tốt đường hoàng của trường ta, là mầm non trạng nguyên, là tài năng thi đỗ Thanh Bắc, là hy vọng tương lai của Tổ quốc, phải học cách bảo vệ chính mình, nghe không?"

Thịnh Diễn ở một bên cúi đầu đá đá chân nửa ngày, nghe thấy thế thì nhíu mày: "Chờ đã, chủ nhiệm, trước kia lúc em thấy việc nghĩa hăng hái làm, thầy đâu có nói vậy đâu."

"Cậu còn nói lý nữa à!" Hoàng Thư Lương đang hòa ái dễ gần trong nháy mắt chuyển sang trạng thái hung dữ: "Cậu đừng tưởng rằng hôm nay cậu không cầm đầu đi đánh nhau thì không có việc gì! Lớp tự học buổi tối vắng mặt có phải cậu không? Nhìn thấy tôi liền bỏ chạy có phải cậu không? Không mặc đồng phục có phải là cậu không? Trong phòng thi thì ngủ, thi lại đứng cuối cùng có phải cậu không? Chính cậu tự đém nội quy trường học xem cậu phạm phải mấy điều?! Nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ trở thành mối nguy cho xã hội đấy cậu biết không hả?"

Thịnh Diễn: "???"

Tại sao Tần Tử Quy là hy vọng tương lai của tổ quốc, còn cậu lại là nguy hiểm cho xã hội?

Câu nghi vấn còn chưa nói ra đến miệng, Hoàng Thư Lương ở đầu dây bên kia đã quyết định: "Thôi được rồi, nề tình hành vi của các cậu là vì mục đích tốt đẹp, cũng không tạo nên nguy hại gì, hôm nay lại là sinh nhật Thịnh Diễn, tôi liền bỏ qua cho các cậu. Tần Tử Quy, em đến lớp huấn luyện trước, ngày mai nộp một bản kiểm điểm tám trăm chữ. Thịnh Diễn, cậu chép lại từ đầu đến cuối nội quy học sinh tử tế cho tôi, không chép xong ngày mai đến văn phòng tôi tiếp tục chép, nghe thấy không?"

Thịnh Diễn: "???"

"Dựa vào cái gì Tần Tử Quy chỉ cần viết kiểm điểm tám trăm chữ, còn em lại phải chép nội quy học sinh hơn một vạn chữ, rõ ràng người đánh nhau là

anh ta cơ mà." Thịnh Diễm không nhin được hỏi một câu.

Hoàng Thư Lương lại cây ngay không sợ chết đứng: "Chỉ bằng Tần Tử Quy đứng đầu khối, còn cậu lại là đứng nhất từ dưới lên!"

Nói xong liền cúp điện thoại.

Theo đó còn có trái tim thiếu niên của Thịnh Diễm bị thế gian bất công làm cho tổn thương hoàn toàn.

Cậu cũng thực sự bị tức chết rồi!

Vất vả lắm mới tìm được con mèo nhỏ ở trong hẻm thì bị mấy chuyện hư hỏng của Tần Tử Quy phá mất.

Sau đấy thì phát hiện Tần Tử Quy chỉ vì nữ sinh hán thích thổ lộ với mình, cho nên đem tình cảm anh em mười mấy năm cho chó ăn.

Tiếp theo thì bị thầy chủ nhiệm bắt quả tang tại chỗ, triển khai tuyệt thế công phu tiêu chuẩn kép.

Đúng là cái xúi quẩy gì cũng bị gặp phải, mà tất cả đều là tại vì Tần Tử Quy!

Đời này cậu thề không thềm nhìn người kia thêm một cái nào nữa!

Thịnh Diễm càng nghĩ càng giận, một tay đoạt lấy cặp sách của mình, trực tiếp đẩy cửa ra, một câu cũng không thềm nói thêm.

Tần Tử Quy ở phía sau gọi: "Thịnh Diễm."

Cậu nghe cũng không muốn nghe, tức giận ném ra một câu: "Bảo anh đi lớp huấn luyện thì đi đi, đừng có mà cmn đến đây làm phiền tôi", nói xong thì đẩy cửa vào chẳng thềm quay đầu lại.

Tần Như ban đầu định khuyên nhủ một phen, nhưng mà cô còn phải chuẩn bị đi tham gia một bữa tiệc xã giao với Giang Bình, nên cũng chỉ có thể nói

khẽ với Tần Tử Quy: "Được rồi, dì biết các con đều là con ngoan sẽ không làm chuyện xấu, nhưng lần sau cũng không thể như thế được, bằng không dì sẽ không giúp các con nói chuyện trước mặt chủ nhiệm Hoàng nữa đâu. Hơn nữa con còn là anh lớn, nhường Tiểu Diễm một chút, đi học về nhớ mang theo chút đồ ăn ngon, thằng bé mềm lòng, dễ dỗ dành."

Cậu mới không dễ dỗ dành đâu!

Thịnh Diễm nghe được câu cuối cùng, mặt thối lại bước vào thang máy.

Lần này cậu thật sự tức giận, rất rất tức giận, đồ ăn có ngon đến đâu cũng không dỗ được cậu!

Đừng nói Tần Tử Quy hiện tại không hề có ý hối hận, cho dù hiện tại hắn quỳ trên đất cầu xin tha lỗi, Thịnh Diễm cũng sẽ không tha thứ cho hắn!

Mình làm anh em tốt với hắn mười mấy năm, kết quả quay đầu hắn liền không coi trọng mình chút nào, hơn nữa thầy cô bạn học khắp nơi cũng đều thiên vị hắn.

Dựa vào cái gì chứ?!

Rác rưởi.

Thịnh Diễm về phòng khóa trái cửa lại, tử trong tủ quần áo lấy ra gói ôm hình mèo cỡ bự ra, lấy bút Mark viết ba chữ Tần Tử Quy to đùng vào móng nó, ném lên trên giường mạnh mẽ đấm bùm bụp.

Giống như muốn đem toàn bộ sức lực mà vừa nãy cậu không cam lòng đánh người kia ở trong con hẻm nhỏ, càng đấm càng tàn nhẫn, mãi đến khi bông dưới móng con mèo này lõm vào hết rồi mới không tình nguyện đứng lên, cầm lấy quần áo ngủ đi vào phòng tắm.

Đến khi cậu tắm rửa xong xuôi, hưởng thụ xong bồn tắm của Tần Tử Quy vừa có chức năng mát xa vừa có thể xem phim, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ung dung lau tóc thong thả trở lại phòng mình.

Nhìn điện thoại di động, đã gần mười giờ.

Giờ này rồi mà Tần Tử Quy còn chưa có về?

Đang nghĩ, cửa phòng bị gõ hai tiếng: "A Diển."

"Đi ra!"

Người đứng bên ngoài phòng hơi ngừng lại, sau đó cất giọng: "Tôi giúp cậu chép lại nội quy học sinh."

"Không cần, tôi không dám làm chậm trễ thời gian học tập của Tần hội trưởng của chúng ta, bằng không sau này thiếu mất một trạng nguyên đại học, lão Chồn lại chả muốn ăn tươi nuốt sống tôi!"

Sau khi Thịnh Diển cổ quái nói xong, ngoài phòng thật đúng là không còn tiếng động nào nữa.

"?"

Bỏ cuộc rồi à?

Đã nói là mua đồ ăn ngon về dỗ cậu cơ mà!

Biết ngay, ở trong lòng Tần Tử Quy cậu vốn cũng chẳng quan trọng gì!

Thịnh Diển phần nộ từ trong góc phòng lao ra, cầm lấy một cuốn vở, mở trang web của trường lên, down tài liệu nội quy học sinh về, dùng sức cầm bút, một bên nhìn màn hình một bên hung hăng kéo kéo quyển vở, ý đồ dùng tức giận làm vũ khí, cho Tần Tử Quy biết cái gì gọi là sức mạnh của đàn ông.

Nhưng rất nhanh cậu đã phát hiện ra khả năng của cậu vẫn chỉ là một thằng nhóc, chưa tính là đàn ông.

Bởi vì khi cậu điên cuồng viết, viết tới mức ngón tay cũng bị chuột rút thì mới được tầm 30% đồng nội quy này thôi.

Thịnh Diễn vút bút qua một bên, dựa lưng vào ghế ngửa mặt lên trời thở dài.

Đến cùng là cậu tạo cái nghiệt gì, chẳng lẽ kiếp trước cướp vợ Tần Tử Quy à? Tại sao sinh nhật đang yên đang lành lại thành như thế này?

Thịnh Diễn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Sau đó đột nhiên dừng lại.

Chờ đã, sinh nhật?

Sinh nhật!

Thịnh Diễn cầm điện thoại lên nhìn, quả nhiên vừa mới qua 12h, APP cầu được ước thấy cũng đã thông báo: [Tiểu chủ nhân thân mến, nguyện vọng tiêu chuẩn của tuần này đã làm mới, mau tới ước nguyện đi nào ~]

Thịnh Diễn không chút do dự: [Hy vọng vừa tỉnh dậy nội quy học sinh đã được chép xong toàn bộ.]

Hắn nhìn chăm chăm màn hình đang loading vòng tròn, căng thẳng chờ đợi.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.

[Nguyện vọng được chấp thuận.]

Thịnh Diễn thở phào nhẹ nhõm.

Quan tâm gì chuyện lừa đảo hay không chứ, ngựa chết chữa thành ngựa sống, cùng lắm ngày mai cậu lên văn phòng Hoàng Thư Lương chơi một chuyện.

Nghĩ nghĩ, cậu nhận lấy chậu hoa, gieo hạt giống hoa cúc nhỏ xuống.

Tiếp theo chính là chờ đợi nhiệm vụ.

Một giây, hai giây, ba giây.

Thịnh Điển có chút lo lắng, dù sao nếu như cho cậu mấy cái nhiệm vụ phạm pháp này kia hay mấy cái nhiệm vụ cậu không làm được, thì hy vọng cuối cùng này cũng đành ngâm nước nóng.

Đợi mãi khi hòm thư cạnh khu vườn "Keng" một tiếng, cậu không tự chủ nín thở, mím môi duỗi ra một ngón tay, cẩn thận ấn nút [Nhận nhiệm vụ] trên màn hình.

Một giây sau liền ngo ngác.

Sao cái APP này lại có loại nhiệm vụ không đúng đắn thế?

Tác giả có lời muốn nói:

Đình, hệ thống ngàn lớp của Tần cầu đã online, bé tiểu học, có nguy hiểm!!!

Hết chương 7.

Chương 8

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

[Nhiệm vụ ước nguyện: Ngủ chung một giấc với người cậu ghét nhất.]

Ngủ chung?

Ngủ cái gì chung?

Đôi mắt Thịnh Diễn tràn ngập khiếp sợ.

Trong quyển "Sau khi có được hệ thống ước nguyện, tôi đi lên đỉnh cao đời người" tuy rằng cũng cần phải làm nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ của người ta đều là đi xoát mức độ hảo cảm với người khác, làm mấy chuyện kiểu thấy việc nghĩa hăng hái làm hay là "get" những kỹ năng mới, đằng này lại bắt cậu đi bán thân á?

Đây rốt cuộc có phải là APP đúng đắn hay không vậy?

Thịnh Diễn nhanh chóng ghi mấy lời này xuống dòng tin nhắn phản hồi.

Ba giây sau.

Hệ thống bình tĩnh trả lời: [Xin ký chủ không cần nghĩ nhiều, chỉ là ngủ theo nghĩa đen bình thường mà thôi.]

Thịnh Diễn: "..."

Ồ.

Thịnh Diễn nhất thời có hơi xấu hổ.

Nhưng mà ngủ theo nghĩa đen cũng ngại lắm chứ bộ.

Người cậu ghét nhất lúc này, nghĩ cũng không cần nghĩ, chính là Tần Tử Quy.

Hôm nay cậu với Tần Tử Quy quậy thành như vậy, mà lúc trước chính miệng Tần Tử Quy nói với cậu là giữ khoảng cách, bây giờ bảo cậu đi nói với Tần Tử Quy là ngủ cùng nhau đi, mặt mặt chết đi được.

Thịnh Diễn không làm đâu.

Nhưng nếu không làm, không hoàn thành nhiệm vụ, phải tự mình chép lại hơn tám ngàn chữ...

Một phút do dự ngăn ngủi.

Thịnh Diễn dứt khoát đứng lên, cầm điều khiển điều hòa chỉnh sang chế độ nóng rồi tháo pin ra, thay thành pin một cái đồng hồ báo thức đã cũ rồi mới ôm gối của mình đi ra khỏi phòng, đứng trước phòng ngủ của Tần Tử Quy, gõ gõ hai tiếng.

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

Tần Tử Quy đã thay áo ngủ, mái tóc đen nhánh tự nhiên mềm mại buông xuống, trên sống mũi đeo một gọng kính viền bạc, thoạt nhìn nhu hòa hơn ban ngày một chút.

Nhưng cũng chỉ một chút thôi.

Vẫn rất tinh tướng, Thịnh Diễn thăm đánh giá như thế.

Tần Tử Quy liếc mắt nhìn cậu: "Có chuyện gì sao?"

Thịnh Diễn nhìn vào phòng ngủ của hắn một cái, thấy đèn bàn vẫn còn

sáng, trên bàn bày một đồng sách vở, bèn hỏi: "Anh còn chưa ngủ à?"

Tần Tử Quy nghiêng người dựa vào cửa: "Chẳng phải cậu cũng chưa ngủ sao?"

Vì sao mình còn chưa ngủ, trong lòng anh ta còn không tự biết chắc?

Thịnh Diễn tức giận nói: "Nhảm nhí, anh cứ thử bị phạt chép nội quy học sinh hơn một vạn chữ xem!"

Sau đó hất cằm lên, nói rất chi là hùng hồn: "Điều hòa phòng tôi bị hỏng rồi, tôi sang phòng anh ngủ tạm một đêm."

Tần Tử Quy ngược mắt nhìn về phía phòng đối diện.

Thịnh Diễn có hơi chột dạ.

Cũng may Tần Tử Quy rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, người tránh sang một bên, nhàn nhạt nói: "Cậu cầm theo bịt mắt cùng nút tai đi."

Thịnh Diễn: "?"

Tần Tử Quy ý bảo cậu nhìn lướt qua bàn học của mình: "Tôi còn phải học rất muộn, cậu không dùng mấy thứ đó thì có ngủ được không?"

Sợ là không được.

Bởi vì chỉ cần nhìn đến hai chữ "học tập", đầu Thịnh Diễn liền đau.

Cho nên xuất phát từ ý thức tự bảo vệ của học tra, Thịnh Diễn khó xử gật đầu: "Được thôi."

Rồi tự tin nhấc chân lên, chuẩn bị dùng tư thế "Trẫm tới sủng hạnh người là phúc phận người tu tám đời mới có được" đi vào.

Kết quả vừa mới nhấc lên một bước.

Thì bụng kêu lên ùng ục.

Thịnh Diễn lúng túng dừng lại.

Tần Tử Quy nhìn bụng cậu, xoay người lấy ra một cái bánh ngọt từ trong tủ lạnh nhỏ ở trong phòng ra đặt lên trên bàn học.

Thịnh Diễn nhìn một cái, là cái bánh sầu riêng ngàn tầng mà cậu thích ăn nhất.

Hơn nữa cửa hàng bánh ngọt này rất khó mua, phải xếp hàng rất lâu, Tần Tử Quy lấy cái này từ đâu ra?

Đang nghĩ, Tần Tử Quy nói một câu: "Buổi tối lúc tan học, tôi thuận đường đi mua."

"Ồ."

Thịnh Diễn lại lén nhìn một cái.

Nhưng không phải Tần Tử Quy cảm thấy mùi sầu riêng rất thối sao?

Đang nghĩ tiếp, Tần Tử Quy lại nói thêm một câu: "Mua cho cậu."

"Hả?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu lên, sững sờ.

Tần Tử Quy cúi đầu, mở lớp bọc bên ngoài cái bánh ra: "Vốn là sợ buổi tối cậu không ăn nổi, mua về làm bữa sáng ngày mai cho cậu, nhưng bây giờ cậu đói bụng rồi thì ăn luôn đi."

Thịnh Diễn: "???"

Trọng điểm là khi nào ăn á?

Không.

Trọng điểm là đang yên đang lành sao Tần Tử Quy lại mua bánh ngọt cho cậu kìa!

Lại còn là đặc biệt mua nha!

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. [không có chuyện gì tự nhiên đối tốt với mình, không phải có âm mưu gì thì tức là trộm đó.]

Thịnh Diễn cảnh giác trừng mắt nhìn hắn: "Tần Tử Quy, anh lại có âm mưu gì?"

Tần Tử Quy cũng không phủ nhận: "Ừm, có âm mưu."

Biết ngay mà, Thịnh Diễn không ngạc nhiên chút nào, đang chuẩn bị hừ lạnh một tiếng.

Thì Tần Tử Quy đã bóc lớp gói bên ngoài xong xuôi, đưa tới trước mặt cậu: "Muốn đồ cậu."

Thịnh Diễn: "Đồ... hả?"

Muốn cái gì?

Muốn đồ ai?

Sao lại muốn đồ?

Thịnh Diễn ngu người.

Tần Tử Quy bị quỷ ám rồi à?!

Trông Tần Tử Quy lại không giống như đang nói đùa cho lắm: "Lúc trước vì tôi bao che chuyện cậu trốn học đánh nhau bị Hoàng Thư Lương mắng một

trận, còn bị thu hồi tư cách học sinh ba tốt, còn một vài chuyện khác nữa, tôi lúc đó lại uống rượu nên tâm tình không tốt, nói mấy lời khó nghe, là lỗi của tôi. A Diễn, tôi xin lỗi."

Mấy chuyện khác khẳng định là chuyện của Lâm Khiển.

Thịnh Diễn cũng chẳng nghĩ nhiều.

Thế nhưng mà chỉ vậy thôi á?

Tần Tử Quy chiến tranh lạnh với cậu hơn một năm nay cũng chỉ vì nguyên nhân này thôi á?

Thịnh Diễn thiếu chút nữa đem biểu tình "anh da đen làm động tác giờ tay" ném vào mặt Tần Tử Quy.

Chẳng lẽ loại thiên chi kiêu tử từ nhỏ được người ta theo đuổi này lòng tự trọng cực kỳ lớn? Cho nên mới không tiếp thu nỗi chuyện bị thu hồi danh hiệu cùng với chuyện cô gái mình thích đi thích người khác?

Chẳng qua Tần Tử Quy đúng là rất thích Lâm Khiển thật, dù sao học sinh giỏi tuân thủ nề nếp như vậy, có thể vì cô nàng mà hai lần ba lượt trốn học đánh nhau, này chứng tỏ đã hoàn toàn rơi vào lưới tình rồi.

Hơn nữa chuyện bị thu hồi danh hiệu học sinh ba tốt, tức giận cũng là điều dễ hiểu.

Cục cọt í!

Chỉ có anh ta là cần mặt mũi? Chỉ có anh ta có lòng tự trọng lớn? Chỉ có anh ta được tức giận?

Lúc đó kích động nói lời vô tình, chẳng lẽ tỉnh táo rồi còn không biết đi xin lỗi mình à?

Nếu như không phải hôm nay mình không nhịn được trực tiếp hỏi rõ, có

phải anh ta định chờ tới lúc rút bình oxy rồi mới bằng lòng nói lời xin lỗi mình đúng không?

Ai hiếm lạ gì mấy lời đấy!

Thật sự coi mình giống như lúc bé, vài ba miếng bánh ngọt là êm đẹp?

Nằm mơ giữa ban ngày!

Thịnh Điển rất có cốt khí, lạnh lùng lên tiếng: "Cảm ơn, tôi không cần. Tôi nói rồi, miễn là anh nói lý do cho rõ ràng thì tôi hứa không nói thêm bất cứ lời nào vô bổ với anh nữa. Tôi nói được làm được. Cho nên làm phiền anh đem câu nói "Không phải người cùng một đường, thì giữ khoảng cách với nhau" khắc vào ADN, đỡ khiến tôi thấy phiền."

Nói xong, đem gối ném mạnh vào tận góc trong của giường, mang theo nút bịt tai, kéo trùm mắt xuống, đắp kín chăn, quay mặt vào tường, không nói thêm một lời nào bắt đầu ngủ.

Lạnh lùng đến mức vô tình.

Cứ như là cùng với cái người tối hôm qua đáng thương hề hề, nói muốn đổi tốt với anh cả đời là hai người khác nhau vậy.

Xem ra vẫn còn tức giận.

Cũng không nói là tức giận được, là đang buồn thì đúng hơn.

Tần Như nói đúng, Thịnh Điển từ nhỏ đã mềm lòng, dễ dãi dành, tức giận chưa bao giờ để trong lòng.

Nhưng cô lại không biết Thịnh Điển nặng tình hơn bất cứ ai, tức giận dễ dãi, nhưng đau lòng thì lại khổ sở thật lâu.

Cho nên lúc đó hẳn mới có thể nói ra những lời lạnh lùng làm tổn thương người khác như vậy.

Nhớ tới đêm sinh nhật năm ngoái, Thịnh Diễn vẻ mặt nóng nảy nói với Chu Bằng và Cầu Du trong KTV: "Hai người con trai các cậu đang làm cái gì đó, thật buồn nôn", Tần Tử Quy cúi mặt xuống.

Lần đầu tiên hắn nhận ra tình cảm của mình dành cho Thịnh Diễn không phải tình anh em bình thường là vào năm lớp 11, lần đầu tiên nằm mơ chuyện không nên làm.

Lúc ấy cứ nghĩ rằng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, nhưng sau đó những cảm xúc không nên có lại càng lúc càng nhiều.

Cho đến khi hắn nghe được Lâm Khiển tỏ tình với Thịnh Diễn, sự ghen tị và ham m/uồn chiếm hữu trong nháy mắt không thể áp chế được khiến hắn cuối cùng cũng thừa nhận mình thích Thịnh Diễn, chính là loại tình cảm đó.

Điều này đối với thiếu niên lần đầu nếm trải tư vị tình yêu mà nói không khác gì một đả kích rất lớn, nhưng mà hắn còn chưa tiêu hóa xong thì một giây sau liền nghe được Thịnh Diễn nói "Hai người con trai các cậu đang làm cái gì đó, thật buồn nôn."

Lúc đó Tần Tử Quy chỉ có một ý nghĩ, hắn không hy vọng có một ngày Thịnh Diễn sẽ cảm thấy ghê tởm mình.

Nhưng hắn không biết nếu cứ tiếp tục ở cùng như vậy, liệu mình có thể che giấu tình cảm này nữa hay không.

Hơn nữa trong lòng hắn, Thịnh Diễn cả đời này hắn nên nhận được tất cả yêu thương mà lớn lên giống quý công tử, rồi gặp người con gái tốt nhất, cùng cô ấy kết hôn sinh con, sống bên nhau tới khi bạc đầu, con cháu đầy nhà, một đời bình an vui vẻ không ưu không sầu, chứ không phải là sẽ đi vào con đường không rõ để rồi phải chịu những thành kiến cùng phán xét của người đời.

Cho nên hắn mới nói, Thịnh Diễn, chúng ta không phải người cùng một đường.

Hắn vốn cho rằng đó là lựa chọn tốt nhất, nhưng hắn lại không ngờ rằng Thịnh Diễn sẽ để ý như vậy, khổ sở như vậy.

Khổ sở đến mức giống như một đứa trẻ, thừa dịp uống say cả đêm ôm chặt lấy hắn, nói không muốn hắn đi, nói muốn cả đời tốt với anh Tử Quy, làm hại hắn đau lòng tự trách, dỗ dành suốt một đêm.

Kết quả hôm nay ngạo kiều, trở mặt không nhận người.

Thật đúng là không biết làm nũng-tình từ đâu ra nữa.

Tính khí còn rất lớn.

Tần Tử Quy liếc nhìn đám lông xù thờ phì phò trong chăn, cúi đầu bắt đắc dĩ nở nụ cười.

Quên đi, mình vất vả một chút là được.

Lại cố gắng giấu tình cảm này kĩ hơn một chút, kiềm chế một chút, chú ý một chút, đem tiểu thiếu gia dỗ dành nhiều hơn một chút, hết thấy vẫn giống như trước kia, bọn họ vẫn là bạn bè tốt nhất của nhau.

Tóm lại, hắn không muốn nhìn thấy Thịnh Diễn đau lòng.

Nghĩ nghĩ, Tần Tử Quy đem cái bánh sầu riêng ngàn tầng bọc lại cẩn thận, cất vào tủ lạnh.

Ai đấy chắc chắn rất muốn ăn ngay bây giờ.

Nhưng muộn quá rồi, sẽ không tiêu hóa được.

Đợi đến ngày mai vậy.

Mà người nào đó nghiêm túc đeo bịt tai trùm mắt chờ Tần Tử Quy tiếp tục dỗ dành đợi nửa ngày cũng không thấy đâu, cực kỳ tức giận.

Tần Tử Quy này rốt cuộc có biết đỡ người không thể!

Không biết nói thêm hai câu nữa sao!

Thịnh Diễn đến chết vẫn sĩ diện, chỉ có thể kéo chặt chăn, tay nắm chặt thành quyền, trốn trong góc, mạnh mẽ dùng giấc ngủ để chiến thắng cái bụng đói, mơ về một cái bánh sầu riêng ngàn tầng, thậm chí còn không biết Tần Tử Quy có lên giường hay không.

Chỉ biết lúc tỉnh dậy, chính mình nằm thành hình chữ đại (大) ở chính giữa giường Tần Tử Quy, trên dưới trái phải không chừa ra chỗ nào đủ cho người kia ngủ, hơn nữa gối của Tần Tử Quy cũng không có dấu hiệu bị lồm xuồng.

Vậy nên đêm qua Tần Tử Quy không ngủ với cậu?

Có phải là cậu không hoàn thành nhiệm vụ hay không?

Nhận ra điều này, Thịnh Diễn bật dậy từ trên giường, vội vàng đi dép lê nhanh chóng về lại phòng mình, cầm lấy quyển vở trên bàn vội vàng lật xem.

Một trang, hai trang, ba trang.

Một vạn ba ngàn sáu trăm bốn mươi bảy chữ, ngay cả dấu chấm câu cũng được chép lại đầy đủ.

Tất cả đã được chép lại xong, lại còn là chữ viết của cậu.

Trong khoảnh khắc đó, Thịnh Diễn khiếp sợ đến mức hoài nghi cuộc đời.

Chẳng qua chỉ là ngủ một giấc với Tần Tử Quy mà thôi, nội quy học sinh tám chín ngàn chữ cũng thật sự được chép hết toàn bộ. Còn là chữ viết tay của cậu? APP này thật sự thần thánh như vậy?

Thịnh Diễn vẫn có chút không thể tin được.

Lấy điện thoại di động ra, mở APP cầu được ước thấy, sau đó nhìn thấy trong vườn, một chậu hoa cúc nhỏ màu trắng đã nở rộ đón gió, thiên sứ nhỏ đang lắc mông tưới nước cho nó, mèo con thì vây quanh chúng.

Ngay lúc Thịnh Diễn mở APP liền có âm thanh người đẩy cửa vườn ra, một thiên sứ một mèo một hoa giống như nghe được động tĩnh, tất cả quay đầu nhìn về phía cậu, nở nụ cười đáng yêu, mặt mày cong cong, mười phần rực rỡ.

Lúc bấy giờ, Thịnh Diễn thừa nhận cậu đã thực sự "nảy mầm".

Nhưng ngay sau đó cậu ý thức được đây không phải APP mà mãnh nam như mình nên dùng, đây cũng không phải điều máu chót.

Máu chót là nếu như mấy chuyện trước đây còn có thể nói là do trùng hợp để giải thích, vậy lần này tuyệt đối là không thể nào, bởi vì dù có trùng hợp cũng sẽ không trùng hợp thành như vậy.

Vì thế chỉ có một loại giải thích mà thôi.

Cái APP này là thật.

Cái hệ thống ước nguyện này cũng là thật.

Trong tiểu thuyết, tay xử học bá, chân đạp hội trưởng hội học sinh, sau đó đi lên đỉnh cao đời người cũng là thật.

Nói cách khác, chỉ cần cậu cân nhắc nguyện vọng tử tế, hoàn thành nhiệm vụ đưa ra, rồi cứ thế thăng cấp, như vậy năm cuối cấp đứng đầu lớp, hung hăng vả mặt lão Chồn, để cho giấc mộng song tiêu từ nay về sau cũng không còn chỉ là mộng tưởng nữa rồi.

[song tiêu: hai mục tiêu lớn, mà theo mình nghĩ chính là hai cái mục tiêu tay xử học bá chân đạp hội trưởng hội học sinh rồi bước lên đỉnh cao đời người

ây]

Ha! Ngày này cuối cùng cũng đã đến!

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễn cảm thấy nhiệt huyết trong cơ thể mình cuộn cuộn, tráng chí lừng lừng, giống như là thêm hào quang cùng BGM cho nhân vật chính, sắp sửa đại sát tứ phương, jump lên đỉnh! [tráng chí lừng lừng: chí lớn tung mây]

Cậu cầm điện thoại muốn chia sẻ tin tức tốt này cho Tần Tử Quy, nhưng vừa chạy ra khỏi phòng, cậu đột nhiên ý thức được không thể chia sẻ tin này cho Tần Tử Quy.

Không phải là vì thỏa thuận bảo mật.

Mà là vì cậu vẫn còn đang tức giận với người kia.

Cậu không thể để Tần Tử Quy đổ dành mình như hồi còn bé được, vì nếu như vậy Tần Tử Quy sẽ vĩnh viễn không biết được lời nói lúc trước của hắn có bao nhiêu quá đáng.

Hơn nữa bây giờ cậu là một người đàn ông thành thực ổn trọng sống có nguyên tắc, cậu phải chứng chặc, để cho Tần Tử Quy biết mình không còn là Thịnh Diễn hay bị chèn ép như trước nữa.

Vì thế Thịnh Diễn dừng bước, háng giọng, bình tĩnh đi vào phòng tắm, rửa mặt thay quần áo, sửa sang lại tóc tai, rồi lấy tư thái của người thành công mà cậu tự cho là thành thực ổn trọng, chậm rãi đi về phía nhà ăn.

Tần Như đang ở phòng ăn rót sữa, nhìn thấy từ xa, thắc mắc nói: "Tử Quy, sao sáng sớm Tiểu Diễn lại trông như là gà trống đặc ý thế kia, gặp phải chuyện vui gì à?"

"Chắc vậy ạ."

Tần Tử Quy cúi đầu đặt lên cái đĩa gà vàng nhỏ của riêng Thịnh Diễn cái

bánh sầu riêng ngàn tầng, một quả cà chua bi cùng một quả trứng - đồng loại Thịnh Điển, từ giọng điệu có thể nghe ra tâm tình không tệ.

Cho nên hai người này làm lành rồi đúng không?

Nhưng lúc nhìn Thịnh Điển hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang y như gà trống kia, hình như cũng không hẳn.

Tần Như có chút băn khoăn.

Chẳng qua cô cũng lười hỏi nhiều, cô nhìn hai đứa nhỏ này lớn lên, thời gian ở cùng một chỗ so với người lớn hai nhà còn nhiều hơn, cứ cho là cãi nhau ầm ĩ thì cũng không đến mức, cô làm phụ huynh cũng lười để ý.

"Thế nhưng mà Tử Quy, mắt con sao lại đỏ như vậy, viền mắt còn có chút thâm, có phải là tối qua ngủ không ngon không?" Tần Như đau lòng hỏi.

Tần Tử Quy chỉ nhẹ giọng nói: "Không có gì đâu ạ, chỉ là tối hôm qua con ôn tập muộn một chút, dì đừng lo."

"Là thế à."

Tần Tử Quy vừa nói vậy, Tần Như cũng chẳng biết nên nói gì.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Tử Quy luôn rất hiểu chuyện, cái gì cũng là tốt nhất, trước giờ không để người lớn trong nhà phải bận tâm. Khi còn bé cô và Giang Bình bận bịu chuyện công việc quá, thành ra cũng không có nhiều thời gian để mắt đến chuyện ăn uống thường ngày của thằng bé. Đứa nhỏ cũng chẳng khi nào lên tiếng, không oán giận lấy một câu, chỉ tự nghĩ cách chăm sóc chính mình.

Tới tận bây giờ, Tần Như luôn cảm thấy Tần Tử Quy thật không tính là một đứa trẻ nữa, một vài lời răn dạy cũng chẳng cách nào nói ra được, chỉ có thể nhẹ nhàng: "Vậy tối nay con nghỉ ngơi sớm một chút, học tập dù thế nào cũng không quan trọng bằng sức khỏe được, nghe không?"

"Vâng, con biết rồi, tiểu... Thịnh Diễn" Tần Tử Quy mới trả lời Tần Như được một nửa đã nhìn thấy Thịnh Diễn đang lén lén lút lút mở tủ lạnh lấy ra một lon coca lạnh, vì vậy cũng không kịp nghĩ đã nhăn mày lại: "Sáng sớm đừng uống lạnh."

Thịnh Diễn lén lút được một nửa, đứng hình.

Chậm rãi quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau chăm chăm, chỉ có thể bất đắc dĩ trả về chỗ cũ: "Được, biết rồi tiểu Tần Tử Quy."

Tâm lý trả thù còn rất mạnh.

Tần Tử Quy đem đĩa nhỏ để trước mặt cậu: "Ăn sáng đi."

"Không cần anh... hả?"

Bánh sầu riêng ngàn tầng?

Thịnh Diễn nhìn thấy bánh sầu riêng ngàn tầng đặt trên cái đĩa gà vàng độc quyền của mình, khẽ dưng một chút.

Cậu còn tưởng rằng đem qua mình không nể mặt như vậy, Tần Tử Quy sẽ đem cái bánh "thối thối" này vứt đi.

Hóa ra không phải.

Hơn nữa còn bảo quản rất tốt, một chút vị cũng không bị biến mất.

Thịnh Diễn ngoài mặt ghét bỏ cầm lấy đĩa, tâm tình vốn không tệ hôm nay lại âm thầm tốt hơn một chút, sau đó kiêu ngạo bình luận: "Cũng được."

"Cũng được thì ăn nhanh một chút, chứ không tới trễ Hoàng Thư Lương lại mắng cậu." Tần Tử Quy vừa nói vừa thuận thực bóc quả trứng gà trong đĩa Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn vô cùng hài lòng gật đầu: "Nhìn không ra Tần đại thiếu lại còn là

sát thủ trứng gà đấy."

Tần Tử Quy mặt không chút thay đổi đặt trứng gà vào đĩa hân: "Ừm, dù sao tôi cũng không nhìn ra Thịnh thiếu gia của chúng ta lại là một chú mèo."

Thịnh – vốn đã quên mất chuyện hôm qua xấu hổ gọi Meo Meo bị bắt gặp – Diễn: "..."

Thương tổn không lớn, nhưng lại cực kỳ sỉ nhục.

Thịnh Diễn trong nháy mắt không còn tâm tình đấu võ mồm với Tần Tử Quy nữa, dùng sức chọt chọt cái nĩa, đem toàn bộ đồ ăn trong đĩa tưởng tượng thành mặt Tần Tử Quy, mỗi lần một nĩa, ăn tươi nuốt sống, ăn hùm ăn sói, gió cuốn mây vùn, như mãnh miêu quá cảnh.

[gốc là mãnh hổ quá cảnh, ý chỉ khí thế oai vệ, rất đáng sợ - nhưng mà ở đây tác giả lại dùng "mèo", kiểu Thịnh Diễn chỉ như mèo đang tức giận mà thôi, không có một chút uy hiếp nào]

Cuối cùng vừa vụn vào lớp đúng giờ.

"Trời ơi, Diễn ca, hôm nay mà không đến trễ!!!" Chu Bằng ở hàng ghế sau ngẩng đầu nhìn thấy cậu, khiếp sợ đến mức bánh bao cũng quên ăn.

Thịnh Diễn lười biếng liếc nhìn hân ta một cái, đặt cặp sách lên bàn, kéo ghế ngồi xuống: "Đừng nói như kiểu hôm nào tao cũng đến trễ thế."

Cậu còn chưa đến mức coi thường nội quy của trường như vậy, cùng lắm là một tuần đi học muộn hai lần thôi.

"Hôm nay khác", Chu Bằng cố sức nuốt bánh bao trong miệng xuống, "Tối hôm qua còn không phải là mà chạy đi tìm kẻ thù sao, bình thường những lúc này mà đều sẽ đến muộn, nói là phải ngủ thêm lúc nữa, bổ sung thể lực."

Không nói còn tốt, vừa nói đến chuyện đuổi theo kẻ thù tối qua, Thịnh Diễn

bắt đầu cảm thấy không thoải mái trong người.

Nếu không phải Tần Tử Quy, ngày hôm qua thể nào cậu cũng bắt được kẻ địch về quy án. [là con mèo á]

Cũng không đến mức tối nay phải đi đường khác thử vận may, cũng không biết có gặp nữa không.

Chu Bằng không phát hiện ra cậu không thoải mái, chỉ tự mình ăn bánh bao tự mình nhiều chuyện: "À đúng rồi, Diển ca, mà nghe tin gì chưa?"

"Tin gì?"

Thịnh Diển lấy đồ trong cặp ra, đầu cũng không ngẩng lên.

Chu Bằng tiến lại gần một chút: "Thì là chuyện của Tần Tử Quy đấy."

Thịnh Diển ngẩng đầu nhíu mày?

Chu Bằng hạ giọng: "Nghe nói tối qua Tần Tử Quy đi tìm đám người gây rối Lâm Khiển đánh nhau, còn đánh rất tàn nhẫn, đám người trường nghề bên kia có người nhìn thấy, chụp ảnh đăng lên. Sau đấy có đủ các loại lời đồn, nào là anh hùng cứu mỹ nhân, tranh giành tình nhân, luận võ chọn rể, sống chết..."

"Đàn ông con trai sao lại lắm chuyện thế!"

Thịnh Diển tức giận, hung hăng đập quyển sách trong tay lên bàn.

Chu Bằng sợ tới mức giật mình, bánh bao trong tay cũng rơi xuống, vội vàng nhặt lên, vỗ vỗ bụi: "Không phải chứ, Diển ca, mà tức giận như thế làm gì? Đây là chuyện tốt mà, chuyện rối tung lên như vậy, Tần Tử Quy nhất định sẽ bị phạt, không phải mà ghét hẳn nhất à?"

"Tao ghét anh ta, cho nên đừng ở trước mặt tao nhắc tới người đó nữa, nghe được tên của anh ta tao thấy phiền chết. Anh ta chết hay sống, tốt hay xấu

liên quan gì đến tao." Thịnh Diễn nóng này không kiên nhẫn nói ra một câu, trực tiếp đứng dậy ra khỏi phòng học đi vào nhà vệ sinh.

Tần Tử Quy là loại người gì chứ, tức giận lên liền tuyệt giao với cậu, sau khi cắt đứt quan hệ thì nói xin lỗi chẳng có lấy một xu thành ý nào, hôm nay lại còn lấy chuyện mè ra để cười nhạo cậu, phiền chết cậu!

Cho nên mới không thèm vì chuyện của anh ta mà tức giận đâu!

Chỉ là nghe tên thấy phiền thôi.

Thịnh Diễn nghĩ, đi tới cửa nhà vệ sinh, còn chưa kịp vào đã nghe thấy bên trong có hai tiếng cười mỉa đầy hèn hạ.

"Mày nói xem Tần Tử Quy kia, suốt ngày lạnh mặt cứ y như người chết, ngày nào cũng bày đặt trừ điểm này trừ điểm kia, tự làm ra vẻ chẳng khác nào thánh nhân, kết quả còn không phải cũng là ghen lên liền đi đánh nhau hay sao."

"Mày đừng nói thế, người ta đánh nhau so với chúng ta đánh nhau sao có thể giống nhau được! Đây là con ruột của lão Chồn Hôi, cứ cho là đánh nhau thì lão cũng lo xem tay người ta có đau không, còn có thể thi được hạng một nữa không kia."

"Ha, mày đừng nói nữa, Tần Tử Quy không cha không mẹ, có khi còn là con riêng của lão Chồn Hôi cũng nên."

"Đệch, nghĩ như vậy Tần Tử Quy cũng đáng thương đấy, không cha không mẹ ăn nhờ ở đậu, đi đâu cũng phải nhìn sắc mặt người khác, cho nên càng ấy càng tự ti."

"Ấy gì?"

"Tinh tướng chứ còn gì nữa."

"Mẹ kiếp, có đạo lý, ha ha ha ha... Đệch! Thịnh Diễn! Con mẹ nó mày muốn

làm gì!"

Còn chưa cười xong, cổ tay một người trong đó liền bị kéo lại đập mạnh vào tường, xương sống va mạnh vào vách tường, vang lên bịch một cái cùng với cảm giác đau nhức truyền đến, đau đến nhe răng trợn mắt, không nhịn được tức giận mắng.

Thịnh Diễn siết chặt cổ tay hắn, đem hắn đè lên tường, đường nét trên tay căng ra đến cực hạn, nhưng mặt mày lại hờ hững nhìn xuống, tiếng nói khinh người đến cực điểm: "Không làm gì hết, tao chỉ là đang dạy mày cách làm người thôi, không phải lúc nào cũng có thể nói loạn như vậy đâu."

-

Hết chương 8.

Chương 9

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, Thịnh Diễn chỉ lạnh mặt ấn đối phương lên tường, ngón tay dài mảnh khảnh nắm cổ áo từng chút từng chút siết chặt lại, cổ áo sơ mi càng lúc càng dán sát vào cổ đối phương, khiến cậu ta muốn giãy dụa lại chẳng thể nào động đậy, chỉ có thể bất lực nhìn sang phía người bên cạnh cầu xin giúp đỡ.

Mà tên bên cạnh cũng bị biến cố bất thành linh ập đến này dọa cho choáng váng, chỉ biết ngơ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Tuy rằng dù ít dù nhiều bọn họ từng nghe qua tin đồn về Thịnh Diễn ở bên ngoài hay đánh nhau này kia, nhưng cho tới tận bây giờ cũng chưa một lần nhìn thấy cậu ra tay ở trong trường, cũng chưa có một ai từng nhìn qua giáo bá trong truyền thuyết lúc bình thường thì coi như hiền hòa để nói chuyện lại có thể lạnh lùng vô tình như thế.

Giống như con báo ngày thường lười biếng nằm sấp đột nhiên bị giẫm lên đuôi, trong nháy mắt tỉnh dậy sẵn mồi.

Nhưng bọn họ làm gì giẫm lên đuôi của cậu đâu?

Không phải nãy giờ bọn họ vẫn luôn nói về Tần Tử Quy sao?

Không phải Tần Tử Quy với Thịnh Diễn ghét nhau lắm à?

Lúc bình thường chẳng phải Thịnh Diễn vẫn luôn mồm nói là ghét Tần Tử Quy nhất mà?

Theo logic kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, Thịnh Diển không gia nhập cùng bọn họ thì thôi đi, đảng này lại còn ra tay với họ?!

Excuse me?

Tên bên cạnh rút cuộc cũng phản ứng lại, xông lên chuẩn bị khuyên can: "Đừng đánh đừng đánh, đều là người một nhà cả mà..."

Thế là bị Thịnh Diển trừng mắt một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thịnh Diển thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nhìn tên nào đó trên tường đã sợ đến mức mặt cũng sấp thành màu gan heo, buông tay ra.

Tên kia ngay lập tức dựa vào tường, mắt hết sức mà trượt người xuống, đặt mông ngồi lên trên mặt đất dính đầy nước của nhà vệ sinh, che cổ, hít từng hơi một, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi không thôi.

Thịnh Diển đút hai tay vào túi, nhìn tên kia: "Phó Uân, mày ghen tị với Tần Tử Quy nhiều năm như vậy, có ý nghĩa gì không?"

Nam sinh tên Phó Uân nghe thấy vậy ngẩng đầu lên, đỏ bừng mặt, cắn giận nói: "Ai ghen tị cậu ta? Mấy lời tao vừa nói có câu nào không phải là thật không? Có phải cậu ta không cha không mẹ không? Có phải cậu ta lúc nào cũng ăn nhờ ở đậu nhìn sắc mặt người khác mà sống không? Có phải cậu ta từ sáng tới tối cứ giả vờ tinh tướng không? Có phải cậu ta ở bên ngoài ghen tuông đánh nhau không? Làm sao, dám làm mà không dám cho người khác nói à?"

"Ừm, mày nói đúng", Thịnh Diển gật gật đầu, "Cho nên mới nói mày ngu."

Phó Uân: "???"

Thịnh Diển nhướn mày, đáp: "Làm sao, mày ngu ngốc còn không cho người khác nói à? Khi còn bé mỗi ngày đều theo sau tên HỔ mập kia cười nhạo Tần Tử Quy không cha không mẹ, cười nhạo nhiều năm như vậy, chẳng phải Tần Tử Quy người ta cái gì cũng giỏi hơn người có cha có mẹ là

mày hay sao? Hay tại vì cha mẹ mày, hai người có gen Aa trội IQ cao, lại bất hạnh rút trứng xác suất một phần tư sinh ra đứa con gen aa, kém thông minh là mày đây?"

[Nói một chút đoạn này nhé, đây là kiến thức sinh học lớp 9 á, gen Aa kết hợp với nhau thì có 4 xác suất: 1 AA – 2 Aa – 1 aa, mà aa chính là kết hợp của gen lặn, tức là kế thừa toàn những đặc điểm xấu, còn AA là gen siêu trội]

Con người Thịnh Điển cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng vẫn thừa sức trào phúng tên Phó Uân này.

Khi còn nhỏ, Phó Uân, Thịnh Điển với Tần Tử Quy ở cùng một khu. Bởi vì thành tích từ nhỏ của tên này cũng không tệ, nhưng cố tình lại kém hơn một chút với Tần Tử Quy, nên lúc nào cũng muốn bắt chước Tần Tử Quy nhưng mà không được, cứ thế một đường từ tiểu học cho đến tận cấp ba vẫn luôn bị chèn ép, chẳng bao giờ vượt qua được hẳn.

Kết quả học được một kỳ, Tần Tử Quy vào lớp 1, Phó Uân vì thành tích dần dần không theo kịp mà tụt xuống lớp 4. Tần Tử Quy trở thành nam thần áo trắng, Phó Uân cũng bắt chước mà thích mặc sơ mi trắng theo.

Thịnh Điển chẳng thấy buồn cười tẹo nào.

Cậu liếc mắt nhìn Phó Uân đang đeo một gọng kính viền bạc giống như của Tần Tử Quy, cười lạnh một tiếng: "Có ai nói cho mày biết lúc mày đeo cái gọng kính này, mũi mày chẳng khác nào hạ lưu sông Trường Giang chưa?"

[mình không hiểu chỗ này lắm, raw là "有没有人给你说过鼻梁塌的人戴大框眼镜看上去会很像长江中下游平原", chắc đại khái là chê Phó Uân mũi tẹt chẳng? Cầu cao nhân giúp ạ!!!]

"..."

Mày mới giống hạ lưu sông Trường Giang!

Phó Uân không nhịn được, nói: "Thịnh Diển, rốt cuộc mày muốn gì? Bình thường chẳng phải mày ghét Tần Tử Quy nhất sao? Mỗi ngày tìm cậu ta gây phiền phức chẳng phải là mày à? Bây giờ mày ở đây giả vờ làm người tốt cái éo gì?"

"Ai nói tao giả vờ làm người tốt? Tao với Tần Tử Quy có quan hệ gì, mày với Tần Tử Quy lại có quan hệ gì, sao chúng ta có thể giống nhau được? Hơn nữa Tần Tử Quy là người tao bảo kê, tao chán anh ấy ghét anh ấy phiền anh ấy mắng anh ấy là chuyện của tao, nhưng mà mày thì không được. Cho nên mấy lời hôm nay mày nói, về sau tao nghe được một lần sẽ đánh mày một lần, đánh đến khi nào mày biết điều mới thôi. Hiểu chưa?"

Thịnh Diển từ trên cao nhìn xuống hắn, ngũ quan sắc bén cực kỳ có tính công kích, cả người nhìn qua kiêu ngạo vô cùng.

Mà Phó Uân vốn dĩ đang nắm chặt cổ áo ngồi bệt ở góc tường, lúc nhìn về phía Thịnh Diển biểu cảm lại đột nhiên biến thành bộ dạng bị bắt nạt mà không dám nói gì chỉ có thể uất ức không cam tâm: "Thịnh Diển, cậu lúc nào cũng bắt nạt bạn học như vậy sao? Tôi mới nói vài câu cậu không thích nghe mà cậu đã một hai muốn đánh chết tôi sao?"

Thịnh Diển nhíu mày.

Ý gì đây, vừa rồi hắn ta có nói như vậy à?

Phó Uân khẽ sụt sịt mũi, nhìn qua cứ như đang khóc: "Tôi biết lời nói của tôi không đúng, nhưng tôi đã xin lỗi rồi cậu còn muốn thế nào nữa? Còn muốn gặp một lần đánh một lần ư? Cậu ỷ vào nhà có tiền liền muốn làm xằng làm bậy bắt nạt bạn học đúng không?"

Thịnh Diển: "???"

Hắn vừa mới nói gặp một lần đánh một lần á?

Hơn nữa tên Phó Uân này đang có biểu tình gì đây?

Sao lại giống như Khả Vân tình cảm sâu đậm tìm con dưới mưa thế này?
[Khả Vân là tên nhân vật trong phim, cảnh tìm con dưới mưa trông rất xúc động, rất đáng thương]

Chẳng lẽ vừa rồi cậu đập mạnh quá làm đầu óc Phó Uân hỏng luôn rồi à?

Không có mà, trong lòng cậu nắm rõ, vẫn luôn thu lượm mà.

Còn có ánh mắt của tên bên cạnh này là thế nào đây, làm sao mà mặt dại ra nhìn về phía sau cậu, miệng thì run lấy bầy, cứ như muốn nói "Hoàng..."

Hoàng?!

Thịnh Diễn phản ứng kịp, trong nháy mắt quay đầu lại.

Quả nhiên nhìn thấy Hoàng Thư Lương đang đứng ở cửa nhà vệ sinh, ngực phập phồng, há mồm thở dốc, đỉnh đầu bốc khói, nhìn qua giống như là đang rất nỗ lực kìm nén lửa giận, không để cho bản thân bộc phát ra ngoài, nhưng mà cuối cùng vẫn không kiềm nén được, gầm lên giận dữ: "Thịnh Diễn! Cậu lại còn dám bắt nạt bạn học?! Trong mắt cậu đến cùng còn có kỷ luật hay không?! Cậu nhìn xem Phó Uân đáng thương như thế mà cậu nhẫn tâm ra tay được à?!"

Thịnh Diễn: "???"

Phó Uân đáng thương chỗ nào cơ?

Mấy lời hấn ta vừa nói còn chưa đủ độc ác cay nghiệt sao?

Thịnh Diễn vừa muốn mở miệng, Phó Uân bên cạnh đã dựa vào tường đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Thầy, việc này cũng không thể trách Thịnh Diễn được, là em nói năng không chú ý..."

"Nói năng không chú ý cũng không thể tùy ý đánh người được!" Hoàng Thư Lương giận không nhịn được.

Giọng nói Phó Uân rất thấp: "Không đánh nhiều đâu ạ, em không thấy đau."

"Không thấy đau thì không phải là đánh à?! Phó Uân, em quá tốt tính quá thành thật rồi, cho nên mới bị người ta bắt nạt!" Hoàng Thư Lương chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

[tiếc rên sất không thành thếp: tiếc nói mãi cũng không nghe theo, không tiến bộ]

Thịnh Diễn: "???"

Cái gì gọi là không đánh nhiều?

Cậu vốn dĩ có đánh tên kia đâu?

Chỉ hù dọa một chút mà thôi, hơn nữa còn rất chú ý lực tay nữa kìa.

Cậu không nói nên lời: "Căn bản không phải như tên này nói..."

"Không phải như em ấy nói thì như thế nào?" Không chờ Thịnh Diễn nói xong, Hoàng Thư Lương đã quát: "Tôi chính mắt nhìn thấy, cậu chặn Phó Uân ở góc tường, làm cho một nam sinh đang yên đang lành cũng sắp khóc đến nơi rồi, cậu còn muốn nguy hiểm cái gì?!"

Trước khi thầy tới hẳn cũng không có khóc.

Cả đời Thịnh Diễn là thằng nam, trước giờ đều là có việc thì nói, cùng lắm thì là dùng nắm đấm giải quyết, ai thắng nghe người đấy, lần đầu tiên gặp phải loại chuyện một đứa con trai giả vờ đáng thương.

Quả thực chính là trai thẳng gặp kĩ nữ như nướng trên bếp lửa mà! [ý câu này là tình ngay lí gian á]

Hơn nữa Hoàng Thư Lương vốn dĩ đã có thành kiến với cậu, trong nhà vệ sinh lại không có camera theo dõi, nam sinh bên cạnh rõ ràng cũng đứng về phe Phó Uân, bởi vậy đúng là trăm miệng một lời cũng không thể bào

chữa.

Chẳng qua cậu cũng không có hứng thú tranh luận với loại người này, vô cùng lãng phí thời gian, đang chuẩn bị nói ra một câu "Thầy nghĩ thế nào kệ thầy" phủi tay chạy lấy người, thì ngoài cửa có người gõ gõ hai tiếng.

Tần Tử Quy đứng ở cửa, nhìn về phía Hoàng Thư Lương, thấp giọng nói: "Chủ nhiệm, chuyện này không trách Thịnh Diễn, là do em."

Giọng điệu nghe có chút sa sầm, vẻ mặt cũng không tính là quá tốt.

Hoàng Thư Lương chưa từng nhìn thấy Tần Tử Quy như vậy bao giờ, vội vàng hỏi: "Việc này thì liên quan gì đến em?"

Tần Tử Quy thản nhiên nói: "Cũng không có gì, chỉ là vừa rồi em đang đứng ở bên ngoài học thuộc bài thì nghe được tiếng động bên trong, nhưng bởi vì... vì một số lý do cá nhân nên em không ngăn chặn kịp thời, cho nên là do em."

Nhà vệ sinh tầm một nằm ở chỗ ngoặt, một bên là hành lang, cùng một đường với sáu lớp 12 ban tự nhiên, cũng chính là hướng mà Thịnh Diễn và Hoàng Thư Lương đi tới, còn một bên khác rẽ sang chính là một đoạn cây ngô đồng, rất yên tĩnh, thường xuyên có học sinh tới đây học thuộc bài.

Cho nên Tần Tử Quy ở đây cũng rất bình thường.

Không bình thường chính là vì nguyên nhân cá nhân gì mà khiến cho hội trưởng hội học sinh như Tần Tử Quy gặp phải chuyện bạn học ở bên trong bị đánh cũng mặc kệ?

Hoàng Thư Lương cảm thấy có gì đó không đúng, nhíu mày: "Tần Tử Quy, em nghe được cái gì, nói rõ ra cho thầy biết."

Phó Uân ở bên cạnh không biết là anh có phải nghe được cái gì rồi hay không, bàn tay nắm chặt lại, nín thở.

Tần Tử Quy khẽ ngược mắt nhìn hấn ta, sau đó lại thu tầm mắt về, yên lặng không nói.

Hoàng Thư Lương vốn là người nóng tính, bị anh nhìn nhìn như vậy, gấp đến độ muốn nổi bong bóng nước: "Có chuyện gì em nói ra xem nào! Thầy mới có thể chủ trì công đạo cho các em được chứ!"

Tần Tử Quy thu lại khí chất cao lãnh ngày thường, cúi thấp đầu, trong đôi mắt hiện lên vẻ yếu ớt cùng chút đáng thương, hơn nữa vẻ ngoài của anh cũng gây thiện cảm cực kỳ, ngay cả lời nói cũng vậy: "Em chỉ là lo lắng thầy nghe xong sẽ mất hứng."

"Sao thầy lại mất hứng được?"

Hoàng Thư Lương ngẩn người, ông thì có gì phải mất hứng?

Tần Tử Quy há miệng, giống như là đang lựa chọn vô cùng khó khăn, cuối cùng vẫn nói: "Phó Uân cậu ấy nói em không cha không mẹ, ăn nhờ ở đậu, nói thầy thiên vị em, có khi em còn là con riêng của thầy. Thịnh Điển nghe vậy mới tức giận, cảm thấy cậu ấy không tôn trọng thầy nên mới không nhịn được mà nắm cổ áo cậu ấy. Cụ thể sau đó xảy ra chuyện gì em cũng không biết, nhưng em không nghe được tiếng đánh nhau, chỉ nghe thấy Thịnh Điển dường như vẫn luôn nói đạo lý với cậu ấy."

"???"

Hoàng Thư Lương ngàn suy vạn nghĩ cũng không ngờ tới Phó Uân lại có thể nói ra những lời như thế này.

Hơn nữa cũng không còn là đứa trẻ không hiểu chuyện chỉ đơn thuần mắng chửi khiêu khích lẫn nhau nữa, đây rõ ràng chính là ác ý, chuyên môn nhằm vào chỗ yếu ớt nhất của người khác mà công kích!

Hoàng Thư Lương trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía hai người Phó Uân: "Chuyện này là thật sao?"

Sao hẳn ta có thể thừa nhận được?

Hơn nữa đây là lời nói miệng, không có bằng chứng gì hết.

Phó Uân vội vàng phủ nhận: "Không phải đâu thầy, bọn em tuyệt đối chưa từng nói như vậy, thật sự không có, thầy phải tin..."

Không đợi hẳn ta nói xong, Tần Tử Quy đã cởi vòng tay thông minh của mình, đưa cho Hoàng Thư Lương, bình thản nói: "Bởi vì muốn sửa lại phát âm cho nên bình thường khi em học thuộc lòng đều ghi âm lại. Có thể ghi không rõ lắm, nhưng có thể chứng minh Thịnh Diển không thực sự đánh người, cũng không có nói đánh chết hay là gặp một lần đánh một lần kia."

Ngón tay hẳn ấn một cái, những lời chửi bới của Phó Uân cùng đồng bọn vang lên thưa thớt.

Mặt bị vả bôm bốp.

Sắc mặt hai người kia cùng với vẻ mặt lão Chồn nhất thời không nói rõ ra được là của ai khó coi hơn.

Mà Tần Tử Quy cầm vòng tay nghe xong những lời đả thương người khác vẫn giữ biểu tình lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khổ sở bi thương nhàn nhạt dưới vẻ ngoài lí trí ấy.

Nghĩ đến đứa nhỏ Tần Tử Quy thân thể nhấp nhô như vậy mà vẫn có thể trưởng thành nên người, còn phải nghe những lời chửi bới, Hoàng Thư Lương vừa đau lòng vừa tức giận.

Đừng nói Thịnh Diển là một đứa nhỏ tính tình thẳng thắn, dù cho là ông nghe được Phó Uân nói mấy lời này cũng muốn chửi đổng tử tế một phen, cho nên hiếm thấy ông không xử lý Thịnh Diển mà lớn tiếng với Phó Uân: "Hai người các cậu bây giờ cút đến phòng giáo vụ ngay lập tức cho tôi! Hôm nay tôi không dạy dỗ các cậu cái gì gọi là phẩm chất đạo đức làm người cơ bản thì tôi thực có lỗi với danh hiệu giáo viên này!"

Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy cúi mắt, trả lời rất nhanh: "Thầy, em không sao. Thầy đừng quá tức giận, em tin là họ cũng không phải cố ý, thầy nói chuyện với bọn họ là được. Em chỗ này cũng không có chuyện gì."

Hắn càng nói vậy, Hoàng Thư Lương càng đau lòng.

Quả nhiên, đứa nhỏ càng hiểu chuyện càng dễ chịu tổn thương.

Ông thiếu chút nữa còn bị hai tên vương bát đản kia lừa gạt! [vương bát đản: từ lóng chỉ những người hèn nhát, khốn nạn]

Cần phải nghiêm trị! Nghiêm trị thật nặng!

Nghĩ như vậy, Hoàng Thư Lương lại nhìn đến hai tên lớp 4 đang sợ hãi rụt rè kia, càng tức mình, trực tiếp lớn tiếng nói: "Đi nhanh một chút cho tôi!"

Sau đó liền nhìn về phía Thịnh Diển: "Được rồi, lần này tuy rằng là có nguyên nhân, nhưng hành vi của em vẫn là không đúng. Không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng bạo lực được, phải dùng trí óc, trí óc, em hiểu không?"

Vốn dĩ Thịnh Diển nhìn Phó Uân giả vờ đáng thương là đã đủ lắm rồi, giờ xem Tần Tử Quy diễn đến xuất thần nhập hóa xong cũng ngây người luôn.

Người mở miệng nói "chỉ cần nói chuyện tử tế với họ là được" là Tần Tử Quy sao?

Là anh ta diễn xuất so với trà xanh lại càng thảo mai hơn?

Thật sự khổ sở như vậy sao?

Nhưng mặc kệ thế nào, tóm lại trong lòng Thịnh Diển vẫn không thoải mái, vì mấy lời khó coi này Tần Tử Quy đã nghe được.

Cho nên Hoàng Thư Lương nói cái gì cậu căn bản không nghe thấy.

Đến tận khi Hoàng Thư Lương lại nói: "Trí óc, Thịnh Diễn, trí óc của em đâu? Bề ngoài của em cũng không đến nỗi nào mà đầu óc để đi đâu rồi?" cậu mới lấy lại tinh thần.

Giọng điệu Hoàng Thư Lương cũng tốt hơn một chút: "Chỉ là không nhìn ra đứa nhỏ này bản tính cũng không tệ lắm, biết phân rõ phải trái trắng đen, chưa đến mức không cứu được. Cho nên sau khi cùng họp thống nhất, chúng tôi quyết định, sẽ cho em một phần thưởng."

Thịnh Diễn nhướng mày.

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?

Hoàng Thư Lương còn muốn thưởng cho cậu?

Đang nghĩ, Hoàng Thư Lương đã lấy ra một cái sơ đồ lớp, giơ lên trước mặt cậu: "Em biết cái này không?"

Thịnh Diễn gật đầu: "Em biết, không phải là sơ đồ lớp sao? Nhưng đây là lớp 1 mà?"

Hoàng Thư Lương lấy bút đỏ khoanh tròn vị trí gần cuối cạnh cửa sổ: "Em có biết chỗ này là ai ngồi không?"

Thịnh Diễn lắc đầu.

Hoàng Thư Lương: "Đúng thứ ba kỳ thi lần này, trưởng ban kỷ luật của hội học sinh, Trần Du Bạch."

Thịnh Diễn: "?"

Hoàng Thư Lương lại khoanh tròn một vị trí khác ở tổ hai cuối lớp: "Thế còn chỗ này?"

Thịnh Diễn lắc đầu.

Hoàng Thư Lương: "Đúng thứ hai kỳ thi lần này, cán sự môn ngữ văn, Lâm Khiển."

Thịnh Diễn: "???"

Hoàng Thư Lương lại vẽ một vòng tròn nữa ở vị trí cuối cùng cạnh cửa sổ: "Vậy em có biết ai ngồi đây không?"

Cái này thì Thịnh Diễn biết: "Tần Tử Quy."

Hoàng Thư Lương gật đầu: "Đúng, đây là người đứng đầu kì thi lần này, hội trưởng hội học sinh Tần Tử Quy."

Thịnh Diễn không hiểu: "Cho nên sao ạ?"

"Cho nên tôi dự định kê thêm một cái bàn nữa ở sau Tần Tử Quy, để Tần Tử Quy chuyển xuống đó."

Thịnh Diễn có dự cảm không tốt: "Sau đấy thì sao ạ?"

Hoàng Thư Lương mỉm cười: "Sau đấy tôi sẽ để cậu ngồi ở vị trí ba mặt dựa núi một mặt nhìn sông cực kỳ phong thủy này."

Thịnh Diễn: "??!!"

Đằng trước là người đứng thứ ba kiêm trưởng ban kỷ luật, bên trái là người đứng thứ hai kiêm cán sự môn ngữ văn, đằng sau là người đứng đầu kiêm hội trưởng hội học sinh, bên phải là cửa sổ hướng ra hành lang, các thầy cô đi qua tùy lúc đều có thể quan sát cậu mà không có trở ngại gì.

Loại phong thủy bảo địa này rốt cuộc là do vị thần tiên nào nghĩ ra muốn xếp cho cậu thế?!

Cậu đã gây thù chuốc oán gì với người ta sao?

Thịnh Điển nói không chút suy nghĩ: "Thầy ơi, không được đâu, thật sự không được, em khẳng định không thể theo kịp tiến độ của lớp 1 được đâu."

Hoàng Thư Lương cười rất chi là hiền lành: "Không sao, dù sao thì cậu cũng không theo kịp lớp 6. Cho nên đều là không theo kịp, xếp cậu chỗ này ít nhất còn có thể cam đoan không ai nói chuyện chơi game với cậu, cậu trốn học nghịch điện thoại cũng đều có người báo cáo. Như vậy, cậu không muốn học cũng phải học, cho dù thành tích không nâng lên được thì cũng có thể hình thành thói quen học tập."

Sao thầy không nói luôn là huyết áp cũng tăng luôn đi!

Thịnh Điển đổi cách nói khác: "Thành tích của em là bét khối, bây giờ vào lớp 1 thể nào các bạn khác cũng sẽ cảm thấy không công bằng đâu ạ."

Hoàng Thư Lương vẫn cười hiền lành như trước: "Không, nếu cậu ở lớp 2 lớp 3 mà được chuyển vào đây thì mới gọi là không công bằng. Còn với thành tích này của cậu mà tới lớp 1, mọi người đều biết đây là tra tấn, họ sẽ chỉ thấy đồng tình với cậu thôi."

Thịnh Điển: "..."

Sao bọn họ lại không hiểu chuyện như thế?

Cậu còn muốn cự tuyệt, Hoàng Thư Lương đã chốt: "Được rồi, đừng nói nữa, mẹ cậu cũng đã đồng ý rồi, điểm của cậu đang là điểm thấp nhất ban tự nhiên của trường trong năm năm qua, tất cả các giáo viên trong tổ họp cả đêm mới nghĩ ra đề nghị đặc biệt này, cậu phải quý trọng chứ. Hơn nữa không phải sau này đều ở lớp 1, cứ học 1 tháng trước xem hiệu quả thế nào, có gì lại nói sau. Cho nên, Tần Tử Quy, em đi kê bàn cho cậu ấy, tôi về giáo dục hai tên vô liêm sỉ lớp 4 trước."

Nói xong Hoàng Thư Lương nghênh ngang rời đi.

Để lại Thịnh Diễn cô độc đứng ở cửa nhà vệ sinh, tuyệt vọng trong gió.

Sau đấy cậu lại nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Tần Tử Quy, tức giận nói: "Tôi không chuyển chỗ đâu!"

Tần Tử Quy đã khôi phục từ bộ dạng đáng thương vừa rồi thành bộ dạng lạnh lùng thiếu đánh ngày thường, hai tay đút vào túi: "Cậu nói gì?"

Thịnh Diễn nhú mày, biểu tình như nói đến bí mật gì to tát lắm: "Vốn là anh ngồi một hàng với Lâm Khiển, bây giờ tôi chuyển qua không phải là Vương Mẫu nương nương dùng gậy đánh uyên ương sao. Tôi là vé tàu nho nhỏ kia, anh ở đầu này, Lâm Khiển ở đầu kia, tôi mỗi ngày đều phải ở giữa hai người, nhìn anh ghen chặc?"

"?" Tần Tử Quy hơi sững người một lúc lâu, giống như đang thông suốt mạch não của cậu, nhìn nhìn, híp mắt nói: "Cậu cảm thấy tôi thích Lâm Khiển?"

Thịnh Diễn ném cho hắn một ánh mắt khinh thường: "Nhảm nhí, bây giờ có khi cả trường đều biết anh thích Lâm Khiển, bằng không anh đi tìm đám Tóc Vàng đánh nhau làm gì?"

Tần Tử Quy nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện.

Bảo sao lần này tiểu thiếu gia lại tức giận như thế.

Thì ra là cho rằng nguyên nhân mình với cậu chiến tranh lạnh là vì mình thích Lâm Khiển.

Cho nên hình tượng của mình trong lòng người này có khi đã trở thành một tên khốn nạn trọng sắc khinh bạn rồi.

Vấn đề là ở chỗ này.

Mà chuyện Tần Tử Quy am hiểu nhất chính là giải quyết những vấn đề đã rõ.

Hắn nhìn Thịnh Diển, thản nhiên nói: "Tôi đi tìm tên Tóc Vàng đánh nhau không phải vì Lâm Khiển."

Thịnh Diển khẽ nhìn hắn.

Hắn ngênh đón tầm mắt kia, giọng điệu nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi: "Là vì em."

-

Hết chương 9.

Soft zcl á cú!!!

Chương 10

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Vì ai cơ?

Thịnh Diễn cảm thấy có lẽ cậu bị lãng tai rồi, nghi ngờ nhướng mày.

Tần Tử Quy nghiêng người dựa vào tường, hơi hột bỏ sung 1 câu: "Ít nhất một phần nguyên nhân là vì cậu."

Một phần?

"Còn một phần khác thì sao?" Thịnh Diễn hỏi.

Tần Tử Quy mặt không đổi sắc: "Vì chính nghĩa."

Thịnh Diễn: "..."

Anh còn biết phân chia gớm!

Chẳng qua nếu vì chính nghĩa thì còn có thể hiểu được, nhưng sao lại nói dối cậu làm gì?

Nhớ lại biểu hiện xuất thần nhập hóa vừa rồi của Tần Tử Quy, Thịnh Diễn cảnh giác hỏi: "Liên quan gì đến tôi?"

"Không phải cậu nói tôi được cậu bảo kê sao?" Tần Tử Quy rũ mắt nhìn Thịnh Diễn: "Vậy tôi cũng không thể nhìn cậu bị bắt nạt được."

Lúc bấy giờ Thịnh Diễn mới nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của cậu và Phó

Uân đều bị Tần Tử Quy nghe thấy.

"Ai bảo kê anh? Mấy lời vừa rồi đều là hù dọa bọn họ, anh đừng có tự mình đa tình. Hơn nữa đám tóc vàng bị tôi đánh đến kêu cha gọi mẹ, rốt cuộc là ai bắt nạt ai, anh phân biệt rõ đi nhá. Đừng mù quáng lộ mặt thế." Thịnh Diển hung dữ nói, quay mặt đi, giọng điệu không tốt lắm.

Đoạn, cậu lại có hơi không được tự nhiên ném ra một câu: "Phó Uân ghen tị với anh cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, mấy lời bọn chúng nói anh coi như không nghe thấy đi, đừng để trong lòng lại làm bản đầu óc."

Thật ra cậu không biết chắc biểu hiện vừa rồi của Tần Tử Quy trước mặt Hoàng Thư Lương có phải là do hấn điển xuất, hay là thật sự cảm thấy khổ sở như vậy.

Nhưng dù sao vừa nãy cậu nhìn dáng vẻ đó của Tần Tử Quy, không biết vì sao, cậu lại nhớ hồi Tần Tử Quy còn nhỏ ngồi một mình trên bậc thang dưới nhà ngắm người nhìn ra xa.

Cậu không biết diễn tả cảm giác này như thế nào, chỉ thấy trong lòng nghẹn đến xót.

Chẳng qua hình như Tần Tử Quy không mấy để ý, vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng như thường: "Thật ra lời bọn họ nói cũng không sai, đúng là tôi không cha không mẹ, ăn nhờ ở đậu."

Nghe hấn nói vậy, Thịnh Diển nóng mắt, quay đầu tức giận hung hăng nói: "Anh ăn nhờ ở đậu cái gì? Là dì Tần chú Giang không đối xử tốt với anh, hay là bà ngoại tôi không đối tốt với anh, ngay cả mẹ tôi lúc nào cũng khen anh mắng tôi, từ nhỏ đến lớn có cái gì tốt mà tôi không chia cho anh chưa? Tần đại thiếu gia như anh có gì không thoải mái? Ai ăn nhờ ở đậu? Nói ai cơ? Bọn họ nói có cái m* gì đúng chứ!"

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc xen lẫn sốt ruột của Thịnh Diển, Tần Tử Quy không nhịn được, cúi đầu khẽ cong môi.

Thịnh Diễn đang gấp đến muốn nhảy lên thì nhìn thấy Tần Tử Quy lại nở nụ cười, nhất thời càng khó hiểu: "Anh cười cái gì? Không cho cười!"

"Được, không cười." Tần Tử Quy thu lại ý cười, nghiêm túc nhìn Thịnh Diễn: "Cho nên tôi mới nói tôi đi tìm đám tóc vàng kia là vì cậu, bởi vì hồi nhỏ tôi đã đồng ý với cậu, ai bắt nạt cậu thì tôi sẽ thay cậu dạy dỗ bọn chúng, cũng không thể nói mà không làm được."

Giọng điệu của hắn đều đều, nhưng Thịnh Diễn nhìn vào ánh mắt hắn, trong lòng lại giống như bị nện một quyền.

Cho nên, không phải là vì Tần Tử Quy trọng sắc khinh bạn.

Không chỉ không khinh bạn, mà còn nhớ kỹ lời hứa lúc nhỏ, mới có thể biết được vết xước trên mặt cậu là do bọn tóc vàng gây ra, đi tìm bọn chúng tính sổ.

Thì ra là thế.

Vậy mà hôm qua mình còn nổi giận như vậy.

Thịnh Diễn đột nhiên thấy hơi áy náy.

Nhưng cậu cũng cảm thấy không hoàn toàn là lỗi của mình, bởi vì 1 năm trước Tần Tử Quy nói những lời kia quả thật rất tổn thương người ta.

Hơn nữa suốt 1 năm, cậu không phải là không có các kiểu công khai hoặc âm thầm chủ động tỏ vẻ mềm mỏng, nhưng Tần Tử Quy đều coi như không phát hiện, cứ lạnh lùng xử lý, ngay cả một ngày trước sinh nhật cậu cũng đối xử lạnh te với cậu.

Nên Thịnh Diễn vẫn để ý.

Chuyện này không liên quan gì đến việc Tần Tử Quy nói xin lỗi hay không, mà cậu cảm thấy Tần Tử Quy vẫn có chuyện gạt mình, chuyện này cứ trôi qua không rõ ràng như vậy khiến trong lòng cậu cứ cảm thấy râm rứt.

Cho nên cậu vừa thấy áy náy, lại vừa thấy tức giận. Thoáng chốc không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ có thể lạnh mặt đứng tại chỗ, không nói gì hết.

Tần Tử Quy lại như nhìn ra được cậu đang suy nghĩ gì, thản nhiên nói: "Chuyện gì ra chuyện đó, khi trước là lỗi của tôi, cậu không muốn tha thứ cho tôi cũng không sao."

Giọng điệu vẻ mặt vẫn đều đều như trước, nhưng không hiểu sao Thịnh Diển lại nhìn ra được chút mát mát trên gương mặt lạnh băng kia.

Vì thế trong lòng Thịnh Diển càng thêm áy náy.

Có phải mình hơi hung dữ với Tần Tử Quy rồi không?

Có phải mình nhỏ mọn quá không?

Liệu Tần Tử Quy có thật sự khổ sở thế không?

Hay là cứ tha thứ cho Tần Tử Quy trước vậy?

Trong lòng Thịnh Diển giao chiến điên cuồng, vẫn chưa có kết quả. Mà chuông tự học chói tai đã tấn công màng nhĩ cậu, khiến cậu nhíu mày theo bản năng.

Tần Tử Quy thuận thế đứng thẳng lên: "Đi thôi, về lớp học trước, tôi dọn bàn giúp cậu."

Thịnh Diển: "?"

Dọn bàn gì cơ?

"..."

Hình như là dọn đến vị trí mới.

"!!!"

Dọn đến vị trí mới!

Lúc này Thịnh Diễm mới đột nhiên nhớ đến những nam nhi tình trường này căn bản không quan trọng, quan trọng là cậu sắp phải đối mặt với sự giam cầm của vị trí phong thủy bảo địa ba mặt dựa núi một mặt nhìn sông ít nhất là một tháng!

Vì thế cậu lập tức phản ứng lại: "Đừng, anh không cần dọn bàn cho tôi sớm thế đâu, tôi tự quay về lớp, anh cho tôi thời gian 1 tiết tự học để tôi nói lời tạm biệt với Chu Bằng Cầu Du đã!"

Nói xong vội vàng chạy về lớp 6, vừa ngồi vào chỗ đã điên cuồng móc điện thoại trong bàn ra.

Động tác nhanh đến mức Chu Bằng vừa nãy bị Thịnh Diễm dọa bay 1 cái bánh bao, giờ lại rơi mọt nốt cái bánh quy trong tay.

Ngay cả Cầu Du ngồi bên cạnh cũng không chịu được: "Diễm ca, mà mày hoảng hốt tìm gì đấy?"

Thịnh Diễm không ngẩng đầu lên: "Nếu như để mày ngồi cạnh thứ 3 khối, bên khác là thứ 2 khối, đằng sau là thứ 1 khối, hơn nữa một người trong đó là trưởng ban kỷ luật, một người là hội trưởng hội học sinh, còn có Hoàng Thư Lương âm thầm quan sát, ngồi những 1 tháng, mà mày sẽ thế nào?"

Cầu Du không chút do dự: "Nếu không trầm cảm thì cũng nhảy lầu tự tử."

Thịnh Diễm không có gì bất ngờ: "Anh em tốt!"

Nhưng cậu còn trẻ, cậu vẫn muốn sống thật tốt, cậu vừa đồng ý với Hứa phu nhân thêm tuổi mới sẽ tiếp tục lương thiện dũng cảm vui vẻ lớn lên, cho nên cậu phải tự cứu lấy mình.

Thịnh Diễm nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở app cầu được ước thấy, ước:

[Hy vọng Hoàng Thư Lương thu lại ý tưởng kỳ quái phong thủy bảo địa kia.]
Sau đây bắt đầu khẩn trương chờ đợi.

Nhưng không biết vì sao, lần này vòng trắng loading rất lâu, vẫn không trả lời là chấp thuận hay không chấp thuận.

Thịnh Diễn mím môi, đầu ngón tay không ngừng chọc chọc màn hình.

Nhìn qua cũng biết đang rất sốt ruột.

Cầu Du rút cuộc không nhịn được: "Diễn ca, có chuyện gì xảy ra vậy? Mà đang chờ tin của ai à?"

Đang chờ tin của Chúa.

Nhưng cậu không thể nói cho Cầu Du được, nếu không nhìn cậu sẽ rất giống tên điên, cho nên ngay cả ánh mắt cậu cũng không thèm nhìn sang, trả lời cho có lệ: "Mà tin trên đời này thật sự có hệ thống ước nguyện tồn tại không?"

Cầu Du không chút suy nghĩ: "Tất nhiên là có rồi."

Chu Bằng ngồi trên cũng quay xuống góp vui: "Tao cũng tin."

Thịnh Diễn ngẩng đầu nhướn mày.

Cầu Du nghiêm túc: "Chỉ có tin tưởng vào sự tồn tại của hệ thống ước nguyện, mới có thể tin vào sự tồn tại của Hogwarts, thì năm sau tao mới có thể không phải đi thi đại học."

*Hogwarts là trường học dành cho phù thủy trong Harry Potter í

Chu Bằng cũng như một con chiên ngoan đạo: "Chúng ta phải tin vào ánh sáng."

Nói thêm, "Trích từ Tiga Ultraman."

*Ultraman chính nó

Thịnh Diễn: "..."

Hai tên dở người.

Nhưng bị kẻ dở người ngồi cạnh còn hơn là bị trưởng trại giam ngồi cạnh, nghĩ đến gương mặt lạnh te chả khác gì AI thi hành nhiệm vụ của Tần Tử Quy, một ngày 15 tiếng nhìn chăm chăm đằng sau mình, Thịnh Diễn liền cảm thấy cuộc sống không còn gì luyến tiếc.

Cũng may sau khi cậu chọc không biết bao nhiêu cái lên màn hình điện thoại, giao diện dừng lại, vòng tròn loading cuối cùng cũng ngừng chuyển động, xuất hiện bốn chữ to [Chấp thuận nguyện vọng.]

Cũng may, còn có thứ này có thể cứu lấy cậu.

Không đến nỗi khiến cậu thật sự bị bỏ tù.

Thịnh Diễn thở phào nhẹ nhõm, cả người cuối cùng cũng thả lỏng, lười biếng mở nhiệm vụ ra xem, chuẩn bị nghênh đón ánh bình minh cuộc sống mới. Nhưng chỉ một giây sau, cơ thể đang thư giãn của cậu đột nhiên cứng đờ.

Trên màn hình viết rõ một dòng chữ lớn — [Nhiệm vụ ước nguyện: Kỳ thi thử tiếp theo, đạt điểm trung bình tất cả các môn.]

"..."

Tất cả các môn?

Trên trung bình?

Nếu cậu có cái năng lực này, cậu còn đến mức bị Chồn Hôi ném vào chỗ phong thủy bảo địa chim không thềm ẻ đấy chắc?

Cái hệ thống dỏm gì đây!

Thịnh Diễn tức chết, đang chuẩn bị ước thêm một cái nữa: [Hy vọng kỳ thi tiếp theo tất cả các môn đều qua.] Kết quả bị hệ thống tàn nhẫn thông báo [Hạn mức ước nguyện tuần này đã dùng hết, xin mời quay lại tuần sau.]

Thịnh Diễn tức giận ném điện thoại vào học bàn, nặng nề dựa lưng vào ghế, tuyệt vọng buông thõng cánh tay xuống, ánh mắt như chết lặng nhìn pháp trường xa xa.

Cầu Du với Chu Bằng thật sự không nhịn nổi tò mò: "Diễn ca, rốt cuộc làm sao thế? Sao mà đi vệ sinh về cái là như người mất hồn thế này?"

Thịnh Diễn kiệt sức dựa vào lưng ghế, cả người từ trên xuống dưới ngoại trừ miệng thì chẳng nhúc nhích gì hết: "Tao vừa gặp phải Chồn Hôi trong nhà vệ sinh."

"Sau đó?"

"Sau đó, ổng bảo kỳ này điểm thi của tao thấp kỷ lục trong 5 năm gần đây của khối tự nhiên."

"Cho nên?"

"Cho nên chuẩn bị cho tao một đái ngộ đặc biệt."

"Là gì?"

"Chính là phong thủy bảo địa ba mặt dựa núi một mặt nhìn sông vừa mới nói cho bọn mày đây."

"..."

Thịnh Diễn cảm thấy cậu vừa dứt lời, giọng nói của cậu như có thể len lỏi đến tất cả các vật sống trong phạm vi lớp học, ai nấy cũng ném ánh mắt bí

thương như nhìn trăng sĩa một đi không trở lại đến cậu.

Ừ, cả thông cảm nữa.

Là kiểu thông cảm tràn trệ, không che đậy, sâu sắc và thấu hiểu.

"Diễn ca, bảo trọng, tương lai còn dài, anh em chỉ có thể đi cùng mày đến đây mà thôi." Chu Bằng vừa bi thương vừa trịnh trọng đặt miếng bánh quy vừa rơi xuống đất lên quyển sách ngữ văn trước mặt Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn muốn trực tiếp ném nó vào mặt hắn.

Cầu Du coi như vẫn còn chút tình người, an ủi cậu: "Diễn ca, không có việc gì, chúng ta cũng không cần tuyệt vọng như vậy. Thật ra nói không chừng không đến mức kh/ủng bố như chúng ta nghĩ đâu, ít nhất mày cũng biết tính cách Lâm Khiển mà, rất tốt đúng không? Hơn nữa Tần Tử Quy cũng không thật sự là loại người lãnh khốc vô tình hoàn toàn không có tình người, hắn vẫn là người hiểu chuyện, cuộc sống không quá khó khăn như mày nghĩ đâu."

"Đúng đó, Diễn ca, mày nghĩ thoáng một chút, bọn họ đều không tệ." Chu Bằng gật đầu phụ họa.

Thịnh Diễn: "?"

Không phải hai tên này sợ Tần Tử Quy nhất à? Mỗi này đều nói Tần Tử Quy cứ như Diêm La sống, sao hôm nay lại đột nhiên nói tốt cho Tần Tử Quy?

Cậu nhíu mày nhìn Cầu Du.

Cầu Du đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó phản ứng lại: "Diễn ca, có phải mày chưa xem bài viết mới nhất bên trường dạy nghề không?"

Thịnh Diễn nghe đến đây liền lạnh mặt: "Nghe Chu Bằng nói rồi."

"Không phải cái đó." Cầu Du mở điện thoại ra, "Có tiến triển mới, Lâm Khiển

ra mặt lấy lại thanh danh cho Tần Tử Quy, dư luận đổi hướng rồi."

Trên màn hình là một bài viết.

Tiêu đề bài viết "Thông báo về lý do tại sao Tần Tử Quy trường chúng tôi lại xung đột với tên tóc vàng nào đó trường mấy người."

Người gửi: Lâm Khiển.

Nội dung bài viết: Nguyên văn như sau.

[Đối với việc hôm nay có tin nói Tần Tử Quy trường tôi vì tranh giành tình cảm mà ra tay rất nặng với đám tóc vàng trường mấy người, bản thân người trong cuộc có lời muốn nói.

Thứ nhất, Tần Tử Quy trường chúng tôi không phải vô duyên vô cớ gây sự, mà là bởi vì vào tối ngày 1 tháng 7 và trưa ngày 3 tháng 7, tên tóc vàng và bè lũ trường mấy người đã quấy rối bằng lời nói và động chạm chân tay tôi ở cửa sau trường tôi, trưa và tối ngày 6 tháng 7 còn lên tiếng xúc phạm (đều có bằng chứng vật chứng, tôi để ở comment). Cho nên, là bạn cùng lớp của tôi, bạn ngồi bàn sau của tôi, người đàn ông có ý thức chính nghĩa nhất trong lớp tôi, bạn học Tần Tử Quy đã có một vài hành động, để tên tóc vàng và bè lũ lúc nào cũng mấp mé bên ranh giới phạm tội nhận thức sâu sắc sai lầm của chúng, và cam đoan không bao giờ vi phạm nữa.

Hành động này là một hành động chính nghĩa thấy việc bất bình rút đao tương trợ, thể hiện sự tôn trọng phái nữ, bảo vệ người yếu đuối, là kẻ mạnh giúp đỡ kẻ yếu! Cũng không phải là như những lời đồn đãi gây sự trước đó (chuyện này có lời khai của tóc vàng và những người liên quan, tôi để ở comment).

Thứ hai, tôi và Tần Tử Quy chỉ có quan hệ bạn học đơn thuần. Quả thật, bản thân tôi xinh đẹp như hoa, đối phương cũng đẹp trai ngời ngời, nhưng tôi chỉ một lòng muốn thi vào Thanh Hoa, cậu ấy cũng chỉ một lòng muốn vào Bắc Đại, cho nên giữa chúng tôi chỉ có quan hệ đối thủ cạnh tranh, ngoài ra không còn gì khác nữa. Ảnh chụp màn hình trò chuyện như sau:

[Lâm Khiển]: "Tần Tử Quy, nghe nói cậu thích tôi sao?"

[Tần Tử Quy]: "Tôi không thích cậu."

[Tần Tử Quy]: "Giờ tự học buổi sáng nghịch điện thoại di động, trừ 3 điểm hạnh kiểm."

[Lâm Khiển]: "???"

Ai nhìn ảnh này rồi mà vẫn còn nói cậu ấy thích tôi, đi gặp bác sĩ tâm thần đi là vừa.

Thứ ba, nói tóm lại, bạn học Tần Tử Quy trường chúng tôi yêu thích học tập, tuân thủ pháp luật, tràn ngập chính nghĩa, thấy việc nghĩa hăng hái làm, không có hành động nào là không rõ ràng, cho nên nhóm người trường dạy nghề các cậu có phải rảnh quá đi gây sự không? 6 môn cộng lại còn không bằng 1 môn của người ta, thế mà không biết xấu hổ so sánh, gây thị phi, bịa đặt lung tung, đầu óc mấy người cũng không thể nào chỉ để làm đồ chơi thôi đúng không? Cho nên tốt nhất các người đừng gây chuyện, nếu không lúc đó vừa bị trí tuệ vừa bị vũ lực tấn công, từ đó trở đi dở dở điên điên, lại còn gia tăng gánh nặng cho xã hội nữa.]

Ở dưới đỉnh kèm tất cả lịch sử trò chuyện của bọn tóc vàng thành thật thú nhận tất cả, người trường nghề dù muốn cứu vãn cũng không làm được gì, vừa không có lý vừa thua khí thế.

Hơn nữa bọn Cầu Du mỗi người dùng acc clone, thổi phồng Tần Tử Quy lên chín tầng mây, rồi giẫm bọn tóc vàng chửi khạc gì cặn bã của xã hội, cho nên trò khôi hài cùng cực này lấy thắng lợi nghiêng hẳn về một bên tạm thời kết thúc.

Mà sở dĩ Lâm Khiển viết một bài dài như vậy nhất định không phải vì chính cô nàng, làm một cô gái lẽ ra nên đăng bài ẩn danh cũng được rồi. Có lẽ là vì nghe được một vài lời đồn đãi, muốn cảm ơn Tần Tử Quy, lại thấy bất bình thay Tần Tử Quy trước những lời xúc phạm kia, nên mới đứng ra thanh

minh.

Như vậy xem ra, đúng là một người rất dễ ở chung.

Về phần Tần Tử Quy...

Thịnh Diễn đang suy nghĩ, Cửu Du đã chặc hai tiếng: "Nói thật, tao không nhìn ra Tần Tử Quy còn có mặt anh hùng thế đấy. Trước kia tao cứ nghĩ hắn là động vật máu lạnh cơ."

"Đúng vậy, hơn nữa cần thận nghĩ lại, thật ra chúng ta hay nghịch điện thoại bị hắn phát hiện, nhưng mà chưa từng tịch thu lần nào." Chu Bằng vừa ăn bánh quy vừa nói tiếp.

Cửu Du suy nghĩ một chút: "Cũng đúng, mấy chuyện lật vật bị trừ không ít, nhưng hình như chưa từng lên báo cáo sau lưng, mấy chuyện yêu sớm cũng giả vờ không nhìn thấy."

"Đúng vậy, lần trước Trần Du Bạch đưa cho Diễn ca mấy lọ i-ốt đó cũng là do hắn mua."

Chu Bằng vừa nói xong, Thịnh Diễn đã ngược mắt nhìn hắn: "Cái gì mà anh ta mua?"

Vẻ mặt Chu Bằng vô tội nhai bánh quy: "Còn i-ốt với tắm bông lần trước í, hôm qua tao chơi game với Trần Du Bạch, cậu ta tiện mồm nói. Sao thế, Diễn ca, mày không biết ư?"

Cậu không biết.

Thịnh Diễn hơi giật mình.

Cho nên thật ra hôm đó Tần Tử Quy thấy mình bị thương cũng không phải làm như không thấy, không chỉ đánh nhau giúp mình mà còn nhờ người đưa thuốc đến, chẳng qua vì chiến tranh lạnh nên mới không nói cho mình biết.

Hôm qua còn mua bánh sầu riêng ngàn tầng cho mình, nói xin lỗi.

Hôm nay còn nói chuyện với mình.

Kết quả từ đầu đến cuối mình chưa từng cho hấn sắc mặt tốt.

Nhất thời Thịnh Diễn quên mất một năm trước cậu phải chịu bao nhiêu ám ức, bao nhiêu đau lòng, cũng quên mất một năm này cậu chủ động bỏ lòng tự trọng xuống nước lấy lòng, nhiều lần mặt nóng dán mông lạnh; cậu chỉ cảm thấy chua xót trong lòng.

Còn chưa kịp nghĩ rõ ràng chua xót này là do đâu, đằng sau đã truyền đến một tiếng nói nhàn nhạt: "Tiết tự học buổi sáng hết rồi, Hoàng Thư Lương bảo tôi đến dọn bàn giúp cậu."

Thịnh Diễn nghe thế quay đầu lại, thấy Tần Tử Quy ung dung đứng ở cửa sau. Sau đấy quên mất mình nên nói gì, "À" một tiếng.

Vì thế Tần Tử Quy quen cửa quen nẻo nhạt cặp sách rơi trên mặt đất cho cậu, thu dọn gọn gàng đồ đạc trên bàn cho cậu.

Bàn tay trắng nõn thon dài đến mức lạnh lùng kia quơ qua quơ lại trước mặt Thịnh Diễn, vết thương đỏ sậm trên mu bàn tay cũng liên tục đâm vào mắt Thịnh Diễn.

Không tính là sâu, nhưng rất dài, xẹt qua toàn bộ mu bàn tay, ở trên bàn tay vốn dĩ rất hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật kia, có vẻ rất chói mắt.

Đây là bàn tay Tần Tử Quy chơi violin, gõ code, làm bài thi đứng đầu thành phố.

Thịnh Diễn mím môi dưới, hỏi: "Có đau không?"

Tần Tử Quy không có biểu tình gì: "Vẫn tốt. Dù sao cũng chưa đánh nhau bao giờ, không am hiểu lắm, bị thương cũng là chuyện bình thường."

Haiz.

Một học sinh ngoan ngoãn như Tần Tử Quy làm sao có thể đánh nhau. Nếu không phải vì mình, nhất định hắn sẽ không làm ra loại chuyện này.

Lại còn một chọi mấy, nhất định là bị bọn tóc vàng bắt nạt đến thảm, ngoại trừ chỗ này, nói không chừng còn có những vết thương khác mà mình không nhìn thấy.

Kết quả đêm qua mình chỉ lo tức giận, căn bản không có quan tâm mấy.

Mình thật quá đáng.

Thịnh Diễn cảm thấy trong lòng mình héo rũ, rối rắm một lúc lâu, cuối cùng có hơi không tự nhiên mở miệng: "Cái kia, ờm, anh uống trà sữa không?"

Tần Tử Quy dừng động tác trong tay, nhìn cậu.

Thịnh Diễn không muốn bị Tần Tử Quy nhìn thấy mình yếu thế và chột dạ, lập tức thẳng lưng, hợp tình hợp lý nói: "Chỉ là tôi cảm thấy trưa nay tôi sẽ mua thêm một cốc. Nếu anh muốn sẽ cho anh, không có ý gì đâu."

Tần Tử Quy nhìn ánh mắt chột dạ đơn thuần của cậu, khẽ dừng ba giây, rồi rũ mi xuống: "Ừm, uống, tôi thích ngọt."

-

Tác giả có lời muốn nói:

Tần – trà xanh – Tử - bạch liên hoa – Quy: Tôi thật sự không giỏi đánh nhau, dù sao vợ tôi tin là được.

Lời nhỏ editor: Mấ sao mấy bộ nhà tôi đều có những chiếc công tâm cơ thể nhĩ, người so với người càng biết giả vờ hơn. Đúng là ai mặt dày người đày có vợ mà =))))))))))

Hết chương 10.

Chương 11

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*Trước khi vào chương này, tôi có một chú giải nho nhỏ: Tử Quy còn có nghĩa là chim đỗ quyên/chim cuốc. Chim đỗ quyên và hoa đỗ quyên luôn đi với nhau, được lấy từ 1 điển cố về vua nước Thục.

-

Anh thích ngọt lúc nào cơ?

Thịnh Diễn nhớ rõ ràng Tần Tử Quy không thích ăn ngọt.

Chẳng qua mặc kệ hắn có thích ăn hay không, dù sao cậu cứ mua thêm một cốc là được.

Cậu làm thế không phải là vì tha thứ cho Tần Tử Quy đâu.

Dù sao làm gì có đạo lý tự nhiên chẳng nói chẳng rằng nói muốn chấm dứt quan hệ, chiến tranh lạnh một năm trời, sau đấy nói xin lỗi cho có lệ coi như xong?

Đúng là cậu rất coi trọng tình anh em mười mấy năm nay với Tần Tử Quy, nhưng không có nghĩa là Tần Tử Quy nói cái gì thì phải là cái đó, huống hồ Tần Tử Quy còn giấu rất nhiều chuyện với cậu, nếu cậu cứ như vậy mơ mơ màng màng bị gạt cho qua chuyện, không khỏi quá dễ dãi rồi.

Nhưng Tần Tử Quy nói cũng đúng, chuyện nào ra chuyện đó.

Chuyện lúc trước cậu không tha thứ cho Tần Tử Quy là một chuyện, hôm

qua Tần Tử Quy vì cậu mà đánh nhau, bị phạt, bị thương lại là chuyện khác, cho nên mời hẳn uống một cốc trà sữa cũng coi như hợp tình hợp lý.

Chẳng qua muốn nhiều hơn nữa thì không có cửa đâu.

Thịnh Diễn cậu là một người đàn ông thành thực ỏn trọng sống có nguyên tắc của mình, trước khi Tần Tử Quy bày tỏ thái độ, cậu sẽ tuyệt đối không mềm lòng trước phe địch.

Nghĩ nghĩ, như là để chứng tỏ mình không hề bên trọng bên khinh, Thịnh Diễn đứng lên, ném lại một câu với Chu Bằng và Cửu Du: "Hai đứa mày cũng có phần, buổi trưa tự mình đến lấy."

Sau đó đặt ngược ghế lên mặt bàn được Tần Tử Quy dọn sạch, một tay giữ chặt một bên bàn, nâng bàn ghế lên, trực tiếp đi ra khỏi lớp đi về phía lớp ở đầu hành lang.

Thực ngoại tên đầy đủ là Trường Ngoại ngữ Thực nghiệm thành phố Nam Vụ, là trường tư thực số một số hai Nam Vụ, tỷ lệ thi đỗ đại học trên 90%.

Không phải là trường mạnh về cạnh tranh, cũng không dùng mấy chiến thuật cày cuốc gì lắm, chủ yếu là giảng dạy có chọn lọc, mỗi khóa tuyển sinh nhiều nhất là hơn 300 người, tất cả đều dựa vào nguồn học sinh và chất lượng giảng dạy để nâng cao tỷ lệ học tập.

Phân lớp theo số thứ tự từ lớn đến nhỏ, lớp số càng bé thì học sinh càng giỏi.

Ví dụ như lớp 6 chính là lớp chót ban tự nhiên, trên cơ bản thì sẽ ôn vào những trường top2, nếu vào được ngưỡng trường top1 thì cũng phải cố đỗ được 211[1].

Lớp 1 thì đều là học sinh giỏi, 25 người, mỗi người đều là mầm non Thanh Bắc, nếu thi kém thì chỉ có thể rưng rưng đi học lại.

Cho nên đối với một kẻ học dốt nhà giàu mà nói, bị Hoàng Thư Lương đột

nhiên đề bặt vào lớp 1, không khác gì tờ trắng đột nhiên bị ném vào một bầy sói xám.

Nghĩ đến cảnh mình sắp bị trói buộc linh hồn tự do suốt một tháng giữa đám mọt sách không nghịch điện thoại, không chơi game, không ăn vặt, chỉ biết vùi đầu vào khổ sở đọc sách, suốt một tháng như thế, Thịnh Diễn cảm thấy như rơi xuống 18 tầng địa ngục.

Gương mặt vốn dĩ đẹp trai ngời ngời càng ngày càng xụ xuống, càng ngày càng xụ, đến khi đến cửa sau lớp một, thiếu chút nữa viết sáu chữ "Tôi sắp phải vào tù rồi" lên mặt.

Cậu nâng bàn, đứng trước cửa sau đang đóng chặt, xụ mặt, một bước cũng không muốn đi tiếp.

Tần Tử Quy cầm cặp sách của cậu, dừng lại đằng sau: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Thịnh Diễn mặt không chút thay đổi, "Chỉ đang xây dựng tâm lý trước thôi."

Tần Tử Quy như là thấy phản ứng này của cậu rất thú vị, cũng không thúc giục cậu, chỉ đứng ở phía sau, nhìn khuôn mặt xụ xuống của cậu, hỏi vu vơ: "Xây dựng tâm lý gì? Nói thử nghe xem."

Thịnh Diễn rất nghiêm túc nói: "Mỗi ngày mấy người ngoại trừ việc giảng đề, có nói hơn mười câu không?"

Tần Tử Quy: "?"

"Lúc tan học có phải nhà vệ sinh cũng không đi không?"

"..."

"Mấy người ăn sáng ăn trưa ăn tối sẽ ăn cùng với tập đề ư?"

"..."

"Có phải mấy người cả ngày ngoại trừ ngủ chính là học, ngay cả trò chơi cũng chưa từng tải xuống lần nào không?"

"..."

Tần Tử Quy đứng sau cậu không nói một lời, càng giống như là không nói nên lời hơn.

Mà Thịnh Diễn tin chắc đây chính là ngầm thừa nhận.

Cho nên cậu hít sâu một hơi, đang định dùng cánh cửa này để nói lời tạm biệt với thế gian tốt đẹp, thì một bàn tay thon dài mạnh mẽ vượt qua vai cậu, ấn lên cửa, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Hai mươi bốn cái đầu trong lớp lập tức xoay lại, ánh mắt sáng như lửa.

Thịnh Diễn đang nâng bàn lên, bị nghẹn lại, cứng đờ đứng ở cửa.

Đây có phải giáo bá trong truyền thuyết không?

Đây có phải học bá trong truyền thuyết không?

Cậu ta đến đánh ai vậy?

Họ có tấn công mình bằng toán học không?

Năm mươi con mắt nhìn nhau, trong lòng kính sợ lẫn nhau, không ai dám ra tay trước.

Cho đến khi Tần Tử Quy làm như không có chuyện gì đi ngang qua Thịnh Diễn vào trong lớp, kéo bàn mình ra sau, lại cầm cái bàn trong tay Thịnh Diễn, để lên phía trước, nhân tiện lơ đãng giải thích một câu: "Hoàng Thư Lương ném cậu ấy vào lớp chúng ta để cảm nhận bầu không khí học tập một chút, không có việc gì khác nữa cả, các cậu nên làm gì thì làm cái đó đi."

"À, thế thì được."

Tần Tử Quy vừa nói xong, mọi người trong lớp rớt cuộc thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục tận dụng thời gian cuối cùng của tiết tự học, ngủ bù, ăn sáng, uống nước, hóng drama, thậm chí còn có hai bạn học nữ soi gương chải tóc.

Thịnh Diễn hai tay trống rỗng đứng ở cửa sau: "..."

Thế giới này nhìn qua không khác gì so với thế giới nhân loại của cậu cả.

Tần Tử Quy lấy sách linh tinh của cậu từ trong cặp ra, lại sắp xếp đâu vào đó, đầu cũng chẳng ngẩng lên, giống như đoán được cậu đang nghĩ gì: "Yên tâm, bọn tôi cũng nghịch điện thoại, cũng sẽ ăn cơm, cũng đi vệ sinh, tạm thời đều là người bình thường, sẽ không ăn thịt cậu."

"..."

Nói như cậu sợ bị ăn thịt lắm í.

Thịnh Diễn bị chọc thủng suy nghĩ, nhất thời có chút không được tự nhiên, nhúc nhích ngồi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn*, cảm thấy cả người đều không ổn tí nào.

*ý Thịnh Diễn là chỗ cậu được xếp ngổi là chỗ của "hoàng đế", hưởng đãi ngộ có 1 không 2.

Vừa chuẩn bị lấy điện thoại ra chửi bới hai câu với Chu Bằng và Cầu Du, bỗng một bàn tay vươn đến trước mặt cậu, khẽ ngoắc ngoắc hai ngón tay.

"?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu.

Tần Tử Quy rũ mắt nhìn cậu, giọng điệu nhàn nhạt: "Điện thoại."

"???" Thịnh Diễn biến sắc, "Không phải anh mới nói người trong lớp các anh cũng nghịch điện thoại sao?"

"Ừm, nhưng họ đều là tan học mới nghịch, cho dù là dùng trong lớp cũng là để tra tài liệu học tập hoặc là đề thi, cậu có thể không." Giọng Tần Tử Quy bình tĩnh đến mức chẳng giống như một câu hỏi gì.

Thịnh Diễn cảm thấy mình bị sỉ nhục trà/n trụi.

Tần Tử Quy tên chó này quả thực chính là đang đùa với lửa!

Cậu cười lạnh một tiếng, đang chuẩn bị dạy cho Tần Tử Quy hai chữ "đại ca" viết thế nào, Tần Tử Quy đã thản nhiên nói tiếp: "Cậu đưa cho tôi, đến khi tan học tôi còn có thể trả lại cho cậu. Chứ để lát nữa Hoàng Thư Lương đến, cậu cứ chờ sau tốt nghiệp mới được nhận lại đi."

"Đúng đó." Trần Du Bạch ngồi hàng ghế trên đang chậm rãi hút sữa đậu nành, quay đầu lại nói với cậu, "Sáng nay lúc tôi đến văn phòng thì nghe nói, Hoàng Thư Lương đang mưu đồ tìm cách tịch thu điện thoại của cậu, lừa cậu tôi là chó."

"???"

Thịnh Diễn không thể tin được.

Cậu cũng chẳng phải lần đầu tiên thi được hạng bét, sao lần này Hoàng Thư Lương chơi khó thế? Lại còn lên kế hoạch tịch thu điện thoại của cậu?

Cậu cũng không phải lo chuyện sau khi bị tịch thu thì không có tiền mua cái mới, chẳng qua là sợ đổi điện thoại thì không có App ước nguyện nữa, không thể nào đến được cái ngày chân đạp Tần Tiểu Quy tay đấm Tần Đại Quy nữa rồi, thế thì cuộc sống này còn có ý nghĩa gì?

Đang nghĩ ngợi, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc của Hoàng Thư Lương, càng ngày càng gần, mắt thấy sắp đến cửa lớp 1 rồi, cậu phải lựa chọn, không thể chậm trễ nữa.

Thịnh Diễn chỉ có thể cắn răng, không tình nguyện nhét điện thoại vào tay Tần Tử Quy: "Được rồi, cầm đi, tan học nhớ trả lại cho tôi, nếu bị Chồn Hôi tịch thu, anh không xong với tôi đâu."

Tần Tử Quy được đà cất điện thoại của Thịnh Diễn vào trong túi áo.

Vừa cất xong, Hoàng Thư Lương và giáo viên chủ nhiệm lớp 1 Lương Khiết đi từ cửa sau vào, sau đó không nói hai lời, trực tiếp tập kích: "Thịnh Diễn!!! Đứng dậy! Quay lại! Hai tay vạch túi áo ra! Giơ hai tay lên! Lùi ra sau ba bước! Mở ngăn kéo của cậu ra! Này, sao cậu không làm?"

Thịnh Diễn thành thật làm theo chỉ thị của Hoàng Thư Lương, thực hiện toàn bộ động tác một lần, Hoàng Thư Lương không thu hoạch được gì, nhú mày nói: "Không phải chứ."

Nhưng việc này không hợp lý, ông cũng kiểm tra trong ngoài hết rồi, đúng là Thịnh Diễn không mang theo điện thoại di động. Cho nên chẳng lẽ đứa nhỏ này đổi tính rồi sao?

Hoàng Thư Lương đến tuổi trung niên vẫn còn một trái tim tin tưởng vào chuyện cổ tích, sau một thời gian ngắn suy nghĩ, vui mừng vỗ vai Thịnh Diễn: "Tốt lắm, tiếp tục duy trì."

Thịnh Diễn dường như nhìn thấy bình minh rạng rỡ của mình: "Thầy ơi, có phải em có thể quay lại không..."

"Xem ra phong cách học tập của lớp 1 quả thật có hiệu quả! Vậy thì em sẽ ở lại đây! Không có gì khiến thầy phải lo lắng hết!" Hoàng Thư Lương nở nụ cười hiền lành từ ái cực kỳ hiếm thấy với Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn: "???"

Đây không phải là điều mà cậu muốn.

Nhưng Hoàng Thư Lương chỉ quan tâm cậu bay có cao không, chứ không

quan tâm cậu bay có mệt không, cho nên không thèm để ý suy nghĩ của cậu chút nào. Ông tỉ mỉ dặn dò Lương Khiết phương châm làm việc "Phòng ngừa Thịnh Diễn phạm tội – 10 điều cần lưu ý", với cả "Đối xử với kiểu kẻ địch có độ khó level cao như Thịnh Diễn, tuyệt đối không thể nhân từ nương tay" rồi sung sướng rời đi.

Lương Khiết thở dài, vỗ vỗ bả vai khác của Thịnh Diễn: "Lần này chủ nhiệm Hoàng không thấy em thay da đổi thịt thì không bỏ qua đâu, nên em cứ suy nghĩ mà làm đi nhé."

Nói xong thì cầm bài giảng, đi giày cao gót cộc cộc lên bục giảng.

Để lại một mình Thịnh Diễn tuyệt vọng tại chỗ.

Lâm Khiển bên cạnh nhìn Thịnh Diễn, có hơi không đành lòng, nhỏ giọng hỏi: "Rất cuộc cậu đắc tội Hoàng Thư Lương thế nào mới khiến ông điều động quân đội đến bắt cậu về quy án thế?"

"Không có gì, chỉ là kỳ thi cuối kỳ được 327 mà thôi." Thịnh Diễn không còn gì luyến tiếc kéo ghế ngồi xuống.

Lâm Khiển: "..."

Im lặng ngắn ngủi, cô nàng mới nói: "Cậu xứng đáng."

Dù sao không phải ai cũng có thể thi được điểm số đối xứng với đứng đầu khối cả.

"Chẳng qua tôi có thể mạo muội hỏi một câu được không." Trần Du Bạch cầm hộp sữa đậu nành, quay đầu lại, không biết có nên hỏi hay không.

Thịnh Diễn không suy nghĩ nhiều: "Cậu nói đi."

Trần Du Bạch trực tiếp đả kích linh hồn cậu: "Làm sao cậu chỉ được mỗi 327 điểm thế?"

Thịnh Diễn: "..."

Cậu thấy cậu hỏi câu này có lẽ phép không?

Nhưng biểu cảm Trần Du Bạch không có chút trào phúng nào, chỉ có sự tò mò rất nghiêm túc.

Bởi vì trên thực tế không được phép nộp giấy trắng, cho nên trong trường hợp đã làm hết bài thi, làm sao lại chỉ được mỗi 327 điểm?

Trần Du Bạch đối với câu trả lời vượt quá hiểu biết của mình về cuộc sống này, thật sự vô cùng tò mò.

Kết quả vừa hỏi xong, Lương Khiết đứng trên bục giảng gõ bàn hai cái: "Được rồi, đừng nói nữa, bánh bao cũng nhanh chóng ăn cho xong đi. Nhất là cậu, Trần Du Bạch, Thịnh Diễn có đẹp đến mấy cũng đừng mãi ngắm, trước tiên nhìn xem lần này vì sao ngữ văn của cậu chỉ được có 121 điểm!"

Cho nên, Trần Du Bạch không nhận được câu trả lời mong muốn đã phải tiu nghỉu quay lên.

Còn Thịnh Diễn thì nhú mày.

Bài kiểm tra, kiểm tra nào cơ? Còn có kiểm tra gì khác sao?

Không đợi cậu hiểu ra, Tần Tử Quy đằng sau đã cúi đầu truyền đến một câu: "Vừa rồi cất cho cậu, bài cuối kỳ ở hàng thứ hai bên trái, môn đầu tiên chính là ngữ văn."

"?"

Thịnh Diễn ôm thái độ nghi ngờ, đúng là có thật.

Cho nên Tần Tử Quy dọn đồ cho cậu lúc nào thế?

Đang ngây người, Lương Khiết trên bục giảng đã gọi tên cậu: "Thịnh Diễn,

nói đến đây, tôi vẫn có một vấn đề luôn muốn hỏi em."

"Dạ?" Thịnh Diễn mở miệng ngẩng đầu.

Lương Khiết đứng trên bục giảng, nhìn cậu, bình tĩnh giải thích: "Bởi vì bài thi của em thật sự không giống người thường, cho nên dù đã được đánh dấu sửa lại, tôi vẫn không thể nào hiểu được, có một câu hỏi vẫn thắc mắc đến tận bây giờ, em có thể trả lời tôi một chút không?"

Thịnh Diễn có dự cảm không lành.

Lương Khiết không chút thay đổi sắc mặt: "Xin hỏi em có cảm xúc thế nào khi phân tích câu thơ cổ "Thực quốc tăng văn tử quy điếu, Tuyên Thành hoàn kiến đố quyên hoa [3]". Câu hỏi yêu cầu phân tích hình ảnh thơ, em lại viết "Hình ảnh "tử quy" này tượng trưng cho thú đồ chơi khiến người ta cực kỳ chán ghét, "đố quyên" cũng thế."

Thịnh Diễn: "..."

Tử Quy: "..."

Cả lớp: "..."

Cảm nhận được nhiệt độ đằng sau bỗng nhiên giảm xuống cùng với gáy mình sắp bị nhìn chòng chọc đông cứng thành băng, Thịnh Diễn không nhận được quay đầu lại: "Cái kia, Tần Tử Quy, anh nghe tôi giải thi..."

Nhưng mà không đợi cậu nói xong, Lương Khiết trên bục giảng chậm rãi bổ sung thêm một đao: "Còn có vấn đề thứ hai, câu hỏi vì sao các nhà thơ trung đại thường dùng chim tử quy để biểu đạt ý buồn, em trả lời thế nào vậy?"

Thịnh Diễn cứng đờ tại chỗ: "..."

Cậu cảm thấy cậu có quyền giữ im lặng tại chỗ.

Nhưng hiển nhiên Tần Tử Quy không cho là thế.

Hắn nhẹ nhàng nhướng mày, cầm điện thoại của Thịnh Diễn lắc lư, có lẽ ý tứ chính là, nếu như không giải thích tử tế thì đừng hòng nhìn thấy chiếc điện thoại này nữa.

Cho nên sau một thời gian ngắn do dự, Thịnh Diễn cúi đầu, đở tai, vô cùng chột dạ trả lời tám chữ: "Bởi vì tử quy không phải chim tốt."

"..."

Một giây đó, cả lớp yên tĩnh.

Trần Du Bạch cuối cùng cũng hiểu vì sao Thịnh Diễn có thể đạt được thành tích 327 điểm.

Bởi vì thi của người khác là thi cử, mà thi của Thịnh Diễn, chỉ là một trò chơi tán tỉnh giận dỗi nhau mà thôi.

-

Tác giả có lời muốn nói:

Chim tử quy:??? Tôi đã làm gì sai???

Chú thích:

[1] 211: là dự án được Hội đồng Giáo dục Trung Quốc xây dựng 100 trường đại học hàng đầu của thế kỷ 21; còn "985" là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới", nôm na thì các trường 985 là các trường tuyển của nhóm 211.

[3] Hai câu thơ trong bài thơ "Ở Tuyên Thành thấy hoa đỗ quyên" của Lý Bạch. Hai câu thơ ấy có nghĩa là "Đã từng nghe tiếng chim đỗ quyên ở đất Thục/ Trở về Tuyên Thành lại thấy hoa đỗ quyên." Truyền thuyết về hoa đỗ quyên và chim tử quy các bạn xem ở đây nhé:

Hết chương 11.

Lời editor: Nhà ngoại bày tỏ đã hết quần cho con đội, xin các bác thông cảm. Sau một thời gian sủi mắt thì tôi đã cầm bích rồi đây, sắp tới chẳng biết sẽ up chương như nào nữa, nhưng cứ làm xong chương nào tôi sẽ post luôn. Vì mấy nay học hành làm việc mỏi quá cả nhà ạk

Chương 12

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Có lẽ mọi người trong lớp 1 chưa bao giờ thấy được hành vi nào kỳ dị đến thế.

Sau một hồi yên tĩnh đến chết lặng, cả lớp đột ngột âm ỉ hết cả lên.

Cũng không có ác ý gì cả, chỉ là mặt Thịnh Diễn càng ngày càng đỏ, mặt Tần Tử Quy thì càng ngày càng đen.

Tuy Thịnh Diễn kiêu căng thật đấy, nhưng cũng là một người biết nói đạo lý. Chuyện này cậu tự biết mình đuối lý, thật sự là nhìn Tần Tử Quy thì có hơi ngại, cậu xấu hổ ho một tiếng, ý đồ tự cứu mình: "Cái kia, ờm, thật ra tôi không có ý đó, chẳng qua tôi chỉ muốn nói là loài chim Tử Quy này không có ngụ ý tốt gì cả, cho nên các nhà thơ mới dùng nó để biểu đạt nỗi buồn, không có ý gì khác đâu..."

Giọng cậu càng ngày càng nhỏ, ánh mắt Tần Tử Quy thì càng lúc càng lạnh.

Thịnh Diễn nói xong mấy lời cuối cùng, ngay cả bản thân cũng chả tin nổi lời bao biện này, chỉ có thể kiên trì mà rằng: "Cái kia, ờm, nếu anh không có ý gì thì tôi, ừm, tôi học trước đây."

Sau đấy thì cứng ngắc quay đầu lại, cứ thế vùi đầu vào học.

Cậu nghĩ rằng, miễn là cậu học đủ chăm, ba cái thứ thế tục khó nhằn kia sẽ không theo kịp mình.

Nhưng mà chưa quá một buổi sáng, cậu nói chí lý "Tử Quy chả phải chim tốt

gì" dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà truyền khắp khối 12.

Không chỉ truyền khắp khối 12, mấy người đây còn thêm mắm dặm muối, thêm dầu vào lửa, thậm chí còn biến thành "Đỗ quỳn có thể là chim tốt, nhưng Tử Quy không nhất định là chim hay".

Thế cho nên chúa tể ngôn từ Thịnh Diển cả buổi sáng đều cảm thấy sau lưng lạnh lẽo tê dại, giống như bị con mắt lạnh như băng kia lảng tri, chẳng khác nào đứng đống lửa ngồi đống than, không dám ngẩng đầu từ "biển tri thức" lên một giây nào.

Mãi đến trưa, đợi tiếng chuông tan học vang lên, cậu lập tức dùng tốc độ nhanh nhất trong đời đời mũ, đeo khẩu trang, sau đấy đôi chân dài "ầm ầm" một tiếng đã xẹt qua người Tần Tử Quy, thừa dịp hấn còn chưa kịp chặn lại đã thoát khỏi hiện trường vụ án từ cửa sau.

"Không thể không nói, Diển ca, mày đúng là nhân tài! Mày không biết đâu, sau lúc mày chuồn í, Tần Tử Quy ở đằng sau mày á..." Cầu Du vừa uống trà sữa vừa chặc chặc lắc đầu.

Bây giờ Thịnh Diển nghe được hai chữ "Tử Quy" là thấy phiền, đê mũ, ngồi ở góc cửa hàng đồ ăn nhanh gần cổng trường, tức giận lườm hấn một cái: "Ăn gà rán của mày đi, nếu không tao rút lưỡi mày ra đấy!"

Cầu Du biết điều im lặng.

Chu Bằng ngồi bên cạnh lại ra sức bẻ chân gà, lại cứ không sợ chết nói tiếp: "Chẳng qua Diển ca này, mày trốn thế cũng không phải cách đâu. Bây giờ mày đang ở nhà hấn, lại ngồi trước mặt hấn, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, trốn cũng không nổi."

"Nói nhảm, tao lại không biết chắc."

Thịnh Diển phiền chết rồi.

Vốn dĩ hôm thi ngữ văn cậu lại cãi nhau vài câu với Tần Tử Quy, trong lòng

ngheñ một bụng tức, nhìn thấy đề thi có hai chữ "Tử Quy", thế là phát huy một chút, không ngờ lại bất cẩn phát huy quá mức, bị Lương Khiết nhớ rõ đã đành, lại còn công khai xử phạt trước mặt Tần Tử Quy nữa.

Xấu hổ chết đi được.

Đã thế lão âm bỉ Tần Tử Quy thế nào cũng ghi thù, ngheñ đầy một bụng xấu, sau đấy tung chiêu trả thù cậu.

Nghĩ đến chiều mình còn phải quay về tiếp nhận cái nhìn chết chóc chằm chằm của Tần Tử Quy, Thịnh Diễm đã thấy đau đầu, chứ đừng nói là một hai tháng tới phải sớm chiều ở chung.

Thịnh Diễm cả người cây đen, mũ đen, khẩu trang đen, ngồi trong góc, tản ra khí thế âm u, bằng mắt thường cũng thấy được cậu đang nóng nảy mất kiên nhẫn.

Cầu Du là quân sư đầu chó số 1 của Thịnh Diễm, mượn cơ hội này nói: "Diễm ca, mà có muốn tìm cách chuyển về lớp không?"

"Đúng đấy, những ngày không có mày ở đây, tao với Cầu Du cực kỳ trống rỗng." Chu Bằng ngay cả gà rán cũng chưa nuốt xuống đã vội vàng biểu đạt lòng trung thành.

Thịnh Diễm mặt không chút thay đổi: "Biện pháp thì cũng có, nhưng mà..."

"Nhưng mà sao?"

Vẻ mặt Thịnh Diễm chết lặng: "Nhưng mà điều kiện tiên quyết là lần thi thử tiếp theo tao phải đạt ngưỡng qua môn."

Cầu Du và Chu Bằng cùng trầm mặc.

Còn gần hai tháng nữa là đến lần thi thử tiếp theo, muốn cho mỗi một môn của Thịnh Diễm đều qua đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Chẳng nói đâu xa, riêng trình độ ngữ văn "Tử Quy không phải chim tốt" kia của cậu, có thể thi được 100 điểm đã là phúc đức ơn trên lắm rồi, chứ đừng nói đến 150 điểm.

Vì thế sau một thời gian im lặng đáng sợ, Chu Bằng bẻ một cái đùi gà khác để trước mặt Thịnh Diễn, vẻ mặt đồng tình thương tiếc: "Nào, Diễn ca, ăn chút đi nào."

Ăn xong lên đường.

Thịnh Diễn chán chả thèm phản ứng lại.

Ngược lại Cậu Du ngồi bên cạnh hình như đột nhiên nhớ ra gì đấy, buông đùi gà trong tay xuống, lấy điện thoại ra ấn vài cái, đặt trước mặt Thịnh Diễn: "Mày vào nhóm này chưa?"

Thịnh Diễn nhìn lướt qua một cái, nhóm [Vùng đất ngoài vòng pháp luật], sau đấy đờ đẫn dời tầm mắt: "Tao không gian lận."

"Nghĩ gì thế, tao mà là loại người đấy à!" Cậu Du ấn vài cái lên màn hình, "Mày đừng nhìn cái tên nhóm mà lầm, thật ra đây là một nhóm chia sẻ tài liệu học tập của trường Nam Vụ, bên trong có rất nhiều học thần* chia sẻ tài liệu miễn phí hoặc là có trả tiền, ví dụ như vị "soái thần" này, chính là bảo vật của nhóm đấy."

"Soái thần?" (thần đẹp trai)

Thịnh Diễn khẽ nhíu mày.

Cậu Du gật đầu: "Đúng đó, soái thần, chính là vị thần đẹp trai vô địch thiên hạ này, tài liệu của cậu ta bao quát toàn tỉnh, dự đoán đề thi cực kỳ chính xác, dùng rồi không ai không ưng cả, hơn nữa một môn 80 tệ, hai môn 150 tệ, tất tậ thì 400 tệ. chỉ cần nghiêm túc học theo, thành tích tăng lên không còn là mơ tưởng nữa."

Có một vị thần như thế sao?

Thịnh Diễn nhìn avatar sắc mùi HKT kia, cảm thấy có hơi quan ngại: "Nhưng sao tao thấy ghi chú là cậu ta học lớp 11 mà?"

(đây, avatar của tên kia trông như này =)))

Cậu sắp lên lớp 12 rồi, tên ắt ơ nào đấy lớp 11 lại còn giỏi hơn cậu được chắc?

Thịnh Diễn nhướn mày, nghi ngờ nhìn Cửu Du.

Cửu Du bình thản đối diện tầm mắt của cậu: "Nói thật chứ, Diễn ca, với trình độ hiện tại của mày, dù cho mày thêm 3 năm cấp hai với hai năm cấp ba nữa thì cũng không bằng được đâu."

*cấp 2 bên Trung bắt đầu từ lớp 7 - lớp 9

Thịnh - từ hồi lớp 9 đến giờ chưa từng nghe giảng - Diễn: "..."

Ai bắt mày nói thật đâu?

Chẳng qua cũng không phải không có đạo lý.

Quả thật mấy kiến thức lớp 11 là điểm mù của cậu.

Hơn nữa câu "Tử Quy không phải chim tốt" hôm nay bị truyền ra, cậu với Tần Tử Quy hoàn toàn là game over rồi, cho nên thay vì ghen chết trước mặt Tần Tử Quy thì cứ ngựa chết coi như ngựa sống, đánh một trận cuối cùng vậy.

Nghĩ thế, Thịnh Diễn gian nan gật đầu: "Được, mày gửi danh thiếp cậu ta sang cho tao đi."

"Okela." Cửu Du sáng khoái đồng ý, sau đẩy tiện tay lướt điện thoại, lập tức thay đổi sắc mặt: "Đệch mợ! Chu Bằng! Mày đừng ăn nữa! Lão Chồn hôi đang dẫn người đến ký túc xá bọn mình kiểm tra phòng ngủ đấy! Quay về

giấu nồi lẩu, nhanh!"

Nói xong, một tay xách cặp, một tay túm lấy Chu Bằng đang gặm cánh gà nhanh chóng chạy ra cửa quay về trường.

Đột kích ký túc, hay còn gọi là xét nhà, mỗi tuần một lần, mỗi lần đều sinh linh đồ thán, ai oán khắp nơi.

Học sinh ngoại trú Thịnh Diễm tỏ vẻ đồng tình lắc đầu, sau đấy chậm rãi đứng lên, đi đến trước quầy thu ngân: "Một cốc trà sữa trân châu size lớn, mang về."

Chị gái thu ngân cười ngọt ngào: "OK, bạn học, mấy phần đá mấy phần đường?"

Thịnh Diễm nhớ rõ hồi sáng Tần Tử Quy nói hẳn thích ngọt, cho nên không chút do dự: "Ít đá, nhiều đường."

Nói xong, cảm thấy vẫn không đủ, bèn thêm: "Thêm kem cheese."

Dừng lại, thêm tiếp: "Thêm thạch dừa nữa."

Đoạn, lại bổ sung: "Thêm cả trân châu."

Nụ cười ngọt ngào của chị gái có phần sượng trân: "Bạn học, bạn chắc chứ?"

"Ừm, chắc chắn."

Thịnh Diễm nói không chút suy nghĩ.

Muốn mời thì phải mời to, không thể để cho Tần Tử Quy thấy cậu mời khách mà cũng keo kiệt được, nhân tiện nếu như có thể khiến hẳn uống xong hỏ luôn cũng được, dù sao đời này cậu cũng không bao giờ muốn nhìn thấy người kia nữa.

Thịnh Diễn nghĩ, cực kỳ sảng khoái đút tay vào túi chuẩn bị móc điện thoại ra thanh toán, sau đấy chột khựng lại.

Đợi đã, điện thoại cậu đâu?

Đổi bên kia, lại sờ túi quần.

Sao vẫn không thấy?

Mất một lúc Thịnh Diễn mới nhận ra.

Trước lúc lên lớp, cậu đưa điện thoại cho Tần Tử Quy, mà sau khi tan học, vì quá mức chột dạ nên cậu quên đòi điện thoại rồi.

Cho nên, hồi nãy, họ gọi 2 phần gà gia đình, 3 phần chân gà rút xương, 3 cánh gà nướng, ba cốc trà sữa, cùng với một cốc trà sữa siêu to khổng lồ vừa nãy...

Thịnh Diễn cả đời giàu có nhìn chị gái xinh xắn trước mặt, chột dạ ngoảnh sang hướng khác, ho khan hai tiếng: "Cái kia, chị gì ơi, nếu mà em quên mang điện thoại đi, bây giờ ngay lập tức em chạy về trường lấy, sau đấy quay lại tính tiền, chị có tin không?"

Cách từ chối trực tiếp nhất, cũng lịch sự nhất.

Thịnh Diễn da mặt mỏng, lỗ tai đỏ bừng, cực kỳ ngượng ngùng nói nhỏ: "Chị ơi, chị tin em đi, em chính là học sinh trường đối diện, em sẽ quay về trả tiền mà..."

Cậu trai vẻ ngoài sáng sủa, cũng không phải loại côn đồ ngổ ngáo ngoài kia, lúc gọi chị ơi còn có chút ngoan ngoãn, bây giờ nhìn lỗ tai cũng đỏ lên, chị gái vốn đang cười cũng thấy mềm lòng, thả lỏng nói: "Xin lỗi bạn học, tội chị cũng là đi làm thuê, cho nên tình huống này thật sự là không tiện để em đi được, hay là chị cho em mượn điện thoại của chị, em xem có thể gọi thầy cô hay bạn bè đến giúp không?"

Wechat và QQ đều cần phải đăng nhập có mã xác minh trên điện thoại mới vào được, cho nên không thể dùng hai cái này, chỉ có thể gọi điện thoại.

Nhưng mà gọi điện...

Từ nhỏ đến lớn Thịnh Điển chỉ nhớ rõ số của 2 người, một người chính là thái hậu nương nương, một người chính là Tần Tử Quy.

Hứa phu nhân bây giờ đang ở Anh, gọi điện là chuyện không thể nào.

Còn Tần Tử Quy...

Vừa rồi còn nghĩ muốn sặc chết hẳn, giờ lại gọi người ta đến cứu viện, có phải có hơi thất đức rồi không?

Thịnh Điển nhìn chị gái có lòng tốt trước mặt, lại nhìn anh trai cao lớn thô ráp đang làm gà rán đằng sau, cùng với đồng thức ăn bày trên bàn, chuẩn bị xin xỏ lần nữa.

Chị gái mỉm cười, ngọt ngào nói: "Của em hết tổng cộng 142 tệ, chỗ chị rửa bát là 8 tệ một giờ."

Thịnh Điển: "..."

Thôi vậy.

Thiếu gia đây không bao giờ rửa bát, cả đời này cũng không.

Cho nên Thịnh Điển chỉ có thể không tình nguyện cầm điện thoại, bấm dãy số quay thuộc kia: "Alo, Tần Tử Quy, là tôi."

Đầu dây kia gần như là trong một giây đã nghe ra giọng cậu, nhẹ bẫng nói: "Ừ, có chuyện gì à?"

"Ồm, thì là..." Thịnh Điển vẫn là có chút ngượng, cúi đầu gõ gõ quỳ thụý tinh, ậm ờ, "Thì là điện thoại của tôi ở chỗ anh, sau đây thì Chu Bằng với

Cầu Du bỏ chạy, bây giờ tôi đang một mình ở chỗ quán gà này này, anh đến đón tôi được không..."

Thịnh Điển càng nói càng xoắn xuýt, càng nói càng xấu hổ.

Dù sao 3 tiếng trước, cậu mới mở mồm trước tập thể lớp 1, Tử Quy không phải chim tốt, còn truyền khắp nơi, cho nên cậu cũng không chắc liệu Tần Tử Quy có đến đón mình không.

Dù sao nếu là cậu, nhất định cậu sẽ phục pội, thậm chí còn ước gì Tần Tử Quy cứ ở đấy ngồi xồm rửa chén ba ngày ba đêm đi.

Mà Tần Tử Quy chỉ không mặ không nhạ "ừ" một tiếng, rồi không nói gì nữa, nghe có vẻ cực kỳ lạnh lùng, hoàn toàn không có ý muốn đón cậu.

Rõ ràng, người này vẫn còn tức giận.

Nhưng mà trên người cậu không mang theo gì cả, ngay cả đồ có thể thể chấp cũng không có luôn, nếu Tần Tử Quy thật sự không đến đón cậu, cậu sẽ phải ngồi đây rửa bát 17,75 tiếng thật đấy.

Chưa tính đến chuyện mất mặt, mấu chốt là cậu không biết rửa bát.

Thấy trong cửa hàng càng ngày có càng nhiều người nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, người xếp hàng đằng sau cũng kha khá, đầu bếp thì đứng nhưong mà nhìn, có vẻ sắp hết kiên nhẫn rồi.

Thịnh Điển cảm thấy thời gian để lại cho mình không nhiều.

Sau một hồi cân nhắc, cậu hạ quyết tâm, cắn răng, quyết định sử dụng chiêu thức trăm lần linh nghiệm khiến Tần Tử Quy nhanh chóng hết giận, gơ tay chịu trời, còng bàn tay cũng bắmlại, vành tai đỏ lên hết cả, nhanh chóng nói ra bảy chữ đầy uy tín.

Đầu dây bên kia lại như điếc rồi: "Cậu nói gì cơ, không nghe rõ, nói lại lần nữa."

Xấu hổ như vậy, Thịnh Đại Diễn cho dù có chết cũng không bao giờ có chuyện nói lần thứ hai!

Thịnh Diễn cực kỳ tức giận, cũng cực kỳ xấu hổ, nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng, tai cũng đỏ bừng, sau đây phần nộ, nghiêng răng nghiêng lời như gằn từng chữ - nhưng mỗi chữ lại cực kỳ hàm súc mà đầy ngoan ngoãn: "Anh Tử Quy ơi, xin anh đây."

"Ừm, được."

Một giây sau khi nói xong, đằng sau truyền đến tiếng trả lời rõ ràng và tiếng cửa thủy tinh bị đẩy ra.

Thịnh Diễn quay đầu lại theo bản năng.

Sau đó nhìn thấy Tần Tử Quy cầm điện thoại, chậm rãi đẩy cửa đi vào, nhìn thẳng vào mắt cậu, mặt không đổi sắc nói: "Anh Tử Quy nghe thấy rồi."

Hết chương 12.

Lời editor: Cũng giống bộ [Cha ruột], lịch đăng của truyện này sẽ là 1 tuần 1 chương nhé: >

Chương 13

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

Mặc dù từ nhỏ đến lớn Tần Tử Quy đều là đứa nhỏ có thành tích tốt nhất, cũng hiểu chuyện nhất trong tiểu khu, nhưng đến tận bây giờ, Thịnh Diễn vẫn là đứa nhỏ được người yêu mến nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, một là từ bé cậu đã đáng yêu, môi đỏ răng trắng, ngoại hình tinh xảo, khi cười lộ lên mặt mày cong cong, không ai không thích. Hai là thông minh đáng yêu, miệng lại cực ngọt, biết làm nũng, dỗ cho cả gia đình ông bà cô dì chú bác anh chị nội ngoại đều vây quanh cậu.

Ngay cả nhóc lạnh lùng Tần Tử Quy lúc đó mới được Tần Như đưa về Nam Vụ cũng không thể may mắn thoát khỏi, ngày đầu tiên đến nơi nở đầy hoa tường vi kia, đã bị bé con xinh xắn mặc quần yếm nói muốn tặng hoa cho hẳn làm cho mê đắm.

Thế nên rất nhiều năm sau đó, Thịnh Diễn muốn ăn vụng kẹo sữa, muốn nuôi động vật nhỏ, muốn giả ốm nằm lăn lộn trên giường, không muốn làm bài tập về nhà, hay phạm sai lầm khiến Tần Tử Quy tức giận, chỉ cần chớp mắt đáng thương nói một câu "Anh Tử Quy ơi, xin anh đó", Tần Tử Quy sẽ chẳng còn cách nào luôn.

Cho nên dù sau này lớn dần lên, mấy câu làm nũng này cậu càng ngày càng ít nói lại, nhưng trong tiềm thức của Thịnh Diễn vẫn cảm thấy chỉ cần cậu mở miệng, Tần Tử Quy sẽ bằng lòng đến giúp.

Nhưng không có nghĩa là cậu nói mấy lời đấy ra mà không thấy xấu hổ.

Thịnh Diễn vốn đã nghĩ, dù sao cũng cách một tầng màn hình điện thoại, không nhìn thấy người thật, coi như mấy lời đấy là cho chó nghe, chờ sau khi lừa được Tần Tử Quy đến rồi sẽ trở mặt không nhận người, chỉ không ngờ Tần Tử Quy lại đến nhanh như vậy.

Không những đến nhanh, lại còn lặp lại bốn chữ "Anh Tử Quy" trước mặt mình, từng câu từng chữ quanh quẩn bên tai, vành tai Thịnh Diễn cũng bị thiêu rụi đến nhỏ máu rồi.

*Nguyên là "Tử quy ca ca"

Nhưng trước mặt mọi người lại không thể tùy tiện đánh người, cậu chỉ có thể hạ thấp vành mũ xuống, hạ giọng nghiến răng nghiến lợi nói với Tần Tử Quy đã đến gần: "Tần Tử Quy, có phải anh cố ý đúng không?"

Tần Tử Quy bình tĩnh tiến: "Nếu như "Tử Quy không phải chim tốt" không cố ý, vậy tôi cũng không hề cố ý."

Thịnh Diễn: "..."

Nhỏ mọn!

Có mỗi chuyện cón con như thế mà lại ghi thù!

Nhưng nhắc tới chuyện này, Thịnh Diễn vẫn là có hơi chột dạ, không nói lý gì nữa, chỉ có thể không được tự nhiên nắm vành mũ đè càng thấp hơn nữa, tức giận nói: "Anh đường đường là đàn ông con trai mà nhỏ mọn thế làm gì, cũng mời anh uống trà sữa rồi, chuyện này có thể cho qua được hay không đây?"

Tần Tử Quy đúng lúc nhận được cốc trà sữa đặc sệt ba màu bốn vị kia, lắc lắc trong tay, chất lỏng quánh lại đến mức gần như chẳng sóng sánh gì: "Tôi tưởng cậu mời tôi ăn cháo."

"..." Thịnh Diễn hợp tình hợp lý đáp: "Cái này của tôi gọi là hào phóng."

Tần Tử Quy không phủ nhận: "Ừm, hào phóng, chỉ là dùng tiền của tôi."

Thịnh Diễn: "..."

Người này phiền ghê.

Thịnh Diễn trước giờ đều là người mở miệng ra thì soi này mới nọ, nhưng thực chất lại không hề để bụng chuyện gì, cậu lười nói nhảm với Tần Tử Quy, trực tiếp vươn tay ra bày trò vô lại: "Ai bảo anh trả tiền cho tôi đâu, đưa điện thoại cho tôi, tôi chuyển tiền cho anh liền, sau đấy chúng ta không còn liên quan gì sất ---"

Một phút trước còn ngoan ngoãn hiểu chuyện "Anh Tử Quy ơi xin anh đấy", một phút sau đã hung hăng hung hăng "không liên quan", Thịnh đại thiếu gia đúng là đại trượng phu co được dãn được.

Nhưng có lẽ bởi đã lâu không gặp mà khi nghe được mấy chữ "anh Tử Quy" kia, tâm trạng Tần Tử Quy coi như không tệ, cũng không so đo cậu nữa, đặt điện thoại Thịnh Diễn lên bàn tay cậu.

Thịnh Diễn cầm lấy điện thoại xoay người rời đi, nhân tiện cúi đầu ấn vào avatar trong danh sách bạn thân trên wechat [Tần Trúng Thối], sửa biệt danh thành [Tần - nhỏ mọn - Tử Quy], sau đấy chuyển 200 tệ.

"Số tiền còn thừa coi như là phí cho anh vất vả chạy qua đây, đỡ cho anh lại nói là tôi nợ anh." Đại thiếu gia trước giờ luôn ra tay hào phóng.

Dù sao, việc có thể dùng tiền để giải quyết đều không phải là vấn đề.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễn mở danh thiếp của "Soái thần" cậu mới nhận được.

Cậu không hay dùng QQ, ảnh đại diện còn dùng từ thời cấp hai, nhưng so với loại avatar HKT của người trước mắt này thì vẫn còn lịch sự chán, hơn nữa lại còn đặt tên tự luyện như thế, người này rốt cuộc có đáng tin không vậy?

Thịnh Diễn vừa hoài nghi, vừa ấn vào thêm bạn tốt.

Gần như là trong vòng 1 giây, đối phương đã gửi lại một đoạn tin nhắn rất dài.

[Mua đầy đủ tất cả các tài liệu của các môn học lớp 11, bạn sẽ được tặng một quyển sổ tay kiến thức cơ bản lớp 12 (tôi tự tay biên soạn, số lượng có hạn), giá 399, mã QR như sau, khi thanh toán vui lòng ghi chú lại nội dung. Tài liệu PDF và bản Word mỗi cái đều có một bản sao, được sắp xếp cực kỳ có thẩm mỹ, rất tiện cho việc in ra. Nếu mong muốn, cũng có thể in kèm một bức ảnh chữ ký tuyệt đẹp của giáo thảo, đến trước được phục vụ trước, bạn hữu gần xa đi qua đừng bỏ lỡ.]

Thịnh Diễn: "..."

Đây thật sự là thiên tài kinh doanh một nghìn phần trăm.

Chẳng qua dù sao cậu cũng tính đến việc chữa ngựa chết thành ngựa sống, lười xem xem người này có phải người đứng đắn không, trực tiếp quét mã QR thanh toán, xong xuôi, đối phương lại đột nhiên gửi đến một dấu chấm hỏi: [?]

?

Ý gì đây?

Thịnh Diễn đang chuẩn bị hỏi, nhưng còn chưa đánh chữ ra thì ốt đã đột nhiên đụng phải một thứ không mềm cũng không cứng, đau đến mức khiến cậu hít một hơi lạnh, cau mày ngẩng đầu lên nhìn, vừa chuẩn bị chắt vắn thì im bật.

Hình như cậu đụng phải tay của Tần Tử Quy.

Không đợi cậu kịp phản ứng, Tần Tử Quy đã coi như không có việc gì xảy ra, thu lại bàn tay vừa rồi bị đụng phải cửa kính đỏ ửng lên, hạ giọng nói: "Đi thì nhìn vào đường ấy, đừng nghịch điện thoại mãi."

"Ồ." Thật ra Thịnh Diễn có hơi lo cho vết thương trên tay Tần Tử Quy, nhưng hỏi thì lại cứ thấy ngượng ngượng sao sao, chỉ đành nghe lời tạm thời cắt điện thoại đi.

Điện thoại của Tần Tử Quy lại đúng lúc vang lên.

Lấy ra xem.

Wild: [Đàn anh, Thịnh Diễn bị kíc/h thích đến mức độ đó rồi ư?]

Q: [?]

Wild: [Trong thế giới của anh ta lại có thể xuất hiện 2 từ học tập!!!] – đính kèm ảnh chụp màn hình mua tài liệu.jpg

Q: [...]

Người gửi wechat cho hắn là một trong những đàn em có quan hệ tốt nhất từ hồi cấp hai, Hạ Chi Dã.

Thấp hơn hắn một tuổi, lúc ấy hai người còn cùng đứng đầu hai khối suốt, lại còn là chủ lực của đội bóng rổ trường với Thịnh Diễn, cho nên quan hệ rất tốt. Chẳng qua sau này vì một vài nguyên nhân đặc thù mà không chuyển thẳng lên trường cấp ba này, nhưng vẫn duy trì liên lạc.

Chỉ là không nghĩ tới, Thịnh Diễn mua tài liệu học lại mua trúng acc clone của người này.

Hoặc là nói, mấu chốt không phải là mua tài liệu của ai, mà là Thịnh Diễn bắt đầu mua tài liệu học rồi.

Phải biết, cái danh học kém kia của Thịnh Diễn tuyệt không phải là do khuyết tật trí não bẩm sinh gây ra, mà bởi cậu thuần túy không muốn học.

Hồi tiểu học, Thịnh Diễn đã nổi danh là đứa nhỏ thông minh, tuy không

thích làm bài tập về nhà, nhưng trí nhớ rất tốt, tốc độ tính toán cũng nhanh nhất lớp.

Chẳng qua càng học lên cao, điều kiện vật chất càng tốt, càng được chơi nhiều thứ hơn, bắn súng, chơi game, xếp mô hình, bóng rổ, cái gì cũng giỏi, mà lại còn được nuông chiều dung túng đủ thứ, thành ra tâm tư càng ngày càng xa việc học, một năm 365 ngày thì 360 ngày không nghe giảng.

Mà kiểu đại thiếu gia ham chơi này đột nhiên bắt đầu học tập, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, gia pháp có lệnh, không thể không phấn đấu vươn lên mạnh mẽ.

Thứ hai, muốn thi thử lần sau các môn đều qua, sau đó thoát khỏi hẳn.

Hiển nhiên, câu trả lời quá rõ ràng.

Xem ra bây giờ Thịnh Diễn thật sự không vui vẻ khi ở cùng hẳn.

Nhớ lại lúc học tiểu học, mỗi lần đổi chỗ ngồi, Thịnh Diễn toàn vừa khóc vừa nháo đòi ngồi cạnh hẳn, Tần Tử Quy rũ mắt, che đi cảm xúc nơi đáy mắt, trả lời: [Chắc là đang giận đối với tôi thôi.]

Đối phương cũng không hỏi nhiều, chỉ chậm rãi trả lời: [Thế à, vậy được, chỗ em còn 1 acc "Đáng thương nhất trên đời", nếu anh cầm thì em sẽ cho anh mượn.]

Q: [?]

Wild: [Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.]

Wild: [Anh cũng nhớ này, đàn ông cũng sẽ làm nũng, quan hệ cũng sẽ có khi bất hoà, giận đối gì đó, vấn đề nhỏ thôi.]

Làm nũng.

Đầu ngón tay Tần Tử Quy khẽ gõ lên hai chữ này, như có điều suy nghĩ.

Mà không đợi hẳn nghĩ ra kết quả, Thịnh Diễn vốn đang yên đang lành đi bên cạnh đột nhiên vỗ hẳn một cái: "Tần Tử Quy! Nhanh lên! Bắt con mèo kia lại giúp tôi với! Đừng để nó chạy!"

Nói xong bèn trực tiếp chanh chóng chạy đến chỗ góc tường đầy đồ linh tinh ở đối diện cửa hàng, giẫm lên đồng đồ đầy, chống tay một cái. Trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Tần Tử Quy nhớ lại đêm qua lúc gặp Thịnh Diễn, hình như cậu đang tìm một con mèo. Vì thế cũng đuổi theo, nhẹ nhàng nhảy qua tường rồi nhẹ nhàng đáp đất.

Mà Thịnh Diễn ở đầu tường bên kia cuối cùng cũng bắt được tên tội phạm đào tẩu giữa tiếng ồn kia, giơ hai tay nó lên, hung dữ nói: "Chạy đi! Chạy nữa đi! Chạy nữa thì cơm cũng không có mà ăn đâu biết không?"

"..."

Tần Tử Quy nhất thời không biết có nên nhắc nhở Thịnh Diễn hay không, rằng mãnh nam không nên nói lắp.

Cũng may Thịnh Diễn có vẻ không phát hiện ra chuyện mình nói lắp, chỉ nghiêng đầu nhìn Tần Tử Quy: "Tôi có thể mang nó về lớp học trước không? Thức ăn cho mèo vẫn còn để trong cặp."

Quả thật Tần Tử Quy đã thấy mấy lon thức ăn đóng hộp cho mèo trong cặp Thịnh Diễn.

Vừa nhìn đã biết là loại cao cấp nhất, đắt nhất, tinh xảo nhất.

Hắn lại nhìn còn mèo trong tay Thịnh Diễn, như một nắm đất nhỏ không có huyết thống cao quý, cùng lắm nhìn dáng vẻ cũng coi như được lòng người, khoảng chừng ba bốn tháng tuổi, hẳn là không có ba mẹ cũng không có chủ nhân, bần thủ, gầy gò đến lạ, so với đại thiếu gia sạch sẽ xinh đẹp càng

giống như của hai thế giới hơn.

Hắn hỏi Thịnh Diễm: "Cậu có định nuôi nó không?"

Thịnh Diễm không hiểu sao Tần Tử Quy lại hỏi cái này, thuận miệng đáp: "Tạm thời thì không, Hứa phu nhân dị ứng lông mèo, không thể nuôi ở nhà tôi được."

"Nếu không có ý định nuôi nó, tốt hơn hết là đừng cho nó ăn đồ ăn quá tốt." Giọng điệu Tần Tử Quy có hơi lạnh nhạt.

Thịnh Diễm nhú mày, không hiểu lắm.

Tần Tử Quy giải thích: "Rất nhiều con mèo sau khi ăn đồ ăn đóng hộp cao cấp thì không muốn ăn thứ khác, thậm chí là thức ăn cho mèo bình thường. Cho nên, bây giờ cậu nhất thời ham thích cho nó ăn, cái gì tốt nhất cũng cho nó, khiến nó phụ thuộc vào cậu, nhưng nếu một ngày nào đó cậu không thể tiếp tục đối xử với nó như thế, nó có thể sẽ biếng ăn hoặc trầm cảm, thậm chí còn cảm thấy mình bị bỏ rơi lần thứ hai. Cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện đó chưa?"

Không nghĩ đến.

Thịnh Diễm chỉ cảm thấy mình gặp được con mèo này, Miêu Miêu rất thích cậu, cậu cũng rất thích nó, đây chính là duyên phận. Mà trong suy nghĩ của cậu, nếu cậu thích thứ gì, cậu sẽ dành tặng những gì tốt nhất mình có cho nó.

Giống như lúc nhỏ, gặp được Tần Tử Quy trước cửa nhà. Chỉ vì một thoáng nhìn qua đã thích, nên cậu mới đối xử tốt với hắn.

Đối với những chuyện khác, cậu không nghĩ nhiều đến vậy.

Nhưng bây giờ bị Tần Tử Quy nói thế, giống như cậu đã làm chuyện gì cực kỳ xấu xa rồi ấy.

Hơn nữa, sao lại nói là bị vút bỏ lần hai?

Thịnh Diễn luôn cảm thấy lời của Tần Tử Quy có ý khác, nhất thời trong lòng có cảm giác bực bội không tên: "Tần Tử Quy, anh có ý gì chứ? Cái gì gọi là nhất thời ham thích rồi vút bỏ lần thứ hai? Anh có thể đừng lúc nào cũng nghĩ tôi làm gì cũng xấu được không hả? Lúc tôi gặp con mèo này, nó chỉ lớn bằng đó, nếu không có tôi, nó còn không thể sống được. Hơn nữa, dù tôi không thể nuôi nó, nhưng tôi có đưa nó đi tiêm chủng, cho nó khám bệnh, cũng đang tìm người có thể nhận nuôi nó, sao anh lại cảm thấy tôi chỉ là nhất thời ham thích rồi sẽ không chịu trách nhiệm với nó? Trong mắt anh tôi là dạng người gì hả?!"

Thịnh Diễn càng mắng càng tức, càng nói càng tủi thân, đến cuối cùng căn bản không để ý đến Tần Tử Quy nữa, ôm con mèo nhỏ đi ra khỏi ngõ vắng.

Nhưng chưa đi được hai bước, rốt cuộc vẫn không nhịn được, quay đầu hung dữ nói với Tần Tử Quy: "Hơn nữa, tôi nói muốn chăm sóc nó thì sẽ vẫn chăm sóc nó, là nó tự mình chạy trước! Phốt lờ tôi trước! Đừng có cái gì cũng đổ lỗi cho tôi!"

Nói xong thì quay đầu lại, cúi đầu ôm con mèo, nhanh chóng đi khỏi đầu ngõ, nhìn qua cực kỳ tức giận.

Mà không biết có phải ảo giác của Tần Tử Quy không, trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy trong câu nói đầy tức giận kia của Thịnh Diễn, dường như ẩn chứa rất nhiều tủi thân khác nữa.

Chính hắn chạy trước, phốt lờ tôi trước.

Nghĩ đến những lời này, ngón tay đang rũ xuống của Tần Tử Quy khẽ nắm lại.

Trong lòng hắn, Thịnh Diễn vẫn là tiểu thiếu gia – vì được bảo vệ quá tốt nên cái gì cũng không hiểu, nhưng có lẽ so với suy nghĩ của hắn, Thịnh Diễn trưởng thành hơn rất nhiều.

Thế nên hắn đột nhiên không biết mình có nên như lúc trước, đuổi theo Thịnh Diễn, dõ dành cậu, trêu chọc cậu.

Nhưng bản năng sâu xa nhất trong tiềm thức hình thành hơn 10 năm qua vĩnh viễn nhanh hơn suy nghĩ của hắn.

Khi thấy sườn dốc bên ngoài ngõ có một chiếc xe đạp như đang mất khống chế, nhanh chóng lao xuống con hẻm chật hẹp, Tần Tử Quy không chút suy nghĩ bước nhanh lên trước, một tay kéo Thịnh Diễn vào trong ngực, xoay người, bảo vệ cậu và chú mèo thật chặt trước ngực.

Sau đó, chiếc xe đạp phi nước đại kia không khống chế được, cả người lẫn xe đụng thẳng vào Tần Tử Quy.

Tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, bên tai là tiếng rên trầm thấp, Tần Tử Quy ôm cậu không khống chế được mà khẽ co chân lại.

Trong nháy mắt, Thịnh Diễn mới phản ứng lại những gì đang xảy ra.

Cậu đẩy tay Tần Tử Quy ra, ngồi xổm xuống, bắt chập xắn ống quần Tần Tử Quy lên.

Lúc xe đạp va vào, dây thép cứng buộc trên đầu xe trực tiếp cứa đứt ống quần, ngay cả bắp chân cũng bị cứa thành một đường vừa dài vừa sâu, nhìn qua xót đến đau lòng.

Thịnh Diễn rốt cuộc không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên lớn tiếng với Tần Tử Quy: "Tần Tử Quy, đầu óc anh có phải có vấn đề rồi không hả? Không biết gọi tôi một tiếng để tôi tránh ra hay sao? Ngăn cái rắm ấy! Anh nghĩ mình là anh hùng đấy à! Anh nghĩ tôi sẽ không tức giận chắc? Mong anh hùng cái khí gió! Ông đây còn lâu mới tha thứ cho anh!"

Thịnh Diễn mắng rất dữ dội, chỉ là vừa mắng vừa đỏ ửng hai mắt, hung dữ mà chẳng có lực uy hiếp nào, chỉ khiến người ta cảm thấy giống như một chú báo nhỏ đang phô trương thanh thế mà thôi.

Cũng giống như khi còn nhỏ, che chở hẳn trước mặt Hồ Mập, không cho phép họ mắng hẳn không có cha mẹ, giống như nhiều năm như vậy rồi nhưng vẫn chẳng chút đổi thay.

Mà trong một giây ấy, Tần Tử Quy đột nhiên hiểu được một đạo lý.

Thịnh Diển vẫn luôn bằng lòng cho mèo hoang ăn đồ hộp tốt nhất; có lẽ bản thân cậu không sai, sai là bởi sợ sau này sẽ không bao giờ được ăn thứ tốt như vậy nữa nên chú mèo ấy ngay cả đồ ăn bây giờ cũng không muốn ăn.

Vì thế trong nháy mắt đó hẳn ra quyết định, cúi đầu nhìn Thịnh Diển, khẽ nói: "A Diển, đừng giận, tôi đau."

Tác giả có lời muốn nói: Hoa đỗ quyên, còn được gọi là hoa trà, tục xưng "bạch liên hoa" (nói ởng tâm cơ đó)

Hết chương 13.

Chương 14

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

-

"Đau mà còn không biết tránh ra, đầu óc anh hỏng rồi đúng không?" Thịnh Diển vốn đã đau lòng, nghe Tần Tử Quy nói thế thì tức mình mắng thêm câu nữa. Mắng xong lại thấy mình hung dữ quá, đành cúi đầu, hạ giọng: "Anh gọi tôi một tiếng, tôi cũng có phải không biết tránh đâu."

Tần Tử Quy rū mí mắt, trả lời rất khẽ: "Ngõ hẹp quá, tốc độ xe lại quá nhanh."

Cho nên dù hẳn gọi Thịnh Diển, cũng chưa chắc cậu có thể né kịp.

Hiểu được ý này, trong lòng Thịnh Diển nhoáng cái giống như đánh một phát vào bịch bông, không nhẹ cũng không nặng, nhưng cứ thấy đau lòng. Chẳng nói được thành lời là đau kiểu nào, chỉ thấy buồn bực phát hoảng, cũng nghẹn ứ khắp lồng ngực, chua xót kinh khủng.

Bởi vì Tần Tử Quy cái người này, cậu hiểu hẳn đến từng chân tơ kẽ tóc. Miệng như hũ nút vậy, từ nhỏ đến lớn bất kể là đói bụng hay mệt mỏi khổ sở chưa một lần nói ra, sợ gây thêm phiền toái cho người lớn. Vậy nên một khi hẳn nói đau, nhất định là đau thật.

Hơn nữa không cần tự nói, Thịnh Diển cũng nhìn ra được, chiếc xe này không biết đã dùng bao nhiêu năm, đằng trước thậm chí còn phải lấy dây thép gai để cố định, nên chỉ riêng bị xe đụng phải thôi đã đủ đau rồi, huống hồ lúc va chạm còn bị sượt ra một vết máu dài như thế.

Không đau mới là lạ.

Đáng đời, ai cần anh đỡ giúp tôi chứ.

Ra vẻ đáng thương cũng vô dụng.

Thịnh Diễn vừa nghĩ vừa không muốn để Tần Tử Quy nhìn ra cảm xúc thật của mình, cúi đầu, dùng sức xé miếng vải gần vết thương ra, chiu khọ: "Tôi đưa anh đến bệnh viện."

Nói xong, quay đầu nhìn thủ phạm bên cạnh: "Cậu cũng đi theo chúng tôi."

Thủ phạm là một cậu bé chừng đâu 11 – 12 tuổi, rất gầy, đang ngồi xỏm trên đất nhặt nhanh hộp cơm rải rác trên đất, nghe thấy lời Thịnh Diễn nói thì mờ mịt ngẩng đầu "A" một tiếng.

Thịnh Diễn nhìn túi cơm trên đất: "Phụ gia đình đi giao đồ ăn à?"

Cậu bé gật đầu.

Thịnh Diễn đưa điện thoại cho nhóc: "Gọi về cho gia đình báo một tiếng, bảo họ làm lại một phần khác rồi giao lại, số tiền này tôi trả, giờ thì đến bệnh viện cùng chúng tôi."

Cậu bé không dám nhận, cúi đầu khẽ nói: "Nhưng em không có tiền mua thuốc."

Nếu đối phương là một người đàn ông trưởng thành, khiến Tần Tử Quy thành như thế, kiểu gì thì kiểu Thịnh Diễn cũng sẽ không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại chỉ là một đứa trẻ.

Thịnh Diễn không những tức giận không tìm được người để xả ra, lại còn bị đáng vẻ này của người ta làm cho rối tung hết cả, chỉ có thể cố gắng kiềm chế không để cho giọng điệu mình quá nặng: "Không cần nhóc phải bồi thường, chỉ là cùng đi kiểm tra xem có bị thương ở đâu không, đi khám

cũng không cần nhóc trả tiền, nhanh lên, ôm mèo giúp anh đi."

Thịnh Diễn nói xong thì ném Miêu Miêu và điện thoại của mình cho nhóc, sau đấy đứng dậy, đặt cánh tay Tần Tử Quy lên vai mình, một tay vịn thắt lưng hắn, một tay quen thuộc đưa vào túi quần hắn lấy điện thoại người ta ra.

Tần Tử Quy theo bản năng né ra sau một chút.

Thịnh Diễn tức giận: "Đừng lộn xộn, có ăn anh đâu mà sợ!"

Tần Tử Quy không lo Thịnh Diễn sẽ ăn mình, chỉ là Thịnh Diễn thò tay vào túi quần hắn, rồi lại cách một lớp vải mỏng sờ so/ạng gần đùi trong của hắn, so với việc hắn bị ăn thì còn khó xử hơn.

Hơn nữa, vì túi quần để điện thoại ở bên khác, Thịnh Diễn lại đang đỡ hắn, cho nên lấy điện thoại ra cực kỳ bất tiện, sau khi trượt qua trượt lại vài cái, Tần Tử Quy cũng không nhịn được lạnh nhạt nói: "Thật ra tôi có thể tự mình lấy."

Thịnh Diễn: "..."

Ừ ha, tay Tần Tử Quy cũng đâu có phé.

Cậu làm như không có gì thu tay lại: "VẬY anh tự mình làm đi, nhân tiện xin nghỉ với lão Chồn, miễn cho ông lại mắng tôi."

Giọng điệu vô cùng bình thường, nhìn ra được là hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Tần Tử Quy nhìn cậu một cái, sau đấy thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại ra, vẻ mặt cứng nhắc vô cảm.

Vừa rồi hắn còn cảm thấy, bất kể sau này thế nào, bây giờ hắn chỉ muốn ở chung một chỗ với Thịnh Diễn như trước, nhưng chưa tới ba phút hắn đã hối hận rồi.

Bởi vì loại sinh vật mang tên trai thẳng này, thật sự là trì độn đến đáng sợ.

Nhất là một trai thẳng lớn lên từ nhỏ với hắn, đã quen với các kiểu hình thức thân mật lúc ở chung, quả thực chính là tra tấn cấp địa ngục mà.

Hết lần này đến lần khác bản thân tên trai thẳng kia lại không hề phát hiện việc này, cứ sợ mình không đỡ Tần Tử Quy cho vững khiến hắn bị ngã, nên càng lúc ôm thắt lưng hắn càng chặt, lòng bàn tay còn vô tình nhéo một cái.

Mùa hè nóng bức, nhiệt độ cơ thể và xúc cảm da thịt nóng bỏng của thiếu niên, xuyên qua lớp vải đồng phục mỏng manh, khiến Tần Tử Quy không khống chế được khe thở hắt ra.

Thịnh Điển lập tức nghiêng đầu, cau mày, vô cùng lo lắng: "Sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?"

Tần Tử Quy cảm nhận được hô hấp của cậu phả lên tai mình mang theo chút ngứa ngáy, cố gắng bình tâm tĩnh khí, mặt không đổi sắc trả lời: "Không có gì cả, chỉ là hơi đau."

Có thể khiến Tần Tử Quy hai lần nói đau, ắt không phải vết thương nhẹ.

Cho nên suốt quá trình kiểm tra, Thịnh Điển ngồi bên cạnh khẩn trương không chịu nổi, hết rụt cổ lại nhướng đầu, hai tay nắm chặt, móng tay khảm sâu vào da thịt, móng thiếu chút nữa cũng không chịu ngồi yên trên ghế, nhìn qua giống như cậu mới là người bị thương.

Y tá bên cạnh nhin cười, trấn an nói: "Bạn học này, cậu yên tâm đi, bạn cậu không có chuyện gì lớn đâu, không cần quá lo lắng như vậy."

Thịnh Điển bị y tá chọc thủng tâm tư, trong nháy mắt lỗ tai đỏ bừng, không biết xấu hổ thu hồi tầm mắt, ngồi trở lại vị trí cũ: "Ai lo lắng cho anh ta chứ, đàn ông đàn ông, có chút vết thương da thịt này có gì to tát đâu..."

Còn chưa dứt lời, Tần Tử Quy ngồi bên cạnh hít một hơi sâu, Thịnh Điển mới

ngồi trở lại đã ngay lập tức đứng dậy, sốt ruột hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì sao? Nghiêm trọng lắm ư?"

Y tá và bác sĩ cuối cùng cũng không chịu được, hoàn toàn cười thành tiếng: "Hoá ra đây chính là không lo lắng ấy à, được rồi, coi như được mở rộng kiến thức rồi."

Ngay cả Tần Tử Quy đang đau đến mức mồ hôi đầy đầu cũng không nhận được, khẽ cúi đầu cong môi.

Thịnh – ý thức được mình mới hoàn toàn bại lộ - Diễn: "..."

Sao Tần Tử Quy có thể quỷ kế đa đoan vậy chứ!

Mất thấy lỗ tai của bạn nam xinh đẹp này lại sắp đổ thấu, các chị y tá cũng không đành lòng đùa cậu nữa, cười nói: "Yên tâm đi, vết thương đã được xử lý toàn bộ, cũng đã tiêm phòng uốn ván rồi. Chỉ cần chú ý về nhà vệ sinh sạch sẽ, thay thuốc đúng giờ, không để dính nước, không dùng nhiều sức, tránh gây nhiễm trùng, không còn vấn đề gì lớn nữa. Ở nhà có người chăm sóc chứ?"

Thịnh Diễn suy nghĩ một chút, gần đây Giang Bình đi công tác, Tần Như mỗi ngày cũng đều phải đến công ty, hơn nữa có một vài chuyện cũng không tiện để cô chăm sóc Tần Tử Quy, cho nên cũng chỉ còn...

Cậu còn chưa nghĩ xong, Tần Tử Quy đã thản nhiên nói: "Cần chú ý gì chị cứ trực tiếp nói cho em là được, em có thể tự mình làm."

"Chuyện này không được đâu." Y tá nói không chút suy nghĩ, "Phía sau thất lưng cậu bị đụng một chút, phải chườm lạnh đúng giờ, qua hai ngày tới thì phải thay sang chườm nóng, một mình cậu làm sao được chứ? Hơn nữa, thuốc trên đùi cũng phải thay đúng giờ, không được dính nước, không được dùng sức, không có người chăm sóc thì làm thế nào được?"

Biểu cảm Tần Tử Quy không có gì thay đổi, cúi đầu xắn ống quần, giọng điệu nhàn nhạt: "Người nhà em gần đây tương đối bận rộn, không có ai

chăm sóc cả, hơn nữa từ nhỏ em một mình cũng đã quen, cho nên có thể tự..."

"Tự cái quỷ ấy mà tự." Thịnh Diễn thật sự không nghe nổi nữa, lườm hắn một cái: "Tôi không phải người chặc?"

Tần Tử Quy lại chỉ rử mắt, khế đáp: "Không phải cậu nói không muốn để ý đến tôi sao?"

"?"

Vừa dứt lời, tất cả bác sĩ và y tá trong phòng khám đều đồng loạt nhìn sang Thịnh Diễn.

Thịnh - đột nhiên bị lương tâm lên án, đạo đức phán xét - Diễn: "..."

Sao tự nhiên cậu lại trở thành một tên cặn bã rồi?

Đúng là cậu tạm thời vẫn chưa tha thứ cho Tần Tử Quy, bởi vì cậu luôn cảm thấy Tần Tử Quy chưa thẳng thắn nói nguyên nhân thật sự cho mình biết.

Nhưng dù sao Tần Tử Quy vì cậu nên mới đứng trước quán gà rán, mới đuổi theo mèo, mới xuất hiện ở ngõ nhỏ, mới bị xe đạp tông trúng, cho nên về tình về lý cậu mà không chăm sóc cho Tần Tử Quy thì cũng không được.

Nhưng cậu cũng không muốn để mọi chuyện không rõ ràng như thế được, nên cậu nghiêm mặt, không thêm để ý đến Tần Tử Quy mà chỉ trực tiếp nhìn sang chị y tá: "Phải chú ý những gì chị cứ nói cho em biết đi, em sống cùng anh ta, em sẽ chăm sóc cho anh ta."

"Ồ" Chị y tá như hiểu ra vấn đề, vừa viết những vấn đề cần lưu ý vừa hỏi, "Anh trai cậu sao? Hai anh em giận dỗi nhau à?"

Thịnh Diễn: "..."

Nếu nhất định phải nói, vậy thì cũng không khác nhau là mấy.

"Cứ cho là vậy đi ạ."

"Được rồi, đây là mấy vấn đề cần quan sát, còn thuốc thì cứ thoa lên miệng vết thương là được. Mấy cái khác thì đều không sao, ở lại quan sát thêm nửa tiếng nữa là có thể về nhà." Chị y tá đưa một tờ giấy cho cậu.

Thịnh Điển cầm lấy tờ giấy, cẩn thận cất vào túi, lại hỏi tiếp: "Vậy đứa bé cùng đi với bọn em thì sao ạ?"

"À, cậu bé ấy bị trầy xước đầu gối một chút, cũng không xảy ra chuyện lớn gì. Còn đang ôm mèo ngồi ở ngoài ghế dài đợi hai cậu đấy."

Thịnh Điển gật đầu, xoay người nhìn Tần Tử Quy: "Anh ngồi đây đợi tôi một lát, tôi đi xử lý chút chuyện."

Nói xong liền nhanh chân ra khỏi phòng khám, vừa ra đến hành lang đã thấy cậu bé đang ôm mèo ngồi thành thật trên ghế chờ họ.

Thịnh Điển đi đến, vỗ vai nhóc: "Tên, số điện thoại, địa chỉ nhà nhóc."

Cậu bé bỡ ngỡ ngẩng đầu lên: "..."

Thịnh Điển ngồi xuống bên cạnh cậu bé, mở Taobao ra cho nhóc xem: "Anh mua cho nhóc một cái xe đạp mới mà đi, nếu không sau này lại đụng phải người khác thì cũng không dễ nói chuyện như anh đâu."

Cậu bé vừa định từ chối thì Thịnh Điển đã uy hiếp trắng trợn: "Nếu nhóc không nhận, vậy anh sẽ bắt nhóc đều tiền thuốc men."

Cậu bé chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, thành thành thật thật nhập địa chỉ vào sau chiếc xe đạp Thịnh Điển chọn.

Thịnh Điển cất điện thoại đi, lại hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ biết sợ rồi, sau này đi xe đạp còn dám đi nhanh như thế nữa không?"

Cậu bé gật đầu: "Vâng, em sẽ không đi nhanh thế nữa đâu. Nhưng mà em không sợ."

"Vẫn còn không sợ?"

Thịnh Diễn cảm thấy thằng nhóc này quả thật rất thiếu đánh.

Cậu bé nghiêm túc giải thích: "Em không sợ anh đâu. Tuy anh nói lớn tiếng, đôi mắt cũng mở to trông rất hung dữ, nhưng trên thực tế lại không đáng sợ tí nào."

Bạn học Thịnh Diễn tự nhận mình là đại ca trường thực nghiệm danh chấn tứ phương: "..."

Đúng là con nít không hiểu chuyện đời, không biết phân biệt thị phi.

Chưa đợi cậu phản bác, tên nhóc thôi đã mở miệng trước: "Nhưng mà anh ơi, sau này anh đừng nên giả bộ hung dữ như thế nữa."

Thịnh Diễn nhú mày.

Cậu bé lại nghiêm túc: "Rõ ràng anh rất quan tâm đến anh trai kia, nhưng anh lại cứ hung dữ với anh ấy, anh mà dữ quá là anh ấy chắc chắn sẽ buồn đó."

"Ha, tôi không thèm quan tâm anh ta đâu."

Thịnh Diễn khoát tay lên thành ghế, quay đầu tỏ vẻ ngạo mạn.

Sau đấy cậu bé khẽ nhú mày: "Anh ơi, anh ngây thơ thật đấy."

Thịnh Diễn: "..."

"Hơn nữa em không lừa anh đâu, lúc em đạp xe đến thì thấy anh đi đằng trước, anh trai kia đi đằng sau nhìn theo anh. Nhìn anh ấy trông buồn lắm luôn, có phải anh với anh ấy cãi nhau không?" Cậu bé khom lưng ôm mèo,

nghe mặt nhìn Thịnh Diễm, mắt còn chớp chớp mấy cái.

Tay Thịnh Diễm đặt trên lưng ghế chột khựng lại.

Thì ra Tần Tử Quy cũng buồn ư.

Cậu vẫn luôn vì không giải thích nổi chuyện một năm qua mà cảm thấy ảm ức, vẫn luôn để ý vì sao Tần Tử Quy lại tự nhiên xa lánh mình, nhưng đến tận bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới Tần Tử Quy vì sao vẫn luôn ưu tiên bảo vệ cậu mỗi khi gặp nguy hiểm, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện mình bày ra vẻ mặt lạnh nhạt có khiến Tần Tử Quy buồn hay không.

Nhĩ đến vẻ mặt buồn thiu của Tần Tử Quy, trong lòng Thịnh Diễm đột nhiên không biết nên làm sao mới phải.

Cậu không nghĩ ngợi nữa, nhẹ nhàng gõ gõ đầu thẳng nhóc: "Được rồi ông cụ non, đừng có suốt ngày suy nghĩ nhiều vậy làm gì, mau về nhà đi, đừng để người lớn lo lắng." Nói xong cậu liền đón con mèo từ tay cậu bé về, xoa người rời đi.

Nhưng mới đến cửa phòng khám cậu liền dừng bước.

Trong phòng truyền ra âm thanh dịu dàng quen thuộc, hẳn là sau khi nhận được tin tức, Tần Như đã đến.

Giọng nói của cô đau lòng ghen ngào: "Con nói xem sao lại không cẩn thận vậy chứ, nhất định là đau muốn chết rồi, nếu lỡ để lại sẹo thì làm sao bây giờ?"

Trái lại Tần Tử Quy vẫn bình tĩnh như trước: "Yên tâm đi dì út, cháu không sao, bác sĩ nói qua hai ba ngày là có thể hoạt động bình thường được rồi."

"Không có gì không có gì, lần nào cũng nói không có gì, chẳng lẽ con không thể giống những đứa trẻ khác, chịu đau chịu ảm ức thì đi làm nũng với người lớn được ư?" Giọng Tần Như còn đau lòng hơn.

Tần Tử Quy nhẹ giọng an ủi cô vài câu, sau đó mới nói: "Dì út, cháu có thể thương lượng với dì một chuyện được không?"

Tần Như nói không chút chần chừ: "Con nói đi."

"Nhà chúng ta có thể nuôi mèo không?"

"?"

Tần Tử Quy vừa nói ra lời này, Tần Như trong phòng và Thịnh Diễm ngoài cửa đều ngẩn người.

Tần Tử Quy nói tiếp: "Con mèo này khoảng chừng ba bốn tháng tuổi, cháu sẽ đưa đi kiểm tra sức khoẻ thật tốt, tiêm vắc xin xong mới mang về nhà, sẽ dạy nó đi vệ sinh, sẽ cho nó ăn, sẽ dọn lông dọn cát cho nó, sẽ không khiến dì và dượng thấy phiền đâu."

"Không phải, sao đột nhiên con lại hỏi chuyện này chứ?" Tần Như vẫn chưa hiểu được, "Dì với dượng con đều rất thích mèo, nhưng không phải con vẫn luôn không thích nuôi thú cưng sao? Con vẫn nói là chúng không thể bầu bạn với mình quá lâu, nuôi sẽ dễ buồn lòng."

Khi còn bé, Hứa phu nhân không cho phép Thịnh Diễm nuôi thú cưng, Thịnh Diễm bèn nhờ Tần Tử Quy nuôi giúp mình hai con vật nhỏ, một con thỏ con và một con rùa con, nhưng cuối cùng cũng không được lâu, vậy nên sau này Tần Tử Quy không muốn nuôi nữa.

Hắn nói, thú cưng đều muốn rời đi, không cần phải nuôi.

Từ đó hai nhà đều không nuôi thú cưng nữa.

Sao bây giờ lại đột nhiên muốn nuôi?

Chẳng lẽ bị mèo con mê hoặc rồi ư?

Thịnh Diễm cúi đầu trừng mắt nhìn con mèo lông vàng trong ngực, đang cố

dùng ánh mắt chất vấn "Con mèo đất nhà người rớt cuộc có sức hút gì" thì trong cửa đã vang lên giọng nói nhàn nhạt: "Bởi vì Thịnh Diễn thích."

Thịnh Diễn đang trừng con mèo con bỗng ngây ngẩn cả người.

Còn mèo con híp mắt lại, cũng trừng lại cậu.

Người trong phòng vẫn không biết, còn tiếp tục giải thích: "Thịnh Diễn rất thích con mèo con kia, nhưng dì Hứa bị dị ứng lông mèo nên không nuôi được. Cháu sợ nếu nuôi bên ngoài thì mèo con sẽ lại chạy mất, Thịnh Diễn sẽ lại buồn lòng nên mới nghĩ đến chuyện nuôi giúp cậu ấy. Được không ạ, dì út?"

từ nhỏ Tần Tử Quy đã là đứa nhỏ hiểu chuyện nhất.

Bởi hắn biết mình là người ăn nhờ ở đậu, hầu như hắn chưa bao giờ đưa ra mong muốn gì thêm cho mình.

Nếu như có thì đều là có liên quan đến Thịnh Diễn, chưa lần nào ngoại lệ.

Tần Như thở dài: "Con ấy à, lúc ấy bé Thịnh Diễn nói đúng ba đồng hai hào mua con về, con thật đúng là bị thằng bé mua đứt rồi, đúng là mua bán có lời mà."

Thịnh Diễn đứng ngoài cửa cúi đầu nhìn con mèo đất đang cố gắng dùng ánh mắt chất vấn cậu: "Rớt cuộc nhà người có sức hút gì". Một lúc lâu sau, cậu thử thăm dò hỏi: "Mày nói xem... Nể mặt mày mà tao tạm thời tha thứ cho anh ta vài ngày được không?"

Con mèo nhỏ lười nhác quay đầu, vốn dĩ không muốn để ý đến cậu.

Sau đó Thịnh Diễn vô cùng miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi, nếu mày đã cố gắng khuyên tao như thế, vậy tao sẽ miễn cưỡng đồng ý vậy."

Con mèo nhỏ không nói lời nào, khiếp sợ quay đầu lại.

Thịnh Diễn chợt dạ che mắt nó lại: "Mày đừng nhìn tao, tất cả quyết định của người lớn đều là vì con cái, hơn nữa tao chỉ tạm thời tha thứ cho anh ta một chút thôi, làm gì phản bội hiệp nghị của chúng ta đâu?"

Cũng chỉ là tạm thời tha thứ một chút mà thôi.

Hơn nữa cũng không được nói cho Tần Tử Quy, nếu không con chim thối này sẽ lại giả vờ giả vịt với cậu.

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ, đoạn hạ quyết tâm lấy điện thoại ra, ấn vào app Cầu được ước thấy: "Xin hỏi, tôi có thể rút lại nguyện vọng muốn rời khỏi chỗ ngồi phong thủy hữu tình kia mà ước cái khác được không?"

Hệ thống trả lời rất nhanh: "Xin ký chủ cứ nói."

Thịnh Diễn mặt không chút thay đổi gõ chữ: "Hy vọng vết thương của Tần Tử Quy có thể mau chóng lành lại, cũng đừng đau như vậy nữa."

Cũng chỉ là lén lút tha thứ tí tẹo thôi, dù sao cũng không ai biết.

Thịnh Diễn cảm thấy mình vẫn là người chơi hệ lãnh khốc mười phần.

Mà bên kia cánh cửa, điện thoại Tần Tử Quy "Ting" một tiếng vang lên.

-

Chương 15

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

-

Đúng là không có ai biết, nhưng mà lại có một "con chim" biết.

Lại còn là con chim không tốt kia nữa.

Tần Tử Quy ngồi trên giường bệnh, nhìn thấy tin nhắn gửi đến hệ thống "Hy vọng vết thương của Tần Tử Quy mau chóng lành lại, cũng đừng đau như vậy nữa", khoé miệng cong lên một vòng cung rất nhỏ, sau đó đầu ngón tay ấn nút phê duyệt.

Thịnh Diễn ngoài cửa đang cool ngầu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ hệ thống ước nguyện này cũng rất nhân văn, dù một tuần chỉ có hai cơ hội được ước thôi, nhưng không ngờ còn có thể rút lại điều ước không thực tế lúc trước.

Thật ra cậu muốn ước sao Tần Tử Quy có thể lập tức khỏi hẳn, nhưng lại nhớ điều khoản không được đưa ra điều ước nào có thể gây ra rối loạn trật tự xã hội và vi phạm pháp luật, mà cũng sợ điều ước cao cấp quá bị hệ thống bác bỏ, nên mới điều chỉnh một chút.

(Ý là vết thương của anh iu phải dăm bữa nửa tháng mới lành hẳn, mà đừng cái khỏi luôn thì phi logic quá, sợ bị mang đi nghiên cứu nên ẻm mới giảm cấp độ xuống)

Được rồi, hệ thống cũng đồng ý rồi, vậy là có thể bớt đau một chút, tóm lại

cũng được.

Thịnh Diễn nhớ lại dáng vẻ không nói một lời nhưng lại đau đến mức trán đầy mồ hôi của Tần Tử Quy, đầu ngón tay gõ vào mép điện thoại, có hơi chần chờ.

Nhiệm vụ do App đưa ra tuy không vi phạm pháp luật nhưng lại có hơi khó nhằn.

So với nhiệm vụ sơ cấp của điều ước sơ cấp, lần đó ước có người chép phạt giúp cậu, nhiệm vụ đưa ra là ngủ một giấc với Tần Tử Quy; muốn rời khỏi chỗ ngồi phong thuỷ bảo địa thì phải thi đạt mức trung bình của cả khối; độ khó hoàn toàn không cố định, mà cũng không có quy luật nào.

Cho nên lần này nếu đưa ra nhiệm vụ đơn giản còn đỡ, chứ nếu mà nhiệm vụ khó quá thì...

Bỏ đi, khó thì khó vậy, có khó hơn nữa cũng khó hơn lên trời không?

Cậu, Thịnh Diễn, đại ca trường thực nghiệm, chỉ cần không vi phạm pháp luật, vậy thì chỉ có chuyện App không dám đưa ra nhiệm vụ, chứ tuyệt đối không có chuyện cậu không thực hiện được, nên dù có phải hái trắng trên trời, rỗng dưới biển, cậu cũng không...

Hả?

Thịnh Diễn còn chưa lập flag xong thì màn hình đã hiển thị nhiệm vụ: "Yêu cầu nhiệm vụ: Trong vòng 24h phải chăm sóc tận tay Tần Tử Quy, thoả mãn tất cả nhu cầu của đối phương, không được rời khỏi một tấc, quan trọng: Cấm nổi giận."

Cậu hoá đá tại chỗ.

Chăm sóc thì chăm sóc, cái gì gọi là chăm sóc tận tay, lại còn thoả mãn tất cả nhu cầu của đối phương, lại còn cấm nổi giận??

Cái App này chẳng lẽ không biết Tần Tử Quy gọi đòn cờ nào à? 24h kè kè bên người làm sao có thể không nổi giận được?

Hừ! Cái nhiệm vụ rác rưởi này tuyệt đối không thể hoàn thành được!

Thịnh Diễn tức giận lắm rồi đấy nhé.

Sau đó hung hăng hung hăng ấn "Chấp hành nhiệm vụ" =)))))))))

Bỏ đi, nhân loại như cậu không thể nông cạn giống loài chim kia được, nếu đã quyết định có ân báo ân, vậy thì phải báo đến cùng, coi như nể mặt con mèo vàng kia vậy.

Mới nghĩ thế, cánh cửa trước mặt đã mở ra

Thịnh Diễn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Như đứng ở cửa, bèn ôm mèo gọi: "Dì Tần."

Tần Như cúi đầu nhìn con mèo trong tay cậu, cười cười: "Là muốn nuôi con mèo này đây đúng không?"

"À, dạ."

Thịnh Diễn muốn giả vờ vừa rồi mình không nghe thấy gì cả, nhưng mà giả vờ hơi không được tự nhiên lắm.

Được rồi, Tần Như cũng không để ý đến, chỉ cúi đầu nhìn mèo.

Tuy rằng con mèo này hơi gầy một chút, cũng hơi bẩn một chút, cũng không dính người gì, nhưng lại có một đôi mắt đen tròn sáng bóng, nhìn rất thông minh. Con mèo nào cũng đều đẹp mã hơn chú mèo này nhiều, nhưng nó lại có đôi mắt đẹp, chẳng trách Thịnh Diễn lại thích nó.

Tần Như vốn đã thích động vật nhỏ với hoa hoa cỏ cỏ các thứ, hơn nữa Tần Tử Quy lại hiếm khi chủ động đưa ra yêu cầu gì, bây giờ nhìn thấy con mèo này rất khiến người ta yêu thích, cũng nghĩ mang về nhà nuôi rất tốt, bèn sờ

sờ đầu nói hỏi: "Con mèo này tên là gì vậy?"

"M..." Thịnh Diễn vốn định gọi là Meo Meo, kết quả mới nói đến bên miệng, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng mình gọi Meo Meo bị người ta bắt gặp, đành phải phanh gáp. Cậu nhìn Tần Như, nói chắc nịch: "Nó là con mèo đực, tên là Cuckoo."

Meo Meo đột nhiên bị đổi tên quay đầu lại: "?"

Thịnh Diễn lại che mắt nó tiếp.

Tần Như cảm thấy mình nghe lầm, xác nhận lại một lần nữa: "Cúc Cu á?"

*

Thịnh Diễn không để ý đến ánh mắt chằm chằm của Tần Tử Quy ở chỗ kia ném về bên này, gật đầu khẳng định: "Vâng, tên là Cuckoo, C-U-C-K-O-O ấy ạ."

Dịch ra tiếng Trung, có nghĩa là chim đỗ quyên. (a.k.a tử quy)

"..."

Tần Như quay đầu nhìn Tần Tử Quy: "Con thấy thế nào?"

Dù sao nuôi mèo đực sau này còn phải đưa đi triệt sản, còn cả vấn đề trùng tên với một vị ở đây nữa.

Mà Tần Tử Quy chỉ dựa vào gương nhìn Thịnh Diễn, hai mắt híp lại, nhìn rất không thân thiện, tỏ vẻ: Gia không hài lòng.

Thịnh Diễn vênh cằm lên, tỏ vẻ: Gia không nhường đâu.

Mắt thấy hai người sắp ầm ĩ đến nơi, Tần Như đang chuẩn bị khuyên thì Tần Tử Quy đã thản nhiên thu hồi tầm mắt: "Ừm, vậy gọi nó là Cuckoo đi."

Lời khuyên vừa mới đến bên miệng Tần Như: "?"

Này là thoả hiệp rồi à?

Được rồi.

Cô nhớ lại, sở thích của Thịnh Diễm là đi khiêu chiến giới hạn của Tần Tử Quy, mà sở thích của Tần Tử Quy lại là không ngừng thu hẹp giới hạn của mình.

Trò chơi của hai anh em tụi nó, không đến lượt người dì như cô can thiệp.

"Được, mấy đứa nói là Cuckoo thì gọi là Cuckoo vậy, để dì dẫn nó đến bệnh viện thú y kiểm tra sức khoẻ trước, mua chút đồ cần thiết. Hai đứa về nhà trước đi, dì bảo tài xế đưa hai đứa về." Tần Như bế con mèo vừa mới được đổi tên Cuckoo từ trong tay Thịnh Diễm đi.

Bình thường con mèo này khi ở cùng Thịnh Diễm, muốn bao nhiêu ngạo kiêu thì có bấy nhiêu ngạo kiêu, quả thực đúng là vua của cái ngõ nhỏ sau trường đấy.

*ngạo kiêu: đại khái là nghiện còn ngại ấy

Kết quả được Tần Như ôm trong lòng một cái, cứ như là biết ai mới là kim chủ, lập tức mềm nhũn nắm lấy tay Tần Như, ngoan ngoãn cọ cọ đầu hai cái, còn kêu meo meo, khiến Tần Như thích không chịu được, vui vẻ ôm nó rời đi.

Thịnh Diễm không nhịn được lườm bầu: "Sao con mèo này lại hai mặt thế!"

Tần Tử Quy lười nhác nhấc chân khỏi giường, cúi đầu vén ống quần: "Chắc là học theo chủ nhân của nó thôi."

Thịnh Diễm quay đầu lại: "Ý gì chứ hả?"

Tần Tử Quy mặt không đổi sắc: "Khen cậu đấy, ra ngoài biết lập uy, về nhà lại biết nghe lời."

Thịnh Diễn: "?"

Khen thật đúng không?

Hình như thật.

Mà hình như cũng không đúng lắm.

Chưa đợi cậu nghĩ rõ ràng xong thì đã nghe người kia hít lạnh một cái, ngược mắt lên nhìn thì thấy Tần Tử Quy tự mình xuống giường, chân trái vừa chạm đất đã động vào miệng vết thương.

Cậu nhất thời không nghĩ đến những thứ khác nữa, vội vàng đi lên đỡ lấy nhưng vẫn không quên trách: "Không nhìn thấy tôi đang đứng bên cạnh à? Không biết gọi người chặc?"

Tần Tử Quy rũ mí mắt, như là lơ đãng trả lời: "Tôi còn tưởng cậu thấy tôi phiền?"

Thịnh Diễn khựng lại, sau đó cúi đầu ra chiều tức giận ném lại một câu: "Phiền, phiền chết luôn ấy, nhưng tôi cũng không phải người không có lương tâm. Đã nói sẽ chăm sóc anh thì nhất định sẽ làm được. Nhưng anh cũng không được voi đòi tiên đâu, nếu không đừng trách tôi không rộng lượng."

Thịnh Diễn nói xong thì ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt uy hiếp.

Giống như chỉ cần Tần Tử Quy dám được voi đòi tiên là cậu có thể vung tay rời đi.

Nếu như không nhận được thông báo về điều ước nho nhỏ kia của cậu cùng với thông báo sẽ chấp hành nhiệm vụ, có khi Tần Tử Quy còn tin câu đấy là thật.

Nhưng đối mặt với vẻ hung dữ này của Thịnh Diễn, hẳn chỉ cảm thấy đôi

mắt này thật xinh đẹp, con ngươi hơi nhạt màu, lại sạch sẽ không dính chút tạp chất, giống như một miếng lưu ly trong suốt, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy xấu hổ vì tâm tư bẩn thỉu của mình.

Tần Tử Quy cúi người thật lâu, tránh đi tầm mắt của cậu: "Ừm, được, nghe lời cậu."

Không được voi đòi tiên, chỉ cần tha thứ cho hắn, để ý đến hắn, làm nũng với hắn như trước kia là được rồi.

Tần Tử Quy đưa ra nhiệm vụ đơn giản như vậy chỉ vì muốn để bé ngạo kiều này một lý do danh chính ngôn thuận chăm sóc hắn thôi.

Tuy nhiên, hắn lại quên mất trên đời này còn có câu "Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng."

Thật ra vết thương của hắn không tính là nặng, không bị tổn thương gân cốt, chỉ là không nên dùng sức chân trái quá mạnh, nếu không miệng vết thương sẽ dễ bị nứt ra. Nên khi đi lại cần có người giúp đỡ.

Mà thời tiết mùa hè vốn đã nóng bức, trong không khí tràn ngập hơi nóng như thủy triều, mồ hôi ướt đầm dính vào da, nếu tiếp xúc lâu thì sẽ cảm nhận được rõ ràng điều này.

Mà hết lần này tới lần khác Thịnh Diễn cứ không chịu thành thật, tay cứ nhúc nhích nhúc nhích đã đành, lại còn cứ luôn miệng nói chuyện với hắn, hô hấp nóng rực không ngừng phả vào bên tai bên cổ Tần Tử Quy, trên chọc Tần Tử Quy, khiến hắn cả đường đi đều phải làm bộ lạnh mặt, không dám nhìn cậu nhiều thêm một cái.

Vất vả lắm mới về đến nhà, quần áo hai người gần như ướt đầm, Thịnh Diễn cuối cùng cũng nằm sấp lên ghế sofa nhỏ trong phòng Tần Tử Quy, nghiêng đầu nhìn anh hỏi: "Tần Tử Quy, rốt cuộc anh có ý kiến gì với tôi hả, dọc đường đi tôi vất vả như thế mà anh cũng không chịu nhìn tôi lấy một cái."

Tần Tử Quy không nhìn cậu, chỉ lấy ra một bộ quần áo sạch chuẩn bị vào tắm, kết quả mới đi được hai bước thì nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn, tiểu thiếu gia mệt đến mức chỉ muốn nằm ườn ra giường đã lại hừ hừ đứng dậy.

Nhìn Thịnh Diễn như thế hẳn cũng đau lòng, cúi đầu nói: "Cậu nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi tắm rửa thay quần áo trước."

Thịnh Diễn xoa xoa bả vai: "Tôi biết chứ, nếu không tôi ở đây làm gì."

Tần Tử Quy: "?"

Thịnh Diễn nhướn mày: "Không phải tôi thì còn ai vào đây tắm rửa thay quần áo giúp anh hả?"

Tần Tử Quy: "Không..."

"Sao lại không?"

Nhiệm vụ trên app yêu cầu nửa bước không rời, cậu cũng chỉ đành nửa bước không rời, một bước cũng không được.

Thịnh Diễn thẳng thắn: "Phòng tắm trơn như thế, mà chân anh lại không thể... không thể dính nước, nhỡ mà bị ngã hay bị nặng hơn thì làm sao bây giờ?"

Cũng tốt hơn là bị cậu trêu chọc đến chết.

Tần Tử Quy lạnh lùng trả lời: "Tôi sẽ không ngã."

Thịnh Diễn không tin: "Anh nói không thì là không chắc?"

"Tôi nói không thì là không. Tôi cho rằng ngay cả khi bị thương, tôi cũng cần có quyền riêng tư chứ." Hiếm khi nào mà Tần Tử Quy không nhường Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn lại hoàn toàn không coi trọng: "Cái này thì tính gì? Khi còn bé chẳng phải hay tấ/m chung lắm sao, bây giờ anh lại ra vẻ cho ai xem thế?"

"..."

Cậu vẫn biết là chuyện khi còn nhỏ đấy à.

Tần Tử Quy cúi đầu, khẽ thở hắt ra, đang chuẩn bị giải thích tử tế với Thịnh Diễn rằng chuyện này khác khi còn bé, Thịnh Diễn đã đột nhiên hiểu thấu vấn đề "A" lên một cái: "Tôi hiểu rồi!"

Tần Tử Quy ngược mắt nhìn cậu.

Chẳng lẽ tảng đá đã thông suốt rồi ư?

Thịnh Diễn nghiêm túc đón nhận tầm mắt của hắn: "Tần Tử Quy, đừng nói là anh tự ti đấy nhé?"

Tần Tử Quy: "?"

Thịnh Diễn nhú mày: "Nhưng không phải chứ, dáng người anh cao như vậy..."

Tần Tử Quy: "..."

Bao nhiêu bực bội đều bị câu này chặn lại.

Hắn đột nhiên cảm thấy may sao mình và Thịnh Diễn từng chiến tranh lạnh một lần rồi đấy, nếu không đến giờ không bị ghen chết thì cũng là tức chết.

"Không sao, tôi không cười nhạo anh đâu."

Thịnh Diễn cảm thấy mình quả thực đúng là một anh hùng nghĩa hiệp.

Mà vẻ mặt Tần Tử Quy giờ này đã đen hơn cả sáng hôm bị gọi là "Tử Quy

không phải chim tốt" rồi.

Hắn rũ mắt lạnh lùng nhìn Thịnh Diễn, Thịnh Diễn cũng ngược mắt khó hiểu nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, không nói rõ được là ai đang khiêu khích ai.

Cho đến khi Tần Tử Quy đột nhiên dựa vào khung cửa, híp mắt lại cười với Thịnh Diễn một cái, giọng nói cũng khàn khàn: "Nếu không thì cậu thử xem?"

Dáng người hắn vốn cao, khung xương cũng cứng rắn, trên người tự mang theo cảm giác áp bách người khác. Lúc này đang dựa ra đằng sau, con người híp lại nhìn từ trên xuống, đôi mắt hẹp dài sắc bén hiện ra, cả người tràn ngập tính xâm lược công kích của sinh vật giống đực.

Cho dù Thịnh Diễn trì độ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm của một con mồi sắp bị nuốt sống.

Theo bản năng, cậu cảm thấy mình nên chấm dứt đề tài này ngay bây giờ.

Nhưng mà bản tính hiếu thắng trời dấy, cậu vốn không muốn thua ai, huống hồ lại còn thua Tần Tử Quy!

Hừ, cậu lựa chọn kiêu ngạo nâng cằm, hừ lạnh: "Thử thì thử!"

-

Tác giả có lời muốn nói: Cho cậu ấy thử! Cho cậu ấy biết ai mới là người tự ti!!!

Hết chương 15.

Lời editor: Huhu sorry mọi người vì thời gian qua bỏ bê truyện lâu quá, nhưng mà mình cũng không dám hứa sắp tới sẽ đăng truyện nhanh được, thôi thì cứ thư thả 1-2 tuần 1 chap nhé, vì chỉ có 1 mình nên bị ngợp ý T.T

Chỉ dám nói là sẽ không drop đâu nhaaaaa

Chương 16

Chương này có pass, gợi ý pass xem ở chương 15 trên wordpress hén ^ ^

Chương 17

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

-

Mặc dù không biết tại sao ông giới con này lại tự nhiên cúi kính, nhưng Tần Tử Quy vẫn bình tĩnh nhắc nhở: "Tôi không có ý kiến gì về việc cậu dùng ba đồng hai hào can thiệp việc ăn mặc của tôi, nhưng tôi không thể không nhắc nhở một câu, áo sơ mi đồng phục của học sinh chỉ có một màu trắng thôi."

Thịnh Điển: "...?"

Đồng phục học sinh?

Cậu cúi đầu mở avatar của Dụ Thần một cái, xác nhận đúng là Tần Tử Quy mặc áo sơ mi đồng phục thật.

Áo sơ mi màu trắng khoác trên người thon dài cao ngất, di dưới bóng râm chiều hoàng hôn, nhìn qua chẳng khác nào poster phim thanh xuân vườn trường.

Nhưng sự thật là áo trắng đồng phục của họ là kiểu rộng thùng thình, vải thì mỏng dính mỏng dáng, nam sinh tuổi này phần lớn thì đều gầy như que trúc, nên hay bị nói là khoác bao tải đi học. Thịnh Điển ghét bỏ nó hai năm liền không mặc, sao đến lượt Tần Tử Quy lại đẹp thế chứ?

Thịnh Điển nhíu mày ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Tử Quy, sau đấy nhìn thấy bờ vai Thái Bình Dương của hắn. Lướt qua bờ vai nhìn qua tấm gương phía sau, đối diện với bản thân mình - khung xương gầy nhỏ đặc trưng của

lứa tuổi này.

Thịnh Diễn: "..."

Phút yên lặng ngán ngủi.

Cậu nhận ra rồi.

Tần Tử Quy là tên chó thồ bỉ lén lút bổ sung canxi sau lưng cậu!

Cuối cùng Thịnh Diễn cũng tìm được lý do mình tức giận, thế nên cực kỳ hợp tình hợp lý gây sự: "Thì anh không mặc đồng phục học sinh nữa là được!"

"?" Tần Tử Quy không hiểu Thịnh Diễn suy nghĩ kiểu gì mà lại lôi áo sơ mi trắng vào đây, nhưng dù sao hắn cũng không muốn náo loạn với cậu, vì thế không chút để ý gật đầu: "Được, cậu nói thế nào chính là thế đó."

Nói rồi cúi người lấy một cái khăn tắm mới trong tủ ra: "Tắm đi, rồi thay quần áo, đừng để bị cảm lạnh."

Thịnh Diễn vốn chả cảm thấy gì, nhưng nghe hắn nói thế mới thấy cả người dính dính đến khó chịu, không nói nhiều nữa. Một hơi uống sạch bịch sữa trong tay rồi tùy tiện vứt đồng rác trên bàn ném vào thùng rác, sau đấy lại điu bạn học nửa tàn tật nhìn qua gần như không thể đi lại một mình Tần Tử Quy này rồi mới cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm đóng lại, rất nhanh đã truyền đến tiếng nước ào ào.

Tần Tử Quy dựa theo sắp xếp của ông giới con, thay một cái áo thun màu đen, đi đến trước bàn làm việc, vừa cầm điện thoại lên định hỏi Trần Du Bạch hôm nay có những bài tập gì thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Lão Tần, Tần ca, đại hội trưởng Tần, mở cửa, tôi đại diện hội học sinh đến hỏi thăm cậu đây." Ngoài cửa truyền đến giọng nói uể oải của Trần Du Bạch.

Tần Tử Quy dùng tư thế đi lại cơ bản coi như bình thường, từ tốn đi qua hành lang, mở cửa nhìn Trần Du Bạch lưng đeo cặp sách, tay trái xách một cái cặp to, tay phải còn cầm một cái cặp nữa: "Sao cậu lại đến đây?"

Trần Du Bạch giơ hai cái cặp sách lên: "Bài tập về nhà của các cậu, lão Chồn bảo tôi mang đến cho các cậu, hơn nữa còn bảo tôi đặc biệt chuyển lời cho Thịnh Diễn, trong ba ngày đã xin nghỉ hai lần, loại hành vi này gọi là con lừa tè nhiều lười kéo phân*. Vậy nên vì để đốc thúc, lão yêu cầu hôm nay cậu ta phải tự giác sửa lại tất cả các bài thi cuối kỳ, nếu không... tất cả các đề sai trong kỳ thi này sẽ phải chép lại mười lần."

***做懒驴上磨屎尿多** ám chỉ con lừa vì lười biếng không muốn kéo phân mà thích lấy việc đi tè để trốn, dùng để nói những ai lười biếng trốn việc.

đề sai: là một kiểu chữa bài bên Trung Quốc, theo đó sẽ chép lại những câu làm sai sang một bên, bên còn lại sẽ ghi cách làm đúng.

Tần Tử Quy cầm lấy cặp sách: "Không phải là tôi cùng xin nghỉ với cậu ấy à?"

"À, về phần cậu thì, lão Chồn nói cứ nghỉ ngơi đi, chăm sóc cơ thể cho tốt, trước khi chặt củi cần mài đao thật sắc." Trước giờ Trần Du Bạch đều nói chuyện chậm chậm, cảm giác như đang trào phúng ngầm vậy.

Tần Tử Quy nghe vậy hơi nhíu mày, thái độ thiên vị này của Hoàng Thư Lương cũng thật là.

Trần Du Bạch biết hẳn đang thấy bất bình thay cho Thịnh Diễn, nhưng nghĩ đến chuyện của hai người họ thì không nói tiếp đề tài này nữa, chỉ liếc mắt nhìn hai chân dài đang yên đang lành đứng trên đất của Tần Tử Quy: "Chưa què à?"

Tần Tử Quy mặt không đổi sắc: "Què rồi."

Trần Du Bạch: "... Hiếu rồi."

Im lặng đầy ăn ý.

Trần Du Bạch nói: "Cần anh em phối hợp diễn cùng thì cứ nói."

Tần Tử Quy lười quản y: "Cậu đừng làm loạn thêm là được."

"Sao lại gọi là làm loạn thêm chứ!" Trần Du Bạch rất có tinh thần đồng đội, "Có điều nói đến chuyện này, tôi ngược lại có một thứ không biết có nên nói hay không."

Tần Tử Quy nhướn mày.

Trần Du Bạch lấy một ly trà sữa từ trong túi ra: "Dụ Thần lớp 6 bảo tôi đưa cho cậu, nói là Thịnh Diễn đánh cậu, cô ấy thân là lớp trưởng đến cáo lỗi thay cậu ấy."

"Thịnh Diễn đánh tôi?" Tần Tử Quy nhay bén nắm được trọng điểm.

Trần Du Bạch ừ hử một tiếng: "Toàn trường đều đồn như vậy đấy, nói là vì cậu bắt được Thịnh Diễn trốn học, hại cậu ta bị lão Chồn bắt chép nội quy học sinh, cậu ta lại trào phúng cậu không phải là chim tốt, hai người các cậu liền hẹn trưa nay ra sau trường đánh nhau, sau đấy thì đều cùng nhập viện, từ nay trở đi kết huyết hải thâm thù, một sống một còn."

Tần Tử Quy: "..."

Không biết nếu những người đó biết Thịnh Diễn giờ đang trong phòng tắm của hắn, ngâm mình trong bồn tắm của hắn, dùng sữa tắm của hắn thì sẽ có cảm giác gì.

"Nhưng Dụ Thần là ai?" Tần Tử Quy nghiêm túc hỏi.

Trần Du Bạch: "..."

Được rồi, Tần Tử Quy cả đời này cũng chỉ biết mỗi cái người họ Thịnh kia thôi.

Y nhân cơ hội mở danh thiếp wechat của Dụ Thần ra giơ trước mặt Tần Tử Quy: "Nhìn đi, người một lòng một dạ coi cậu là nam thần, ảnh đại diện wechat cũng đặt là cậu, nói muốn khích lệ mình từ lớp 6 thi được vào Thanh Bắc, cậu có thể có tâm chút được không?"

Tần Tử Quy không nói gì, chỉ nhìn vào ảnh đại diện của cô gái này.

Là ảnh hần mặc áo sơ mi trắng.

Hơn nữa còn học lớp 6, là người Thịnh Diển quen biết.

Tần Tử Quy nháy mắt hiểu ra, hình như hần biết vì sao Thịnh Diển lại tự nhiên cúi kính rồi.

Chỉ là... có chút... hần vẫn chưa thể xác thực được.

Vì có lẽ kiếp trước Thịnh Diển hần là con cá nóc thành tinh, đang đứng không có việc gì cậu cũng có thể nổ tung được cơ mà.

Nhưng trà sữa vị này lại là vị Thịnh Diển thích uống.

Cũng không biết sau khi uống thì có thể tiêu bớt oán khí được không.

Nghĩ nghĩ, Tần Tử Quy nhận trà sữa từ tay Trần Du Bạch: "Cốc trà sữa này tôi nhận, cậu mua cho tôi một cốc y như đúc trả lại cho cô gái kia, nói là tôi tịch thu."

Trần Du Bạch: "?"

Y vừa định đặt câu hỏi, trong phòng đã truyền đến âm thanh của Thịnh Diển: "Tần Tử Quy! Người đâu rồi!"

Chỉ thấy Tần Tử Quy trực tiếp lật mặt, không chút do dự "phanh" một tiếng đóng sập cửa nhà, quay đầu lại đáp: "Tôi ở đây."

Để lại Trần Du Bạch bất ngờ không kịp đề phòng tí nữa thì bị phang thẳng mũi: "???????"

Dùng xong liền ném??

Tần Tử Quy có còn là con người không?!

Mà Thịnh Điển vừa tắm rửa xong lau tóc đi ra ngoài không biết chuyện gì, chỉ biết vừa ra khỏi phòng đã thấy Tần Tử Quy đang dựa vào cửa, hơi giữ lấy cái chân bị thương kia, nhìn qua có chút không thoải mái, nhíu mày hỏi: "Chân anh đã thành vậy rồi mà còn chạy loạn là sao hả?"

"Hoàng Thư Lương bảo Trần Du Bạch mang cặp sách về cho chúng ta." Tần Tử Quy nói xong, nhân tiện truyền đạt lại bài tập với yêu cầu trừng phạt mà lão Chồn giao cho Thịnh Điển.

Thịnh Điển đang lau tóc mà như bị sét đánh, đứng ngây ngốc tại chỗ.

Mắt thấy Tần Tử Quy chuẩn bị khom lưng cầm cặp sách trên đất lên cậu mới phản ứng lại, vút khăn tắm xuống: "Anh đừng lộn xộn."

Rồi một tay xách cặp, một tay đỡ Tần Tử Quy đang vô cùng yếu ớt về phòng.

Dìu xong, ném Tần Tử Quy lên giường, đang chuẩn bị giáo dục hẳn không có việc gì thì dừng chạy lung tung, kết quả còn chưa kịp chống nạnh đã liếc thấy trà sữa trong tay Tần Tử Quy, vì thế lời nói đến bên miệng liền biến thành: "Ở đâu ra đấy?"

Tần Tử Quy đang chuẩn bị mở miệng.

Thịnh Điển đã nghĩ ngay đến, hỏi: "Dạ Thần nhờ Trần Du Bạch tặng à?"

Tính toán, nhưng lại không suy tính cặn kẽ.

Tần Tử Quy nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Mà sự do dự ngần ngại này ở trong mắt Thịnh Diển là ngầm thừa nhận, thế là cảm giác khó chịu nào đó nháy mắt phóng đại vô hạn trong từng tế bào của cậu: "Đồ tồi!"

Tần Tử Quy: "?"

Hắn chỉ là chưa kịp giải thích thôi mà, sao lại thành đồ tồi rồi?

Thịnh Diển thở phì phì ném ra một câu với hắn: "Uống trà sữa đi! Trong 24 tiếng nữa đừng có mà nói chuyện với tôi! Đừng làm phiền tôi học tập!"

Nói xong liền xách cặp trên bàn, lấy ra một quyển rồi ngồi quay lưng lại với Tần Tử Quy mà học, xem ra thật sự không muốn nói chuyện với Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nhìn cốc trà sữa trong tay, không biết rốt cuộc là Thịnh Diển và Dụ Thần đã từng có gì, hay là vì cảm thấy Dụ Thần coi hắn là nam thần mà không phục, hay là vì cái gì khác.

Chỉ là sợ hắn với Thịnh Diển văt vả lắm mới làm hoà được, giờ lại náo loạn, nên hắn chỉ khẽ mím môi cúi đầu đặt trà sữa ở nơi Thịnh Diển xoay người là có thể lấy được, không nói gì nữa.

Hắn không nói lời nào, Thịnh Diển lại càng tức giận. Mà muốn nổi giận thì lại nhớ đến nhiệm vụ trong vòng 24 tiếng không được phép tức giận; muốn tông cửa rời đi thì lại phải chăm sóc kè kè bên người kia; không hiểu sao vô duyên vô cớ tức giận mà còn không được bộc phát, chỉ có thể vừa cầm bút vừa lải nhải sửa bài thi.

Nhưng chưa được bao lâu, cái bút đã ngừng.

Bài thi này sao mà cmn khó thế hả!

Mặc dù trông bài tập về nhà của cậu và Tần Tử Quy giống nhau, đều là sửa lại bài thi, nhưng trên thực tế lại có sự khác biệt về lượng.

Điểm tối đa là 750, Tần Tử Quy được 723, từ vựng bị trừ 4 điểm, đọc hiểu trừ 5 điểm, viết luận bị trừ 6 điểm, tiếng Anh bị trừ 2 điểm, ngoại trừ những chỗ này, các bài thi khác bị sai rất ít.

Mà Thịnh Điển được 327 điểm, ngoại trừ những lỗi chủ quan và bài luận, những chỗ không làm sai hay không cần sửa rất ít.

Cho nên hai người, một người thì dựa vào đầu giường, gập một chân, tay cầm bút bất động, nghĩ đến thứ mình muốn đến xuất thần.

Còn người kia thì nằm sấp lên bàn, nhìn đồng bút đỏ rực rỡ khắp núi rừng, nóng nảy gãi gãi tóc thành ổ gà, cảm thấy đầu mình ong lên rồi.

Thịnh Điển cảm thấy đồng việc mà lão Chồn giao cho cậu không hợp lý tí nào.

Nếu cậu biết sửa bài thi thế nào thì chẳng phải là cậu đã biết làm đúng rồi à? Nếu cậu đã biết làm đúng bài thì cậu sẽ làm sai trong kỳ thi được chắc?

Cũng không phải chỉ 2 ngày mà cậu có thể đột nhiên hiểu được hết chỗ đề này. Logic đơn giản như vậy, sao Hoàng Thư Lương lại không hiểu được chứ?

Thịnh Điển lật qua lật lại những đề này, nhìn thế nào cũng không hiểu, bực hết cả mình.

Vốn cậu định hỏi Tần Tử Quy, kết quả vừa quay đầu đã thấy Tần Tử Quy đang dựa vào đầu giường, đeo cặp kính gọng bạc, đôi chân dài gập lại, làn da dưới lớp áo thun màu đen khi hấn cúi đầu lạnh lùng đến chói mắt, mặt mày đen nhánh càng tô điểm thêm cho vẻ lạnh nhạt. Ấy, cả người nhả nhận bại hoại đến cực điểm, nhất thời cậu lại càng tức giận hơn.

Đồ tồi!

Suốt ngày chỉ biết ra cái vẻ đẹp trai đi trêu ong gheo bướm!

Lúc trưa mình mua cho hấn cốc trà sữa siêu to khổng lồ thì một ngụm cũng không uống, kết quả vừa quayd đầu đã nhận lấy trà sữa của người khác, tức tím người!

Thịnh Diễn cũng không biết rốt cuộc mình đang tức giận cái gì, chỉ là vừa nghĩ đến nếu Tần Tử Quy thật sự có bạn gái thì sẽ không có thời gian đi chơi với mình, cũng sẽ không ở bên mình giống như trước kia nữa. Trong lòng Thịnh Diễn ghen đến hoảng hốt, cảm thấy Tần Tử Quy là người có mới nới cũ.

Cậu cũng biết mình như thế rất không hợp lý.

Nhưng cậu chính là không nói đạo lý như thế đấy!

Dù sao cậu chỉ biết cậu không muốn nói chuyện với Tần Tử Quy, nhưng nếu cậu không nói chuyện với Tần Tử Quy thì những đề sai này cậu sẽ không biết làm, mà không biết làm thì sẽ không sửa xong, không sửa xong thì sẽ phải chép lại mười lần đề sai.

Thế có khác gì giết cậu đâu!

Hơn nữa phải đến thứ tư tuần sau thì mới có thể làm mới hệ thống ước nguyện được, mấy ngày nay rốt cuộc nên chịu đựng thế nào đây? Thịnh Diễn nằm sấp trên bàn, khuôn mặt xinh xẻo đã tuyệt vọng lắm rồi.

Sớm biết đã không lãng phí cơ hội được ước nguyện cho Tần Tử Quy chỉ đáng ba đồng hai hào kia, mặt người dạ thú không có lương tâm, còn không bằng hứa lần tới thi môn nào cũng qua còn hơn.

Thịnh Diễn nghĩ thì nghĩ thế, nhưng suy nghĩ muốn mở app đổi nguyện vọng thì một chút cũng không có.

Chỉ là nghĩ đến lần tới thi môn nào cũng phải đạt chuẩn thì cậu đột nhiên ngẩn người, sau đó đột ngột ngồi thẳng dậy, ha, đâu phải chỉ có mỗi Tần Tử Quy mới học giỏi đâu!

Lúc trưa vì muốn được thi tốt, không phải Cầu Du đã giới thiệu cho cậu một "soái thần" sao?

Hỏi cậu ta đi!!!

Thịnh Diễn cảm thấy quả thực mình đúng là thông minh nhất thế giới luôn, dù sao vấn đề có thể giải quyết bằng tiền đều không thành vấn đề, vì thế lập tức nhân cơ hội mở QQ ra, click vào ảnh đại diện của "Soái thần đệ nhất thiên hạ", gửi tin nhắn: "Alo?"

Bên kia nhanh chóng trả lời: [?]

[S.]: "Nhận mỗi làm ăn mới không?"

[Soái thần đệ nhất thiên hạ]: "???"

[S.]: "Sửa đề sai, lựa chọn điền vào chỗ trống mỗi câu 10 tệ, câu hỏi lớn mỗi câu 20 tệ, nhận hay không?"

[Soái thần đệ nhất thiên hạ]: "..."

[Soái thần đệ nhất thiên hạ]: "Anh đợi một chút, tôi suy nghĩ đã."

Cái này còn cần phải suy nghĩ á?

Thịnh Diễn nhú mày.

Chỉ riêng bộ đề thi này của cậu, làm xong đã nhận hơn 1000, chẳng lẽ lại không dễ kiếm hơn việc chỉnh sửa tài liệu học tập chắc?

Hay chê ít tiền?

Thịnh Diễn suy nghĩ một chút, trực tiếp nhắn: "Nếu chê giá thấp, cậu cứ tùy tiện ra giá, tiền không thành vấn đề."

Dù sao cậu có đủ vốn cho tên kia lừa gạt.

Một lúc lâu sau, bên kia trả lời: "Đây không phải vấn đề tiền."

[S.]: "?"

[Soái thần đệ nhất thiên hạ]: "Chủ yếu là vấn đề về thời gian."

[S.]: "??"

[Soái thần đệ nhất thiên hạ]: "Gần đây tôi quả thật không có thời gian, có điều nếu như anh sốt ruột thì cũng không hẳn là không có cách."

[S.]: "Nói nghe thử xem."

[Soái thần đệ nhất thiên hạ]: "Tôi có một đồng nghiệp có thể giới thiệu cho anh, người này học cùng khối với anh luôn, thành tích cũng rất tốt, chỉ là thân thể có hơi đáng thương, cho nên càng cần mỗi làm ăn này hơn tôi. Nếu anh đồng ý thì thêm acc này nhé."

[Soái thần đệ nhất thiên hạ] gửi một danh thiếp [Đáng thương đệ nhất thiên hạ] cho bạn.

Thịnh Diễn nhìn danh thiếp cùng một loại ID và avatar sắc mùi HKT kia: "..."

Thật sự đúng là cùng một băng đảng, nhìn qua chẳng đáng tin cậy chút nào.

Có điều cậu không có tư cách chọn, chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống, nhanh chóng nhắn lại "Được, cảm ơn cậu" rồi gửi lời mời kết bạn với nick kia.

Hắn đối phương đã được [Soái thần đệ nhất thiên hạ] phím trước, nên chấp nhận lời mời kết bạn rất nhanh.

Thịnh Diễn cũng một phát đi thẳng vào vấn đề luôn, chả buồn nói nhảm mà

trực tiếp gửi ảnh bài thi và thu lao qua, đoạn mới hỏi: "Anh em, xem có vấn đề gì không? Bài thi thực tế của trường tôi còn khó hơn các trường khác một chút, nếu không được thì cứ nói thẳng."

Cậu cũng chỉ nói thật thôi, chương trình giảng dạy ở Thực nghiệm khó kinh người, đề thi cũng là trường tự ra, độ khó so với các trường công lập bình thường thì cách xa tám con phố, nên học bá ở trường khác cũng có thể chỉ là học thường ở Thực nghiệm, có một vài câu hỏi lớn chưa chắc đã biết làm.

Tuy nhiên, bên kia chỉ trả lời ngắn gọn súc tích: "Không khó, dễ thôi."

[S.]: "???"

[Đáng thương đệ nhất thiên hạ]: "Tôi đi thi, thấp nhất là 720 điểm."

[S.]: "???"

[S.]: "Anh bạn, đừng khoe khoang, người bạn giỏi nhất của tôi lần kiểm tra liên thành phố này cũng chỉ được 723, cậu có thể giỏi hơn cậu ấy được chắc?"

[Đáng thương đệ nhất thiên hạ]: "Nếu cậu ta giỏi thế thì sao cậu không đi nhờ cậu ta luôn?"

[S.]: "..."

[S.]: "Không quen."

[Đáng thương đệ nhất thiên hạ]: "Không phải là bạn tốt nhất sao?"

Thịnh Điển: "..."

Sao mà phiền thế!

Cậu cúi đầu nhanh chóng gõ chữ, đang chuẩn bị nhấn "Chúng ta đang bàn chuyện làm ăn, không nói chuyện cá nhân." thì đối phương đã gửi trước:

"Giận rồi sao?"

Thịnh Diễn: "..."

Người này có vấn đề!

Rất nhanh, đối phương đã gửi tiếp: "Nếu cậu không chê thì có thể nói chuyện phiếm với tôi, bởi vì gần đây cậu bạn thân nhất của tôi cũng giận tôi, nói không chừng chúng ta còn có thể đồng cảm với nhau."

Hơi dừng lại, rồi bổ sung thêm một tin: "Dù sao có vài lời đối với người quen thì không dễ nói, nhưng lại có thể nói với người lạ. Hơn nữa, người trong cuộc u mê, nói không chừng người ngoài có thể đưa ra lời khuyên tốt thì sao!"

Cũng đúng.

Bình thường Thịnh Diễn không phải là kiểu người thích nói về mấy chuyện tình cảm với người khác, bởi cảm xúc của cậu trực tiếp và rõ ràng, đến nhanh mà đi cũng nhanh, cơ bản là không hình thành nên vấn đề gì lớn.

Nhưng hôm nay, mớ phiền não này khiến cậu thấy khó hiểu.

Hơn nữa cậu lại không phải người giỏi giấu diếm chuyện gì đó, cậu mà không nói ra thì ghen ứ cả người mất.

Chắc đối phương là một đối tượng trò chuyện không tệ...nhỉ?

Dù sao đối phương cũng không biết cậu là ai, cũng sẽ không tiết lộ chuyện riêng tư, ngay cả họ tên cũng không biết, nói chung so với việc giữ mãi trong lòng ngực thì nói ra tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Vì thế Thịnh Diễn mím môi, sau một thời gian ngẩn cân nhắc, trịnh trọng gõ ra một dòng chữ: "Nếu cậu đột nhiên cảm thấy anh em tốt nhất của cậu đẹp trai đến mức khó chịu, cậu sẽ làm gì?"

Ngày khi tin nhắn vừa được gửi đi.

Tần Tử Quy đang sau cậu bất giác nhướn mày.

-

Hết chương 17.

Chương 18

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Đẹp trai đến khó chịu.

Đầu ngón tay Tần Tử Quy mân mê năm chữ này.

Hắn thừa nhận, nháy mắt khi mới nhìn thấy năm chữ này, hắn thấy cực kỳ sung sướng, nhưng khi nhìn đến lần thứ hai thì lại thấy Thịnh Diễn đúng là chúa tể ngôn từ.

Lúc nào cũng có thể dùng những chữ bình thường nhất tạo thành những kết hợp từ đầy kỳ lạ để biểu hiện chính xác những suy nghĩ phức tạp nhất, ví dụ như câu "tử quy không phải là chim tốt" hôm bữa.

Có điều Tần Tử Quy vẫn chưa chắc chắn hắn đẹp trai đến độ khó chịu thế nào.

Hắn lại nhớ hình như Thịnh Diễn rất không hài lòng với việc Dụ Thần coi hắn là nam thần, đặt ảnh đại diện là ảnh hắn mặc áo sơ mi trắng, lại còn tặng trà sữa cho hắn, đoán chắc là Thịnh Diễn không phục.

Dù sao hắn cũng cảm thấy so với hắn thì Thịnh Diễn càng thu hút hơn, cả về ngoại hình lẫn tính cách.

Vì thế hắn nhắn lại: "Hay thử nói xem?"

Hay thử nói xem?

Thịnh Điển nhìn bốn chữ này, ngón tay đang gõ chữ dừng lại.

Thử nói thế nào được?

Chả có gì để nói hết.

Từ trước cậu vẫn luôn biết Tần Tử Quy người này đáng vẻ rất được, nhưng vì từ nhỏ đến lớn đã nhìn quen khuôn mặt này rồi, nhìn đến mức mòn hết cả ra, nên bất kể người ngoài nào khen Tần Tử Quy đẹp trai thì cậu cũng không thèm để ý.

Từ bé đến lớn suốt một khoảng thời gian dài như thế đều ở cùng. một chỗ, nên cậu cảm thấy hai đứa con trai tắm cùng nhau thì có làm sao chứ.

Kết quả tự nhiên hôm nay Tần Tử Quy không cho cậu tắm cho, lại còn "thử xem", thử rồi mới phát hiện chẳng biết từ khi nào tên Tần Tử Quy này đã cao như vậy, còn có cả cơ bắp, khung xương cũng phát triển, không hiểu sao có chút...

Ngượng?

Liên hệ từ này với Tần Tử Quy, Thịnh Điển đột nhiên nghĩ lẽ nào mình bị Tần Tử Quy làm cho tức giận đến cỡ người rồi không.

Tên mặt lạnh xấu xa này, có cái rắm ấy mà có cảm giác!

Cậu nhanh chóng nhấn lại: "Không có gì, chỉ là tự nhiên phát hiện người này rất hay ra cái vẻ đẹp trai đi đùa giỡn lưu manh, suốt ngày trêu ong dụt bướm, tư tưởng không đơan, phẩm hạnh không chính, không tuân thủ nam đức, nói chung là rất phiền."

Tần Tử Quy ngày nào cũng cài cúc áo đến nút cao nhất, cả ngày ngoại trừ Thịnh Điển và Trần Du Bạch thì "không phạm sự miễn nói": "..."

Thịnh Điển có hiểu làm gì về mấy chữ không tuân thủ nam đức này không

thế?

Nếu nói ai thật sự không giữ nam đức, thì Thịnh Diễm còn thu hút nữ sinh hơn hẳn nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ vì một lý do, hắn hỏi: "Có phải có cô gái nào mà cậu thích lại đi thích người đó không? Nên cậu mới thấy khó chịu?"

Lần này Thịnh Diễm trả lời rất nhanh: "Ờ!"

[Đáng thương đệ nhất thiên hạ]: "?"

[S.]: "Đúng là có một bạn nữ cảm thấy anh ta đẹp trai, nhưng anh ta lại không quen biết bạn nữ đó, không liên quan đến anh."

[Đáng thương đệ nhất thiên hạ]: "Vậy thì là vì?"

[S.]: "Cậu nói xem... có bạn nữ đặt ảnh của anh ta làm ảnh đại diện... rồi lại còn tặng anh ta trà sữa, thế mà anh ta còn nhận, có ý gì chứ? Muốn yêu sớm hay gì? Hay là muốn làm hải vương?"

*hải vương: a.k.a playboy, f/uckboy, trapboy, yêu nhiều em một lúc

[S.]: "Cậu nói xem, chuẩn bị lên lớp 12 rồi mà cả ngày lại chẳng thèm lo nghĩ gì đến chuyện học hành, đây có phải là chuyện lớn không?"

Chắc chắn có vấn đề.

Hơn nữa còn là vấn đề rất lớn.

Bởi vì người nói ra những lời này chính là bạn nhỏ Thịnh Tiểu Diễm ghét học nhất trên đời. Nói ra mấy lời này thật sự quá kinh dị.

Tần Tử Quy nhìn dòng chữ này, tự nhiên thấy có phải là vì hắn quá có chấp niệm với Thịnh Diễm hay không, nên mới xảy ra ảo giác, chứ không sao hắn lại cảm thấy có vị chua ở đâu đây thế này.

*là ghen đó ~

Nhưng chưa đợi hẳn tìm ra logic đảo ngược kết luận này, khung chat đã có thêm tin nhắn mới.

[S.]: "Cũng không phải là tôi có ý kiến gì với những người yêu sớm, ý tôi là anh ta rất trọng sắc khinh bạn í! Cậu không biết đâu, lúc trưa tôi mua cho hẳn một cốc trà sữa siêu to khổng lồ, lại còn thêm cả trân châu đường đen, hai phần topping phô mai, kết quả người này một ngụm cũng không uống, bỏ quên ở quán trà sữa, thế mà quay người một cái lại đi nhận trà sữa của bạn nữ khác tặng."

[S.]: "Cậu nói xem loại người này nếu như yêu vào có phải sẽ ngay lập tức quên mất anh em tình thâm không hả?"

[S.]: "Chủ yếu là nghĩ đến chuyện này nên tôi mới giận thôi. Từ nhỏ đến lớn có chuyện gì tốt tôi cũng nghĩ đến hẳn đầu tiên, kết quả bây giờ thì hay rồi. Hẳn khơi mào chiến tranh lạnh, sau đấy lại nhẹ nhàng xin lỗi, mà cũng chỉ nói mỗi câu xin lỗi rồi thôi, đây mà là thái độ cầu hoà á?"

[S.]: "Cũng không phải tôi không tha thứ cho hẳn, tôi chỉ là muốn hẳn ý thức sâu sắc được sai lầm của mình mà thôi, nên tôi mới không tha thứ ngay lập tức. Thế mà hẳn cũng không biết đi xin lỗi thêm lần nữa à? Kiêu đến thế là cùng!"

[S.]: "Hơn nữa hẳn lại còn bắt tôi cầu xin hẳn, lúc trưa tôi nhờ hẳn đến giúp trả tiền hộ, hẳn lại còn bảo tôi xin hẳn đi!"

[S.]: "Cậu nghĩ xem, có đáng giận không hả!"

Giận rồi.

Thịnh Điển từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều, yêu thương mà lớn, tránh xa những chuyện dơ bẩn phức tạp, còn hẳn thì từ nhỏ đã sống trong bóng tối.

Ngày thường cậu có giấu được chuyện gì bao giờ đâu, chẳng nhin được cái gì, thế mà vì giận đối với hắn, nhưng vẫn nể mặt hắn nên mới phải nín nhin hết vào người.

Đoán chừng là ghen ứ khó chịu lắm rồi, nên khó khăn lắm mới có được cơ hội mà bùm bùm xả hết ra ngoài.

Tần Tử Quy nhìn rồi lại nhìn, đáy mắt ngập ý cười.

Thì ra là tiểu thiếu gia đang tức giận.

Xem ra thiếu gia đối với anh trai Tử Quy dùng ba đồng hai hào mua về này, còn rất có ham.muốn chiếm hữu nhỉ?

Bất kể là xuất phát từ ham m.uồn chiếm hữu gì, dù sao cũng là Thịnh Diễn để ý hắn, để ý đến những chuyện hắn đã làm với cậu ấy, vậy là đủ rồi.

Dù sao hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ san sẻ bất cứ phần tình cảm nào của mình với Thịnh Diễn cho người khác.

Vậy nên hắn trả lời rất chân thành: "Ừm, tức chứ, tôi mà là cậu thì tôi cũng tức chết. Có điều người này quá đáng thật sự, không biết trân trọng gì cả, hắn không xứng với người tốt như cậu, sau này cậu đừng bao giờ để ý đến hắn nữa, coi như không có người bạn là hắn nữa là được."

Vừa mới gửi xong, người bên kia đã trả lời ngay: "Cậu mới không có bạn í!"

[Đáng thương đệ nhất thiên hạ]: "?"

[S.]: "Cậu thì biết gì về người đó chứ? Anh ấy đánh nhau giúp tôi, còn vì giúp tôi mà bị lão chủ nhiệm đuổi mấy con phố, trưa nay còn vì bảo vệ tôi mà bị thương, chân cũng què cả rồi, anh ấy không xứng chẳng lẽ cậu xứng chắc?"

Tần Tử Quy rút cuộc cũng không nhin được khế cười một tiếng, Thịnh Diễn

còn đang nhiệt tình gõ chữ quay đầu lại nhìn, khó hiểu hỏi: "Anh cười gì đấy?"

Tần Tử Quy dựa vào thành giường, lười nhác gõ gõ chân: "Không có gì, sửa bài thi xong rồi nên không có việc gì làm thôi."

"???"

Thịnh Diễn còn đang bị bài thi điên cuồng tra tấn gõ ra dấu chấm hỏi đầy phần nộ.

Tần Tử Quy nghiêng người nhìn cậu, đáy mắt giấu đi ý cười không dễ phát hiện, như là tình cờ hỏi: "Sao vậy, cậu vẫn chưa sửa xong à? Không phải chứ?"

"???"

Thịnh Diễn cảm thấy Tần Tử Quy hôm nay rất gợi đòn!

Cậu vút bút, nhướn lông mày lên đang chuẩn bị hỏi Tần Tử Quy muốn chết tư thế nào thì Tần Tử Quy đã thuận tay đưa cốc trà sữa vị dâu tây kem cheese cho cậu: "Đá cũng tan được một phần rồi, không còn lạnh lắm đâu."

Thịnh Diễn mới sững cồ lên được một nửa: "Có phải anh không muốn... Hả?"

Tần Tử Quy cầm ống hút vào cho cậu: "Đúng là Dụ Thần nhờ Trần Du Bạch mang đến, nhưng là vị mà cậu thích đấy, tôi nhận, nhưng cũng bảo Trần Du Bạch mua một cốc khác trả lại rồi, cũng đưa tiền cho cậu ta, nên cốc trà sữa này không tính là Dụ Thần tặng, là tôi mua cho cậu."

"Hả?"

Thịnh Diễn không kịp phản ứng.

Tần Tử Quy lại nói: "Cậu ta mua cho hơi nhiều đá, sẽ buốt, để một lát chắc

cũng tan bớt rồi."

Thịnh Diễn cầm lấy: "À..."

Nhiệt độ rất vừa tay, không quá lạnh cũng chưa tan hết đá.

Tần Tử Quy lại từ từ ngồi dậy, kéo cái chân bị thương qua ngồi xuống bên cạnh Thịnh Diễn, ngón tay chỉ vào bài làm, dịch bài thi từ chỗ Thịnh Diễn sang gần mình một chút rồi cầm bút, khẽ nói: "Chỗ nào không biết làm?"

Chỗ nào cũng không biết.

Không đúng, cậu biết làm hay không thì kệ cậu, anh ta quản cái khí à.

Thịnh Diễn cuối cùng cũng phản ứng lại.

Cậu kéo lại bài thi, anh ách nói: "Chỗ nào cũng biết làm, không cần anh lo."

"Câu hỏi này chọn A, vì trong giá trị xác định của hàm này, lấy x_1 , x_2 bất kỳ sao cho $x_1 < x_2$, vậy thì $f(x_1) < f(x_2)$." Tần Tử Quy nghiêng người, đầu ngón tay cầm bút tự mình vẽ một đường cong trên giấy nháp của Thịnh Diễn.

Mặc dù Thịnh Diễn còn đang cúi kính, nhưng nhìn hấn vẽ như vậy vẫn không nhìn được mà cắn ống hút, thuận miệng hỏi một câu: "Sao lại thế?"

Tần Tử Quy không ngẩng đầu, cầm bút vẽ đề tiếp theo, cũng thuận miệng đáp: "Bởi vì là hàm đơn điệu."

Thịnh Diễn cắn ống hút: "?"

Tần Tử Quy nói ngắn gọn: "Do tính chất của hàm đơn điệu."

Thịnh Diễn: "???"

Thấy Thịnh Diễn không có phản ứng gì, Tần Tử Quy rút cuộc cũng nghiêng đầu sang, hỏi: "Sao vậy?"

"Tính chất của hàm đơn điệu là sao?" Thịnh Diễn cảm thấy mình rất không biết xấu hổ mà hỏi.

Tần Tử Quy thì thấy Thịnh Diễn là đang khiêu chiến tri thức của hắn.

Bây giờ hắn đã có thể xác định, từ khi xong cấp 2, Thịnh Diễn tuyệt đối chưa từng nghe qua bất kỳ tiết học nào, đi thi được 327 điểm đã coi như là tích đức mấy đời mới được.

Nhưng ít nhất bây giờ Thịnh Diễn cũng tình nguyện hỏi, coi như là chuyện tốt, vì thế hắn kiên nhẫn giải thích: "Hàm đơn điệu còn gọi là hàm đồng biến hoặc nghịch biến, có nghĩa là, trong miền xác định của hàm, nếu x tăng khiến y tăng thì gọi là hàm đồng biến, nếu x tăng mà y giảm thì gọi là hàm nghịch biến."

"Để thế thôi á?"

Thịnh Diễn nuốt một hớp trà sữa, chớp chớp mắt.

Tần Tử Quy bắt lặc: "Ừm, để vậy thôi, mấy câu hỏi đầu tiên của đề nói chung chỉ đơn giản vậy thôi, đều là những thứ rất cơ bản, đầu óc cậu cũng không kém, học rất nhanh."

Thịnh Diễn lại tỏ vẻ ghét bỏ: "Vậy tại sao lại không làm phong phú thêm một chút?"

Tần Tử Quy: "..."

Không tệ, còn biết từ trái nghĩa của đơn điệu là phong phú, vốn từ vựng tiếng Trung cũng không đến nỗi nào.

Kỳ vọng của Tần Tử Quy với Thịnh Diễn đã thấp đến mức chỉ cần đối phương thờ được là được, hắn bình tĩnh trả lời: "Loại kia gọi là hàm phức hợp."

"Ồ." Thịnh Điển cảm thấy như thể mình đã từng nghe qua từ này rồi thì phải.

Tần Tử Quy lấy ra cuốn sách Toán học bắt buộc 1-1 và một quyển vở mới, mở trang đầu tiên ra, cầm bút vừa viết vừa nói: "Bản chất và ý nghĩa của hàm số là nội dung bắt buộc, ngoại trừ tính đơn điệu còn có tính chẵn lẻ, đồ thị lỗi lõm,... là quan trọng nhất. Những kiến thức cơ bản này tôi sẽ liệt kê ra, cậu nhìn rồi xem có nhớ không, không hiểu thì hỏi."

Thịnh Điển nằm sấp bên cạnh hắn nhìn nhìn, chữ của Tần Tử Quy vô cùng... nhìn đi, giống y như anh ta vậy, thanh nhã sáng sủa, vui mắt vui tai.

Kiến thức được liệt kê cũng rất rõ ràng trực quan, viết ngắn gọn súc tích, là kiểu dù chưa từng nghe giảng lần nào nhưng nhìn một cái cũng có thể hiểu đại khái.

Có điều với số lượng các câu trả lời sai của cậu mà nói, việc giảng từng câu thế này rất không thực tế.

Tần Tử Quy dường như nhìn ra cậu đang nghĩ gì, vừa ghi chép vừa thản nhiên nói: "Nền tảng của cậu quá yếu, những câu hỏi sau cậu không tiêu hoá được đâu, kể cả chép lại bài giải đúng mười lần cũng không hiểu được, vậy nên không cần để ý đoạn sau. Cái hôm nay cần làm chỉ là sửa lại những câu cơ bản thôi. Còn về lão Chồn, ngày mai tôi sẽ nói giúp cậu, bài tập thế này không hợp lý, ông sẽ không có ý kiến gì đâu, đừng tự tạo gánh nặng cho mình."

Tần Tử Quy nói chuyện như đang đứng ra làm chủ cho cậu vậy.

Cảm giác này khiến Thịnh Điển cảm thấy như trở vì khi còn bé.

Khi đó cũng giống thế này, bất kể Thịnh Điển muốn làm gì, chỉ cần không đi ngược với hắn thì Tần Tử Quy đều nói: "Em làm đi, anh sẽ xử lý giúp em."

Kể cả Thịnh Điển có phạm sai lầm, hay sai lầm của cả hai đứa thì cuối cùng, trách nhiệm vẫn thuộc về một mình Tần Tử Quy. Cho dù là năm 6 tuổi hai đứa phạm phải sai lầm nghiêm trọng nhất, cùng bị phạt quỳ với nhau,

nhưng bé Thịnh Diễm chỉ quỳ mười phút rồi nằm bò lên người Tần Tử Quy, ngủ quên trên người hắn. Vậy nên đêm đó Tần Tử Quy không chỉ tê chân mà tay cũng tê, còn Thịnh Diễm thì nằm trong lòng hắn ngủ khì khì.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Thịnh Diễm chợt chua xót.

Tần Tử Quy luôn đối tốt với cậu.

Có lẽ người yêu cậu nhất trên thế giới này là Hứa phu nhân, nhưng từ nhỏ đến lớn, người đối tốt với cậu nhất, biểu hiện dễ thấy nhất, không nghi ngờ gì chính là Tần Tử Quy.

Cho nên kể cả khi tức giận, hung hăng với Tần Tử Quy thế nào đi nữa, trong lòng cậu cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ thật sự mặc kệ Tần Tử Quy.

Nhưng nghĩ đến sau này hai người sẽ lớn lên, dần dần đi xa, Tần Tử Quy có thể sẽ không đối tốt với mình như thế nữa, trong lòng Thịnh Diễm lại ỉu xiu, rầu rĩ rút lại bài thi: "Tôi không cần anh lo."

Tần Tử Quy chỉ nghiêng đầu nhìn cậu một cái, nhìn ra được cảm xúc của cậu, buông bút rồi nói: "Thịnh Diễm, ngày mai lại mua một cốc trà sữa khác cho tôi, được không?"

"Hả?" Thịnh Diễm ử rử đánh dấu bài trên giấy, ngẩng đầu hỏi, "Tại sao? Lại muốn lợi dụng tôi?"

"Không phải," Tần Tử Quy nhìn cậu, như là ám ức lắm, "Không phải buổi trưa còn chưa uống được gì sao, tôi vội đi bắt Cuckoo cùng cậu nên vội quá, để quên ở cửa hàng mất. Vậy trưa mai cậu có thể mua cốc khác cho tôi được không?"

Thịnh Diễm vừa định bảo không được thì Tần Tử Quy đã thản nhiên nói: "Vết thương trên tay với trên đùi thật sự đau lắm."

Khiến cho câu "Không được" kia bị Thịnh Diễm hung dữ nuốt xuống, nhìn vết thương trên mu bàn tay và bên chân trái Tần Tử Quy.

Dù sao đúng là Tần Tử Quy vì bảo vệ cậu nên mới bị thương.

Hơn nữa app cũng đã giao nhiệm vụ, trong vòng 24h phải thoả mãn tất cả các yêu cầu của Tần Tử Quy.

Cho nên nếu cậu không đồng ý thì có hơi quá đáng.

Nên là sau một chút giằng co, Thịnh Diển tránh khỏi tầm mắt Tần Tử Quy, chọc chọc ống hút, tức giận nói: "Tôi cũng có cần anh quản đâu!"

"Ừm, cậu không cần, là tự tôi muốn quản thôi."

Tần Tử Quy trả lời đơn giản trực tiếp, đi thẳng vào trọng tâm.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Vậy nên A Diển, chúng ta làm hoà nhé?"

Không đời nào!

Buổi trưa còn ra cái điều bắt người ta cầu xin mình, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng thế được!

Thịnh Diển quay đầu, vẻ mặt hung hăng hung hăng, có vẻ rất quyết tuyệt từ chối.

Kết quả vừa mới quay người đã chạm mắt với Tần Tử Quy, đôi con ngươi ngày thường lạnh nhạt xa cách bây giờ lại mang theo vẻ nghiêm túc mà dịu dàng nhàn nhạt, kèm theo một câu nói trầm thấp khàn khàn: "Tử Quy ca ca xin em mà."

Vì thế một giây đó, Thịnh Diển đột nhiên cảm thấy, tên Tần Tử Quy này đúng là có thuật câu hồn trên người mà!

*

Hết chương 18.

Quay trở lại con đường edit không lối thoát, mong sẽ làm xong bộ này trong năm nay ư ư ư: >

Chương 19

Phần II - Hoa quế hấp

Chương 19 - Không giống

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Từ nhỏ đến lớn Tần Tử Quy đều là con nhà người ta trong truyền thuyết: thành tích tốt, hiểu chuyện sớm, tính cách độc lập, biết chăm sóc người khác, khuyết điểm duy nhất chính là trên mặt chẳng bao giờ có biểu cảm gì, lại còn ít nói.

Ví dụ như khi còn bé mỗi lần phạm lỗi bị người lớn phát hiện, Thịnh Diễn đều rất thức thời làm nũng bán manh tránh được một trận, nhưng Tần Tử Quy lại chỉ mím môi, mặt mày cứng rắn không nói một lời, không giải thích, không nhận sai cũng không cầu xin tha thứ, mà chỉ im im khiến người lớn nào hết cả lòng.

Cho nên nếu như kiểu người này tự nhiên nghiêm túc nhìn bạn, nói với bạn rằng anh ta sai rồi, xin bạn tha thứ, còn tự xưng là "anh trai Tử Quy", bạn có chịu được không?

Dù sao thì giây phút đó Thịnh Diễn cảm thấy trái tim mình bịch bịch bịch rồi.

Nhất định là vì hình ảnh này quá mức chấn động.

Thịnh Diễn nhủ thầm là như thế.

Tóm lại, cậu mới không vì một chút thủ đoạn nho nhỏ này của Tần Tử Quy mà mềm lòng đâu nhé, cậu hơi bị có cốt khí.

Nhưng cậu cũng là một bé ngoan biết trả ơn.

Tần Tử Quy vì cậu nên mới bị thương, cho nên cậu cần giúp Tần Tử Quy sớm khỏi, mà app cậu được ước thấy cũng nói trong vòng 24h cậu phải đáp ứng tất cả các yêu cầu của Tần Tử Quy mới có thể giúp vết thương của hắn sớm lành được, cho nên cậu chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý thôi.

Cái này với chuyện Tần Tử Quy có thuật câu hồn không có tí xíu quan hệ nào nhé.

Chủ yếu là đàn ông thì phải có nghĩa khí.

Thịnh Diễn cứ thế nhìn thẳng tầm mắt Tần Tử Quy, nhìn đôi mắt nghiêm túc kia mà tự lừa mình dối người suy nghĩ một thôi một hồi như thế.

Cậu không phải người có tâm tư phức tạp gì, ánh mắt cậu rất sạch sẽ, chuyện gì cũng bị người ta dễ dàng liếc một cái là nhìn thấu, giống như một đũa nhỏ không giấu được kẹo.

Tần Tử Quy cứ nhìn cậu như thế, nhìn vẻ mặt "Mình đang cố thuyết phục bản thân, mình là một người rất cool, nhưng mình lại thật sự chỉ là một nhóc đáng eww" thì không nhìn được nghiêng người, cánh tay chống đầu nhìn cậu, đấy mắt nhuốm ý cười rồi chậm rãi lặ lại lần nữa: "Anh trai Tử Quy xin em đó."

Nếu nói câu này lần đầu tiên chỉ là kiểu muốn lấy lòng đơn thuần nghiêm túc thì câu nói lần thứ hai này lại mang nhiều ý tứ mập mờ không rõ hơn.

Thịnh Diễn nháy mắt cảm thấy tâm can mình như bị điện giật nhẹ một cái, lập tức phục hồi tinh thần nhìn Tần Tử Quy, cảnh giác nói: "Anh nói năng cho tử tế đi, đừng có động tí là làm nũng ở đây."

Nhìn phản ứng lớn thế kia.

Tần Tử Quy cười nói: "Không phải là vì buổi trưa nay cậu làm nũng trước sao?"

"..."

Đù má.

Thịnh Diễn: Hai câu "Anh trai Tử Quy xin em đó" là quá đủ rồi, xin ngâm mồm lại.

"Cho nên anh cũng xin em hai lần, chúng ta làm hoà được không? Hả, Diễn Diễn?" Tần Tử Quy cứ như là cố ý, ngay cả xưng hô khi còn bé cũng chậm chậm nói ra, "Anh trai Tử Quy xin em mà."

Từng câu từng chữ khàn khàn biếng nhác vang lên, Thịnh Diễn nghe mà lỗ tai ngứa ngáy đến phát sợ, cậu chỉ sợ cứ tiếp tục gọi thế này thì chưa đợi cậu tha thứ cho Tần Tử Quy, cậu đã bị Tần Tử Quy làm cho đến chết rồi.

1m8 mặt lạnh khi làm nũng thì đều đáng sợ vậy ư?

Thịnh Diễn cảm thấy da đầu mình tê dại hết rồi: "Được rồi, đừng xin nữa, đàn ông con trai nói thế có thấy ghê không hả?"

"Được rồi ý là tha thứ cho anh rồi đúng không?"

Tần Tử Quy biết rõ còn hỏi.

Thịnh Diễn lạnh lùng khum muốn nói.

Tần Tử Quy gật đầu: "Hiểu rồi, vậy anh trai Tử Quy lại xin..."

DM lại nữa!

Thịnh Diễn thật sự không chịu nổi Tần Tử Quy xin mình thêm một câu nào

nữa, không đợi hẳn nói xong đã nổ bùm cật ngang: "Tha thứ tha thứ! Tôi tha thứ được chưa! Đủ rồi, tôi hài lòng lắm rồi!"

Tần Tử Quy hạ giọng nói: "Nhưng trước đây anh quá đáng như vậy..."

"Trước đây anh quá đáng, không phải hai ngày này đều bù lại rồi sao? Tôi cũng không phải kẻ ngốc, không phân biệt được anh đối với tôi có tốt hay không." Thịnh Diển rất sợ nói đến mấy chuyện này, chỉ có thể dùng giọng điệu hung dữ nhất giả vờ không thèm để ý nói lớn: "Cho nên chuyện này có thể cứ thế cho qua được không, đàn ông không câu nệ tiểu tiết."

"Thật không?"

"Tôi đánh anh bây giờ đây!"

Vậy thì đúng rồi.

Quả nhiên, trên đời này không có ai mềm lòng hơn Thịnh Diển.

Tần Tử Quy khẽ cười: "Ừm, được, cảm ơn Diển Diển."

"Cảm ơn cái rắm í, đừng gọi tôi là Diển Diển nữa, bao lớn rồi chứ." Thịnh Diển không am hiểu nhất chính là đối phó với mấy tình huống kiểu này, vành tai đỏ rực bị cậu giày vò một hồi, hung dữ nói: "Tôi nay không chịu học hành đàng hoàng đi, lấy đâu ra lăm rắm thế? Anh đã nói xong chưa, có định học với tôi tiếp không? Cái này tôi không biết, đường này với đường này có liên quan gì đến cái này nữa, tại sao cho tôi biết chiều dài của đường này lại hỏi tôi chiều dài của đường kia, tôi không biết."

Thịnh Diển cầm bút, đầu bút hung hăng chọc chọc vào hai đường kẻ vô tội kia.

Tần Tử Quy sợ Thịnh Diển bị ngược quá rồi lại trở mặt không nhận người nên đành thu liễm, ngòai thẳng người dậy cầm bút vẽ sơ sơ vài nét: "Cậu vẽ hai đường kẻ phụ thế này thì chúng sẽ có liên quan thôi."

"Hả? Thế á?"

"Tất nhiên."

Thịnh Diễn cảm thấy hơi thần kỳ.

Tần Tử Quy lại viết trong vở note: "Đường kẻ phụ cũng có công thức riêng, chẳng hạn như công thức T hay dùng: Trong mặt phẳng với đường thẳng, đường phân giác và có 1 đường thẳng khác độc lập, có thể kết hợp hai đường này với nhau tạo thành một tứ giác nội tiếp. Về công thức của đường trong thì tôi sẽ viết công thức và hình minh họa cho cậu để cậu hiểu được phần căn bản, sau đấy thì chúng ta mới nói đến những hình phức tạp hơn."

Tần Tử Quy cúi đầu viết, cảm giác mãn nguyện cực kỳ hiếm thấy trên người hắn mới vừa rồi cũng đã dần dần thu liễm lại, khôi phục dáng vẻ học giỏi lý trí lạnh nhạt ngày thường.

Nhưng giọng điệu lại rất nhẹ nhàng.

Lông mi đen dày hơi rủ xuống, vì quá dài nên tưởng như sắp chạm vào gọng kính viền bạc trên sống mũi, ngón tay cầm bút rất đẹp, viết lại cẩn thận. Tốc độ nói nhanh mà nhẹ, giọng điệu cực kỳ kiên nhẫn tỉ mỉ, yết hầu cũng lặn lên lặn xuống.

Thịnh Diễn phát hiện ở đó có 1 nốt ruồi.

Nốt ruồi rất nhỏ, chấm ở cạnh yết hầu một chút, là cái kiểu nếu mà cắn vào yết hầu một cái thế nào cũng có thể cắn trúng nốt ruồi này.

Thịnh Diễn không biết mình lại có suy nghĩ nguy hiểm thế này.

Chỉ biết lúc Tần Tử Quy quay đầu lại thì phát hiện bạn học Thịnh Tiểu Diễn không thích học tập nhất trên đời có vẻ như đang không nghe hắn giảng vào tai chữ nào, ngược lại đang nhìn chằm chằm vào cổ họng hắn như là đang nhìn thứ gì đó rất ngon miệng.

"Đặt đồ ăn về không?"

Tần Tử Quy hỏi.

"Hả?" Thịnh Diễn giương mắt lên, "Đặt cái gì cơ?"

Tần Tử Quy trả lời như thường: "Không phải cậu thích gặm cổ vịt sao?"

"..."

Ai muốn gặm cổ vịt!

Có còn cần thể diện nữa không!

Sau khi tự động thay cổ vịt vào cổ Tần Tử Quy, Thịnh Diễn tự nhiên nghe chữ "gặm" mà thẹn quá hoá giận: "Anh không giảng bài đi, quản nhiều thể làm gì!"

Tần Tử Quy cũng không biết vừa nãy Thịnh Diễn nghĩ gì, chỉ nghĩ là cậu thất thần vì hắn nói quá khô khan nên kiên nhẫn hỏi: "Vừa nãy cậu nghe có hiểu không?"

"Hứ, tôi cũng không phải kẻ ngốc, anh nói tiếp đi."

Thịnh Diễn trả lời hợp tình hợp lý.

Tần Tử Quy không hỏi thêm nữa, tiếp tục dùng suy nghĩ đơn giản gắn gũi với tư duy của Thịnh Diễn nhất để nói cho cậu nghe, giọng nói lạnh lạnh nhưng đầy kiên nhẫn rất dễ nghe.

Thịnh Diễn nghe rồi lại nghe, ánh mắt không nhịn được cứ liếc nhìn hắn

Dù chỉ mặc áo thun màu đen basic nhất nhưng vẫn rất đẹp, Thịnh Diễn đột nhiên cảm thấy Dự Thần coi Tần Tử Quy là nam thần cũng không phải không có lý do.

Dù sao Tần Tử Quy lớn lên chính là dáng vẻ sạch sẽ lạnh lùng học giỏi, mắt thì cao, tính cách cũng có một mặt dịu dàng tử mĩ thế này, con gái thích hẳn cũng rất bình thường.

Nhưng cậu đường đường là một thằng con trai, thế nào cũng cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Ý là...

Đẹp trai đến khó chịu.

Thịnh Diễn không tổng kết được cảm giác này là gì thì đành nằm sấp lên bàn, nhìn chăm chú vào yết hầu Tần Tử Quy, nghĩ nghĩ đến vấn đề này mà bắt đầu thất thần.

Đèn bàn yên lặng thấp sáng, chỉ có Tần Tử Quy lạnh lạnh từ từ nói, nửa ngày không thấy ai trả lời.

Chờ khi Tần Tử Quy phát hiện có gì không đúng quay đầu lại thì nhận ra: Sinh vật đến từ hành tinh không thích học đã nằm sấp lên bàn ngủ rồi.

Thật sự đúng là, chơi game thì trâu đêm suốt sáng, động đến học hành một cái thì mệt bã người, ai dung túng cho cậu cái thói lười nhác tùy hứng kiêu căng không chịu học hành tử tế này hả?

Tần Tử Quy cảm thấy mình đối xử tốt với Thịnh Diễn là một chuyện, nhưng không thể dung túng thói xấu cho cậu lại là chuyện khác, đang chuẩn bị nghiêm khắc đánh thức giáo dục cậu một trận thì chưa kịp nói ra miệng đã nghe Thịnh Diễn mơ mơ màng màng lắm bảm một câu: "Vậy chúng ta làm hoà rồi đó, không được tức giận nữa đâu."

Cho nên lời nghiêm khắc đến bên miệng lại nuốt trở về.

Từ sau khi chia lớp lên cấp 3, hẳn chưa từng thấy Thịnh Diễn nằm sấp ngủ lần nào, nhưng thật ra cũng không có thay đổi gì lắm, đôi môi hơi mở ra một chút, nhìn qua rất giống hời bé con.

Vì hời nhỏ mũi của Thịnh Diễm không tốt lắm nên mỗi khi ngủ đều phải hơi hé miệng mới dễ dàng hô hấp được, sau lâu dần thì thành thói quen.

Khi đó bé Tiểu Diễm môi hồng răng trắng khuôn mặt bánh bao mềm mềm thơm thơm, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé nhìn cực kỳ đáng yêu, nên mỗi lần Thịnh Diễm ngủ thì Tần Tử Quy đều không nhịn được mà muốn vươn ngón tay chọc mấy cái, chọc thích đến mức quên cả ngủ trưa.

Cho nên sau đó mọi người mới cười bảo rằng khoé môi bên phải của Thịnh Diễm có một lúm nho nhỏ không quá rõ ràng là do Tần Tử Quy chọc mà ra.

Nhiều năm trôi qua vậy rồi nhưng thói quen này của Thịnh Diễm vẫn không hề thay đổi, chỉ là chẳng biết từ khi nào hơi sữa và chút mập mập của trẻ con đã phai nhạt, bé búp bê xinh đẹp đã trưởng thành một chàng thiếu niên đầy sức sống.

Lông mày nghiêng nghiêng mảnh mảnh, sống mũi thẳng với đôi mắt hạnh hơi tròn, đuôi mắt lại hơi dài. Cho dù nhắm mắt cũng có thể nhìn ra dáng vẻ phong lưu khiến người ta nhìn một cái là nhớ mãi khôn nguôi.

Tần Tử Quy đột nhiên có hơi không nỡ đánh thức cậu.

Dù sao học là việc cả đời, nhưng những lần hần có thể không chút kiêng dè gì mà nhìn như thế này...

Những lần hần và Thịnh Diễm ở chung như vậy, nhìn thêm một lần là bớt đi một chút.

Mà hần lại tham luyện.

Nên chỉ dựa lưng ra sau ghế, mượn vầng sáng nhu hoà của đèn bàn lẳng lẳng nhìn người bên cạnh, nhìn thật lâu thật lâu, không đánh thức cậu nhưng bàn tay lại không giống như khi còn bé, vươn ra sờ sờ hai cánh môi hồng nhuận mềm mại kia.

Vì hấn học được cách kiểm chế.

Vậy nên thật lâu sau hấn mới xoay người, lấy lại bút và bài thi của Thịnh Diển, so sánh từng câu một, tỉ mỉ ghi nhớ tất cả những kiến thức mà Thịnh Diển không biết để sau này cậu đọc.

Thịnh Diển thì nằm bên cạnh hấn không biết đang mơ thấy gì mà mặt mày vô lo vô nghĩ chẳng chút ưu sầu.

Đêm hè kéo dài vô hạn, có hai con đường đi sát gần nhau nhưng lại hoàn toàn bất đồng, tiếng ve kêu ngắt quãng như tiếng thủy triều lên xuống nơi trái tim người thiếu niên.

*

Lời tác giả: Chỉ là môi baby khế mở, siêu dễ thương chứ không phải là ngoác miệng ra đâu! Cũng sẽ không làm hô răng với xấu đi đâu (Mấy người đúng là ma quỷ mà!)

Hết chương 19.

Chương 20

Sáng hôm sau Thịnh Diễm tỉnh lại mới phát hiện mình ngủ trên giường Tần Tử Quy.

Cậu cũng không biết vì sao mình mới chuyển đến nhà Tần Tử Quy được có 3 ngày mà đã ngủ trên giường Tần Tử Quy cũng 3 ngày luôn, hơn nữa sáng nào dậy cũng không thấy người đâu, ngay cả 1 tí dấu vết họ ngủ cùng nhau trên giường cũng không có.

Người này đang ghét bỏ cậu nên mới không ngủ chung với cậu ư?

Không đúng, nếu hắn ghét bỏ cậu thì hôm qua đã không xin được làm hoà với cậu.

Nghĩ đến chuyện hai người làm hoà, Thịnh Diễm xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay là một ngày nắng hiem hoi ở Nam Vụ. Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, rọi qua những hạt bụi li ti trong không khí khiến căn phòng sáng ngời, ngay cả tiếng ve kêu cũng trở nên dễ nghe.

Tuyệt ghê.

Ý Thịnh Diễm là... thời tiết hôm nay ấy.

Cậu nghĩ không biết có phải Quan Âm Bồ Tát thật sự đang phù hộ cho mình không nhỉ, chứ sao vừa hai hôm trước sinh nhật cậu ước muốn làm hoà với Tần Tử Quy thì Tần Tử Quy thật sự đã làm hoà với cậu.

Giống như mẹ Hứa nói, cuộc sống của cậu sẽ luôn có phước lành.

Dù sao Thịnh Diễm cũng cảm thấy hôm nay tâm trạng mình rất tốt.

Cho nên hiếm khi cậu không ngủ nướng, đến khi rửa mặt xong phát hiện đề sai trên bàn đã được sửa xong, còn có thêm rất nhiều kiến thức được ghi chú, tâm trạng cả người càng tốt hơn.

Quả nhiên tháng 7 là tháng may mắn của cậu.

Nghĩ, app cầu được ước thấy chính là bước khởi đầu để cậu đi lên đỉnh cao đời người.

Thịnh Diễn tinh thần sáng khoái cầm cặp mở cửa phòng, vừa đẩy cửa ra đi đến phòng ăn đã thấy Tần Tử Quy đang chuẩn bị bữa sáng hỏi cậu: “Hôm nay muốn uống sữa tươi hay sữa đậu nành?”

“Sữa tươi.”

Tần Tử Quy nghe được câu trả lời bèn lấy hai hộp sữa tươi trong tủ ra bỏ vào 2 hộp bento: “Đi thôi kẻo trễ.”

Trước kia lúc còn chưa phân lớp, mỗi sáng đi học của hai người đều như thế: Tần Tử Quy phụ trách chuẩn bị mọi thứ, bữa sáng cũng xong xuôi rồi đi sang nhà đối diện xách Thịnh Diễn dậy đi học, đến lớp thì hai người sẽ cùng nhau ăn sáng.

Rất lâu về trước rồi.

Nhưng hình như có gì đó sai sai.

“Chân anh đi được rồi à?” Thịnh Diễn nhìn Tần Tử Quy đứng bên cạnh bàn như không hề hấn gì thì hỏi.

Tần Tử Quy trả lời rất tự nhiên: “Ừm, hôm nay sau khi tỉnh dậy đột nhiên thấy không đau nữa, nếu không đi quá nhanh thì không sao, chắc do thuốc hôm qua có hiệu quả.”

Tiên đan diệu dược gì lại có tác dụng thần kỳ thế này?

Trừ phi là sức mạnh siêu nhiên.

Nghĩ đáng về Tần Tử Quy hôm qua rời khỏi cậu là không đi được, Thịnh Diển có hơi không thể tin được mà mở điện thoại.

Quả nhiên, chậu hoa cúc nhỏ thứ hai trong vườn hoa nở rồi.

Thanh thông báo hiển thị: [Chúc mừng ký chủ, vì độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu đã vượt mức 100, nhiệm vụ của ký chủ hoàn thành trước thời hạn nên nguyện vọng đã được thực hiện trước, tiến độ thăng cấp hiện tại là 2/10, mong ký chủ tiếp tục cố gắng.]

Đính kèm: [Nhân vật mục tiêu là người có ràng buộc với ký chủ, mỗi lần soát đủ 100 độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu có thể có thêm 1 cơ hội được ước nguyện, không giới hạn số lần.]

Nhân vật mục tiêu mở khoá trước mắt: [Tần Tử Quy] [chưa biết] [chưa biết]

App này thật đúng là càng chơi càng chiến, càng chơi càng nhân tính hoá nhỉ, ngoại trừ việc nguyện vọng không thực tế có thể được rút lại ra, lại còn có thể dựa vào độ hảo cảm để ước thêm nữa?

Đối với chuyện Tần Tử Quy là nhân vật mục tiêu Thịnh Diển không có ý kiến gì, bởi vì từ lúc 3 tuổi đến giờ, Tần Tử Quy chính là người bầu bạn với cậu nhiều nhất, hiểu rõ cậu nhất, không phải là một trong những mà là người đối tốt với cậu nhất.

Nhưng đối với chuyện mỗi ngày phải soát đủ 100 điểm hảo cảm của Tần Tử Quy thì có hơi lẩn cẩn.

Chẳng lẽ làm hoà là có thể kéo đầy điểm hảo cảm của Tần Tử Quy ư?

Cho dù là không phải như thế thì cậu cũng muốn chung sống thật tốt với Tần Tử Quy.

Thịnh Diễn nhìn điểm hảo cảm của Tần Tử Quy trên màn hình điện thoại, nhớ lại một chút hành động của mình hôm qua, quyết tâm thử cách khác.

Nghĩ nghĩ, đoạn cậu ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy: “Trưa nay tôi mời anh uống trà sữa nhé.”

Tần Tử Quy một tay xách túi bento, một tay nghịch điện thoại, nghe thế thì nghiêng đầu nhìn cậu: “Sao thế?”

Độ hảo cảm không đổi.

Thịnh Diễn lại nói: “Cho anh ôm Cuckoo một cái nhé?”

Độ hảo cảm vẫn không đổi.

Thịnh Diễn lại nói: “Tần Tử Quy đẹp trai nhất thiên hạ.”

Độ hảo cảm vẫn y nguyên.

Kỳ ghê, ngoài mấy thứ làm hôm qua ra thì đều không có tác dụng à?

Thịnh Diễn vẫn chưa kịp nghĩ ra thì bên kia Tần Như đã trang điểm xong, vội vàng đi từ phòng ngủ chính ra vừa cầm chìa khoá xe vừa giục Thịnh Diễn: “Con cũng đừng ở đây thả rắm cầu vòng cho anh Tử Quy của cháu nữa, muốn thả thì đến trường thả không thì trễ mất bây giờ.”

*thả rắm cầu vòng: tặng bốc ai lên tận trời

“Biết rồi ạ, dì Tần.” Thịnh Diễn cũng không vội, hơn nữa hôm nay tâm trạng cậu đang vui nên đáp thêm một câu: “Có điều cháu cũng không sợ, nếu mà đến trễ thì cháu sẽ nói là vì anh Tử Quy của cháu bị què nên cháu phải đỡ ảnh qua đường.”

Vừa nói xong, độ hảo cảm + 1, tiến độ hảo cảm hiện tại là 1/100.

Thịnh Diễn: “?”

Cậu ngẩn người, thử thăm dò nói lại một câu: “Anh Tử Quy?”

Độ hảo cảm +1 lần nữa, tiến độ hảo cảm 2/100.

Thịnh Diễn: “...”

Tần Tử Quy này sao thế?

Thích nghe người ta gọi mình là anh thế à? Nếu cậu mà gọi là baba thì có tăng gấp đôi không?

Có điều thế cũng vô dụng, anh hùng sẽ không vì một điểm hảo cảm mà cong lưng, hạn ngạch 1 tuần 2 nguyện vọng với cậu là đủ rồi, cậu sẽ không vì hiếm lạ mà đi lấy lòng Tần Tử Quy đâu.

Thịnh Diễn nghĩ rồi cắt điện thoại đi, ngâm nga một khúc hát nhỏ rồi đi theo Tần Tử Quy ngồi xe Tần Như đến trường.

Đến khi hai người cùng xuống xe, cùng đứng trước cửa lớp 1 thì tất cả mọi người trong lớp đều ngẩn người.

Chủ yếu không phải vì cái gì mà chính là hai người trong lời đồn đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, thế bất lưỡng lập, hai anh đẹp trai huyết hải thâm thù lại tay trong tay cùng xách bữa sáng hoà bình xuất hiện ở cửa lớp. Nhìn có hơi khủng bố.

Chính xác mà nói thì là không phải kéo, là đỡ.

Có điều vì vóc dáng Tần Tử Quy quá mức cao lớn, khung xương lớn hơn Thịnh Diễn một chút, trên tay còn cầm theo một cái túi lớn còn Thịnh Diễn chỉ khoác một cái cặp sách lỏng lẻo, nhìn qua rất có cảm giác dẫn bạn trai ra ngoài dạo phố, vừa dạo vừa ăn vặt, bạn trai còn phải xách đồ cho cậu.

Lâm Khiển là cán sự môn ngữ văn, ví von trong lòng như thế.

Nhưng cô nàng không dám nói thẳng ra, dù sao đọc truyện ngôn tình đù CP bao nhiêu năm chút đạo lý không khua môi múa mép trước mặt chính chủ cô vẫn hiểu.

“Cho nên... hai người các cậu... không có gì đây chứ?” Lâm Khiển không quá chắc chắn hỏi một câu.

Thịnh Diển lười nhác buông lỏng tay Tần Tử Quy, ngồi lại chỗ mình: “Tạm thời xem như không có việc gì đi, chủ yếu là xem thái độ của anh ta.”

“?” Lâm Khiển không hiểu, “Xem thái độ của ai cơ?”

Tần Tử Quy đứng sau Thịnh Diển lạnh nhạt nói: “Tôi.”

Lâm Khiển: “???”

Ai cơ?

Không đợi cô nàng nghi ngờ lên tiếng thì đã thấy được một màn kinh khủng hơn.

Giang hồ truyền lại rằng: Tần Tử Quy lạnh lùng vô tình khiến người ta sợ hãi, nay lại mặt không đổi sắc lấy ra một hộp bento họa tiết gà con màu vàng, lại lấy trong hộp bento ra một quả trứng gà rồi bóc nửa vỏ, gọi: “Thịnh Diển.”

Thịnh Diển quay đầu lại nhận lấy, vừa ăn trứng gà vừa cúi đầu xem video trận bóng rổ hôm qua phát lại, sau khi ăn xong cậu đưa chỗ vỏ còn lại cho Tần Tử Quy rồi nhận một miếng hoa quả từ tay Tần Tử Quy, rồi thuận tay rút hai tờ khăn ướt trên bàn Tần Tử Quy, sau đấy thì xem trận đấu tiếp mà không ngẩng đầu lên nữa.

Còn lại một mình Tần Tử Quy thu dọn tàn cục bữa sáng.

Toàn bộ quá trình nước chảy mây trôi, vợ chồng người ta kết hôn 7 8 năm có khi cũng không được thế này.

Lâm Khiển: "..."

Cô cảm thấy cảnh tượng này có gì đó kỳ cục.

Nhưng không đợi cô nàng cân nhắc lại thì cửa sau lớp học đã có một tiếng kinh thiên động địa vang lên: "Thịnh Diễn!"

Thịnh Diễn trở tay giấu điện thoại xong mới đứng dậy.

Hoàng Thư Lương đến lớp không phát hiện điện thoại trong tay Thịnh Diễn, chỉ đứng trước mặt cậu lớn tiếng hỏi: "Tôi hỏi cậu, hôm qua tôi giao bài cho cậu đã hoàn thành chưa?"

"Hoàn thành," Thịnh Diễn rất thành thật, "Nhưng cũng chưa hoàn thành."

Vì nhìn vào kết quả thì đúng là hoàn thành nhưng không phải do tự tay cậu làm, cho nên cụ thể là hoàn thành thế nào thì phải xem Hoàng Thư Lương hiểu thế nào.

Hoàng Thư Lương lại cảm thấy cậu đang khiêu khích mình: "Hoàn thành chính là hoàn thành, chưa hoàn thành chính là chưa hoàn thành, cái gì gọi là hoàn thành nhưng cũng chưa hoàn thành, cậu mang đề thi đây cho tôi xem!"

Tuy rằng Thịnh Diễn tính tình thiếu gia nhưng vì từ nhỏ trong nhà đã dạy dỗ tốt nên trước mặt người lớn cậu luôn luôn ngoan ngoãn, cho nên cậu không cãi lại mà chỉ lấy bài thi ra cho thầy xem.

Hoàng Thư Lương cầm lên xem, nháy mắt nổi giận: "Thịnh Diễn! Tôi yêu cầu trò sửa lại đề sai là cho cậu tự suy nghĩ về câu trả lời chứ không phải bảo cậu tìm người khác làm giúp mình! Cậu nhìn chữ viết này rõ ràng là mấy chữ xấu quác của cậu, chữ này rõ ràng chính là... Hả? Sao lại giống chữ Tần Tử Quy thế này?"

Hoàng Thư Lương thuận tay cầm bài thi Tần Tử Quy bên cạnh xem một lát,

đúng là giống nhau như đúc.

Lại nghĩ hôm qua Tần Tử Quy vì Thịnh Diển nên mới bị thương, phải bỏ dở nửa buổi học thêm huấn luyện thi đấu để sửa lại bài thi rách nát này cho Thịnh Diển, không biết đã lãng phí bao nhiêu thời gian học tập quý giá.

“Thịnh Diển! Cậu thành thật nói cho tôi biết, vì sao trên bài thi của cậu lại có chữ của Tần Tử Quy? Có phải cậu dùng bạo lực đe dọa bạn cùng lớp để người ta làm bài tập về nhà cho cậu không?” Giọng nói của Hoàng Thư Lương hùng hổ như bắt gian người ta, chúng có xác thực.

Vẻ mặt Thịnh Diển đầy dấu chấm hỏi: “?”

Cậu cực kỳ tò mò vì sao Hoàng Thư Lương lại có được kết luận này.

Công bằng mà nói, cái người tên Tần Tử Quy này có thể bị uy hiếp sao?

Từ nhỏ đến lớn cậu đều không thiếu thứ gì nên trong lòng có sự tự tin và tâm tính người thường khó lòng bị được, nên không cảm thấy lời này đã thương người ta nhiều bao nhiêu, cũng không tức giận, chỉ là đơn thuần không biết nói gì.

Nhưng Tần Tử Quy bên cạnh lại đứng lên, thản nhiên nói: “Thầy, là em tự muốn sửa giúp cậu ấy.”

Hoàng Thư Lương hơi khựng lại.

Tần Tử Quy vẫn duy trì sự lễ phép: “Bất kể là bài tập vượt xa năng lực của học sinh hay là phạt chép lại đề quá nhiều đều không hợp lý, dưới tình huống này Thịnh Diển chủ động đến hỏi em làm thế nào để sửa đề sai, em chủ động nói để em sửa giúp cậu ấy, giảng giải cho cậu ấy, em cảm thấy không có vấn đề gì cả.”

Lần này không phải chỉ Hoàng Thư Lương mà cả lớp đều rơi vào trong khiếp sợ thâm lặng.

Tuy rằng bình thường Tần Tử Quy không phải người quá khó tiếp xúc, nhưng vì thái độ với tất cả mọi chuyện đều thờ hững nên rất ít khi phát sinh xung đột chân chính với người khác, càng không thích phản bác bất kỳ lời nói nào của thầy cô, hẳn là kiêu nên làm thế nào thì tự mình làm thế đó là được.

Đây là lần đầu tiên hắn phản bác trực tiếp lời nói của giáo viên trước mặt nhiều người.

Mặc dù ngôn từ vẫn lịch sự nhưng thái độ đã rõ ràng.

Hoàng Thư Lương cũng ý thức được những lời vừa rồi của mình có hơi xúc động quá mức, không chiếm được lý trước mặt một đám học sinh nên giọng điệu cũng hoà hoãn lại: “Thầy bảo Thịnh Diễn chép lại bài thi cũ cũng là vì tốt cho em ấy, với thành tích này của em ấy căn bản không hiểu được bài, chi bằng chép nhiều nhớ nhiều, học thuộc lòng rồi ít nhiều cũng có thể gỡ gạc lại chút.”

Mặc dù ông thích học sinh giỏi nhưng tuyệt đối không muốn để học sinh kém cứ thế bê tha, nếu không cũng không đến mức ngày nào cũng mắng Thịnh Diễn sa sả, còn muốn đổi chỗ cho cậu.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Thư Lương không nhịn được nên bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa thành tích của em và Thịnh Diễn chênh lệch quá lớn, em giảng đề cho em ấy căn bản vô dụng, chính là lãng phí thời gian học tập của em. Đừng để bùn nhão không trát được tường còn ảnh hưởng đến bùn tốt của chúng ta.”

Ông vừa dứt lời Tần Tử Quy đã nhìn sang Thịnh Diễn, đến khi nhìn thấy “bùn nhão” không có chút nào là tự tôn bị đả kích thì mới thoáng yên lòng.

Sau đẩy mặt mày lạnh đi, quay lại nhìn Hoàng Thư Lương: “Vậy nếu như có tác dụng thì sao?”

Hoàng Thư Lương: “?”

“Hôm nay là thứ ba, nếu bài thi trắc nghiệm toán vào tối chủ nhật Thịnh Diễm có thể vượt qua, mà em cũng có thể giữ vững vị trí số 1 cả lớp thì chính là có tác dụng, Thịnh Diễm không phải bần nhão. Vậy kế hoạch học tập của Thịnh Diễm sau này sẽ do em phụ đạo, thầy chủ nhiệm cũng không cần phải vất vả sắp xếp thêm gì nữa.” Tần Tử Quy cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Dù sao Hoàng Thư Lương cũng không phải là giáo viên đứng lớp, không hiểu rõ tiến độ học tập của các lớp nên không thể can thiệp vào việc giảng dạy quá nhiều, nghe Tần Tử Quy nói từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch xong thì chỉ có thể hỏi: “Vậy nếu không thể thì sao?”

“Nếu như không thể thì em sẽ chép bài thi 10 lần giúp Thịnh Diễm.”

“???”

Lời này vừa nói ra, Thịnh Diễm đang ngồi một bên ăn dưa đánh cuộc Hoàng Thư Lương với Tần Tử Quy ai thắng thì cũng chăm hỏi đầy đầu.

Hoàng Thư Lương cảm thấy tên nhóc Tần Tử Quy này thật sự là bình tĩnh quá mức không biết trời cao đất dày là gì, lại dám nói thế trước mặt giáo viên, không sợ uy phong của ông thì thôi, lại còn không biết dụng tâm lương khổ của người làm thầy như họ.

Cho nên ông không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp quyết định: “Được, nghe đây, chỉ cần một trong hai đứa có bất kỳ ai không đạt được mục tiêu thì phải viết kiểm điểm cho thầy, không viết đủ mười nghìn chữ thì không được rời khỏi văn phòng của thầy!”

Ông nói xong thì nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại Thịnh Diễm bị buộc phải tham gia vào vụ cá cược này, toán học quanh năm chỉ lơ lửng ở mức 60 điểm, hai lần thi hoàn toàn không đạt nổi ngưỡng trung bình: “???????”

Tần Tử Quy điên rồi ư?

Nhưng Tần Tử Quy lại nhìn cậu: “Trong lòng tôi nắm rõ.”

Nắm cái rắm í mà nắm.

Lòng anh chỉ có toán thôi!

Thịnh Diễn cảm thấy cùng lắm thì mình đấu trí đấu dũng với Hoàng Thư Lương, dù sao cậu cũng bị mắng riết thành quen rồi, nhưng không hiểu sao Tần Tử Quy lại đứng lên, lại còn cá cược, cá cược lại còn lôi cả cậu vào?!

Câu hỏi đặt ra là làm thế nào để trong vòng bốn năm ngày ngắn ngủi từ mức 60 điểm đạt đến mức trung bình?

Nhỏ cây lên nhét cây lớn vào cũng không nhỏ được đâu!

Cậu lại không gian lận, không phải là chơi đến điên rồi đấy chứ?

Nhưng nếu cậu gameover thì cũng thôi đi, cậu không đạt điểm trung bình đến phòng giáo vụ viết bản kiểm điểm mười nghìn chữ người viết cũng là Tần Tử Quy, rõ ràng là đặt hết gánh nặng đạo đức lẫn học tập đè lên vai cậu, khiến cậu không thể không biết xấu hổ thế được.

Nhưng ván đã đóng thuyền, cá cược đã xong, muốn đổi ý cũng không kịp nữa, cho nên ngoại trừ phải chiến thắng lần cá cược này ra thì không còn cách nào khác.

Lấy trình độ toán học của cậu muốn vượt ngưỡng trung bình trong điều kiện không gian lận, vậy chỉ còn một cách để tự cứu lấy mình.

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ đoạn hít một hơi thật sâu, rồi quyết tâm siết chặt tay lại thành nắm đấm nhìn sang Tần Tử Quy: “Anh, đi ra, vào nhà vệ sinh với tôi.”

Tần Tử Quy thu hồi tầm mắt nhìn cậu: “Sao thế?”

“Đừng hỏi, bảo anh đi ra thì đi ra.” Thịnh Diễn trực tiếp ra khỏi cửa, đi vào trong nhà vệ sinh.

Tần Tử Quy lê cái chân còn hơi đau chậm rãi đi theo.

Chờ hần vừa vào cửa Thịnh Diễn đã đẩy hần vào góc tường, nghiền chặt răng nói: “Đếm, 98 cái nữa.”

Tần Tử Quy: “?”

Hần vừa định hỏi đến cùng là đếm 98 cái gì thì đã thấy người trước mắt nhanh chóng gọi một tiếng: “Anh Tử Quy ơi.”

“ ... ”

Cho nên một giây đó, Tần Tử Quy bị chặn trong góc nhà vệ sinh nam, mùa hè chật chội nóng bức, ngửi mùi amoniac nồng đậm mãnh liệt đã hiểu rõ một đạo lý.

Những gì hần tỉ mỉ thiết kế có lẽ sẽ vĩnh viễn không theo kịp mạch não kỳ quái của Thịnh Diễn.

*

Lời tác giả:

Tần Tử Quy: Tôi nghĩ rằng tôi sẽ nghe được 100 tiếng gọi “Anh trai Tử Quy” ngọt ngào, nhưng không nghĩ rằng...

Lời editor: Cười mệt với 2 đứa này, bớt bớt hề đi được không =))))))))))))))

Chương 21

Editor: Jena (wordpress jena và wamppad miknao)

*

Mới đầu Tần Tử Quy chỉ muốn mở thêm một tính năng để giúp đỡ Thịnh Diển trước những tình huống bất ngờ, thuận tiện mưu cầu chút phúc lợi muốn Thịnh Diển làm nũng với mình mà thôi.

Nhưng nghĩ gì nghĩ hấn cũng không ngờ rằng tình huống bất ngờ này lại đến nhanh như vậy, càng không nghĩ đến Thịnh Diển lại làm nũng kiểu này.

Có chút ý tứ.

Tần Tử Quy nhìn Thịnh Diển hít sâu một hơi, sau đấy như là bị mùi nhà vệ sinh làm cho ung cả đầu, vẻ mặt nhăn nhó đi ra ngoài hít một hơi khác rồi mới quay vào. Tần Tử Quy bị chặn ở góc tường, nhìn vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của người nọ: "Tử Quy ca ca, Tử Quy ca ca, Tử Quy ca ca, Tử Quy..."

Tốc độ nói nhanh nhưng giọng điệu lại mảy may không có cảm xúc, vẻ mặt nóng nảy cứ như một kẻ giết người tàn nhẫn đang muốn giết kẻ thù bằng phép thuật.

Lại thêm mùi ở nhà vệ sinh nam đánh úp, Tử Quy ca ca bị chặn ở góc tường nghe thấy lại chẳng có chút phần khởi nào.

Mà Thịnh Diển lại không hề phát hiện, chỉ là càng gọi về sau hơi của cậu càng ngắn, hơi càng ngắn thì gọi càng nhanh, vành tai cũng ngày càng đỏ, ngón tay đặt bên cạnh Tần Tử Quy cũng càng siết chặt hơn.

Vất vả lắm mới gọi đến tiếng thứ 98, Thịnh Diễn cuối cùng cũng có thể hít sâu một hơi, thở phào nhẹ nhõm hô lên "Tử Quy ca ca!" lần cuối cùng, hoàn thành trận chiến khó khăn này.

Một giây đó, trong nhà vệ sinh ngoài Thịnh Diễn đang khom lưng há miệng điều chỉnh hô hấp, hết thấy đều yên tĩnh lại.

Tần Tử Quy chỉ thấy tiếng bọn Tề Minh bên ngoài nhà vệ sinh cực kỳ ồn ào.

Hắn mặt không đổi sắc rũ mắt nhìn Thịnh Diễn đang khom lưng thở hổn hển sau khi gọi xong 392 chữ, vẻ mặt dường như cũng không vui vẻ là mấy.

Thịnh Diễn ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ là cảm thấy cuối cùng mình cũng gọi đủ 100 tiếng Tử Quy ca ca rồi. Độ hảo cảm của Tần Tử Quy chắc là cũng đủ đổi lấy một cơ hội ước nguyện rồi, nên chưa kịp thở dốc xong đã một tay chống đầu gối, một tay mở điện thoại ra, ấn vào APP định ước nguyện tự cứu lấy mình.

Sau đó, không có sau đó.

Thịnh Diễn mở app, màn hình hiển thị độ hảo cảm hiện tại của Tần Tử Quy 2/100, độ tăng hảo cảm, 0.

0?

Không tăng tí nào?

Độ tăng hảo cảm: 0???

Thế có khác nào cậu gọi Tử Quy ca ca từ nãy đến giờ là vô dụng à?

Phản ứng đầu tiên của Thịnh Diễn không phải là mấy chục tiếng Tử Quy ca ca của mình có vấn đề, mà là cảm thấy app này nhất định bị lỗi rồi.

Out ra vào lại.

Không đổi.

Tắt máy khởi động lại.

Không đổi.

Tắt cmn nguồn điện thoại rồi bật lại.

Vẫn không đổi.

Tần Tử Quy thật sự là không tăng thêm tí ti độ hảo cảm nào sao?

Thịnh Diễn gọi đến khàn cả giọng cực kỳ giận dữ: "Sao con người anh khó hầu hạ thế hả? Là do vừa nãy tôi gọi không đủ sức hay gì?"

Tần Tử Quy cực kỳ khó hầu hạ vẫn giữ vững bản mặt vạn năm không đổi: "Chẳng lẽ cậu không nên giải thích một chút cho hành động vừa rồi của mình à?"

"..."

Thịnh Diễn giờ mới ý thức được tự nhiên mình lôi người ta vào nhà vệ sinh gọi 98 tiếng Tử Quy ca ca có hơi kỳ cục thật.

Nhưng cậu đã ký thoả thuận bảo mật với app, cái này không được tiết lộ ra ngoài.

Có điều cũng may Tần Tử Quy không phải người khác, cho dù cậu giải thích không rõ ràng thì hẳn cũng sẽ không làm gì mình, có khi còn giúp mình.

Cho nên Thịnh Diễn trực tiếp xoa tay: "Anh đừng để ý cũng đừng hỏi, dù sao cũng là tôi gọi anh, anh thích làm gì thì có thể nói với tôi, chỉ cần anh nói tôi nhất định sẽ làm."

Thịnh Diễn không cảm thấy lời này của mình nghe ra có ý nghĩa gì, chỉ cảm

thấy cái người tên Tần Tử Quy này thật sự là thay đổi quá nhanh, âm tình bất định.

Rõ ràng lúc còn ở nhà thì thích nghe mình gọi là Tử Quy ca ca lắm, sao đến trường lại trở mặt rồi?

Phải biết nguyện vọng phải đến thứ tư mới được làm mới, nhưng buổi thi vào tối chủ nhật, nói cách khác, nếu trước tối chủ nhật cậu không xoát đủ độ hảo cảm với Tần Tử Quy thì hết thầy đều xong đời.

Hơn nữa nếu chỉ liên lụy đến cậu thì cũng thôi đi, dù sao cậu đấu trí đấu dũng nhiều năm vậy rồi, bị mắng bị phạt đã sớm thành thói quen, nhưng mấu chốt là lần này Tần Tử Quy là người chịu phạt í!

Nếu mà thua cược, mặt mũi Tần Tử Quy đặt ở đâu?

Vốn dĩ trong lớp có không ít người, Tần Tử Quy lớn lên đẹp trai, tính cách thích giả vờ giả vịt cũng được mấy bạn nữ thích, hơn nữa Hoàng Thư Lương lại hay thiên vị, bây giờ Tần Tử Quy mà thất bại, đến khi đó nhất định sẽ bị rất nhiều bạn học khiêu khích.

Không được thất bại.

Nguyện vọng này của cậu phải được thành công.

Nhưng vấn đề là Tần Tử Quy cái tên mặt lạnh này rốt cuộc phải làm gì mới tăng độ hảo cảm được chứ?

Miễn là hấn chịu mở miệng, không có gì là cậu không làm được.

Thịnh Diễn nâng cằm lên, cực kỳ hợp tình hợp lý chờ đáp án của Tần Tử Quy.

Sau đó Tần Tử Quy rũ mắt nghênh đón tầm mắt của cậu, trả lời bình tĩnh lạnh nhạt: "Tôi thích cậu học tập."

Thịnh Diễn: "..."

Thật biế/n thái!

Học tập chuyện này thì miễn bàn, chẳng lẽ phải dựa vào học tập để xoát độ hảo cảm của Tần Tử Quy ư, chỉ sợ cậu mới là người ngòm trước tiên.

Nghĩ thôi Thịnh Diễn đã thấy đau não rồi.

Cậu không tin trên đời này không còn con đường nào khác để lấy lòng Tần Tử Quy.

Cho nên cậu suy nghĩ một chút mấy lời bình thường mình thích nghe nhất, cắn răng nhìn Tần Tử Quy, tự nổ bùm bùm: "Tần Tử Quy, anh đẹp trai thật đấy, anh là người đàn ông đẹp trai nhất trên đời mà tôi từng gặp!"

Mặt Tần Tử Quy chẳng chút thay đổi.

Độ hảo cảm cũng thía.

Thịnh Diễn lại cắn răng: "Tần Tử Quy, đáng người anh tốt lắm, anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng gặp có đến 8 múi cơ bụng."

Độ hảo cảm vẫn y nguyên.

Thịnh Diễn lại cắn răng: "Tần Tử Quy, chân anh thật là dài, anh là người đàn ông có chân dài nhất tôi từng gặp!"

Độ hảo cảm vẫn là như cũ ~

Rất cuộc Thịnh Diễn cũng không thể nhịn được nữa, quyết định tung ra tuyệt chiêu: "Tần Tử Quy, anh hoàn hảo cực! Anh chính là người đàn ông có vóc dáng ưu tú nhất trên đời tôi từng gặp, đáng người cũng hấp dẫn nhất, đẹp trai nhất, hiền lành dịu dàng khiến người ta yêu thích, ai không thích anh chính là bị mù!"

Vừa dứt lời, bên ngoài nhà vệ sinh bỗng truyền đến một tiếng "bịch" của vật nặng rơi xuống đất.

Hai người nhòm đầu ra ngoài nhìn.

Chỉ thấy Lâm Khiển đứng trước nhà vệ sinh đang khom lưng được một nửa, trên mặt đất là ly nước màu hồng của cô nàng.

Dường như cảm giác bị hai người nhìn chăm chú, Lâm Khiển cứng đờ người rụt cổ về, sau đó nở nụ cười hiền huệ thực nữ vô đối: "À thì, trùng hợp ghê ha."

Không, không hề, đây là nhà vệ sinh nam.

Như là ý thức được vấn đề này, Lâm Khiển tiếp tục cứng ngắc cười: "Ồm thì, trong lớp không có nước nên tớ ra hành lang lấy, đi ngang qua đây, thật sự chỉ là đi ngang qua thôi, không có chuyện gì khác thì tớ đi trước nhé, không quấy rầy hai người nữa, tạm biệt, tạm biệt..."

Nói xong Lâm Khiển liền duy trì nụ cười giả lả, làm bộ bình tĩnh tự nhiên nhặt ly nước lên, sau đó đi cùng tay cùng chân biến mất dưới tầm mắt của Tần Tử Quy và Thịnh Diển.

Thịnh Diển: "..."

Tần Tử Quy: "..."

Thịnh Diển nghiêng người sang Tần Tử Quy, mặt lộ vẻ khó hiểu: "Sao tôi lại cảm thấy cậu ấy có hơi kỳ quái?"

Tần Tử Quy nhớ lại cuộc độc thoại vừa rồi của Thịnh Diển, một đồng rắm cầu vòng được cậu thả bùm bụp, rất muốn nhắc nhở Thịnh Diển một chút.

Nhưng mà nhìn ánh mắt mờ mịt vô tội của thằng nam sắt thép Thịnh Tiểu Diển, hắn vẫn quyết định bình tĩnh nói: "Chắc là do nhà vệ sinh này quá thối."

Ồ, ừ thì cũng hơi nặng mùi thật.

Thịnh Điển cũng cảm thấy nhà vệ sinh quả thực không phải một nơi hay ho gì để nói chuyện, có lẽ trong chốc lát cũng không tìm ra được Tần Tử Quy thích cái gì, nên không muốn gây người ở đây nữa, chỉ phúi phúi quần áo rồi về phòng học.

Tần Tử Quy chậm rãi đi theo sau cậu.

Lúc hai người cùng nhau ngồi lại chỗ, mấy người xung quanh đều không nhịn được hỏi: "Dm, lão Tần, hôm nay cậu xảy ra chuyện gì vậy, sao tự nhiên lại đối đầu với Hoàng Thư Lương?"

Tần Tử Quy cúi người đặt sách vở lên bàn, thuận miệng nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy ông ấy nói có hơi quá đáng."

"Cũng đúng thật."

Nhóm người lớp 1 cơ bản đều toàn dân học giỏi, ai nấy cũng đều tâm cao khí ngạo, nếu Hoàng Thư Lương cũng nói mấy lời thế với họ, chỉ sợ họ đã sớm bật lại rồi.

Nói như vậy, xem ra tính tình Thịnh Điển cũng không phải quá tệ như trong truyền thuyết.

Có điều Hoàng Thư Lương mắng Thịnh Điển, làm gì liên quan đến Tần Tử Quy đâu?

Không phải đã nói là huyết hải thâm thù thế bất lưỡng lập ư? Sao lại trông hề hề thế? Lại còn tay nắm tay cùng nhau đi vệ sinh?

Chẳng lẽ sau lưng còn có ẩn tình gì?

Quần chúng ăn dưa híp mát, sờ cảm, ý đồ muốn bổ quả dưa mới này.

* Bỏ dứa: ngôn ngữ mạng, ý là muốn biết được rumor rớt cuộc là thật hay giả

Tần Tử Quy không định phản ứng lại họ, chỉ lấy một quyển vở ra đưa cho Thịnh Diễn: "Cầm lấy."

Thịnh Diễn nhận lấy, lật lật 2 cái: "Đây là cái gì vậy?"

"Tôi đã chỉnh sửa lại phần tài liệu về chức năng hàm số, hôm nay cậu đọc xong có chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi."

Họ đã bước vào giai đoạn ôn tập chuẩn bị lên lớp 12, mỗi tuần sẽ ôn lại một chuyên đề, buổi thi lần tới thi vào chức năng hàm số.

Cũng chỉ thi vào phần này nên Tần Tử Quy có lòng tin Thịnh Diễn sẽ làm được.

Sở dĩ hắn không tăng thêm độ hảo cảm cho Thịnh Diễn trên hệ thống không phải là vì lúc ở nhà vệ sinh nghe thấy Thịnh Diễn gọi mình là Tử Quy ca ca nên thấy mất hứng, chỉ là đột nhiên ý thức được phản ứng đầu tiên của Thịnh Diễn khi gặp chuyện này là tìm app ước nguyện giải quyết, đây không phải là chuyện tốt.

Hắn muốn cả đời này Thịnh Diễn có thể sống vạn sự như ý, hắn tình nguyện làm tất cả những gì mình có thể để giúp Thịnh Diễn thực hiện ước muốn, nhưng hắn không muốn Thịnh Diễn ỷ lại vào cái app này.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, đây chỉ là một lời nói dối vụng về, rồi sẽ có lúc bị vạch trần. Hơn nữa hắn muốn để Thịnh Diễn hiểu rằng trên đời này không có chuyện tốt nào từ trên trời giáng xuống, cũng không có đường tắt nào là tự nhiên mà có, tất cả những gì họ trải qua đều cần trả giá, đều có khởi đầu đều có kết thúc, có nhân ắt có quả.

Hắn bằng lòng nuông chiều Thịnh Diễn, nhưng không muốn chiều hư cậu.

Thịnh Diễn lại không nghĩ đến nhiều như thế, cậu chỉ cảm thấy nếu các cách

khác tạm thời không tăng được độ hảo cảm của Tần Tử Quy thì trước tiên chỉ đành thoả mãn một chút sở thích biế/n thái của Tần Tử Quy thích cậu học tập vậy, cho nên khó có khi gật đầu: "Được rồi, ai bảo anh thích chứ."

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại truyền đến một tiếng "bịch" của vật nặng gì rơi xuống.

Thịnh Diễn nghe thấy thì quay ra nhìn.

Chỉ thấy Lâm Khiển lại đang khom lưng chuẩn bị nhặt cốc nước màu hồng nhạt trên mặt đất lên, sau đó cảm nhận được tầm mắt của họ thì ngẩng đầu cứng ngắc cười cười: "Tốt lắm, tốt lắm, các cậu cứ tiếp tục, không cần quan tâm đến tôi."

Để cô làm một mỹ nữ yên lặng nhìn thấu thói đời là được rồi.

Dù sao nếu như mối tình đầu của cô là thua trong tay Tần Tử Quy, nghĩ lại hình như cũng không quá thiệt thòi.

*

Hết chương 21.

Chương 22

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Sau này Lâm Khiển đã từng nghĩ lại, tại sao sinh nhật năm ngoái của Thịnh Diển đầu óc cô lại trục trặc kiểu gì mà tỏ tình với cậu.

Nói cô thích Thịnh Diển nhiều lắm thì cũng không phải, dù sao hai người không học cùng lớp, cũng không có nhiều giao tiếp, bất kể là tiếp xúc hay thấu hiểu cũng đều rất ít.

Sở dĩ cô cảm thấy khi đó mình thích Thịnh Diển, tất cả đều bắt nguồn từ một buổi chiều cuối xuân đầu hạ, cô thấy mình động lòng với người ấy mà thôi.

Thật ra đó cũng chỉ là một buổi chiều rất bình thường, cô với bạn bè đang đi trên con đường sau trường thì vô tình gặp phải một anh lớn đi ngược chiều, là kiểu anh lớn thật í, một người phải lớn bằng cả cô nàng với bạn mình cộng lại, người cũng hung dữ. Khi đó anh lớn giận ùng ùng, nói lớn tiếng khiến hai cô gái nhỏ bị giật mình, mắt cũng đỏ bừng.

Nhìn hai cô gái bị người đàn ông lôi kéo bắt đòi tiền bồi thường, Thịnh Diển cứ như là từ trên trời giáng xuống, túm lấy cổ tay cô cách một lớp áo đồng phục kéo cô ra sau.

Sau đó rất nhanh cậu đã buông tay ra, không có chút mạo phạm hay có những tiếp xúc không nên có nào, trực tiếp giơ tay lên chặn bả vai người đàn ông cường tráng nọ đẩy ra sau, giọng điệu đầy vẻ tùy ý: "Người anh em này, làm phiền anh xem cho rõ đi, có phải là anh đi nhầm đường không."

Cậu thiếu niên thân hình gầy gò nhưng vóc dáng lại cao cao, mặc một chiếc áo thun trắng nhưng vẫn nhìn ra được xương bả vai nhô lên, đuôi lông mày đầy khí thế khê nhếch, cả người đều toát lên vẻ kiêu ngạo bẩm sinh.

Cho nên lúc đó Lâm Khiển nhìn mà ngây ngẩn cả người, ngay cả sau đó người đàn ông kia xám xịt rời đi như thế nào cũng không biết, chỉ nhớ sau khi người đàn ông đó đi rồi, Thịnh Diễm quay đầu lại cười với mấy cô: "Được rồi, không có việc gì nữa, lần sau gặp phải loại người này thì nhớ hung dữ chút là được."

Lông mày Thịnh Diễm rất đẹp, lúc cười lên sẽ hơi cong cong, xinh đẹp mà không tự biết, mặt trời cuối xuân ngày đó thiên vị cậu toả ra một tầng ánh sáng rực rỡ, hao tường vi cách đó không xa cũng nở rộ, cho nên trái tim thiếu nữ của Lâm Khiển ngay lập tức rung động.

Đợi đến hai ba tháng sau đúng ngày Thịnh Diễm sinh nhật, dưới sự cổ vũ của bạn bè, cô tỏ tình.

Sau đó bị từ chối.

Sau đó, ừm, không có sau đó nữa.

Bởi vì sau khi bị từ chối, cảm giác adrenaline tăng vọt khiến cô ý thức được thật ra cô cũng không phải thật sự thích Thịnh Diễm, chỉ là trong nháy mắt ý thức được mình là người nhan khổng*, hơn nữa cảm giác được người khác giới bảo vệ mà thôi, hoàn toàn không phải là kiểu thích kia.

* nhan khổng: mê muội những ai có ngoại hình đẹp

Nhưng dù không còn kiểu thích kia thì trong lòng cô, Thịnh Diễm vẫn giống như một nam thần vậy.

Hoặc là nói, sở dĩ thành tích của Thịnh Diễm kém đến mức không thể nhìn nổi vẫn khiến rất nhiều bạn nữ trong trường yêu thích chính là vì hình tượng của cậu trong lòng phần lớn mọi người chính là kiểu kiêu ngạo khinh cuồng

lại giàu có đó.

Ít nhất cho đến ngày hôm qua thì Lâm Khiển vẫn cảm thấy thế.

Nhưng một anh lớn trong trường kiêu ngạo như thế sao ở trước mặt Tần Tử Quy lại khác như vậy?

Chuyện này cũng không nói được là tốt hay xấu, chỉ là động tí là cãi nhau y như mấy học sinh tiểu học, nhưng thật ra cậu lại rất nghe lời Tần Tử Quy, cảm giác cả người rất giống một em bé đến tuổi nghịch ngợm, còn cái người lạnh lùng vô tình như đoá hoa cao lãnh trong truyền thuyết Tần Tử Quy thì lại luôn chiều chuộng cậu.

Cái kiểu ở chung độc đảo này của hai người khiến người khác hoàn toàn không chen vào được, so với hai người ngày ngày đối chọi gay gắt, tôi không quen anh, anh không để ý tôi, vừa chạm là nổ như ngày trước thì cực kỳ khác biệt.

Cho nên ấy à, rốt cuộc hai người này vì sao lại tự nhiên trở nên tốt như thế rồi?

Lâm Khiển lại nhớ mấy chữ "Tử Quy ca ca" mới nghe được ở ngoài nhà vệ sinh, lại còn "Là do tôi gọi chưa đủ tận tâm sao?", "Anh thích cái gì tôi làm cái đó", "Người đàn ông chân dài nhất mộng viễn nhất tôi từng gặp", "Ai không thích anh người đó là kẻ mù", rồi lại "Ai bảo anh thích chứ", cảm thấy da đầu mình tê dại hết cả lên.

Bỏ đi, không nghĩ nổi, nghĩ không ra, không thể lý giải nổi.

Dù sao nhân vật nữ phụ phản diện trong tiểu thuyết cũng là vì biết quá nhiều nên mới không có kết thúc tốt đẹp, cô chỉ cần làm một mỹ nữ an tĩnh là được rồi.

Chỉ hy vọng hai tên con trai thối này có thể thu liễm một chút, đừng nói ra mấy lời kinh người như thế nữa, nếu không bé cóc tiểu hồng nhà cô lại ngã thêm lần nữa đó!!!

Lâm Khiển nghĩ nghĩ rồi tiếp tục duy trì nụ cười giả lả cứng ngắc của mình, nhặt cái cốc nước vô tội lên, cứng ngắc trở lại chỗ ngồi, rồi lại cứng ngắc dịch dịch chỗ mình sang bên trái ra xa Thịnh Diễn một chút.

Thịnh Diễn cảm thấy cô nàng cười thế có hơi gượng, nhíu mày hỏi: "Có phải cậu có chuyện gì muốn nói không?"

"Không có không có." Lâm Khiển vội vàng lắc đầu xua tay, cười cực kỳ hoà ái dễ gần, "Chỉ là cảm thấy lãng tử quay đầu quý hơn vàng, cậu muốn học tập là chuyện tốt, cho nên cố lên nha, chị gái coi trọng cậu, chúc cậu sớm ngày lĩnh hội được niềm hạnh phúc trong học tập!"

???

Còn cảm thấy hạnh phúc khi học tập nữa hả?!

Thịnh Diễn nghiêng đầu nhìn Tần Tử Quy: "Người của lớp anh đều biế/n thái như vậy?"

Tần Tử Quy: "..."

Thằng nam các cậu trì độn như vậy?

Có lẽ hần loáng thoáng có thể đoán được Lâm Khiển đang nghĩ gì nhưng lại cảm thấy giải thích ra thì cũng không đâu vào đâu. Dù sao Thịnh Diễn vẫn là như thế, Lâm Khiển muốn không hiểu làm cũng khó.

Cho nên hần hờ hững bỏ qua đề tài này, cầm bút đánh dấu tiếp: "Cậu xem phần này trước, sau khi đọc xong thì làm mấy bài này, làm xong thì mang bài tập sang cho tôi, tôi xem lại cho cậu. Sau khi tôi xem xong thì sẽ giảng từng câu một cho cậu, chờ làm xong phần này thì chúng ta lại làm sang phần khác."

Lực chú ý của Thịnh Diễn bị dời đi rất nhanh, Tần Tử Quy vừa nói như vậy cậu cũng không còn hơi đâu để tâm vì sao Lâm Khiển lại kỳ cục thế nữa, chỉ

cầm quyển sách trong tay tùy tiện lật xem vài cái.

Sau đó nhìn thấy một đồng $f(x, y)$, cảm thấy mình hít thở không thông: "Anh Tần ơi, anh nói bây giờ tôi đi tìm Hoàng Thư Lương nhận sai còn kịp không?"

Lúc cậu gọi hấn là anh Tần thì tám chín phần mười là lúc không bình thường.

Tần Tử Quy cũng trực tiếp vô tình: "Anh Tần nói cho cậu biết, không kịp rồi."

Đúng là không kịp thật, chuyện tới bây giờ căn bản không phải chuyện viết kiểm điểm mười nghìn chữ hay là chép lại 10 lần mà là Tần Tử Quy và Hoàng Thư Lương có bất đồng về chuyện giáo dục Thịnh Diễn sau này, muốn chứng minh rốt cuộc ai mới là người đúng.

Tần Tử Quy dù sao cũng là người của cậu, cậu vẫn cần nể mặt chút.

"Bỏ đi, ai bảo anh đây thương you chứ!"

Thịnh Diễn cầm mấy quyển sách đau não về chỗ, lười biếng nằm sắp trên bàn chuẩn bị học tập.

Kết quả vừa mới nằm sắp đã bị ai kia vỗ nhẹ vào lưng một cái: "Ngồi thẳng dậy đừng nằm sắp nữa, nếu không là bị lùn đấy."

Cho nên Thịnh Diễn chỉ đành không cam lòng ngồi thẳng lưng: "Phiền chết mất, buổi sáng tôi đã uống sữa rồi cơ mà!"

"Ừm, vẫn còn 1 hộp nữa đợi giữa giờ thì uống." Tần Tử Quy nói xong thì lấy bài tập lớp luyện thi của mình ra.

Thịnh Diễn quay đầu lại: "Anh mang bánh mì đi không đấy?"

Tần Tử Quy: "Có mang."

"Nhân gì?"

"Nhân việt quất."

"Cho tôi ăn đi."

"Làm xong thì cho cậu ăn."

"Được rồi, anh giảng cho tôi phần này đi."

"Đừng có cần đầu bút."

Lâm Khiển ngồi một bên yên lặng nhìn tất cả: "..."

Đây thật sự là đối thoại giữa anh lớn trong trường và học thần lạnh lùng đó hả?

Sao lại có cảm giác như đang quay lại trường mầm non thế này?

*

Cũng may vì nền tảng của Thịnh Diễm quá kém nên kiến thức về hàm số cần bổ sung quá nhiều, thành ra phần lớn thời gian hai người đều dành cho việc giảng bài và bị giảng bài, không quá mức tán tỉnh nhau nên đại não Lâm Khiển tạm thời vẫn chưa biến thành ngựa hoang trật đường.

* ý là chưa phân kích quá độ

Còn với Thịnh Diễm, bất kể là trong tiết ngữ văn, tiếng Anh hay là vật lý thấy cậu ngồi học toán giáo viên đều không có ý kiến.

Vì đã đến giai đoạn ôn tập lên lớp 12, cơ bản là học sinh làm đề và tự học, học sinh ở lớp 1 phần lớn đều có nhịp độ học riêng của mình, vốn dĩ cũng không quá thống nhất.

Huống hồ họ đều biết, vị đại thiếu gia đến từ lớp 6 này sở dĩ bị chuyển sang lớp 1 chỉ đơn giản là nể mặt mẹ cậu, đặt cậu vào một hoàn cảnh tốt hơn, chủ yếu là chú tâm vào mấy chuyện khác không để cậu xảy ra chuyện gì là được.

Ngược lại, kiểu đại thiếu gia này chỉ cần nhân phẩm không chệch hướng thì cả đời cũng đã vượt xa so với người bình thường... Được rồi, họ cũng không nhất định phải là người ác, làm những điều mà học sinh bình thường nên làm là được rồi.

Giống như lời Hoàng Thư Lương nói, bần nhão không trát được tường.

Lời này không phải không có lý.

Phần lớn mọi người cũng cảm thấy lần này cùng lắm Thịnh Diễn hứng lên được mấy phút rồi lại chán ngay.

Nhưng thật ra chỉ có Tần Tử Quy và Thịnh Diễn biết, từ nhỏ Thịnh Diễn đã kiêu ngạo, phàm là chuyện cậu không muốn làm thì làm đối phó cậu cũng lười, nhưng nếu cậu đã lựa chọn làm thì nhất định sẽ nghiêm túc làm tốt nhất có thể.

Cho nên dù cậu không thích mấy đồ thị toán học này, nhưng nếu đã đồng ý với Tần Tử Quy sẽ học thật tử tế thì sẽ không nghịch điện thoại không chơi game nữa, cơ bản đều là vui đầu gặm gặm sổ ghi chép và làm bài Tần Tử Quy giao cho cậu.

Không hiểu thì sẽ quay đầu hỏi người bàn dưới, Tần Tử Quy sẽ giảng theo cách hiểu của cậu, sau khi nghe hiểu thì cậu sẽ lại tiếp tục học, toàn bộ quá trình đều không nghịch điện thoại, cũng không lười biếng muốn ngủ, đợi đến chiều thứ sáu tan học đi ăn tối, về cơ bản cậu đã làm được những bài cơ bản trong bộ đề rồi.

Nhưng trường Thực Nghiệm ra đề không bao giờ có chuyện cơ bản, muốn đảm bảo phải đạt ngưỡng điểm trung bình thì còn cần học nhiều lắm.

Thịnh Điển nằm sấp trên bàn trong tiệm gà sán sau trường, cầm bút vẽ vẽ lên bài thi, kiệt sức nói: "Tần Tử Quy, anh nhìn đỉnh đầu tôi này."

Tần Tử Quy nghe thế thì gầy gầy cái đầu xù của cậu hai cái rồi hỏi: "Ủm nhìn rồi, sao thế?"

Thịnh Điển suy nhược nói: "Trên đó còn tóc không?"

Tần Tử Quy: "..."

Hắn hơi dừng lại mới cố ý nói: "Hình như thiếu mất một chút rồi."

"Nhìn đi! Tôi biết ngay mà! Muốn đẹp trai thì không được học toán đâu!"
Thịnh Điển vỗ bàn một cái đứng thẳng người dậy đầy phần uất.

Tần Tử Quy nhìn cậu một cái: "Cậu cảm thấy tôi không đẹp trai à?"

Thịnh Điển liếc nhìn cái đầu đen nhánh của hắn: "..."

Rất đẹp trai.

Nhưng không khoa học!

Thịnh Điển trề môi: "Lông chim mấy người vốn dĩ đã nhiều, không giống với nhân loại bọn tôi."

Nói xong thì lại nằm ườn ra bàn, tiếp tục tính toán hàm lượng giác không khác gì thiên thư cho lắm.

Nhìn cậu thật sự quá mệt, Tần Tử Quy cũng không nỡ nhắc cậu ngồi thẳng, chỉ nhin ý cười xuống rồi thấp giọng nói: "Ở bên cạnh mới mở một quán trà sữa, muốn uống gì để tôi đi xếp hàng mua cho cậu."

"Nước việt quất thêm hai phần kem cheese không cần đóng gói."

"Được."

Buổi tối mùa hè rất dài, điều hoà trong quán gà rán mạnh hơn trong lớp nên nhiều học sinh sau khi ăn tối xong sẽ đến đó ngồi một lúc.

Lúc Tần Tử Quy đẩy cửa ra thì thấy Chu Bằng và Cầu Du đi lướt qua người mình.

Từ sau khi Thịnh Diễn chuyển sang lớp 1 thì đã hai ngày Chu Bằng Cầu Du không thấy bóng dáng cậu đâu, mời chơi game thì toàn bị từ chối. Bây giờ mở cửa đi vào nhìn thấy Thịnh Diễn lười nhác nằm sấp trên bàn cắn cắn đầu bút làm bài thì hai người sợ tới mức đứng sững tại chỗ không dám nhúc nhích.

"Cầu Du, tao không nhìn nhầm chứ?"

"Nếu tao không nhìn nhầm thì mày cũng không nhìn nhầm."

"Đây là anh Diễn của chúng ta đúng không?"

"Lớn lên đẹp trai như thế tất nhiên chỉ có thể là anh Diễn của chúng ta."

"Nhưng anh Diễn của chúng ta lại đi học thêm ở tiệm gà rán ư?"

"Không, trừ phi nhà hắn phá sản."

"Chẳng lẽ anh Diễn bị đoạt xá?"

"..."

Phút yên lặng ngắn ngủi qua đi, như là đã đưa ra được đáp án xác thực, lúc này Chu Bằng mới cảm cái xúc xích trong tay coi như gậy Như Ý, xoay vèo một vòng rồi đứng thẳng trên một chân trước mặt Thịnh Diễn: "Phiu! Yêu tinh! Mau chịu chết đi!"

Thịnh yêu tinh nằm sấp trên bàn ghét bỏ nhìn hai tên này: "Có phải mày lại lên cơn gì rồi không?"

"..."

Chu Bằng cảm gậy xúc xích đứng hình tại chỗ.

Lời nói này, biểu cảm này, đúng thật là anh Diễn thân yêu của hắn không sai vào đâu được.

Nhưng anh Diễn của hắn sao lại ngồi đây học?!

Người đang học này vẫn là anh Diễn của hắn ư?!

Như là nhìn ra họ đang nghĩ gì, Thịnh Diễn tiếp tục tính tính bài tập:
"Chuyện Tần Tử Quy cá cược với Hoàng Thư Lương mấy người chưa từng nghe à?"

"Nghe nói rồi. Nhưng Tần Tử Quy và lão Chồn cược nhau thì liên quan gì đến mày?" Cầu Du xách cặp ngồi xuống cạnh Thịnh Diễn.

Chu Bằng cũng ngồi đối diện cậu: "Đúng đó, không phải nói là mày không thi được thì Tần Tử Quy sẽ chép lại 10 lần bài thi với cả kiểm điểm mười nghìn chữ à? Tốt quá còn gì nữa."

Nếu là hai ngày trước thì đúng là có vẻ tốt thật.

Nhưng bây giờ khác rồi.

Thịnh Diễn tạm thời không biết nên giải thích chuyện mình đã tạm làm hoà với Tần Tử Quy như thế nào, mà cậu cũng lười giải thích nên chỉ vào 1 câu trên bài thi hỏi: "Câu này, vì sao cái này lại bằng cái này, mày biết không?"

"Hả?" Thành tích của Cầu Du ở lớp 6 coi như cũng không tệ, tuy rằng đến giờ chưa từng bị Thịnh Diễn hỏi qua nhưng sau khi được hỏi thì vẫn ghé đầu nhìn một chút, khoa tay múa chân một hồi, "À, đây chính là công thức đơn giản nhất, cái này cái này, sau đây thêm cái này với cái này nữa là được rồi."

Cầu Du cảm thấy mình nói rất dễ hiểu.

Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như thần chết đang nhìn vậy.

Cầu Du: "..."

"Không phải chứ anh Diễn, tao không phải cố ý làm qua loa đâu, đúng là cái này, cái này với cái này là được rồi mà." Cầu Du hết cách nói.

Thịnh Diễn lạnh lùng nhìn hắn ba giây rồi lại cúi đầu lần nữa: "Bỏ đi, mày không được, để lát tao đi hỏi Tần Tử Quy còn hơn."

Cầu Du tự nhiên không được: "..."

Được rồi, là hắn không xứng.

Quả nhiên tình cảm sẽ bị khoảng cách làm lu mờ.

Nhưng tốc độ của Thịnh Diễn so với suy nghĩ của hắn thì nhanh hơn rất nhiều, hỏi đến câu này cũng coi như là câu hỏi lớn, hai ngày ngắn ngủi đã bổ sung được nhiều như vậy, chứng tỏ đầu óc Thịnh Diễn vẫn còn dùng được.

"Tức là anh Diễn, không phải là mày không học được, thế sao mày không chịu học tập thật tốt chứ, nếu không cũng không đến mức khiến lão Chồn làm đến bước này." Tuy rằng bình thường Cầu Du cũng chơi với Thịnh Diễn nhưng việc học hành vẫn chưa từng bị tệ quá, vẫn có thể cân bằng được ở mức mỗi môn 30 40 điểm, đối với việc này cũng không rõ lắm.

Thịnh Diễn cúi đầu tiếp tục làm bài, trả lời thờ ơ: "Tao không thích thôi... Tao ấy à, chỉ đơn giản là không thích học mấy cái này."

Cậu không có ý định làm nghiên cứu, cũng không có nguyện vọng học y học kiến trúc gì, nên bất kể là hàm lượng giác hay là 3 định luật Newton hay đột biến gen gì gì đó cậu đều không cảm thấy cần thiết.

Không cần thiết mà cũng không thích, cậu cần gì phải lãng phí thời gian và sức lực của mình chứ.

Cầu Du thành tích không tệ cũng không biết nói tiếp kiểu gì, chỉ có thể lấy ra một câu thoại kinh điển: "Chắc là vì kiến thức thay đổi vận mệnh."

"Nhưng tao cảm thấy vận mệnh của tao tốt lắm, hơi đâu lại đi thay đổi làm gì." Thịnh Điển đáp lại.

Chu Bằng im lặng tại chỗ.

Thật ra có thể vào được Thực Nghiệm, đa số học sinh đều có thành tích không tệ, gia cảnh cũng thuộc tầm trung lưu trở lên, nhưng so với nhà bà ngoại Thịnh Điển là một nhà giáo về hưu, mẹ lại là cổ đông của hội đồng trường, việc làm ăn trong nhà vừa ổn định cũng rất phát đạt, người lớn thì cực kỳ cưng chiều, chỉ mong cậu có thể thiện lương kiên cường vui vẻ, đúng là vận mệnh rất tốt.

Kiểu vận mệnh này không muốn thay đổi cũng rất bình thường.

Chu Bằng Cầu Du nháy mắt cảm thấy mình bị thuyết phục.

Hình như họ cũng không nghĩ ra Thịnh Điển phải tự làm khó mình mà đi học hành làm gì.

Cả ba nhất thời im lặng.

Mãi đến khi có người cười nhạo: "Cho nên ấy à, đầu thai chính là một kỹ năng đấy. Chúng ta muốn vào trường Thực nghiệm thì phải thi đến nát đầu, nhưng có người lại dựa vào quan hệ trong nhà có thể dễ dàng vào được, thi có hơn 300 điểm còn có thể ngồi ở lớp 1, đây chính là vận mệnh à nha."

Lời này chỉ còn thiếu mỗi đọc hẳn số chứng minh thư của Thịnh Điển ra nữa thôi.

Chu Bằng không nhịn được quay đầu nhìn ra góc quán: "Phó Uân, mày nói

bóng nói gió ai đẩy hả?"

"Thời buổi này nói thật còn bị gọi là nói bóng nói gió à?" Phó Uân vẫn còn ghi thù lần trước bị Thịnh Diễm bóp cổ áo trong nhà vệ sinh, lại y vào ở đây nhiều người, Thịnh Diễm không dám thật sự làm gì gã nên cố ý nói hết mấy lời khó nghe.

Thịnh Diễm vốn dĩ không đặt gã vào trong mắt, nhìn nhìn công thức trên vở không cả thèm ngẩng đầu: "Mày nói đúng, đầu thai là một loại bản lĩnh, mày hâm mộ thì nói thẳng đi, để tao về hỏi mẹ tao xem có muốn nhận thêm cháu ngoại không."

"Thịnh Diễm mày..." Phó Uân thích gây sự nhưng lại không chịu nổi khích bác, trực tiếp đập bàn đứng dậy, vừa định nói mấy lời khó nghe thì tự nhiên trong đầu lại nảy ra một ý, nhớ đến cái gì đó thì bèn ngồi xuống, cười cợt, "Tao cũng đâu có chỉ đích danh ai, bọn mày ngồi ghế đối diện sừng cò cái gì, dù sao anh Diễm của chúng ta cũng là dựa vào đái ngộ của vận động viên cấp hai quốc gia đường đường chính chính nhập học, sao lại gọi là đi cửa sau được chứ."

Ngón tay Thịnh Diễm cầm bút chọt khựng lại.

Vết chai nơi hổ khẩu và ngón trở lại càng nổi bật hơn.

Phó Uân nhìn ra được chút thay đổi này, trong lòng đắc ý lắm, tiếp tục cười cợt: "Nói đến đây, mấy hôm trước anh Dịch đi thi đấu với tỉnh bên cạnh đoạt giải á quân, nói tối nay về sẽ mời mọi người một bữa, Thịnh Diễm có đi không?"

Lúc nghe được hai chữ "anh Dịch", đầu bút của Thịnh Diễm rạch một đường nặng nề trên giấy.

Lúc này Phó Uân mới làm ra dáng vẻ bưng tỉnh đại ngộ: "À, xem ra là anh Dịch không mời rồi. Chắc là anh Dịch sợ cậu tức cảnh sinh tình, dù sao khi còn học cấp hai hai người còn được gọi là bộ đôi sát thần của đội tuyển trường Thực Nghiệm, kết quả bây giờ anh Dịch đi thi giao lưu đoạt huy

chương bạc, còn anh Diễm của chúng ta còn đang bận học toán ở đây này, nhìn thật đúng là một lời khó nói hết mà."

Vừa dứt lời, xung quanh Phó Uân liền tràn ngập tiếng cười công kích.

"Cho nên ấy à," Phó Uân trào phúng, "Ai cũng có thể mạnh của mình, nhưng không phải ai cũng có thể thực hiện được nó đâu, cũng chỉ trách vận mệnh thôi."

"Dù sao ở nhà còn có một bà mẹ cả Tần Tử Quy chùi đít cho cậu ta, sợ gì chứ."

"Bọn mình cũng chỉ có thể hâm mộ thôi, cũng may Dịch ca người ta lợi hại, có thể tự mình xông pha một đội."

Lời này có thể nói là cay nghiệt.

Cầu Du nghe xong trực tiếp cười lạnh: "Không phải chỉ là đoạt chức á quân thi giao lưu giữa học sinh thôi sao, ai không biết còn tưởng là đoạt quán quân Olympic đấy. Cái loại trình độ này lúc còn học cấp hai, anh Diễm của chúng ta lúc nào chả đoạt giải quán quân, lúc đó Tiết Dịch vất vả lắm mới giữ được chức hạng hai hạng ba nhỉ? Thế mà còn dám mở mồm ra nói gì mà bộ đôi sát thần của trường thực ngoại với anh Diễm cơ đấy? Cậu ta xứng chắc?"

Chu Bằng cũng phần nộ tiếp lời: "Đúng đó! Chỉ là chí của anh Diễm không ở đây thôi, nói về thiên phú, Tiết Dịch chỉ đáng xách dép cho anh Diễm thôi."

"Đang tấu hề đấy phỏng, gì mà chí ở đây mới chả không ở đây, hay là vì đội tuyển thành phố không coi trọng? Có bản lĩnh thì cuối tuần hẹn một trận so tài đi!" Phó Uân chỉ thuận miệng đáp trả.

Nhưng vừa dứt lời Thịnh Diễm vốn chẳng thêm ngẩng đầu lại lạch cạch một tiếng cất bút đi, nhắc mắt lên nhìn gã: "Được, so. Chỉ cần Tiết Dịch dám đến."

Phó Uân hơi giật mình.

Thịnh Diễn lười nhác dựa vào lưng ghế, cầm bút chỉ vào mặt bàn: "Nếu không dám thì thôi, dù sao trước kia cậu ta cũng chưa từng thắng."

Trước kia khi Thịnh Diễn vẫn còn luyện bắn súng, đúng là Tiết Dịch chưa từng thắng cậu lần nào.

Nhưng bây giờ Tiết Dịch đang huấn luyện chuyên nghiệp.

Nam Vụ vốn là thành phố trực thuộc trung ương, đội tuyển thành phố tương đương với đội huấn luyện cấp tỉnh, chỉ cần ở trong đội tuyển thì sẽ càng có nhiều cơ hội hơn.

Lúc đó Thịnh Diễn vào đội tuyển một phần lớn là vì cậu thích, từ nhỏ cậu đã có thiên phú, bắt đầu học bắn súng từ tiểu học, đến khi lên cấp hai thì gia nhập đội tuyển trường thực nghiệm rồi đến đội tuyển cấp khu vực, nhìn chung cậu đã giành được không ít giải quán quân mấy cuộc thi này.

Chỉ là đến năm thứ ba lúc tham dự tuyển chọn cấp tỉnh không hiểu sao cậu lại mắc phải sai lầm, nên Tiết Dịch đã lấy được danh ngạch tham gia vào đội thành phố, trở thành học sinh chuyên thể dục.

Mà Thịnh Diễn vì bỏ lỡ độ tuổi thích hợp nhất, mẹ Hứa cũng không hy vọng cậu tiếp tục theo con đường này nên ngay cả đội tuyển khu vực cậu cũng rút lui, chỉ ở lại huấn luyện ở đội tuyển trường, dù cậu thường xuyên tự bỏ tiền đến hội quán bắn súng, cũng có huấn luyện viên riêng, nhưng có lẽ cũng không bằng được Tiết Dịch.

Phó Uân muốn nói có gì mà không dám, nhưng suy nghĩ lại đây dù sao cũng là chuyện liên quan đến Tiết Dịch, nên gã lấy điện thoại ra: "Dám chứ sao không, nhưng chỉ sợ anh Dịch không có thời gian, để tao gọi điện thoại đã."

Nói xong thì đi ra góc.

Vừa nãy Cầu Du còn hùng hổ nói thay Thịnh Diển, nhưng giờ lại kéo Thịnh Diển qua một góc, sót ruột nói: "Anh Diển, thật sự đi à?"

"Đúng đó, bây giờ tốt xấu gì Tiết Dịch cũng là thành viên đội thành phố, so một trận với hần gì chứ!" Vừa nãy Chu Bằng cũng chỉ là mất não cho Thịnh Diển chỗ dựa thôi, thấy Thịnh Diển thật sự muốn so tài thì cũng hơi nóng nảy.

Thịnh Diển chỉ cầm bút nhìn vào vết chai trên tay phải mình vì quanh năm huấn luyện tạo ra, rữ mi nói: "Sợ gì, tao chỉ muốn nhìn xem có phải mình đã thật sự trở thành phế vật chưa thôi."

Từ trước đến nay cậu làm gì cũng đều đơn giản viết hết lên mặt, bây giờ mặt mày cũng nhúu cả vào nhau.

Chu Bằng và Cầu Du câm nín.

Họ chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Thịnh Diển, không biết vì sao nhưng nhìn cậu thế này thì lại thấy rất khó chịu.

Ngược lại Phó Uân bên cạnh hả hê đi đến, đưa điện thoại cho cậu: "Anh Dịch nói được, nhưng phải nói rõ ràng trước, vì sao mày lại block anh Dịch, với mai anh Dịch muốn mời mày ăn một bữa riêng, mày thấy thế nào?"

Thịnh Diển khẽ nhúu mày.

Cậu block Tiết Dịch lúc nào?

Cậu nhận lấy điện thoại của Phó Uân, đang định trả lời, kết quả vừa mới nghe được một tiếng "A Diển" thì một bàn tay thon dài đột nhiên xẹt qua mặt cậu, cướp điện thoại đi.

Thịnh Diển mờ mịt ngẩng đầu.

Chỉ thấy Tần Tử Quy đứng ngược sáng, khoé môi mím chặt cầm điện thoại lên, cả người đều tràn ra địch ý, giọng điệu cũng lạnh lùng đến cực kỳ: "Là

tôi, Tần Tử Quy. Ừm, địa điểm so tài tôi sẽ chọn, cơm thì cậu tự ăn một mình đi. Tôi có thể làm chủ cho cậu ấy, không vì sao cả. Còn nữa,..."

Ngừng lại, đoạn nói tiếp:

"Đừng gọi cậu ấy là A Diễn. Cậu làm tôi thấy buồn nôn."

Một câu nói không hề che giấu, khiến cả tiệm gà rán đều sững sốt.

Tần Tử Quy lạnh lùng hôm nay uống phải thuốc súng à?

*

Lời tác giả:

Thịnh Diễn: Đây là kịch bản trúc mã bá đạo yêu tôi à?

Hết chương 22.

Lời editor: Hmuhmu lâu lắm rồi mới có thời gian rảnh để edit, nhưng mà 1 chương trên Tấn Giang nó dài quá các mợ ơi cú pé:(chắc 2-3 ngày pé mới lên 1 chương nhie, dạo này đi làm với thực tập hơi oải:(

Chương 23

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad @miknao)

*

Bình thường tính cách của Tần Tử Quy cũng không tính là hoà đồng.

Nhưng trước giờ hẳn đều hờ hững lạnh nhạt, hiếm khi nào công kích trực tiếp ai, huống hồ Thịnh Diễn nhớ hình như trước kia Tiết Dịch và Tần Tử Quy cũng không có thù oán gì quá lớn, sao tự nhiên Tần Tử Quy lại như ăn phải thuốc súng thế?

Thịnh Diễn có hơi không hiểu lúm.

Mãi đến khi Tần Tử Quy quyết xong vụ bắn nhau cũng định xong thời gian các thứ, bọn Phó Uân Cầu Du một hai đôi đi theo góp vui, một đám người âm ĩ láo nháo bắt taxi thì Thịnh Diễn mới hoàn hồn hỏi: “Tần Tử Quy, địch ý của anh với anh Dịch là sao vậy?”

Tần Tử Quy không trực tiếp trả lời cậu, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thản nhiên nói: “Ai cậu cũng gọi là anh à?”

Có lẽ do ngoài cửa sổ có mưa nhỏ, trời tối sớm hơn mọi ngày, lúc Tần Tử Quy nghiêng đầu, khuôn mặt nấp dưới ánh chiều tà hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc.

Thịnh Diễn mất hứng.

Nhưng lại không tìm được lý do vì sao mình mất hứng.

Cậu cũng không biết mình gọi Tiết Dịch là anh Dịch thì chạm phải kiêng kỵ gì của Tần Tử Quy, cậu chỉ thuận miệng gọi như khi còn bé thôi mà.

Lúc đó trong đại viện, trong đám trẻ trừ đám người Hồ mập ra thì cũng còn lại cậu, Tần Tử Quy, Phó Uân, Tiết Dịch. Cả 4 đứa nhỏ lại cùng tuổi luôn.

À, có Tần Tử Quy và Tiết Dịch lớn hơn 1 tuổi nên là nghe lời người lớn, Thịnh Diễn cũng gọi Tiết Dịch là anh.

Có điều vì địa vị của nhà họ Tiết và nhà họ Phó thấp hơn vài phần so với nhà họ Tần và nhà Thịnh, cũng không tính là quá mức thân thiết gì, Tiết Dịch lại không đẹp bằng Tần Tử Quy nên khi còn bé Thịnh Diễn chỉ thích dính lấy Tần Tử Quy gọi anh ơi anh à, cưa cưa đồ, còn với Tiết Dịch thì chỉ gọi một tiếng anh Dịch không quá thân quen thôi.

Mấy đứa họ bắt đầu chơi với nhau là lúc học tiểu học, người lớn mấy nhà quyết định cho lũ trẻ đi học bắn súng, đỡ việc ngày nào cũng cầm súng nước bắn tùm lum trong sân.

Mà trong mấy đứa nhỏ cùng nhau học bắn súng thì Tần Tử Quy trời sinh không có hứng thú với cái này, chỉ đơn thuần là đi cùng Thịnh Diễn. Đến chăm cho cậu không bị làm sao, cùng cậu đi học tan học mà thôi, chứ đến khi lên cấp hai là chả buồn tham gia vào đội trường luôn.

Phó Uân thì tư chất bình thường, lúc học cấp 2 lấy được giấy chứng nhận vận động viên cấp hai sau đấy thì nhét tiền để được vào đội trường, nhưng mà đi thi lại chẳng có được giải gì nên sau này cũng tự giác rút lui.

Còn lại một Tiết Dịch tư chất trung bình không tính là tốt nhưng lại được cái chịu khó tập luyện nên ở đội trường cũng coi như là có trình độ không tệ, đi thi cũng đều có hy vọng đoạt giải.

Nhưng khi đó khiến mọi người chú ý nhất chính là Thịnh Diễn.

Giống như thiên phú kinh người mà Tiểu Diễn thể hiện ở tất cả những môn thể thao trước đó, mỗi lần cậu cầm súng đều có cảm giác tự tin ngút trời.

Cho nên lúc ấy có rất nhiều người nghĩ Thịnh Diển sẽ đi theo con đường vận động viên bắn súng chuyên nghiệp, nhưng không ai ngờ trong lần thi chọn đội tuyển thành phố cậu lại thất bại, trong cuộc thi bắn súng tốc độ 25m nam bị chênh lệch kém 1 điểm so với Tiết Dịch, slot cuối cùng bị Tiết Dịch lấy đi.

Nhưng Tần Tử Quy sẽ không vì điều này mà chán ghét Tiết Dịch, dù sao trên sân đấu có nhiều trọng tài như vậy, họ đều nói chuyện bằng thực lực.

Nếu bắt buộc phải nói ra nguyên nhân khiến hấn mất hứng thì chỉ có là sai lầm trong lần thi chọn đó của Thịnh Diển ít nhiều có liên quan đến Tiết Dịch.

Vì lúc học cấp 2 Tiết Dịch và Thịnh Diển thường xuyên cùng nhau huấn luyện, cùng nhau tham gia thi đấu, quan hệ cũng coi như khá thân thiết.

Vừa hay khi đó nhà Tiết Dịch xảy ra biến cố, bố hấn bị đình chỉ công tác, mẹ thì ly hôn bỏ đi, Tiết Dịch thường xuyên huấn luyện xong về nhà không có cơm ăn, chỉ có người bố nghiện rượu mắng mỏ.

Người lớn sống trong đại viện khuyên can mấy lần không được, báo cảnh sát cũng chỉ nói là bố dạy con, hoà giải một chút thì coi như bỏ qua, hành động này cũng dần trở nên nghiêm trọng hơn.

Thịnh Diển không nhìn nổi nên lần nào cũng lôi kéo Tiết Dịch đến nhà mình ăn cơm làm bài tập, đến khi bố Tiết Dịch ngủ rồi mới để hấn về.

Khi đó Tiết Dịch đã hy vọng có thể vào được đội tuyển thành phố là tốt nhất, vì vào đội thành phố là có thể ở lại trường thể dục, huấn luyện cũng không cần bỏ tiền mà còn được nhận trợ cấp từ quốc gia, có thể hoàn toàn thoát khỏi bố hấn để sống yên ổn.

Mà sau khi Thịnh Diển biết được ý nghĩ này của hấn thì bữa ăn dinh dưỡng mà dì trong nhà làm cho cậu và Tần Tử Quy thì sẽ nhiều thêm một phần, mẹ Hứa mời huấn luyện viên cá nhân cho cậu cũng sẽ thỉnh thoảng dạy cho Tiết Dịch.

Có thể nói Tiết Dịch vào được đến vòng thành phố, toàn bộ đều dựa vào Thịnh Diễn.

Nhưng ngay trong buổi tối chuẩn bị thi chọn, Thịnh Diễn vốn đang huấn luyện ở trường thì đột nhiên Phó Uân đến tìm cậu nói là Tiết Dịch gặp chuyện ở nhà, nhờ Thịnh Diễn đi qua xem một chuyện.

Lúc đó Thịnh Diễn cũng không nghĩ nhiều mà đi theo Phó Uân đến nhà Tiết Dịch, sau đó nhìn thấy Tiết Dịch quỳ trên đất, bố hắn uống đến say khướt đập bể đồ đạc.

Thịnh Diễn không định nói chuyện với người say, chỉ kéo Tiết Dịch lên rời đi. Nhưng không biết vì sao đã đi đến cửa nhà rồi, tự nhiên Tiết Dịch quay đầu lại nói với bố hắn một câu “Vi dáng vẻ người không ra người này của bố nên mẹ mới không cần bố” đã chọc tức người đàn ông trung niên đang say rượu kia, ông cầm nghiên mực trên bàn ném bộp sang chỗ họ.

Lúc đó Tiết Dịch đứng chính diện hướng nghiên mực ném đến đã phản ứng nhanh chóng né đi, nghiên mực kia đã thẳng tắp nện vào Thịnh Diễn.

Vào chính giữa vai phải.

Vai phải chính là điều tối kỵ của một xạ thủ.

Mẹ Hứa hôm đó đã bày ra dáng vẻ cường thế tuyệt tình như nơi công sở, trực tiếp báo cảnh sát giam giữ bố Tiết Dịch lại rồi tìm bác sĩ giỏi nhất đến xem xét.

Cái cảm giác đau đớn kịch liệt vào tận xương đó khiến Thịnh Diễn khó lòng nâng cánh tay phải của mình lên được, chưa nói đến tốc độ bắn phải nhanh đúng chuẩn.

Mặc dù cậu vẫn kiên trì tham gia xong buổi thi đấu ngày hôm sau nhưng hai sai lầm bắn vào vòng 9,6 điểm đã khiến cậu bị thua 1 điểm trong tay Tiết Dịch.

Tiết Dịch cũng có thể lấy được suất cuối cùng vào đội tuyển thành phố, còn Thịnh Diễn thì lại bỏ lỡ thời gian chữa trị tốt nhất của mình.

Đến bây giờ Thịnh Diễn vẫn còn nhớ rõ ngày đó thi đấu xong, vai phải của cậu đã đau đến mức bất tỉnh, môi cũng cắn bật cả máu, khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra đến không mở nổi mắt.

Hôm đó mẹ Hứa đã khóc, sắc mặt Tần Tử Quy cũng khó coi cực kỳ, sau khi đưa cậu về bệnh viện thu xếp xong thì chẳng nói chẳng rằng đi ra ngoài.

Sau đây Tần Tử Quy làm gì nói gì Thịnh Diễn cũng không biết, chỉ biết sau này Tiết Dịch không còn đến tìm cậu nữa.

Không ngờ dưới tình huống cậu không biết, cậu đã block Tiết Dịch.

Thịnh Diễn gần như chắc như đinh đóng cột hỏi Tần Tử Quy: “Tần Tử Quy, anh thành thật nói cho tôi biết, có phải là anh chặn Tiết Dịch đúng không?”

“Ừm,” Tần Tử Quy nhìn ra ngoài cửa sổ không phủ nhận, “Ngày đó còn block ngay trước mặt cậu luôn.”

Vừa nói thế cái Thịnh Diễn hình như cũng có tí ấn tượng, vì mặt khẩu điện thoại của cậu Tần Tử Quy vẫn luôn biết, nên hôm đó Tần Tử Quy nghịch điện thoại cậu trước mặt cậu một lát, sau đó nói “Loại người này sau này cậu đừng liên lạc với gã nữa”.

Nhưng vì lúc đó sắc mặt Tần Tử Quy thật sự quá khó coi nên cậu chỉ toàn tâm toàn ý đi dỗ Tần Tử Quy chứ không đặt chuyện này trong lòng.

“Anh nói anh sao lại nhỏ mọn thế hả, tốt xấu gì khi còn bé còn cùng chơi với nhau, chuyện kia cũng không phải là cố ý.” Thịnh Diễn chặc chặc một câu, nghe có vẻ chẳng để tâm mấy.

Tần Tử Quy chỉ cảm thấy bực đéch chịu được, quay đầu lại định nói gì thì thấy đôi mắt không chút tạp chất kia của Thịnh Diễn không phải như nói vờ,

mấy lời cứng rắn của hắn đành phải nuốt trở về.

Nín họng nửa ngày hắn chỉ có thể thở dài: “Thôi vậy.”

Rồi lại quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Tuy rằng Thịnh Diễn không hiểu hắn đang bảo cái gì thôi nhưng cũng biết Tần Tử Quy bài xích Tiết Dịch. Vì để biểu thị lập trường của mình, cậu vỗ vỗ vai Tần Tử Quy: “Yên tâm, tuy rằng anh có hơi nhỏ mọn nhưng ai bảo anh là do tôi mua về chứ, cho nên tôi sẽ đứng về phía anh vô điều kiện.”

“Vậy thật đúng là phải cảm ơn ngài.” Tần Tử Quy không biểu tình trả lời, sau đó bảo tài xế dừng xe, “Bác tài đến rồi, làm phiền bác dừng ở đây là được rồi.”

Trường bắn Road này là trường bắn súng tư nhân lớn nhất, tốt nhất, lâu đời nhất ở Nam Vụ.

Chủ nhân của nơi này có chút quan hệ với nhà họ Tần nên khi còn bé, ý vào việc mình lớn hơn mấy đứa nhỏ này bốn năm tuổi thành ra hôm nào cũng đùa giỡn Tần Tử Quy và Tiểu Thịnh Diễn. Nên Tần Tử Quy mới có thể hẹn ở một địa điểm quy mô thế này trong thời gian ngắn, chứ riêng thủ tục vào bắn cũng phải mất nửa ngày.

Vì đi theo Thịnh Diễn cạ không ít lần huấn luyện tư nhân nên Tiết Dịch cũng có phần quen thuộc nơi này.

Lúc Tần Tử Quy và Thịnh Diễn xuống xe thì phát hiện Tiết Dịch đã đến.

Xem ra là vừa mới trở về, vẫn còn kéo vali, mặc đồng phục đội tuyển thành phố đứng trước cửa cúi đầu nghịch điện thoại, lúc nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thịnh Diễn thì nhiệt tình gọi: “A Diễn.”

Dáng người hắn cao lớn, vẻ ngoài cũng chính trực, vì thường xuyên phải huấn luyện mà làn da bị phơi nắng có hơi r ám, vừa đứng thẳng cười một cái là để lộ hàm răng trắng đến chói mắt, toát ra vài phần thật lòng vui vẻ gặp

lại bạn tốt ngày xưa.

Mặc dù giữa Thịnh Diển và hắn đã sớm chẳng còn thân thiết mấy, nhưng dù sao cũng đưa tay không đánh mặt người cười, chuẩn bị ứng đối vài câu thì Tần Tử Quy đã im ỉm đứng chắn trước cậu, sau đó quay lại bảo cậu: “Cậu đi đăng ký phòng bắn trước đi.”

Cho dù Thịnh Diển có chậm hiểu đến đâu cũng có thể nhìn ra Tần Tử Quy muốn nói chuyện riêng với Tiết Dịch.

Nghĩ đến địch ý khó hiểu của Tần Tử Quy, Thịnh Diển chỉ cho rằng giữa họ có gì đó mà cậu không biết nên cũng không nghĩ nhiều nữa, thuận miệng đáp: “Được.”

Sau đó đi theo nhân viên đăng ký phòng bắn.

Mãi đến khi bóng lưng cậu biến mất nơi cuối hành lang, chỉ còn lại hai người thì Tần Tử Quy mới thu hồi tầm mắt mà nhìn sang người đối diện.

Giống như là tuyên chiến, Tiết Dịch mở lời: “Không nghĩ tới quan hệ giữa cậu và Thịnh Diển lại tốt vậy, nghe nói hai người khá âm ỉ, còn...”

“Đừng nói nhảm, quan hệ của tôi với Thịnh Diển không giống với mấy người, dù có âm ỉ thế nào đi nữa thì cũng không thay đổi được.” Tần Tử Quy nhàn nhạt nói một câu, muốn tuyên bố cái gì không cần nói cũng biết.

Tiết Dịch lại chỉ cúi đầu, như là đang trào phúng Tần Tử Quy, lại như tự giễu chính mình: “Có thể có gì không giống chứ, rõ ràng cậu với tôi đều giống nhau.”

Những giọt mưa rơi dày đặc đập vào những hòn đá ven đường, ào ạt.

Giọng nói của Tần Tử Quy chìm trong tiếng mưa nghe có chút xa xăm: “Vấn không giống, ít nhất tôi sẽ không làm tổn thương cậu ấy.”

“Tôi đã nói rồi, chuyện đó không phải do tôi cố ý.” Tiết Dịch nhìn vào làn

mưa rơi trước mắt, không ngừng đầu lên.

Tần Tử Quy lại nói: “Có phải do cậu cố ý hay không cậu là người rõ nhất.”

Tiết Dịch khựng lại.

Tần Tử Quy nói tiếp: “Vì có gì hôm đó cậu không tìm ai khác mà lại tìm Thịnh Diển, vì có gì rõ ràng bình thường cậu không nói lại bố cậu một câu nào mà khi đó nhất định cứ phải kị/ch thích ông ấy, còn cả... Slot vào đội tuyển thành phố không đến lượt của cậu, trong lòng cậu hẳn cũng biết. Thịnh Diển thiện lương đơn thuần không muốn suy nghĩ nhiều không có nghĩa là sẽ không có ai nghĩ thay cậu ấy, chút tâm tư này của cậu dì Hứa không nhìn ra ư? Chỉ là dì không muốn ý tốt của Thịnh Diển bị phụ lòng mà thôi. Cho nên tốt nhất là cậu biết điều một chút, đừng động đến Thịnh Diển nữa, nếu không cậu vào đội tuyển thành phố bằng cách nào thì sẽ rời đi bằng chính cách đó.”

Giọng điệu Tần Tử Quy bình thản đến gần như lạnh lùng.

Đầu ngón tay Tiết Dịch siết chặt lại càng lúc càng sâu.

“Còn nữa, tôi nói rồi, đừng gọi cậu ấy là A Diển, tôi thấy ghê tởm thay cho cậu ấy.”

Tần Tử Quy hời hợt bỏ sung một câu.

Giống như là đụng phải phòng tuyến cuối cùng của Tiết Dịch, câu nói này khiến hắn không nhịn nổi ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn ngập tự giễu, chua xót và khinh miệt: “Đúng là làm khó cho cậu, chẳng lẽ cậu gọi cậu ấy là A Diển mà không thấy tự ghê tởm chính mình ư? Hai chúng ta chẳng ai có tư cách xem thường ai cả.”

Một giây kia bốn mắt nhìn nhau, ác ý của hai người đều hiển hiện rõ ràng.

Tiếng mưa cũng dần lớn lên.

Đến khi đám người Phó Uân Chu Bằng Cầu Du đến trước trường bắn thì thấy cảnh tượng như vậy, họ chần chờ nửa bước Phó Uân mới dè dặt đi lên thăm dò: “À thì... anh Dịch không sao chứ?”

“Không sao.” Bình thường quan hệ của Tiết Dịch với mọi người đều không tệ, thấy người đến thì lập tức trở lại như cũ, “Có thể có chuyện gì với Tần Tử Quy được chứ, chỉ là hấn vẫn mất hứng vì chuyện tuyển chọn đội thành phố lần trước thôi, không có gì to tát.”

Phó Uân có quan hệ với Tiết Dịch tốt hơn cả, cơ bản là vì ghen tị với thiên phú và gia cảnh của Tần Tử Quy lẫn Thịnh Diễn, nghe thế thì ngay lập tức đốp chát lại: “Có mỗi chút chuyện đó mà giờ vẫn còn phải nói lại à? Bản thân Thịnh Diễn không vào được đội tuyển thành phố lại còn đi trách anh Dịch? Nói cứ như không có chuyện đó thì Thịnh Diễn có thể vững vàng vào được đội thành phố vậy. Biết đâu được đấy, không phải vẫn luôn có Hứa phu nhân nhét tiền vào là gì cũng xong hết à, cho nên Tần Tử Quy mà đừng có đứng ở đây gây sự, ra mặt thay cho chủ nhân mà.”

“Mồm miệng sạch sẽ chút đi.” Phó Uân vừa nói xong thì phía sau có một giọng nói truyền đến, quay đầu nhìn thấy Thịnh Diễn đang đeo tai nghe cách âm đứng dựa vào tường, vẻ mặt ngạo mạn nói: “Tao vào được đội thành phố hay không đúng là không nói trước được, nhưng ít nhất nếu Tiết Dịch có thể vào thì tao cũng thế.”

Cậu không có địch ý gì với Tiết Dịch, trận so tài hôm nay cũng chỉ là để tên rác rưởi Phó Uân này câm miệng, nhưng cậu không quen có người làm Tần Tử Quy không vui, nên người ta mới nói có câu thì cậu đã khiêu khích lại rồi.

Cậu muốn che chở cho ai, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Ngón tay Tiết Dịch đặt bên hông lại siết chặt hơn nữa.

Thịnh Diễn lại như không nhìn thấy, chỉ lười nhác đứng thẳng người: “Được rồi, phòng bắn đã được sắp xếp xong, so sớm về sớm, còn phải về nhà học hàm số nữa.”

Nói xong liền quay người đi vào sân bắn, cái loại kiêu ngạo từ tận xương tủy này khiến Phó Uân nhìn mà ngứa cả mắt.

“Đệch, anh Dịch còn chưa nói gì đâu, dựa vào cái gì mà mày cuồng vọng chứ!” Phó Uân gã thành tích không bằng Tần Tử Quy, thể thao không bằng Thịnh Diễn, muốn đốp chát lại cũng chỉ có thể lôi Tiết Dịch vào.

Hơn nữa tốt xấu gì Tiết Dịch cũng huấn luyện ở đội tuyển thành phố hai năm trời, Thịnh Diễn ngày nào cũng chỉ biết trốn học đánh nhau, lấy gì mà đi so với Tiết Dịch?

Phó Uân càng nghĩ càng có niềm tin, hơn nữa mấy tên đi theo gã cũng không rõ ràng tình huống lắm, chỉ cố ý hòa theo Phó Uân: “Bỏ đi, may là anh Dịch rộng lượng không thêm so đo miệng lưỡi với mày. Nhưng Thịnh Diễn này, lời này hôm nay mày nói ra, nếu mày thắng anh Dịch thì đúng là mày giỏi, nhưng nếu mày không thắng được anh Dịch thì năm đó là do mày không tự vào được đội thành phố, sau này bất kể là mày hay Tần Tử Quy đều không được nhai lại chuyện này nữa.”

Thịnh Diễn đầu cũng chẳng thèm quay lại “Ừ” cái.

Phó Uân: “Được, một lời đã định. Vừa hay nơi này có mấy con búp bê chó thực vật, nếu anh Diễn cậu thắng thì mấy người bọn tôi sẽ đeo vào thắt lưng 3 ngày liền, còn nếu cậu thua thì cậu và Tần Tử Quy...”

“Ừ, được.”

Thịnh Diễn vẫn như cũ không quay đầu lại, tiện tay đẩy cửa sân bắn ra.

Còn Chu Bằng với Cầu Du đứng một bên nóng nảy không thôi, muốn khuyên nhưng lại không được chui vào sân thi đấu nên chỉ đành nhanh chóng đuổi theo Tần Tử Quy đang đi ra phía ngoài tường thủy tinh, sốt ruột nói nhỏ: “Không phải chứ Tần Tử Quy, cậu khuyên anh Diễn đi, tốt xấu gì Tiết Dịch cũng ở trong đội tuyển thành phố, còn anh Diễn...”

“Anh Diễn của mấy cậu có thể thắng.”

Tần Tử Quy không buồn nói tiếp, tìm một vị trí tốt nhất trên hàng ghế ngồi xuống xem.

Chu Bằng Cầu Du: “?”

Ai cho cậu sự tự tin đấy?

Bking bấm sinh à?

*Bking: từ lóng bên Trung, chỉ một người giả vờ giỏi vl, chúa tể làm màu =))))

Họ thật sự không rõ quan hệ giữa Tần Tử Quy và Thịnh Diển đang như nòi cháo heo rồi mà vẫn còn có thể tự tin mù quáng như vậy, nhưng nghĩ thì nghĩ, chỉ đành một trái một phải ngồi cạnh Tần Tử Quy, nghe tụi Phó Uân trào phúng mà chỉ có thể tức giận khản trương.

Còn Thịnh Diển trong sân thì lại như không có việc gì, sau khi cậu và Tiết Dịch chuẩn bị xong thiết bị thì đứng vững trước địa điểm thi.

Hai người lại vai kề vai tại trường bắn sau hai năm.

Tiết Dịch nghiêng đầu nhìn Thịnh Diển, Thịnh Diển đang giơ cánh tay phải lên để thử súng. Thân hình thiếu niên càng thêm đĩnh bạt, đường nét khuôn mặt đã trở mã hơn nhiều so với hai năm trước, chỉ tùy ý một tay dứt túi thoi cũng sáng đến loá mắt.

Tiết Dịch suy nghĩ một chút rồi vẫn mở miệng: “A Diển, hay là không cần so nữa, cậu cũng biết mấy người Phó Uân mà, lại còn cựa miệng, nếu lỡ như cậu thua...”

“Ai nói tôi sẽ thua.” Thịnh Diển đang thử tầm nhìn, nghe Tiết Dịch nói thế thì quay sang nhìn hắn.

Không khiêu khích ngạo mạn, chỉ là một câu nói tự nhiên như nghe được lời

gì thú vị lắm.

Tiết Dịch khựng lại, sau đó giải thích: “Dù sao ngày nào tôi cũng huấn luyện, vẫn là không giống nhau lắm.”

Dù sao hắn cũng không muốn quan hệ giữa mình với Thịnh Diễn trở nên xa lạ cứng nhắc.

Thịnh Diễn đeo bịt tai vào: “Yên tâm không sao cả, tốt xấu gì tôi cũng có thiên phú chống đỡ, anh cứ phát huy của anh thôi. Luật cũ, solo 30 phút đạn, cùng điểm sẽ bắn lần cuối so thắng bại. Làm xong tôi còn phải về nhà học toán, Tần Tử Quy biến thái cho một đồng bài!”

Cậu tùy ý nói như vậy.

Sắc mặt Tiết Dịch nháy mắt trở nên khó coi.

Thiên phú vẫn luôn là điểm yếu của hắn, từ sau khi vào đội thành phố, bất kể hắn cố gắng liều mạng huấn luyện thế nào thì trong những người thiên tài chân chính kia, hắn chỉ có thể đứng cuối cùng. Sở dĩ lần này thi đấu có thể đoạt huy chương bạc cũng là vì các thành viên chủ lực đều đi thi cấp cao hơn.

Còn đối với Thịnh Diễn, từ ngày đầu tiên cậu cảm sủng, thiên phú đã tồn tại bên cậu như hình với bóng.

Nhưng người có thiên phú cao đến đâu cũng không thể vượt qua hắn nếu như không huấn luyện.

Tiết Dịch nghĩ vậy, hít sâu một hơi rồi đứng sang bên trái, giơ tay phải lên. Hắn không nhìn Thịnh Diễn nữa mà chỉ nhắm vào mục tiêu của mình.

Trong trận đấu chính quy bắn súng tốc độ 25m nam, tổng cộng sẽ bắn 60 phút chia làm 2 giai đoạn, mỗi giai đoạn 30 phút. Nhưng khi hắn và Thịnh Diễn so tài với nhau thì sẽ bỏ qua nhiều quy tắc, trước giờ chỉ là bắn tổng cộng 30 phút làm 6 lần, nếu cùng điểm sẽ thêm lần cuối quyết thắng thua.

Hai lần bắn đầu mỗi lần 8 giây 5 phút, hai lần bắn giữa mỗi lần 6 giây 5 phút, hai lần bắn cuối mỗi lần 4 giây 5 phút. Bắn trong vòng 9,7 sẽ coi như trúng mục tiêu, được tính 1 điểm; nếu bắn ngoài vòng 9,7 coi như bắn trượt, không tính điểm.

Hai lần bắn đầu của Tiết Dịch rất ổn định, hấn điều chỉnh hô hấp đứng thẳng người, pằng pằng pằng 5 phát đạn bắn ra, 5 trúng 4.

Thịnh Diễn bên cạnh 5 trúng 3.

Khoảnh khắc điểm số được hiển thị, bọn Phó Uân ngoài sân không nhịn được nắm tay hô lớn: “YES! Anh Dịch ngầu nhất!”

Vì càng về sau tốc độ bắn phải càng nhanh sẽ càng khó có điểm nên lần đầu bắn Tiết Dịch có được ưu thế, có thể nói là khởi đầu khá thuận lợi.

Nhưng lần đầu bắn 5 trúng 3 cũng không phải là trạng thái bình thường của Thịnh Diễn.

Tiết Dịch đứng trong sân không nhịn được quay đầu nhìn sang Thịnh Diễn.

Nhìn thấy Thịnh Diễn vẫn đứng nghiêng như cũ giơ súng lên, biểu cảm trên mặt chẳng chút biến hoá nào, vẫn tự tin như trước.

Giống như huấn luyện viên năm đó từng đánh giá cậu: “Chỉ cần Thịnh Diễn giơ súng lên thì viên đạn như từ trên người cậu ấy xuất kích, sự tự tin này mấy người đều không có được, đây chính là thiên phú.”

Thiên phú ư?

Nhưng rõ ràng là đã tụt lại phía sau mà vẫn còn tự tin như vậy, rốt cuộc tính là loại thiên phú gì chứ?

Tiết Dịch nghĩ, cắn răng bắn lần tiếp theo, vẫn 5 trúng 4 như cũ.

Thịnh Diễn bên cạnh vẫn như trước, 5 trúng 3.

Họ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu hai lần bắn đầu Thịnh Diễn đều chỉ có thể bắn 5 trúng 3, vậy chứng tỏ Thịnh Diễn cũng chỉ có trình độ đến thế mà thôi.

Có đào tạo chuyên nghiệp hay không cũng chẳng khác gì.

Có 2 điểm dẫn trước, Phó Uân lại mạnh mẽ: “Chỉ được thế thôi à? Tao cứ tưởng bây giờ Thịnh Diễn phải mạnh lắm chứ, hoá ra cũng chỉ nói mồm thôi.”

“Mày hiểu cái cút! Anh Diễn đây gọi là đang châm chước!”

Chu Bằng Cầu Du giận dữ nói lại Phó Uân nhưng trong lòng lại không quá chắc chắn, nói xong thì lại quay đầu nhỏ giọng lo lắng hỏi Tần Tử Quy: “Mịa, anh Tần anh nói câu gì đi, phải làm sao bây giờ?”

Tần Tử Quy cầm cốc trà sữa mua cho Thịnh Diễn hồi nãy trong tay, vẻ mặt vẫn chẳng có gì thay đổi: “Cứ yên tâm là được rồi.”

Yên tâm thế đ nào được!

Cả sân bắn này bình tĩnh được thế còn mỗi Tần Tử Quy với Thịnh Diễn thôi!

Tiết Dịch nhìn Thịnh Diễn vẫn ung dung như trước, hít sâu một hơi rồi lại quay đầu bắn hai lần giữa.

Lần thứ ba, 5 trúng 3.

Lần thứ tư, 5 trúng 3.

May mắn, đây không được coi là phát huy thật thường, bình thường hẳn vẫn bắn được cỡ này.

Trạng thái bây giờ của Thịnh Diễn nhiều lắm cũng chỉ đạt được thành tích này, vậy tính ra hẳn ít nhất còn có thể dẫn trước 2 điểm.

Sợi dây kéo căng trong lòng Tiết Dịch cuối cùng cũng từ từ hạ xuống.

Nhưng chưa đợi cho sợi dây kia kịp hạ xuống, năm phát đạn tiếp theo vang lên, sau đó lại 5 phát nữa liền kề.

Hai lần bắn giữa, mỗi lần 6 giây 5 phút.

Màn hình đối diện cũng hiển thị điểm số.

Thịnh Diễn lần bắn thứ ba, 5 trúng 4.

Lần thứ tư, 5 trúng 4.

Tổng điểm 14 – 14 được san bằng.

Biến cố đột nhiên xảy ra, Phó Uân đang chuẩn bị hoan hô cùng với Tiết Dịch vừa mới thở phào nhẹ nhõm trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Sao lại thế được, sao lại có chuyện tốc độ bắn nhanh hơn nhưng tỷ lệ trúng mục tiêu của Thịnh Diễn lại cao hơn được, gần như đã vượt qua trình độ tiêu chuẩn của đội tuyển thành phố rồi.

Ăn may, tuyệt đối là ăn may.

Dù Thịnh Diễn có thiên phú đến đâu đi chăng nữa, nhưng nếu không được huấn luyện đều đặn thì sao có thể bắn được như thế, hơn nữa trạng thái của hai lần bắn này của Thịnh Diễn cũng rất bình thường.

Hắn không thể nào để thua tiếp trước mặt Thịnh Diễn được.

Tiết Dịch nắm súng trong tay cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Thịnh Diễn đứng một bên cảm xúc lại như chẳng hề dao động chút nào,

cũng không ngẩng đầu nhìn điểm số mà chỉ cầm súng hướng đến mục tiêu, lạnh lùng bấm cò.

Tiết Dịch nhắm mắt lại, cố gắng loại bỏ hết những suy nghĩ kia đi, cũng ấn cò.

Lần thứ năm, 4 giây bắn 5 phát.

Thịnh Diễn 5 trúng 4.

Tiết Dịch 5 trúng 3.

Tỷ số 18 – 17.

Lần thứ sáu 4 giây 5 phát.

Thịnh Diễn 5 trúng 4.

Tiết Dịch 5 trúng 2.

Tỷ số 22 – 19.

Từ bị tụt lại phía sau, Thịnh Diễn đã kéo hoà, phản kích và thắng lợi.

Không chút lo lắng gì, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay ngay từ phút đầu.

Tiết Dịch cuối cùng cũng không nhịn được nữa, như là trút giận mà bắn ra phát súng cuối cùng, 9.9.

Thịnh Diễn cũng thay băng đạn, giờ lên, 10.4.

Lưu loát liền mạch.

Nghiền nát toàn diện.

Tiết Dịch không phạm sai lầm, chỉ là không bằng Thịnh Diễn.

Hắn buông tay, chấp nhận số mệnh: “Thiên phú thế này đúng là không công bằng mà!”

Thịnh Diễn lại chỉ thay tiếp một băng đạn mới, nhắm bắn mục tiêu rồi thản nhiên nói: “Là vì lúc bắn anh nghĩ rất nhiều.”

Sau đó, 4 giây 5 phút, cả 5 đều trúng.

Thực lực chân chính chứ không phải ăn may.

Một giây kia khi cuộc so tài kết thúc, Chu Bằng Cầu Du đứng ngoài sân mới đầu thì sững sốt, sau đó mới nhảy lên ôm lấy đối phương, sung sướng xoay vòng tại chỗ.

Đám người Phó Uân thì ngây ngốc không thể tin được.

Chỉ có Tần Tử Quy vẫn ngồi dựa vào ghế nhìn xuyên qua cửa kính, chàng thiếu niên cầm súng trên sân một tay đút túi tràn trề tự tin kia, cao ngất như tùng trúc, đáy mắt mang theo chút cảm xúc mà chỉ mình hắn mới hiểu được.

Vì ngoại trừ hắn ra thì không ai biết được, trong những tiết học mà Thịnh Diễn bỏ trốn có bao nhiêu lần là dành cho việc bắn súng ở sân bắn.

Thậm chí chẳng có mấy người biết, khi mới chỉ là bé Tiểu Diễn nhỏ xíu xiu luyện tập giơ súng đã bao nhiêu lần khóc vì đau nhưng vẫn cố gắng ở lại tập luyện một mình.

Thịnh Có Lệ chính là người như thế. Là người mà nếu như chuyện cậu không thích thì ngay cả qua loa có lệ cậu cũng không buồn làm, nhưng nếu đã muốn làm thì sẽ dồn toàn bộ khả năng của mình để thực hiện.

Mà sau khi bị thương phải tập luyện phục hồi chức năng, Thịnh Diễn không nói với ai cậu đã bận lòng nhiều thế nào, đã vất vả bao nhiêu hay mệt mỏi

ra sao, vì cậu không muốn những người quan tâm mình thấy đau lòng, vì không muốn họ tiếc nuối khi cậu từng bỏ lỡ những hoa tươi và hoan hô trên sân bản.

Nhưng Tần Tử Quy biết.

Vì cậu thiếu gia nhìn qua thì tưởng là ăn chơi trác táng không chịu được khổ kia, vết chai trên tay lại dày cỡ nào.

Chàng thiếu niên được ông trời chiếu cố vẫn luôn cố gắng nghiêm túc như vậy lẽ ra nên đứng trên sân thi đấu, tự tin toả sáng, nhận được tất cả những tiếng vỗ tay và hoa tươi ngợi ca, bây giờ lại bị quấy rầy trong những tiếng chỉ trích nơi sa mạc khô cằn.

Mà nguyên nhân chẳng qua là vì lòng tốt của cậu với thế giới này mà thôi.

Tần Tử Quy đã nghĩ rất nhiều, trên đời này sao lại có người như Thịnh Diễn, cậu giống như là một hoàng tử nhỏ bước ra từ vườn hoa tường vi, sống trong niềm tin tốt đẹp về thế giới, đơn thuần mà lương thiện. Chỉ tiếc trên đời này rắn độc và nhện tinh quá nhiều, không xứng với những điều tốt đẹp như thế, cho nên người ta dễ làm tưởng hoàng tử nhỏ có đôi khi giống như một cậu bé ngốc nghếch.

Nghĩ thế, Thịnh Diễn trong sân thi đấu đột nhiên quay đầu lại nhướng mày với hắn, cực kỳ ngây thơ lẫn đắc ý khoe chiến thắng nho nhỏ của mình.

Tần Tử Quy...

Ngốc nghếch thì ngốc nghếch vậy, hắn bằng lòng tự mình trở thành một kẻ tồi tệ hơn để Thịnh Diễn có thể vẫn sống trong niềm tin đó, đi bảo vệ chút tốt đẹp đó.

Hắn đứng dậy một tay cầm cặp sách của Thịnh Diễn, một tay cầm trà sữa mua cho Thịnh Diễn, từ từ đi xuống.

Lúc Thịnh Diễn còn đang vẫy đuôi gà đắc ý kiêu ngạo đi ra thì hắn đưa cốc

trà sữa cho cậu, ra vẻ bình tĩnh nói: “Đến lúc về nhà học toán rồi, còn 10 đề nữa chưa làm xong đâu.”

Thịnh Diễn hãy còn đang dương dương đắc ý nháy mắt đóng băng tại chỗ.

Tiết Dịch đứng sau cậu không nhịn được gọi: “Thịnh Diễn.”

Thịnh Diễn quay đầu lại: “Sao thế?”

Tiết Dịch cố gắng khiến mình trông có vẻ thật bình tĩnh: “Cho dù hôm nay tôi thua cậu nhưng sau này vẫn còn rất nhiều trận đấu khác, có điều tôi có nghe nói về điểm số trên trường của cậu, cậu có từng nghĩ tới sau này mình sẽ làm gì không?”

“À cái này hả,” Thịnh Diễn suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: “Chắc là muốn làm người thôi.”

*

Hết chương 23.

Con búp bê chó thực vật mà Phó Uân nhắc đến là con này nè, nhìn cute mà nhĩ: >

Cảm giác chương này có hơi teenfic, nhưng mà thôi kệ, bé cưng nhà mình vẫn cưng như mọi ngày hêh

Chương 24

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Chắc là làm người thôi?

Nghiêm túc thốt ra câu này nhưng rơi vào tai Tiết Dịch lại như đang trào phúng.

Chẳng lẽ vừa nãy Thịnh Diễn nghe được bọn hắn nói chuyện riêng ư?

Không phải, nếu Thịnh Diễn nghe được thì sao còn có thể bình tĩnh như vậy?

Tiết Dịch nghĩ thế nhưng chung quy vẫn thấy chột dạ, như muốn cứu vãn gì đó nên sốt ruột nói: "A Diễn, cậu đừng nghe Tần Tử Quy nói, chuyện đó không phải là như vậy."

"Tần Tử Quy nói gì cơ?"

Thịnh Diễn vô tội nhướn mày.

Tiết Dịch nhất thời khựng lại.

Hắn cũng không thể nói lại những lời mà Tần Tử Quy mới nãy vừa nói được, nếu không có khác gì vạch áo cho người xem lưng đâu.

Nhưng mà hắn lại không thể xác định liệu Thịnh Diễn có thật sự nghe được cuộc trò chuyện đó hay không.

Dưới tình thế luống cuống thế này tự nhiên Thịnh Diễm chột cười: "Không nói gì thì thôi, nhưng chắc vừa nãy Tần Tử Quy cũng nói qua với anh rồi, gọi biệt danh của người không thân thiết thì không hay đâu, cái tên A Diễm này lần sau anh đừng gọi nữa, không phù hợp."

Ý cười của Thịnh Diễm không lan đến đáy mắt, chỉ là hiện bên ngoài khoẻ môi mang theo cảm giác xa cách.

Trước giờ Tiết Dịch chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Thịnh Diễm, trái tim hẳn nhảy mắt có chút đau đớn, mở miệng muốn nói chuyện như là muốn giải thích gì đó.

Nhưng Thịnh Diễm lại không buồn nhìn, quay đầu cầm lấy trà sữa trong tay Tần Tử Quy rồi hai người sóng vai rời đi.

Vừa đi Thịnh Diễm vừa nghiêng đầu nói gì đó, Tần Tử Quy cúi đầu lắng nghe nhân tiện đưa tay ra sau cổ Thịnh Diễm chỉnh lại cổ áo cho cậu.

Ngón tay lướt qua sau gáy tiếp xúc với da nhưng Thịnh Diễm lại không hề bài xích.

Tiết Dịch nhìn thấy thì nhớ trước kia mỗi lần hẳn muốn giúp Thịnh Diễm sửa sang lại quần áo thì đều bị cậu né đi, cảm thấy mắt cay cay lẫn không cam lòng rồi lại ghen tị, cuối cùng hoá thành hai chữ: "Thịnh Diễm!"

Thịnh Diễm nhú mày quay lại, sắp mắt hết kiên nhẫn rồi.

Tiết Dịch nhìn vẻ mặt khác một trời một vực của Tần Tử Quy so với lúc gặp ở ngoài sân bắn, không nhịn được hỏi: "Tại sao tên Tần Tử Quy kia lại có thể gọi biệt danh đó?"

Lần này Thịnh Diễm thật sự cảm thấy Tiết Dịch phiền ơ là phiền: "So với mẹ tôi thì tôi còn ở chung với Tần Tử Quy còn nhiều hơn, anh ấy không được gọi thì ai được gọi chứ?"

Tiết Dịch ghen lời.

Thịnh Diễn lại nói: "Hơn nữa Tần Tử Quy còn có thể dạy toán cho tôi, anh làm được không?"

Tiết Dịch ghen lời lần hai.

"Nên mới nói làm người thì đừng nên so sánh bì tị làm gì, người so với người thì không so được đâu. À đương nhiên nếu là rác thì phải so đày nhớ, nếu không cho nhảm rác có thể tái chế vào rác nguy hại thì không tốt tí nào."

Thịnh Diễn cực kỳ chân thành trích dẫn danh ngôn.

Tiết Dịch bị uất ghen, cảm thấy cả đời này mình chưa từng bị ai sỉ nhục đến mức đó!

Phó Uân vừa đến thì thấy cảnh này, mặt mày cũng xám ngoét lại. Gã đi qua chắn trước mặt Tiết Dịch, hung dữ nói với Thịnh Diễn: "Thịnh Diễn, mày lên cơn gì đấy hả? Không phải chỉ là ăn may chiến thắng được một lần thôi sao, có bản lĩnh thì giải đấu cấp thành phố tháng sau mày cũng đi đi!"

"Mày nói thế làm tao thấy cũng không phải là không được." Thịnh Diễn uống trà sữa, suy nghĩ một chút: "Nhưng tao chỉ sợ nếu tao đi thì anh Dịch của bọn mày ngay cả huy chương bạc cũng không lấy được đâu, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa rồi, không lấy được chức quán quân nào thì cũng chỉ có thể ở đội thành phố đến khi giải nghệ thôi."

Trước giờ Thịnh Diễn là người yêu ghét rõ ràng, chỉ một câu nói hời hợt đã có thể giết người không dao.

Phó Uân bị chọc tức giùm Tiết Dịch luôn.

Lại nghe Thịnh Diễn nói: "À đúng rồi, cái chuyện của những người đàn ông với nhau, mấy con búp bê chó thực vật ấy nhớ buộc vào thắt lưng đi ba ngày nhé, đừng quên bọn Cầu Du ghi âm đấy."

"Gì cơ?" Cầu Du tự nhiên bị cue thì lập tức phản ứng lại, ngẩng đầu nói: "À ờ đúng đấy, tao ghi âm rồi bọn mày đừng hòng lơ đi, nếu không đừng trách bọn tao đang lên diễn đàn!"

"Đúng." Chu Bằng chuyên nghiệp tiếp lời, "Tự rút kinh nghiệm đi, làm người thì không thể lúc nào cũng giậm chân tại chỗ được, có người dù đã vào đội thành phố rồi nhưng so tài lại không bằng, anh Diễn tao dù không vào đội tuyển nhưng được cái đẹp trai, nhà giàu lại có thiên phú, chỗ nào cũng chơi chết bọn mày đấy!"

Tổ đội cà khịa: mission completed.

Mặt Tiết Dịch và Phó Uân đã xanh lè xanh lét rồi.

Thịnh Diễn lúc này mới ung dung: "Được rồi khiêm tốn chút, làm người thì phải biết điểm dừng, đừng giống một số người ngày nào cũng phải bị vả mặt mới chịu được."

"Anh Diễn nói đúng." Chu Bằng Cầu Du cực kỳ nể mặt Thịnh Diễn, rầm rầm đuổi theo mỗi người đứng một bên cậu, theo thói quen khoác tay lên vai Thịnh Diễn.

Nhưng vừa mới để lên đã bị ý lạnh thấu xương bắn đến, nghiêng đầu nhìn sang đúng lúc nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Tần Tử Quy bị chen chúc đẩy sang một bên nhìn chằm chằm.

(=)))))) Chu Bằng Cầu Du chỉ xứng làm quý nhân thôi mà dám đi tranh sủng với Tần hậu phỏng?)

Không biết vì sao nhưng lúc đó tự nhiên Cầu Du lại nhớ đến câu nói của Tần Tử Quy lúc ở tiệm gà "Không vì sao cả, còn có đừng gọi cậu ấy là A Diễn, tao thấy ghê tởm thay cậu ấy", cho nên bản năng sinh tồn thức tỉnh.

Ba giây bị nhìn khiến Cầu Du quyết đoán buông tay lui về sau một bước, nhân tiện giơ móng vuốt sang kéo Chu Bằng bên kia: "Buông tay."

Chu Bằng mờ mịt: "Hở? Why?"

"Làm gì có nhiều tại sao thế? Phải biết khiêm tốn hiểu không, khí chất hiểu không? Vai kẻ vai thế còn ra thế thống gì, chúng ta phải cho nhóm rác rưởi kia hiểu thế nào là phẩm chất kẻ chiến thắng."

Đầu óc Cửu Du luôn tốt hơn Chu Bằng nên Chu Bằng cũng không nghĩ nhiều, nghe lời buông tay khỏi vai Thịnh Diễm rồi đứng cạnh Cửu Du: "Ừa sau đấy thì sao?"

"Sau đấy thì mày phải cảm thấy bây giờ mày muốn về nhà học toán." Còn rất nghiêm túc.

Chu Bằng: "?"

Không, cậu không muốn tí nào.

Nhưng còn chưa kịp phát biểu cảm nghĩ thì Cửu Du đã trịnh trọng nắm tay cậu: "Được rồi, tao biết mày đang nghĩ gì nên bây giờ về nhà thôi."

Nói xong thì quay sang "Bai bai anh Diễm nhớ" rồi nhanh chóng biến mất ở cửa sân bắn.

Thịnh Diễm:??

Hai tên này bị úng não rồi ư?

Nghĩ đoạn cậu lại quay đầu nhìn Tần Tử Quy, chỉ vào đầu mình rồi nghiêm túc giải thích: "Chỗ này của bọn nó, ờm, anh hiểu mà."

Tần Tử Quy cảm thấy có khi chỗ đấy của Cửu Du còn tốt hơn Thịnh Diễm!

Quả nhiên không đợi hẳn trả lời Thịnh Diễm đã hí mắt lại: "Có điều anh thành thật khai báo đi, có phải anh đã làm chuyện gì không thể đưa ra ánh sáng đúng không?"

Tần Tử Quy khó hiểu nhướng mày.

Thịnh Điển hợp tình hợp lý: "Nếu không thì sao tự nhiên Tiết Dịch lại sửng cồ lên thế? Anh đã nói gì? Có phải anh đã làm chuyện gì mờ ám sau lưng tôi đúng không? Nếu không sao anh ta lại nói gì mà anh gọi tôi là A Điển cũng rất ghê tởm là sao? Bây giờ anh thẳng thắn khai nhận thì sẽ được hưởng khoan hồng."

Tần Tử Quy nhìn nhóc ngốc nghếch trước mặt mình ngay cả nghe lén cũng không nghe rõ, cạn lời ba giây rồi lạnh mặt đeo cặp sách lên: "Chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng duy nhất tôi làm hôm nay đó là lúc trưa đi in thêm 5 đề toán." =)))))))))))))

Thịnh Điển cắn ống hút cứng đờ tại chỗ.

Tên tró này đúng là tàn nhẫn!

Mà người đàn ông tàn nhẫn nhất thế giới lại chỉ thờ ơ nắm hai vai cậu xoay ra cửa: "15 đề thi hoàn thành trong cuối tuần."

Thịnh Điển lảm bà lảm bảm: "Hôm nay không làm được không."

Tần Tử Quy rất nghiêm khắc: "Lý do."

"Không lý do gì hết, chỉ là tâm trạng không tốt."

Thịnh Điển tùy hứng ném ra một câu như vậy.

Tần Tử Quy nghiêng đầu nhìn thấy cậu thiếu niên mí mắt cong cong chẳng có tí tinh thần nào, khác hẳn với dáng vẻ như uống máu gà vừa nãy.

Chắc là vẫn còn buồn.

Cho nên Tần Tử Quy hơi ngừng lại rồi gật đầu: "Ừm được, hôm nay không làm. Tôi dẫn cậu đến chỗ này."

"Đi đâu?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu hỏi.

Tần Tử Quy mở ô che cho Thịnh Diễn: "Đến nơi là biết thôi."

Mưa đêm hè làm hơi nóng ban ngày phả lên, hương hoa hồng thấm đẫm trong không gian ẩm ướt thấm cả vào người, hai người đi dưới tán ô chậm rãi trong ngõ nhỏ ở Nam Vụ, quanh co lòng vòng, thoải mái hơn ban ngày nhiều.

Chỗ này ở gần thành cổ cách đại viện không xa, chung quanh tràn ngập phố phường đã có từ hàng thế kỷ trước, kiến trúc cổ kính mà náo nhiệt, dù có mưa nhỏ nhưng chợ đêm vẫn dựng lều đèn đuốc sáng trưng, dân tình huyên náo.

"Hội chợ triển lãm vẫn còn tổ chức này!"

Thịnh Diễn nhìn nơi quen thuộc này thì có chút kinh ngạc.

Khi cậu còn bé xíu vẫn ở trong đại viện thì mỗi năm cậu thích nhất là sau kỳ nghỉ hè được đến chỗ hội chợ triển lãm, có rất nhiều các gian hàng được dựng lên, những người bán hàng bày bán bao nhiêu là món ngon đồ uống bắt mắt khắp con phố.

Người lớn sẽ cho mỗi đứa nhỏ 10 tệ, lũ trẻ có thể chơi đến khi hội chợ đóng cửa thì thôi.

Không nghĩ tới nhiều năm vậy rồi mà hội chợ vẫn còn tổ chức.

Tần Tử Quy ngược lại không hề thấy lạ tí nào, sau khi Thịnh Diễn vào trong gian hàng rồi mới cất ô, thản nhiên nói: "Nghỉ hè năm nào cũng có, năm ngoái tôi đến gần đây tham gia một cuộc thi nên mới biết."

"Vậy sao anh không nói cho tôi biết sớm?"

"Khi đó bọn mình còn đang giận nhau còn gì."

"Haiz, trẻ trâu quá." Có lẽ là nhớ đến rất nhiều chuyện khi còn bé, cảm xúc Thịnh Diễn trở nên tốt hơn không ít, đứng trước gian hàng của một bác bán kẹo ngào đường: "Anh nhìn này... Cho anh 1 que hình con rồng."

Rồi xoay tròn xoay tròn mấy vòng, một con rồng đã hiện ra trước mắt.

Bác gái bán hàng cười: "Chàng trai tạo hình đẹp đấy."

Thịnh Diễn đắc ý: "Lúc còn bé lúc nào cháu cũng làm cái này đấy ạ, chỉ có tên mặt thối kia là không làm được, chỉ có thể làm ra một que bé xíu xiu."

"Vậy thì hai người mới có thể chơi với nhau chứ, như các cụ có câu, nhường vận mệnh của tôi cho anh kiếp trước thì kiếp này mới có duyên phận làm anh em." Bác gái cười đưa "rồng" cho Thịnh Diễn.

"Ai thèm làm anh em với người này chứ ạ, cháu đẹp trai thế này vừa nhìn đã biết không phải là anh em một nhà rồi." Thịnh Diễn không để tâm lắm, nhận lấy que kẹo đường rồi quay lại nói với Tần Tử Quy, "Tôi nói đúng không?"

Tần Tử Quy theo thói quen quét Alipay trả tiền cho cậu: "Không, tôi không thích ăn ngọt."

Thịnh Diễn: "?"

Cái người này không phải mới hôm nọ trả lời cậu là thích ăn ngọt à, sao giờ lại thay đổi xoành xoạch rồi?

Tần Tử Quy như là không có việc gì cất điện thoại rồi nhìn cậu: "Muốn đến gian hàng của chú Độc Nhãn Long không?"

"Hả?" Thịnh Diễn mới đầu sửng sốt, nhớ đến chú Độc Nhãn Long là ai mới "Đù má" một tiếng, "Chú í vẫn còn ở đây á?"

"Ừm, còn đang lừa tiền lũ trẻ đấy, đến xem không?" Lời nói của Tần Tử Quy

mang theo ý cười.

Thịnh Diễn không chút suy nghĩ đã khoát tay lên vai Tần Tử Quy: "Đi, phải đi chứ, hồi bé nghĩ hè năm nào cũng bị chú ấy lừa mất nửa tiền tiêu vặt, không đi không được."

Chú Độc Nhãn Long chính là ông chú bên mấy sạp hàng trẻ em, vì chú bị mù một bên mắt nên lũ trẻ đều gọi chú như thế, chú cũng không ngần ngại mà vui vẻ chấp nhận.

Mỗi năm vào dịp hội chợ hè, chú sẽ bày bán một lượng lớn búp bê thủ công mà tụi trẻ thích, nhưng chú lại bày một sạp hàng bắn súng để lũ trẻ sẽ cống tiền vào đấy, nếu bắn trúng theo tỷ lệ chú đưa ra thì được lấy búp bê, còn không thì cứ cống tiền chơi tiếp.

Chính cái này đã giúp Thịnh Diễn giác ngộ khả năng bắn súng của mình.

Mà người giác ngộ cũng không ít đâu.

Thịnh Diễn và Tần Tử Quy từ xa nhìn thấy có rất nhiều cô cậu cầm tiền trong tay, 5 tệ 10 tệ đứng ba vòng trong ba vòng ngoài đang vây quanh một cậu bé đang cầm súng đứng giữa, nín thở chờ đợi thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cậu nhóc bắn trúng không đủ điểm nên sau khi đưa tiền tiêu vặt trong tay cho chú Độc Nhãn Long thì chỉ có thể mím cái miệng nhỏ tay không trở về.

Nhìn thấy cậu nhóc anh dũng lấy ra 10 tệ từ trong túi quần định cống hiến tiếp cho chú, Thịnh Diễn không nhịn được ôm ngực cười khế: "Bé ơi, bắn súng không phải như thế đâu."

Tuy dáng người nhỏ con nhưng chí hướng thì lớn lắm, cậu nhóc không phục quay đầu lại, nâng cằm nhìn Thịnh Diễn: "Em đã là người bắn tốt nhất trong khu nhà em rồi đấy, hôm qua em còn bắn được một con búp bê thỏ Judy cho Viện Viện, anh dựa vào đâu mà nói em?"

"Dựa vào việc anh lợi hại hơn em." Thịnh Diễm cũng nhướng cằm đáp lại, cực kỳ khiêu khích.

Cậu nhóc bị mất mặt ngay trước cô gái mình thích, nhất thời không phục: "Có giỏi thì anh thử đi!"

Thịnh Diễm "hú" một tiếng: "Thử thì thử!"

Cãi nhau với 1 đứa nhóc 8 tuổi còn có thể đến mức này được, không có tí khoảng cách thế hệ gì cả. Tần Tử Quy cúi đầu nhéo nhéo mi tâm hồng che mặt mình lại.

Còn Thịnh Diễm thì cực kỳ hào phóng ngồi xuống trước mặt tay súng bắn tỉa tí hon rồi nghiêng sang nhìn cô bé tên Viện Viện hỏi: "Viện Viện muốn cái nào, anh trai sẽ lấy cho em."

Viện Viện nhìn 5 tẹt trong tay mình rồi chỉ vào con búp bê Barbie hàng trên cùng: "Em thích công chúa đó đó anh, anh thắng giúp em được không anh đẹp trai ơi."

Cô bé miệng ngọt ghê.

Thịnh Diễm cười tươi như hoa: "Được, anh trai sẽ giúp Viện Viện mang công chúa về nhà."

Sau đấy cúi người cầm một khẩu súng lên.

Pằng pằng pằng.

Bách phát bách trúng.

Bắn xong viên đạn cuối cùng, gần như tất cả bia bắn đều đổ rạp, không bị trượt mất phát nào.

Mấy đứa nhỏ xung quanh mở to hai mắt nhìn búp bê Barbie trên hàng cao

nhất của giải thưởng rơi vào tay Viện Viện.

Sau một phút im ắng, lũ trẻ bùng nổ rồi!

"Anh ơi, anh ơi, em cho anh 5 tệ, anh bắn giúp em thắng con Ultraman kia được không?"

"Anh ơi, anh ơi, con gấu kia kìa anh."

"Anh ơi, anh đẹp trai nhất, đẹp trai hơn cả Naruto luôn, anh bắn cho em Naruto đi anh."

"Anh ơi, em có tiền, anh chơi giúp em đi."

...

"Được, muốn cái gì cũng được nhưng mấy đứa phải xếp hàng, bé đứng trước lớn đứng sau, bạn gái đứng trước bạn trai. Mấy đứa đưa tiền cho chú Độc Nhãn Long còn giải thưởng thì chú ấy sẽ đưa cho mấy đứa." Thịnh Diễn đứng ở vị trí bắn súng, ngẩng đầu cười với chú Độc Nhãn Long, "Chú ơi, chú không ngại chứ?"

Đôi mắt cong cong biết cười của thiếu niên trước mắt giống hệt cậu bé mấy năm trước ngày nào cũng mang tiền tiêu vặt đến ngồi xổm trước quầy hàng của mình, chú nhận ra đây là đứa nhỏ nhà họ Thịnh, cười: "Vậ cháu cứ từ từ mà bắn, cháu làm chú phá sản thì chú đến tìm bà cháu đòi lại là được!"

Thịnh Diễn cũng cười, xoay người cầm súng rồi nhắm bắn, hỏi: "Em muốn gì nào?"

"Ultraman ạ! Cảm ơn anh trai!"

"Naruto ấy anh ơi! Sasuke! Satoru Gojo!"

"Anh ơi anh đẹp trai thật í!"

"Anh ơi anh đúng là chiến thần chợ đêm!"

"Anh ơi em muốn lấy cô dâu kia kìa!"

"Anh ơi anh có bạn gái chưa ạ?"

"Anh ơi em thích anh!"

Mỗi viên đạn một phát súng một khẩu súng một con búp bê.

Thịnh Diễn đứng đó cầm khẩu súng giả kém chất lượng nhất, nhằm vào mục tiêu đơn giản nhất, hưởng thụ lời khen ngợi và vinh dự thơ ngây nhất, nhớ đến niềm vui khi cậu mới bắt đầu thích bắn súng.

Cậu thích bắn súng, không liên quan đến những hào quang gì đó khác, cậu chỉ đơn thuần thích bắn súng mà thôi.

Vậy nên ở chợ đêm đơn sơ nhất, khán giả ngây thơ nhất, thiết bị kém nhất nhưng cậu vẫn đứng đó, dễ dàng chiếm được sự chú ý và yêu thích của mọi người.

Không phải không biết đến những bản tuổi không thể đưa ra ánh sáng, cũng không phải là không quan tâm đến chúng, chỉ là họ coi thường, không muốn để ánh sáng bị nhuộm bẩn.

Tần Tử Quy nghĩ, một ngày nào đó Thịnh Diễn sẽ một lần nữa đứng ở nơi vốn nên thuộc về cậu, nhận được những đoá hoa tươi và những tràng vỗ tay mà cậu từng bỏ lỡ, vì trời sinh những thứ đó nên là của cậu.

Cho nên khi mấy đứa nhỏ mỹ mãn ôm lấy búp bê thuộc về mình, Thịnh Diễn đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu mình truyền đến một giọng nói trầm thấp quen thuộc: "Tôi cũng muốn hoàng tử bé."

"?"

Sao giọng nói này nghe dị dị?

Thịnh Diễn ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Tần Tử Quy cầm 5 tệ không biết mới đổi được với đứa nhỏ nào giờ giờ trước mặt cậu, rồi lại chỉ vào một hoàng tử bé và một quả cầu thủy tinh B612: "Tôi muốn... hoàng tử bé kia kìa."

Thịnh Diễn biết vì sao Tần Tử Quy muốn đưa cậu đến đây.

Vừa nãy được lũ nhỏ thả rắm cầu vòng khiến lòng hư vinh của cậu được thoả mãn, hơn nữa khó có khi thấy Tần Tử Quy lộ ra vẻ nhàn nhã như vậy nên tâm trạng cậu cũng không tệ lắm, còn bắt bẻ: "Vậy anh cũng nên gọi tôi một tiếng anh trai nghe thử coi?"

Dù sao Tần Tử Quy cũng không biết bắn, cùng lắm chỉ ngọt nhạt vài câu thôi.

Nhưng Tần Tử Quy ngay cả ngọt nhạt cũng không, chỉ dựa vào lan can đằng sau nhìn cậu rồi坦然 đáp: "Ừ, được."

Thịnh Diễn: "?"

Còn chưa kịp phản ứng đã nghe Tần Tử Quy thản nhiên nói: "Em thích hoàng tử bé kia kìa, vậy anh có thể giúp em lấy hoàng tử bé về nhà được không anh đẹp trai ơi?"

Ánh đèn ấm áp của chợ đêm chiếu lên mí mắt Tần Tử Quy, giọng nói trầm thấp từ tốn khiến vành tai Thịnh Diễn ngứa ran, khác hẳn so với lũ trẻ vừa rồi.

Một giây kia, Thịnh Diễn vốn đang dương dương đắc ý chợt run tay, lần đầu tiên bắn chệch từ lúc bước vào đây.

ĐM.

Chiến thần chợ đêm không giữ nổi khí tiết.

Lam nhan hoạ thủy, các cụ cầm có sai.

*

Hết chương 24.

Chương 25

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Một người con trai đang yên đang lành tự nhiên lại đi bắt chước lời của một bé gái.

"Anh đẹp trai ời" là gọi như thế phỏng?

Thịnh Điển cảm thấy vành tai mình nóng bừng lên.

Từ khi còn bé cậu hiếm khi nào bắn trật hẳn cả ra ngoài bia ngắm, cực kỳ hiếm đấy có biết không hả!!!

Cho nên cậu nghi ngờ Tần Tử Quy cố ý.

Nếu không sao lại mở miệng ra nói đúng lúc cậu bắn chứ, bé gái kia nói thế cậu chỉ cảm thấy đáng yêu chết đi được, còn Tần Tử Quy nói ra cậu chỉ thấy...

Cậu không muốn cảm thấy gì cả.

Cậu cũng không thích con trai, sao lại bắt cậu cảm thấy Tần Tử Quy thế nào, thật xấu gì vậy?

Nhất định là do... Hôm đó ở phòng tắm tẩy tử thí với Tần Tử Quy, lòng tự trọng của cậu quá phá nên cậu mới thấy Tần Tử Quy đẹp trai đến quần quéo hết cả người thôi, chứ Tần Tử Quy cũng làm gì đẹp đến mức đấy.

Còn không bằng cậu.

Hơn nữa cậu lại được cái nam tính, từ bé cậu đã không làm nũng rồi, không giống ai đó chẳng có tí khí tiết nào, đúng là đồ lam nhan hoạ thuỷ.

Thịnh Diễn nghĩ đoạn lạnh lùng quay người lại, bắn trúng mục tiêu pằng pằng pằng, 10 phát đạn còn lại 9 phát đều bắn trúng, vừa đủ giật được giải nhì, lấy được hoàng tử bé trong quả cầu thuỷ tinh.

Lúc Thịnh Diễn đưa quả cầu thuỷ tinh cho Tần Tử Quy còn nhân tiện lấy lại "con rồng" của cậu từ tay hắn, ghét bỏ nói: "Lấy một hoàng tử bé hàng nhái, để làm gì?"

"Dù sao tôi cũng có được hàng thật rồi." Tần Tử Quy hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Nói xong, Tần Tử Quy tiện tay để hoàng tử bé trong quả cầu vào ngăn giữa cặp xách, kéo khoá xong rồi mới ngẩng đầu hỏi Thịnh Diễn: "Đỡ nghiệm chưa?"

"Được rồi, chẳng qua là sợ chơi tiếp thì chú Long phá sản thôi." Thịnh Diễn xoay xoay kẹo đường trong tay mình từ từ ăn.

"Chú Long" bên cạnh đếm túi tiền cười: "Ấy không đâu, dù sao hội chợ cũng sắp hết rồi, chú cũng làm ăn được kha khá, nếu không chú không cho cháu vào đây đâu."

"Ai lại thế chứ chú, khi còn bé cháu cũng cố gắng không ít tiền cho chú rồi còn gì." Hai tay Thịnh Diễn quàng lên vai chú Long, "Ăn mấy gói que cay nhà chú xong thế là cháu bị viêm dạ dày cấp tính phải đến bệnh viện bao nhiêu là lần."

"Cháu còn nói nữa, lúc bé tên nhóc cháu đã cuỗm bao nhiêu thứ ở chỗ chú rồi hả, nào là quả cầu thuỷ tinh rồi tranh vẽ nước ngoài rồi đồ chơi súng, que cay các kiểu, cháu thiệt thòi chỗ nào hả?" Chú Long rũ rũ vai ý đồ muốn hất tay Thịnh Diễn xuống nhưng biểu tình trên mặt lại tràn ngập ý

cười, "Tên nhóc cháu từ bé đã giỏi bắn súng rồi. Thế nào, bây giờ còn bắn nữa không?"

"Vẫn còn chứ chú." Thịnh Diễm không chút do dự, "Nếu không sao tối nay cháu có thể càn quét quầy hàng của chú được. Chú mà không phiền thì mai cháu lại..."

"Đi đi, cầm đồ của nhóc đi đi, đừng để chú gặp lại nữa." Chú Long tiện tay cầm mấy gói que cay nhét vào túi áo Thịnh Diễm như khi còn bé, rồi cười bảo cậu đi về.

Thịnh Diễm biết ý tốt của người lớn, tiện tay chọn một khẩu súng đất nhất trả tiền rồi vẫy tay với chú Long, ôm vai bá cổ Tần Tử Quy lắc lư đi về.

Mùa hè trời nóng, đường cũng tan nhanh trong khoang miệng, để lại mấy vệt dính dính trên môi, lúc nói chuyện cũng cảm giác được vị ngọt ngào.

Thịnh Diễm lại không biết, chỉ khoác vai Tần Tử Quy lười nhác nói: "Hôm nay anh đưa tôi đi là muốn dỗ tôi vui đúng không."

Vị ngọt lan trong không khí, đọng lại bên tai Tần Tử Quy.

Hắn không phủ nhận, một vai khoác cặp nhìn thẳng về phía trước, giọng điệu cũng nhạt nhẽo hỏi lại: "Vậy tôi có dỗ được cậu không?"

"Cũng được." Thịnh Diễm như là muốn chứng minh mình thật sự không thêm để ý, giọng nói cũng tản mạn, "Tôi không đến nỗi mất hứng như anh nghĩ đâu. Tuy rằng chuyện này đúng là khiến người ta rất tức giận nhưng dù sao cũng đã qua rồi. Hơn nữa tôi thích bắn súng là vì môn thể thao này thôi, nên cũng không phải quá là đau lòng. Tôi chỉ là..."

Tần Tử Quy ngoảnh đầu nhìn cậu: "Chỉ là sao?"

"Chỉ là bị Tiết Dịch hỏi trúng, tôi không biết sau này mình sẽ làm gì thôi." Thịnh Diễm nở nụ cười, thoạt nhìn tưởng như vô tâm vô phé.

Tần Tử Quy quay hắt người lại: "Không muốn quay về tiếp tục thi đấu sao?"

"Muốn thì muốn, nhưng anh nghĩ xem tôi chơi bắn súng vì điều gì chứ? Chỉ vì huy chương thôi sao? Đường như tôi không có hứng thú nhiều đến vậy, đến mức tôi có thể chơi bắn súng cả đời."

Thịnh Diễn nói lơ đãng nhưng Tần Tử Quy lại không đồng ý.

Thịnh Diễn bắt đắ dĩ thở dài: "Cho nên loại người như tôi có lẽ cả đời này thật sự chỉ có thể làm một tên phế vật chơi bởi nhàn rồi vô lo vô nghĩ thôi, cuộc đời thật lảm bi ai mà."

Phút chốc nghe được tiếng thở dài này, những người có mặt ở khu hội chợ đều nhìn chăm chăm cậu, giá trị thù hận level max.

Thịnh Diễn bị ánh mắt như dao găm đâm tại chỗ: "..."

Tần Tử Quy tri kỷ nhắc nhở: "Cậu còn nói thế nữa là bị đánh đấy."

"Nói nhảm, cần anh nhắc chắc."

Thịnh Diễn tức giận trợn trắng mắt, vừa định giải thích mình không phải ý đó nhưng chưa kịp nói thì quần chúng vây xem đã chuyển từ địch ý sang hoảng sợ lẫn bối rối.

"?"

Cậu đáng sợ lắm à?

Thịnh Diễn chưa kịp phản ứng cái nhìn này có ý gì thì đột nhiên có người từ sau va phải cậu, ngay sau đó là một cơn gió mạnh lướt qua.

Một người thanh niên cướp ví của một người phụ nữ, đội mũ bảo hiểm đen nhánh lướt qua bên cạnh cậu rồi xuyên qua đám đông hội chợ chạy trốn.

Người phụ nữ và một người bảo vệ mập mạp phía sau chạy hồng hộc hô:

"Bắt, bắt cướp, hấn cướp túi xách, bắt lấy hấn dừng để hấn chạy mất!"

Những người đến hội chợ chủ yếu là trẻ con hoặc là người trung niên, bắt kẻ là lá gan hay thể lực thì không có mấy người theo kịp tên trộm này.

Lúc ý thức được chuyện này, Tần Tử Quy theo bản năng muốn túm lấy Thịnh Diễn trở về. Nhưng Thịnh Diễn đã nhanh chân chạy theo, dùng tốc độ nhanh nhất vút cặp sách xuống, ăn một hơi hết que kẹo ngào đường vừa nãy tặng Tần Tử Quy rồi không nói hai lời đi vào con đường ít người đuổi theo như bay.

Tần Tử Quy tức mình nghiến răng, vừa lấy điện thoại ra vừa đi theo.

Bên ngoài hội chợ là một con phố cũ, trời khuya mưa lại lớn, so với ánh đèn trong hội chợ thì chỉ có những mảng tối tăm tiêu điều.

Tên trộm có lẽ quen tay hay việc, sau khi chạy khỏi nơi đông người thì nghĩ sẽ không còn ai đuổi nữa, đang chuẩn bị thả lỏng quay lại hang ổ.

Kết quả - vừa mới quay người lại đã thấy một anh đẹp trai tay cầm súng đứng dưới màn mưa, mặt lạnh như băng đuổi theo y như trong phim.

Tên trộm: "???" Anh chàng đẹp trai này là ai?

Tại sao năm nay bắt một tên trộm nhỏ lại còn mang theo cả súng?!

An ninh xã hội bây giờ tốt thế rồi ư?

Hấn ăn cắp hai ba trăm đô cơ à?

Những kẻ làm chuyện bất hợp pháp luôn có sợ hãi bản năng với những người trị an, tên trộm nghĩ cũng chẳng kịp nghĩ đã giậm chân chạy nhanh hơn.

Nhiều năm vậy rồi ở khu này hấn hiếm khi nào thất thủ, dựa vào năng lực nghiệp vụ xuất chúng và kỹ thuật chạy thượng thừa, hơn nữa sau khi cướp

xong chạy nhanh cực kỳ, máu chót là hắn rất quen thuộc khu này, đường quanh co lòng vòng cỡ nào hắn cũng tìm được nên người bình thường không mấy ai đuổi kịp hắn.

Cho nên lần nào cướp xong hắn cũng có thể thành công cắt đuôi cả chủ lẫn bảo vệ.

Nhưng anh chàng đẹp trai lần này, sao lại chạy nhanh thế hả dm!

Hơn nữa nhìn phản xạ... Tên trộm nhanh cỡ nào, lươn cỡ nào cũng không thoát được!

Trời mưa to thế này mà đối phương nhìn như chẳng hề hấn gì.

Tay lại cầm súng, tên trộm sợ sắp sún ra quần rồi!

Trời đêm mưa lớn, trong con hẻm ở phố cổ.

Một người tay cầm súng một mình một ngựa đuổi theo không dứt.

Tên trộm đã lâu lắm rồi không bị ai rượt thế này.

Nháy mắt hắn cảm giác như mình đang là nhân vật phản diện của một bộ phim hình sự Hồng Kong 9x, đẹp trai mà bị trảng.

Chờ hắn bị trảng đến mức không chạy nổi nữa, ngoảnh lại nhìn xem phát hiện dưới màn mưa cuối cùng cũng không thấy bóng dáng anh đẹp trai kia thì mới hoàn toàn thả lỏng dựa vào tường, khom lưng thở hổn hển như sống sót sau kiếp nạn.

"Mịa nó, ông đây thiếu chút nữa đã tắc cmn thở! Á đau đau đauu!!!"

Không đợi hắn nói xong câu thì tự nhiên có một người từ đâu phi xuống đập hắn một cước khiến cả người hắn ngã sấp ra đất như tư thế chó ăn.

Một giây sau, lưng hắn bị đầu gối người kia chế trụ, cánh tay bị gập ra sau

đau đến nỗi hẳn không giãy dựa được gì chỉ biết gào lên.

Vốn dĩ còn đang tính toán xem thoát kiểu gì thì tự nhiên có một bóng súng dí vào thái dương hẳn: "Yên lặng đi, nếu cậu chỉ cướp ví của người ta thì chỉ bị giam giữ vài ngày nửa tháng, nhưng nếu hành hung cảnh sát thì khác đấy."

Từ nhỏ Thịnh Diễn đã ở đây, lớn thêm một tí vì muốn trả thù HỒ mập mà không ít lần lừa lũ trẻ thả diều ở chỗ này, vậy nên quá quen thuộc địa hình luôn.

Sau khi cậu nhận ra tên cướp đi vào ngõ cụt này thì trực tiếp trèo lên tường bao vây.

Còn tên cướp này đầu óc hạn chế, không có văn hoá, nếu không cũng không đến mức đi vào con đường phạm tội. Vậy nên sau khi bắt sống lại nghe được mấy chữ hành hung cảnh sát thì nháy mắt tưởng tượng ra tình tiết cảnh sát bắt tội phạm, không thể tin được hỏi: "Anh là cảnh sát giả trang đấy à?"

Tay Thịnh Diễn nắm chặt vịn tay tên cướp ra sau, đi theo con đường nhỏ ra quầy hàng của chú Long, mắt cũng không chớp nói láo: "Đừng hỏi những thứ không nên hỏi, giữ im lặng là được. Chờ đồng nghiệp của tôi đến thì còn có thể khoan hồng cho cậu."

Cậu tin tưởng với tác phong của Tần Tử Quy, nhất định đã báo cảnh sát. Hơn nữa dù hẳn cầm nhiều thứ trên tay không thể chạy nhanh như họ, nhưng ít nhất cũng sẽ xác định được vị trí đại khái.

Quả nhiên vừa dứt lời, cách đó không xa đã có tiếng còi báo động truyền đến.

Tên cướp bị ngã sml mặt ụp vào vũng nước, không cam lòng nói: "Hôm nay coi như tôi xui gặp phải cảnh sát giả trang, tôi nhận thua."

Thịnh Diễn không phủ nhận cũng không nói gì, chỉ gắt gao giữ chặt người

nọ như một cảnh sát lão luyện.

Tên trộm từ bỏ kháng cự.

Thua trước cán bộ tinh anh thế này, cũng coi như không lỗ.

Đợi đến khi cảnh sát chạy đến còng tay hắn áp giải lên xe, lúc sắp đóng cửa xe lại hắn vẫn không nhịn được mà quay người nhìn đối thủ đáng gờm đáng kính nọ.

Sau đó nhìn thấy một thiếu niên - khoác cặp bằng một vai, tay kia cầm kẹo ngào đường cầm ô, nhìn phát biết ngay là học sinh trung học - đang kéo "anh cảnh sát mặc thường phục" vào tán ô của mình, nén giận hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

Mà cán bộ tinh anh mới vừa lão luyện lạnh lùng kia tự nhiên lại chột dạ cúi đầu, hai tay vòng ra sau lưng nói nhỏ: "Không có."

"Xoay một vòng xem nào."

Nam sinh trung học có vẻ nghiêm khắc.

"À."

Cán bộ tinh anh gật gật nghe theo.

Xoay một vòng xong, xác nhận không chỗ nào bị thương.

Sắc mặt cậu nam sinh mới tốt hơn một chút, đưa kẹo cho cán bộ tinh anh.

Tên trộm nhìn toàn bộ quá trình chậm rãi đánh ra một dấu chấm hỏi: "?"

Có gì đó sai sai?

Không đợi hắn kịp phản ứng thì một chú cảnh sát đã đi lên vỗ vai cậu chàng cán bộ tinh anh mặc thường phục kia: "Bạn học sinh này tốt lắm, hành vi

lần này của cháu đúng là thấy việc bắt bình rút đao tương trợ, cảnh sát chúng ta sẽ có cờ khen thưởng cho cháu. Nhưng lần sau không thể như thế nữa, cháu là một học sinh trung học, làm vậy quá nguy hiểm. Cháu có biết bạn cháu lo lắng thế nào không, thiếu chút nữa đã khiến cả đội cảnh sát hình sự thành phố phải vào cuộc rồi."

Chú cảnh sát cười gheo.

Tần Tử Quy lại nghiêm mặt không nói lời nào.

Tên trộm bên cạnh: "???"

Học sinh trung học?!

Ai là học sinh trung học cơ?!

Học sinh trung học lại còn được mang cả súng đi?!

Lừa người à!

Sau đó chú cảnh sát già mỉm cười: "Súng này của cháu là..."

Thịnh Diễn vội vàng giao nộp: "Đồ chơi thôi ạ."

Súng đồ chơi chế ngự tên trộm sml cả nửa ngày: "???"

Súng đồ chơi?!

Cuối cùng cũng nhận ra mình vừa bị một nhóc học sinh trung học lừa gạt, tên trộm không nhận được gào rú: "Mẹ kiếp, mà xxx! Dcm!"

"Im miệng đi!" Không đợi hẳn chửi xong đã có một cảnh sát nữ nhú mày nhắc nhở, "Ở đây đến lượt cậu nói chuyện à? Im lặng một chút đi!"

Nói xong thì đóng ùm cửa xe lại, cứng rắn nhét mấy lời tục tĩu về.

Tên trộm bị còng tay cũng chỉ có thể dán mặt vào cửa xe nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Thịnh Điển, hùng hùng hổ hổ sừng cò lên.

Nhưng Thịnh Điển bên ngoài lại không nghe thấy, chỉ nghe được chú cảnh sát khen cậu từ nãy đến giờ: "Đứa nhỏ này vận động tốt thể lực tốt phản ứng nhanh, gặp chuyện không hoảng hốt, nhạy bén mà bình tĩnh, rất chính nghĩa, biết đặt lợi ích của quần chúng trước sự an nguy của bản thân, là một nhân tài hiếm có đấy!"

Từ sau khi rút lui khỏi đội tuyển bắn súng, ngoại trừ rắm cầu vồng Chu Bằng Cầu Du thỉnh thoảng thả cho cậu với cả bộ lọc 800m của mẹ Hứa thì Thịnh Điển chưa từng nghe qua lời khen chân thành như thế từ người lớn nữa.

Dường như cậu đã quen với những ngày bị Hoàng Thư Lương đuổi theo sau mắng cậu ăn chơi trác táng gây chuyện kéo bè không chịu nỗ lực, nên khi đối mặt với sự thưởng thức và lời khen thẳng thắn như thế cậu không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng.

Chú cảnh sát cười sờ đầu cậu: "Đứa nhỏ ngoan đừng ngỡ ngàng, chúng ta đến đồn một chút để ghi chép lại chuyện này là có thể về nhà rồi, nếu không cậu bạn này của cháu lại lo lắng muốn chết."

Thịnh Điển được khen lần hai cảm thấy xí hổ, vành tai lén đỏ bừng lên nhìn Tần Tử Quy, làm ra vẻ không có gì đáp: "Dạ được ạ, không thành vấn đề."

Tần Tử Quy như là gì cũng không nghe thấy, gì cũng không nhìn thấy, khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng lau sạch nước bị bắn trên mặt cậu, toàn bộ quá trình cũng chẳng nói năng gì, chỉ thiếu điều viết bốn chữ "Gia đây mất hứng" lên mặt.

Đến khi ghi chép xong xuôi, ra khỏi đồn cảnh sát Tần Tử Quy mới mở miệng: "Tôi nay về nhà bà ngoại ngủ."

Mưa thật sự quá lớn mà đêm cũng khuya rồi, hội chợ triển lãm vừa mới kết thúc, gần đó cũng không dễ bắt taxi nên để mà về căn hộ ở gần trường thì

khá xa, cả người Thịnh Diển từ trên xuống dưới bị nước mưa làm ướt cả, đến khi về được đến nhà thì cũng bị cảm mất.

Thịnh Diển không phản bác, chỉ "Ồ" một tiếng.

Hai người lặng lẽ đi đến đại viện ở sau đồn cảnh sát, tiếng mưa rơi lộp độp đập lên tán ô càng làm nổi bật sự im ắng lạ thường giữa họ.

Thịnh Diển có hơi chột dạ.

Lâu lắm cậu không thấy chột dạ thế rồi, nếu mà nhớ lại thì chắc là từ khi còn bé tí mắt.

So với mẹ Hứa thì bố Thịnh Diển không phải là người giàu có gì, ông là đội trưởng đội cảnh sát hình sự,

được cái ngoại hình rất đẹp trai. Khi mẹ Hứa còn đang mang thai Thịnh Diển thì ông đã hy sinh trong một vụ án triệt phá đường dây ma túy, vậy nên Thịnh Diển chưa từng được gặp bố mình.

Nhưng có lẽ do ảnh hưởng từ gen di truyền mà từ nhỏ Thịnh Diển đã có ý thức rất cao về công lý rồi.

Một đứa nhỏ bị bầm đáng yêu ngày nào cũng cầm một khẩu súng nước nho nhỏ, luôn nghĩ rằng mình là một anh hùng cái thế đi đến đâu cũng có thể rút đao tương trợ.

Kết quả ra ngoài đại viện lại chẳng đánh được ai, lần nào cũng khóc hu hu chạy về mách Tần Tử Quy.

Khi đó Tần Tử Quy mới bao lớn chứ, cảm xúc cũng chẳng biết kiềm chế như bây giờ. Đã thế hai người lại còn học khác lớp nên không thể lúc nào cũng canh me Thịnh Diển 24/24 được.

Cho nên mỗi lần thấy Thịnh Diển bị thương là Tần Tử Quy đau lòng lắm, mắng thì không nỡ, nói đạo lý thì Thịnh Diển không nghe, lần sau vẫn dám.

Mãi đến một lần Thịnh Diễm xúc động đánh nhau khiến mặt bị thương rất nghiêm trọng, thiếu chút nữa đã để lại sẹo cả đời. Khi đó Tần Tử Quy mới ý thức được Thịnh Diễm vốn dĩ không biết tự bảo vệ bản thân.

Thế là lần đó Tần Tử Quy hạ quyết tâm làm mặt lạnh, Thịnh Diễm làm nũng cũng không dao động, Thịnh Diễm muốn ôm ôm cũng không ôm, chỉ mặt lạnh như tiền đi chăm sóc cậu chẳng nói chẳng rằng, sau đấy thì lén giấu Thịnh Diễm đi cho lũ nhỏ đả thương Thịnh Diễm một trận nhớ đời, cả người cũng đầy thương tích.

Từ sau đó bé Thịnh Tiểu Diễm mới ý thức được khi mà người bé quan tâm bị thương thì bé sẽ lo lắng lắm, thậm chí vì quá lo lắng nên mới sinh ra tức giận.

Bé không muốn mẹ, dì và anh trai Tử Quy lo lắng tức giận nên kéo kéo ngón tay út của Tần Tử Quy cam đoan sau này trước khi làm một anh hùng nhỏ thì bé nhất định sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.

Nhưng nói gì thì nói đấy cũng là thiên tính rồi, mấy năm sau Thịnh Diễm đã sớm quên mất mấy lời cam đoan này.

Sau đấy thì cậu sẽ bị Tần Tử Quy bắt được, rồi Tần Tử Quy sẽ tức giận vừa lạnh mặt không nói gì vừa chăm sóc cậu, mà cậu thì sẽ cảm thấy rất chi là chột dạ, sẽ làm nũng nhận sai với Tần Tử Quy rồi nghe một bài ca giáo dục ý thức an toàn từ người anh mẹ này.

Cho nên ấy à, kiểu chột dạ này chẳng khác nào một loại bản năng.

Ngay cả lúc hai người chiến tranh lạnh dữ dội nhất thì mỗi lần Thịnh Diễm bị thương cũng đều sẽ rón rén lén lút đi cạnh Tần Tử Quy, huống hồ bây giờ hai người đã làm lành gắn bó như keo như sơn lại rồi.

Thành tích ngữ văn của Thịnh Diễm có hạn nên cậu cảm thấy "như keo như sơn" có vẻ diễn tả đúng quan hệ hai người rồi đó. Dù sao cậu cũng không thích nhìn Tần Tử Quy mặt thối không nói gì lúc này.

Cho nên lúc đi đến cửa đại viện cậu trực tiếp đứng lại nhìn Tần Tử Quy, vẻ mặt thấy chết không sờn: "Anh muốn nói gì thì nói luôn đi, không thì tí nữa lại lái nhà lái nhái không thoải mái."

Tần Tử Quy nghiêng đầu nhìn cậu.

Thịnh Diễn trực tiếp nói hết mấy lời trong lòng mình ra: "Gì mà tôi không nên liêu lĩnh xúc động như vậy, không để ý đến an nguy của bản thân, không nên xông xáo không có đầu óc này nọ nọ, anh muốn mắng thì mắng đi. Mắng xong anh nhẹ người mà tôi cũng dễ chịu."

Nói xong còn cực kỳ hùng hồn ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ "Anh mắng cứ mắng, tôi làm cứ làm."

Tần Tử Quy chỉ im lặng nhìn cậu.

Phía sau cậu vừa hay là mảng tường leo đầy những giàn tường vi, vừa hay gặp trời mưa to nên những đoá hoa được nước mưa gột rửa, những đoá tường vi nhìn cực kỳ kiêu ngạo chống chọi trước mưa gió.

Còn bức tường bên dưới khóm hoa bao năm nay vẫn âm thầm canh giữ cho những bông hoa khoe sắc.

Rõ ràng chẳng có tương đồng, vậy mà nhất định phải quần quýt lấy nhau.

Giống như khi còn rất nhỏ, hẳn đã biết mình và Thịnh Diễn không giống nhau vậy.

Nếu như họ gặp phải tên cướp trên xe thì suy nghĩ đầu tiên của Thịnh Diễn nhất định sẽ là làm thế nào để bảo vệ an toàn cho mọi người trên xe, nhưng hẳn sẽ nghĩ nên bảo vệ Thịnh Diễn như thế nào, dù phải hy sinh người khác cũng không nề hà.

Ấy là sự khác nhau giữa hẳn và Thịnh Diễn.

Cho nên hẳn mới không thể nào nói cho Thịnh Diển biết hẳn không làm được.

Điều duy nhất hẳn có thể làm ấy là khiến cho bức tường được vững chắc hơn.

Nhưng việc duy nhất đó hẳn lại không làm tốt.

Nhớ lại hồi nãy trong đồn cảnh sát có rất nhiều cô chú anh chị em thật lòng khen ngợi và yêu mến Thịnh Diển, rồi lại nhớ đến những lời nói của Hoàng Thư Lương, Tần Tử Quy đưa tay lên chỉnh lại nhúm tóc gốc nghếch bị vểnh trên đầu Thịnh Diển: "Không phải cậu đều hiểu hết sao?"

Thịnh Diển: "Hả?"

"Nếu đạo lý đều hiểu thì tôi có nói thêm cũng vô dụng, vào phòng tắm rửa thay quần áo đi." Tần Tử Quy nói xong thì xoay người lấy chìa khoá.

Tên này vẫn còn đang mất hứng.

Tư duy của Thịnh Diển không phức tạp như ai kia, cậu chỉ dựa vào trực giác của mình để đoán thôi.

Cậu không muốn Tần Tử Quy mất hứng, muốn dỗ dành nhưng có lẽ do động tác hai người quá lớn mà đôi vợ chồng già vốn đã ngủ trong phòng tỉnh giấc, bật đèn bàn lên thấy hai người thì kinh ngạc: "Tử Quy, Diển Diển, sao hai đứa lại đến đây?"

*

Hết chương 25.

Chương 26

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Tỉnh dậy thấy người mình thích áo quần xộc xệch nằm gọn trong lòng mình, ôm chặt lấy mình, nằm sấp trên người mình cọ cọ... nếu như thế mà không có tí phản ứng nào thì chỉ có thể nói tên đàn ông này không được.

Nhưng Tần Tử Quy là một nam sinh trung học có tố chất cơ thể vô cùng ưu tú, hẳn cảm thấy mình cực kỳ được.

Vậy nên hẳn không biết nên diễn tả cảm giác lúc này của mình như thế nào.

Mà hẳn cũng chẳng dám lộn xộn, chỉ sợ không để ý một cái là lau súng cướp cò ngay chứ chẳng chơi, bị Thịnh Diễn phát hiện ra thì dở.

Nhưng mà để mãi thế này không nhúc nhích tí gì thì lại khó chịu.

Đêm hè vốn đã nóng, đồ ngủ thì lại mỏng, cảm xúc khi da thịt cận kề là không thể tránh khỏi, hương hồ quần áo trên người Thịnh Diễn cũng chỉ gọi là miễn cưỡng che được tí thôi.

Không hiểu sao cúc áo ngủ của cậu bị bung ra chỉ còn mỗi hai cái cuối, chất vải tơ lụa trượt xuống để lộ đầu vai và hơn nửa tấm lưng trần, vòng eo gầy gò lưu loát của thiếu niên cũng phô bày trọn vẹn.

Cậu còn ôm ghì lấy eo Tần Tử Quy, nằm sấp trên ngực hẳn. Hai gò má có chút ửng hồng bất thường cứ như đêm qua Tần Tử Quy làm ra chuyện gì cảm thú không bằng.

Ví dụ mà Tần Tử Quy có thật sự làm cái gì thì còn không nói.

Vấn đề là ở chỗ mấy ngày nay hắn mới làm lành với Thịnh Diển, gần như là mấy cái đụng chạm cơ thể này tránh được hắn đều tránh.

Mỗi đêm Thịnh Diển ngủ trên giường hắn thì hắn đều tự giác ngủ ở phòng khác, lúc nào không ngủ được thì đi làm toán. Kết quả đề càng làm càng nhiều, lúc tắm nước cũng càng ngày càng lạnh.

Ngay cả lúc trước khi đi ngủ tối nay Tần Tử Quy cũng định chỉ nằm mé ở mép giường giữ khoảng cách an toàn với Thịnh Diển thôi, chỉ sợ không kiềm chế nổi làm ra hành động gì vượt quá giới hạn "tình anh em" khiến Thịnh Diển thấy không thoải mái.

Kết quả hắn nghìn phòng vạn phòng, thanh tâm quả dục, lục căn thanh tịnh, người nào đó thì quần áo lồ lộ chui vào lòng hắn, quả thực đúng là không biết xấu hổ, không tuân nam đức, không biết kiểm điểm.

Tần Tử Quy cúi đầu nhìn thoáng qua, cả người nháy mắt sục sôi nhưng lại chẳng biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể nín giận nghiêng răng nghiêng lợi: "Thịnh Diển!"

Phàm là người có tí nhạy cảm thì đều có thể nghe ra cảm giác nguy hiểm trong lời này rồi tự giác chạy đi.

Nhưng đầu Thịnh Diển nào có giống người thường, nghe Tần Tử Quy gọi thế cậu chỉ nhíu mày ôm hắn chặt hơn, chiu khọ cọ cọ vài cái: "Anh hung dữ gì chứ, đau quá ~"

Cậu phát âm mơ hồ không rõ, giọng ồm ồm chẳng khác nào mấy đứa nhỏ bị ầm ức, cứ như là Tần Tử Quy hung dữ thật vậy.

Cho nên chút bực bội của Tần Tử Quy vừa mới trào dâng đã bị cứng rắn chặn lại.

Hắn mà hung dữ á?

Hắn hung dữ ở đâu?

Hắn mà không làm người thì Thịnh Diễm mới biết thế nào là hung dữ thật sự.

Tần Tử Quy bực không có chỗ xả, cái thì cái nhưng bản năng hình thành bao nhiêu năm vẫn khiến hắn nghe được trọng điểm, đưa tay sờ lên trán Thịnh Diễm: "Đau đầu lắm à?"

Đầu Thịnh Diễm chẳng khác nào mớ bùng nhùng, cậu nhú mày rụt cổ vào trong chăn: "Không biết, nhưng mà đau lắm, còn lạnh nữa."

Lòng bàn tay Tần Tử Quy dán lên trán Thịnh Diễm có hơi nóng nhưng không quá rõ ràng.

Tối qua Thịnh Diễm dính mưa, lúc ngủ lại không thành thật. Tần Tử Quy nhú mày nhắc Thịnh Diễm ra khỏi người mình rồi lấy chăn gói Thịnh Diễm lại, sau đấy mới đứng dậy bật đèn định xuống giường.

Thịnh Diễm chưa phản ứng gì đã bị bọc thành một bé tằm, để lộ mỗi cái đầu xù. Cậu khó hiểu nhìn Tần Tử Quy: "Anh làm gì đó?"

"Xem cậu có bị sốt không." Tần Tử Quy lấy ra một cái máy đo nhiệt độ ở tủ đầu giường, nghiêng người ấn vào trán Thịnh Diễm.

37.9, cũng may chỉ là cảm lạnh với hơi sốt bình thường.

"Tôi pha cho cậu gói thuốc cảm, uống xong thì ngủ một giấc. Nếu tí nữa dậy mà còn khó chịu thì chúng ta đến bệnh viện." Giọng điệu Tần Tử Quy vẫn lý trí trước sau như một như thế.

Nhưng Thịnh Diễm nhoáng cái đã nhận ra cảm xúc của hắn có gì đó không đúng.

"Tần Tử Quy, có phải anh không vui không?"

Thịnh Diễn nghĩ có thể là do cậu liều lĩnh đi bắt trộm nên bị dính mưa, bị dính mưa nên giờ bị sốt khiến Tần Tử Quy không vui.

Tần Tử Quy chả có biểu tình gì, chỉ cất cái máy đo nhiệt độ đi rồi đáp: "Phải, nên cậu đừng náo loạn nữa."

Đúng là hắn có giận, nhưng chỉ là giận bản thân cộng với việc đang phải nghẹn lại cơn xao động kia, lại không dám đến quá gần Thịnh Diễn nên vẻ mặt mới hơi nặng nề một chút.

Nhưng Thịnh Diễn lại không hiểu.

Vì lúc bình thường nếu mà cậu mắc bệnh hay bị thương thì Tần Tử Quy đều vô cùng kiên nhẫn chăm sóc cậu, lời nói cũng nhẹ nhàng như dỗ dành trẻ con ấy. Chỉ lúc nào Thịnh Diễn tự mình khiến bản thân mắc bệnh thì Tần Tử Quy mới lạnh lùng ít nói biểu đạt sự không vui của hắn thôi.

Cho nên nhất định là Tần Tử Quy đang tức giận rồi.

Thịnh Diễn chắc chắn cực kỳ.

Đến khi Tần Tử Quy mang thuốc vào, Thịnh Diễn rất tự giác quần chắn ngồi dậy duỗi tay ra cầm lấy thuốc, thành thật dỗ Tần Tử Quy: "Tần Tử Quy, tôi biết sai rồi, anh đừng không vui nữa mà."

Thái độ rất chân thành, giọng điệu cũng ngoan ngoãn.

Chỉ là cánh tay vừa vươn ra đón lấy chén thuốc thì chân ở trên vai bị trượt xuống, sau đấy thì nửa người trên lộn ra, không biết xấu hổ, không tuân nam đức.

Máu chột là, vẻ mặt một đàng, cơ thể một nẻo.

Tần Tử Quy vừa mới tĩnh tâm lại được lúc này chỉ cảm thấy chén thuốc nặng tựa ngàn cân, sau đấy nhắm mắt lại hít sâu một hơi rồi gằn từng chữ: "Thịnh

Diễn, cậu mặc quần áo tử tế vào."

Lúc này Thịnh Diễn mới nhận ra áo ngủ của mình tụt xuống tận hông rồi.

Có điều cậu cũng chẳng cảm thấy có sao, ngồi xếp bằng trên giường chậm rãi sửa sang lại đồ ngủ, cài được nửa còn tranh thủ sờ sờ cơ bụng của mình, hài lòng nói: "Thật ra tôi cũng có chút chút chứ bộ, chỉ là của anh rắn chắc hơn thôi chứ đường cong này của tôi cũng đẹp mà đúng không?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy cứ như một người đàn ông muốn anh em gymers khen ngợi ấy.

Mà Tần Tử Quy chỉ thấy Thịnh Diễn dùng đầu ngón tay vuốt ve vòng eo trắng nõn nhỏ nhắn của mình, bày ra vẻ mặt chờ mong với hắn. Chút giận dỗi hồi nãy bị nghẹn lại, tí thì chảy máu mũi.

Nếu như người lúc này là bất kỳ ai khác thì Tần Tử Quy sẽ không chút nghi ngờ kẻ đó đang câu dẫn mình.

Nhưng người này lại là Thịnh Diễn, Tần Tử Quy có lý do để tin tưởng cậu chỉ đơn thuần muốn so cơ bụng, tuyệt đối không có ý nào khác.

Cậu không có, không có nghĩa là "người khác" cũng thế.

Là một học sinh cấp ba trưởng thành cả về thể xác lẫn tinh thần, Tần Tử Quy biết mình đang nghĩ gì. Chỉ là hắn không chút thay đổi đặt chén thuốc lên tủ đầu giường rồi xoay người lấy ra một cái chăn mỏng trong tủ, đoạn đi ra khỏi phòng.

Thịnh Diễn vội vàng hỏi: "Anh cầm chăn đi đâu thế?"

Tần Tử Quy không cả ngoảnh đầu lại: "Ra ngoài xô pha ngủ."

"???"

Thịnh Diễn trực tiếp gõ ra ba dấu chấm hỏi to đùng.

Ghế sofa nhà bà ngoại cũng không phải loại sofa mềm như ở nhà, nó làm bằng gỗ gụ cứng rắn, có thể ngủ được chắc?

"Tần Tử Quy, anh thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc anh có ý kiến gì với tôi hả?" Thịnh Diễn không nhịn nổi tức giận hỏi.

Tần Tử Quy quay đầu lại, lông mày nhướng lên biểu đạt sự không hiểu của mình.

Thịnh Diễn tức đùng đùng nói: "Anh tự đếm đi, tôi chuyển đến nhà anh ở bao nhiêu ngày thì ngủ trên giường anh bấy nhiêu ngày, nhưng có lần nào tôi ngủ được với anh chưa? Ở nhà thì cũng coi như thôi đi, dù sao cũng là nhà anh anh thích ngủ phòng khác thì cũng kệ, cái này cũng dễ hiểu. Nhưng hôm nay ở nhà bà ngoại, anh tình nguyện ngủ ở ghế gỗ ngoài kia cũng không muốn ngủ với tôi, anh nói đi, đây không phải là có ý kiến thì là gì chứ hả?"

Tần Tử Quy: "..."

Đúng là hắn có ý kiến đấy, hắn cực kỳ có ý kiến với chuyện Thịnh Diễn lúc nào cũng trêu chọc hắn mà không tự biết đấy.

Sau một lúc im lặng.

Tần Tử Quy quyết định chọn nói thật: "Tôi không có."

"Thế tại sao anh lại không ngủ với tôi? Trên người tôi có mùi cơ thể gì hay là lúc ngủ tôi ngáy to chứ? Rõ ràng tương ngủ của tôi tao nhã mê người như thế, bảo anh ngủ cùng chẳng lẽ khiến anh thấy ảm ức lắm hay gì?"

Thịnh Diễn thẳng thắn vô lý cứ như thể cậu là tổng tài bá đạo đang hỏi nữ chính vì sao không muốn đi theo mình, vừa bá đạo vừa ảm ức, chẳng khác nào Tần Tử Quy thật sự làm chuyện gì có lỗi với cậu vậy.

Tần Tử Quy nhìn bộ đồ ngủ hững hờ trên người cậu rồi liên tưởng đến câu

"Tướng ngủ của tôi tao nhã mê người như thế", lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là "Ôn hương diễm ngọc ôm trong lòng, sờ được nhưng không ăn được".

Mạch não của thẳng nam với hẳn đúng là hai đường thẳng song song mà.

Cho nên vì an toàn cá nhân cũng như sức khoẻ sinh lý cho Thịnh Diễn, Tần Tử Quy thờ ơ đáp: "Tôi không ngủ được nên định đi làm toán."

"... Tần Tử Quy anh đúng là đồ dở hơi!"

Thịnh Diễn không thể nhịn nổi nữa định đứng hẳn người dậy chuẩn bị lao vào đúm nhau với Tần Tử Quy.

Nhưng vì người đang hơi sốt, đầu nặng chân nhẹ mà vừa nãy lại ngồi xếp bằng nên bị tê chân, mới vừa hùng hổ đứng lên chưa kịp phun ra câu gì thì đã mất thăng bằng ngã xuống.

Nhà cũ của họ giường đều được làm từ gỗ lim có lót chiếu cói bên trên, đây mà ngã xuống thì đúng là đau phải biết.

Tần Tử Quy đang làm mặt lạnh vội vàng tiến lên trước một bước túm lấy cổ tay Thịnh Diễn, Thịnh Diễn cũng theo bản năng nắm lấy tay hẳn, nhưng ga giường lại bị trượt trên chiếu khiến Tần Tử Quy cũng bất ngờ ngã theo.

Cho nên rằm một cái, cả hai người đều người ngã ngựa đổ trên giường, cũng triền miên dữ lắm.

"Tần Tử Quy!"

Mặc dù được Tần Tử Quy che cho nên ngã trên người hẳn nhưng khuỷu tay Thịnh Diễn vẫn va một cú lên ván giường, đau đến nỗi cậu hít một hơi khí lạnh.

Đang định đứng lên thì bị ga giường quấn vào chân Tần Tử Quy, cậu thử vài lần nhưng không được, chỉ đành giậm đùng đùng gọi tên Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy bị cậu cọt tới cọt lui trên người mình, cọt đến mức xung quanh toé lửa nhưng chỉ có thể nhịn xuống, ấn đầu cậu rồi nhíu mày nói: "Đừng nhúc nhích."

Giọng nói nghe có vẻ khàn khàn.

Nháy mắt Thịnh Diễm càng thêm nóng nảy: "Tần Tử Quy, anh lại còn hung dữ với tôi á?"

Tần Tử Quy cảm nhận được quả đầu xù lông trong lòng mình không cam lòng cựa quậy, tuyệt vọng nhắm mắt lại, thở dài: "Tôi nào có."

Thịnh Diễm không phục: "Anh không có, thế anh nói đi, tại sao anh lại không muốn ngủ với tôi?"

Sao cái chủ đề này lại quay lại rồi?

Tần Tử Quy có hơi đau đầu.

Hắn cứ tưởng với người thần kinh thô như Thịnh Diễm, chỉ cần hắn đủ lý trí, đủ bình tĩnh, đủ kiềm chế thì cậu sẽ không phát hiện ra Tần Tử Quy hẳn có gì đó không đúng, hai người chẳng khác gì trước kia.

Nhưng hắn lại chẳng ngờ rằng thần kinh Thịnh Diễm còn thô hơn cả thất lưng da của hắn, đến mức đã trở thành phiền toái to đùng với hắn mất rồi.

Cứ thế này mà đi thì không phải cách.

Tần Tử Quy cảm thấy hắn nên nói thẳng với Thịnh Diễm thì hơn: "Không phải cậu cảm thấy hai người con trai mà thân thiết với nhau quá thì rất ghê tởm sao?"

"Gì cơ?" Thịnh Diễm bị Tần Tử Quy giữ chặt gáy, không nhấc đầu lên được: "Tôi thấy thế từ khi nào cơ?"

"Lúc sinh nhật cậu, ở KTV."

"Hả?"

Thịnh Điển càng chăm hỏi hơn.

Tần Tử Quy thản nhiên bổ sung: "KTV, gay, ghê tởm."

Sau một lúc im ắng.

Thịnh Điển như là bưng tỉnh: "À, anh nói cái đó hả, không phải chuyện gay hay không gay mà là hai người kia ở trong nhà vệ sinh, giữa nơi công cộng thế mà làm ra cái chuyện đáng ghê tởm kia, chú liên quan gì đến chuyện gay mới chả không gay gì chứ."

Dứt lời cái Tần Tử Quy bỗng siết lấy gáy cậu.

Thịnh Điển phản ứng lại tránh thoát khỏi ma trảo của Tần Tử Quy, ngẩng đầu: "Á đù má, Tần Tử Quy sao anh lại có thể như thế?"

"?"

Tần Tử Quy nghiêng đầu nhìn cậu.

Hắn làm sao cơ?

Thịnh Điển cực kỳ phẫn nộ: "Sao anh lại có thể phân biệt đối xử với cộng đồng đó được chứ?"

Tần Tử Quy: "??!"

Thịnh Điển như là cuối cùng cũng tìm được lỗi gì ghê gớm lắm, rất nghiêm túc chỉnh đốn lại suy nghĩ của Tần Tử Quy: "Mặc dù chúng ta là trai thẳng nhưng người ta thích con trai thì có gì là sai chứ? Chẳng lẽ vì anh cảm thấy ghê tởm những người là gay nên ngay cả việc tiếp xúc tay chân bình thường giữa anh em với nhau cũng phải để ý đúng không? Tần Tử Quy, ý của anh là thế chứ gì? Sao nhận thức của anh lại hạn hẹp thế chứ!"

Thịnh Diễn tức giận muốn đứng lên định tránh xa cái tư tưởng cực đoan alpha male nhận thức cổ hủ kia của Tần Tử Quy.

Nhưng mới bò được nửa thì dưới chân lại giẫm lên cái ga giường, thế là lại trượt cái nữa ngã ụp lên người Tần Tử Quy.

Va vào đâu không va, lại đúng ngay nơi đang chào cờ hùng dũng của Tần Tử Quy.

Vậy nên sứ giả chính nghĩa Thịnh Tiểu Diễn mới nãy còn hùng hổ phần nộ, giờ đây đã đóng băng tại chỗ.

Tần Tử Quy nhin cả đêm đến mức sắp hỏng đến nơi, lúc này hai tay nhàn nhã kê sau đầu thưởng thức vẻ mặt cứng nhắc của cậu, chậm rãi bật ra hai chữ: "Nhận thức?"

*

Hết chương 26.

Chương 27

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

"Nhận thức" này có hơi lớn.

Lúc Thịnh Diễm ngả xuống, đùi trong của cậu va vào đùi của Tần Tử Quy, cho nên cậu có thể trực tiếp cảm nhận ý nghĩa của câu nói "Tử Quy không phải là chim tốt" qua lớp vải mỏng manh của bộ đồ ngủ.

Thế là bé Thịnh Diễm đông cứng tại chỗ không dám động đậy.

Trong đầu cậu chỉ còn lại một suy nghĩ - vô tình đụng phải người anh em của bạn thân khiến nó chao cờ phải làm sao bây giờ, online chờ, gấp lắm rồi!!!

Thế nhưng mà câu trả lời duy nhất cho cậu chỉ có ánh mắt hàm súc của Tần Tử Quy.

"..."

Phút mặc niệm ngắn ngủi.

Thịnh Diễm nảy ra một ý, cậu ôm đầu ngả sang một bên làm nũng: "Ai ui đau đầu quá đi mất, đi lấy thuốc cho tôi đi tôi còn uống để đi ngủ, đau đầu chết mất."

Nhưng đáp lại cậu chỉ có sự im lặng vô tận, như thể khán giả xung quanh chẳng quan tâm gì đến í.

Thịnh Diễn - người rất tận tâm diễn xuất: "..."

Có phải cậu diễn chưa đạt không?

Ngẩng đầu lên chỉ thấy gương mặt đang xem kịch của Tần Tử Quy.

Đệch! Sao tên này lại vẫn có thể thản nhiên như thế chứ hả!

Thịnh Diễn cảm thấy vành tai mình nóng đến mức có thể đem đi nướng đồ ăn được rồi, nhưng Tần Tử Quy chỉ gối tay sau đầu trung khuôn mặt vạm vỡ năm không đổi nhìn cậu, thậm chí còn có chút vui sướng không giải thích được.

Đồ không biết xấu hổ! Không tuân nam đức! Không tự kiểm điểm!

Thịnh Diễn nghĩ quần nghĩ quanh trong lòng như thế.

Nhưng cậu cảm thấy mình không thể mặt mặt như này được.

Tần Tử Quy còn không ngại thì cậu ngại cái gì?

Ai sợ ai chứ?

Vì vậy cậu từ từ ngồi thẳng dậy, tỏ vẻ mình là một người đàn ông trưởng thành đã trải qua phong ba cuộc đời, bình tĩnh nói: "Ừm, thật ra nếu trong hoàn cảnh này thì anh nên sớm nói cho tôi biết, ai cũng là đàn ông, tôi hiểu mà."

Tần Tử Quy hơi híp mắt nhìn vành tai đỏ ửng quấy rầy của cậu, ra vẻ ham học hỏi: "Hoàn cảnh gì cơ? Cậu hiểu cái gì?"

Còn là hoàn cảnh gì được nữa! Biết rõ còn cố hỏi!

Thịnh Diễn, với tư cách là một cậu học sinh trưởng thành muộn và chẳng có tí cảm giác gì, chỉ nghĩ mấy lời như thế quả thực là đang thách thức giới hạn

tâm lý của cậu.

Nhưng Tần Tử Quy không hoảng, cậu hoảng cái gì!

Nếu không chẳng khác nào đang nói cậu là một nhóc xử nam ngây thơ không trải đời, mắt mặt ghê nơi.

Ham mu/ồn chiến thắng kỳ cục của đàn ông khiến Thịnh Diễn dù đỏ chót cả tai nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: "Chàng trai trẻ dễ xúc động cũng là điều dễ hiểu, nếu anh muốn tự giải quyết một mình thì cứ nói thẳng, nếu không tôi cũng sẽ không hiểu lắm, nói không chừng còn có thể cho anh vài lời khuyên."

Nhìn dáng vẻ đến là ngượng ngùng nhưng vẫn muốn giả bộ là người từng trải này của Thịnh Diễn, trong lòng Tần Tử Quy có chút ác niệm, lời nói cũng mang ý tứ trêu chọc không dễ phát hiện: "Ừm, vậy cậu nói xem cậu có lời khuyên gì không?"

Còn có thể khuyên cái gì nữa!

Nhất định phải nói thẳng ra thế à!

Thịnh Diễn vốn dĩ đang bị sốt nhẹ, bây giờ chỉ thấy cả người mình nóng phừng phừng. Nhưng đã chọn đi con đường này thì cũng chỉ có thể cắn răng đi nốt.

Thịnh Diễn căng da đầu tỏ vẻ không sao cả: "Thì là ấy ấy đấy, phòng tắm cách âm cũng không tệ lắm, nếu anh vẫn còn lo thì tôi có thể đeo tai nghe."

Tần Tử Quy: "..."

Thật là, đồ da mặt mỏng mà vẫn học đòi dạy người ta lái xe! (lái xe là kiểu ấy ấy đó ~)

Nhưng không khó để nhận ra tất cả sự chú ý của Thịnh Diễn đều nằm ở chỗ "Hắn có phản ứng" chứ không phải là "Tại sao hắn có phản ứng".

Cho nên Tần Tử Quy quyết định hỏi thẳng: "Cậu cảm thấy con trai ở độ tuổi này bị một người con trai khác đụng chạm mấy cái đã có phản ứng là chuyện bình thường ư?"

"Nói nhảm! Cái này là phản ứng sinh lý thôi, chả có quan hệ gì với chuyện đụng chạm với ai cả! Mấy tiết học sinh học trên lớp anh đều không nghe giảng đúng không!" Thịnh Diễn hỏi ngược lại đến là hợp tình hợp lý.

Tần Tử Quy kiêu gì cũng không thể nghĩ rằng, có một ngày mình lại lưu lạc đến mức bị Thịnh Diễn hỏi xù "Không chịu nghe giảng đúng không?"

Phản xạ của một số người đứng là chạm đến mức khiến người ta không nhận được nảy sinh chút ý đồ ác độc.

Hắn gối hai tay ra sau gáy nhìn Thịnh Diễn ngồi trên đùi mình.

Thịnh Diễn ngồi trên đùi hắn, hồn nhiên không biết gì cũng nhìn lại hắn.

Tiếng mưa ngoài phòng càng lúc càng lớn, thậm chí còn lớn đến mức khiến hoa tường vi bên ngoài bị dập tả tơi mất.

Còn trong phòng thì càng lúc càng yên tĩnh, cảm giác nguy hiểm như con thú đang sẵn mồi, chỉ chờ thời cơ là vồ đến.

Tần Tử Quy đột nhiên nhếch mép cười.

Cười kiểu cực kỳ khiêu khích.

Thịnh Diễn thẹn quá hoá giận: "Anh cười cái rắm à... Đệch! Tần Tử Quy! Anh làm gì thế hả?!"

Cậu còn chưa nói xong đã thấy Tần Tử Quy vốn đang ung dung nhàn nhã tự nhiên đưa tay nắm eo cậu rồi xoay người một cái, trực tiếp đặt cậu ở dưới thân.

Không nhin nổi phải văng tục.

Thẹn quá hoá giận cũng biến thành bất an bối rối.

Chắc là sợ cả người mình đề lên người Thịnh Diển sẽ nặng nên Tần Tử Quy lấy tay chống bên sườn cậu một chút, song khoảng cách giữa hai người vẫn gần đến mức có thể bỏ qua được luôn.

Gương mặt điển trai ngày thường luôn lạnh lùng khó gần của Tần Tử Quy phóng đại ở trước mặt, lúc này Thịnh Diển mới nhận ra gương mặt này cực kỳ có sức hút.

Đôi mắt hẹp dài hơi cong lên, lông mi vừa dày vừa dài rũ xuống giống như chạm bầy do thợ săn sắp xếp, cố tình che đi ý cười nguy hiểm trong đôi mắt đen nhánh. Nốt ruồi từng khiến Thịnh Diển rất muốn cắn ở yết hầu giờ đây đang ở trước mắt, cậu chỉ cần nhướn đầu lên một chút là có thể cắn được, cực kỳ mê hoặc.

Sự tồn tại của một sinh vật giống đực khác bao vây lấy Thịnh Diển đầy mạnh mẽ, vừa khiêu khích ham mu/ồn thẳng bại trong người cậu nhưng cũng gợi lên một cảm giác lạ lẫm khác.

Thịnh Diển nhìn thấy thế tự nhiên lại thấy không biết nói gì.

"Thế này cũng là bình thường sao?"

Tần Tử Quy cúi xuống nhìn thẳng vào cậu, hạ giọng hỏi.

Hơi thở nóng bỏng phả bên tai Thịnh Diển, chút cảm giác lạ lẫm kia từ tai lan ra khắp toàn thân.

Bàn tay đặt bên hông cũng nắm chặt lại, khăn trương nuốt nước bọt.

Còn Tần Tử Quy lại như chẳng phát hiện gì cả, cứ thế hạ người thấp hơn chút nữa, bàn tay hư đồn kia còn chạm lên eo Thịnh Diển qua một lớp áo ngủ mỏng manh, rồi vuốt ve nơi Thịnh Diển nhạy cảm nhất.

Nháy mắt Thịnh Diễn nín thở, cả người căng thẳng không dám nhúc nhích.

"Thế này vẫn bình thường ư?"

Tần Tử Quy lại cúi đầu hỏi.

Cảm giác lạ lẫm kia khiến cả đầu ngón chân Thịnh Diễn cũng căng thẳng, nhưng theo nguyên tắc tuyệt đối không thể để Tần Tử Quy chiếm thế thượng phong, cậu vẫn nghẹn cổ gắng gượng nói: "Đúng đó, rất bình thường."

Vì khẩn trương quá mức mà giọng nói Thịnh Diễn có hơi run rẩy, vệt ửng hồng đã lan đến tận cổ rồi, ngay cả chút da thịt lộ ra dưới lớp áo ngủ cũng phỉm hồng.

"Vậy thế này thì sao?"

Tần Tử Quy lại tiếp tục cúi sát người hơn nữa.

Giữa hắn và Thịnh Diễn vốn dĩ đã chẳng có khoảng cách gì, hạ thấp người hơn tí nữa là hai cơ thể sắp dán chung một chỗ đến nơi, hơi thở lẫn tứ chi đều hoàn toàn tiếp xúc lẫn nhau.

Thịnh Diễn cảm giác cơ thể mình càng lúc càng kỳ lạ, tim cậu đập nhanh lắm, mà vành tai thì nóng bừng, hô hấp cũng khó khăn. Cậu nhìn yết hầu của Tần Tử Quy lảng lơ trước mặt chỉ muốn cắn một cái cho hả dạ, cổ họng cậu thít chặt, miệng thì khô khốc như là mắc phải bệnh gì nghiêm trọng lắm rồi.

Vịt chết vẫn còn cứng mở, Thịnh Diễn còn muốn tỏ vẻ bình thường chả có gì to tát hết. Nhưng phản ứng ở nơi nào đó lại càng lúc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cậu, mắt thấy mình với con chim nào đó sắp cứng đờ cứng rồi, cuối cùng Thịnh Diễn cũng không nhịn được đẩy người Tần Tử Quy ra: "Anh tránh ra đi! Tối đêm rồi còn muốn đùa giỡn lưu manh hay gì!"

Thấy người nào đó không chịu nổi, biến thành một nhóc tôm hùm chui vào trong áo ngủ, Tần Tử Quy mới cười khế một tiếng từ tốn thẳng người dậy: "Biết tôi đang đùa giỡn lưu manh là được rồi, nếu không bị người ta ăn vào trong miệng rồi cũng không biết đâu."

"Anh mới bị người ta ăn ấy! Anh đi chơi trò lưu manh mà vẫn mồm miệng đầy đạo lý đúng không?! Anh có bệnh đấy phỏng? Đêm hôm khuya khoắt lại còn giở trò lưu manh với một thằng con trai khác, anh có phải... Chờ đã, từ từ..." Thịnh Diễn đang mắng thì tự nhiên ý thức được cái gì đó, đột nhiên dừng lại.

Cậu nhớ lại những chuyện mới xảy ra vừa nãy.

Đầu tiên là cậu đang ôm Tần Tử Quy ngủ thì tỉnh giấc.

Sau đó Tần Tử Quy muốn sang chỗ khác ngủ.

Sau đó Tần Tử Quy nói với cậu chuyện gay gỏng.

Cuối cùng là Tần Tử Quy có phản ứng, hơn nữa còn lấy cơ thể ra làm ví dụ cho cái gọi là giở trò lưu manh.

Cho nên...

Thịnh Diễn ngơ ngác ngẩng đầu dậy, không thể tin nổi nhìn Tần Tử Quy: "Anh... ờm... anh là ấy ấy... hả?"

Tần Tử Quy đứng ở bên giường đút tay vào túi nhìn cậu, không nói năng gì.

Thịnh Diễn lại nuốt nước miếng, gian nan nói tiếp: "Cho nên năm ngoái tự nhiên anh nói anh với tôi không phải người cùng đường là tại vì anh nghĩ tôi kỳ thị gay hả?"

Tần Tử Quy vẫn giữ im lặng.

Thịnh Diễn cảm thấy tam quan của mình sắp vỡ vụn: "Vậy anh không muốn

ngủ với tôi, cũng không tắm rửa với tôi cũng là vì..."

Cho dù biết Thịnh Diễn không sợ đồng tính, nhưng xuất phát từ suy nghĩ giữ khoảng cách an toàn của hai người, Tần Tử Quy không định giấu diếm tính hướng của mình nữa, mà hắn cũng không định để Thịnh Diễn biết tình cảm của mình.

Vì Thịnh Diễn là trai thẳng, không có chuyện Thịnh Diễn thích hắn.

Hắn không muốn giữa họ có khoảng cách không cần thiết, cũng không muốn Thịnh Diễn cảm thấy phiền phức, đang định mở miệng giải thích thì nghe Thịnh Diễn hã hùnh thốt lên: "Là vì anh có crush nên sợ người đó ghen hả?"

Tần Tử Quy: "..."

Đột nhiên hắn rất muốn học y, sau đây sẽ tiến hành giải phẫu mạch não của Thịnh Diễn.

Sau một lúc im ắng, hắn trực tiếp lấy ra một cái quầ/n lót mới rồi đi vào phòng tắm.

Thịnh Diễn gọi hắn lại: "Anh đi đâu đấy?"

Tần Tử Quy không ngoảnh đầu lại: "Đi tắm, nhân tiện khuyên cậu nên đeo tai nghe vào."

"..."

Nhớ mấy lời mình vừa nói, Thịnh Diễn mới nhận ra, vành tai lại đỏ bừng lên.

Cậu cảm thấy cổ họng mình khô không khốc, cơ thể cũng nóng ran, nhất định là vì cậu bị sốt nặng hơn rồi, phải đi ngủ sớm thôi.

Nên là cậu cầm cốc nước thuốc ở tủ đầu giường lên uống ừng ực một hơi, sau đây định đi ngủ luôn, không cần nghĩ đến mấy chuyện lằng lờ đêm nay

nữa.

Nhưng mà phòng tắm lại truyền ra tiếng nước chảy.

Ào ào.

Nghe có vẻ mạnh đấy.

Thịnh Điển lại nghĩ đến chuyện Tần Tử Quy đang làm trong đây, rồi lại liên tưởng đến dáng người bán kho/ả thân của hắn và cả kích thước kinh người mà cậu vừa cảm nhận được, chỉ thấy cả người mình càng lúc càng không ổn.

Cậu cắn chặt răng cẩn thận xốc chần lên nhìn, sau đấy tuyệt vọng: "Đệch!!!"

Chẳng lẽ cái chuyện có phản ứng với người cùng giới kia cũng có thể lây nhiễm ư?

Tần Tử Quy rốt cuộc là yêu tinh phương nào!!!

*

Hết chương 27.

Chương 28

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Tần Tử Quy là yêu tinh gì thì Thịnh Diển tạm thời không có ý định làm rõ.

Nhưng cậu biết chắc chắn không phải yêu tinh tốt lành gì.

Mấy động tác lúc nãy đã có thể khiến cho người đàn ông thuần khiết trai thẳng 100% như cậu xao động, Thịnh Diển phải quần chần quanh người lạng lẽ lắm nhằm mấy công thức tính góc mới có thể tỉnh táo lại.

Sau khi bình tĩnh lại, Thịnh Diển bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về chuyện người anh em tốt nhất của mình thích con trai, tự nhiên thấy cũng có chút lạ lẫm.

Không phải là kiểu khó chịu, cũng không thấy phản cảm, sau khi cú sốc qua đi thì cậu cảm thấy cũng không phải là không chấp nhận được.

Chỉ là không ngờ đến thôi.

Nhưng nghĩ đến chuyện sau này Tần Tử Quy sẽ ở chung với những người con trai khác, cùng trải qua những điều tốt đẹp với nhau.

Thậm chí cậu còn nghĩ đến chuyện cái giường to đùng đoàng hay bị cậu chiếm đoạt rồi sẽ thuộc về người con trai khác, khi cậu bước vào sẽ bị lấy lý do là "muốn giữ khoảng cách với người khác" để từ chối.

Thành tích học tập của người đó cũng sẽ không kém cõi, rồi sẽ cùng nhau

học tập với Tần Tử Quy, còn cậu thì chẳng thể xen vào được, sẽ bị người ta cười chê.

Hoặc là khi cậu muốn đi tìm Tần Tử Quy chơi bời, "người kia" sẽ vì cậu quá đẹp trai mà ghen, mà Tần Tử Quy sẽ vì chiều người ta mà không chơi với cậu nữa.

Cậu không làm được bài sẽ không giảng cho cậu nữa, cậu bị bệnh cũng không chăm cậu nữa, cậu muốn ăn vặt cũng chẳng có ai mang cho cậu nữa, thậm chí cậu còn chẳng có tư cách giận dỗi trước mặt Tần Tử Quy nữa.

Thịnh Diễn nghĩ đến 1001 cảnh Tần Tử Quy có bạn trai, càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng tủi thân.

Còn không bằng có bạn gái, ít nhất cậu với Tần Tử Quy sẽ không phải tránh tị hiềm.

Nhưng tại sao cậu lại phải tránh tị hiềm với Tần Tử Quy chứ?

Năm đó Tần Tử Quy làm gì đẹp trai quyến rũ như bây giờ đâu? Là cậu nhật Tần Tử Quy về, là cậu bỏ ra ba đồng hai hào mua Tần Tử Quy về, là cậu chia đồ chơi bà ngoại mua cho Tần Tử Quy, là cậu vì muốn dỗ dành Tần Tử Quy vui vẻ mà đi đánh nhau người chết ta sống với tên Hồ Mập, vì cái gì mà bắt cậu phải tránh tị hiềm chứ?

Chỉ có cậu là đối tốt với Tần Tử Quy thôi.

Chắc là do bị bệnh nên cơ thể cậu không được thoải mái lắm, Thịnh Diễn cảm thấy mũi mình chua xót, ngực cũng khó chịu, thậm chí ngay cả khoé mắt cũng thấy nhức nhức.

Vậy nên người con trai có thành tích học tập tốt này sẽ thích ai đây?

Thịnh Diễn nghĩ một vòng, trừ cậu ra cũng chỉ có mỗi Trần Du Bạch là thân với Tần Tử Quy, chẳng lẽ là Trần Du Bạch sao?

Nghĩ rồi lại nghĩ, Thịnh Điển mở wechat ra tìm ảnh đại diện của Trần Du Bạch, ấn vào vòng bạn bè xem. Đập vào mắt cậu là ảnh Trần Du Bạch tự sướng, trong góc bức ảnh là bóng dáng Tần Tử Quy đang cúi đầu ghi chép gì đó.

Caption là: [Lại thêm một lần "hẹn hò" khổ hạnh ở văn phòng hội học sinh với ông chủ Tần.]

Hẹn hò?!

"Lại" hẹn hò?!

Văn phòng hội sinh viên là thánh địa hẹn hò hay gì?

Thịnh Điển tự nhiên cảm thấy tên Trần Du Bạch này nhìn rất ngứa mắt.

Nhưng cậu còn chưa kịp suy nghĩ chỗ không hợp lý trong caption của Trần Du Bạch thì cửa nhà tắm đã mở ra.

Thịnh Điển vội vàng tắt màn hình nhắm mắt lại, cả người căng thẳng không dám nhúc nhích.

Sau đó cậu nghe thấy tiếng bước chân đến gần rồi dừng lại ở đầu giường, sau đó hơi lạnh phủ lên trán cậu như là đang thử nhiệt độ cơ thể cậu.

Có lẽ là không thấy có dấu hiệu bị sốt nặng hơn nên sau khi sờ trán xong người nọ không nói gì cả, dém lại chăn cho cậu, chỉnh quạt về số nhỏ nhất rồi ôm lấy cái gì đó định rời đi.

Thịnh Điển vội vã xoay người lại mở mắt ra: "Anh không ngủ à?"

Tần Tử Quy dường như đã quen với việc cậu bất thành linh thể này: "Tôi ra ngoài kia ngủ."

Một tiếng trước cũng có một đoạn hội thoại thế này.

Nhưng mới chốc lát, tình thế đã thay đổi hoàn toàn.

Lần này Thịnh Diễm không hung dữ với Tần Tử Quy nữa, cậu chỉ hơi mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác: "Cái xô pha kia cứng rắn như thế, anh ngủ cả đêm không sợ bị gãy eo à? Cùng lắm thì tôi ngủ thành thật một chút, không lộn xộn nữa là được."

Vừa rồi hấn làm như thế mà nhóc con này còn dám bảo hấn ngủ cùng giường với cậu ư?

Tần Tử Quy dựa vào khung cửa: "Cậu không sợ à?"

"Tôi thì có gì phải sợ chứ, anh làm gì đánh lại tôi. Hơn nữa nếu anh thật sự muốn làm gì tôi thì đã sớm làm rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ? Cũng không thể vì anh thích con trai mà chúng ta không thể làm anh em được nữa, anh đâu phải loại người này."

Thịnh Diễm cảm thấy suy nghĩ của mình không có vấn đề gì, hơn nữa cậu còn thể hiện tình anh em son sắt tin tưởng của mình ra trước mặt Tần Tử Quy.

Nhưng Tần Tử Quy lại thấy hổ thẹn trước sự tin tưởng này, vì thật sự là hấn có suy nghĩ không đơan chính với Thịnh Diễm, hơn nữa hấn lại không thể kiềm chế mà nghĩ rất nhiều lần, vậy nên xuất phát từ mặt đạo đức, hấn định phủ quyết đề nghị này.

Nhưng chưa kịp mở miệng thì Thịnh Diễm đã ngược lên nhìn hấn, rất nghiêm túc hỏi: "Hơn nữa, Tần Tử Quy, bất kể thế nào chúng ta cũng không khác đi, đúng không?"

Một câu hỏi vừa ra, Tần Tử Quy vốn đang thẳng thoi chợt đứng hình.

Thịnh Diễm thấy hấn không nói gì thì nghiêm túc giải thích: "Đã chiến tranh lạnh với anh 1 năm nhưng tôi đã bằng lòng tha thứ cho anh rồi, quan hệ của chúng ta khẳng định không giống những người khác, nếu không tôi đã chẳng thêm quan tâm anh làm gì. Dù sao từ nhỏ đến lớn, bất kể là so với

mẹ hay là bà ngoại thì thời gian tôi ở với anh còn nhiều hơn họ nhiều, cho nên tôi luôn cảm thấy bất kể ra sao người khác sẽ không thể nào so sánh được với quan hệ của chúng ta. Ít nhất đối với tôi, anh và mẹ luôn luôn là người quan trọng nhất."

Cậu nói rất nghiêm túc, nghiêm túc như khi còn nhỏ nói đạo lý với hấn vậy.

Thịnh Điển bé con ngồi xồm trước mặt hấn, giọng nói vẫn còn ngọng líu ngọng lo nhưng lại nghiêm túc nói thích anh trai Tử Quy nhất, cho nên hấn không được nghĩ linh tinh nữa, nếu không bé con sẽ tức giận.

Cho nên thật ra từ nhỏ đến lớn, với người mà Thịnh Điển yêu quý, cậu luôn không ngần ngại biểu đạt tình cảm của mình.

Cho dù là lúc giận dỗi sẽ nói một đằng nghĩ một nẻo, nhưng khoé mắt đuôi mày đều sẽ bán đứng cậu.

Mà một khi cậu không giận dỗi nữa thì sẽ càng trực tiếp thể hiện ra.

Tần Tử Quy đột nhiên cảm thấy miệng mũi mình chua xót, giọng nói cũng mềm hơn: "Sao tự nhiên lại nói đến chuyện này?"

"Thì là..." Thịnh Điển nghĩ một chút rồi lại hơi hơi giận, "Bỏ đi, chỉ là mong anh đừng có trọng sắc khinh bạn, thế thôi."

"Trọng sắc khinh bạn?"

Tần Tử Quy hỏi lại.

"Ừm, thì là mong anh sau này đừng chỉ lo yêu đương mà không để ý đến anh em. Nhưng nếu anh thật sự khinh bạn thì tôi cũng chẳng còn gì để nói, coi như mình bị mù vậy." Thịnh Điển nói xong thì quay người lại, chỉ để một cái gáy cẩu kỉnh.

Tần Tử Quy nhìn cái gáy đang rầu rĩ kia một lúc lâu, như là đang muốn xuyên qua lớp da thịt bên ngoài để nhìn xem rốt cuộc bên trong bộ não kia

rốt cuộc là vận hành kiểu gì, nhìn một hồi rồi tự nhiên ngộ ra được gì đó, đậy mắt phẩm cười gọi: "Thịnh Điển."

"Gọi gì?"

Nghe đã thấy giận rồi.

Tần Tử Quy không nhịn được cười cười: "Không có gì, chỉ là muốn nói với cậu, bất kể khi nào cậu cũng luôn là người quan trọng nhất. Dù tôi có thích ai đi nữa thì cậu vẫn luôn là quan trọng nhất."

Thịnh Điển nghi ngờ nghiêng người: "Thật không?"

"Ừm, thật đấy."

Tần Tử Quy trả lời chắc nịch.

Vì dù sao hắn cũng chỉ thích Thịnh Điển.

Mà Thịnh Điển cảnh giác híp mắt đánh giá Tần Tử Quy một lúc lâu, sau khi xác định có vẻ hắn không nói dối mới miễn cưỡng chấp nhận: "Được rồi, coi như anh vẫn còn chút tình người. Anh yên tâm, tôi không kỳ thị anh đâu. Sau này anh thích làm gì thì cứ làm đó đi, tôi cũng không tránh tị hiềm gì đâu, tôi cũng không phải loại người xấu tính nhỏ mọn như rùa."

Nói xong thì cao ngạo hứ một cái quay đầu đi.

Để lại hơn nửa giường trống và nửa cái chăn mỏng.

Tần Tử Quy cười đi đến bên giường, tắt đèn lên giường.

Thịnh Điển nằm bên cạnh thấy vậy thì hài lòng quần chăn nằm thẳng người, cọ cọ đầu lên gối, tâm trạng rất nhanh đã tốt lên nhiều.

Mưa ngoài cửa sổ đã ngừng, ánh trăng dịu dịu như nước thấm vào người thiếu niên, tràn ngập hương vị tươi mát sáng trong của vàng trắng sau mưa.

Tần Tử Quy cúi đầu cười.

Có lẽ cuộc đời con người luôn có được có mất như vậy, có những đứa nhỏ mạch não kỳ diệu sẽ tự nhiên mà giật dỗi, nhưng cũng sẽ có những khi chúng sẽ khiến bạn cảm thấy mọi điều trên đời này đều vô cùng đáng yêu.

Đáng yêu chết mất.

Nên dù Thịnh Điển là trai thẳng tắp sẽ không thể nào yêu đương với hẳn được, nhưng chính sự chân thành thẳng thắn bày tỏ họ là người quan trọng nhất của nhau như thế đã đủ khiến hẳn mãn nguyện rồi.

Tần Tử Quy ngồi trên giường sửa lại mấy bài toán Thịnh Điển làm sai rồi cất kỹ ở đầu giường, sau lại lấy một quyển sổ bìa đen trong cặp ra, dựa vào thành giường viết từng câu từng chữ: "Bạn học Thịnh Tiểu Điển lớp 1 1/6 xả thân vì nghĩa, nghiêm túc chấp hành pháp luật cộng thêm 10 điểm, tổng điểm 5785 điểm."

Sau đó lấy điện thoại ra, mở app [Vườn hoa nhỏ của Thịnh Tiểu Điển], đầu ngón tay ấn ấn vài cái.

Bên chỗ Thịnh Điển, điện thoại cậu chọt rung rung.

Cậu nghiêng người mở điện thoại lên.

Phát hiện app Cầu được ước thấy gửi thông báo.

[Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu Tần Tử Quy tăng 100 điểm, độ hảo cảm trước mắt đạt 102 điểm, ký chủ có thể đổi 1 nguyện vọng.]

Độ hảo cảm cộng thêm 100 điểm?

Thịnh Điển hơi bị giật mình.

Vừa rồi cậu làm gì mà tự nhiên độ hảo cảm tăng những 100 điểm vậy trời?

Rõ ràng cậu chả làm gì hết, chỉ là bày tỏ cậu không ghét bỏ hẳn thôi, Tần Tử Quy thế mà vui vậy sao?

Chẳng lẽ bình thường Tần Tử Quy lúc nào cũng tự ti vì tính hướng của bản thân nên khi được người ta tôn trọng thấu hiểu nên mới quý báu như thế?

Nghĩ vậy, Thịnh Diễm cảm thấy chuyện cậu mong Tần Tử Quy không có bạn trai hình như hơi xấu tính.

Cậu mím môi suy nghĩ một chút rồi gõ gõ vào ô nguyện vọng: [Hy vọng nhận thức của Tần Tử Quy sẽ mở rộng ra một chút, đừng nên tự ti về tính hướng của mình.]

Cậu cảm thấy đây là chuyện mà một người anh em tốt ít nhất cũng phải làm được.

Nhưng đầu ngón tay vẫn vờ nút [Xác nhận] một hồi mà vẫn chưa quyết được.

Vì cậu có một ý định khác gấp rút hơn cơ.

Dù sao thì nguyện vọng này tuần sau thực hiện cũng chưa muộn, nhưng cái mà cậu đang nghĩ nếu mà có thể thực hiện sớm chút nào thì hay chút đó, giúp thiếu niên đang lạc đường kia sớm nhìn rõ hiện thực.

Vậy nên sau khi quyết định, Thịnh Tiểu Diễm lúc nào cũng quang minh chính đại giờ này lại nhanh chóng xoá cái nguyện vọng đầu tiên đi, đánh một hàng chữ khác vào rồi tắt máy cái rụp, hai tay gắt gao đan vào trước ngực.

Để lại Tần Tử Quy bên cạnh cậu tro mắt nhìn màn hình của mình xuất hiện một tin mới - [Ước gì Tần Tử Quy có thể sớm ngày nhận ra Trần Du Bạch không đẹp trai bằng mình.]

"...?"

Tần Tử Quy nhìn nguyệt vọng không thể tưởng tượng nổi này chậm rãi nghiêng đầu.

Sao hẳn lại cảm thấy cái nguyệt vọng của một cậu trai thẳng nào đó, hình như cũng không thẳng lắm đâu?

*

Lời tác giả:

Thịnh Diễn: Đúng là đồ con trai thấy sắc quên bạn, đồ tồi!

Hết chương 28.

Chương 29

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Mặc dù qua chừng ấy năm, Tần Tử Quy đã rất quen với mạch nã kỳ diệu của Thịnh Diễn nhưng hắn vẫn không tài nào hiểu được rốt cuộc trong thời gian ngắn như thế, Thịnh Diễn nhảy từ cái này sang chuyện nọ kiểu gì?

Hơn nữa đang yên đang lành cậu lại đi so vẻ ngoài với Trần Du Bạch làm gì?

Mà cũng chả phải chỉ so mặt đơn thuần, đằng này cậu còn ước gì Tần Tử Quy hắn thấy Thịnh Diễn đẹp trai hơn mới vừa lòng.

Mà hai người có thể coi là bạn bè thân thiết ít ỏi của Tần Tử Quy, so sánh như thế cảm giác cứ như đang tranh sủng.

Tần Tử Quy nghiêng đầu nhìn Thịnh Diễn một cái, lại nhớ mấy lời cậu vừa nói, khoé môi khẽ cong lên. Có lẽ trai thẳng cũng có ham m/uốn chiếm hữu gì đó nhỉ?

Thật ra thì đây cũng không tính là nguyện vọng gì, dù sao đến bây giờ Tần Tử Quy cũng chỉ cảm thấy Trần Du Bạch dễ nhìn thôi.

Hoặc là nói, trừ Thịnh Diễn ra thì đối với hắn, những người còn lại đều không liên quan đến hai chữ ưa nhìn hay không, đều chỉ là có hai mắt một miệng, chẳng có gì khác nhau cả.

Cho nên Tần Tử Quy không chút do dự ấn chấp thuận nguyện vọng, hơn

nữa còn thêm cả một câu: [Độ khó của ước nguyện quá thấp, nhiệm vụ yêu cầu: không]

Còn Thịnh Diễn nghe được lời đảm bảo "Đối với tôi cậu luôn luôn là người quan trọng nhất." thì chút thoải mái trong lòng liền tan biến, thêm vào tác dụng của thuốc nên chẳng mấy đã ngủ mất.

Để lại những đoá tường vi đở rộ giữa đêm hè, một đêm không mộng mị.

Nhưng sáng hôm sau lúc tỉnh dậy thì có hơi đau đầu, Thịnh Diễn không thoải mái nghiêng người sờ sờ tìm điện thoại, cố gắng mở mắt ra định nhìn giờ thôi, thế mà đập vào mắt cậu là thông báo của app.

Mới đầu cậu còn hơi giật mình, gì thế này?

Sau đấy mới chậm rì rì nhận ra đêm qua mình ước cái gì.

Ước nguyện này đơn giản thế á?

Thịnh Diễn bỏ qua sự khó chịu của cơ thể, xoay người nhìn Tần Tử Quy đang dựa vào giường viết viết, khàn giọng gọi: "Tần Tử Quy."

Tần Tử Quy đáp một tiếng.

Thịnh Diễn hỏi: "Tôi và Trần Du Bạch, ai đẹp trai hơn?"

Tần Tử Quy cúi đầu ghi chép gì đó chẳng thèm ngẩng lên: "Trần Du Bạch có dáng vẻ như thế, cậu so sánh gì chứ."

"Đúng nhỉ, dáng vẻ cậu ta như thế, tôi so gì chứ!" Thịnh Diễn nghe được đáp án hiển nhiên này thì hài lòng nhắm mắt lại rụt người vào trong chăn.

Còn người có vẻ ngoài cũng không đến nỗi nào, rất được các bạn nữ hâm mộ, đang làm bài thi vật lý ở nhà tự nhiên lại hắt hơi một cái.

Cái hắt hơi này lại bắt lấy chút ghen tị ở phía này, khiến cho thủ phạm đang

lười nhác chui vào chăn cũng bị lây một cái.

Thế là Thịnh Diễn "Hắt xì".

Tần Tử Quy nghe tiếng thì lập tức ngẩng đầu sờ lên trán cậu: "Có đau đầu lắm không?"

"Hơi hơi, không đau lắm."

Thịnh Diễn quần chăn kín người, nhìn có vẻ không thoải mái gì cho cam, giọng mũi cũng nghẹt lại.

Cậu hôm qua chỉ bị sốt, nhưng có vẻ bây giờ thì bị cảm lạnh không nhẹ.

Mà bị cảm lạnh vào mùa hè còn khó chịu hơn nhiều mùa đông.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Vậy đến bệnh viện nhé?"

"Không cần đâu." Thịnh Diễn không muốn đi, "Chỉ là hơi lạnh xíu với đầu óc hơi choáng tí thôi, anh ra chỗ chú Vương mua ít thuốc hắt hơi sổ mũi cho tôi là được."

Chú Vương là bác sĩ mở một phòng khám tư nhân trong đại viện, chuyên trị mấy loại bệnh thường thấy ở đây. Từ nhỏ lần nào Thịnh Diễn bị cảm sốt hay là ngã bị thương gì đó đều đến chỗ chú khám hết, nên chú Vương hiểu rõ tình trạng sức khoẻ của Thịnh Diễn lắm.

Tần Tử Quy nghe thế thì cũng đồng ý: "Vậy cậu cứ nằm đi, tôi ra ngoài mua thuốc cho. Sáng nay muốn ăn gì?"

"Cái gì cũng được, không có khẩu vị lắm." Thịnh Diễn nói chuyện chẳng có tí sức lực nào, ánh mắt len lén nhìn Tần Tử Quy một cái rồi thử thăm dò, "Thế hôm nay mình không học toán được không?"

Tần Tử Quy vừa mới sửa lại mấy bài làm sai cho cậu, nghe thế thì dừng hình: "..."

Sao hẳn lại nghe ra Thịnh Diễn rất vui sướng là thế nào nhỉ?

Như là để cố ý trêu người Thịnh Diễn, Tần Tử Quy giả vờ không nhận ra rồi xếp quyển sổ tay và một xấp bài thi ra trước mặt Thịnh Diễn, đầu ngón tay gõ gõ hai cái: "Không được. Cậu tự nhìn lại bài thi của mình đi, bài nào cũng làm sai hết. Mấy chỗ mà tôi đánh dấu lại là mấy câu cậu sai nhiều nhất, hai hôm nay mà không làm xong được thì làm sao qua nổi bài thi tối mai?"

Thịnh Diễn nhìn một đống x với y trước mặt, tự nhiên thấy mình bị cảm nặng hơn rồi.

Cho nên cậu nhắm mắt lại, quán chặt chần rồi cọ cọ lên người Tần Tử Quy: "Chỉ một ngày thôi mà, một ngày thôi cũng không được ư. Đâu phải là tôi không muốn học đâu, chỉ là bị ốm khó chịu lắm í, nên mới bảo anh hay là nghỉ học 1 ngày thôi được không, mai tôi sẽ học lại mà, đi mà đi mà, xin anh đấy."

Giọng mũi rất nặng, cứ nghẹn lại.

Dáng vẻ làm nũng này giống hệt như lúc bé, mỗi lần đi học về không muốn làm bài tập về nhà là lại lôi chiêu này ra.

Cũng không biết ai chiều mà thành thói thế nữa.

Tần Tử Quy cố nén ý cười, bàn tay chống lên cằm nhìn sang chỗ khác: "Được rồi, hôm nay bị bệnh thì nghỉ đi vậy, về phần bài tập thì để tôi nói cậu nghe là được. Nhưng hôm nay không được đi ra ngoài, không chơi game, uống thuốc xong thì ngủ, nhớ chưa."

"Nhớ rồi nhớ rồi, anh Tử Quy đúng là tốt nhất trên đời luôn!!!"

Vì không phải học toán mà Thịnh Diễn vút hết mặt mũi luôn, sau khi nghe được lời đồng ý thì thấy mỹ mãn lắm. Cậu liền quán chặt lại ngoan ngoãn nằm xuống.

Chắc đánh chết đám người bên trường nghề cũng không thể tưởng tượng nổi anh Diễm khí phách uy vũ của họ ở sau lưng chỉ là một bé con làm nũng thích ngủ nướng đâu nhỉ.

Tần Tử Quy thở dài, nhớ triệu chứng của cậu rồi lại đo nhiệt độ cho cậu, sau khi xác nhận chỉ bị sốt thì mới cầm chìa khoá và điện thoại ra cửa.

Chân trước hẳn vừa mới ra khỏi nhà, chân sau bà ngoại Thịnh Diễm đã đi dạo về, thấy cửa phòng Thịnh Diễm mở ra thì xách túi đồ ăn sáng gõ gõ hai cái: "Diễm Diễm, dậy ăn sáng nào."

Tuy rằng Thịnh Diễm dùng thủ đoạn làm nũng nhưng mà cậu khó chịu là thật, nhất là đầu óc cứ ong ong lên. Vốn dĩ cậu định ngủ thêm một chút, nhưng nghe giọng của bà thì lại không muốn để bà phải lo lắng, thế là quýng thơ mới vừa làm nũng đã ngay lập tức ngồi dậy: "Bà ngoại, ông ngoại."

Cậu muốn giả vờ là mình không sao, nhưng mà giọng mũi nặng quá.

Bà ngoại Thịnh Diễm vừa nghe đã thấy không ổn, vội vàng đi vào ngồi cạnh cậu, sờ sờ trán cậu: "Diễm Diễm con bị sao thế? Con bị ốm rồi đúng không? Đến bệnh viện kiểm tra chưa?"

Nhìn vẻ mặt lo lắng của hai người, Thịnh Diễm giả vờ: "Không cần đâu ạ bà không cần lo đâu, con chỉ bị cảm bình thường thôi, Tần Tử Quy đã đến chỗ chú Vương mua thuốc cho con rồi, con nghỉ ngơi chút là ổn ngay."

Bà ngoại hãy còn đang lo lắng định nói gì đó thì điện thoại của Thịnh Diễm đã rung lên, là cuộc gọi video mẹ Hứa ở nước ngoài gọi về.

Vừa ấn nghe, giọng nói mạnh mẽ của mẹ Hứa đã vang lên: "Thịnh Diễm! Con làm phản rồi đúng không hả?"

Dứt lời một cái, mẹ của mẹ Thịnh Diễm đã mắng lại: "Mẹ thấy con phản rồi mới đúng đấy! Thằng bé còn đang bị ốm, con to tiếng cái gì chứ!"

Mẹ Hứa: "..."

"Me, con xin lỗi."

Người phụ nữ tinh anh mạnh mẽ giới kinh doanh chột kinh ngạc.

Sau đấy mới hỏi: "Thịnh Diễn, sao con lại ở nhà bà thế? Còn nữa, con bị ốm hả?"

"À thì hôm qua con đi bắn súng, đến lúc xong thì muộn quá mà trời lại mưa to, nhà ở bên kia xa quá, con cũng nhớ bà nữa nên là qua đây luôn."

Cái câu "nhớ bà" kia chắc chắn là vì muốn dỗ dành người lớn.

Mẹ Hứa hiểu rõ, nhưng ai bảo con trai bà là đứa nhỏ miệng ngọt lúc nào cũng biết tìm cái đuôi to nhất để ôm, bà chỉ đành thu lại cái tính nóng nảy của mình, miễn cưỡng dịu giọng hỏi: "Mẹ mới ra nước ngoài mấy ngày mà con đã gây ra một đống chuyện rồi hả? Nếu không phải sáng nay mẹ đọc được tin nhắn thầy Hoàng của con gửi đến thì mẹ đã mắng con từ hai hôm trước rồi. Con tự nói đi, mẹ phải trả lời thế nào đây?"

"Trả lời cái gì là cái gì ạ?"

Não Thịnh Diễn đang chết máy, chưa thể hiểu được mẹ mình đang nói gì.

Mẹ Hứa nể mặt bố mẹ mình đang ở đó nên cố nén giọng lại: "Con còn hỏi mẹ ư? Tiết tự học buổi tối thì con trốn học ra ngoài đánh nhau với mấy người bên trường nghề, lại còn dẫn theo Tần Tử Quy. Giờ đọc sách buổi sáng thì không học mà lại đánh Phó Uân trong nhà vệ sinh, sửa lại đề sai thì Tần Tử Quy sửa giúp con. Bị thầy Hoàng phát hiện chẳng những không nhận sai mà lại còn đi đánh cộc với thầy, con đúng là càng ngày càng gan nhỉ?"

Thịnh Diễn ngoan ngoãn nhận sai: "Mẹ ơi con xin lỗi, con biết sai rồi."

Bà Hứa cũng tự biết bản thân mình lúc nào cũng bị dáng này của con trai

làm mờ mắt: "Con nhận sai thì có ích gì? Con nhận sai với mẹ thì điểm 327 đó của con có thể đổ vào đại học được không?"

Nghe thấy thành tích 327 điểm, hai ông bà đang định bảo vệ cháu cũng hết hồn hết vía nhìn Thịnh Diễn.

Là thành phần trí thức tốt nghiệp đại học hàng đầu trong nước, có một giây họ đã nghi ngờ không biết điểm thi đại học bây giờ có phải là 750 như hồi đó không nữa.

Thịnh Diễn chột dạ cúi đầu.

Có điều Hứa Khinh Dung cũng không định mắng cậu tiếp: "Thôi, thành tích của con mẹ cũng chẳng hiếm lạ gì, hôm nay gọi điện cho con cũng không phải là vì muốn mắng con, chỉ là muốn nói chuyện với con một chút."

"Dạ?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu chớp chớp mắt.

"Con xem đi, thành tích của con bây giờ ở trong nước cơ bản là chẳng vào được đại học nào ổn hết cả, nhưng ở chỗ này của mẹ có một trường trung học tư nhân quý tộc đang nhận học sinh chuyên bán súng, chỉ cần tham gia vào đội tuyển của trường họ rồi đi thi có giải thì sẽ được rất nhiều trường ở Anh ưu tiên tuyển sinh, trình độ của con hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của họ. Đến lúc đó chúng ta bỏ thêm chút tiền nữa là có thể vào được một trường không tệ ở Anh."

Mẹ Hứa luôn luôn là nói năm chắc mười.

Nếu đã muốn nói chuyện với Thịnh Diễn thì chứng tỏ tất cả những thủ tục bà đều tìm hiểu kỹ càng cả rồi, chỉ cần Thịnh Diễn gật đầu là có thể làm thủ tục.

Còn Thịnh Diễn nghe thấy mấy lời này thì ngẩn người.

Ra nước ngoài?

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc ra nước ngoài.

Cậu chỉ là một người thích những thứ quen thuộc ở những chốn quen thuộc, cậu không thích đến nơi mà mình chưa biết, cũng không muốn phải đối diện với những lần chia ly.

"Mẹ, con không muốn ra nước ngoài."

Thịnh Diễn lựa chọn nói thật.

Hứa Khinh Dung lại hỏi ngược lại cậu: "Nếu không ra nước ngoài thì con có thể làm gì đây? 327 điểm, chẳng lẽ lúc đó Tần Tử Quy đến Bắc Đại, con lại vào Bắc Đại Thanh Đảo ư?"

Cho dù điểm của cậu có tăng gấp đôi cũng không thể vào cùng trường với Tần Tử Quy được, đây chính là chênh lệch giữa cậu và Tần Tử Quy.

Dù có đi đâu thì Tần Tử Quy cũng sẽ luôn là người chói mắt nhất ưu tú nhất, còn cậu chỉ có thể dựa vào gia đình chu cấp mà sống cuộc sống tầm thường, trải qua những ngày tháng mờ nhạt. Thậm chí sau khi có app cầu được ước thấy cũng chỉ là phù du mà thôi.

Cho dù hôm qua Tần Tử Quy có nói họ sẽ mãi là người quan trọng nhất của nhau, nhưng Thịnh Diễn bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt, không biết rằng liệu cậu có thể theo kịp bước chân của Tần Tử Quy hay không nữa.

Thật ra cậu đã sống cuộc sống thế này lâu lắm rồi, sống vô tư không tìm không phối cũng không có gì không tốt, nhưng mấy ngày liền luôn có người đến nói với cậu, nhắc nhở cậu phải nhận rõ hiện thực, ngay cả người thân nhất của cậu cũng nói thế. Cảm giác trống rỗng mờ mịt cứ thế choán lấy toàn bộ cảm xúc Thịnh Diễn.

"Mẹ, mẹ cho con suy nghĩ lại đã."

Thịnh Diễn rũ mắt.

Hứa Khinh Dung thở dài: "Mẹ cũng không ép buộc con phải làm thế này hay thế nọ, chỉ là thành tích bây giờ của con như thế muốn học ở trong nước đúng là có chút khó khăn, tốt xấu gì chúng ta cũng phải có được cái bằng đại học chứ, đúng không con trai?"

Thịnh Diễn cảm thấy đúng là như thế, cậu cúi xuống nhìn đề thi toán bên cạnh rồi hỏi: "Vậy nếu như không cần ra nước ngoài mà con cũng có thể đỗ đại học thì sao?"

"Nhưng nếu như con không thi đỗ thì lúc đó cũng đã muộn rồi."

Hứa Khinh Dung đúng là đã xem xét mọi phương diện.

Thịnh Diễn cảm thấy cậu thậm chí còn chẳng tìm ra nổi lý do chính đáng nào để từ chối cả.

Cậu bút một sợi trúc trơ ra ở trên chiếu điều hoà, chẳng nói năng gì.

Ông bà ngoại dù có thương cậu nhưng cũng cảm thấy Hứa Khinh Dung nói đúng, nhất thời chẳng biết nên tỏ thái độ gì.

Căn phòng rơi vào sự im ắng ngọt ngào.

Mãi đến khi tiếng chìa khoá tra vào ổ vang lên, Thịnh Diễn mới vội vàng nói: "Mẹ, mẹ cho con suy nghĩ kỹ đã, con sẽ sớm trả lời mẹ."

Hứa Khinh Dung cũng lùi một bước: "Vậy lần này con phải đánh cược thắng thầy Hoàng đã rồi nói sau, ít nhất cũng phải thi được 1 môn đạt trung bình thì mới có thể nói tiếp được, mấy cái khác mẹ cũng không muốn miễn cưỡng con. Con phải suy nghĩ thật kỹ, mẹ yêu con."

Nói xong thì cúp máy.

Đúng lúc này Tần Tử Quy bước vào phòng cảm nhận được bầu không khí

không đúng, hỏi bà ngoại xong rồi đợi đến khi hai người vào bếp bận rộn thì mới ngồi xuống cạnh giường, nhìn cái gáy người kia: "Có chuyện gì sao?"

Thịnh Diễn há miệng muốn nói gì đó, nhưng không biết vì sao lại không nói nên lời.

Cậu nghĩ đến chuyện mình có khả năng sẽ ra nước ngoài, mà cũng chẳng phải là chênh lệch 1 múi giờ, có khi một năm cùng lắm thì gặp nhau được 1 lần, bình thường cũng không tiện liên lạc. Tần Tử Quy sẽ yêu đương kết bạn mới trong khi cậu chẳng hay biết gì, trong lòng tràn đầy buồn bực.

Ở chung nhiều năm như vậy rồi, họ chẳng khác nào hình với bóng, cậu đã coi Tần Tử Quy là một phần không thể thiếu trong cuộc đời mình, còn chẳng nghĩ đến chuyện có thể sau này hai người sẽ phải tách ra.

Nhưng mấy ngày nay, bất kể là chuyện Tần Tử Quy có thể sẽ yêu đương hay là chuyện sau khi lên đại học hai người có thể sẽ phải tách ra, những chuyện này đều nhắc nhở cậu bất cứ lúc nào Tần Tử Quy cũng có thể rời khỏi cuộc sống của cậu.

Suy nghĩ này khiến cậu cực kỳ không vui, nhưng cậu lại không thể nói được rốt cuộc là tại sao, mà cái không vui này cũng không thể nói cho Tần Tử Quy được.

Cho nên cậu tạm thời không nói chuyện mẹ muốn cậu ra nước ngoài cho Tần Tử Quy biết, chỉ lấp lửng trả lời rồi đưa bài thi ra trước mặt, cầm bút chọc chọc: "Tần Tử Quy, anh giảng cho tôi phần này đi."

Tần Tử Quy nghe thế thì khẽ nhướn lông mày.

Trước khi hấn ra khỏi cửa người nào đó còn làm nũng không muốn học, sao mà mới mua thuốc về một cái là lại ham học hỏi thế này rồi?

Như là cảm nhận được sự hoang mang của hấn, Thịnh Diễn đắp chăn nằm sấp trên giường, một tay cầm bút vẽ linh tinh một tay chống cằm, nói: "Lần này tôi muốn thi đạt."

Phải qua được 1 môn trước đã thì mới có thể chứng minh cho mẹ Hứa thấy là đầu óc cậu vẫn còn dùng được chứ không phải kẻ ngốc, cậu có thể học tập để vào được đại học thì mới có cơ hội đàm phán.

Tần Tử Quy nhớ lại vụ cá cược với Hoàng Thư Lương, nhìn dáng vẻ không thoải mái của Thịnh Diễn thì cũng không muốn miễn cưỡng cậu, khẽ khuyên nhủ: "Bây giờ đề có 5 trang thì cậu đã làm được 3 trang rồi, chỉ còn trang 110 điểm nữa thôi. Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút. Nếu mà vẫn không được thì lúc đó tôi chép lại đề thi với viết kiểm điểm cho cậu."

"Không được." Thịnh Diễn từ chối thẳng thừng, "Dù gì thì anh cũng nói cho tôi biết đi, sao đề này lại khó như vậy chứ, mãi mà tôi vẫn không làm được."

Giọng điệu không hiểu bài có chút âm ức, cứ như là bị đề toán bắt nạt.

Tần Tử Quy hoàn toàn có thể xác định Thịnh Diễn nhất định có vấn đề... Nhưng Thịnh Diễn không muốn nói thì hẳn cũng không muốn gặng hỏi, dù gì Thịnh Diễn cũng chẳng giấu được. Mấy ngày nữa cậu nhất định sẽ tự thú thôi.

Cho nên hắn lẳng lặng nhìn cậu một cái, không hỏi gì nữa rồi nghiêng người, cầm bút giải phẫu đề toán đang làm khó Thịnh Diễn kia: "Cậu xem, trước tiên phải làm như này, sau đó như này, sau đó lại thế này là được rồi."

Đầu tiên là cái nào, sau đó là cái nào, cuối cùng là cái nào cơ?

Đầu Thịnh Diễn mê man đến mức chẳng nhìn rõ được gì, mũi cũng bị nghẹn không thở nổi, cậu nhìn đề toán chỉ chút chữ rồi lại nghĩ mình đường đường là con nhà giàu, rõ ràng đang bị bệnh mà lại không được nghỉ ngơi mà cứ một hai phải học tập, mà học lại còn không hiểu. Thế là không nhịn được mà âm ức.

Cậu vùi mặt vào bài thi: "Tần Tử Quy."

"Sao?"

"Tôi thấy mình đáng thương chết mất."

"..."

Sao mà lại ảm ức đến độ này rồi?

Đáng thương hay không thì hấn không biết, hấn chỉ biết người trước mắt mình đáng yêu lắm lắm lắm.

Tần Tử Quy nhận ra sau khi làm lành, Thịnh Diển càng ngày càng giống như khi còn bé rất thích làm nũng, nhất là lúc bị ôm chắt khác nào một bé con thích khóc nhè, cho nên nhịn ham m/uốn muốn v/uốt ve cái đầu xù của cậu xuống: "Nếu thật sự không thoải mái thì không học nữa."

Vừa dứt lời Thịnh Diển đã cố gắng chống đỡ: "Không được! Tôi phải học! Thân là người đàn ông Trung Quốc thì phải đọc sách của Trung Quốc!"

Gào xong thì lại ngã ụp xuống như là dùng hết sức lực toàn thân rồi vậy.

Tần Tử Quy: "..."

Chắc là vừa nãy hấn ra ngoài quên mua hạch đào rồi.

Nhưng Tần Tử Quy nhanh chóng nhận ra lần này Thịnh Diển không nói đùa, cậu nói thật.

Lúc mẹ Hứa mang thai Thịnh Diển thì gặp cảnh bố Thịnh Diển hy sinh, đau thương quá độ dẫn đến sinh non.

Sinh non cộng thêm khó sinh nên từ bé thể chất Thịnh Diển đã không được tốt lắm.

Mặc dù sau đó được mọi người trong nhà nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương che chở nuôi lớn, cơ thể cũng khoẻ mạnh hơn nhiều nhưng chỉ cần bị ốm một cái thì sẽ bị nặng hơn người bình thường nhiều, cũng càng khó

hồi phục hơn.

Cả cuối tuần Thịnh Diễn đều ốm yếu, đầu nặng đến mức chỉ muốn nằm sấp xuống, cơm cũng chẳng ăn được mấy. Nói chuyện đặc giọng mũi, chớp mũi thì đỏ bừng.

Nhưng vẫn cố chấp gục trên bàn vừa đọc công thức vừa làm toán, làm được một lúc thì đầu gục xuống, gục một một rồi lại cố gắng tiếp tục làm.

Đợi đến chiều chủ nhật thì bao nhiêu sức lực toàn thân coi như cạn kiệt, cả người nằm bẹp ds trên bàn, mắt cũng không mở nổi.

Tần Tử Quy rửa bát giúp bà xong đi ra nhìn thấy thì tưởng Thịnh Diễn ngủ gật trên bàn, nhưng mặt lại đỏ bừng cả lên. Hấn nhú mày đến gần sờ một cái, kết quả nóng bỏng cả tay.

Tần Tử Quy không nói hai lời đã trực tiếp rút cái bút ra khỏi tay Thịnh Diễn, gọi: "Thịnh Diễn, tỉnh dậy đi!"

Thịnh Diễn cảm thấy mình thật sự đã dùng hết sức lực mới có thể mở mắt ra được, nhìn thấy Tần Tử Quy thì mơ màng khàn giọng hỏi: "Sao thế? Mấy giờ rồi? Có phải đến giờ về trường rồi không? Nhưng mà tôi vẫn còn chưa làm xong nữa."

Bình thường là tối chủ nhật học sinh sẽ quay lại trường, sau đó đến giờ tự học buổi tối sẽ luân phiên có những bài kiểm tra của từng môn, tuần này đến lượt kiểm tra toán.

Tần Tử Quy thấy Thịnh Diễn lúc này vẫn nhớ chuyện phải học bài thì vừa tức mình vừa đau lòng, cố gắng không chế cảm xúc rồi dịu giọng: "Chưa, bây giờ vẫn còn sớm. Chúng ta đến bệnh viện trước đã, khám xong thì chiều đến trường sau."

Nhưng Thịnh Diễn nghe được "Vẫn còn sớm" thì cố gắng chống người dậy, cầm bút lên lần nữa rồi mở to mắt đọc: "Cho hàm $f(x)$ đồng biến..."

"Đừng làm nữa, chúng ta đến bệnh viện."

Tần Tử Quy lại lấy bút của cậu ra, chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Thịnh Diễn lại không nghe, đả hấn: "Không cần, đã nói là tôi không sao rồi."

"Thịnh Diễn!"

Hai ngày nay Tần Tử Quy đã hỏi Thịnh Diễn nhiều lần, Thịnh Diễn chỉ nói cậu không sao. Kết quả hôm nay bị sốt, bao nhiêu cảm xúc đau lòng lẫn sốt ruột không thể kiềm lại được, giọng điệu cũng nặng hơn thường ngày.

Vốn dĩ cơ thể Thịnh Diễn đã khó chịu sẵn, trong lòng cũng âm ức phiền muộn vì lời nói của Hứa Khinh Dung và Hoàng Thư Lương, bây giờ tự nhiên bị Tần Tử Quy hung dữ thì không chịu nổi nữa, bộc phát: "Anh hung dữ cái gì! Tôi không học thì mấy người nói tôi, bây giờ tôi học thì lại hung dữ với tôi, anh đến cùng là muốn làm gì chứ hả!"

Tần Tử Quy không để ý đến chữ "mấy người" này, chỉ cảm thấy Thịnh Diễn hoàn toàn không quan tâm đến sức khỏe của cậu, nhưng nhìn dáng vẻ ốm yếu của cậu thì lại mềm lòng muốn dỗ dành.

Thế là lại bình tĩnh nói đạo lý với cậu: "Cậu muốn học tập tôi không cần, nhưng không phải là bị bệnh thể rồi vẫn muốn học. Tôi đã nói rồi, cho dù thua cược với hlt thì tôi sẽ đi chép bài thi, toii đi viết kiểm điểm, cậu không cần gấp một hai ngày này."

"Ai nói tôi không vội! Anh không biết gì hết!" Thịnh Diễn nghĩ đến chuyện mình khó chịu bằng này rồi mà Tần Tử Quy vẫn hung dữ với mình, rất cuộc không kìm nén được nữa. Chưa chờ Tần Tử Quy nói xong cậu đã lớn tiếng nói bằng giọng mũi: "Tôi chỉ thiếu một hai ngày này thôi anh biết không? Lần này thi tôi nhất định phải qua, nếu không thì mẹ tôi sẽ bắt tôi phải ra nước ngoài."

Vừa nghe thấy mấy tiếng "phải ra nước ngoài", Tần Tử Quy thoáng giật

mình.

Thịnh Diễn chỉ thấy cậu khó chịu muốn chết, cũng chẳng giữ lại gì mà phò hết những âm ức của mình ra.

"Anh nghĩ tôi thích học ư? Không hề! Tôi chỉ thích bắn súng thôi, tôi cũng vào đến đội thành phố rồi, nhưng tôi lại không biết sau này mình sẽ làm gì cả. Nhưng anh thì khác, anh có thể dễ dàng thi vào được Thanh Hoa Bắc Đại, anh chắc chắn sẽ đến Bắc Kinh, nhưng tôi thì không làm được. Không chỉ là không thi được, tôi thậm chí còn không cả đến được Bắc Kinh học. Tôi chỉ còn nước ra nước ngoài, nhưng tôi không muốn! Từ nhỏ đến lớn lúc nào chúng ta cũng ở cạnh nhau, tôi không muốn đi học một mình, tôi muốn học đại học với anh cơ. Nhưng ai bảo đầu óc tôi ngu dốt không học được cái gì, đi thi cũng không bằng được một nửa điểm của anh, anh nói xem tôi phải làm gì bây giờ?"

Vì bị sốt nên chóp mũi đôi mắt Thịnh Diễn đỏ bừng hết, lúc nói chuyện cũng là giọng mũi nùng nặc, ngẩng đầu lớn tiếng với Tần Tử Quy nhưng cảm giác như sắp khóc mất rồi.

Tần Tử Quy cúi đầu nhìn cậu, nghe cậu nói từng câu từng câu, đột nhiên có cảm giác đau lòng khó tả.

Thịnh Diễn chỉ cảm thấy âm ức khổ sở lại bất lực, nói hết ra xong thì lại cảm thấy như là... cậu đang giận chó đánh mèo lên Tần Tử Quy, thật sự rất không có tí đạo lý nào.

Cho nên dừng lại một chút, quay đầu nhìn gói giấy ăn, giọng mũi vẫn nùng nặc rầu rĩ nói: "Xin lỗi anh, không phải tôi cố ý giận dỗi gì lên anh, chỉ là..."

Cổ họng cậu nghẹn lại.

"... Chỉ là tôi không muốn kém anh nhiều như vậy thôi."

*

Lời editor: Mấy nay Thịnh Diễn suy quá: <

Hết chương 29.

Chương 30

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad @miknao)

*

Chỉ cần không kém quá nhiều thì cậu và Tần Tử Quy sẽ không bị chia cách quá xa.

Trong lòng Thịnh Diễn nghĩ như vậy.

Nhưng cách biểu đạt này của cậu khiến Tần Tử Quy có loại ảo giác, rằng cảm giác ỷ lại và ham muốn chiếm hữu của Thịnh Diễn dường như đã vượt qua giới hạn bình thường nào đó.

Chỉ là hắn không dám nghĩ theo chiều hướng đó, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình đau đến mềm nhũn ra.

Từ bé đến giờ hắn chưa từng thấy Thịnh Diễn có vẻ ám ức đến mức này bao giờ.

Thịnh Diễn không nên là người chịu ám ức, cậu vốn dĩ đã là người giỏi nhất.

“Ai bảo cậu kém tôi quá nhiều?”

Tần Tử Quy cúi đầu nhìn Thịnh Diễn, khẽ hỏi.

Thịnh Diễn đang làm bài, đầu cũng không ngẩng lên: “Tôi được 327 điểm, anh được 723 điểm, cái này còn cần ai phải nói sao?”

Trước kia Thịnh Diễn không hề để ý đến thành tích.

Trong lòng Tần Tử Quy đã có suy đoán: “Là vì thành tích của cậu như thế nên dì Hứa mới muốn cậu ra nước ngoài.”

“Ừm.” Thịnh Diễm buồn buồn, “Sáng hôm qua mẹ gọi điện. Mẹ bảo thành tích này của tôi thậm chí không cả đỗ nổi đại học trong nước, ra nước ngoài bỏ thêm một khoản tiền nữa thì tốt xấu gì cũng có được cái bằng.”

Chẳng trách hôm qua lúc hán mua thuốc về, Thịnh Diễm vốn dĩ còn đang làm nũng không muốn học toán đột nhiên thay đổi 180 độ, cần cù chịu khó như thế.

Xem ra lần này cậu ấy thật sự chịu ảm ức lắm, bị tổn thương lòng tự trọng rồi.

Nghĩ đến dáng vẻ hăng hái của Thịnh Diễm trên trường bắn, rồi lại nhìn vẻ đáng thương của Thịnh Diễm bây giờ, Tần Tử Quy chỉ thấy đau lòng. Hán nhìn Thịnh Diễm rồi hỏi: “Cậu không hề thua kém tôi.”

“Anh đừng dễ dàng dành tôi nữa.”

Thịnh Diễm chẳng buồn nghe.

Tần Tử Quy dựa vào mép bàn, hỏi: “Vậy cậu cảm thấy cậu đẹp trai hay tôi đẹp trai?”

Thịnh Diễm trả lời không chút do dự: “Tôi đẹp trai.”

Tần Tử Quy: “...”

Tuy rằng đúng là đáp án trong dự liệu nhưng Tần Tử Quy vẫn khá cạn lời, sau đấy mới hỏi tiếp: “Vậy cậu cảm thấy nhân duyên của cậu tốt hơn hay của tôi tốt hơn?”

“Tôi.”

“ ... ”

Lần thứ hai chẳng chút chần chờ.

Lại thêm một phút đứng hình.

Tần Tử Quy hỏi tiếp: “Vậy cậu cảm thấy cậu chơi thể thao tốt hơn hay tôi tốt hơn?”

Thịnh Diển chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, lau nước mũi đáp: “Nhảm nhí, tố chất vận động của tôi là di truyền từ bố, đương nhiên là thiên hạ vô địch, anh cũng chỉ cao hơn tôi tí thôi, đáng người cũng to con hơn tí thôi, còn lại anh so được chắc?”

Tuy rằng người nào đó bị bệnh thành như vậy, đáng thương như vậy rồi nhưng không ảnh hưởng đến việc dùng giọng mũi đặc nghẹn tự đi khoe khoang bản thân.

Có thể nói, hai chữ tự tin đã ngấm vào tận trong DNA của người này rồi.

Cho nên, dễ dãi thôi~

Tần Tử Quy nhin cười, cúi đầu nhìn cậu: “Cho nên cậu xem đi, ngoại trừ thành tích học tập ra, cậu đâu có kém gì tôi đâu.”

Hắn cố ý dùng giọng điệu nhẹ nhàng dỗ dành người khác, vốn Thịnh Diển còn đang nghĩ mình chỉ là một kẻ bỏ đi – nghe thế thì chột chững lại.

Sau đó, cậu cảm thấy ừ nhỉ, cậu vừa đẹp trai lại còn giỏi thể thao, nhân duyên cũng tốt, chơi game thì miễn bàn, lại còn biết bắt cướp. Cậu đâu có thua gì Tần Tử Quy đâu?

Trừ mỗi thành tích học ra.

Nhưng hệ thống đánh giá học sinh lớp 12 lại chỉ tính đến thành tích học tập.

Nghĩ đến chuyện này, Thịnh Diễn lại rủ rỉ: “Dù tôi có đẹp trai có nhân duyên tốt chơi thể thao giỏi thì sao chứ, thi đại học đâu có tính đến mấy cái này, lần này mà thi toán không đạt thì kiểu gì cũng bị đóng gói tống sang Anh.”

Sớm biết có ngày mình phải chịu cảnh này thì cậu đã không lãng phí cơ hội ước nguyện lên người Trần Du Bạch rồi, nếu không ít ra cậu cũng có thể ứng phó qua được bài thi lần này. Không giống bây giờ, chẳng còn đường lui.

Đang nghĩ, Thịnh Diễn chợt nghe một giọng nói chắc nịch vang lên trên đỉnh đầu mình: “Sẽ qua thôi.”

“?” Cả năm nay Thịnh Diễn chưa một lần thi toán được đủ điểm, ngẩng đầu: “Chẳng lẽ anh định giúp tôi gian lận ư?”

“ ... ”

Bạn học này nghĩ hơi lố rồi.

Tạm thời Tần Tử Quy cũng chẳng có ý định nghiên cứu xem đầu óc Thịnh Diễn rốt cuộc chứa cái gì, hắn cầm lấy xấp bài thi trên bàn đặt xuống trước mặt cậu: “Cậu xem, sáng thứ năm và thứ sáu tôi đã note lại hết những kiến thức cơ bản và các câu hỏi có thể sẽ xuất hiện cho cậu làm. Đến tối thứ sáu làm tiếp 5 đề nữa thì cậu làm ổn ổn được 3 đề, sau khi sửa lại những lỗi sai thì hôm qua cậu đã làm được cả 5 đề này rồi. Dựa theo xác suất này, tối nay nhất định cậu sẽ làm được thôi.”

Nói chắc như đinh đóng cột vậy á.

“Nhưng tôi không có lòng tin.”

Thịnh Diễn nằm úp trên bàn, cầm đặt trên mu bàn tay đầy uể oải.

Tần Tử Quy sờ sờ mớ lông xù của cậu: “Nhưng tôi có lòng tin, đã có lần nào tôi đoán mà lại sai chưa?”

Hình như cũng đúng, từ nhỏ đến giờ chỉ cần Tần Tử Quy đoán thì đã nắm chắc khoảng 8-9 phần mười.

Xuất phát từ cảm giác tin cậy lẫn chút mê tín huyền học, Thịnh Diễn đã có chút lòng tin, cầm bút chọc chọc trên đề thi.

Tần Tử Quy lại nói: “Hơn nữa cậu nào có ngốc chứ, chỉ là trước kia cậu không để tâm vào việc học mà thôi. Nhìn xem, chỉ 4 ngày đã có thể từ 60 điểm nâng lên hơn 100 điểm, chứng tỏ khả năng tiếp thu của cậu rất tốt, chỉ là nền tảng của cậu kém, chỉ cần bổ sung nhiều hơn là được. Hơn nữa trí nhớ của cậu rất tốt, dù có nhiều chỗ làm ít bài tập quá nên chưa thấm được nhưng cậu vẫn biết dựa vào ví dụ để áp dụng từng bước từng bước một vào làm theo công thức, như vậy là rất giỏi rồi.”

“ ... ”

Thịnh Diễn nhất thời chưa thể phân biệt được là đang khen hay là đang chê cậu nữa.

Hừm... chắc là Tần Tử Quy đang dỗ cậu, vậy thì chắc là khen rồi.

Thịnh Diễn có hơi lo lắng, lẩm bẩm: “Tôi có ngốc đâu, hồi còn học tiểu học tôi là người tính nhanh nhất lớp đấy.”

Thế mà bây giờ tình thế thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi nhỉ?

“Cho nên lần này thi nhất định cậu sẽ qua, với lại chỉ cần cậu muốn học thì tôi có thể cam đoan đến lúc khai giảng điểm thi của cậu ít nhất cũng sẽ trên 500 điểm. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là đầu óc không bị hỏng.”

Tần Tử Quy vừa nói xong Thịnh Diễn đã ngẩng phất đầu lên: “Anh nói ai bị hỏng não cơ?”

Tần Tử Quy cúi đầu nhìn cậu: “Bị sốt cao không giảm trong thời gian dài đúng là sẽ khiến đầu óc mù mịt đi.”

Thịnh Diễn: "..."

Ý thức được lời nói của Tần Tử Quy rất có đạo lý, Thịnh Diễn chợt dạ nhìn sang chỗ khác: "Anh nói với tôi thì có ích gì chứ, mẹ tôi cũng đâu có đợi đến lúc khai giảng đâu."

"Chuyện bên chỗ dì Hứa để tôi đi đàm phán cho, dù sao cậu cũng không muốn ra nước ngoài. Chúng ta sẽ không ra nước ngoài đâu." Giọng nói của Tần Tử Quy trầm ấm dễ nghe, chẳng hiểu sao khiến người ta cảm thấy rất đáng tin cậy.

Thịnh Diễn hãy còn lo lắng: "Vậy nếu lỡ mà tôi không thi qua, tôi phải ra nước ngoài thì sao?"

Cậu cảm thấy mình đang rối rắm đến mức quấy rầy Tần Tử Quy mãi thôi, nếu là người khác thì đã sớm mất kiên nhẫn rồi.

Nhưng Tần Tử Quy chỉ dịu giọng chắc nịch: "Vậy tôi sẽ cùng cậu ra nước ngoài."

"Hã?"

Thịnh Diễn ngửa đầu.

Tần Tử Quy cúi xuống đón lấy tầm mắt của cậu: "Không phải cậu nói muốn học đại học với tôi sao, vậy tôi sẽ đi cùng cậu."

Vẻ mặt Tần Tử Quy như kiểu đây là chuyện đương nhiên, giống như trên đời này Thịnh Diễn nói cái gì thì là cái đó.

Địch.

Tần yêu tinh lại đang mị dân rồi.

Trái tim Thịnh Diễn bị hẫng đi một nhịp, chờ đến khi lấy lại phản ứng thì hốt hoảng lảng tránh ánh mắt người kia: "Cho dù sang nước ngoài tôi cũng chỉ

có thể ném tiền để vào một trường đại học ở đâu đấy, anh đi góp vui cái gì. Thành tích của anh tốt như vậy không thi lấy giải trạng nguyên về quang tông diệu tổ, cẩn thận các cụ tức đến bốc khói đầy đầu đấy.”

“Không nhất thiết phải học cùng một trường, chỉ cần không cách nhau quá xa là được.” Giọng nói của Tần Tử Quy nghiêm túc như để đang thật sự cân nhắc vấn đề này.

Thịnh Diễn lại không cho hẳn cơ hội được tạ tội nguyện: “Mơ đẹp lắm, sang Anh cũng chỉ có Oxford Cambridge là xứng với anh, anh đừng có mà bốc phét nữa. Anh muốn sang đấy để tìm một cậu tóc vàng mắt xanh hợp ý anh chứ gì.”

Ở Anh nhiều gay lắm, người này không biết gì cả.

Nên cậu sẽ không để Tần Tử Quy đến cái chốn xa hoa dâm dật đấy.

Thế là Thịnh Diễn cảm thấy cả người mình ngập tràn trách nhiệm, dáng vẻ vốn rầu rĩ không vui cũng có chút sức sống.

Được đỡ vui một cách đầy kỳ quái.

Rõ ràng nói ngốc thì chẳng phải, nhưng nói thông minh thì lại cứ nghĩ linh ta linh tinh, chẳng hiểu nổi cái đầu nhỏ nhỏ này phát triển thế nào nữa.

Tần Tử Quy nghĩ nghĩ, đoạn sờ đầu Thịnh Diễn: “Vậy nếu không muốn ra nước ngoài thì bây giờ chúng ta đến bệnh viện, miễn cho cái đầu nhỏ này của cậu bị hỏng mất thì toi.”

“Ai cho anh sờ đầu tôi, sờ đầu nhiều bị ngu đấy.” Thịnh Diễn chê móng vuốt của Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy bật cười: “Được, không sờ nữa. Chúng ta đến bệnh viện khám chút. Nhân tiện mua ít hạch đào và óc chó luôn.”

Thịnh Diễn hơi mê man, ngây thơ hỏi: “Anh định mua mấy cái đó cho bà

hả?”

Tần Tử Quy cười, không phủ nhận: “Dù sao cũng là mua cho người có nhu cầu.”

*

Có lẽ do đã nói hết những lời trong lòng nên sau khi đến bệnh viện truyền dịch rồi ngủ một giấc thì Thịnh Diễn đã hạ sốt, người cũng có tinh thần hẳn ra, chỉ còn lại chút triệu chứng nghệt mũi.

Chỉ là lúc truyền dịch xong đến trường suýt thì muộn thi.

“Tôi đã nói là không truyền dịch nữa rồi, anh xem đi, tí thì đến muộn. Tôi nay tôi mà bị thầy Chồn bắt được là anh không xong với tôi đâu.” Thịnh Diễn lê cơ thể nặng trĩu lôi Tần Tử Quy hãy còn đang từ tốn chạy vào lớp.

Bây giờ cậu chỉ cần nhìn thấy Hoàng Thư Lương, nghe thấy giọng ông rồi nghĩ đến vụ cá cược kia là đau cả đầu.

Cho nên cậu điên cuồng cầu nguyện đừng có mà đụng phải thầy, đừng có mà đụng phải thầy, đừng có mà đụng phải thầy.

Nhưng mới vừa vào đến hành lang tầng 1 thì đã nghe được giọng nói giận dữ đầy quen thuộc: “Phó Uân! Mấy đứa buộc cái gì ở hông thế hả! Lớp 12 rồi mà còn buộc búp bê trên người ư?”

Thịnh Diễn đứng hình ngay tại trận.

Sau đấy cậu nhìn thấy bọn Phó Uân, trên hông mỗi người là một con búp bê, hai tay giơ trước ngực đứng chỉnh tề thành hàng ngoài cửa lớp 4.

Mà trước mặt họ là đồng chí Hoàng Thư Lương giá trị tức giận đạt max.

Một giây kia Thịnh Diễn đã xoay người chuẩn bị chẳng chút suy nghĩ.

Nhưng Hoàng Thư Lương lại như một con chồn đánh hơi thấy gà con, nhảy bén quay đầu lại rồi nhìn thấy Thịnh Diễm thì hét lớn: “Thịnh Diễm!!!”

Chắc kiếp trước cậu là gà nên kiếp này mới gặp phải thiên địch là chồn với sói, Thịnh Diễm đành cầu xin Tần Tử Quy giúp đỡ.

Tần Tử Quy cũng muốn giúp cậu.

Một giây sau Hoàng Thư Lương đã gọi tiếp: “Tần Tử Quy! Em đến tổ toán lấy đề thi cho thầy! Còn Thịnh Diễm, em ra đây cho thầy!”

Thịnh Diễm chờ người ra, mãi đến khi Tần Tử Quy an ủi xoa xoa đầu cậu thì mới tuyệt vọng một mình đi đến trước mặt Hoàng Thư Lương.

Hoàng Thư Lương tiếp tục bài ca muôn thưở: “Nói đi, sao em lại đến muộn?”

Thịnh Diễm thành thật trả lời: “Em bị cảm lạnh phát sốt nên phải đi truyền dịch.”

“Hè nắng chang chang mà cảm lạnh cái gì mà cảm lạnh, sốt cái gì mà sốt?”

Rõ ràng Hoàng Thư Lương không tin, thậm chí còn nghi ngờ giọng mũi của Thịnh Diễm cũng là giả vờ.

Thịnh Diễm chẳng còn hơi đâu để trả treo với ông, mệt mỏi đáp: “Em thấy việc nghĩa hăng hái làm, đuổi theo bắt cướp dưới trời mưa nên bị ướt hết người, nên mới bị cảm.”

“Bắt cướp dưới trời mưa?”

“Vâng, qua bảy tám con hẻm gì đó.”

“Đuổi theo?”

“Vâng, bắt kịp, còn đưa đến đồn cảnh sát nữa.”

“Vậy chú cảnh sát có tuyên dương em không?”

“Có chứ ạ, chú còn cho em thêm một túi khoai tây chiên nữa.”

Vẻ mặt Hoàng Thư Lương kiêu “Em nghĩ thầy bị đần chắc?” nhìn cậu: “Em đoán xem thầy tin không?”

Thịnh Diển: “...??”

Có vẻ thầy không tin lắm.

Nhưng cậu nói thật mà!!!

Không chờ cậu giải thích, Hoàng Thư Lương đã cực kỳ giận dữ quát: “Thầy còn tưởng mấy hôm nay em đã ngộ ra mà học hành tử tế rồi, thế mà lại đi bịa một đống lý do ba xạo rồi tự làm mình bị ốm. Bài thi tối nay em xem mà làm đi! Nếu tối nay mà trượt thì mai đến phòng giáo vụ viết bản kiểm điểm với chép lại đề cho thầy! Mười ngàn chữ! Một chữ cũng không được thiếu!”

Thịnh Diển từ đầu đến cuối chỉ nói sự thật: “...”

Nooooo, làm gì có chuyện cậu không học, rồi lại bịa chuyện, rồi lại nhất định sẽ thi trượt chứ?

Cậu đang định tức giận phản bác lại thì một giọng nói nhàn nhạt vang lên từ đằng sau: “Thầy, Thịnh Diển không nói dối. Cậu ấy đúng là bệnh ốm nhưng thầy yên tâm, cậu ấy nhất định sẽ qua được bài thi này.”

Vừa dứt lời, Phó Uân bên cạnh đã chọc ngoáy: “Đúng đó, có người đứng đầu lớp ở đây thì chỉ một phút là qua thôi.”

“Im ngay! Ai cho em đứng đây nói chuyện hả? Em nghĩ em giỏi đến thế phỏng? Về lớp chuẩn bị thi mau. Thi xong thì đến văn phòng của thầy, cầm con búp bê này của em đứng đó đến hết tiết tự học buổi tối đi.”

Hoàng Thư Lương đối xử tàn nhẫn với tất cả học sinh, Phó Uân bị mắng xong thì tức tối quay vào lớp.

Còn Hoàng Thư Lương cầm lấy bộ đề trên tay Tần Tử Quy rồi nghiêm mặt nói: “Hai đứa thì lắm lý do lắm, tối nay thầy sẽ ngồi ngay sát cạnh chùng hai đứa, muốn gian lận á hả, đừng hòng qua mặt được thầy!”

Nói xong thì đi vào lớp, kéo một cái ghế đặt sau chỗ Lâm Khiển rồi ngồi lên cái ghế đó vững như núi.

Kítt! Cốc nước nhỏ màu hồng trên bàn của Lâm Khiển suýt nữa bị cô nàng làm rơi xuống đất vì quá sợ hãi.

Cũng may cô kịp thời giữ lại rồi quay đầu nhìn Thịnh Diển đang đỏ bừng mặt, nháy mắt ám chỉ: “Sao thế?”

Từ nhỏ Thịnh Diển đã được giáo dục là phải tôn trọng người lớn, nên dù người lớn có hành xử ra sao thì cậu cũng không nói ra lời xúc phạm được.

Nên Thịnh Diển chỉ cầm cặp để xuống ghế rồi hậm hực bảo: “Không có gì, chỉ là thầy cảm thấy tôi đang cố tình bị sốt để khỏi phải làm bài. Thầy muốn tự mình coi thi để tránh tôi gian lận thôi.”

Cậu không nói quá to nhưng vẫn đủ để cả lớp nghe thấy.

Nghe vậy, các bạn trong lớp đều không quá hài lòng.

Suy cho cùng thì những lời nói lẫn hành động mất lòng tin như thế đều rất xúc phạm người khác.

Phải biết lần thi trước đó Thịnh Diển chỉ đạt 327 điểm, với điểm số đó thì cậu ấy chẳng cần phải gian lận làm gì.

Cảm nhận được bầu không khí này, Hoàng Thư Lương cũng hơi xấu hổ.

Tuy nhiên bằng trực giác và phán đoán trong nhiều năm công tác của mình,

ông chỉ ho hai lần để tự bình tĩnh lại: “Im lặng! Im lặng! Ai là cán sự môn toán của lớp này, mang danh sách ra cho thầy xem. Thầy không định đến coi thi, mà chỉ muốn một vài học sinh bị điểm kém biết được cái gì cũng phải nói bằng thực lực! Thầy phải xem xét một cách rõ ràng thì mới có phương án dạy dỗ tiếp theo với phụ huynh được!”

“Cho nên thầy vẫn luôn cảm thấy em không thể thi qua được.” Thịnh Diễm cũng chỉ lằm bằm trong miệng, câu từ nghe qua cũng có chút buồn buồn.

Tính tình H.àng Thư Lương không tốt, nghe thế thì mặt đen lại: “Em có thi được hay không trong lòng em tự biết!”

Thịnh Diễm vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Tần Tử Quy đã nói trước: “Thầy, trong thời gian tự học không được làm ồn, đó là nội quy căn bản nhất.”

Hoàng Thư Lương: “...???”

“Lớp trưởng, bắt đầu phát bài tính giờ theo yêu cầu thầy hiệu trưởng. Không ai được phép gian lận.” Tần Tử Quy nói xong cũng không buồn nhìn ông, đoạn lại lấy trong cặp ra một quả cầu thủy tinh h.àng tử bé đặt lên bàn, nói với Thịnh Diễm: “A Diễm, nhớ những gì tôi dặn là được, không cần phải quá lo lắng.”

Thịnh Diễm – người bị Hoàng Thư Lương chọc tức đến phát cáu nghe thế thì dần bình tĩnh lại, “ừm” một tiếng. Cậu nhận đề từ người ngồi trước rồi bắt đầu làm bài.

Cả lớp bắt đầu nghiêm túc làm bài, cả giám thị trên bục giảng và thầy Trương dạy toán đều không ai trả lời Hoàng Thư Lương.

Cùng lúc, Hoàng Thư Lương cảm thấy hơi xấu hổ chút chút.

Chiếc quạt điện trên trần nhà vẫn quay đều đều, Thịnh Diễm dù đau đầu dữ dội nhưng những người khác đều rất nóng, nhất là khi thời tiết còn đang khó chịu thế này.

Sẽ thật ích kỷ nếu cậu bảo tất quạt đi.

Cho nên Thịnh Diễm chẳng nói gì cả, một chữ cũng không nói mà chỉ chống chọi với cơn đau đầu, cắn răng làm bài.

Dần dà, phía trước thì không sao nữa nhưng nửa sau đầu của cậu không ổn chút nào, cậu đành phải nằm nghiêng cho đỡ. Nhưng dù thế thì mắt Thịnh Diễm cũng đã lờ mờ đi nhiều, cậu chỉ nhớ những kỹ năng mà Tần Tử Quy đã từng dạy mình, đoán đo điền nốt đáp án của hai câu trắc nghiệm cuối cùng. Bỏ câu hỏi lớn cuối cùng, chỉ làm những câu cơ bản. Nếu làm xong vẫn còn thời gian thì mới xem xét đến câu cuối đây, dựa theo những công thức đã có mẫu mà viết tương tự.

Để bản thân mình không ngủ thiếp đi, Thịnh Diễm phải cố cắn chặt môi để giữ tỉnh táo.

Chỉ là do cậu nằm nghiêng nên tình cờ quay lưng với Hoàng Thư Lương, nên từ góc độ của Hoàng Thư Lương thì có vẻ như Thịnh Diễm không làm được bài, trực tiếp từ bỏ.

Lúc đồng hồ báo giờ vang lên, Hoàng Thư Lương trực tiếp đứng dậy rồi gọi giáo viên trẻ tuổi đang coi thi trên bục giảng: “Tiểu Trương, lại đây. Ừm, cậu chấm bài cho Thịnh Diễm ngay tại chỗ đi.”

Rõ ràng việc chấm bài tại chỗ thế này chỉ là muốn để lại ấn tượng xấu của Thịnh Diễm cho mọi người, tiêu diệt sự ngỗ nghịch của cậu mà thôi.

Thầy Trương nhú mày không tán thành.

Thầy biết điểm của Thịnh Diễm không tốt, nhưng dù sao đây cũng chẳng phải lý do để hạ thấp lòng tự tôn của một học sinh, thầy đang định từ chối thì Thịnh Diễm nãy giờ vẫn đang nằm uể oải trên bàn đã đứng dậy: “Thầy Trương, phiền thầy rồi ạ.”

Nhìn Thịnh Diễm có vẻ không chống cự lắm, thầy Trương do dự một lát rồi vẫn cầm bút đỏ đến chỗ cậu.

Thầy nhìn thấy Thịnh Diễm vẫn đang khá ốm yếu, xác nhận lần cuối: “Em chắc chắn chứ?”

Thịnh Diễm gật đầu.

Thầy Trương cũng gật đầu rồi cúi đầu cẩn thận chấm bài.

Lớp học im lặng đến đáng sợ, chỉ còn tiếng bút đỏ cạ vào mặt giấy.

Mọi người đều hồi hộp, họ đều hy vọng Thịnh Diễm có thể qua được bài thi lần này, nhưng không ai trong số họ có niềm tin đủ lớn.

Xét cho cùng thì thành tích của Thịnh Diễm vẫn chình ình ra đó, chưa kể hôm nay cậu còn bị ốm nữa.

Chỉ có Hoàng Thư Lương chắc chắn ông sẽ có thể một phát hạ gục tinh thần Thịnh Diễm.

Lúc thầy Trương chấm bài xong, thầy cau mày nói: “Thịnh Diễm, nền tảng của em thật sự kém hơn nhiều so với những bạn ở lớp 1.”

Vẻ mặt Hoàng Thư Lương “Tôi hiểu mà tôi hiểu mà”, mấy lời giáo dục đã tràn ra khỏi miệng; “Em xem, thầy biết ngay là thế mà, Thịnh Diễm, trò...”

“Thịnh Diễm, em chỉ được mỗi 105 điểm thôi.” Thầy Trương bình tĩnh nói.

“Đúng đó, em chỉ được mỗi 105 điểm... Ợi chút, bao nhiêu cơ?” Hoàng Thư Lương nghi ngờ mình bị điếc mắt.

Thầy Trương bình tĩnh nhắc lại: “105 điểm, cao hơn điểm trung bình 15 điểm.”

Hoàng Thư Lương: “???”

Thịnh Diễm: “?!”

105 điểm?!

Em dốt ngàn năm cuối cùng cũng thi qua rồi á?

Hoàng Thư Lương còn chưa kịp hoàn hồn trước tin sốc này thì điện thoại ông chợt reo lên, là cuộc gọi từ phòng bảo vệ.

Mới bấm phím nghe một cái.

“Alo, thầy chủ nhiệm à? Thịnh Diễn lớp 11/6 có người tặng cho cậu ấy một lá cờ khen thưởng này!”

Hoàng Thư Lương: “???”

Đứa nhỏ này còn bao nhiêu điều bất ngờ mà ông không biết nữa vậy?!

*

Hết chương 30.

Chương 31

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Cờ thưởng á? Cờ thưởng nào? Cờ thưởng cho ai cơ?

Hoàng Thư Lương làm giáo viên nhiều năm như vậy, cũng gặp không ít lần giáo viên và nhà trường được nhận cờ thưởng, nhưng tặng cho học sinh vẫn là lần đầu tiên.

Lại còn tặng cho Thịnh Diễm?

Cậu học sinh có thành tích khiến người ta đau đầu nhất trong mười mấy năm giảng dạy, Thịnh Diễm?

Thậm chí Hoàng Thư Lương còn nghi ngờ có phải mình già rồi đâm lú lẩn, tai cũng lãng rồi chẳng. Ông hỏi lại: "Anh có nhầm gì không?"

Bảo vệ bên kia nói lớn: "Không nhầm! Là một đồng chí cảnh sát mang đến, hình như là cảm ơn hành động thấy việc nghĩa hăng hái làm, là một cậu đẹp trai rất cao tên là Thịnh Diễm, ngày nào nhóc này chẳng đi học muộn, tôi còn nhầm được chắc?"

Thấy việc nghĩa hăng hái làm?

Nhớ lời Thịnh Diễm nói lúc đầu giờ nào là thấy việc nghĩa hăng hái làm rồi dầm mưa bắt cướp nên mới bị cảm sốt mà đến trễ, Hoàng Thư Lương rơi vào trầm mặc. Ông cảm thấy hình như ông vừa làm một điều rất rất sai.

Thịnh Diển làm bài thi ngay dưới mắt ông, không thể nào có chuyện gian lận. Điểm này là thật. Mà mấy ngày này cậu nghiêm túc học hành, hơn nữa những lời cậu nói vừa rồi cũng là thật.

Nghĩ vậy, ông cảm thấy những hành vi với lời nói vừa rồi của mình quả thực có hơi quá đáng.

Nhưng làm thầy giáo khiến ông khó có thể rút hết mặt mũi đi được, chỉ đành sầm mặt nghiêm túc trả lời "Đã biết" rồi cúp máy, nói với Thịnh Diển một câu: "Em theo thầy đến văn phòng một chút."

Nói xong thì nghiêm mặt đi ra ngoài.

Thịnh Diển vẫn còn chìm trong số điểm "105" của mình, vốn dĩ không nghe được lời ông nói, chỉ ngẩng đầu nhìn thầy dạy toán: "Thầy Trương, em thật sự đạt đến số điểm đấy ấy ạ?"

Thầy Trương gật đầu: "Ừm, đã thi qua rồi."

"Đạ mú! Tần Tử Quy! Tôi thật sự thi qua rồi này!" Thịnh Diển nhận được đáp án khẳng định thì mừng như điên xoay người ra sau, "Anh không cần phải sang Anh tìm mấy cậu đẹp trai tóc vàng mắt xanh nữa rồi!"

Dứt lời, phòng học vốn dĩ đã yên ắng nay lại càng tịch mịch quỷ dị hơn.

Tìm anh đẹp trai tóc vàng mắt xanh à.

Là anh đẹp trai tóc vàng mắt xanh mà họ đang nghĩ đấy đúng không?

Ánh mắt mấy cô nàng do Lâm Khiển cầm đầu nhìn Tần Tử Quy đầy phức tạp mà phong phú.

Tần Tử Quy: "..."

Ông trời cố ý phái Thịnh Diển đến để làm hấn tức chết có đúng không?

Sau một hồi yên ắng đến phát sợ, Tần Tử Quy mới bình tĩnh mở miệng: "Thầy Hoàng gọi cậu đến văn phòng kia."

Vốn dĩ hắn định khen Thịnh Diễm vài câu, nhưng thật sự là Thịnh Diễm nói ra câu nào kinh người câu đấy, hắn cảm thấy bây giờ mình cần phải kiềm chế sự hưng phấn của Thịnh Diễm lại, cho nên mặt lạnh như tiền lặp lại tin dữ này.

Vẻ mặt Thịnh Diễm hãy còn đang vui sướng lập tức trở nên sượng trân.

Tần Tử Quy vẫn mặt không đổi sắc: "Đi đi, chết sớm siêu sinh sớm."

Chú gà con còn chưa kịp chúc mừng mình thi qua đã phải hung hăng lau nước mũi, lấy khí thế tráng sĩ một đi không trở lại tiến đến hang ổ của lão chồn.

Cuối cùng thì giữa Trần Du Bạch và Tần Tử Quy cũng không còn người ngồi giữa, y vội vàng hỏi: "Đệch mợ lão Tần, nhìn sắc mặt lão Chồn vừa nãy, mà y không định đi xem chút à?"

Tuy rằng bình thường Hoàng Thư Lương chẳng phải người có hình tượng tốt đẹp gì cho cam, tính tình thì nóng nảy, giọng nói lại lớn, nói chuyện cũng chẳng dễ nghe. Nhưng vì ông cũng chỉ hay mắng mỏ giống như hổ giấy nên chẳng mấy khi bày ra vẻ mặt nghiêm túc như vừa nãy.

Họ cũng không biết rốt cuộc bên kia điện thoại nói cái gì, chỉ biết Hoàng Thư Lương nghe xong thì biến sắc, còn muốn gọi Thịnh Diễm một mình lên văn phòng, nên ai nấy cũng cảm thấy rất có thể sẽ có chuyện lớn.

Trần Du Bạch biết Tần Tử Quy nghe được tiếng gió nên mới không nhin được hỏi một câu.

Tần Tử Quy chỉ lấy ra một gói thuốc cảm: "Cậu ấy không làm gì thì việc gì phải sợ. Dù thế nào thì Hoàng Thư Lương cũng không thể nào vu oan cho học sinh được."

Lâm Khiển hít ke nổ phổi cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nghe thế thì trực tiếp hỏi: "Sao cậu biết cậu ấy không làm gì, đâu phải lúc nào cậu cũng ở cạnh cậu ấy 24/24 đâu, cậu ấy làm cái gì cậu cũng biết hết chắc?"

Tần Tử Quy cầm cốc nước của Thịnh Diễn lên rồi nghiêng đầu nhìn cô nàng: "Đúng là 24/24 tôi đều dính lấy cậu ấy thật."

Lâm Khiển: "?"

Tần Tử Quy giải thích thêm: "24/24 dính lấy nhau - ý trên mặt chữ."

Lâm Khiển: "..."

Trực giác nói cho cô biết, nói nữa là ba cái chuyện bậy bạ cũng nói luôn được đấy.

Đúng lúc chuông reo hết giờ, cô ôm cốc nước nhỏ đi: "Tôi ra ngoài lấy nước đây."

Nói xong thì cứng ngắc người đứng dậy, cùng tay cùng chân đi ra ngoài.

Vì máy lọc nước trong lớp bị hỏng nên nếu muốn lấy nước nóng cũng chỉ có thể đến văn phòng giáo viên để lấy, Tần Tử Quy cầm cốc nước của Thịnh Diễn và gói thuốc cảm chậm rãi đi theo.

Sau khi hai người rời đi, phòng học vốn đang yên ắng bỗng nhiên bị oanh tạc.

"Đệch mợ! Thịnh Diễn lại có thể thi qua á?!"

"Đù, cậu ấy thi qua thật kìa, có vẻ vụ cá cược này ngon ăn rồi!"

"Nhìn biểu cảm vừa nãy của Hoàng Thư Lương đáng sợ vãi, tao chưa thấy thầy ấy như thế bao giờ đâu!"

"Thịnh Diễn thảm ghê, Tần Tử Quy cũng thảm nữa!"

"Tần Tử Quy thì có gì mà thảm?"

"Không biết, chỉ là tao thấy nếu mà tâm trạng Thịnh Diễm không tốt thì cậu ấy sẽ lôi Tần Tử Quy ra đánh."

"Êu thế rồi cuộc là Thịnh Diễm phạm phải lỗi gì thế?"

"Không phải gian lận thật đấy chứ?"

"Đù má mày đừng có mà nói bậy, cẩn thận bị cho bay màu bây giờ!"

Bảy miệng tám lưỡi, càng nói càng không đáng tin, hơn nữa cả mấy lớp 12 đều ở cùng một tầng, lại còn đúng lúc đang tiết tự học buổi tối, cho nên chuyện xảy ra ở đây chẳng mấy chốc đã lan truyền ra cả tầng.

"Đệch, mày nghe nói gì chưa, lần này Thịnh Diễm thi được 105 điểm cơ đấy!"

"??? Mày lừa tao à?"

"Thật mà, nhưng mà hình như là tại cậu ta gian lận thì phải."

"Thịnh Diễm gian lận á?"

"Thì đấy, tao nghe bọn lớp 1 bảo là lần này Hoàng Thư Lương tự mình coi thi, thi xong thì chấm ngay tại chỗ. Lúc có điểm thì Hoàng Thư Lương nghe một cuộc điện thoại, nghe xong thì mặt đanh lại rồi gọi Thịnh Diễm đến phòng làm việc của ổng, khí thế dọa người lắm chứ chẳng phải mắng mỗ hai câu như mọi ngày đâu."

"Đù, chẳng lẽ là gian lận thật sư?"

"Không đúng, nếu mà gian lận thì sao lại không bắt quả tang ngay tại trận? Lại còn nghe điện thoại xong mới đanh mặt lại?"

"Ờ ha, mày nói cũng đúng. Chẳng lẽ Thịnh Diễm mắc lỗi gì khác à?"

Vừa dứt lời, cửa nhà vệ sinh đã truyền đến một tiếng: "Dcm! Thịnh Diễn thật sự gặp chuyện rồi!!!"

Một nhóm người đang tám chuyện ngoài cửa nhìn thấy cậu bạn đó thì trực tiếp hỏi: "Có chuyện gì thế? Mà biết gì à?"

Cậu bạn kia hoảng hốt: "Vừa nãy tao đi lấy đồ ở cổng trường thì thấy trong phòng bảo vệ có cảnh sát, giống như là đang nói đến Thịnh Diễn ấy, còn cầm theo cả cái gì nhìn như súng í."

"???" Lời này của cậu ta vừa nói ra đã khiến mấy cậu trai đang hóng chuyện nháy mắt bùng nổ: "Cái dcm mà nói thật hay đùa đấy? Thịnh Diễn chơi lớn vậy sao?"

Có thể khiến cảnh sát phải đến tận đây, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

"Tao thấy thường ngày tuy Thịnh Diễn hơi nghịch nhưng cũng đâu đến mức hư hỏng đâu, không phải chứ?" Một cậu bạn bình thường hay chơi bóng với Thịnh Diễn không nhịn được phải lên tiếng.

Những người khác đang định đồng tình thì chợt nghe có tiếng cười khẩy: "Sao lại không đến mức đấy, người ta chính là con nhà giàu vừa có tiền vừa có quyền, thích chơi thì ai dám quản chứ?"

Phó Uân nói xong thì đẩy cửa ngăn ra, chậm rãi đi rửa tay.

Mọi người bắt đầu nảo nổ ra hình ảnh cuộc sống của những giới siêu giàu xem được trong mấy bộ phim Âu Mỹ: "..."

Hình như cũng không phải không có lý.

Nhưng chưa đợi họ bày tỏ gì, cánh cửa khác đã bị đập văng ra.

Chu Bằng Cầu Du đồng thời xuất hiện nổi giận đùng đùng: "Mày nói nhảm quần gì ở đây đấy hả? Anh Diễn bọn tao tuy là phú nhị đại nhưng cũng là

phụ nhị đại sống tử tế đàng hoàng, mà biết cái rắm gì mà thả!"

"Cậu ta tử tế thì cảnh sát lại đến tìm cậu ta được à? Muốn gạt ai chứ?" Phó Uân cười đều liên tục.

Chu Bằng nghiêng răng nghiêng lợi: "Nếu như là chuyện tốt thì sao?"

"Mày có tin không?"

Phó Uân hỏi lại lần nữa.

Mắt thấy hai người cãi nhau càng lúc càng hăng, quần chúng hóng chuyện bên cạnh vội vàng khuyên nhủ: "Mấy cậu cãi nhau ở đây thì được ích lợi gì, còn không bằng trực tiếp đi hỏi lão Chồn."

"Đi thì đi! Đứa nào không đi thì đừng có mà nói bậy nói bạ!" Đầu óc Chu Bằng không thông minh nhưng được cái dễ dục.

Dù sao Phó Uân lúc thi xong cũng phải đến phòng làm việc của Hoàng Thư Lương chịu phạt nên cũng không phản đối, lại còn đá thêm: "Được, nếu mày thích nhìn anh Diễm nhà mày bị công khai xử phạt thì tao cũng chả có ý kiến."

Một đám nam sinh đầu óc không được tốt lắm cứ thế ngẩng đầu ưỡn ngực khí thế hiên ngang đi thẳng đến phòng Hoàng Thư Lương.

Vừa mới đến trước cửa phòng đã nghe được một câu: "Đồng chí cảnh sát, làm phiền mọi người phải đến tận trường, về tình huống mà các anh nói chúng tôi đã nắm rõ, đối với hành vi của bạn học Thịnh Diễm, nhà trường cũng nhất định sẽ có thái độ rõ ràng."

Quả nhiên Thịnh Diễm phạm tội bị cảnh sát bắt đến tận trường.

Trong lòng Chu Bằng Cầu Du chột trầm xuống.

Còn Phó Uân thì vui như mở cờ: "Quả nhiên, có người không những học

hành không ra gì mà phẩm chất cũng..."

"Phẩm chất ưu tú chính trực, chính nghĩa dũng cảm không sợ hãi như bạn học Thịnh Diễn đây, nhà trường nhất định sẽ tuyên dương khen ngợi, làm gương cho hơn hai ngàn học sinh trong trường!"

???

Lần này thì không chỉ Phó Uân.

Mà cả Cầu Du Chu Bằng cũng ngây người.

Khen thưởng?

Anh Diễn của họ mà được khen thưởng á?

Không đợi họ kịp nghi ngờ khả năng nghe hiểu của mình thì một giọng nói trung niên vọng ra từ trong phòng: "Không vất vả, chúng tôi không vất vả chút nào. Vất vả thì phải nói đến bạn học Thịnh Diễn, vì chuyện này mà còn bị cảm, mong là không ảnh hưởng đến việc học của cậu ấy."

Hoàng Thư Lương vội nói: "Không đâu không đâu, lần này thành tích của bạn học Thịnh Diễn có thể nói là tăng vọt, khiến mọi người đều rất vui mừng."

Chú cảnh sát tiếp lời: "Vậy thì thật sự quá tốt, học sinh ba tốt như bạn học Thịnh Diễn đây cả đức trí thể mỹ đều phát triển toàn diện, đúng là nhân tài mà nước chúng ta cần nhất!"

???

Đức trí thể mỹ phát triển toàn diện?

Học sinh ba tốt?

Nhân tài?

Thịnh Diễn???

Mấy nam sinh đứng ngoài cửa, bất kể địch - ta đều sừng sốt không thôi.

Một người thậm chí còn bị sốc đến mức va phải cửa phòng.

Kẹt một cái, cánh cửa mở ra.

Nhìn một đám học sinh ngơ ngác ngoài cửa, rồi lại đến một Thịnh Diễn ngơ ngác trong phòng, hai bên cách một Hoàng Thư Lương ngơ ngác nhìn nhau.

Sau đó bọn Phó Uân nhìn thấy cờ thưởng trong tay Thịnh Diễn - đẹp người tốt tính, thấy việc nghĩa hăng hái làm, lời cảm ơn từ người bị cướp ví.

"..."

Sao mọi chuyện không giống họ nghĩ tí nào thế?

Không chờ mọi người kịp tiêu hoá xong xuôi, Hoàng Thư Lương đã rống giận một tiếng: "Mấy đứa ở đây làm gì hả?"

Cầu Du phản ứng lại đầu tiên, trực tiếp giơ tay lên: "Thưa thầy, bọn Phó Uân nói là muốn đến xem xem Thịnh Diễn bị phạt thế nào!"

Lúc này Hoàng Thư Lương lại nhíu mày sâu hơn: "Bậy bạ! Phạt cái gì mà phạt! Thịnh Diễn người ta thấy việc nghĩa hăng hái làm, chính trực dũng cảm, thân thủ mạnh mẽ không sợ khó khăn, giúp các chú cảnh sát bắt được một tên tội phạm quanh năm đi trộm cướp, khen còn không kịp mà phạt phạt cái gì? Thầy thấy mấy đứa bị phạt mới đúng đấy! Nhất là cậu! Linh ta linh tinh!"

Hoàng Thư Lương nhìn mấy đứa học trò mà bực hết cả mình: "Lúc trước mấy đứa còn nói với thầy, nào là Thịnh Diễn uy hiếp mấy đứa phải đeo, kết quả là người ta thi đấu thắng Tiết Dịch. Còn mấy đứa thì cứ một hai đòi cá

cược, kết quả cược thua rồi còn trách lại người ta, có phải rảnh quá không có việc gì làm đúng không?"

Hoàng Thư Lương nói xong, quần chúng đang hóng hớt lại sừng sốt thêm nhiều chút.

Cá cược? Cá cược cái gì? Sao lại liên quan đến cả Tiết Dịch rồi?

Có tin gì họ hóng sốt à?

Về cơ bản, trường cấp ba Thực Nghiệm đều là học sinh từ trường cấp hai trực thuộc nhảy lên, cho nên chuyện giữa hai bên họ ít nhiều cũng biết một chút, chuyện xưa của Thịnh Diễn và Tiết Dịch cũng có nghe qua.

Chỉ là Tiết Dịch cũng đi học ở trường thể thao được hai năm rồi mà vẫn còn đánh cược thi đấu với Thịnh Diễn á, lại còn bị Thịnh Diễn thắng nữa?

Cảm nhận được ánh mắt mờ mịt của quần chúng, Chu Bằng hừ lạnh: "Cũng chả có gì, chỉ là Tiết Dịch solo bắn súng với anh Diễn của bọn này, thì anh Diễn thắng đê bẹp bên kia, mấy tên này không phục thôi."

"Đù moẹ?! Thịnh Diễn thắng á?! Tiết Dịch học ở đội thành phố cũng được hai năm rồi mà Thịnh Diễn vẫn còn thắng được ư?" Quần chúng hóng hớt sợ ngây người.

Họ biết trước kia Thịnh Diễn rất lợi hại, nhưng không ngờ bây giờ vẫn còn lợi hại như vậy.

Xem ra Thịnh Diễn không phải là người cả ngày chỉ làm ba cái chuyện không đàng hoàng đâu.

Hay là do tài năng bắn súng bẩm sinh?

Nhưng dù sao cũng là những tuyển thủ nhà nghề, khủng ghê nơi.

Ánh mắt mọi người nhìn Thịnh Diễn tràn ngập respect.

Sắc mặt Phó Uân thì khó coi cực kỳ.

Cũng may Hoàng Thư Lương chẳng hơi đâu để quản lý nhỏ, chỉ phiến chán phát phát tay: "Được rồi, mấy đứa đừng góp vui lung tung gì nữa, về tự học đi!"

Nói xong thì đóng cửa cái sầm, sau đó quay sang nhìn đồng chí cảnh sát, cười: "Không có gì ấy mà, chỉ là lũ trẻ hùa nhau chơi thôi."

Chú cảnh sát cũng cười: "Không sao không sao, con trai ấy mà toàn thích âm ỉ, nhưng xem ra hình như bạn học Thịnh Diễn biết bắn súng thật sao?"

"Này tất nhiên rồi," Hoàng Thư Lương nói chẳng cần nghĩ nhiều, "Thằng bé chính là thiên tài bắn súng nổi danh của trường chúng tôi, đúng là rất giỏi."

Thịnh Diễn đứng bên cạnh cảm cờ thưởng bị khen đến chết lặng.

Vốn dĩ cậu đã chuẩn bị tinh thần thật tốt để nghe Hoàng Thư Lương nghi ngờ mình gian lận hoặc là vì chuyện khác mà mắng mỏ cậu, kết quả đến văn phòng chưa kịp nói gì đã bị nhét lá cờ thưởng chói loé vào tay, rồi chính là đoạn khen nhau xã giao mười mấy phút vừa nãy.

Đối với một học sinh trung học da mặt mỏng mà nói, chuyện này cũng chả tốt hơn việc bị nghe mắng một giờ liền là bao.

Nhưng chú cảnh sát có vẻ rất thích cậu, nghe thầy giáo nói thế thì nhìn sang cậu: "Tố chất thân thể của cháu tốt như vậy, vừa biết bắn súng lại còn có tinh thần chính nghĩa, bố lại còn từng là cảnh sát liệt sĩ phòng chống ma tuý, vậy sau này cháu có ý định muốn làm cảnh sát không?"

"Dạ?" Thịnh Diễn cảm cờ thưởng, hai tai đỏ bừng ngẩng đầu lên: "Cháu có thể làm cảnh sát ấy ạ?"

"Được chứ, sao lại không. Cháu chính là một hạt giống cảnh sát tốt đấy!" Chú cảnh sát không ngớt lời khen ngợi, "Trường học của cháu cũng là

trường trung học trọng điểm, thành tích của cháu chắc cũng phải tốt lắm, thi đỗ trường Đại học Cảnh sát Trung Quốc không thành vấn đề, sau này có thể làm cảnh sát hình sự. Kỹ thuật bắn súng của cháu lại càng có chỗ phát huy, tốt quá còn gì!"

*Trường Đại học Cảnh sát Trung Quốc gọi tắt là Trung Công Đại, sau mà thấy cái tên này thì mn đừng bỏ ngỡ nhé

Vốn dĩ chú cảnh sát cũng là tiệt nuôi tài năng, nhưng không ngờ Thịnh Diễn lại thật sự có suy nghĩ muốn làm cảnh sát.

Dù sao chú cũng có thể nhìn ra được đây chính là một đứa trẻ được nuông chiều từ nhỏ, phú nhị đại chính cống, thời buổi bây giờ làm gì còn nhà giàu nào muốn để con cái yêu quý nhà mình làm cảnh sát chứ, chẳng lẽ tài sản lớn vậy không cần người kế thừa sao?

Nhưng Thịnh Diễn lại ngẩn người.

Từ bé, người bố trong tưởng tượng của cậu là một sự tồn tại của một anh hùng chói loà, cũng là ước mơ của cậu. Thịnh Diễn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình cũng có thể trở thành một người như bố.

Nhưng mà nghe chú cảnh sát nói, hình như - có vẻ - chắc là cậu cũng hợp với nghề này lắm.

Có hơi rung động.

Thịnh Diễn lom lom nhìn Hoàng Thư Lương: "Chủ nhiệm Hoàng, trường Đại học Cảnh sát Trung Quốc đó có khó thi lắm không ạ?"

Sau vài giây trầm mặc, Hoàng Thư Lương uyển chuyển trả lời, "Cũng được."

Thịnh Diễn tràn ngập chờ mong.

Hoàng Thư Lương: "Cao hơn điểm trung bình mấy chục điểm."

Thịnh Diễm: "..."

Này thì khác gì đang làm khó Thịnh Tiểu Diễm cậu?

"Có điều..." Thịnh Diễm suy nghĩ một chút, vẫn ôm hy vọng nhìn sang Hoàng Thư Lương, nghiêm túc hỏi: "Đại học này ở Bắc Kinh đúng không ạ?"

"???"

Không ở Bắc Kinh thì cậu ở đây chắc?

Hoàng Thư Lương một lần nữa nhận ra bình thường Thịnh Diễm không thích học tập, lúc này một nhúm máu ghen bứ trong cổ họng.

Dẫu vậy, ông vẫn phải cố cười trước mặt chú cảnh sát: "Ừm, ở Bắc Kinh."

Thịnh Diễm thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt rồi."

"???" Hoàng Thư Lương không hiểu, "Trò có họ khẩu ở Bắc Kinh à?"

"À dạ đâu, em đâu có đâu thầy."

Thịnh Diễm cũng không hiểu lắm.

Hoàng Thư Lương đến cận lời: "Vậy trò tốt cái gì?"

"À, thì dù gì thì Tần Tử Quy cũng nhất định sẽ học ở Thanh Hoa Bắc Đại mà, em muốn học cùng một thành phố với cậu ấy." Bản năng của Thịnh Diễm trước mặt Hoàng Thư Lương chính là hỏi gì trả lời nấy, hoàn toàn không nghĩ gì nhiều mà cũng chẳng thấy có gì không đúng.

Nhưng Lâm Khiển bên ngoài đi lấy nước ngang qua, tay run lên, bình nước màu hồng lại một lần nữa rơi xuống đất.

Cô nàng ngơ ngác quay đầu nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy cầm thuốc cảm mặt chẳng chút thay đổi: "Chất lượng bình nước của cậu cũng không tệ."

Lâm Khiển: "... Cảm ơn, quá khen rồi."

Dù sao thời buổi này mạng mà không cứng thì cũng chẳng dám tùy tiện đập lung tung.

*

Lời tác giả:

Lâm Lâm: Cảm ơn, CP ngọt quá, ly nước có đập nữa cũng đáng.

Hết chương 31.

Chương 32

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Người nào mạng mà không cứng, thì CP nào cũng BE hết thôi.

Đây là bài học bằng máu và nước mắt mà Lâm Khiển đưa ra sau khi vô số CP cô nàng ship BE.

Cho nên cô luôn tự nhủ, tình cảm bạn bè anh em thuần khiết giữa trai thẳng không thể bị tư tưởng của mình vấy bẩn, nhất định phải khắc chế con ngựa hoang sắp trật khớp trong đầu mình.

Nhưng!

Sao hai người này ngày nào cũng làm cái trò gay lọ như thế trong lớp hả?

Trai thẳng bây giờ ai cũng gay một cách chính trực như vậy sao?

Đúng là đang cố tình dẫn dắt cô nàng suy nghĩ lệch lạc!

Lâm Khiển giận mà không dám nói.

Nhưng vì để Tần Tử Quy không nhìn ra đồng phệ liệu không lành mạnh trong đầu mình, Lâm Khiển chỉ có thể cố gắng bình tĩnh cầm bình nước lên, bình tĩnh nói: "Cần giữ nước cho không?"

Tần Tử Quy: "Cảm ơn, không cần."

Lâm Khiển tiếp tục bình tĩnh: "Ừm được, vậy tôi đi trước."

Tần Tử Quy cũng rất bình tĩnh: "Được."

Sau đó Lâm Khiển làm như không có gì xảy ra nước chảy mây bay xoay người đi ngoặt vào hành lang.

Tần Tử Quy: "..."

Xem ra hình tượng trai thẳng của tên trai thẳng nào đó đã ngoặt đến độ ai có mạch não bình thường cũng nghi ngờ mức độ "cong" của cậu ấy.

Nhưng mạch não của Thịnh Diễn lại không chơi theo lối bình thường.

Cho nên Lâm Khiển có thể vì câu nói đó mà suy nghĩ nhiều, nhưng Tần Tử Quy thì không.

Bởi vì một khi suy nghĩ nhiều thì sẽ không thể ngăn chặn được nữa, sẽ phá vỡ tất cả thế cân bằng hiện giờ. Có thể sẽ thu được gì đó, cũng có thể sẽ đánh mất tất cả những gì đang có bây giờ, mà hấn lại không thể chịu được bất cứ rủi ro nào, nên hấn không dám đặt cược.

Nghĩ nghĩ, cánh cửa văn phòng chợt mở ra.

Tần Tử Quy nghiêng đầu vừa hay đối diện với ánh nhìn của Hoàng Thu Lương: "Sao em lại ở đây?"

Hoàng Thu Lương định tiến đồng chí cảnh sát, kết quả mới đi đến cửa đã nhìn thấy Tần Tử Quy, ngạc nhiên một hồi mới phản ứng lại, "Đến đợi Thịnh Diễn à?"

Tần Tử Quy không phủ nhận: "Vâng, bác sĩ dặn cậu ấy phải uống thuốc đúng giờ."

Hoàng Thu Lương nhìn đồng thuốc cầm trong tay hấn, khựng lại một giây rồi gật đầu: "Được, vậy em vào đi."

Tần Tử Quy ấn vài cái vào vòng tay thông minh trên cổ tay mình rồi đi theo vào.

Còn Hoàng Thư Lương vào phòng thấy Thịnh Diễn vẫn còn cầm cờ thường đứng trong đó, rất mực nhẹ nhàng hỏi: "Em uống thuốc trước đi."

Thịnh Diễn: "?"

Nếu nói vừa rồi vì có cảnh sát ở đây nên lão Chồn mới khách sáo với cậu thì bây giờ không còn người ngoài, lão Chồn còn khách sáo thế làm gì, ắt có trò mờ ám.

Thịnh Diễn nghĩ, cảnh giác đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Lão Chồn nhìn biểu cảm này của cậu, nháy mắt lại lên cơn nhồi máu cơ tim, nhưng nghĩ đến mục đích giữ lại hai đứa học sinh này ở đây, cố nén cái tính tình nóng nảy kia lại: "Thầy không mắng em, em ngồi xuống uống thuốc đã."

Thịnh Diễn vẫn cảnh giác.

Hoàng Thư Lương cuối cùng cũng không nhịn được nữa, giọng nói bắt đầu gay gắt hơn: "Thịnh Diễn! Cậu ngồi xuống ngay cho tôi! Uống thuốc ngay lập tức! Nếu không thì viết kiểm điểm!"

Lúc này mới là bình thường.

Thịnh Diễn bấy giờ mới buông lỏng cảnh giác, ngồi xuống ghé sô pha cầm đồng thuốc từ tay Tần Tử Quy, lầm bầm uống hết.

Hoàng Thư Lương: "..."

Ông không nhịn được hỏi: "Thịnh Diễn, em thích bị nghe mắng lắm đúng không?"

"Không ạ," Thịnh Diễn uống thuốc xong, lau miệng một cái, "Chỉ là em thấy thầy mà không mắng ai thì nhất định là đã xảy ra chuyện gì cực kỳ ghê gớm luôn."

"?" Hoàng Thư Lương nhíu mày, "Thầy thích mắng người lắm à?"

Thịnh Diễn và Tần Tử Quy ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, ngẩng đầu im lặng chân thành nhìn ông.

Hoàng Thư Lương: "..."

Ông cố gắng để tự giải thích cho mình: "Thầy chỉ là có hơi lớn tiếng lúc dạy em thôi, có khi nào thầy thật sự mắng em chưa?"

"Sáng thứ năm."

"?"

Hoàng Thư Lương vừa dứt lời, Tần Tử Quy đã ngay lập tức đốp chát thẳng mặt ông, Hoàng Thư Lương nhíu mày nhìn hắn.

Tần Tử Quy ngẩng đầu nhìn lại ông, bình tĩnh nói: "Sáng thứ năm, thầy nói Thịnh Diễn là bần nhãi không trát được tường."

Hoàng Thư Lương: "..."

"Còn có tối thứ tư, rõ ràng là em đánh nhau nhưng thầy lại chỉ mắng mình Thịnh Diễn, sau khi mắng nhằm cậu ấy cũng không xin lỗi."

"....."

"Còn tối nay những lời Thịnh Diễn nói đều là sự thật, chẳng những thầy không tin mà lại còn trách mắng cậu ấy trước mặt nhiều bạn khác, nghi ngờ cậu ấy gian lận."

"....."

"Tất cả những chuyện này khiến Thịnh Diễm bị tổn thương rất nhiều, thậm chí cậu ấy còn có khuynh hướng trầm cảm nhẹ và tự coi nhẹ bản thân."

".....???"

Người như Thịnh Diễm cũng có khi tự coi nhẹ bản thân ư? - Nội tâm Hoàng Thư Lương.

Cậu tự coi nhẹ bản thân lúc nào vậy? - Nội tâm Thịnh Diễm.

Mấy lời này vừa nói ra, cả Hoàng Thư Lương lẫn Thịnh Diễm đều đồng thời gõ ra ba dấu chấm hỏi to đùng.

Còn Tần Tử Quy chỉ nhìn Hoàng Thư Lương, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên như thể đang nói một sự thật bị che giấu đã lâu.

Thịnh Diễm: "..."

Cậu hơi hơi GET được tín hiệu rồi.

Rồi nhớ lại giọng điệu và biểu cảm lần trước lúc Tần Tử Quy biểu diễn "nghệ thuật trà xanh", rũ mắt xuống khẽ nói: "Thầy, thầy không khiến em trầm cảm hay tự coi nhẹ gì hết, chỉ là em cảm thấy thành tích của mình kém như vậy, lại còn khiến thầy cô với người lớn tức giận, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm tốt, cho dù cố gắng thử cũng không được công nhận, cũng không ai tin tưởng, giống như sống mà chẳng có ý nghĩa gì cả."

Hoàng Thư Lương: "...!"

Thịnh Diễm lúc nào cũng là một người sống thoải mái hồn nhiên, từ lúc nào mà cậu phải nói ra những lời như thế, đây đúng là đang có khuynh hướng tự hạ thấp mình lẫn bị trầm cảm nhẹ rồi!

Thoáng cái Hoàng Thư Lương đã quỳnh hết cả lên: "Thịnh Diễm, sao em lại nghĩ như thế chứ?"

Thịnh Diễn cúi đầu không nói gì.

Hoàng Thư Lương gấp đến mức đỏ mồ hôi đầy trán, sau đấy nhìn thấy cờ thưởng đặt trên ghế, bèn cầm lên giơ trước mặt Thịnh Diễn: "Em nhìn đi, các đồng chí cảnh sát thích em lắm, còn có người tặng cờ thưởng cho em nữa, đây đều là ý nghĩa của em mà. Tuy rằng em có hơi bướng bỉnh, cũng không thích học tập, có hơi đánh nhau gây chuyện nhưng bản chất em vẫn là một đứa nhỏ chính trực lương thiện, lại còn giỏi thể thao, các bạn học cũng đều thích em, sao em lại cảm thấy cuộc sống của mình không có giá trị chứ!"

"Không phải thầy nói em là bần nhão không trát được tường hay sao ạ?" Giọng nói Thịnh Diễn càng thấp hơn.

Hoàng Thư Lương gấp chết rồi: "Thầy chỉ giận nên mới nói thế thôi! Nếu thầy thật sự cảm thấy em là bần nhão không trát được tường thì còn lo lắng chuyển em sang lớp 1 làm gì, chẳng phải là do thầy chỉ mong em có thể tốt lên đấy ư?"

"Nhưng mấy ngày nay em thức đêm học tập bị bệnh, thầy còn nghi ngờ em cố ý giả bệnh, còn nghi em gian lận." Giọng Thịnh Diễn nghe có vẻ âm ục sắp khóc đến nơi.

Hoàng Thư Lương cũng quỳnh đến mức sắp khóc luôn rồi: "Chuyện này là lỗi của thầy, cho nên hôm nay thầy gọi em đến văn phòng là muốn xin lỗi hai em."

"Nhưng mà... Dạ? Xin lỗi ấy ạ?"

Thịnh Diễn mới đáng thương được một nửa thì chợt ngừng phát đầu lên.

Hoàng Thư Lương cũng chẳng để ý nhiều vậy: "Chuyện hôm nay thầy nghi ngờ em là thầy không đúng, chủ yếu là vì thầy không nghĩ em vậy mà lại thật sự thấy việc nghĩa hăng hái làm, có chút chủ quan suy đoán nên mới đưa ra phán đoán sai lầm, cho nên hôm nay thầy gọi em đến văn phòng là

muốn xin lỗi em."

Nói xong vẫn cảm thấy hơi giận: "Nhưng chủ yếu vẫn là vì trước đó em cứ mãi trốn học, giả vờ bị bệnh quá nhiều lần, cái này gọi là sói thật đến dân làng không ai tin, em biết mà... Được rồi, được rồi, tất cả đều là lỗi của thầy!"

Hoàng Thư Lương nói xong, Thịnh Diễm lại ngoan ngoãn đáng thương cúi đầu.

Hoàng Thư Lương vội nói: "Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của thầy, Thầy không nên đổ oan cho em, nghi ngờ em. Chuyện này chờ đến tiết học sáng mai thầy sẽ thông báo trước toàn trường xin lỗi em."

"Nhưng thầy, lòng tự trọng bị tổn thương rất khó để bù đắp, cho dù lần này xin lỗi, vậy lần sau, lần sau nữa thì sao ạ? Hơn nữa thầy không nghĩ rằng thầy đang quá thiên vị với những học sinh giỏi rồi hay sao ạ?" Tần Tử Quy vẫn bình tĩnh hỏi như trước.

Thịnh Diễm hơi kinh ngạc nghiêng đầu, Tần Tử Quy điên rồi à?

Dù thế nào Hoàng Thư Lương cũng là chủ nhiệm giáo dục, trực tiếp hỏi thầy như thế thật sự được à? Từ lúc nào mà Tần Tử Quy lại cứng thế? Lúc trước không nhìn ra hẳn lại là người như thế đấy.

Hoàng Thư Lương cũng nhenh lại, ông không nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị học sinh của mình chất vấn, lại còn là học sinh có thành tích tốt nhất, nháy mắt mặt mũi của ông mất sạch.

Nhưng đúng là ông không có lý, cho nên chỉ đành thở dài, bắt đắ dĩ nói: "Được, thầy cam đoan sau này khi biết rõ ràng nguyên nhân sự việc thì mới tiến hành giáo dục thích hợp với các em, cũng sẽ cố gắng để đối xử bình đẳng với mọi người. Cho nên chuyện lần này các em đừng để trong lòng nữa, nhé?"

Nói xong, ông không nhịn được mà tiếp lời: "Nhưng ý định ban đầu của thầy

chỉ là vì muốn tốt cho các em thôi, đối với những bạn có thành tích tốt cũng quản lỏng lẻo hơn là vì những bạn đó tương đối tự giác, nhưng mấy đứa các em, thầy còn sốt ruột hộ các em. Chả mấy đã lên 12 rồi, nếu không học hành tử tế, có còn muốn thi đại học nữa không đây?"

Thịnh Diễm lẩm bẩm: "Không phải em học rồi đây sao?"

"Ừ! Đúng là em đang học, nếu không thì em cũng không tiến bộ nhiều như thế. Nhưng em có thể tiến bộ nhiều như vậy trong vài ngày có nghĩa là em có thể học được, vậy sao em không học ngay từ đầu đi?" Hoàng Thư Lương vừa nói vừa nóng nảy, "Rất cuộc em có muốn vào Đại học Cảnh sát nữa không?"

Vẻ mặt Thịnh Diễm thành khẩn, "Em muốn, nhưng không nhất định sẽ thi đỗ được."

"Sao em lại biết là mình không thi được? Cứ học tập chăm chỉ lên!" Hoàng Thư Lương lại muốn to tiếng, nhưng vừa nói được một câu thì lại nhớ mình vừa mới hứa với hai đứa này, chỉ đành nuốt nửa câu còn lại về, khoát tay, "Được rồi, trước tiên em cứ thi qua trung bình mỗi môn đã, lần trước đã đồng ý với các em chỉ cần lần này em có thể thi qua thì sau này thầy sẽ không can thiệp vào chuyện học tập của em nữa, trong lòng mấy đứa biết rõ là được."

Hoàng Thư Lương là chủ nhiệm giáo dục, lại là người tính tình nóng nảy, có thể nhượng bộ đến bước này đã là không dễ dàng.

Tần Tử Quy cũng thấy được thì thôi: "Thầy yên tâm đi ạ, sau này Thịnh Diễm sẽ học tập thật tốt."

Thịnh Diễm cũng gật đầu: "Vâng, nên thầy cũng bớt bớt giận đi ạ, đừng nóng nảy quá, mẹ em bảo thế thì dễ bị rụng tóc đấy thầy."

"Thịnh Diễm!" Mái tóc vốn dĩ cũng chẳng nhiều nhận lăm của Hoàng Thư Lương bị Thịnh Diễm cho một kích chí mạng, nhưng mới nói được một nửa, ông đã hít sâu một hơi rồi mặc niệm ba lần "Thế giới đẹp như thế, ai lại đi

nóng nảy mãi bao giờ" rồi chỉ thẳng ra cửa lớn, "Quay về, học bài, ngay, lập, tức!"

Thịnh Diễn nhanh nhẹn chuồn ra ngoài, trên mặt là nụ cười hả hê.

Tần Tử Quy chậm rãi đi theo sau, cúi đầu nghịch vòng tay thông minh: "Cậu nhất định phải chọc ngoáy thầy thế à?"

"Ùm hùm," Thịnh Diễn không phủ nhận, "Ai bảo thầy lúc nào cũng nghĩ oan cho tôi!"

"Vậy bây giờ còn ấm ức nữa không?"

"Hả?"

Thịnh Diễn quay đầu lại.

Tần Tử Quy nhìn cậu, "Không phải lúc thi ấm ức lắm sao."

"Tôi không..."

Thịnh Diễn nói được một nửa, không nói tiếp nữa.

Đúng là vừa nãy cậu ấm ức thật, cho nên lúc thi mới quay lưng về phía Hoàng Thư Lương, cũng chẳng thèm nhìn ai mà cũng giận dỗi đồng ý cho chấm thi ngay tại chỗ.

Cậu đã nghĩ là cậu giấu kỹ lắm rồi.

Ai ngờ Tần Tử Quy vẫn nhìn ra.

Tên này có phải là con giun trong bụng cậu không thế?

Thịnh Diễn đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn Tần Tử Quy, có hơi không thể tin được: "Đừng nói là anh thấy tôi bị ấm ức nên vừa nãy mới nói thầy Hoàng như thế đấy nhá...?"

Tần Tử Quy không phủ nhận.

"Cái lùm mía, Tần Tử Quy anh..."

Thịnh Diễn mở to hai mắt.

Tần Tử Quy trầm nghĩ trong lòng.

"Đúng là đủ thâm sâu!" Một giây sau Thịnh Diễn đã ôm vai hắn, "Không hổ là tình nghĩa anh em mười mấy năm, đủ trọng nghĩa!"

Tần Tử Quy cực kỳ trọng nghĩa: "..."

Sau phút im ắng tử vong kia, hắn không chút biến sắc kéo tay Thịnh Diễn ra: "Cậu cũng đủ ý tứ, không phải là vì tôi nên mới muốn thi đỗ đại học đây à?"

Thịnh Diễn chẳng buồn để ý, chỉ thuận miệng hỏi: "Vừa nãy anh nghe được à?"

Tần Tử Quy: "Ừm."

Thịnh Diễn cúi đầu đá hòn sỏi trên đất: "Tôi nghĩ như thế dù sao cũng tốt hơn ra nước ngoài nhiều, nhưng vừa nãy Hoàng Thư Lương tra điểm trúng tuyển Đại học Cảnh sát còn cao hơn điểm trung bình những 6-70 điểm, làm sao mà tôi thi được chứ."

Cho dù cậu là con liệt sĩ được cộng thêm 20 điểm thì cũng còn xa những tám ngàn cây số.

Nhưng cậu không muốn nghe Tần Tử Quy an ủi mình, nên rất nhanh đã quay đầu cười nói: "Bỏ đi, cứ đi một bước tính một bước vậy, dù sao hôm nay tôi cũng coi như là thi qua rồi, tối về có thể thương lượng với Hứa phu nhân, những cái khác bàn sau."

Nói xong thì tiện tay đẩy cửa lớp 1 ra.

Sau đó đối mặt với hơn 20 đôi mắt to tròn sáng chói trong lớp.

Thịnh Diễn: "..."

Tất cả học sinh lớp 1: "..."

Sau 1 giây im lặng, cả lớp chột bùng nổ.

"Đù mịe, thật sự có cờ thưởng kia!"

"Thấy việc nghĩa hăng hái làm, tấm lòng lương thiện!"

"Thịnh Diễn, cậu đúng là đấng nam nhi! Về sau xin cho phép tại hạ được tôn kính gọi một tiếng anh Diễn!"

"Đúng đó, ai bảo điểm số là thước đo của một người đàn ông chân chính chứ? Không hề! Bây giờ biết tìm đâu ra người đàn ông chính trực thiện lương dũng cảm như anh Diễn đây?"

"Thành tích của anh Diễn cũng tiến bộ rất nhanh đó! Chỉ cần học một chút đã có thể tăng tốc bất ngờ rồi!"

"Đúng đó, anh Diễn! Bọn này đánh giá cao anh đấy!"

"Anh Diễn, anh có thể treo lá cờ thưởng kia lên bục giảng cho bọn này chiêm ngưỡng được không?"

"....."

Lớp học bầy miệng tám lưỡi, tuy rằng có hơi lố nhưng nhìn ra được họ thật lòng khen ngợi, không có chút ác ý hay trào phúng nào, tất cả đều bày tỏ sự cổ vũ chân thành nhất.

Thịnh Diễn có ngốc đến mấy cũng biết đó là vì tối nay Hoàng Thư Lương

làm tổn thương lòng tự trọng của cậu trước mặt mọi người, cho nên dù mọi người có thể không quen biết cậu, nhưng lại dùng cách này để biểu đạt sự ghi nhận với cậu.

Nhưng mà treo cờ thưởng thì thôi.

Thịnh Diễn hơi ngại, lỗ tai đỏ bừng cuộn lá cờ kia vào trong ngăn bàn.

Thầy Trương trông lớp tự học ngồi trên bục giảng nhìn ra được cậu đang ngại nên cười, lấy tay đẩy kính giải vây giúp cậu: "Được rồi, mọi người im lặng chút đi, cẩn thận tí nữa chủ nhiệm Hoàng đánh tới đấy."

Lúc bấy giờ mọi người mới hi hi ha ha yên tĩnh lại.

Thầy Trương nhìn sang Thịnh Diễn: "Còn Thịnh Diễn nữa, em sửa lại đề sai trước đi, nếu có câu nào vẫn chưa biết thì cầm đề đến tìm thầy, thầy sẽ giảng cho em một ít từ những bài cơ bản trước."

"Dạ, vâng ạ."

Mặc dù Thịnh Diễn cảm thấy Tần Tử Quy giảng cho mình cũng được nhưng cậu không muốn làm chậm trễ Tần Tử Quy, dù sao Tần Tử Quy vừa phải học vừa phải chuẩn bị đi thi, quá ư là bận. Nên cậu liền gật đầu đồng ý rồi quay lại chỗ ngồi, lật lật đề toán, định tranh thủ ít thời gian sửa lại một lần.

Kết quả mới vừa mở nắp bút ra Trần Du Bạch đã quay đầu lại, tò mò hỏi: "Thịnh Diễn, cậu kể cụ thể tôi nghe cậu thấy việc nghĩa hăng hái làm thế nào đi."

Lâm Khiển ngồi bên cạnh cũng tò mò, ghé đầu qua nhỏ giọng nói: "Tôi nghe nói lúc đó cậu cầm khẩu súng gì đó đối diện với tên xã hội đen, lại truy đuổi trong mưa phải đầu đó nửa tiếng đồng hồ rồi tên côn đồ đó bị đánh sấp tòn phể mới chế ngự được đúng không?"

Thịnh Diễn: "..."

Cảm giác đúng đúng mà cứ sai sai là sao vậy?

Mấy tin đồn này lan truyền kiểu gì thế?

Thịnh Điển hơi không biết nói gì: "Không phải là côn đồ gì cả, chỉ là một tên cướp thôi, tôi đuổi theo hắn qua mấy con hẻm rồi cuối cùng chặn hắn lại, lấy súng giả hù hắn một chút thôi."

Trần Du Bạch: "Súng giả? Cậu đùa tôi à?"

"Tôi lừa cậu làm gì." Thịnh Điển vừa nhìn đề sai vừa kể lại chuyện tối hôm đó một lần, sau đấy quay đầu chỉ chỉ quả cầu thủy tinh trên bàn Tần Tử Quy: "À, cái này, chính là lúc đó tôi bán cho Tần Tử Quy đấy."

Lâm Khiển nhìn thoáng qua, một quả cầu thủy tinh được chế tác rất tinh xảo, hơn nữa lại còn là tiểu hoàng tử và hồ ly hiếm gặp, chứ không phải là tiểu hoàng tử với hoa hồng bình thường.

Hồ ly với tiểu hoàng tử luôn là ý nan bình của Lâm Khiển, cô nàng không nhận được nói thêm một câu: "Đẹp ghê ấy."

Đẹp lắm à?

Không phải mấy quả cầu thủy tinh đều được làm như vậy sao?

Thịnh Điển cảm thấy mình là một tên trai thẳng không hiểu được thẩm mỹ của con gái cho lắm, quay đầu nhìn bài thi của mình, thuận miệng nói: "Cậu thấy đẹp thì lần sau tôi cũng bán cho cậu một cái là được."

Dứt lời, bầu không khí chợt đông cứng lại.

Lâm Khiển cảm nhận được áp suất thấp đằng sau mình, cẩn thận nhìn thoáng qua đằng sau, khuôn mặt của Tần Tử Quy đông lạnh thành CO2 dạng rắn rồi đây này.

Lâm Khiển: "..."

Là cô nói nhiều rồi.

Cô nàng im mồm quay đầu lại, đang chuẩn bị chuyển đề tài sang việc học thì Trần Du Bạch ngồi đằng trước lại đột nhiên vỗ đùi: "Vậy thì tốt!"

"?"

Lâm Khiển và Thịnh Diễm đồng thời chằm hỏi.

Trần Du Bạch hào hứng nói: "Chi bằng 21 này đi chơi công viên với tụi này luôn đi?"

Thịnh Diễm hỏi: "Công viên gì cơ?"

"Chính là công viên giải trí mới mở ấy, là do nhà của một bạn học khoá dưới nên tặng cho tụi với Lâm Khiển hai cặp vé tình nhân, ngày 21 vừa hay là sinh nhật Lâm Khiển, vốn dĩ tụi này định lên kế hoạch đi, cặp vé của tụi chắc là dẫn theo Tần Tử Quy đi, còn cái kia của Lâm Khiển thì đưa cậu theo."

Trần Du Bạch cảm thấy mình sắp xếp hoàn mỹ không tỳ vết, phải được ba tràng vỗ tay hoan hô mới đúng.

Nhưng vừa nói xong, cả góc cửa sau lớp lại rơi vào trạng thái yên tĩnh như thấy thần chết.

Thịnh Diễm nghĩ, quả nhiên Trần Du Bạch và Tần Tử Quy có gì đấy mờ ám.

Tần Tử Quy nghĩ, có phải Trần Du Bạch muốn chết rồi không.

Lâm Khiển nghĩ, có phải Trần Du Bạch muốn cô chết mới vừa lòng hay gì.

Ba người cùng nhau nhìn thẳng Trần Du Bạch, mặt không đổi sắc, người này so với người kia còn u ám hơn.

Không hiểu sao giữa đêm hè nhưng Trần Du Bạch lại cảm nhận được cái

lạnh lẽo như thi thể đêm đông: "..."

Y vừa nhìn thấy thân chết đấy ư?

*

Hết chương 32.

Editor: Hêh xin chào các người anh em, sau 3 tháng ăn ngủ với ai eo thì cuối cùng cháu đã cắn bách roài đâyyyyyy

Chương 33

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Trần Du Bạch biết Thịnh Diễm cực kỳ quan trọng với Tần Tử Quy, cũng biết vì một số nguyên nhân mà Tần Tử Quy và Thịnh Diễm trở mặt với nhau, còn biết dù đang giận dữ nhưng Tần Tử Quy vẫn rất quan tâm đến Thịnh Diễm, hơn nữa sau này còn giả vờ bị què để làm hoà với người ta nữa mà.

Nhưng trong thế giới của trai thẳng đây chỉ là vì tình cảm anh em lớn lên cùng nhau từ nhỏ mà thôi.

Hơn nữa em gái khoá dưới tặng y một cặp vé, lại tặng Lâm Khiển một cặp vé khác. Nên y mới nghĩ là mình dẫn theo một người, Lâm Khiển dẫn theo người nữa, đây là quyết định hợp tình hợp lý cỡ nào cơ chứ~

Nhưng mà sao lúc nói ra, ánh mắt ba người này lại hoảng hồn như thế.

"Chẳng lẽ... mấy cậu có bóng ma tâm lý với công viên giải trí từ hồi bé à?"
Trần Du Bạch đưa ra suy đoán hợp lý nhất.

Lâm Khiển: "Ha."

Có bóng ma tâm lý từ lúc bé hay không thì cô không biết, nhưng Trần Du Bạch sắp xếp như thế thì kiểu gì họ cũng sẽ có trải nghiệm âm vô cực thôi.

Có điều cặp vé không nhất định cứ phải là người yêu đi cùng nhau mới được, nhưng ở mặt sau vé có ghi chú rõ ràng "Tấm vé này nằm trong hoạt động của công viên, hai người cùng cầm vé vào có thể tham gia hoạt động

giới hạn "Mùa hè tình ái" của công viên chúng tôi."

Mùa hè tình ái.

Vừa nghe đã biết là kiểu gì cũng sẽ "có chút chuyện" rồi.

Cô không muốn tham gia để sau bị Thịnh Tần "ám sát" đâu.

Cô không hợp với loại nhân vật nữ phụ pháo hôi ác độc này tí nào.

Lâm Khiển cảm thấy mình rất có tinh thần giác ngộ, đang định từ chối thì Thịnh Diễn đã sáng khoái mở lời: "Ừ được đấy, thế cứ quyết định vậy nhé."

Tần Tử Quy: "?"

Lâm Khiển: "???"

Thịnh Diễn nghĩ thế này, nếu cậu đã biết Tần Tử Quy thích con trai rồi, hơn nữa người con trai này khả năng cao chính là Trần Du Bạch, thì dù cậu có hơi lo lắng vụ Tần Tử Quy trọng sắc khinh bạn nhưng thân là anh em chí cốt của Tần Tử Quy, cậu không thể ích kỷ mãi được. Có thể giúp một tay thì nhất định phải giúp, nhân tiện chốt mối luôn cho Tần Tử Quy mới xứng với tư cách anh em tốt này.

Thịnh Diễn thấy mình cực kỳ nghĩa khí, nói xong đang định quay đầu nghe Tần Tử Quy khen ngợi thì chỉ nhận được gương mặt lạnh lẽo của Tần Tử Quy: "Cậu chắc chắn?"

Thịnh Diễn: "..."

Sao biểu cảm này của Tần Tử Quy chả có tí vui sướng gì hết vậy? Chẳng lẽ hẳn nghĩ nhiều người quá nên không được tự nhiên chăng?

"Hay là anh muốn đánh lẻ từng nhóm riêng?"

Thịnh Diễn cảm thấy trên đời này chẳng còn người anh em nào thấu tình đạt

lý hơn mình nữa, nhưng khuôn mặt Tần Tử Quy lại càng lúc càng lạnh hơn.

Đúng ra mà nói, lúc Thịnh Diễn nói là sẽ bán cho Lâm Khiển một quả cầu thủy tinh tiểu hoàng tử thì mặt hắn đã đông cứng lại rồi.

Nguyên cuối tuần hắn bị Thịnh Diễn làm nũng cho lú mề, nói không có chút xao động là giả, kết quả mới nửa tiếng trước người này nói muốn học đại học cùng một thành phố với mình, nửa tiếng sau đã đồng ý cùng đi công viên giải trí với cô gái thích cậu, lại còn muốn đánh lể.

Thật sự là thả bả khắp nơi mà không tự biết.

Nhưng hết lần này đến lần khác Tần Tử Quy không có lập trường gì để nói, chỉ có thể đối diện với ánh mắt chờ mong của Thịnh Diễn, hai người chết lặng nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng chỉ đành mặt không đổi sắc lấy bài tập ra, giọng điệu lạnh nhạt cực độ: "Cứ vậy đi, không cần tách ra làm gì."

Có hắn ở đó thì ít ra còn có thể nắm được tình hình, chứ không để cho Thịnh Diễn với Lâm Khiển một mình một chỗ nói không chừng lại xảy ra chuyện gì thật cũng nên.

Nghe được mấy lời này của hắn, Trần Du Bạch cảm thấy mình như vừa được vớt lên từ ranh giới tử thần.

Quả nhiên, Trần Du Bạch y chính là planner đáng tin cậy nhất cả lớp, một khi đã lên lịch trình thì không ai không hài lòng, mãn nguyện cười: "Được, vậy cứ quyết định thế nhé, à sau mấy cậu gửi lại số chứng minh thư cho tôi nhé, vé này phải đăng ký bằng tên thật."

Nói xong thì quay đầu lại làm bài tập của mình.

Thịnh Diễn cũng cúi đầu tiếp tục sửa lại đề sai.

Chỉ còn lại thọ tinh* Lâm Khiển ngồi bên cạnh: "???"

What the hell is going on?

Sao lại quyết định như vậy?

Có phải mọi người quên hỏi ý kiến của cô rồi không?

Cậu thực sự nghĩ sắp xếp kiểu này ổn thoả đấy à?!

Nhưng ba tên con trai bên cạnh đều cúi đầu làm bài tập, chẳng ai để ý cả.

Chỉ còn mình Lâm Khiển cảm thấy không thể hiểu nổi: "..."

Bỏ đi, đừng hỏi thế gian tình là chi.

Loại sinh vật như đàn ông con trai này, là do cô không hiểu.

Không chỉ cô không hiểu, Thịnh Diễn cũng không hiểu.

Rõ ràng hôm nay chuyện gì cũng rất tốt, nhưng sao tối học xong đi về nhà Tần Tử Quy lại có hơi mất hứng, cả đường làm lì chả nói năng gì mấy, quả cầu thủy tinh vốn được đặt trên bàn học cũng bị hấn cầm về nhà.

Thịnh Diễn nhìn thấy hấn bỏ quả cầu vào trong ngăn kéo, không nhịn được hỏi: "Tần Tử Quy, quả cầu thủy tinh này đắc tội gì với anh à?"

Tần Tử Quy: "Không, chỉ là sợ để bên ngoài bị người ta trộm mất thôi."

"?"

Ai lại đi trộm quả cầu thủy tinh dỏm đấy của anh làm gì.

Thịnh Diễn cảm thấy nhất định là Tần Tử Quy có chỗ nào đó không vui nhưng cứ một mực giữ trong lòng không nói ra, lại còn gạt cậu. Thành ra cậu cũng hơi mất hứng, đang định mở miệng hỏi thì điện thoại đã rung lên, cầm lên xem thì là cuộc gọi video của mẹ Hứa, thế là cả người cứng lại.

Tần Tử Quy nhận ra cậu là lạ: "Sao thế?"

Thịnh Diển đầy đau đớn: "Mẹ tôi."

Từ lần nói chuyện đợt trước, Thịnh Diển vẫn hơi sợ phải nghe điện thoại của Hứa phu nhân. Nhưng cái gì nên đến vẫn phải đến, Thịnh Diển dù đau đớn nhưng vẫn ần nghe: "Alo mẹ ạ."

"Alo Diển Diển à, con đang làm gì thế?" Hứa phu nhân trang điểm tinh xảo ngồi ngoài quán cà phê ở Luân Đôn uống cà phê, đặt điện thoại lên giá đỡ, nhân tiện thưởng thức vẻ đẹp ngút ngàn của con trai nhà mình.

Thịnh Diển vẫn khổ sở quay điện thoại vào đồng đề thi trên bàn: "Con đang sửa lại đề sai."

"Ồ." Hứa phu nhân tinh mắt, liếc cái đã nắm được trọng điểm, "Thi được 105 điểm, không tệ, bằng điểm ba môn lý hoá sinh cộng lại luôn."

Thịnh Diển: "..."

Có còn là mẹ ruột nữa không đây.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Thịnh Diển, Hứa phu nhân cũng không đành lòng trêu chọc cậu: "Được rồi, mẹ nghe thầy Hoàng nói con còn có cả cờ thưởng, cho mẹ xem chút đi?"

"Thôi bai bai mẹ nhé, xấu hổ ghê nơi."

Thịnh Diển nghĩ đến mấy chữ "đẹp trai lương thiện" gì đó trên lá cờ thưởng là đã thấy xấu hổ chết đi được.

Hứa phu nhân lại không cho là đúng: "Cái này có gì mà xấu hổ, trước kia mỗi lần bố con nhận được cờ thưởng thì đều mang về khoe với mẹ, còn treo đầy một hàng trong phòng thay đồ, à đấy sau cũng phải treo của con lên mới được."

Nghe mẹ Hứa nói đến chuyện bố mình, Thịnh Diển khẽ mím môi rồi mới mở

miệng bảo: "Mẹ, nếu mà con không ra nước ngoài mà ở trong nước thi vào trường cảnh sát thì sao ạ?"

Lúc Thịnh Diễn nói những lời này thì có hơi khẩn trương, cậu sợ khiến mẹ mình nghĩ đến những chuyện không vui.

Dù sao thành tích này của cậu cách điểm trúng tuyển của trường còn rất xa, mà bố cậu còn là hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ, nếu lỡ mẹ cậu có bóng ma tâm lý, xuất phát từ ý muốn bảo vệ cậu thì liệu có phản đối nguyện vọng muốn vào trường cảnh sát của cậu không...

"Thế thì tốt quá rồi." Không đợi cậu nghĩ xong, mẹ Hứa ở bên kia đã sáng khoái nói, "Nếu con mà thi đỗ vào trường cảnh sát, mẹ ủng hộ tuyệt đối."

Thịnh Diễn vẫn hơi chần chừ: "Thật hả mẹ?"

"Ừm hứm," Hứa phu nhân nhấp một ngụm cà phê rồi từ tốn đáp, "Năm đó chính đáng về bố con mặc đồng phục cảnh sát làm mẹ bị mê hoặc, cho nên nếu con trai mẹ cũng có thể khoác đồng phục cảnh sát lên mình, mẹ sẽ kiêu ngạo lắm cho coi."

"Nhưng mẹ không lo lắng..."

"Lo không có ai kế thừa gia sản ấy hả?" Hứa phu nhân cười, "Dù sao mẹ cũng chẳng có ý định bắt con phải kết thừa đâu, mẹ đã nghĩ kỹ rồi, mẹ sẽ nhận Tử Quy làm con nuôi, chờ đến khi mẹ về hưu sẽ để thằng bé tiếp quản công ty, còn con ấy hả, mỗi tháng nhận tiền tiêu vặt là được rồi."

Thịnh Diễn nghe thế thì quay đầu hung hăng lườm Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy liếc một cái đã hiểu mạch não của Thịnh Diễn, bắt đắc dĩ nói: "Tôi không lấy mất sính lễ của cậu đâu mà lo."

* 老婆本 từ này có nghĩa là phần tài sản mà một người đàn ông dành dụm để cưới vợ, mình để là "sính lễ" thì cũng tương đương nghĩa...nhỉ?

"Không có sính lễ thì có cô gái nào chịu gả cho con chứ?" Tuy mẹ Hứa nói thế nhưng lại cười đầy cung chiêu, "Được rồi, mẹ hiểu ý của con, con sợ mẹ sẽ nghĩ nghề cảnh sát này quá nguy hiểm, sẽ lo lắng đúng không."

Thịnh Diễn mím môi, dùng sự im lặng thay cho câu trả lời.

Mẹ Hứa nói thêm: "Đúng là mẹ sẽ lo lắng, nhưng trước đây bố con đã từng nói với mẹ một câu rằng, có là cảnh sát thì vẫn là con cái của bố mẹ, vậy nên lo lắng thì lo lắng nhưng mẹ vẫn sẽ ủng hộ con, miễn là con thực lòng muốn trở thành một cảnh sát. Nhưng A Diễn, nói cho mẹ biết, con đã thật sự nghĩ kỹ chưa?"

Mẹ Hứa hỏi rất nhẹ nhàng nhưng Thịnh Diễn lại không biết nên trả lời như thế nào, cậu cũng không biết mình có thật sự nghĩ kỹ hay chưa, sau khi nghe chú cảnh sát kia nói thì cảm thấy mình cũng khá hợp, hơn nữa thi vào trường cảnh sát thì không cần ra nước ngoài mà cậu cũng không ghét, nên cảm thấy có vẻ cũng không tệ lắm.

Nhưng thời gian ngắn như vậy, cậu cũng chưa kịp nghĩ kỹ mình đã thật sự chuẩn bị tốt hay chưa.

"Cho nên ấy à, không bằng ra nước ngoài đi con."

Mẹ Hứa uống một ngụm cà phê, nói nhẹ bằng.

Thịnh Diễn vồn vã hẳn: "Mẹ, con không muốn ra nước ngoài đâu."

"Vậy con có đủ điểm để thi đỗ vào Đại học Cảnh sát Trung Quốc không?"

Mẹ Hứa đâm một kích chí mạng.

Thịnh Diễn á khẩu không nói nên lời.

"Cho nên, trừ phi một năm sau con có thể thi đỗ trường tuyển một, còn không cho dù năm nay con không ra nước ngoài thì sang năm vẫn có thể đi được, dù sao nhà chúng ta có tiền, vẫn có thể nuôi một học sinh trung học

lớn tuổi."

"Mẹ ~"

Thịnh Diễn gọi một tiếng mẹ mà gọi đến lạc giọng mất luôn.

Mẹ Hứa vẫn thờ ơ: "Làm nũng cũng vô ích, hoặc là thi đỗ trường tuyển một, hoặc là ra nước ngoài."

Thịnh Diễn không chút nghĩ ngợi: "Thi tuyển một."

Mẹ Hứa: "Con có thể thi được chứ?"

"..." Phút im lặng ngán ngùi, Thịnh Diễn hơi hơi chột dạ, "Bây giờ thì không được nhưng một năm sau nhất định sẽ được."

"Chuyện một năm nữa ai mà nói chính xác được."

Mẹ Hứa từ tốn thưởng thức cà phê, đúng chuẩn dáng vẻ nữ tổng tài bá đạo.

Thịnh Diễn chỉ có thể tiếp tục làm nũng: "Vậy con cam đoan với mẹ là được chứ gì, nếu mà con không thi đỗ trường tuyển một thì lúc đó con sẽ ngoan ngoãn ra nước ngoài."

Mẹ Hứa ngược mắt nhìn cậu: "Con lấy gì để cam đoan? Viết cam kết đi, không thì tìm người làm chứng cũng được."

"Con có người làm chứng." Thịnh Diễn loạn trí xàm ngôn, "Tần Tử Quy làm chứng cho con."

Mẹ Hứa: "?"

Tần Tử Quy: "???"

Thịnh Diễn nói xong thì quay đầu lườm Tần Tử Quy, vẻ mặt "Nếu anh không giúp ông đây thì ông đây toi mất."

Tần Tử Quy đã sớm nhìn ra mẹ Hứa chỉ trêu Thịnh Diễm thôi, nhưng thấy Thịnh Diễm sốt ruột cầu cứu thế thì vẫn nhịn xuống ý định trêu cậu tiếp, mở miệng: "Dì Hứa, dì yên tâm đi, có con ở đây nhất định Thịnh Diễm có thể thi đỗ trường tuyển một."

"Nói thì ai chẳng nói được." Mẹ Hứa nghiêm túc, "Tuy rằng lần này Thịnh Diễm đột phá, thành tích cũng được nâng lên không ít nhưng tính cách của Thịnh Diễm không phải con không biết, lúc nào cũng hứng lên nửa mùa, hôm nay thì muốn học nhưng hai hôm nữa thì lại thấy học hành không có ý nghĩa, lại tiếp tục trốn học đánh nhau chơi game, mà bây giờ dì thì trời cao hoàng đế xa, ai quản nó được, đến lúc đó ai chịu trách nhiệm?"

Ý chí không muốn ra nước ngoài sôi trào mãnh liệt đến mức Thịnh Diễm bật thốt: "Tần Tử Quy quản con."

"Tần Tử Quy quản con?"

Mẹ Hứa nhướn mày, có xu hướng thả lỏng.

Thịnh Diễm vội vàng giải thích: "Bây giờ Tần Tử Quy ngồi ở sau con, con còn ở nhà anh ta nữa, mỗi ngày anh ta sẽ nhìn con chăm chăm, con sẽ không trốn học lên mạng đánh nhau được đâu."

"Thôi," Có vẻ mẹ Hứa vẫn không hài lòng với đề nghị này, "Từ bé thằng bé đã chơi với con, con làm nũng cái nhẹ là thằng bé đã hận không thể thi đại học hộ con luôn rồi, mẹ lại còn trông cậy vào việc thằng bé quản con chắc?"

"Nhưng mà anh ta thật sự có thể quản con được í! Ở trường ngày nào anh ta chả cầm quyển sổ nhỏ kia ghi chép mấy lỗi của con rồi báo cáo cho thầy cô, quản nghiêm lắm luôn." Vì để thuyết phục mẹ Hứa mà cậu không tiếc bôi nhọ hình tượng của Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy chỉ có thể bất mãn nhìn cậu.

Thịnh Diễn chỉ có thể canh góc chỗ điện thoại không quay đến mà nắm chặt góc áo Tần Tử Quy, túm túm hai cái lấy lòng thì Tần Tử Quy mới miễn cưỡng tha thứ cho cậu.

Mẹ Hứa vẫn không tin: "Nói miệng không có bằng chứng, trừ khi..."

"Sao ạ?"

Thấy mẹ mình đồng ý nói điều kiện, Thịnh Diễn vội vã hỏi.

"Trừ khi con đồng ý ký thoả thuận ba bên." Mẹ Hứa nói thêm.

"?" Thịnh Diễn, "Thoả thuận ba bên nào ạ?"

Mẹ Hứa không trả lời cậu, chỉ hỏi, "Con có đồng ý ký không, nếu con muốn ký thì mẹ sẽ cho con một cơ hội."

"Ký."

Trẻ nhỏ dễ dụ, Thịnh Diễn trả lời không chút do dự.

Mẹ Hứa hài lòng gật đầu: "Được, bây giờ lấy giấy bút ra, mẹ nói con viết."

Thịnh Diễn ngồi xuống trước bàn học của Tần Tử Quy, nghe lời mẹ nói rồi ghi chép lại.

"Thoả thuận: Ủy thác quyền quản lý. Bên A: Hứa Khinh Dung, bên B: Thịnh Diễn, bên C: Tần Tử Quy."

"Nội dung: Bên A ủy thác cho bên C thay mặt quản lý bên B, trong thời gian đó yêu cầu bên B không được trốn học, không được đánh nhau, không được vi phạm kỉ luật trường học, không được ăn vụng trong giờ, không được thức khuya chơi game. Phải học tập chăm chỉ mỗi ngày đều hướng về phía trước để đảm bảo một năm sau bên B có thể thi vào trường tuyển một của Nam Vụ. Trước đó, tạm thời bên C có quyền quản lý tối cao với bên B, có thể can thiệp để ngăn chặn tất cả các hành vi sai trái của bên B và bên B

phải tuân theo sự quản lý của bên C vô điều kiện, không được hối lộ làm nũng, đe dọa bạo lực, gọi "anh Tử Quy" và các phương thức bất hợp pháp khác, nhưng bên C có thể yêu cầu bồi thường quyền lợi thích hợp từ bên B để trả thù lao."

"Ngoài ra, nếu vi phạm thoả thuận này, sau khi bên A phát hiện và xác nhận sẽ lập tức cắt đứt tiền tiêu vặt, đồng thời sẽ làm việc để thực hiện du học, bên B không được có bất cứ phản đối nào, hơn nữa tất cả các quyền giải thích đều do bên A quyết định."

"Ký tên: Bên B: Thịnh Diễm, bên A: Tần Tử Quy."

"Ồ." Thịnh Diễm ký xong, "Còn gì nữa không ạ?"

Mẹ Hứa cười hiền từ, "À, nói được làm được nhé con."

Thịnh Diễm: "?"

Bản năng cậu nhận ra nụ cười của mẹ mình có chỗ không đúng, cảnh giác cúi đầu đọc lại thoả thuận một lần nữa.

Sau một khoảng thời gian im lặng.

Chúa tể ngôn ngữ Thịnh Tiểu Diễm cuối cùng cũng nhận ra, cậu bị lừa ký kết một thoả thuận bất bình đẳng cỡ nào, tức giận: "Mẹ! Chi bằng mẹ để Tần Tử Quy làm "mẹ nam" của con cho rồi!"

Vừa dứt lời một cái, Tần Tử Quy đang đứng một bên uống nước sặc một cái, phun hết ngụm nước trong miệng ra.

Thịnh Tiểu Diễm đúng là trai thẳng sắt thép, ăn nói xà lơ không!

*

Hết chương 33.

Chương 34

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

"Lớn tướng bằng này rồi mà uống nước vẫn để bị sặc là sao vậy?" Bạn học Thịnh Tiểu Diễn thẳng tắp hoàn toàn không thấy lời nói của mình có vấn đề gì, chỉ quay đầu ghét bỏ nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy không hiểu sao lại trở thành "mẹ nam": "???"

Cậu không tự xem lại mình vừa mới nói những gì đi lại còn ở đây khịa ai hả?

Hắn cảm thấy nội thương của mình sắp trào ra ngoài rồi, nhưng vì mẹ Hứa vẫn đang nghe máy nên không thể nói gì quá đáng, chỉ đành cắn răng nhẫn nhịn cố gắng bình tĩnh: "Cậu học mấy từ nhảm nhí này ở đâu đó?"

"Thì mấy đứa con gái trong lớp tôi, họ ngày nào chả mẹ nam này mẹ nam nọ, tôi hỏi từ đâu nghĩa là gì thì họ bảo từ đâu chỉ những người con trai nhưng thích quẩn nhiễu thứ như mẹ ấy. Có vấn đề gì không?" Về mặt Thịnh Tiểu Diễn cực kỳ thản nhiên.

Thế là Tần Tử Quy mới biết Thịnh Tiểu Diễn ngốc bạch ngọt này lại bị lừa rồi.

Nhưng mấy cái này hắn có thể giải thích à? Hắn có thể nói trước mặt mẹ Hứa được à?

Không, hắn không thể.

Cho nên Tần Tử Quy chỉ đành hít một hơi thật sâu, bình tĩnh: "Không có vấn

đề gì, nhưng đây cũng chẳng phải từ tốt đẹp gì, sau này đừng dùng lung tung."

"Ò." Thịnh Diễn cũng chẳng để tâm lắm, quay lại nhìn mẹ mình đòi hỏi, "Mẹ! Sao mẹ lại lừa con ký cái thoả thuận gì bất bình đẳng vậy hả?"

Hứa phu nhân nhẹ nhàng: "Không ký cũng được, ngày mai bên trung tâm hỗ trợ du học sẽ đến tận nhà mình làm việc."

"..." Thịnh Diễn lại mở miệng, "Nhưng mà mẹ, mấy điều khoản này chúng ta thương lượng lại chút chút được không, Tần Tử Quy cũng chả lớn hơn con bao nhiêu mà lại quản con như thế coi có được không chứ?"

"À." Hứa phu nhân cười lạnh, "Đúng là về mặt sinh lý thì Tử Quy chỉ lớn hơn con 1 tuổi, nhưng tuổi tâm lý ít nhất bằng bé cũng hơn con 1 giáp nhé."

Thịnh Diễn: "..."

Cậu cảm giác mẹ cậu đang xúc phạm không chỉ mình cậu đâu.

Nhưng mà cậu không dám nói.

Chỉ đành không phục hỏi: "Vậy cái việc đòi bồi thường phúc lợi này lại là cái gì nữa chứ mẹ? Chẳng lẽ anh ta quản con là con sẽ phải cho anh ta lợi ích ấy hả?"

"Nói nhảm," Mẹ Hứa nói không chút suy nghĩ, "Người ta hao tâm tổn sức giám sát con, dạy kèm con, lãng phí biết bao nhiêu thời gian công sức. Bảo con mua trà sữa cho thằng bé, chạy vặt lấy đồ ship cho thằng bé rồi mấy việc này thì sao chứ, có vấn đề hửm?"

Thì cũng không có vấn đề gì lắm.

"Còn cái này thì sao!" Thịnh Diễn vẫn không phục, chỉ tiếp vào dòng chữ trên thoả thuận, "Gì mà không được làm nũng hối lộ, rồi uy hiếp bằng bạo lực, rồi gọi anh Tử Quy, rồi giở thủ đoạn không đoan chính là gì chứ mẹ!"

Con dùng mấy cái này hồi nào?"

"Là ý gì thì trong lòng con tự biết." Hứa phu nhân trả lời đầy tao nhã, "Về phần những thủ đoạn đó con dùng hồi nào ấy à, trong trí nhớ của mẹ từ hồi ba bốn tuổi con đã thành thạo lắm rồi, dì Tần của con còn có video làm bằng chứng phạm tội của con, con muốn xem không?"

"..." Thịnh Diễm nhớ lại cuộc sống hồi bé của mình, lễ phép: "Cảm ơn, không cần đâu ạ, quấy rầy rồi."

Sau đó vì không muốn bị mẹ mình công kích cá nhân lẫn uy hiếp đi du học, cậu đã lưu loát lôi kéo Tần Tử Quy ký tên, rồi lại nghe theo lời dạy bảo của mẹ Hứa mà đọc bản thoả thuận lên.

Thoả thuận ba bên và Hiệp ước bất bình đẳng 711 chính thức được ký kết.

Hứa phu nhân rất hài lòng với kết quả này, mà thật ra cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Hai đứa nhỏ này lớn lên dưới mắt bà, cho nên tính cách hai đứa hay cách hai đứa ở chung với nhau bà không thể không rõ hơn được nữa.

Một đứa thì được bao bọc đến mức quá ngây thơ, tâm tư đơn thuần, việc gì cũng nghĩ đơn giản, có khi sẽ có chút kiêu căng tùy hứng khiến người ta bậ lòng. Một đứa thì ngay cả người lớn cũng không nhìn thấy, nhưng trước nay làm việc gì cũng đều rất đáng tin cậy khiến người ta yên lòng.

Hơn nữa từ nhỏ Tần Tử Quy đã đóng vai là anh trai, Thịnh Diễm lại không có bố dẫn dắt nên trong lòng Thịnh Diễm, từ nhỏ, người dạy cậu đủ mọi loại chuyện lớn nhỏ, bảo vệ cậu, vỗ về cậu, khiến cậu cảm thấy thật lợi hại, trước giờ đều là Tần Tử Quy.

Trong tiềm thức của Tần Tử Quy vẫn luôn sùng bái và tin tưởng Tần Tử Quy. Tần Tử Quy cũng luôn có một vài cách để khiến Thịnh Diễm nghe lời.

Cho nên nếu thật sự có 1 người có thể quản Thịnh Diễm, vậy nhất định chỉ

có thể là Tần Tử Quy. Có thể chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã khiến Thịnh Điển đạt được hơn 100 điểm là bằng chứng tốt nhất.

Về phần Tần Tử Quy có bằng lòng quản cậu không...

Nghĩ đến những lời hôm nay Tần Tử Quy đã gọi điện nói với mình, những lời cam đoan ấy... Hứa phu nhân đặt tách cà phê xuống sâu kín thở dài, tình cảm hai anh em này - so với bà nghĩ - hình như còn tốt hơn thế.

Ít nhất thì Tần Tử Quy quan tâm đến Thịnh Điển không hề ít hơn người mẹ là bà bao nhiêu.

Cho nên bà mới nghĩ ra thoả thuận ba bên như thế, cũng chẳng phải vì uy hiếp Thịnh Điển, mà chỉ là muốn thúc giục Thịnh Điển cũng như cho Tần Tử Quy một chỗ dựa, miễn cho Tần Tử Quy bị Thịnh Điển làm tức chết.

Nghĩ đến việc Hoàng Thư Lương bị Thịnh Điển làm cho tức giận đến mức đầu càng ngày càng bóng loáng, Hứa phu nhân nhìn Tần Tử Quy rồi từ ái nói: "Tử Quy, thật sự là phiền con quá, nếu Tiểu Điển không nghe lời thì con cứ đánh nó một trận là được. Đừng có tự giận mình hay là làm ảnh hưởng đến việc học của mình, nghe không?"

"Mẹ!" Hứa phu nhân vừa dứt lời, Thịnh Điển đã phẫn nộ: "Rốt cuộc ai mới là con ruột của mẹ hả!"

"Con mà không phải con ruột của mẹ, con nghĩ mẹ sẽ hy sinh giờ trà chiều quý giá của mình để nói chuyện với con chắc?" Mẹ Hứa hỏi lại, cũng đến là hợp tình hợp lý.

Thịnh Điển không nói nên lời.

"Được rồi được rồi, mẹ yêu con nhất, bé cưng của mẹ ngoan ngoãn đáng yêu nhất, mau làm cho xong bài tập về nhà rồi đi ngủ đi, mẹ phải đi dạo phố đây. Yêu con!" Mắt thấy trong video của mẹ Hứa là một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đang đi về phía mình, sau khi tặng cho Thịnh Điển một nụ hôn mẹ con nong nònng thăm thiết thì đã cúp máy ngay lập tức.

Thịnh Diễn: "..."

Cậu quay đầu nhìn lại Tần Tử Quy: "Hình như mẹ tôi tìm được anh đẹp trai tóc vàng mắt xanh trước anh rồi."

Tần Tử Quy mặt không chút thay đổi rút tờ thoả thuận ba bên từ tay cậu, cất vào trong ngăn kéo: "Tôi thích tóc đen."

Thịnh Diễn tóc đen pha nâu bày tỏ đồng tình: "Nhỉ, tôi cũng cảm thấy mấy anh đẹp trai Trung Quốc vẫn tương đối đẹp hơn, anh thích kiểu nào để tôi giới thiệu cho."

Chắc trên đời này người chậm hiểu trong tình cảm cũng chỉ đến thế là cùng.

Tần Tử Quy tức rồi đấy nhie.

Hắn cố gắng không để sự bực bội này tràn ra ngoài, giữ vẻ mặt ngàn năm không đổi lấy bài thi với bút ra, tự kéo ghế ngồi xuống rồi lại kéo cái ghế bên cạnh, chỉ chỉ bút vào đề thi: "Lại đây, giảng đề cho cậu nghe."

Học tập chăm chỉ bao nhiêu ngày mới có thể vớt chuyện du học sang một bên, mới thở phào nhẹ nhõm được có tí đã nghe thế, bé Tiểu Diễn lập tức che đầu lắc quày quật: "Ui chao ui chao đầu đầu chết đi được, không được rồi, dù tôi muốn học lắm nhưng mà cơ thể thật sự không cho phép."

Tần Tử Quy bình tĩnh nhìn cậu.

Thịnh Diễn tự cho là diễn xuất của mình cực kỳ ưu tú: "..."

Anh có thể giả bộ chút không được hả!

Mắt thấy không thể dùng diễn xuất được nữa, Thịnh Diễn dứt khoát gỡ trò đời bại, hợp tình hợp lý bảo: "Tôi đã học mấy ngày rồi, dù có là con lừa thì cũng nên nghỉ ngơi một chút, hôm nay đi ngủ sớm chút đi mà, nha nha nha."

Tần Tử Quy thờ ơ: "Sáng mai sẽ chữa bài thi, nhưng lớp tôi với các lớp khác không giống nhau, sẽ trực tiếp nhảy đến phân tích đề của các lần khác. Cho nên nếu dựa vào nền tảng của cậu, nếu tối nay không hiểu rõ những phần cơ bản thì sáng mai không theo kịp được."

Những đạo lý đó Thịnh Điển hiểu, nhưng mấy ngày nay thật sự cậu rất mệt mỏi, cũng rất muốn nằm trong chăn chơi game xem phim như trước kia một tí, cho nên cứ thế nằm oạch ra giường Tần Tử Quy, lấy chăn bọc kín người mình lại như đang giận dỗi: "Hôm nay anh giảng tôi cũng không theo kịp đâu, thế thì chẳng bằng nghỉ ngơi một ngày, mai lại nói tiếp."

Tần Tử Quy đứng dậy định vớt cậu từ trong chăn ra.

Thịnh Điển bèn quẩn mình thành một con sâu bướm, vòng tới vòng lui: "Thôi màaaaa, chỉ một ngày thôi, một ngày thôi có được không, làm ơn màaaaa."

Tần Tử Quy đưa tay ra vớt cậu về, bắt đầu mò xem đầu chăn ở đâu, cực kỳ không có tình người.

Mắt thấy chiêu này cũng vô dụng nốt, mình sắp bị Tần Tử Quy lôi xềnh xệch từ trong chăn ra rồi, tq vội vàng nói: "Tần Tử Quy, anh mà còn sờ tới sờ lui lên người tôi nữa là tôi đánh anh đó."

Tần Tử Quy vẫn tiếp tục mò mẫm, vẫn không có tình người.

Thịnh Điển quyết định tung chiêu lớn, hô: "Anh Tử Quy ơi, làm ơn đi mò!"

Cuối cùng Tần Tử Quy cũng tìm được đầu chăn, túm lấy giơ ra giữ một cái, Thịnh Điển cứ thế ùng ục lăn ra.

Thịnh Điển phẫn nộ đứng dậy: "Tần Tử Quy! Anh có ý gì chứ hả?"

Tần Tử Quy cực kỳ bình tĩnh xoay người lấy thoả thuận ba bên ra, chỉ chỉ vào dòng chữ của cậu: "Bên B phải phục tùng vô điều kiện sự quản lý của

bên C, không được thực hiện hồi lộ làm nũng, uy hiếp bạo lực, gọi anh Tử Quy và các thủ đoạn bất chính khác với bên C."

Quả nhiên không ai hiểu con bằng mẹ, chưa đến 5 phút đồng hồ, toàn bộ những điều khoản kia đều trúng phóc.

Lúc này Thịnh Diễn mới nhớ đến hiệp ước bất bình đẳng mình vừa ký, nháy mắt cứng người lại, tức giận đùng đùng: "Đây là vì để đối phó với mẹ thôi, không thể coi là thật."

Tần Tử Quy thản nhiên: "Ai nói không thể coi là thật, lúc tôi ký tên là thật."

"Xí! Đừng hòng chiếm hời của tôi nhé!" Thịnh Diễn đưa tay ra muốn cướp lại nhưng Tần Tử Quy tránh ra sau, từ tốn nói: "Thoả thuận ba bên muốn xé phải được cả ba bên đồng ý, cậu nghĩ kỹ chưa?"

Về đến nhà hắn đã đeo gọng kính viền bạc kia lên, hơn nữa áo sơ mi màu đen rồi cầm tờ thoả thuận kia diễu võ giương oai, dáng vẻ nhàn tản nhìn ngửa mặt chết đi được, chẳng khác nào tên lừa đảo mới hoàn thành xong một phi vụ khổng lồ.

Thấy thế Thịnh Diễn tức giận, giơ tay định đoạt lại thoả thuận. Nhưng Tần Tử Quy ỷ vào vóc dáng cao lớn giơ tay lên tránh ra sau, Thịnh Diễn đành rướn người ra với.

Kết quả cậu vốn dĩ đang giẫm lên mép giường, bây giờ rướn người ra trước cơ thể liền mất trọng tâm đổ ra phía trước, Tần Tử Quy vội vàng đưa tay đỡ lấy cậu, nhưng lại không chuẩn bị kịp để đỡ cả trọng lượng của một học sinh trung học cao 1m8.

Vậy nên "Rầm" một cái, hai người cùng ngã xuống thảm.

Thảm dày lại mềm, thêm Tần Tử Quy đệm dưới thân nên Thịnh Diễn chẳng đau lắm.

Chỉ là lúc ngã lên người Tần Tử Quy, vạt áo Thịnh Diễn bị động tác của cậu

làm vén lên một mảng. Tần Tử Quy vì đỡ lấy cậu nên đã trực tiếp nắm lấy eo cậu, da thịt tiếp xúc lẫn nhau khiến cả cơ thể Thịnh Diễn nháy mắt cứng còng lại.

Tần Tử Quy cảm nhận được phản ứng của cậu, đuôi lông mày khẽ nhướn lên.

Trước kia dù có đánh nhau cỡ nào, Thịnh Diễn cũng chẳng có phản ứng như này.

Bản thân Thịnh Diễn không nhận ra phản ứng này của mình có vấn đề gì, chỉ thấy hơi kỳ kỳ, không đau không ngứa nhưng lại đến mức khiến cậu nổi da gà, hơn nữa cậu bị Tần Tử Quy làm cho phiền chết, còn bị hắn làm té ngã nên nhất thời tức giận gõ lên tay hắn: "Anh bỏ ngay cái móng vuốt chim của anh ra cho tôi! Nếu không tôi..."

Thịnh Diễn chưa nói xong, đang nghiêng đầu định hung hăng mắng cho Tần Tử Quy một trận, mới nghiêng được một nửa thì chột khựng lại.

Vì cậu nghiêng đầu nên nhìn thấy nốt ruồi cực kỳ nhỏ gần yết hầu Tần Tử Quy, nốt ruồi nằm bên cạnh làn da trắng đến phát lạnh ấy chói mắt cực kỳ, hơn nữa kèm theo câu nói "Nếu không thì thế nào" của Tần Tử Quy mà yết hầu đột ngột lặn lên xuống, khiến người ta có ham mu/ồn muốn cắn nó.

Cậu đã để ý nốt ruồi này ba lần rồi.

Mà cả ba lần đều rất muốn cắn.

Chỉ có thể là do nốt ruồi này thiếu cắn thôi.

Mà tục ngữ nói rất đúng, quá tam ba bận. Cho nên Thịnh Diễn giận dữ cực độ nhìn chằm chằm nốt ruồi kia, hung hăng mài mài răng nanh của mình: "Nếu không tôi cắn anh đấy."

Giọng điệu hung dữ mười phần.

Vốn Tần Tử Quy còn đang tự hỏi phản ứng cơ thể vừa này của Thịnh Diển có thể nói rõ được một số vấn đề hay không, tự nhiên nghe thế thì hơi cứng người. Từ bao giờ Thịnh Diển lại mắc thêm cái chứng này rồi?

Thế là hần rữ mắt nhìn Thịnh Diển, đến khi nhìn thấy rõ tầm mắt Thịnh Diển thì mới dừng lại, trong phòng chỉ còn lại sự im lặng không nói nên lời.

Mãi một lúc sau Tần Tử Quy mới thản nhiên mở miệng: "Ừm được thôi, muốn cắn thì cậ cắn một cái thử đi."

Chịu được hậu quả là được.

*

Hết chương 34.

Chương 35

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Mới đầu Thịnh Diễm chỉ thấy ngứa răng, nhưng dù sao cậu vẫn là người bình thường, không có ý định cắn thật. Chỉ là hù Tần Tử Quy, khiêu khích tí thôi.

Kết quả bị Tần Tử Quy đáp trả như thế lại khiến cậu như thể là không cắn thì không phải đàn ông.

Cho nên Thịnh Diễm nghiêng răng định cắn thật, nhưng há miệng để lộ ra răng nanh nhỏ xong lại không tìm được chỗ nào hợp để hạ miệng, cái đầu xù cứ rẽ phải rồi lại rẽ trái.

Tần Tử Quy chẳng giục cậu, cứ thế nằm trên thảm gối đầu sau gáy, thưởng thức bé đầu gối nào đó rồi rầm xoay tới lui trên cổ mình.

Cảnh tượng này thấy lần nào quý dị lần đó.

Người đi cắn và người bị cắn cứ giằng co không dứt, khuỷu tay Thịnh Diễm chống trên đất cũng hơi tê tê rồi.

Cuối cùng vẫn là Tần Tử Quy mở miệng trước: "Sao thế? Sợ à?"

Bốn chữ ngắn gọn kích thích trực tiếp đến Thịnh Diễm, cậu lớn miệng phản bác: "Anh mới sợ! Chẳng qua là tôi chê anh bốc mùi cả ngày không tắm rửa nên không thể hạ miệng thôi."

Tần Tử Quy cũng không phản bác: "Ừm, vậy để tôi tắm rửa xong thì cậu cắn

lại nhé. Cậu thích sữa tắm nào?"

Thịnh Diễn: "..."

Sao lời này cứ là lạ kiểu gì ấy.

Cho dù chậm chạp như cậu cũng nhìn ra dáng vẻ hiện tại của Tần Tử Quy không hề sợ hãi hay giận dữ gì, chỉ có vẻ nhàn nhã không hiểu được.

Đoạn, cậu nhìn lại tư thế hiện giờ của họ.

Tần Tử Quy gối đầu sau gáy nằm trên đất.

Hai khuỷu tay của cậu thì chống hai bên người Tần Tử Quy, cúi nhìn hần từ trên xuống.

Lại còn đang chuẩn bị cắn cổ hần.

"....."

Sau một lúc im lặng kỳ cục.

Thịnh Diễn "Đêch" một tiếng.

Cậu quên mất bây giờ Tần Tử Quy là gay!

Tư thế bây giờ của cậu ở trong mắt Tần Tử Quy có khác gì đùa giỡn lưu manh đâu?!

Cậu cũng không thể chiếm tiện nghi của anh em được.

Thịnh Diễn hoảng hốt vội vàng định đứng lên, trên mặt lại không dám để lộ vẻ "mình đang tránh tị hiềm" nên chỉ có thể kiếm cớ: "Thôi bỏ đi, tôi không thèm cắn là tại vì thành phần hoá học của sữa tắm thôi. Dạ dày tôi không tốt, dễ bị tiêu chảy, cắn anh còn không bằng đi cắn cổ vịt..."

"Tử Quy, Tiểu Diễm, ra ngoài gặm cổ vịt này!" =)))))))))))))

Thịnh Diễm mới bò được một nửa, còn chưa dứt lời thì cửa phòng đột nhiên bị gõ, còn kèm theo giọng nói vang dội mười phần của Giang Bình.

Đã đang chột dạ lại thêm khuỷu tay bị tê cộng thêm quả tấn công bất ngờ này, khuỷu tay cậu mềm nhũn ngã thẳng xuống, răng nanh chưa kịp thu lại đã vấp vào yết hầu Tần Tử Quy.

"Shhh"

Tần Tử Quy hít phải khí lạnh.

Thịnh Diễm "hôn" lên yết hầu người ta thì sưng sờ tại chỗ.

Cậu bắt đầu suy nghĩ vì sao từ "cổ" lúc nói lại phải mở miệng, nếu không thì cậu sẽ không để lộ ra răng nanh, cũng sẽ không ngã vấp vào yết hầu Tần Tử Quy.

Mấy cái khác thì cũng bỏ đi, chỉ là răng nanh lại rất sắc, để lại dấu vết cực kỳ dễ nhìn nơi gần yết hầu Tần Tử Quy.

Hơn nữa cái cảm giác răng môi chạm da... sao lại... sao lại khó nói thành lời vậy hả!

Có chút ngứa ngáy trong lòng, tim cũng đập nhanh, cổ họng cũng hơi khô rát, thật muốn mượn lực này nhào xuống cắn một phát, nhưng lại không kịp phản ứng mà cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích, tiếng tim đập như sấm đánh.

Mà Tần Tử Quy cứ chắc mẫm Thịnh Diễm không dám cắn lại không nghĩ còn có tình huống này, cả người phía trước đề lên mình không nói, cảm giác đau đớn do răng đập vào yết hầu cũng bỏ qua, cái chính là cảm xúc khi môi lưỡi chạm qua, ấm áp mềm mại kèm theo chút ẩm ướt.

Quả thực là muốn chết mà!

Tần Tử Quy hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác người gây ra chuyện này không biết kịp thời hãm phanh mà lại còn nằm im bất động tiếp tục hành vi phạm tội, đúng là to gan đàng trời!

Khoảnh khắc đó Tần Tử Quy cảm thấy phải để Thịnh Diễm gánh chịu hậu quả do việc tự tiện cản người, thế là nghiến răng nắm cổ tay cậu định giáo dục một cách đàng hoàng làm thế nào để ở chung với gay.

Nhưng một giây sau giọng Giang Bình đã vang lên: "Tiểu Quy, Tiểu Diễm, mấy đứa đâu rồi? Nhân lúc dì út mấy đứa vẫn chưa về mau ra gặm cổ vịt nhanh đi, nếu không thì không còn cơ hội nữa đâu!"

Giọng nói vang dội mười phần đình tai nhức óc.

Thịnh Diễm đang thực hiện hành vi phạm tội liên hoàn nháy mắt hoàn hồn lại, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm cực độ của Tần Tử Quy, hơn nữa còn cảm nhận được sức sống bùng bùng ở nơi nào đó.

Không ổn, gây họa rồi.

Lần này Thịnh Diễm phản ứng nhanh lắm, sau khi ý thức được chuyện này thì đã vội vàng dựa vào dây thần kinh vận động ưu tú của mình mà nhảy phắt ra chỗ cửa phòng, một tay mở cửa phòng rồi lớn tiếng nói: "Được chú Giang, chúng ta đi gặm cổ vịt đi!"

Nói xong thì lén lút chuồn đi sau Giang Bình.

Chỉ còn lại Tần Tử Quy định ra tay thất bại: "???"

Trêu xong rồi chạy à?

Đúng là chạy thật, thậm chí trong phòng khách còn truyền đến tiếng nói chuyện nên ăn vị cay trước hay vị truyền thống trước.

Tần Tử Quy: "..."

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Rồi khôi phục lại bộ mặt ngàn năm như cũ, đứng dậy lấy quyển sổ nhỏ ra: "Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 12/6, cố tình gây sự bỏ chạy gây nội thương cho người khác, hạnh kiểm không trừ, đã bị nhớ tội, sẽ trừng phạt."

Viết xong thì ném quyển sổ vào ngăn kéo, lạnh lùng đi ra cửa.

Thịnh Diễn thấy hắn ra thì chột dạ dích dích sang phía Giang Bình.

Giang Bình mở bọc vịt ra, tiện thể nhìn lên thì nhận ra có điều không đúng: "Tử Quy, cổ cháu bị gì thế?"

Tần Tử Quy mặt không đổi sắc: "Bị gà mổ ạ."

Thịnh Diễn: "..."

Cậu có lý do chính đáng để nghi ngờ Tần Tử Quy đang sỉ nhục cậu.

Giang Bình cũng biết Tần Tử Quy chỉ thuận miệng nói vu vơ nên không định hỏi kỹ, sau khi mở gói vịt ra thì đẩy vào giữa bàn: "Vừa hay, ăn chỗ nào bỏ chỗ đó, mua vị truyền thống cho cháu, mua vị cay cho Tiểu Diễn, đều là vị mấy đứa thích, mau ăn nhanh đi không thì dì út mấy đứa về là mất ăn đấy."

Bình thường Tần Như quản họ rất nghiêm, không bao giờ cho ăn những món không lành mạnh kiểu này, cho nên mấy tên đàn ông họ chỉ nhân lúc nữ chủ nhân không ở nhà lén lút ăn thôi.

Hai ngày này Thịnh Diễn không có khẩu vị nên không ăn được gì mấy. Lúc này vị halogen cay cay toả ra kích thích khẩu vị cậu, nhất thời cậu quẳng luôn cái cổ Tần Tử Quy, đeo găng tay lên rồi tiến hành màn tàn sát cổ vịt điên cuồng.

Nhưng chưa đợi cậu kịp hạ sát thủ với cổ vịt đầu tiên, một bàn tay đẹp đẽ đầy tội ác đã đưa ra: "Cậu không được ăn."

"?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu.

Tần Tử Quy mặt không chút thay đổi chuyển cái hộp trước mặt cậu sang chỗ mà cậu không với tới được: "Dạ dày cậu không tốt, dễ bị tiêu chảy."

Thịnh Diễn: "..."

Tên này thù dai vậy.

Nhưng cậu không thèm nghe Tần Tử Quy, đứng lên đưa tay ra đoạt lại. Tần Tử Quy lại ỷ vào việc người cao tay dài hơn cậu, đẩy đến chỗ xa hơn, cũng có lòng nhắc nhở: "Thoả thuận ba bên."

"Thoả thuận không quy định tôi không được ăn cổ vịt!"

Thịnh Diễn tiếp tục đưa tay ra.

Tần Tử Quy lại đẩy ra xa hơn: "Nhưng thoả thuận có nói trông chừng cậu không được ăn vật lung tung, sao cậu biết ăn cái này sẽ không bị tiêu chảy?"

Dạ dày Thịnh Diễn cực kỳ yếu ớt: "..."

Người này phiền ghê vậy!

Giang Bình lại đột nhiên mở lời: "Đúng đó, Tiểu Diễn không được ăn, nếu không cháu mà bị tiêu chảy thì dì Tần cháu lại bắt chú ngủ trên sô pha mất."

Nói xong thì vội vàng chuyển hết đồng cổ vịt ra khỏi phạm vi Thịnh Diễn có thể với tới được.

Thiên lý ở đâu?

Đói bụng lâu vậy rồi, chỉ muốn ăn một tí thôi mà lại rơi vào cảnh nhìn được không ăn được, trên đời này còn có gì đau khổ hơn nữa không chứ?

Không còn!

Hoặc là đừng để cậu ngủi thấy mùi cổ vịt, hoặc là cho cậu ăn.

Thịnh Điển vội vàng khuyên Giang Bình: "Chú Giang, cháu không sao đâu, thỉnh thoảng ăn một tí sẽ không bị tiêu chảy đâu, cháu cam đoan!"

Giang Bình đang định thả lỏng thì Tần Tử Quy đã bổ sung: "Chú, hai hôm nay Thịnh Điển đang bị cảm lại sốt phải uống thuốc, kiêng đồ cay, nếu không thì khó khỏi bệnh lắm."

Nháy mắt thái độ của Giang Bình đã kiên quyết trở lại: "Tiểu Điển, không ăn được đâu, một miếng cũng không được. Nghe lời chú đi!"

Thịnh Điển dùng chiêu quấy rối làm nũng: "Nhưng mà chú Giang cháu đói lắm í."

Tần Tử Quy đã quen với sóng gió, thong dong đối phó: "Vậy để tôi xuống nhà mua cho cậu một bát cháo hầm."

Thịnh Điển đã ăn cháo hai ngày liền: "..."

Tên chó này hết việc rồi nên thích thọc gậy bánh xe đúng không?

Thịnh Điển phần nộ ngẩng đầu định lên án Tần Tử Quy, nhưng mới ngẩng đầu lên thì đã khựng lại.

Vì cậu nhìn thấy vết hồng trên yết hầu Tần Tử Quy, sau đó ý thức được không phải là vì Tần Tử Quy rảnh rỗi sinh nông nổi, mà là vì thù cũ thôi.

Nghĩ đến tội ác đáng xấu hổ của mình trong phòng, Thịnh Diển rơi vào suy tư.

Nếu bây giờ cậu ăn cơm với Tần Tử Quy, vậy ăn xong họ sẽ phải ở một mình với nhau. Tần Tử Quy nhỏ mọn như thế nhất định sẽ công báo tư thù, vậy chi bằng cậu cứ chuồn về phòng mình trước, miễn cho phải chịu cảnh xấu hổ hay nguy hiểm.

Cho nên sau một thời gian ngắn im lặng, Thịnh Diển buông ra một câu: "Haiz không cần, tôi cũng không đói bụng đến mức đó."

Nói xong thì nhanh chân chuồn về phòng mình khoá trái cửa lại, hơn nữa còn âm thầm cầu nguyện ngày mai Tần Tử Quy tỉnh dậy sẽ quên hết chuyện cậu đùa giỡn lưu manh người ta.

Nếu không thì xấu hổ lắm.

Sao cậu lại có thể biết Tần Tử Quy cong queo mà còn làm thế với hắn được chứ? Lại còn thật sự vô ý cắn trúng, còn để lại dấu ấn, nếu mà sáng mai không hết thì phải làm sao bây giờ? Đeo khăn choàng cho Tần Tử Quy? Cũng không phải là không được.

Bên ngoài cũng chỉ 39 độ mà thôi, chưa đến mức nóng chết người.

Có điều sao Tần Tử Quy lại nổi lên phản ứng vậy chứ, cho dù học sinh trung học dễ bị kích động tức giận này nọ nhưng sao lại dễ có phản ứng thế hả?

Nghĩ vừa nãy Tần Tử Quy động chân một cách nguy hiểm, Thịnh Diển có hơi chột dạ rụt vào trong chăn, trực giác nói cho cậu biết tối nay tốt nhất là không nên gặp lại Tần Tử Quy.

Nhưng mà bụng cậu lại bảo là cậu đói lắm rồi.

Nhớ lại dáng vẻ Giang Bình gặm cổ vịt thơm ngon ngào ngọt cùng hương vị cay nồng của nó, Thịnh Diển chỉ có thể nuốt nước miếng.

Dựa vào cái gì Tần Tử Quy không cho cậu ăn thì cậu không được ăn chứ!

Cho dù bị tiêu chảy thì cũng là chuyện của cậu, liên quan gì đến Tần Tử Quy!

Chẳng lẽ cho rằng ký một bản thoả thuận ba bên là có thể quản cậu chắc!

Mơ đi!

Cậu không sợ Tần Tử Quy tí nào!

Nghĩ nghĩ, Thịnh Diển lấy điện thoại ra rồi cực kỳ ra dáng tổng tài lãnh khốc ấn chọn số vẹt cay, ghi chú thêm: "Trong nhà có người quản nghiêm! Đừng có mà ấn chuông cửa!! Không gõ cửa!!! Cứ đặt ở ngoài rồi gửi tin nhắn là tôi sẽ ra lấy!!!"

Đợi khoảng 1 tiếng sau, cuối cùng cũng có tin nhắn đến, ngay cả đèn Thịnh Diển cũng không dám bật, nhân dịp bóng tối làm điều mờ ám, cầm điện thoại xuống giường rồi cẩn thận mở hé hé cửa phòng mình ra xem.

Bên ngoài cũng tối đen một mảnh, cửa phòng Tần Tử Quy cũng đóng chặt lại, mọi thứ đều an toàn.

Thịnh Diển chưa-bao-giờ-sợ Tần Tử Quy thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cậu bỏ dép lê, đi chân trần giẫm lên sàn nhà, mon men đi ra cửa, vừa đi vừa cầu nguyện Tần Tử Quy đừng có mà đi ra, Tần Tử Quy đừng có mà đi ra, Tần Tử Quy đừng có mà đi ra, Tần Tử Quy đừng có mà đi ra, Tần Tử Quy đừng có mà đi ra.

Vừa đi vừa niệm chú đến cửa, lấy tư thái nhẹ nhàng nhất chậm rãi đẩy cửa ra rồi không một tiếng động cẩn thận lấy túi đồ ăn đầy tội ác ở cửa vào, cẩn thận đóng cửa lại rồi cẩn thận đi về.

Lặng lẽ đến rồi đi, hoàn hảo, thông quan thành công!

Thịnh Diễn hoàn toàn thở phào nhẽ nhõm, đóng cửa phòng lại rồi giơ tay tạch một cái bật đèn phòng mình lên, sau đó xoay người, bắt chợt cả người sống lại như thấy quý!

Tần Tử Quy đang dựa vào tủ quần áo của cậu nhìn túi đồ trong tay cậu, thản nhiên nói: "Xem ra Thịnh đại thiếu gia của chúng ta có tình cảm đặc biệt với cổ nhỉ."

Ăn vụng mua đồ ship về bị bắt ngay tại trận, lại còn đang đi chân trần giẫm trên đất, Thịnh Diễn nhìn Tần Tử Quy đã thay đồ ngủ tắm rửa sạch sẽ, dầu ráng mờ ám trên cổ càng lộ rõ.

"..."

Khoảnh khắc đó, cậu đột nhiên hiểu được tâm trạng của người chồng sau khi ăn vụng bị vợ mình bắt quả tang trên phim truyền hình.

Không muốn gì cả, chỉ muốn chạy thôi.

*

Hết chương 35.

Chương 36

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Nhưng đây là phòng của cậu, sao cậu phải chạy.

Không phải chỉ là ăn cỗ vịt thôi sao, cũng chả phải làm chuyện gì không thể để người ta biết.

Thịnh Diễn nghĩ thế, chột dạ giấu đồ ăn ra sau rồi hợp tình hợp lý hỏi: "Tôi đến anh không có gì làm à, chạy sang phòng tôi làm gì?"

"Bắt cậu."

Tần Tử Quy trả lời ngắn gọn súc tích.

Thịnh Diễn bị bắt ngay tại trận, tang chứng vật chứng rõ ràng rành: "..."

Một lần nữa chột dạ giấu kỹ đồ ăn ra sau, vẫn cứng giọng: "Tôi lấy tiền của tôi mua cỗ vịt của tôi ăn trong phòng của tôi, liên quan gì đến anh?"

"Nếu như ăn xong cậu không bị đau bụng, không nằm trên giường rên hừ hừ, ầm ĩ bảo tôi xin nghỉ ốm cho cậu thì đúng là không liên quan đến tôi thật." Đối với hành vi phạm tội của Thịnh Diễn, Tần Tử Quy nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đột nhiên Thịnh Diễn cảm thấy có một trúc mã lớn lên từ nhỏ với mình thật sự rất phiền.

Còn Tần Tử Quy nói xong thì chỉ nghiêng người dựa vào tủ quần áo, một tay đút vào túi quần, tay kia chỉ vào dấu răng trên cổ mình: "Hơn nữa, cái cổ này có liên quan đến tôi đúng chứ?"

Chút tội lỗi trong lòng Thịnh Diễn trào dâng khi nhìn dấu vết mình để lại: "..."

Sao Tần Tử Quy lại yếu đuối thế, vậ có tí mà cũng để lại dấu.

Nhưng dù sao cũng là cậu đuối lí, nên có mạnh mẽ đến đâu cũng không dám nói nữa, chỉ có thể cố sống cố chết hỏi: "Vậ anh muốn thế nào?"

Hai ngón tay của Tần Tử Quy khươ khoảng lung tung: "Hai lựa chọn, một là đưa cổ vịt cho tôi, hai là chịu trách nhiệm với cổ tôi."

Từ nhỏ Thịnh Diễn đã thích mấy món ăn cay cay kiểu này, lần nào cũng lén lút ăn, lần nào cũng bị đau bụng được đưa đến bệnh viện, nhưng đi bệnh viện về vẫn tiếp tục lén lút ăn, nếu không Tần Tử Quy và mẹ Hứa cũng không đến mức quản lý chặt như thế.

Cho nên với khứa mèο tham ăn này, bảo cậu giao cổ vịt ra là chuyện không đời nào, cậu thềm thường hơn một tiếng, lại đợi hơn một tiếng nữa, kẻ trộm ngàn khổ vạn khổ mới buôn lậu được thứ thức ăn quý giá này sao có thể nói giao là giao liền được.

Cho nên Thịnh Diễn vênh cằm, không chút do dự chọn: "Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm, trai thẳng bọn tôi không hề nhỏ mọn như gay mấy anh đâu nhé."

Tần Tử Quy nghe thế thì híp mắt lại, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Thịnh Diễn, cúi xuống nhìn cậu: "Gay bọn tôi? Nhỏ?"

"..." Thịnh Diễn ý thức được hình như mình nói sai, nhưng không thể sợ hãi lúc này được, nên lùi về sau một bước dấn hẳn người lên tường, ngửa đầu cứng cổ hỏi lại: "Chẳng lẽ không phải sao? Chẳng qua chỉ không cẩn thận va phải tí thôi mà cũng nhớ lâu thù dai như vậy!"

Chỉ không cẩn thận va phải tí thôi.

Có vẻ như ai đó không nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Tần Tử Quy cúi nhìn cậu: "Cho nên trai thẳng các cậu rất rộng lượng à?"

Thịnh Diễn nói không chút suy nghĩ: "Nói nhảm, trai thẳng bọn tôi đương nhiên là rộng lượng rồi."

"Tức là, trai thẳng các cậu cảm thấy cần cớ người khác một cái cũng không sao?" Tần Tử Quy tiếp tục hỏi.

Thịnh Diễn vẫn không chút suy nghĩ: "Vốn dĩ không có việc gì, chỉ cần nhẹ cái thôi mà rút được miếng thịt à?"

"Được." Nghe được đáp án, Tần Tử Quy hài lòng gật đầu, "Trai thẳng các cậu quả nhiên rộng lượng, gay bọn tôi quả thật nhỏ mọn, cho nên trai thẳng các cậu có thể cho những gay nhỏ mọn thù dai như bọn tôi báo thù được không?"

"..." Thịnh Diễn cảm thấy Tần Tử Quy đang bẫy mình, nhưng chuyện đến nước này cũng không thể quay đầu, chỉ đành kiên trì: "Báo thì báo, anh nói đi muốn báo kiểu gì, báo xong thì đi đi, đừng làm phiền tôi ăn khuya."

"Báo kiểu gì cũng được?"

Tần Tử Quy xác nhận lại lần nữa.

Thịnh Diễn mắt kiên nhẫn: "Sao anh nói nhảm nhiều thế hả, bảo là báo thế nào cũng được còn gì, muốn làm gì làm đi."

"Vậy tôi cần lại cũng được sao?"

"Anh cần lại cũng...háaa?"

Thịnh Diễn khiếp sợ nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy đứng rất gần Thịnh Diễn, ưu thế về chiều cao và giọng nói trầm thấp khiến Thịnh Diễn cảm thấy mình bị đè ép, tên kia lại từ tốn đáp: "Ăn miếng trả miếng, có thù báo thù, cậu cắn tôi một cái, tôi cắn cậu một cái, rất công bằng."

"....."

Thịnh Diễn lại cảm thấy lời hắn nói rất có đạo lý.

Thấy cậu im lặng, Tần Tử Quy hỏi: "Sao? Đổi ý?"

"Anh mới đổi ý!"

Lời nói ra như bát nước đổ đi, không còn đổi ý được nữa.

Hơn nữa hy sinh cái cổ mình để giữ được đám cổ vịt, việc mua bán này không lỗ.

Nghĩ vậy, Thịnh Diễn dán chặt người vào tường nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ trắng sí một đi không trở lại, phớt bầy cần cổ của mình: "Đến đi!"

Thịnh Diễn vừa về nhà đã tắm rửa thay quần áo, đồ ngủ lại rộng rãi nên toàn bộ phần cổ lẫn xương quai xanh liền lộ ra dưới tầm mắt Tần Tử Quy.

Làn da trắng sứ không phải kiểu trắng quanh năm không thấy ánh mặt trời mà là trắng khoẻ mạnh trời sinh, cần cổ thon dài, làn da mỏng đến nỗi có thể nhìn được mạch máu xanh lam nhàn nhạt bên dưới, vừa nhìn đã biết là thiếu gia kim tôn ngọc quý da mềm thịt non.

Nếu như trong thời Dracula, cậu chắc chắn sẽ là một bữa ăn yêu thích của ma cà rồng.

Tần Tử Quy cảm thấy suy nghĩ của mình có hơi quá đáng.

Nhưng tất cả là do tên trai thẳng nào đó quá đáng trước.

Hắn chẳng qua chỉ giúp cậu hiểu rõ hành vi của cậu quá đáng cỡ nào thôi.

Nếu không ngày nào cũng trêu chọc hắn mà không biết, sớm muộn gì cũng cháy đùng đùng cho xem.

Nghĩ đoạn, Tần Tử Quy thản nhiên nói: "Đừng hối hận."

Thịnh Diễn cắn răng, nghiêng đầu: "Bớt nói nhảm!"

Tần Tử Quy tiến lên trước một bước, hai tay nắm lấy vai Thịnh Diễn, sau đó cúi người xuống sát lại nơi mê/m mại nhất trên cổ cậu.

Thịnh Diễn kê sát vào tường cảm nhận được hơi thở thuộc về một người khác nơi cổ mình, hơn nữa hơi thở ấy lại càng lúc càng gần, tim đập càng lúc càng nhanh.

Đến giờ cậu mới biết thì ra cổ lại nhạy cảm như thế, chỉ mới bị một hơi thở khác sượt qua thì cả người đã tê dại.

Đến khi đôi môi hơi lạnh của đối phương chạm vào làn da nóng bỏng của cậu, cảm xúc kỳ lạ khiến cậu trực tiếp run rẩy cả người.

Thịnh Diễn nắm chặt tay.

Cậu cảm nhận được rằng Tần Tử Quy nhẹ nhàng phủ lên da thịt mình nhưng lại không dùng sức, cùng với cảm xúc của đôi môi lần hơi thở nóng rực ấy trêu chọc từng tế bào thần kinh, cơ thể cậu càng lúc càng nóng, thần kinh cũng càng lúc càng tê, tim đập càng ngày càng nhanh, giống như là... giống như là...

Đêch!

Thịnh Diễn cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này có thể cậu sẽ không chịu nổi mất, cơ thể đã phản ứng trước đại não mà đẩy mạnh Tần Tử Quy ra: "Được

rồi, tôi không ăn cổ vịt nữa, anh mau cầm đi đi."

Nói xong thì nhét cổ vịt vào tay Tần Tử Quy rồi hốt hoảng đỡ bưng tai tránh khỏi tầm mắt Tần Tử Quy, ngay cả nhìn cũng không dám liếc hắt lấy một cái.

Tần Tử Quy bị đẩy ra cũng không ngoài ý muốn, chỉ là hai tay đút túi nhìn người nào đó đỡ bưng khắp vành tai lẫn vùng cổ, khẽ cười: "Nhìn qua có vẻ trai thẳng các cậu cũng chẳng rộng lượng bao nhiêu nhỉ."

"Sao có thể giống nhau được chứ!" Thịnh Diễm không phục, trực tiếp phản pháo, "Anh cần thì cần đi, cần phật một cái nhanh gọn là xong, đằng này cứ mài mài thế làm gì, ai không biết còn tưởng anh đang định..."

Kẹt lại.

Thịnh Diễm định bảo là "tán tỉnh", nhưng chưa kịp nói ra đã thấy dùng từ này trên người cậu và Tần Tử Quy hình như có chỗ nào sai sai, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng tìm được từ nào thích hợp hơn.

Cho nên mới kẹt lại.

Tần Tử Quy biết rõ còn cố hỏi: "Còn tưởng rằng tôi làm sao?"

Thịnh Diễm then quá hoá giận: "Anh còn quản tôi nói gì nữa à! Có thôi đi không! Cổ vịt cũng đưa cho anh rồi anh còn muốn gì nữa?! Quay về ngủ đi!"

Thịnh Diễm nói xong, không đợi Tần Tử Quy kịp nói gì đã mở cửa đẩy hán ra ngoài rồi đóng cửa lại, che đi trái tim đang đập thành thịch của mình, cảm thấy mình đúng là có hơi xấu tính.

Tần Tử Quy đứng bên ngoài cười khẽ: "Bây giờ đã biết vì sao gay bọn tôi lại nhỏ mọn chưa?"

"Đi ngủ đi!"

Thịnh Diễn nhớ lại cảm giác vừa rồi của mình, nhớ lại hành động của mình với Tần Tử Quy, cảm thấy mình đúng là đang quấy rối người ta mất rồi.

Khó trách Tần Tử Quy lại so đo như vậy.

Sau này không thể như thế được nữa, vẫn phải chú ý chừng mực một chút.

Nhưng Tần Tử Quy thích con trai, bị cản cổ thì cảm thấy có vấn đề là phải.

Nhưng cậu không thích con trai, sao bị cản cổ cũng cảm thấy có vấn đề nữa?

Thịnh Diễn không nghĩ ra nên quay đầu khó chịu rúc vào trong chăn, bắt đầu tẩy não mình cố quên đi cảm giác vừa rồi.

Còn Tần Tử Quy đứng ngoài cửa nhớ lại cảm giác vừa rồi một chút.

Không tệ, ngọt ngào.

Sữa tắm cũng rất thơm.

Chỉ tiếc chiêu này không thể dùng thường xuyên, chứ không nếu Thịnh Diễn không đẩy hắn ra, hắn không biết mình có thể làm ra loại chuyện gì nữa.

Tần Tử Quy cất đồ ăn vào trong cái tủ lạnh nhỏ phòng mình, sau khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa tủ lạnh thì lại sờ sờ dấu răng trên cổ.

Quả nhiên hắn không bình tĩnh kiềm chế được như hắn nghĩ, hắn cũng có dục vọng, vừa rồi chỉ thiếu chút nữa là hắn đã cắn xuống, nghĩ đến đủ loại khả năng sau khi hắn cắn sâu hơn, ánh mắt Tần Tử Quy tối sầm.

Hắn muốn làm như thế, nhưng hắn lại không thể làm thế được.

Vì Thịnh Diễn không muốn.

Còn Thịnh Diễm ở phòng đối diện đang nằm trên giường trùm chăn kín người, trong đầu đều là cảm giác vừa nãy, chỉ cảm thấy cậu có tật xấu gì rồi.

Bởi lẽ khoảnh khắc răng Tần Tử Quy chạm vào da thịt cậu, thế mà cậu lại có một khát vọng mơ hồ muốn Tần Tử Quy có thể cắn xuống, cắn xuống thật sự.

Cậu không biết khát vọng này xuất phát từ điều gì, chỉ cảm thấy dù sao cũng chẳng phải khát vọng bình thường gì cho cam, cũng may cuối cùng lí trí đã ngăn cậu lại, không để ý nghĩ này của cậu bị bại lộ ra ngoài.

Nhưng nếu, chỉ là nếu thôi, nếu Tần Tử Quy thật sự cắn xuống thì thế nào nhỉ.

Thịnh Diễm nghĩ, cửa đột nhiên bị mở ra, cậu xoay người thấy là Tần Tử Quy thì mơ mơ màng màng ngồi dậy: "Anh lại sang đây làm gì?"

Tần Tử Quy không trả lời cậu, chỉ từng bước đi vào trong phòng. Thịnh Diễm phát hiện trên người hắn vẫn là cái áo sơ mi ban ngày màu đen, cổ áo thẳng thớm, cúc áo được cài tỉ mỉ, nhưng trên cần cổ thon dài lại có một dấu răng chằm chệ.

Ánh trắng vừa hay chiếu xuống làn da trắng đến gần như trong suốt của hắn, cả người có vẻ lạnh lùng không chân thật, đẹp mắt vô cùng.

Giống như ma cà rồng.

Người đó từng bước đi đến trước giường cậu, khế nắm chặt bả vai cậu rồi từ từ cúi người xuống, môi răng phủ lên cổ cậu như lúc trước.

Điểm khác biệt duy nhất chính là lần này không phải đùa giỡn mà là thật sự cắn xuống, Thịnh Diễm bật ra một tiếng kêu đau đớn.

Bóng đêm rất dài.

Đến khi cơ thể cậu bùng tỉnh đột ngột ngòi dậy mới phát hiện trời đã sáng.

Đệch.

Sao chuyện này lại có thể xảy ra được.

Thịnh Diễn ngòi quỳ tách hai chân ra, nóng nảy nắm lấy cái chần, còn chưa kịp hoàn hồn thì giọng Tần Tử Quy đã vang lên ngoài cửa: "Thịnh Diễn, nếu cậu còn không dậy nữa là tôi vào đấy."

Anh vào cái rắm í!

Anh mà vào là tôi không còn giữ được danh dự nữa đâu!

Thịnh Diễn không chút nghĩ ngợi đã nói to: "Anh đừng vào! Tôi dậy ngay bây giờ đây!"

Người bên ngoài không nghĩ nhiều, chỉ thản nhiên nói: "Ừm được, nhưng cậu nhanh lên đừng để bị muộn."

Hắn muốn cậu nhanh lên, nhưng vấn đề là cơ thể không cho phép.

Hơn nữa đây lại còn không phải nhà cậu, trong phòng cậu không có phòng tắm, phải đến phòng Tần Tử Quy.

Nghĩ đến chuyện này, Thịnh Diễn nóng nảy túm tóc vài cái, điện thoại đột nhiên sáng lên, [App cầu được ước thấy: Hạn mức ước nguyện tuần này đã được làm mới, ký chủ có thể đăng nhập vào hệ thống app ước nguyện, chúc thứ hai vui vẻ ~]

Vui cái rắm ấy mà vui.

Cậu cũng không thể ước gì cậu nhanh nhanh hạ cờ được.

Thịnh Diễn ném điện thoại đi, bắt đầu điên cuồng lạng lẽ nhắm lại những gì

giáo viên tiếng Anh dặn hôm nay sẽ kiểm tra đọc chính tả ra học thuộc.

Quả nhiên chỉ có học tập mới khiến người ta thanh tâm quả dục.

Thịnh Diễn thở phào nhẹ nhõm, sau đó thay quần áo qua loa rồi nhét quần lót bẩn vào trong túi rác màu đen, bọc thật kỹ rồi mới ra khỏi cửa.

Lúc Tần Tử Quy nhìn thấy túi rác trong tay cậu thì khẽ nhíu mày.

Đại thiếu gia lười biếng như Thịnh Diễn mà cũng chủ động thay túi rác trong phòng ngủ ư?

Thịnh Diễn bị hấn nhìn thì hơi chột dạ, giấu túi rác ra sau lưng trực tiếp nói: "Nhìn cái gì đấy? Có gì đẹp mà nhìn? Anh chưa thấy ai đẹp trai bao giờ à?"

Tần Tử Quy sáng ngày ra chả hiểu gì bị mắng một trận: "?"

Đại thiếu gia mắng xong mới phát hiện hôm nay Tần Tử Quy mặc áo sơ mi màu đen còn xịn hơn hôm qua, dấu răng trên cổ đã phai đi chỉ còn lại một vết đỏ mờ mờ, nhìn qua rất nhã nhặn. Thế là cậu lại hùng hổ: "Trời nóng cho chết đi anh lại đi mặc màu đen làm gì, không ngại nóng à? Không biết mặc màu gì để chịu hơn à? Hay là thấy màu đen đẹp?!"

Tần Tử Quy vừa bị cấm mặc áo trắng hai hôm trước: "???"

Rốt cuộc thì Thịnh Diễn lấy đâu ra cái tính tình nóng nảy này thế?

Chỉ vì tôi qua hấn không cho ăn cổ vịt?

Đối mặt với ánh mắt đầy nghi vấn của hấn, Thịnh Diễn không muốn giải thích một chữ nào, chỉ đen mặt ném túi rác vào trong thùng rác lớn trong hành lang rồi quay lại phòng tắm, rửa mặt xong rồi đến trường, trên đường đi cũng chẳng nói một lời.

Cho nên vừa vào lớp, Trần Du Bạch và Lâm Khiển đã phát hiện có gì đó không đúng.

"Sáng ngày ra ai đã chọc cho Thịnh đại thiếu gia của chúng ta mất hứng rồi?" Trần Du Bạch chậm rãi móc mĩa một câu thì thấy Tần Tử Quy cũng đi theo đằng sau, tinh mắt hỏi, "Tần Tử Quy, cổ cậu bị làm sao thế?"

Thịnh Diễn thối mặt ngồi xuống chỗ mình, một chữ cũng không muốn nói nhiều.

Tần Tử Quy chậm rãi lấy đồ ăn sáng từ trong cặp ra: "Không có gì, chỉ là bị chú gà con nuôi trong nhà không cẩn thận mổ một cái."

Trần Du Bạch: "??? Nhà cậu nuôi gà á?"

"Ừm nuôi chứ, chú gà trống nhỏ vừa khó tính lại thích cắn người, còn hay ăn vụng." Tần Tử Quy mặt không chút thay đổi trả lời.

Thịnh Diễn quay đầu lại: "Anh!"

Vừa nói một chữ ra khỏi miệng đã phải nhịn mấy chữ còn lại xuống, xoay người lại bực bội lấy đồ trong cặp ra.

Trần Du Bạch không hiểu gì hết: "Sao thế? Mới nói một nửa đã thôi."

"Không có gì." Giọng điệu Thịnh Diễn không tốt lắm, "Chỉ là nhớ con chó nhà tôi nuôi."

Trần Du Bạch: "??? Nhà cậu nuôi chó á?"

Thịnh Diễn mặt không chút thay đổi, "Ừm nuôi chứ, vừa xấu tính lại thích cắn người, còn thích cướp đồ ăn của người ta."

Tần chó đang bóc trứng cho người ta: "..."

Xem ra trai thẳng cũng nhỏ mọn quá nhỉ, có thù tất báo.

Trần Du Bạch dường như cảm thấy lời này kỳ kỳ nhưng cũng không nghĩ

nhieu, chỉ "chặc" vài tiếng: "Tôi nhớ rõ hai cậu đang ở chung nhà đúng không? Vậy chẳng phải nhà các cậu ngày nào cũng gà chó không yên à?"

"Cũng chẳng khác mấy." Là chó trong miệng gà, Tần Tử Quy từ tốn bóc trứng gà xong rồi gọi, "Thịnh Diễn."

Thịnh Diễn đen mặt quay đầu lại cầm quả trứng gà đã bóc xong rồi lại quay lên.

Tần Tử Quy nói tiếp: "Sữa vẫn chưa lấy đâu."

Thịnh Diễn lại quay đầu cầm hộp sữa đã cắm ống hút rồi quay lên.

Trần Du Bạch nhìn thấy thế thì đưa trứng gà trong tay mình cho Tần Tử Quy, chớp chớp mắt: "Anh anh ơi, người ta cũng muốn được ăn trứng gà."

Tần Tử Quy cúi mắt thản nhiên nhìn y: "Muốn chết?"

Trần Du Bạch: "..."

Quả nhiên, tiêu chuẩn kép mới là bản chất của nhân loại.

Y tự nhận mình trong lòng Tần Tử Quy đúng là kém Thịnh Diễn, nhưng không ngờ lại còn kém đến mức đấy, Trần Du Bạch tức giận tự mình bóc trứng gà: "Tần Tử Quy, cậu cũng tiêu chuẩn kép vừa phải thôi, cậu nhìn xem hai người các cậu chả khác gì hai vợ chồng..."

"Phụt—"

"Đù mịa! Thịnh Diễn, cậu phun tôi làm gì!"

Mới nói được hai chữ vợ chồng ra thì ngụm sữa Thịnh Diễn và hút xong đã vinh quang phun thẳng vào chỗ Trần Du Bạch.

May mà Trần Du Bạch phản ứng nhanh kịp thời né tránh bảo vệ được gương mặt đẹp trai của mình, nhưng cánh tay lại không may mắn gặp nạn.

Y điên cuồng rút khăn giấy trên bàn Thịnh Diễm: "Cậu uống sữa thì uống sữa, kích động thế làm gì!"

Thịnh Diễm bị sặc sữa ho vài tiếng mới nghẹn họng nói: "Ai là hai vợ chồng với anh ta? Tôi là trai thẳng, thẳng hơn cả sắt thép!"

Trần - trai thẳng sắt thép chân chính - Du Bạch chả hiểu sao cậu lại kích động thế, mặt mày khó hiểu: "Không phải là trai thẳng rất bình thường à? Tôi cũng thẳng hơn cả bê tông cốt thép trên công trường, cái này thì có gì phải kích động? Ai mà không phải trai thẳng chứ?"

Tần Tử Quy không phải.

Thịnh Diễm định phản bác nhưng lại nghĩ có thể Tần Tử Quy thích Trần Du Bạch, kết quả Trần Du Bạch lại là tên đầu gối có khi sẽ khó tránh khỏi thất vọng, nên dựa trên nguyên tắc giúp đỡ hết mình cho anh em nói: "Cái này cũng chưa chắc."

Trần Du Bạch: "?"

"Cậu có bạn gái bao giờ chưa?" Thịnh Diễm hỏi.

Trần Du Bạch không chút do dự: "Chưa."

"Cho nên sao cậu lại không mở rộng tầm nhìn ra một chút, tìm lấy một người bạn trai?" Thịnh Diễm từng bước dụ dỗ.

Trần Du Bạch: "???" Tôi là trai thẳng, mắc gì phải kiếm bạn trai?"

"Thẳng hay không thẳng làm sao cậu biết được? Cậu đã thử chưa?" Thịnh Diễm thẳng thắn hỏi.

Trần Du Bạch nhất thời không nói nên lời: "....."

Sao mà y lại cảm thấy hợp lý mới chết cơ chứ!

"Vậy nên cậu xem, cậu cũng chưa từng thử thì làm sao cậu biết mình thẳng hay cong, thích nam hay nữ được. Tình yêu đích thực thì không phân biệt giới tính, tình yêu mới là sự thật, sao cậu lại không phóng rộng tầm nhìn ra, thử thích các bạn nam xem?" Thịnh Diễn nghiêm túc nói.

Dù sao đến giờ Trần Du Bạch cũng chưa thích ai, nhất thời bị cậu nói làm cho nghi ngờ nhân sinh: "Hình như cậu nói cũng đúng, đây quả là một vấn đề khó, cậu để tôi suy nghĩ chút đã."

Trần Du Bạch nói xong thì rơi vào trầm tư.

Để lại Tần Tử Quy ngồi sau và Lâm Khiển ngồi bên cạnh: "... "..."

Có phải đầu óc hai người này hỏng rồi không?

Hơn nữa bây giờ tụi gay có thể quang minh chính đại tẩy não trai thẳng thế sao?

Tránh để cho mình phải nghe những lời không nên nghe, Lâm Khiển yên lặng ôm lấy Tiểu Hồng đứng lên: "Các cậu cứ nói chuyện tiếp đi, tôi đi lấy nước."

Nói xong thì chạy mất.

Bình nước trong lớp bị hỏng chế độ nước nóng, bây giờ lại đang là mùa hè nên chẳng ai muốn uống cả, công tác sửa chữa chẳng biết khi nào mới có, Lâm Khiển lại là một cô gái dưỡng sinh ngày nào cũng phải ngâm mình, nên mỗi ngày đều đến văn phòng lấy nước nóng.

Cũng vì thế mà đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng không nên thấy, nghe được rất nhiều lời không nên nghe.

Cô thật sự không muốn mình có một ngày vì biết quá nhiều nên bị diệt khẩu đâu, nên nhân lúc đề tài đang nhạy cảm thì tức tốc chạy biến.

Còn Trần Du Bạch cuối cùng cũng tìm được đáp án sau chuỗi kỷ luật, dùng giọng điệu tổng kết công tác của trưởng ban kỷ luật gật đầu: "Đúng vậy, tình yêu đích thực không phân biệt giới tính, cậu xem hoạt động mùa hè nhiệt tình cũng không hạn chế một nam một nữ tham gia, đúng là tầm nhìn của tôi đang hơi hạn hẹp."

Thịnh Diễn cảm thấy hết sức vui mừng, cuối cùng cậu cũng có thể đóng góp một phần sức lực vì anh em.

Ngay sau đó Trần Du Bạch lại như nhớ đến cái gì, nói: "Có điều nói đến đây, tôi từng hỏi qua em khoá dưới rồi, hoạt động mùa hè nhiệt tình ngoại trừ công viên nước ban ngày ra thì chủ yếu là mấy hoạt động lâu đài buổi tối, hình như là đóng vai cái gì mà ma cà rồng với thợ săn ma cà rồng rồi thám hiểm vân vân."

Thịnh Diễn nghe thấy thế cũng được.

Một giây sau Trần Du Bạch đã tiếp lời: "Nhưng mà hoạt động này nghe có vẻ chả liên quan gì đến mùa hè nhiệt tình, sao cứ nhất định phải là người yêu mới được tham gia? Cũng không thể nào là vì học tập ma cà rồng muốn cản người đấy chứ."

Vẻ mặt vốn dĩ có chút hoà hoãn của Thịnh Diễn nháy mắt cứng đờ.

Bây giờ cậu cực kỳ nhạy cảm với hai chữ "cản" với "ma cà rồng" này, liên tưởng đến Tần Tử Quy ăn mặc giống ma cà rồng đi cản người khác, cảm giác bực bội không tên tự nhiên trào dâng, cậu một hơi uống hết hộp sữa, rồi lại vỗ bẹp nó: "Tôi không đi."

"?" Trần Du Bạch không kịp phản ứng, "Cái gì không đi cơ?"

"Công viên giải trí, tôi không đi. Các cậu tự đi đi." Thịnh Diễn nói xong thì giận dỗi mở bài thi ra cúi đầu viết.

Trần Du Bạch hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì: "???"

Không phải hôm qua cậu nói sẽ đi à? Mới được bao lâu, sao bảo không đi là không đi luôn thế?

Tần Tử Quy ngồi sau lại như hiểu ra một chút ít nguồn cơn vì sao đại thiếu gia mất hứng, híp mắt lại nói: "Yên tâm, hoạt động này sẽ không cho người cản người thật đâu."

Thịnh Diễn bị chọc thủng tâm tư, trực tiếp gập đề thi lại: "Tôi không đi là vì lên lớp 12 rồi, tôi phải tranh thủ tất cả thời gian để học, không liên quan gì đến việc cản người gì cả."

"Thật không?"

"Thật."

"Vậy thì tốt rồi, tôi còn tưởng là người nào đó thích đi cản người ta." Tần Tử Quy từ tốn nói.

Thịnh Diễn như phải bồng, cản người cản người cản người cái đ gì, không phải cậu chỉ không cản thận cản Tần Tử Quy một cái thôi sao, cứ nhai đi nhai lại mãi thế, rốt cuộc có thể cho qua không hả!

Cậu nghĩ, không nhịn được quay đầu lại: "Không phải hôm qua chỉ cản anh một cái thôi à, tôi cũng để cho anh cản lại một cái còn gì? Anh còn muốn gì nữa? Chuyện này không nói nữa không được à?"

Vừa mới nói xong.

Lâm Khiển đi rót nước về đứng ở cửa kích động ôm chầm lấy Tiểu Hồng.

Cô nhìn vết mờ trên cổ Tần Tử Quy, lại nhìn một nửa dấu răng lộ ra bên cổ áo thun của Thịnh Diễn, rồi suy nghĩ lại những gì Thịnh Diễn và Tần Tử Quy mới nói.

"....."

Khoảnh khắc đó, cô cảm tưởng như mình đã trở thành một phần màu sắc của quả chuối rồi.

Quả nhiên, cô không nên đến văn phòng lấy nước nóng.

Có thể dưỡng sinh trường thọ được hay không thì không biết, nhưng dù sao cũng hít ke thọ lắm rồi.

Để đảm bảo an toàn cho tính mạng và tài sản của mình và Trần Du Bạch, Lâm Khiển đã đưa ra một quyết định vĩ đại vào bậc kiệt xuất.

Ba giây ngay sau khi Thịnh Diển ý thức được mình lỗ miệng, cô nàng mặt không chút thay đổi đi vào lớp, đi ngang qua Tần Tử Quy và Thịnh Diển rồi đứng trước mặt Trần Du Bạch, hỏi: "Cậu xem, tôi giống người được số phận sắp đặt để đi chơi chung vé tình nhân với cậu nhất, đúng không."

Trần Du Bạch: "...?"

Trên đời này còn có loại chuyện tốt vậy sao?!

*

Hết chương 36.

Chương 37

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Nói gì thì nói, Trần Du Bạch có một gương mặt tương đối tuấn tú nhã nhặn, dáng người cũng cao, thành tích lại tốt, hơn nữa tính cách bình dị gần gũi nên nhân duyên với người khác giới cũng không tệ lắm.

Nhưng vì hai người ở sau y có dáng vẻ thật sự quá chói mắt, "đặc tính" cũng chưa rõ ràng, phong hoa tuyệt đại nhường đó nên Trần Du Bạch chưa từng nghĩ giữa y và hai con bướm này, Lâm Khiển lại lựa chọn người bình thường là y.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tình yêu đang đến chứ còn gì nữa!

Đứng trước tình yêu, tình bạn chẳng đáng nhắc đến.

Cho nên bạn học Trần Du Bạch không chút do dự vứt bỏ Tần Tử Quy, quay sang Lâm Khiển nở một nụ cười quý anh tiêu chuẩn: "Được, bạn học Lâm Khiển."

Bạn học Lâm Khiển nghe được câu trả lời này thì thở phào nhẹ nhõm.

Cũng coi như bé Trần vẫn hiểu chuyện.

Chứ không đến lúc đó hai ông lớn này lại ghen tuông bậy bạ, làm tổn thương đến tính mạng hai người dân vô tội là họ mất.

Còn về chuyện khác...

Các cụ có câu, không nhìn điều ác, không nghe việc ác, không quấy rầy việc ác, nếu không nhất định sẽ chết sớm.

Cho nên cô nàng cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, cô chỉ là một mỹ nữ an tĩnh xinh đẹp cố gắng dưỡng sinh trường thọ mà thôi.

Nhưng mỹ nữ vừa mới xoay người thì đầu rặng nhàn nhạt trên yết hầu Thịnh Diễn đã đập ngay vào mắt, chỉ trong ba giây đã có nguyên một dàn quỷ của trang web văn học giấu tên nào đó chạy qua.

Bậy bạ!

Hai tên này thật sự không biết gì gọi là kiềm chế!

Quả thực đúng là đang khiêu khích con ngựa hoang dại trong đầu cô mà!

Lâm Khiển phần nộ ngồi về chỗ mình, lấy một quyển sách được bọc rất thần bí ra đề lên quyển sách ngữ văn, vừa đọc vừa nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng toát ra vẻ "Bổn mỹ nữ sắp sửa chú tâm học tập, mấy tên con trai các cậu đừng có quấy rầy".

Người chứng kiến toàn bộ quá trình Lâm Khiển thay đổi sắc mặt: "???"

Sao cậu cảm thấy hình như có gì đó không đúng?

"Không phải, Lâm Khiển, mọi chuyện thật sự không phải như cậu nghĩ..."

"Tớ hiểu tớ hiểu mà." Không đợi Thịnh Diễn nói xong Lâm Khiển đã cắt ngang lời cậu rồi lấy tai nghe ra đeo vào, ý đồ muốn trốn tránh cuộc nói chuyện này.

Thịnh Diễn: "..."

Cậu hiểu cái gì mà hiểu!

Mất thấy việc này không nói rõ ràng thì thanh danh của trai thẳng là cậu sẽ không giữ được nữa, Thịnh Diễn nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy lại bày ra vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình, ngồi dựa vào ghế rồi thông dong nói: "Xem ra chúng ta phải trở thành "mệnh trung chú định" cùng nhau dùng vé tình nhân rồi."

"Ai định mệnh với anh?" Vì giấc mơ đêm qua mà Thịnh Diễn đang trong trạng thái vô cùng chột dạ lẫn nhạy cảm, nghe thấy mấy lời có liên quan là đã phản bác không chút suy nghĩ: "Thịnh Diễn tôi là trai thẳng sắt thép, cho dù có phải nhảy lầu cũng tuyệt đối không dùng vé tình nhân với một người con trai khác."

"Được, không dùng thì không dùng." Tần Tử Quy cũng không có hứng thú quá nhiều với công viên giải trí, ngồi thẳng dậy lấy ra một tập giấy A4 rồi đưa đến trước mặt cậu, "Vừa hay cuối tuần này ôn tập tiếng Anh đi, tôi đã in sẵn 100 câu điền từ rồi, đến lúc đó thì làm thêm 50 câu nữa."

"..."

Thịnh Diễn vừa mới thoát khỏi cuộc tra tấn của toán, nhìn một trăm câu điền từ này rồi lại tưởng tượng cuộc sống tuần tới của mình, rồi ngẩng đầu nghiêm túc bảo, "Anh đã từng nghe qua 1 người tên là Vương Cảnh Trạch bao giờ chưa?"

Tần Tử Quy cúi đầu viết "Thời gian biểu kế hoạch học tập của Thịnh Tiểu Diễn", vẻ mặt chẳng chút dao động.

Thịnh Diễn hơi mát mặt, nguy biện: "Chủ yếu là tôi cảm thấy anh thân là một thanh niên sức dài vai rộng tuổi 17 bẻ gãy sừng trâu mà lại hơi lão hoá, tốt nhất là nên đến công viên giải trí cảm nhận cái gì gọi là sức sống tuổi trẻ một chút."

"Hơn nữa tôi mà không đi, anh biết phải làm sao?" Thịnh Diễm kẻ sát đầu, hạ thấp âm lượng đủ để chỉ 2 người họ nghe được.

Tần Tử Quy ngược mắt nhìn cái đầu xinh đẹp kỳ lạ trước mặt mình.

Thịnh Diễm hạ giọng đầy chính nghĩa nói: "Lâm Khiển đã mời ai kia đến công viên giải trí rồi, anh không đến đó xem xét tình hình à? Tôi đang che giấu cho anh còn gì nữa!"

"?" Tần Tử Quy khựng lại, "Tôi cần cậu che giấu cái gì?"

"Anh là đồ đầu gối à?" Thịnh Diễm phát hiện ra Tần Tử Quy thật sự không nghĩ thông suốt, sốt ruột bảo, "Theo dõi tình hình địch! Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng! Tôi vừa đả thông tư tưởng cho người ta mà sao anh không xông lên đi!"

Sau khi ý thức được "ai kia" là người nào, Tần Tử Quy uất nghẹn: "Tôi xông lên cái gì?"

"Anh cái người này sao mà! Thích thì phải theo đuổi chứ!" Thịnh Diễm cảm thấy mình đúng là hết lòng hết dạ với cái khúc gối Tần Tử Quy này luôn rồi.

Còn Tần Tử Quy chỉ cảm thấy mình sắp bị Thịnh Diễm làm cho tăng xông mất, hấn lên cái gì mà lên, rõ ràng hấn thích Thịnh Diễm, cho dù muốn lên cũng là phải là lên Thịnh Diễm, liên quan gì đến Trần Du Bạch?

*Từ gốc là "上", vừa có nghĩa là ở trên, vừa có nghĩa là đề:))))))

Hoá ra vừa nãy Thịnh Diễm khuyên Trần Du Bạch nửa này là vì muốn giúp hấn theo đuổi người ta à?

Khuyên người khác thì giỏi lắm, có tự mình lĩnh hội được cái gì không?

Tần Tử Quy nhìn vẻ mặt hấn rèn sắt không thành thép của Thịnh Diễm, trong lòng hấn còn buồn bực hơn: "Lên tự học của cậu đi, làm xong toán thì

làm đề này, bớt quan tâm mấy thứ không đâu đó đi."

Thịnh Diễn chỉ cảm thấy lòng tốt của mình bị người ta ném vào bị: "Chỉ cho anh quản tôi mà không cho tôi quản anh à?"

"Tôi quản cậu là vì để cho cậu có sức khỏe tốt, học tập tử tế để khỏi phải ra nước ngoài. Cậu quản tôi là để tôi yêu sớm, cậu xác định hai cái này so sánh được à?" Tần Tử Quy bình tĩnh phòhng thủ.

Thịnh Diễn: "..."

Hình như đúng thế thật.

Mất thấy Tần Tử Quy lại lấy ra một xấp giấy A4 nữa, Thịnh Diễn vội vàng ôm lấy đống A4 hồi nãy quay lên.

Mặc kệ thì mặc kệ, ai rồi hơi đâu.

Tần Tử Quy lại gọi cậu: "Quay lại."

Thịnh Diễn nằm ườn trên bàn bực mình: "Làm gì?"

Tần Tử Quy: "Uống thuốc."

Thịnh Diễn: "Không uống."

Cậu luôn không thích uống thuốc, sáng nay dậy thấy cơ thể mình tốt hơn nhiều nên không muốn uống nữa, dù sao trước mặt mọi người Tần Tử Quy cũng không thể bóp mũi cậu đổ òng ọc thuốc vào được.

Thịnh Diễn nằm ườn trên bàn, tuy hứng đến nỗi chẳng quay đầu lại.

Rồi ba giây sau, cả lớp 12/1 yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nữ máy móc đầy quý dị.

"Thịnh Tiểu Diễn! Uống thuốc nào! Thịnh Tiểu Diễn! Uống thuốc nào! Thịnh

Tiểu Diễm! Uống thuốc..."

"Cái dcm!" Dưới cái nhìn của mọi người, Thịnh Diễm vội vàng quay lại ấn công tắc của cái hộp thuốc gà con kia đi, nghiến răng nghiến lợi, "Tần Tử Quy! Bao lớn rồi mà vẫn chơi trò này!"

Tần Tử Quy lạnh nhạt đáp: "Đây là do hôm qua dì Hứa bảo tôi lấy ở trong hòm thuốc nhà cậu ra, tôi cũng không biết còn có niềm vui bất ngờ này."

Tôi thêm tin vào mồm anh chắc!

Rốt cuộc ai mới là cháu ngoại đơn truyền đời thứ ba của nhà họ Hứa hả!

Thịnh Diễm thật sự không biết vì để không chế mình mà Hứa phu nhân lại âm mưu dương mưu đủ trò với Tần Tử Quy, chỉ đành nghiến răng uống hết số thuốc kia.

Sớm biết hôm nay phải chịu sự nhục nhã này, còn không bằng ra nước ngoài cho vừa!

Cái gì mà thoả thuận ba bên chứ, rõ ràng là 2 cường quốc chuyên chế tàn nhẫn đối với thiếu niên vô tội!

Thịnh Diễm giận đến mức nhớ cả mấy thức kiến thức lịch sử từ hồi cấp hai, hung hăng nhai kẹo sữa Tần Tử Quy mới bóc cho mình, rồi xoay người lấy điện thoại ra mở app cầu nguyện.

[Hy vọng mẹ nam Tần Tử Quy đừng có mà quản tôi nữa!!!]

Ba giây sau.

[Nguyện vọng bị từ chối: Trái với thiết lập quan hệ của các nhân vật, hoặc ảnh hưởng đến giá trị tức giận của ký chủ, tạm thời không thông qua.]

Thịnh Diễm: "???"

What the hell? Chẳng lẽ Tần Tử Quy lại chính là người vận mệnh sắp đặt đến để quản cậu đây à?

Thịnh Diễn không tin, thử lại lần nữa: [Hy vọng Tần Tử Quy đừng để ý đến tôi nữa.]

Ba giây sau.

[Nguyện vọng bị từ chối, lý do tương tự.]

Thịnh Diễn không tin, vẫn tiếp tục thử.

Ba giây sau.

[Nguyện vọng một lần nữa bị từ chối, hơn nữa vì tuần này số lần từ chối đã quá ba lần nên huỷ bỏ một lần ước nguyện trong hạn mức, hy vọng ký chủ suy nghĩ nghiêm túc.]

Thịnh Diễn: "..."

Rốt cuộc cậu và Tần Tử Quy có cái nghiệt duyên gì thế này!

Mặc kệ cậu và Tần Tử Quy có nghiệt duyên gì, dù sao tất cả các giáo viên của khối 12 đều phát hiện hỗn thế ma vương lớp 12/6 kia từ sau khi bị ném đến lớp 1, lên lớp không chơi game, tiết tự học tối không trèo tường trốn học, giáo viên trường lân cận cũng không có phàn nàn nói ai ai bị đánh, ngay cả giáo viên y tế cũng lâu lắm rồi không nhìn thấy thiếu gia thân kiêu thể quý cahcs dăm ba hôm lại đến tìm mình lấy thuốc tiêu chảy nữa.

Hoàng Thư Lương rất mừng.

Đã mấy ngày ông không mắng Thịnh Diễn, trong sự nghiệp giảng dạy của ông đúng là chưa từng thấy lần nào.

Xem ra Tần Tử Quy nói đúng, đối xử với học sinh kém thì không phải lúc nào cũng phê bình này nọ, phải học cách khen ngợi ghi nhận mới có thể

kích thích học sinh tiến bộ.

Cho nên chiều thứ bảy, Thịnh Diễn tự nhiên bị đau bụng xin nghỉ ở nhà mà ba người đứng đầu lớp cùng đề xuất muốn đến nhà Thịnh Diễn tiến hành dạy kèm đặc biệt cho cậu trong giờ tự học buổi tối, Hoàng Thư Lương cũng vung tay ký tên vào giấy phép đồng ý.

Lại còn vui mừng vỗ vai: "Tốt lắm, bạn cùng lớp chân chính thì phải như thế, đối xử với một số bạn kém hơn thì không bỏ rơi cũng không bỏ cuộc, cùng nhau dẫn dắt cùng tiến bộ, tiếp sức viết nên tương lai của nước nhà!"

Cho nên một trong những tương lai nước nhà, Lâm Khiển, lúc ngồi trên taxi có hơi chột dạ: "Cậu nói xem bọn mình lừa lão Chồn như thế có được không?"

"Thật sự là không còn cách nào mà, ai bảo thầy tự nhiên nói trong thời gian học thêm cuối tuần chỉ được nghỉ mỗi 1 ngày chủ nhật, lần trước bọn mình đã hẹn hôm nay rồi, đâu thể nào không đi được, tấm vé tình nhân 1288 tệ không đi thì lãng phí lắm." Trần Du Bạch dựa ra sau ghế nói.

Không có một tí ý thức nào của một trưởng ban kỷ luật hội học sinh trường.

Thịnh Diễn thì dựa vào cửa sổ bên kia, vẻ mặt tiêu tụy do bị học hành tàn phá, có thể trốn được lúc nào thì hay lúc ấy.

Lâm Khiển nhìn qua gương chiếu hậu thấy vẻ mặt này của cậu, vui vẻ bảo: "Ày, cậu mới học được mấy ngày sao đã thành như thế rồi?"

Vẻ mặt Thịnh Diễn tê dại: "Bây giờ tôi nhắm mắt một cái là toàn thì quá khứ đơn, thì hiện tại đơn, tương lai đơn, cậu bảo xem có đến mức đấy không?"

Vì ngày nào Tần Tử Quy cũng phải ra ngoài học chuẩn bị thi nên lúc hần vắng mặt, Lâm Khiển cũng sẽ giảng tí đề cho Thịnh Diễn, phát hiện ra anh lớn bình thường nhìn có vẻ xấu tính này thật ra cũng khá đáng yêu, cũng sẽ thể hiện dáng vẻ bình thường khi học, bèn gật đầu: "Được, vậy cậu lấy ví dụ chứng minh sự khác biệt giữa 3 thì này thử xem."

Thịnh Điển vẫn chết lặng: "Tôi từng giết Tần Tử Quy trong mơ là thì quá khứ, bây giờ tôi muốn giết Tần Tử Quy là thì hiện tại, một ngày nào đó trong tương lai tôi sẽ giết Tần Tử Quy và chôn xác anh ta là thì tương lai."

Vừa dứt lời, chú tài xế chất phác thật thà trượt chân, thiếu chút nữa đã lái xe thẳng đến đồn cảnh sát.

Lâm Khiển vội vàng trấn an: "Không có gì đâu bác tài, đây là bằng chứng cho thấy hai đứa nó có quan hệ tốt đấy ạ."

Bác tài cười khan: "Haha, cũng độc đáo nhỉ."

Những người khác trong xe cũng không lạ lẫm gì với việc này, không có phản ứng gì lớn.

Tần Tử Quy nhìn Thịnh Điển nhắm mắt lại dựa vào cửa sổ xe, vẻ mặt cũng dần dần mệt là biết cậu bị say xe, bèn cúi đầu lấy thứ gì trong túi ra rồi khẽ nói: "Quay đầu chút nào."

Thịnh Điển nghiêng đầu chỉ để lộ vành tai, Tần Tử Quy quen thuộc dán miếng dán chống say lên, đoạn Thịnh Điển lại nghiêng đầu về.

Sau đây Tần Tử Quy lại lấy một quả quýt trong túi ra, bóc vỏ xong thì bảo: "Há miệng."

Thịnh Điển nhắm mắt: "A."

Ăn xong quả quýt, suốt cả quá trình ăn ý đến mức không cần giao tiếp.

Trần Du Bạch ngồi bên cạnh nhìn hai thằng: "..."

Không hiểu sao nhưng y lại đột nhiên cảm thấy có lẽ mình không nên ngồi đây.

"Không phải chứ Tần Tử Quy, đừng nói cậu là con dâu nuôi từ bé của nhà

Thịnh Diễn nhá, sao lại thành thạo thế hả?" Trần Du Bạch biết Tần Tử Quy đối xử tốt với tên giặc con này, nhưng lại không nghĩ tới tốt đến mức y như mẹ chăm con, nên mới tiện mồm hỏi.

Người nói vô tình người nghe hữu ý, Thịnh Diễn vốn dĩ cả tuần không được ăn cay lẫn bị nhiệm vụ học tập nặng nề đánh bại ý chí phản kháng, nghe thế thì bị kích/h thích ngay lập tức phản pháo: "Ai bảo anh ta làm con dâu nuôi từ bé? Đừng có dùng ba cái suy nghĩ ô ứ đấy của cậu làm vấy bẩn tình bạn thuần khiết của bọn này."

"?" Trần Du Bạch tự nhiên bị pháo nổ tanh tách vào người, cảm thấy hơi khó hiểu, "Cậu kích động thế làm gì? Tôi chỉ lấy ví dụ mô tả quan hệ hai cậu tốt đến mức khác người thôi mà."

Sao lại gọi là tốt đến mức khác người?

Không phải là tình anh em bình thường thôi à?

Thịnh Diễn là một tên trai thẳng bị mấy giấc mơ kỳ cục về Tần Tử Quy quấy nhiễu đã lâu, bây giờ thứ cậu không nghe được nhất chính là kiểu nói này, bèn hợp tình hợp lý hỏi lại: "Vậy cậu và Tần Tử Quy hẹn hò ở phòng làm việc hội học sinh thì sao không bảo là khác người đi?"

"?" Nghe cậu nói thế, Tần Tử Quy còn chằm hỏi trước cả Trần Du Bạch, nghiêng đầu nhìn sang Trần Du Bạch.

Trần Du Bạch vội vàng giải thích: "Thì là lần trước lão Hoàng bảo bọn mình sửa soạn lại sổ ghi chép nhiệm vụ của học kỳ trước ấy, chúng ta phải tăng ca ở văn phòng nên tôi mới đăng trên vòng bạn bè là bọn mình được hẹn hò, cái này thì có vấn đề gì à. Không, khoan đã."

Trần Du Bạch nói xong mới nhận ra vấn đề: "Vì sao Thịnh Diễn nhìn thấy vòng bạn bè của tôi mà Tần Tử Quy cậu lại không thấy?"

Tần Tử Quy không hề che giấu: "Cậu chụp ảnh tự sướng quá nhiều, nhìn phiền cả mắt nên tôi chặn rồi."

"..." Trần Du Bạch bị tổn thương nặng nề, đưa tay cướp điện thoại Tần Tử Quy, "Tần Tử Quy cậu đúng là đồ không có lương tâm! Bỏ chặn ngay cho tôi! Nếu không tôi sẽ nhảy khỏi xe ngay lập tức!"

Tần Tử Quy lại chẳng sợ y nhảy xuống, chủ yếu là sợ bác tài gặp phải tai bay vạ gió nên một tay ngăn cản Trần Du Bạch, tay kia tiện thể mở avatar Trần Du Bạch ra bỏ chặn.

Load lại lần nữa, đầu ngón tay chột khựng lại.

Hắn nhìn thấy bức ảnh Trần Du Bạch hẹn hò vào tối thứ năm tuần trước.

Cũnh chính là một ngày trước khi Thịnh Diễn tự nhiên ước [Hy vọng Tần Tử Quy có thể phát hiện thật ra Trần Du Bạch không đẹp bằng tôi.]

Cũng là ngày trước khi hắn thừa nhận với Thịnh Diễn rằng hắn thích con trai.

Cho nên...

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi ư?

Tần Tử Quy cầm điện thoại chột khựng lại, đoạn nghiêng đầu nhìn Thịnh Diễn mà không để ý Trần Du Bạch đang sấn lại.

Thịnh Diễn nhìn tay Trần Du Bạch ôm lấy vai Tần Tử Quy, mặt lạnh te quay đầu đi.

Tần Tử Quy như đang xác nhận cái gì đó, cười khế một tiếng rồi ghét bỏ hắt móng vuốt Trần Du Bạch ra, "Xê ra, đừng có mà khoác tay khoác chân."

Trần Du Bạch không phục: "Vậy sao ngày nào Thịnh Diễn cũng được khoác tay khoác chân cậu?"

"Cậu so được với cậu ấy à?"

Nhìn qua tường như Tần Tử Quy chỉ là trả lời cho có, nhưng thật ra là đang nói cho Thịnh Diễn biết, so với Trần Du Bạch thì cậu đặc biệt hơn ngàn vạn lần.

Nhưng Thịnh Diễn nghe lại thành: "Quả nhiên, mình chỉ là anh em có thể khoác tay khoác chân, nhưng Trần Du Bạch là người anh ta thích nên mới không được."

Đồ tiêu chuẩn kếp!

Trần Du Bạch cũng ghét bỏ liếc Tần Tử Quy một cái.

Người này có sở thích không muốn bị người khác chạm vào - cái này không phải bí mật gì. Kết quả Thịnh Diễn mới ăn xong bánh bao bơi lên quần áo hần cũng không tức giận, mình mới khoác vai có tí đã không vui, thế mà còn bảo là không phải con dâu nuôi từ bé nhà Thịnh Diễn!

Cho nên ba tên con trai ngồi sau xe taxi mỗi người một tâm trạng, đứa nhìn trái đứa nhìn phải đứa thì cúi đầu nhìn điện thoại.

Để lại Lâm Khiển nhìn tất cả qua gương chiếu hậu, mặt không đổi sắc gửi tin nhắn wechat cho bạn thân.

Lâm Khiển: "Cậu có biết lúc tớ rủ các cậu đi công viên giải trí, các cậu bảo không có thời gian thì tớ gặp phải chuyện gì không?"

Bạn thân: "?"

Lâm Khiển: "Có ba anh đẹp trai chân dài đang đi với tớ!!!"

Bạn thân: "???" Còn có chuyện tốt vậy á?"

Lâm Khiển: "Sau rồi ba người họ đang ghen tuông nhau."

Bạn thân: "..."

Bạn thân: "Ài, số phận an bài."

An bài kiểu gì thì Lâm Khiển chịu, nhưng Lâm Khiển nhìn ra Trần Du Bạch chỉ là một đứa trai thẳng vô tội bị hai người kia làm phiền, cho nên vừa vào công viên đã lôi kéo Trần Du Bạch đi mua nước, để lại Tần Tử Quy và Thịnh Diển đến chỗ hoạt động bên lầu đài cổ xếp hàng.

Vì nhà trường mới quyết định không nghỉ thứ bảy trong lúc học bổ túc, họ không đến kịp các hoạt động ban ngày nên chỉ có thể chơi hoạt động "Mùa hè nhiệt tình" của công viên này trước rồi nói sau.

Không ít người có cùng suy nghĩ với họ.

Chẳng qua đối tượng mục tiêu của hoạt động này vốn là các bạn nữ, cho nên ngoại trừ các cặp đôi ra phần lớn đều là hai bạn nữ cùng chơi, hai đứa con trai cao mét tám mấy đứng trong đám người tự nhiên nổi bật lạ.

Đương nhiên phần lớn là do hai người họ mặt đẹp chân dài. Không ít bạn nữ đã nhìn sang đây, trong đó còn có một người mặc đồng phục JK rõ ràng rất hứng thú với kiểu đẹp của Tần Tử Quy, trắng trợn nhìn sang những vài lần.

Nhưng hôm nay Tần Tử Quy không mặc đồ đen cũng chẳng mặc trắng, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám chì bình thường nhất, chỉ là hấn mặc không khác gì mẫu nam.

Trêu hoa gheo nguyệt.

Thịnh Diển cúi đầu đá đá dưới chân.

Tần Tử Quy lại không để ý mấy cái này, chỉ dán lại miếng dán chống say sau tai cho cậu rồi hỏi: "Sao hôm đó tự nhiên cậu lại hỏi tôi cậu với Trần Du Bạch ai đẹp trai hơn?"

Thịnh Diển cảm thấy vấn đề này hơi bất ngờ, bắt đầu giả ngu: "Tôi hỏi anh cái này á?"

"Ừ, sáng hôm sau khi tôi thừa nhận với cậu là tôi thích con trai, cậu tỉnh dậy thì hỏi tôi câu đó." Tần Tử Quy nói đến là tự nhiên, giống như chỉ là lơ đãng chợt nhớ ra mà thôi.

Thịnh Điển thì hơi chột dạ, nhưng trước giờ cậu toàn ra vẻ mạnh mẽ, nên gân cổ ra vẻ không sao cả, "Thì chỉ hỏi chút quan niệm thẩm mỹ của anh thôi, không được à?"

"Được, ok." Tần Tử Quy gật gật đầu, "Chủ yếu là không phải cậu nghĩ tôi thích Trần Du Bạch sao, tôi còn đang nghĩ có phải cậu ghen hay không."

Dùng giọng điệu nghiêm túc nói ra mấy lời đùa giỡn, Thịnh Điển lại như bị chọc vào chỗ đau, nháy mắt tức đến giậm chân tại chỗ: "Ai ghen, anh đừng có mà tự sướng, tôi thẳng tắp!"

Nói xong, nhân lúc Trần Du Bạch và Lâm Khiển quay lại, Thịnh Điển vội vàng đưa cho nhân viên hai cặp vé: "Bốn người bọn em ba nam một nữ, nam đều trên m8, nữ thì m7, lấy quần áo giúp bọn em với ạ."

Ý đồ trốn tránh đề tài quá mức rõ ràng, Tần Tử Quy đứng sau nhìn vành tai đỏ bừng của ai kia, cảm thấy người nào đó từ bé đã không biết nói dối, càng che lại càng lộ.

Thậm chí ngay cả Trần Du Bạch cũng phát hiện không đúng, đưa đồ uống qua rồi tò mò hỏi: "Các cậu mới nói gì đấy? Sao tôi lại cảm thấy có gì đó sai sai?"

"Không nói gì cả." Thịnh Điển ở đằng trước tức giận quay người lại, "Họ bảo chơi theo cặp, 1 người đóng vai ma cà rồng, người kia đóng vai thợ săn ma cà rồng, các cậu muốn chia thế nào?"

Trần Du Bạch rất lịch sự: "Tôi thế nào cũng được, Lâm Khiển chọn trước đi."

Lâm Khiển cắn ống hút: "Tôi chọn thợ săn ma cà rồng đi, cảm giác ăn mặc mát mẻ hơn tí."

Thịnh Diễn cũng muốn chọn thợ săn ma cà rồng, vì thợ săn ma cà rồng được trang bị súng, nhưng nếu cậu chọn thợ săn ma cà rồng thì Tần Tử Quy sẽ là ma cà rồng.

Tần Tử Quy, ma cà rồng.

Đệch.

Thịnh Diễn bóp nát mấy cảnh tượng trong mơ, Tần Tử Quy đã lấy bộ đồ ma cà rồng từ tay cậu: "Tôi đóng vai ma cà rồng cho, hợp với tôi hơn."

Thịnh Diễn cứng đờ tại chỗ.

Tần Tử Quy cúi nhìn, thản nhiên hỏi: "Có vấn đề à?"

"Không thành vấn đề, tôi thì có vấn đề gì chứ." Thịnh Diễn cảm thấy mình không thể bị một giấc mơ kỳ cục làm ảnh hưởng được, nhân lúc còn có thể tự tay săn giết ma cà rồng để chứng minh mình tuyệt đối không có cái ý nghĩ không nên có kia, cho nên nghiêm mặt cầm trang bị của thợ săn ma cà rồng đi vào thay đồ.

Tần Tử Quy lại chỉ sờ sờ vị trí nối liền giữa vai và cổ.

Là vị trí hấn định cần xuống hôm đó.

Tần Tử Quy híp mắt lại lần nữa, sao hấn lại cảm thấy người nào có càng lúc càng không thích hợp.

Không thích hợp đến mức khiến hấn muốn làm gì đó thăm dò một chút.

Nghĩ nghĩ, Tần Tử Quy cũng chậm rãi đi theo vào phòng thay đồ bên cạnh Thịnh Diễn.

Mặc áo sơ mi trắng và áo choàng đen của ma cà rồng vào, lúc soi gương đeo nơ lên tự nhiên Tần Tử Quy nhớ ra có lần Thịnh Diễn từng giận đối với

hắn chỉ vì có bạn nữ đặt ảnh hắn mặc áo sơ mi trắng làm hình nền.

Cậu nói hắn không được phép mặc áo sơ mi trắng.

Cậu còn nói hắn đẹp trai đến mức khó chịu.

Hôm đó sau khi suýt bị cắn, sáng hôm sau Thịnh Diễn tỉnh dậy rất không ổn, nghe thấy chữ cắn là sững cổ lên, lại còn không cho hắn mặc áo màu đen.

Hơn nữa hình như Thịnh Diễn có vẻ rất thích nốt ruồi trên cổ hắn.

Cho nên Tần Tử Quy không thất nỡ nữa, tháo nó ra rồi gỡ vách ngăn trong phòng thay đồ: "Thịnh Diễn."

Bên cạnh truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn của thiếu niên: "Gì?"

"Nơ của tôi bị lỏng không tự chỉnh được, cậu sang xem giúp tôi với."

Tần Tử Quy nói xong thì tiện tay cởi luôn mấy cái cúc áo sơ mi, nghiêng người dựa vào vách ngăn, quần áo lả lơi, tư thế trêu người, còn để lộ nốt ruồi mà Thịnh Diễn muốn cắn nhất.

Dù sao đối với trai thẳng, thế này không được coi là lấy sắc dụ người.

*

Hết chương 37.

Chương 38

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Bộ não của trai thẳng không quanh co lòng vòng như chú chim nào đó, đâu nghĩ được nhiều đến vậy.

Dù sao Thịnh Diễn nghe thấy thế thì chỉ thấy người này vụng về: "Anh ngốc hả, ngay cả nơ cũng không biết thắt."

Nói xong thì cứ thế đẩy cửa phòng thay đồ của Tần Tử Quy ra.

Rồi khựng người tại trận.

Tần Tử Quy đang dựa vào vách ngăn, vạt áo sơ mi được sơ vin trong quần dà màu đen, hai chân thẳng tắp phô ra dáng người vai rộng eo hẹp, cúc áo cũng bị cởi xuống dưới xương quai xanh để lộ cẳng cổ thon dài và bờ xương lạnh lùng, nơ được cầm trong tay thông xuống dưới.

Không phải là dáng vẻ nghiêm túc tỉ mỉ cầm dục sạch sẽ thường ngày, trái lại còn mang theo cảm giác khác đây...

Gợi tình.

Vốn từ vụng của Thịnh Diễn có hạn, chỉ có thể nghĩ ra chữ này để bình luận.

Nhưng anh gợi tình của anh, tôi thẳng của tôi.

Cậu sẽ không bị vẻ đẹp của một người con trai cám dỗ đâu.

Nghĩ đoạn Thịnh Diễm nghiêm mặt lấy nơ từ tay Tần Tử Quy ra trông lên cổ hần.

Kết quả tầm mắt lại rơi xuống nốt ruồi nhỏ bên cổ Tần Tử Quy, sau đấy một vài ký ức không hay lắm nháy mắt trào dâng.

Thịnh Diễm: "..."

Răng cậu lại ngứa rồi.

Tần Tử Quy thấy động tác của cậu dừng lại thì cúi xuống nhìn theo tầm mắt cậu, biết rõ còn hỏi: "Sao thế?"

Do chênh lệch chiều cao nên khi hai người đứng mặt đối mặt, hơi thở Tần Tử Quy vừa hay rơi vào bên tai Thịnh Diễm, nốt ruồi nhỏ trên người kia cũng di chuyển theo yết hầu như khiêu khích Thịnh Diễm.

Cho nên tai Thịnh Diễm ngứa, răng cũng ngứa, không chỉ ngứa mà còn cảm thấy phồng thay đồ này nóng phát hoảng.

Thật sự là phiền chết mà.

Thịnh Diễm cắn răng túm lấy hai đầu nơ dùng sức kéo: "Không sao, chỉ là thấy anh hơi bị phiền đấy, bao lớn rồi mà còn bắt người ta phải thất nơ cho."

Hoá ra khi một số người cảm thấy khó chịu thì sẽ đổ tai.

Tần Tử Quy ỷ vào chiều cao của mình nhìn phản ứng của Thịnh Diễm không sót một chút nào, đoạn thản nhiên nói: "Ừm, không có gì thì tốt, tôi thấy cậu cứ nhìn chăm chăm vào cổ tôi còn tưởng là cậu lại muốn cắn."

Shhh-

Vì Thịnh Diễm dùng nhiều sức quá nên dây nơ bị cột thành nút chết.

Tần Tử Quy nhìn vành tai đỏ rực của Thịnh Diễn, khé nhướn lông mày:
"Sao? Bị tôi nói trúng à?"

"Nói trúng cái rắm." Thịnh Diễn luống cuống tay chân bắt đầu tháo cái nút chết kia, "Tôi có phải chó đâu, đương nhiên lại đi cắn anh làm gì?"

"Các loài động vật thường hay cắn liếm nhau để thể hiện sự thân mật với đối phương, con người cũng không ngoại lệ." Tần Tử Quy nói nhẹ bằng như một nhà khoa học thật sự.

Khiến Thịnh Diễn nhớ lại giấc mơ không đúng đắn đêm đó.

Thân mật cái gì, yêu thích cái gì chứ, chả bao giờ có chuyện đấy.

Chẳng qua chỉ là vì Tần Tử Quy không cho cậu ăn cổ vịt nên mới ghen hổng thôi.

Thịnh Diễn giả vờ bình tĩnh tiếp tục tháo nơ, cố gắng tháo xong sớm để chuồn, nhưng càng sốt ruột lại càng lóng ngóng, cái nút kia tháo thế nào cũng không ra.

Nhưng muốn tháo nơ thì phải nhìn vào cổ Tần Tử Quy, mà cứ nhìn vào cổ Tần Tử Quy thì cậu lại phát hiện không chỉ yết hầu có nốt ruồi kia mê người, ngay cả xương quai xanh cũng rất thu hút.

Bờ xương hiện ra rõ ràng, rất muốn cắn.

Giống như xương quai xanh vịt ấy.

Hơn nữa Tần Tử Quy cứ nói chuyện bên tai cậu khiến vành tai cậu ngứa ngứa không thôi, khó chịu muốn chết.

Thịnh Diễn nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa thế là đẩy Tần Tử Quy vào tường, hung hăng: "Đừng lộn xộn, cũng đừng nói chuyện nữa, nếu không bị nơ siết chết thì đáng đời anh!"

Tần Tử Quy cao 1m87 chùng như vô cùng yếu đuối bị Thịnh Diển đẩy vào tường, rồi bị người ta bạo lực cổ vẫn bình chân như vại: "Sao vành tai cậu đỏ thế?"

"Ai đỏ? Anh không nghe thấy tôi nói gì à?" Thịnh Diển vọt chết vẫn còn cứng miệng, bắt đầu gây sự vô lý.

Tần Tử Quy đành khuất phục dưới dâm uy của ngón tay đang gõ vào mồm mình.

Thịnh Diển nhìn vào gương Tần Tử Quy đang bị mình hung hăng dí vào góc tường, quần áo thì lộn xộn, cổ áo còn bị vạch ra rộng hơn lúc cậu mới vào, vẻ mặt cậu cũng không hung dữ như cậu nghĩ, chẳng những không dữ mà vành tai lẫn cổ đều đỏ bừng, nhìn qua giống như là...

"Sao, đừng nói là thẹn thùng đấy nhé?" Tần Tử Quy nói trước một bước.

Thoáng cái Thịnh Diển chỉ cảm thấy Tần Tử Quy đang tìm chết.

Thẹn thùng?

Nực cười, sao cậu lại phải thẹn thùng, lại còn thẹn thùng trước mặt Tần Tử Quy? Hấn cũng chả phải...

"Có phải thật ra cậu cũng không thẳng đến mức đấy đâu nhỉ?"

Lần thứ hai Tần Tử Quy nói nhẹ bằng nhưng chẳng khác nào một quả bom hạng nặng.

Thế là Thịnh Diển nổ tung luôn: "Tần Tử Quy! Anh nói ai không thẳng hả? Anh đừng có mà tự cao tự đại! Gay bọn anh lúc nào cũng tự cho mình là nhất à? Tôi là trai thẳng! Cho dù anh có đẹp như thần tiên thì tôi cũng không có gì đó với anh đâu nhé! Anh hiểu không hả?"

Nói xong cũng mặc kệ nơ trên tay chưa được gỡ xong đã nóng nảy kéo lung tung vài cái, sau khi dùng bạo lực kéo hết ra thì nhét vào tay Tần Tử Quy rồi

xoay người vội vã rời đi.

Trang phục của thợ săn ma cà rồng trên người cậu rất cuốn hút.

Tần Tử Quy dựa vào tường, từ tốn bình luận một câu: "Bộ quần áo này mặc vào, có vẻ eo cậu cực kỳ nhỏ."

Vốn Thịnh Diển đang đi đến là lãnh khốc, nghe thế thì trực tiếp lão đảo một cái.

Tần Tử Quy lại cúi đầu cười.

Tự mình sửa sang lại quần áo xong rồi đi ra ngoài.

Vừa hay gặp Trần Du Bạch đi đến, thấy hắn thì hỏi: "Cậu với Thịnh Diển lại cãi nhau à?"

Tâm trạng Tần Tử Quy coi như không tệ: "Không."

Trần Du Bạch không hiểu cái gì: "Hai cậu không cãi nhau thế sao Thịnh Diển lại như ăn phải thuốc súng thế, mặt mày đỏ bừng, tôi mới hỏi có cậu đã bị cậu ấy mắng một trận."

Tần Tử Quy không trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn Trần Du Bạch: "Cậu cảm thấy đáng về tôi thế nào?"

Trần Du Bạch đánh giá từ trên xuống dưới một vòng, bình luận: "Rất đẹp trai, nhưng so với tôi thì kém một chút, sao thế?"

"Vậy nếu ai đó nói cậu không thẳng thì sao?" Tần Tử Quy lại hỏi.

Trần Du Bạch nghe thế thì ôm vai Tần Tử Quy, cười cà lơ phớt phơ rồi hồn nhiên bảo: "Cái này cũng bị cậu nhìn ra à? Vậy tôi cũng không giả vờ nữa, thế nào lão Tần, nể tình tôi thăm mếm cậu nhiều năm, tối nay mời tôi bữa cơm nhé?"

Quả nhiên, đây mới là phản ứng bình thường của trai thẳng bình thường, chỉ đùa giỡn cho qua chuyện thôi.

Còn một số người nào đó dường như nhạy cảm, phản ứng hơi quá rồi.

So với chán ghét thì giống như trốn tránh hơn.

Chỉ sợ không ép buộc nữa thì có lẽ cậu ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ đối mặt với chuyện này.

Tần Tử Quy nhìn theo hướng Thịnh Diễn rời đi, híp mắt lại rồi lơ đãng hất tay Trần Du Bạch trên người mình xuống: "Đừng động tay động chân, nhìn lại hành vi của mình một chút, nếu không coi chừng bị đánh."

Nói xong thì chậm rãi đi ra ngoài.

Để lại Trần Du Bạch: "?"

Bị ai đánh? Nhân duyên của y tốt như thế, ai lại đi đánh chứ?

Trần Du Bạch không tin lời tà đạo, nhất định một hai phải kề vai sát cánh với Tần Tử Quy.

Vừa mới đi qua góc tường đã thấy Thịnh Diễn và Lâm Khiển đag thử súng, cao hứng định chào hỏi, kết quả vừa mới giơ tay lên đã bị "bóp" một cái, chỗ nào đó trên người bị ăn quả đắng.

Cúi đầu nhìn, một viên đạn bắn trúng tim y, một màu đỏ tươi loang lổ trên quần áo.

"Xin lỗi, bắn lệch."

Thịnh Diễn coi như không có gì xảy ra cất súng lại, nhưng trên mặt chẳng có chút xíu ý tứ xin lỗi nào.

Nói xong thì nghiêng đầu nói với nhân viên: "Súng không có vấn đề gì, chỉ

bắn chơi thôi."

Trần Du Bạch: "??"

Y khiếp sợ nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy lạnh nhạt vô tình vút tay y trên người mình xuống: "Đã bảo cậu rồi đừng có mà động tay động chân không chừng bị đánh đấy, cậu lại không nghe."

Trần Du Bạch: "???"

Y trêu chọc ai à?!

Y không hề trêu chọc ai, chủ yếu là do Tần Tử Quy.

Thịnh Điển mặt đỏ tai hồng đi từ trong phòng thay đồ ra, chỉ cảm thấy Tần Tử Quy gần đây đúng là có hơi thiếu đánh, ba cái thứ không biết xấu hổ cũng dám nói, mấy thứ đùa giỡn quá trớn cũng dám bày.

Cậu, Thịnh Điển, chính là một người đàn ông trai thẳng sắt thép, sao cậu lại có thể có ý đồ tà đạo gì với người mình coi là anh trai hơn mười năm qua được?

Rõ ràng là do Tần Tử Quy cong gặp ai cũng thấy cong.

Hôm nay không dạy hấn làm người, chỉ sợ hấn không biết được toàn bộ hai hộ gia đình tầng 26 không biết ai mới là người làm chủ thật sự!

Đến lúc lấy được súng, Thịnh Điển đã nghĩ ra nên bắn chết Tần Tử Quy như thế nào.

Nhưng vì an toàn và hiệu quả trò chơi, súng không phải súng thật gì, độ chính xác có vấn đề, đạn cũng không phải đạn xịn mà là đạn bột màu. Sau khi Thịnh Điển thử hai phát súng thì hướng vào phòng thử đồ, lên nòng nhắm bắn.

Tần Tử Quy vừa vắn xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Rồi cậu không chút do dự "pặc" một tiếng bóp cò.

Rồi Trần Du Bạch bị bắn trúng tim.

Trước mặt bao nhiêu người, choàng vai bá cổ còn ra thể thống gì!

Gay mấy người có thể thu liễm một chút không hả!

Thịnh Điển cảm thấy chiêu này của mình gọi là giết gà dọa khỉ.

Tần Tử Quy cảm thấy chiêu này của Thịnh Điển gọi là bài trừ dị loại.

Lâm Khiển cảm thấy chiêu này chỉ đơn thuần là tranh giành tình cảm.

Chỉ có Trần Du Bạch cảm thấy đúng là hoạ vô đơn chí mà!

Đang định đấu tranh thì chị nhân viên đã đứng trước sảnh lớn cầm loa hô: "Mọi người yên tĩnh nào, yên tĩnh, thợ săn ma cà rồng và ma cà rồng chia làm hai bên cùng tập hợp, tôi sẽ thông báo quy tắc trò chơi cho mọi người một chút."

Thế nên lại nghẹn lời về.

Cảnh tượng rất nhanh đã yên tĩnh lại, chị nhân viên cũng hắng giọng đi thẳng vào vấn đề.

"Chào mọi người, hoan nghênh mọi người đến với lâu đài cổ trong hoạt động mùa hè nhiệt tình của chúng tôi, hoạt động lần này của chúng tôi chính là trò chơi đối kháng CS cosplay người thật, hai mươi cặp chơi "tình nhân" ở đây sẽ lần lượt vào vai ma cà rồng và thợ săn ma cà rồng, vậy thì sau đây tôi sẽ cho mọi người biết các quy tắc cơ bản."

"Đầu tiên tôi sẽ nói một chút về bối cảnh câu chuyện. Câu chuyện xảy ra ở

châu Âu vào thế kỷ 14, ma cà rồng hoành hành ngang ngược nên thợ săn ma cà rồng cũng từ đó ra đời, hai phe này đánh đến không chết không ngừng, vậy nên hôm nay chính là vòng quyết thắng bại cuối cùng."

"Quy tắc thắng bại của hoạt động lần này sẽ chia ra làm hai chế độ. Một loại là PK giữa các bên, nếu một bên người chơi bị đào thải toàn bộ thì những người còn lại của bên kia sẽ thắng lợi, sẽ nhận được giải thưởng lớn của chúng tôi. Loại kia là tìm trứng ẩn, cần người chơi tự mình tìm kiếm, người thắng sẽ được ban tổ chức chặng giải thưởng độc quyền của hoạt động Mùa hè nhiệt tình lần này."

"Quy tắc loại cụ thể như sau, mỗi thợ săn ma cà rồng được trang bị một khẩu súng và 10 viên đạn màu, khi bắn trúng cơ thể ma cà rồng nhưng không bao gồm tứ chi thì sẽ loại ma cà rồng ngay tại chỗ. Ma cà rồng cần tìm được cây thánh giá có tên của thợ săn ma cà rồng trong lâu đài, khi đọc tên người đó lên thì có thể loại được thợ săn, còn nếu thợ săn ma cà rồng có vũ khí bị ma cà rồng tiếp cận cận cận lên cổ thì cũng sẽ trực tiếp bị loại."

"Về phần chế độ ẩn nấp và manh mối liên quan cần người chơi tự mình khám phá trong lâu đài rộng 3000m vuông này, nếu có thắc mắc thì nhân viên đóng vai thi thể của chúng tôi luôn sẵn sàng giải đáp cho mọi người."

"Thời gian tổng cộng hai giờ, nếu sau hai giờ không có bên nào bị loại hoàn toàn, cũng không ai có thể thắng game ẩn thì toàn bộ người chơi đều thất bại, không có giải thưởng."

"Nếu không còn thắc mắc nào, vậy thì ma cà rồng có thể ẩn nấu trước, sau hai phút thì thợ săn ma cà rồng có thể chính thức vào sân, thời gian đếm ngược cũng sẽ chính thức bắt đầu."

"Sao lại còn vụ cản người?" Nhân viên vừa dứt lời Thịnh Diễn đã bắt mẫn nhíu mày.

Tần Tử Quy bình thản giải thích: "Rất bình thường, tôi đoán không chỉ có cản người, nhất định còn có cơ chế ẩn khác, dù sao đây cũng là trò chơi theo chủ đề tình nhân."

"Tình nhân mà lại cắn tới cắn lui?" Thịnh Diễm cảm thấy mình và chữ "cắn" đúng là có thâm thù đại hận.

Phản ứng của cậu quá mức kịch liệt, nên Trần Du Bạch cũng không nhịn được nghiêng đầu: "Vợ chồng nhỏ nhà người ta cắn cổ là chuyện bình thường mà, không phải người yêu thì cũng chẳng ai ta đi cắn đâu."

Cậu mới là vợ chồng nhỏ!

Cả nhà cậu đều là vợ chồng nhỏ!

Nghĩ đến mấy ngày gần đây Tần Tử Quy đều bắt nạt mình cùng với cảm giác phiền lòng kỳ quái kia, Thịnh Diễm trực tiếp lên nòng: "Cắn thì cắn, tôi cũng chẳng sợ. Hơn nữa đàn ông đàn ông phải nói chuyện bằng súng chiến, các cậu cứ chờ chết đi!"

Tần Tử Quy gật đầu: "Ừm cậu nói đúng, đàn ông chân chính thì không sợ hãi, hoan nghênh săn giết."

Này thật đúng là khiêu khích trắng trợn!

Thịnh Diễm đang định nói lời ác độc thì Tần Tử Quy đã đưa tay vén tóc cậu: "Nhưng vẫn phải chú ý an toàn trước nhất."

Giọng siêu trầm kết hợp với động tác vuốt tóc, double bạo kích.

Hệ thống ngôn ngữ của Thịnh Diễm đang định nói lời chua ngoa cứ thế bị đình chỉ.

Sau đó Tần Tử Quy được nhân viên dẫn vào trước, coi như chẳng có gì xảy ra mà rời khỏi hiện trường.

Để lại người đàn ông chân chính sau khi bị khiêu khích là Thịnh Diễm cắn răng quay đầu nhìn Lâm Khiển: "Cậu nói xem, có phải vừa nhìn đã biết tôi là trai thẳng không?"

Lâm Khiển vừa mới được ăn một bát cơm chó đầy lù cảm thấy cậu có hiểu lầm gì đó về bản thân rồi, nhưng xuất phát từ lo lắng cho sự an toàn của mình nên vẫn cười rất lễ phép: "Cậu vui là được. Dù sao tôi cũng hy vọng các cậu tốt nhất đừng có mà diễn vở kịch người quý tình chưa dứt là được."

"Không thể nào." Thịnh Diễn cầm súng lên, lãnh khốc vô tình, "Cậu không hiểu được ham m/uồn thắng bại của con trai đâu."

Thịnh Diễn đúng thật là một người có khát vọng chiến thắng rất mạnh.

Khoảnh khắc cậu cầm súng tiến vào lâu đài, khí chất cả người nhảy mất thay đổi.

Nếu nói bình thường Thịnh Diễn chỉ là một đại thiếu gia lười biếng tùy hứng thì khi cầm súng lên, cậu liền trở thành một thợ săn chân chính.

Cảnh giác, nhạy bén, phản ứng mau lẹ hung hăng, nhưng vẫn rất bình tĩnh.

Phối với ánh sáng ảm đạm của toà lâu đài cổ cùng với nhạc nền âm u, cả chiếc mũ đen trên người, nhìn qua cậu mang lại cảm giác nguy hiểm mà đầy quyến rũ.

Hơn nữa áo gió màu đen bao lấy thắt lưng khiến cho đôi chân của cậu trở nên rất dài, mà vòng eo cũng rất nhỏ.

Đúng là một anh chàng đẹp trai.

Đáng tiếc cô chỉ dám nhân lúc không có Tần Tử Quy ở đây để lén lút hoa si một chút thôi.

Nhưng trong lâu đài lớn như vậy đã vang lên rất nhiều tiếng đạn, Thịnh Diễn vẫn chưa bắn phát nào, chỉ có khí thế mạnh bùng bùng mà vẫn chưa ra tay.

Lâm Khiển trốn sau lưng cậu, không nhịn được hỏi nhỏ: "Anh, sao lại không nổ súng thế? Anh yên tâm đừng sợ không đủ đạn, em gái đây cho anh tất."

Thịnh Diễn thật sự không biết Lâm Khiển đường đường là một cô gái xinh đẹp sao lại có tế bào hài hước kỳ cục thế, cậu chỉ đành cầm súng áp sát góc tường, nhỏ giọng đáp: "Loại súng này tốt hơn súng đồ chơi một chút, mỗi viên đạn khi bắn đều phát ra tiếng, còn phải kéo cò lên nòng, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất thì cũng cần 5 giây mới có thể bắn được phát tiếp theo. Cả toà lâu đài này chỗ nào cũng là gian phòng lẫn hành lang, bắn phát đầu không trúng thì trong lúc đợi bắn phát thứ hai ma cà rồng đã trốn rồi, như thế chẳng khác nào tiêu hao đạn vô ích, đạn mà không còn thì chỉ có thể chờ chết."

Cho nên dù nhìn bề ngoài là thợ săn chiếm quyền chủ động, nhưng trên thực tế lại đang kiểm tra kỹ thuật của họ.

Ít nhất Thịnh Diễn có thể tin rằng, loại súng này mà cho những người chưa từng động vào súng bao giờ, bắn xong 10 viên đạn thì cũng chưa chắc có thể bắn trúng được 1 người.

Hướng chỉ những người đó ngay từ đầu đã giơ súng lên công kênh như vậy, liều mạng truy đuổi đối phương, ngoại trừ tiêu hao sức lực và đạn ra thì cũng không hề có ích.

Lâm Khiển nghe xong câu trả lời của cậu thì lại hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

"Ôm cây đợi thỏ." Thịnh Diễn trả lời ngắn gọn, "Lâu đài này có tổng cộng ba tầng, nếu họ muốn tìm cây thánh giá thì nhất định phải lên tầng."

Dứt lời đã có tiếng bước chân truyền đến, Thịnh Diễn ló người sát từ góc tường ra, giơ súng lên nhắm bắn bóp cò, trong nháy mắt có âm thanh phát ra rồi cậu lại áp sát tường lần nữa.

Sau đó trong lâu đài đã vang lên âm thanh có người bị loại.

"Ma cà rồng XXX bị người chơi Thịnh Diễn bắn chết ở cầu thang bên trái tầng một lâu đài. Số lượng ma cà rồng hiện tại là 19, số lượng thợ săn còn

lại là 20..."

"Đậu xanh." Nghe được thông báo này, Lâm Khiển không nhin được văng tục, "Sao thông báo lại còn làm lộ cả vị trí của chúng ta nữa thế, bây giờ mình có cần tìm chỗ mới không?"

"Đi sang cầu thang bên phải." Đột nhiên Thịnh Diễn nói to hơn, nhưng người lại dán sát vào bờ tường trong bóng tối không nhúc nhích, giơ tay chỉ cậu rồi chỉ vào Lâm Khiển rồi lại chỉ ra xa.

Lâm Khiển hiểu ý cậu, cố ý rầm rầm chạy tạo ra động tĩnh lớn.

Trên cầu thang đã truyền đến nhiều âm thanh: "Họ hình như đổi chỗ rồi, nhất định không thể tưởng tượng được chúng ta lại dám đi từ chỗ này sang, suy đoán này của chúng ta quả nhiên..."

Bằng—

Pằng pằng—

Còn chưa dứt lời, hai người đã bị bắn hạ.

Lúc người đầu tiên bị bắn thì người còn lại đã xoay người chạy lên trên, nhưng bị Thịnh Diễn chống lan can nhảy lên hai bước đuổi theo, rồi bắn thêm phát nữa trực tiếp hạ gục.

Nhìn cậu chạy từ xa về, Lâm Khiển không nhin được giơ ngón cái: "Anh, trâu bò quá đi!"

Thịnh Diễn lên đạn: "Cũng tạm."

Nhưng vì góc hành lang thật sự quá hẹp, ánh sáng cũng mờ mịt mà súng lại không chất lượng lắm. Bình thường Thịnh Diễn quen dùng súng lục chứ không phải súng trường, cho nên có 2 lần chỉ bắn vào tứ chi không bắn trúng người.

Nhưng vẫn dựa vào thành tích dùng 8 viên đạn loại 6 người vững vàng đứng đầu bảng thợ săn.

Lâm Khiển cũng tùy cơ ứng biến, dưới sự chỉ đạo của Thịnh Diễn bắn 6 viên đạn loại được 2 người.

Còn những thợ săn khác đã tiêu hao hết số đạn ban đầu, từng người một bị loại hoặc chỉ có thể ngồi chờ chết.

"Làm sao bây giờ, bây giờ còn những 7 ma cà rồng mà chỉ còn 4 thợ săn thôi."

Vừa dứt lời thông báo đã vang lên: "Ma cà rồng XXX và thợ săn XXX cùng đồng quy vu tận."

Lâm Khiển: "..."

Được rồi, bây giờ còn 3 thợ săn và 6 ma cà rồng.

Ý thức được điều này, Lâm Khiển trực tiếp lấy toàn bộ đạn còn lại trong túi mình đưa cho Thịnh Diễn: "Tôi chỉ để lại 1 viên trong hộp đạn cho mình thôi, còn lại cho cậu hết, bây giờ chỉ có dựa vào cậu mới có thể thắng được."

Thịnh Diễn không từ chối.

Bây giờ họ có tổng cộng 6 viên đạn, mặt khác số đạn của thợ săn còn lại có lẽ nhiều nhất cũng chỉ có 2, nhưng muốn giết 6 người kia thì tỷ lệ thắng rất không khả quan.

"Có điều cậu nói xem, còn ít người như vậy mà sao chúng ta vẫn chưa gặp được Tàn Tử Quy với Trần Du Bạch nhỉ?" Lâm Khiển vừa dùng súng mở một vừa phòng vừa hỏi.

Thịnh Diễn lạnh lùng: "Rất bình thường."

Cậu và Tàn Tử Quy quá hiểu nhau, từ nhỏ đã cùng nhau chơi biết bao nhiêu

trò, đối phương chơi theo phong cách gì thủ phaps gì suy nghĩ gì đều rõ như trong lòng bàn tay, cho nên trong tiềm thức có lẽ đã né đối phương đi.

Ngược lại cậu càng thấy có 1 điểm kỳ lạ hơn: "Sao thợ săn lại bị loại nhanh như thế, theo lý thuyết lâu đài này lớn vậy mà đối phương vẫn luôn bị truy đuổi, chẳng có lý nào lại tìm được cây thánh giá nhanh vậy cả."

Vừa dứt lời phía đối diện đã có 4 tên đàn ông cao to vọt ra: "Các anh em mau lên! Họ không có đạn, cần đi!"

"???" Thịnh Diễn nhìn mấy người to cao vạm vỡ kia xông tới mà khiếp sợ.

Cái đcm?

Sao lại có cả kiểu này nữa?

Cậu còn đang nghĩ sao thợ săn lại bị loại nhanh thế, thì ra có người dùng cách kia để cản người à? Sao lại ghê thế? Mấy người không sợ tôi ba ngày chưa tắm ư?

Thịnh Diễn phản ứng theo bản năng bắn một phát đạn giết chết một người.

Nhưng thời gian lên đạn cũng đủ để ba người còn lại xông đến cản chết cậu.

Thắng thua bây giờ không còn quan trọng nữa, nhưng nếu bị ba người này cản, vậy đời này cậu sẽ không để họ sống bước ra khỏi đây!

Thịnh Diễn xoay người bỏ chạy.

Lâm Khiển nhìn thấy ba người kia chạy qua phía mình, còn nói cái gì mà: "Nữ thì thôi không cản, nếu không lại bảo ức hiếp cậu, đi cản anh đẹp trai kia đi."

Lâm Khiển nghe mà sợ ngây người.

Mấy anh cản anh đẹp trai không phải cũng là ức hiếp người ta à?

Đến khi cô nàng phản ứng lại lập tức giơ súng lên bắn vào sau lưng mấy người kia, kết quả tốc độ di chuyển của đối phương quá nhanh, không cản thận bắn trật.

Vốn dĩ cô còn muốn bắn tiếp nhưng khi sờ vào túi mới nhớ ra mình đã đưa cho Thịnh Diễn hết rồi, vậy nên chỉ có thể tự ra dấu chữ thập cầu nguyện cho Thịnh Diễn, xong xuôi thì chạy về hướng ngược lại.

Sợ quá đi mất, cô đuổi theo cũng không bảo vệ được Thịnh Diễn từ miệng ba người kia được, chỉ có thể đi tìm cây thánh giá có tên mình và Thịnh Diễn, nếu có thể tìm được giấu trên người mình thì còn có thể sống lâu thêm chút.

Còn nếu không thì cùng lắm gặp Tần Tử Quy cũng được, nếu không vợ hẳn bị người ta cắn mất!

Nội tâm Lâm Khiển gào thét điên cuồng chạy trốn trong lâu đài.

Còn Thịnh Diễn bên kia đang điên cuồng chạy trốn, vừa nạp đạn vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Cậu, Thịnh Diễn, ông vua trường bắn.

Cậu đã bao giờ rơi vào tình cảnh này đâu?

Phàm là khẩu súng lục trong tay cậu lúc này thì ba tên kia đã hồn về tây thiên lâu rồi!

Nhưng hết lần này đến lần khác trong tay cậu lại là khẩu súng gỗ rách nát, thế cũng thôi đi, hộp đạn lại còn bị kẹt lại, chờ đến khi vất vả lắm cậu mới chạy đến góc tầng 3 tạm thời cất đuôi được mấy người kia rồi dùng sức vỗ một cái thì mấy viên đạn mới lặn ra.

Cách đó không xa lại truyền đến tiếng gào rú của đám người điên: "Anh em nhanh lên cắn chết anh đẹp trai đấy đi! Đó là nhiệm vụ của ma cà rồng

chúng ta!"

Có ma cà rồng nào như mấy người không?

Sau khi có đối tượng so sánh, ba cái ý nghĩ mông lung khi nhìn thấy Tần Tử Quy là ma cà rồng của Thịnh Diễn cũng đều tan biến.

Cậu muốn trừ hại cho dân.

Thịnh Diễn nghĩ rồi cắn răng, giơ súng lên định cá chết lưới rách.

Kết quả một giây trước khi ba ma cà rồng điên cuồng kia đuổi đến, Thịnh Diễn vừa giơ súng lên đã bị túm cổ tay kéo vào phòng, rồi lại bị kéo vào trong cửa tủ chật hẹp.

Trong bóng tối, tay trái cậu bị giam cầm gắt gao trên vách tủ.

Cùng lúc đó, tay phải cậu giơ súng chạm vào ngực đối phương.

Tư thế đối kháng 1 - 1.

Hành động thiếu suy nghĩ một cái là chết ngay tức khắc.

Đối phương lại cúi người xuống mặc kệ họng súng của cậu, đôi môi ẩm áp phủ dưới vành tai cậu, hơi thở quen thuộc bao phủ cả người cậu mang đến cảm giác áp bách: "Cậu nổ súng, tôi cắn cậu, chúng ta cùng đồng quy vu tận, thế nào?"

Giọng nói lạnh lùng trời sinh không có chút ý tứ dụ dỗ nào nhưng chẳng hiểu sao vẫn mê hoặc lòng người như thế.

Nổ súng trong hoàn cảnh này thì sẽ bị lực cản trùng kích từ phía sau, bất kể là cậu hay Tần Tử Quy đều sẽ bị thương thật.

Thịnh Diễn biết lần này mình không chạy thoát nhưng cũng không muốn bị tên chó Tần Tử Quy này lấy cái đồng quy vu tận ra để vũ nhục, càng không

muốn nhận cái mũ "không thẳng đến mức đấy".

Cho nên cậu bóp cò ngựa cổ lên, hung hăng: "Bớt nói nhảm đi, ông đây tuân thủ quy tắc trò chơi, anh muốn cắn thì cắn, dù sao tôi cũng là trai thẳng, tôi cũng chẳng sợ... ừm..."

Thịnh Diễn còn chưa nói xong thì cổ áo sơ mi đã bị kéo ra, bên cổ bị người nào đấy cắn phập một cái.

Nháy mắt chân cậu mềm nhũn, bật ra một tiếng rên không thể kìm nén được, sau đấy bị một bàn tay khác vòng quanh thắt lưng đỡ lấy.

"Trai thẳng à, đừng kinh ngạc thế chứ."

*

Hết chương 38.

Chương 39

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad @miknao)

*

Tần Tử Quy đã nghĩ khi hắn cắn, chỉ cần Thịnh Diễm có chút xíu sự bài xích nào thì hắn sẽ lập tức dừng lại, hắn sẽ trở về với vị trí ban đầu, duy trì khoảng cách thoải mái nhất an toàn nhất mà Thịnh Diễm cảm thấy.

Nhưng khoảnh khắc khi hắn cắn xuống, rõ ràng hắn cảm nhận được người dưới thân mình mềm nhũn đi, tiếng rên rỉ trầm thấp kia cũng chẳng cách nào che giấu trong không gian nhỏ hẹp tối tăm này.

Giống như một lời mời.

Cho nên dù họng súng vẫn dí trước ngực, hắn vẫn cúi người thấp hơn dạng giữ lấy thắt lưng Thịnh Diễm, răng khê nghiền nát bên cổ cậu.

Người ấy có làn da mịn màng trơn trượt, sữa tắm có vị ngọt, cơ thể mềm nhũn không phản kháng.

Tần Tử Quy nhắm mắt lại, nghĩ đến dáng vẻ Thịnh Diễm đỏ bừng tai thì không nhịn được dùng nhiều sức hơn, giống như loài ma cà rồng tham lam hút máu.

Thịnh Diễm cũng không cảm thấy đau, cho dù có hơi đau thì cũng bị môi lưỡi người kia trêu chọc phát ngứa, hơi thở nóng bỏng phả ra gần động mạch khiến cảm giác kỳ lạ ấy chảy dọc toàn thân cậu.

Trong bóng tối, tất cả các giác quan được phóng đại vô hạn.

Tim cậu đập nhanh đến mức dần mất kiểm soát.

Nhưng không hiểu sao cậu lại không đẩy người nọ ra trước, như thể bản năng của cơ thể đang tận hưởng cảm giác này, giống như giấc mơ ngày đó.

Giấc mơ ngày đó.

Đến lúc nhớ ra cái này Thịnh Diễn mới đột nhiên hoàn hồn, nghiêng đầu khẽ vội nói: "Cẩn đủ chưa!"

"Không đủ, dù sao ở đây cũng không có ai giám sát." Tần Tử Quy từ từ rời khỏi cổ Thịnh Diễn, đầu lưỡi còn cố ý đảo qua vết răng có hơi sâu kia.

Thịnh Diễn run rẩy, chân lại mềm ra, nhưng khẩu súng trên tay lại phản ứng rất nhanh trực tiếp dí vào yết hầu Tần Tử Quy, nâng cằm hắn lên hung hăng: "Tần Tử Quy, anh đừng có làm bậy!"

Tần Tử Quy lần nữa đỡ lấy thất lưng cậu, giọng nói hình như còn vương chút ý cười: "Tôi nói tôi làm bậy lúc nào? Trai thẳng các cậu nghĩ gì trong đầu thế? Sao mới cần có cái đã không đứng vững rồi? Trai thẳng các cậu chỉ có chút bản lĩnh đấy thôi à?"

Cái gì gọi là có chút bản lĩnh đấy thôi à?

"Có bản lĩnh thì anh bị cần đi rồi biết!"

Thịnh Diễn nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

Tần Tử Quy quả thực không sợ chết: "Ừm được, vậy cậu cần lại thử đi."

"..." Thịnh Diễn không thể nhịn được nữa, "Tần Tử Quy! Rốt cuộc anh có biết xấu hổ không hả!"

"Không phải cậu là trai thẳng à? Sợ gì chứ?"

Tần Tử Quy cực kỳ lạnh nhạt, hơn nữa còn cố tình đẩy mâu thuẫn lên cao hơn.

Thịnh Diễn á khẩu.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Hay là cậu cũng không thẳng lắm?"

"Tôi thẳng!" Thịnh Diễn không đủ sức, nói nhỏ đi nhưng họng súng vẫn chúi về phía trước, "Nhưng dù tôi có thẳng cũng chẳng phải cái cớ để anh làm trò không biết xấu hổ như thế! Không phải anh thích Trần Du Bạch à? Chẳng lẽ anh không nên vì cậu ấy mà giữ mình trong sạch ư?"

Tần Tử Quy cảm nhận được họng súng đang dí chặt vào yết hầu mình, vươn tay cầm lấy để nghiêng sang bên cạnh, khẽ nói: "Tôi nói mình thích Trần Du Bạch lúc nào."

Cả người Thịnh Diễn khựng lại.

"Đúng là tôi thích con trai, nhưng người đó không phải Trần Du Bạch." Tần Tử Quy thu lại hết những trêu chọc vừa rồi, chỉ còn lại sự kiên định lạnh nhạt.

Bàn tay cầm báng súng của Thịnh Diễn bắt đầu đổ mồ hôi.

Tần Tử Quy có người mình thích rồi.

Nhưng người đó không phải Trần Du Bạch.

Vậy thì là ai?

Đáp án dường như chỉ còn cách một tầng giấy mỏng, cậu chỉ cần chọc thủng nó là có thể biết rõ rành rành.

Nhưng cậu không dám trêu chọc, không muốn trêu chọc, cũng không có thời gian trêu chọc.

Bởi vì một giây trước khi cậu nghĩ sâu hơn thì bên ngoài đã truyền đến tiếng âm ì: "Chính là ở đây! Cậu ta ở ngay đây! Tôi vừa mới nghe thấy tiếng động xong. Chắc chắn có người ở đây."

Nói xong thì cửa phòng bị đẩy ra, ngay sau đó là tiếng chân người.

Rồi cửa tủ bị mở ra, ánh sáng ủa vào.

Tần Tử Quy nghiêng người nhường vị trí, Thịnh Diễn ngắm súng bắn ngay vào người mở tủ, bắn trúng tim.

Trực tiếp bị loại.

Sau đó Tần Tử Quy trở tay cản một ma cà rồng khác định xông lên, trực tiếp áp đảo trên tường.

Thịnh Diễn nhân lúc này, trong vòng năm giây đổi đạn rồi bắn phát nữa vào người thứ ba định xông vào cửa, rồi xoay người một cái bảo Tần Tử Quy: "Nhường."

Tần Tử Quy ăn ý nghiêng đầu.

Pằng một tiếng.

Ma cà rồng thứ ba cũng chết ngay tại chỗ.

Sau đó họ nhìn Tần Tử Quy cũng mặc trang phục y mình: "???"

Có kẻ phản bội ư???

Ngay sau đó họ thấy có một quả dâu tây nhỏ trên cổ của thợ săn nọ.

"....."

Quả nhiên là có một kẻ phản bội.

Ba ma cà rồng tuy là một đám người cao lớn thô kệch nhưng không có nghĩa là họ chưa từng thấy qua thế giới rộng lớn, cũng không có nghĩa là họ không hiểu chuyện, cho nên sau một thời gian ngẩn im lặng không nói gì thì cùng nhau biến thành ba cỗ thi thể yên lặng bò đi, bạn gái ba người bị chính miệng họ cắn đang chờ họ về quỳ bàn giặt đây.

Mà sau khi bắn xong Thịnh Diễn mới phản ứng lại: "Không đúng, không phải tôi đã bị loại rồi à, thế thì tức là họ không bị loại."

"Ai nói cậu đã bị loại." Tần Tử Quy đi đến cài lại nút áo sơ mi cho Thịnh Diễn, che đi vệt đỏ mấp mờ kia rồi thản nhiên nói: "Không phải tôi đã nói là trong tủ không có camera sao."

Thịnh Diễn: "?"

"Không có camera thì nhân viên công tác sẽ không phát hiện, làm sao mà phán định được cậu đã bị loại hay chưa. Hơn nữa tôi cũng chỉ tùy tiện cắn thôi, cũng không nói là muốn loại cậu nên mới cắn." Tần Tử Quy nhẹ bẫng nói ra những lời không biết xấu hổ.

Thịnh Diễn quả thực muốn bắn hấn một phát.

Tần Tử Quy lại cài nút áo cuối cùng vào cho cậu: "Hơn nữa tôi đoán Trần Du Bạch chắc là sắp bị loại rồi."

Nói xong thì hệ thống đã thông báo: "Ma cà rồng Trần Du Bạch, ma cà rồng Vương Hâm, đồng quy vu tận."

Thịnh Diễn: "???"

Tần Tử Quy giải thích: "Trần Du Bạch tìm được 2 cây thánh giá cuối cùng nhưng bị sắc đẹp làm cho choáng váng đầu óc, định tự chui đầu vào lưới để bày tỏ lòng trung thành với Lâm Khiển, nhưng tôi cảm thấy Lâm Khiển chỉ là một sát thủ vô tình thôi."

Mặc dù họ không biết quá trình như thế nào, nhưng kết quả có vẻ là vậy.

"Vậy anh làm gì ở tầng 3 đây?"

Thịnh Diễn cảnh giác hỏi.

Tần Tử Quy trả lời rất tự nhiên: "Tôi tìm cây thánh giá của mình."

Nói cách khác, bây giờ còn lại 1 ma cà rồng là Tần Tử Quy và 2 thợ săn là cậu là Lâm Khiển.

Cậu còn một viên đạn cuối cùng và vẫn chưa bị loại.

Tần Tử Quy cũng chưa tìm được cây thánh giá của hắn.

Chỉ cần Thịnh Diễn bấm ra phát súng này thì bên thợ săn ma cà rồng sẽ giành thắng lợi.

Nhưng Thịnh Diễn làm thế nào cũng không bấm ra nổi.

Tuy đúng là cậu có thể không để ý đến an nguy của Tần Tử Quy mà nổ súng loại hắn, nhưng khi trước cậu không bắn thì giờ lại càng không.

Đừng nói là Tần Tử Quy cần cậu, chỉ dựa vào hành vi tàn sát vừa rồi của Tần Tử Quy với đồng loại để hỗ trợ cậu, cậu không thể làm được cái chuyện qua cầu rút ván này.

Thịnh Diễn dứt khoát ném súng xuống đất: "Thôi bỏ đi, tôi không ra tay được, anh tự đi tìm Lâm Khiển quyết thắng bại đi."

Nhưng ngay khi cậu ném súng xuống thì ánh sáng trong phòng bỗng vụt tắt.

"!!! Sao ở đây lại bị ma ám thế!!!"

Thịnh Diễn sợ tới mức nhảy giật lùi, Tần Tử Quy trực tiếp kéo cậu vào lòng.

Sau đó ánh đèn lại sáng lên biến thành màu tím quý dị, bên loa truyền đến giọng nữ rè rè: "Thợ săn trẻ và ma cà rồng, xin hãy cho chúng tôi biết vì sao hai người lại từ bỏ cơ hội giết chết nhau."

Thịnh Diễn đang ôm lấy tay Tần Tử Quy: "?"

Lại là cái trò gì nữa vậy?

Tần Tử Quy không hề cảm thấy ngoài ý muốn, lúc trước hắn đã từng nói, đây là một hoạt động chủ đề người yêu mà lại khiến người yêu ở hai phe khác nhau, mục đích cuối cùng đâu thể nào là khiến cho người yêu nhau người chết ta sống được.

Mà thắng lợi cuối cùng chính là thắng lợi của mỗi cặp chơi.

Nhưng trong lâu đài không có manh mối nào khác chỉ dẫn cơ chế ẩn nấp này kích hoạt thế nào, cái gì cũng giống như trúng màu hết thấy đều dựa vào vận may, thì ra lại là thế này.

Vì người yêu mà từ bỏ lập trường của mình, hẳn những câu chuyện tình lãng mạn phương Tây đều như thế.

Cho nên Tần Tử Quy thản nhiên đáp: "Vì cậu ấy chính là người tôi yêu sâu đậm."

Vừa dứt lời cái, Thịnh Diễn đã: "???"

Tần Tử Quy chơi nhập vai thế à?

Không đợi cậu mở miệng phủ nhận, giọng nữ thần bí đột nhiên biến thành nữ quý cười lớn: "Hahahaha, yêu ư, tình yêu chỉ là thứ không đáng nhắc tới mà thôi, tình yêu của các người có thể chịu được thử thách của thần tiên ma quỷ sao!"

Nói xong Thịnh Diễn cảm giác mặt đất bắt đầu rung động, quay đầu lại nhìn thì thấy thi thể do nhân viên đóng vai ở hành lang tự nhiên sống lại, chạy

như điên về chỗ họ.

"Mẹ kiếp! Tần Tử Quy! Không được nói lung tung! Anh còn sống sờ làm gì nữa! Chạy mau!" Thịnh Diễn kéo tay Tần Tử Quy rồi điên cuồng chạy xuống tầng hai.

Vừa đến tầng hai thì thi thể ở đây cũng nhao nhao sống lại.

Thịnh Diễn lại đêch phát nữa, lôi kéo Tần Tử Quy tiếp tục chạy xuống tầng một.

Kết quả trên đường đi xuống tầng một đã nhìn thấy một đồng thi thể chặn, Thịnh Diễn chỉ có thể kéo Tần Tử Quy tiếp tục chạy về phía không có người.

Không gian 3000m vuông tất cả đều là phòng với phòng, quanh co lòng vòng, sau đó còn có một đám cương thi, Thịnh Diễn chạy đến mức chân sắp gãy đến nơi, cảm thấy Tần Tử Quy đúng là Tần Tử Quy đúng là khắc tinh của mình.

Cả đời này Thịnh Diễn chưa từng thấy công viên giải trí nào trâu như thế.

Ai biết thì sẽ bảo đây là công viên giải trí, ai không biết thì còn tưởng cậu đang quay phim huyền huyền máu chó đấy.

Máu chốt chính là tính cách của Thịnh Diễn lại rất dễ hoà tan với thể loại trâu tre này, càng thế thì cậu lại càng không thể nào buông Tần Tử Quy ra, nắm chặt tay Tần Tử Quy càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh.

Đến khi nhìn thấy biển ghi "Lối ra" thì trong lòng cậu thầm vui vẻ, lôi kéo Tần Tử Quy chạy ù sang nhưng bị hai nhân viên công tác đóng vai phù thủy ngăn cản lại.

Đến lối ra rồi vẫn chưa hết à? Mấy người muốn giải trí đến chết hay gì?

Thịnh Diễn thật sự không chạy nổi nữa, khom lưng thở hổn hển, đang định nói đạo lý với chị gái phù thủy này.

Kết quả chị gái phù thủy này mở miệng một cái, giọng nữ phát thanh cũ vọng ra: "Thợ săn trẻ và ma cà rồng à, cậu nói cậu đến đây vì tình yêu, vậy thì nói cho tôi biết cậu đã sẵn sàng để nhận lấy thử nghiệm của hòn đá chân ái chưa?"

Giọng nói xa xăm mà thần bí, nhưng khi nhìn thấy bàn tay cậu và Tần Tử Quy vẫn nắm chặt lấy nhau thì trên mặt lại nở nụ cười hưng phấn đầy quý dị.

Thịnh Diễn: "???"

"Hòn đá chân ái nào?" Thịnh Diễn hỏi.

Nhân viên cố nhịn xuống sự phẫn khích khi cuối cùng cũng nhìn thấy một đôi người yêu đẹp trai còn sống, trầm giọng nói: "Hòn đá chân ái, đúng như tên gọi của nó, là để kiểm tra xem hai người có phải là tình yêu đích thực của nhau hay không. Chỉ cần hai người cùng đặt tay lên tảng đá rồi nhìn vào đối phương biểu đạt tình yêu, khi hòn đá chứng thực tình cảm của hai người thì có thể thắng lợi và nhận được phép màu từ phù thủy. Nếu thất bại chẳng những sẽ mất đi tất cả phần thưởng mà còn phải chịu trừng phạt rơi xuống nước. Tất nhiên, cậu cũng có thể lựa chọn giết người yêu của mình để lấy đi kho báu mà quý vương để lại."

Thịnh Diễn nhìn hòn đá chính là cái máy phát hiện nói dối thì không nhịn được hỏi: "Hai người xác định là chưa có đôi tình nhân nào chia tay vì trò này của mấy người à?"

Chị gái nhân viên chỉ vào tấm biển viết tay bên cạnh - Máy phát hiện nói dối nhập từ Taobao, không phán định điều gì, chỉ để giải trí.

TThịnh Diễn: "..."

Cũng rất trung thực.

"Có điều cơ bản tất cả những đôi tình nhân đi đến bước này đều sẽ qua,

chúng tỏ xác suất cái máy này chuẩn rất cao, anh đẹp trai thử một lần đi."
Chị gái phù thủy cười ngọt ngào.

Nếu như trước kia thì Thịnh Diễn có thể thử, dù sao cũng chỉ là một trò chơi chẳng có gì to tát, cũng đâu thể coi là thật.

Nhưng không biết vì sao, Thịnh Diễn cầm khẩu súng trong tay đột nhiên rất muốn lùi bước.

Loại trò chơi mất não này, không chơi cũng được.

Thịnh Diễn quay đầu định bảo Tần Tử Quy nổ súng bắn mình đi, nhưng mới quay đầu đã thấy Tần Tử Quy nhìn sang phù thủy: "Chứng minh thế nào?"

Chị gái phù thủy giải thích: "Chính là đặt tay lên hòn đá chân ái rồi nhìn nhau, nói là tôi yêu em, đèn xanh thì là thật, đèn đỏ là nói dối."

"Ừm biết rồi." Tần Tử Quy đáp một câu rồi đặt tay lên hòn đá, nhìn vào Thịnh Diễn rồi bình tĩnh nói: "Muốn thử xem cậu có yêu tôi không?"

Bất kể là ai khi nghe được những lời này đều sẽ cảm thấy chỉ là một lời đùa vì muốn thắng trò chơi nên mới nói ra.

Nhưng Thịnh Diễn bị người ấy nhìn thì chỉ muốn xoay người bỏ chạy.

*

Hết chương 39.

Chương 40

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Cậu cảm thấy nhất định Tần Tử Quy không hề có ý tốt đẹp gì.

Cậu cũng chả ngu, ai lại đi thử cái này?

Đèn đỏ thì thua.

Đèn xanh thì cứ gay lọ kiểu gì.

Tần Tử Quy đã cảm thấy cậu không thẳng lắm, nếu mà đèn xanh nữa thì đúng là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch.

Cậu, Thịnh Diễn, thợ săn ngẫu lòi nhất lâu đài.

Tay đã cầm súng, lòng đã vô tình.

Cho dù là phải quay đầu làm một trận với đám cương thi kia còn hơn là đứng đầu lòi lòi kéo kéo Tần Tử Quy làm ra cái trò ngốc nghếch nói tôi yêu anh.

Thịnh Diễn nghĩ thế nên trực tiếp lên nòng, định chết thật sáng khoái.

Nhưng Tần Tử Quy lại thản nhiên bảo: "Không muốn thử cũng không sao, dù sao tôi cũng không tìm được cây thánh giá của cậu, cậu cứ bắn một phát thì trò chơi cũng kết thúc, kiểu gì cậu cũng thắng."

Thịnh Diễn: "..."

Nghe có giống con người không?

Thịnh Diễn cậu là người sẽ làm ra loại chuyện đấy ư?

Nhưng cậu cũng không thể trực tiếp nói chuyện mình bị Tần Tử Quy cắn lúc trốn trong tủ được, nếu lỡ hai chị gái này muốn xem dấu răng...

Thịnh Diễn sờ sờ cổ mình, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì mà vành tai lại đỏ bừng lên.

Tần Tử Quy nhìn thấy, đoạn bảo: "Vậy nếu cậu không muốn bắn thì để cương thi kéo tôi lại cũng được."

"Sao có thể được!" Thịnh Diễn không chút suy nghĩ đã trực tiếp gạt đi. Đám cương thi kia được trang điểm quá kinh khủng, hơn nữa còn có vết máu, Tần Tử Quy lại thích sạch sẽ quay về đây nhất định sẽ khó chịu chết mất, ví dụ mà gặp phải cương thi nào háo sắc nhân cơ hội đây vậy bản hấn thì làm sao bây giờ.

Thịnh Diễn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

"Vậy cậu nói xem bây giờ phải làm sao."

Tần Tử Quy hỏi vô cùng kiên nhẫn, nhìn qua chẳng có chút xú tâm tư xấu nào.

Mới vừa hỏi xong thì đài phát thanh đã vang lên lần nữa: "Ba phút trước khi trò chơi kết thúc, nếu không phân ra thắng bại thì sẽ đóng tất cả các lối ra, ranh giới an toàn sẽ được thu hồi, người hầu của quý dữ sẽ nuốt chửng bạn không thương tiếc."

Thịnh Diễn: "..."

Đù má, không ngờ còn có cả thời gian.

Cậu quay đầu lại nhìn những cương thi xấu xí kia rồi lại nhìn Tần Tử Quy sạch sẽ xinh đẹp, quyết tâm cắn răng nói: "Thử thì thử, nhưng thể nào cũng là đèn đỏ, thua thì anh đừng trách tôi."

"Ừm, dù sao cũng chỉ là một trò chơi mà thôi."

Nhìn qua Tần Tử Quy thật sự là không hề gì.

Nhưng Thịnh Diễn thì ngược lại, cứ như trong lòng có quỷ vậy.

Thịnh Diễn chỉ đành hít sâu một hơi, mím môi đặt tay lên hòn đá bên cạnh.

Vậy nên đã đến cảnh mà các chị gái thích nghe nhất.

Hai người điều chỉnh để Tần Tử Quy và Thịnh Diễn đứng mặt đối mặt, vỗ tay một cái: "Được rồi, bây giờ mời ma cà rồng và thợ săn cùng nhìn vào mắt nhau thể hiện tình yêu chân thành nhất trong nội tâm mình với đối phương, chỉ cần đạt được chứng nhận tình yêu đích thực là có thể nhận được sự cứu chuộc chân chính."

Thật đúng là lời thoại đầy xấu hổ gì vậy.

Thịnh Diễn nhắm mắt lại, bắt đầu điên cuồng tự tẩy não mình.

Không phải yêu thật không phải yêu thật, chỉ là tình anh em chỉ là tình anh em.

Tình cảm trên đời này phong phú đa dạng như thế, cậu yêu bà nội, yêu bố mẹ, Tần Tử Quy cũng vậy.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, dù gì khi còn bé cậu còn từng ép Tần Tử Quy diễn vai vợ mình, câu này không phải chưa từng nói qua, chỉ là một trò chơi mà thôi, nói một câu cũng chả chết được.

Tẩy não xong, Thịnh Diễn hoàn thành công tác tâm lý cho mình, rồi mở mắt

nhìn Tần Tử Quy...choáng.

Ánh mắt Tần Tử Quy rất đen, hơn nữa còn có cảm giác lạnh lùng sâu thẳm, ngày thường giống như viên kim cương đen lạnh lẽo, nhưng bây giờ nhìn vào lại chỉ cảm thấy giống như trời đêm hè mệnh mông dẹt dàng vô tận.

Giống như là một ngày đẹp trời, che giấu đi hết thảy những ồn ã ban ngày, những bí mật cuộn cuộn kia cũng giấu đi cặn kẽ, chỉ khiến người ta cảm thấy thật trịnh trọng mà cũng rất đổi bao dung.

Sau đó, hắn dùng sự trịnh trọng và dịu dàng gần như vô vọng ấy nói:
"Thịnh Diễn, tôi yêu em."

Khoảnh khắc ấy Thịnh Diễn cứng người tại chỗ, đột nhiên quên mất hô hấp lẫn nhịp tim nên vận động thế nào.

Từ bé đến giờ cậu chưa bao giờ là người thiếu thốn tình yêu, cũng đã được nghe rất nhiều lời "yêu", nhưng cậu thấy chừng như tiếng nói "yêu" này không giống những người trước ấy.

Vì cậu cảm thấy, người trước mắt cậu như đang dựa vào màn đêm này để bộc bạch, cho dù không biết sau đêm nay sẽ như thế nào, sẽ có điều gì chờ đợi hắn.

Thịnh Diễn cứng đờ người tại chỗ, hoàn toàn quên mất mọi chuyện, cũng quên đi mình phải làm gì, cậu chỉ nhìn chăm chú vào ánh mắt Tần Tử Quy như biến thành một nhóc khờ.

Mãi đến khi "hòn đá" kêu chói tai một tiếng, máy phát hiện nói dối bật đèn xanh phán định, Thịnh Diễn mới giật mình hoàn hồn rồi nhận ra vừa rồi mình đã nghĩ gì, trái tim đập kịch liệt, vành tai cũng đỏ bừng lên với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, tư duy đại não cũng như chương trình bị bug, loạn như vỡ trận.

Cậu hốt hoảng tránh đi ánh mắt Tần Tử Quy, sau đó cố gắng làm cho bản

thân mình nhìn có vẻ bình thường một chút, nhưng khuôn mặt đỏ ửng đã phản bội cậu: "Thì ừm, cái gì nhỉ, tôi phải làm gì bây giờ?"

Chị gái nhân viên nhìn cái là biết ngay cậu đang thẹn thùng hoảng loạn, nhin cười ẩn công tắc của máy phát hiện nói dối thay cậu rồi nhắc nhở: "Nên nói với anh đẹp trai này là cậu yêu cậu ấy đó."

"À, tôi yêu, tôi yêu, tôi yêu..." Thịnh Diễn "yêu" nửa ngày nhưng vẫn chẳng có cách nào nói ra được hết, thậm chí chỉ cần nhìn Tần Tử Quy một cái là vành tai sẽ lại nóng đỏ một màu, tim cũng đập càng ngày càng nhanh. Sắp đến mức cậu cảm thấy mình không có cách nào nói chuyện bình thường được nữa, cuối cùng thật sự không chịu nổi nên trực tiếp xé nát sự bình tĩnh, hung hăng nói lớn: "Đường đường là một trai thẳng! Tôi cũng không thích anh! Mấy lời này..."

"Tích tích tích—"

Mấy chữ "tôi không nói ra nổi đâu" còn chưa kịp nói thì Thịnh Diễn đã bị điện giật nhẹ, máy phát hiện nói dối cũng đang hiện màu đỏ bản bật, âm thanh chói tai bèn nhọn không ngừng quanh quẩn bên lồi ra chật hẹp.

Thịnh Diễn vẫn luôn tin mình là một trai thẳng đĩnh người tại chỗ: "..."

Còn Tần Tử Quy đối diện thì chỉ cúi đầu cười.

Đương nhiên hẳn không mê tín đến mức tin máy phát hiện nói dối này, vì cái gọi là máy phát hiện nói dối chẳng qua chỉ là thông qua việc mồ hôi bị bài tiết ở lòng bàn tay để đưa ra phán định mà thôi, cũng không hẳn là chính xác.

Nhưng phản ứng của con người luôn có xu hướng trung thực hơn máy móc.

Trước khi đưa ra quyết định này, Tần Tử Quy đã chuẩn bị tốt tinh thần đây là lần duy nhất trong đời hẳn nói ra mấy chữ "Thịnh Diễn, tôi yêu em." đó.

Vì hẳn đã nói thì sẽ không còn thấy hối tiếc.

Chỉ cần Thịnh Diễn bài xích, phản cảm, ghê tởm, hẳn sẽ không bao giờ nói nữa.

Cũng may nhóc khờ nào đó có vẻ cũng không thẳng lắm nhỉ.

Có lẽ sau này không phải là hắn đã hết cơ hội để thật sự nói ra những lời đó đâu.

Nhưng hắn cúi đầu cười lại khiến cho nhóc khờ không quá thẳng ở đối diện thẹn quá hoá giận: "Cười cái rắm à, tôi đã nói là đồ chơi mua ở Taobao này nhất định không đúng đâu, anh cứ không chịu nghe."

Thịnh Diễn hoảng hốt rút tay mình ra khỏi hòn đá chân ái, sau đó đỏ mặt hỏi nhân viên: "Được rồi, chúng tôi không thông qua kiểm chứng, đều thua, coi như đã kết thúc trò chơi đi. Vậy chúng tôi có thể đi được rồi chứ?"

Nhân viên lại chớp mắt: "Không, các cậu đã thông qua rồi."

Thịnh Diễn: "?"

Nhân viên giải thích: "Cậu nói là cậu không thích cậu ấy mà đèn báo đỏ chúng tỏ cậu thích cậu ấy, phủ định của phủ định là khẳng định mà anh đẹp trai ơi."

Nhân viên giải thích hợp tình hợp lý không có sơ hở.

Đài phát thanh cũng thông báo: "Chúc mừng người chơi Tần Tử Quy và người chơi Thịnh Diễn đã thông qua thử thách của hòn đá chân ái, dựa vào tình yêu chân thành nhất để giải trừ lời nguyền của ma cà rồng và nhận được phước lành của phù thủy, từ đó sống hạnh phúc trọn đời. Hơn nữa hai người sẽ được ban tổ chức lâu đài chúng tôi tặng một bộ đồ ngủ tình nhân hoạt hình!"

Thịnh Diễn nghe phát sóng toàn lâu đài: "..."

Cái giải thưởng khỉ gió gì thế? Có nhất thiết phải thông báo cho toàn bộ lâu đài thế không? Ban tổ chức không biết viết hai chữ khiêm tốn viết thế nào à?

Quả nhiên vừa phát sóng xong thì nhóm wechat mùa hè nhiệt tình đã chấn động.

[Du Bạch không trắng]: "Mẹ nó, ông chủ Tần và ông chủ Thịnh đúng trâu bò luôn, thế mà còn thắng cả game ần."

[Du Bạch không trắng]: "Nhưng giải thưởng gì buồn cười vậy, há há há há há."

[Du Bạch không trắng]: "Yêu cầu mãnh liệt thưởng thức giải thưởng này, sau đó chụp ảnh gửi vào nhóm ngay!"

[Du Bạch không trắng]: "Hơn nữa ban tổ chức này cũng giỏi vãi, bên tôi có mấy em gái đã hỏi các cậu có phải một đôi thật không rồi này."

[Du Bạch không trắng]: "Bảo nếu là một đôi thì chúc phúc cho các cậu, nếu không phải thì cho xin phương thức liên lạc được không?"

[Du Bạch không trắng]: "Tôi nên nói gì đây?"

Nói cái rắm ấy.

[Du Bạch không trắng] đã bị quản trị viên mời ra khỏi nhóm.

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Xin lỗi, là cậu ấy không hiểu chuyện, tôi đã đá rồi, các cậu cứ tiếp tục đi."

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ] đã rời khỏi nhóm.

Mùa hè nhiệt tình chỉ còn lại đôi Thịnh Tần.

Thịnh Diễn: "..."

Quả nhiên lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch.

Tần Tử Quy đăng ký xong thông tin, nhận giải thưởng xong thì thấy lịch sử trò chuyện trong nhóm với Thịnh Diễm đang cắn môi bên cạnh ra sức chọc chọc màn hình như là muốn bày tỏ sự trong sạch, cho nên thấu tình đạt lý hỏi: "Mấy hoạt động còn lại của mùa hè nhiệt tình còn chơi nữa không?"

"Chơi cái gì, không cần về nhà làm bài tập à? Anh đã thi thử được 750 chưa mà đòi chơi? Chưa được 750 mà ngày nào cũng đòi chơi chơi chơi, anh có xứng đáng với sự mong đợi của lão Chồn không hả?" Thịnh Diễm cất điện thoại đi không dám nhìn Tần Tử Quy quá nhiều, cứ thế đi nhanh đến phòng thay đồ.

Tần Tử Quy cúi đầu cười, gửi tin nhắn cho Thịnh Diễm Bạch: "Thịnh Diễm đang không khoẻ lắm, bọn tôi về trước đây, hai người cứ chơi đi." rồi cầm theo phần thưởng đồ ngủ đôi kia từ từ đuổi theo.

Màn hình wechat lại nhảy ra mấy tin nhắn mới mà lúc nãy do tín hiệu kém nên chưa đọc được.

[Trò chuyện nhóm: Một nhà tương thân tương ái.]

[Tần thái hậu]: "Tử Quy, Tiểu Diễm, khi nào hai đứa mới về?"

[Tần thái hậu]: "Bên bệnh viện thú y báo là sức khỏe của Cuckoo đã ổn rồi, hôm nay có thể đón về nhà được, hai đứa thuận đường thì đón về nhé."

[Tần thái hậu]: "Có cả cháu trai của chú Giang hôm nay tự nhiên đến Nam Vụ không có chỗ ở, chắc là sẽ ở nhờ phòng Tiểu Diễm, Tiểu Diễm ok không con?"

[Tần thái hậu]: "Nếu mà con thích thì để đi út chuyện ít đồ của con sang phòng Tử Quy nhé."

[Tần thái hậu]: "Tử Quy, con với Tiểu Diễm ở cùng nhau vài hôm chắc không

ngại đâu đúng không."

Tần Tử Quy định nhắ "Không ngại".

Nhưng mà Thịnh Diễn đi đằg trước thì rất ngại là đằg khác.

Chen cái gì mà chen, hai tên con trai lớn tướng chen chúc một phòng chen chung cái giường, làm gì có chuyện nào như thế?

Bây giờ cậu không cả dắm nhìn Tần Tử Quy, vừa nhìn Tần Tử Quy là lại nhớ đến ánh mắt Tần Tử Quy nói "Tôi yêu em", thế là cả người cứ nóng phùng phùng, đừng nói đến chuyện ngủ cùng nhau.

Có ngủ đượ không?

Còn ngủ nữa thì cậu sẽ thật sự không thẳng đâu á á á!

Thịnh Diễn chỉ có thể cắn môi nhanh chóng trả lời: "Không sao đâu ạ, cứ để anh ấy ở phòng cháu, cháu về nhà bà ngoại ở."

Tần Tử Quy đợc đượ tin nhắn này thì khẽ nhướng mày.

Nhà bà ngoại Thịnh Diễn ở mạn kia sông, mỗi ngày đi học dù không bị tắc đườg thì đi taxi cũng phải mất 40 phút, thế mà còn muốn về nhà bà nội ở?

Xem ra trai thẳng lúc này đằg hoài nghi cuộc đời lắm.

Tần Tử Quy gõ gõ màn hình: "Thịnh Diễn."

"Hả?" Thịnh Diễn đi trước nhìn như bình tĩnh nhưng thực ra thì rất bối rối, "Sao cơ?"

Tần Tử Quy nhìn cậu: "Sao tự nhiên lại muốn về nhà bà ngoại ở?"

"Thì là... chỉ là... thì tự nhiên nhớ ông bà thôi."

Thịnh Diễn chợt dạ né tránh ánh mắt.

Tần Tử Quy gật đầu: "VẬY à, tôi còn tưởng là cậu không dám ở cùng phòng với tôi."

"Tôi... tôi không dám gì chứ!"

Thịnh Diễn chết vẫn mạnh miệng, ánh mắt cứ nhìn quanh quanh.

Tần Tử Quy cười khế: "VỊ vừa rồi tôi nói tôi yêu cậu."

*

Hết chương 40.

Chương 41

Editor: Jena (wordpress jena và wamppad miknao)

*

Một câu nói tưởng như một trò đùa nhẹ bẫng nhưng lại đủ để thăm dò, chọc trúng sự bất an của người kia.

Thịnh Diễn trực tiếp phủ nhận ba không: "Tôi không phải tôi không có đừng nói bậy, trò chơi mà thôi anh đừng có nghiêm túc vậy được không?"

Không nghiêm túc thì sao cậu lại lo đến mức nuốt nước bọt khan vậy?

Tần Tử Quy thật sự chưa từng gặp qua người nào không biết nói dối như Thịnh Diễn, nhìn cậu thế thì thần nhiên gật đầu: "Ừm được, không phải không dám là được rồi."

Thịnh Diễn thở phào nhẹ nhõm.

Tần Tử Quy: "Cho nên tôi đến nhà bà ngoại ở với cậu nhé."

Thịnh Diễn: "?!"

Tần Tử Quy giải thích: "Cậu cũng biết Giang Phi mà, từ nhỏ quan hệ của tôi với người này không tốt, ở nhà một mình với cậu ta cũng phiền. Hơn nữa cuối tuần, lại đang giờ cao điểm, đón Cuckoo xong thì tiện đường đến nhà bà ngoại hơn, về bên kia sông cũng phải mất ít nhất hai tiếng, lâu quá."

Lý do chính đáng không thể bác bỏ.

Lời nói ra thì không thể thu hồi lại được.

Nghĩ đến cái giường ở nhà bà ngoại, cậu và Tần Tử Quy từng nói chuyện mở rộng nhận thức, Thịnh Diễn tự nhiên nhận ra cái gì gọi là tự đào hố chôn mình.

Nhưng dù bây giờ trong lòng cậu rất loạn, cũng có chút không dám đối mặt Tần Tử Quy thì cậu cũng không muốn để Tần Tử Quy cảm thấy hấn bị mình xa lánh hay là kiêng dè cái gì.

Cậu không muốn để Tần Tử Quy thấy không thoải mái.

Cho nên đành để mình không thoải mái vậy.

Cả đường đi Thịnh Diễn đều cúi đầu nghịch điện thoại, sợ ngẩng đầu lên thì sẽ xấu hổ nhìn nhau với Tần Tử Quy.

Nhưng vì không nghiêm túc chơi nên chơi cái gì thua cái đấy, đến khi đưa được Cuckoo đến cửa đại viện thì 3 lần chơi đạu vui vẻ miễn phí đã thua sạch.

Cũng may còn có Cuckoo, Tần Tử Quy cũng không thể đứng trước mặt bé con lẫn người lớn nói mấy chuyện linh tinh được.

Thịnh Diễn ôm Cuckoo xuống xe sỏi bước đi đằng trước, trực tiếp gõ cửa sân nhà đầy hoa tường vi.

Giữa trời hè, tường vi cũng sắp hết mùa hoa, ngược lại cây ngô đồng bên cạnh đang từ từ nở rộ.

Hai vợ chồng già vốn đang ngồi dưới gốc ngô đồng hóng gió thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, vừa mở ra thì thấy Thịnh Diễn đứng bên ngoài đang ôm một bé mèo vàng nhỏ cực kỳ đáng yêu, vội cười: "Ôi chao Diễn Diễn, sao hai đứa lại đến đây?"

"Giang Phi đến nên phòng trong nhà không đủ, bọn con đến đây ở hai

hôm." Thịnh Diễm vừa giải thích vừa thả Cuckoo xuống.

Cuckoo dù sao cũng từng là mèo hoang, vừa chạm đất cái là vui vẻ chạy ào vào trong sân.

Bà ngoại Thịnh Diễm thì ghét bỏ chọc cậu một cái: "Hày, được rồi con mau đi tắm trước đi, cả người hôi rình rồi, trời nóng vậy còn ra ngoài chơi gì vậy!"

"Làm gì hôi đâu ạ!" Thịnh Diễm cảm thấy mình vẫn khá sạch sẽ, làm gì hôi đâu, nắm lấy cổ áo ngủi ngủi, vẫn còn thơm chán.

Nhưng đi tắm vẫn hơn.

Cậu sẽ tắm khoảng nửa tiếng, chờ Tần Tử Quy tắm thêm nửa tiếng nữa, chờ hẳn tắm xong là cậu có thể làm bộ mệt mỏi quá ngủ thiếp đi, có thể tránh được rất nhiều lúng túng.

Cho nên ông hoàng chạy trốn Thịnh Diễm đã kịp nhào vào phòng tắm trước Tần Tử Quy.

Còn Tần Tử Quy trả tiền taxi cong, rồi lại cầm theo hộp quà đồ ngủ đôi lẫn balo mèo, cát mèo, đồ ăn cho mèo đuổi theo, trong sân đã sớm không còn bóng dáng người nào đó nữa rồi.

Bà ngoại vừa thấy hẳn đã hào hứng, vừa cầm ít đồ giúp hẳn vừa bảo: "Đứa nhỏ Tiểu Diễm này cũng thật là, nhiều đồ thế mà không biết cầm đỡ một chút."

"Không sao đâu ạ, không nặng." Tần Tử Quy xếp các thứ gọn gàng xong, rồi lại vớt bé mèo vàng ở góc đang tàn phá hoa tường vi lên, lau sạch đất dính trên người nó mới thả xuống.

Bà ngoại Thịnh Diễm đứng một bên nhìn, thở dài: "Quả nhiên lại là thứ Tiểu Diễm thích nhưng là do Tử Quy chăm, đúng là một đứa hưởng phúc một đứa lo lắng, ta thấy Tiểu Diễm đúng là được mấy đứa chiều quá rồi, sau này làm sao tự mình thành gia lập nghiệp được."

"Sau này thành gia lập nghiệp thì cũng sẽ có người bằng lòng nuông chiều cậu ấy, cậu ấy khiến người yêu thích mà ạ." Tần Tử Quy vỗ vỗ tay đứng lên, nói chuyện rất tự nhiên.

Bà ngoại Thịnh Diễm chỉ đành bảo: "Nói thì thế. Ở đây là cái gì vậy?"

Đang nói một nửa thì bà nhìn thấy hộp quà lớn ở trong góc có dòng chữ "Đồ ngủ in hình chibi tình nhân", đẩy kính lão nhìn: "Đồ ngủ tình nhân gì thế? Cháu mua cái này à?"

"Không phải mua đâu ạ." Tần Tử Quy giải thích, "Hôm nay cháu với Thịnh Diễm đi công viên giải trí chơi, đây là giải thưởng bọn cháu thắng ạ."

"Ồ" Bà ngoại Thịnh Diễm gật đầu, sau lại thấy như mình quên mất cái gì.

Nhưng chưa kịp nhớ ra thì trong phòng đã vọng ra tiếng ai đấy: "Bà ơi! Quần áo của con đâu!!!"

Lúc này bà ngoại mới vỗ gáy: "Ôi nó bị hỏng rồi!"

Sau vội chạy vào trong phòng, cách một cánh cửa nói với Thịnh Diễm: "Diễm Diễm, con đừng vội, mấy hôm rồi tầng hai bị rỉ nước thấm vào tủ quần áo của con, hôm nay trời quang mây tạnh nên bà mang đi giặt hết, vừa mang lên tầng thượng phơi rồi."

Người trong phòng vừa tắm rửa xong, đã ném quần áo bẩn vào máy giặt, Thịnh Diễm đang định thay đồ nhìn tủ quần áo trống rỗng của mình: "..."

Sao tự nhiên cậu lại bảo đến nhà bà ngoại ở thế?

Ông ngoại Thịnh Diễm an ủi cậu: "Không sao đâu, phơi cả đêm là khô, dù sao mùa hè con trai mấy đứa không mặc quần áo đi ngủ cũng không vấn đề."

Ai bảo là con trai đi ngủ không mặc quần áo không thành vấn đề!!!

Con trai thì không cần mặt mũi ư!

Hơn nữa nếu tối cậu chỉ ngủ một mình cũng được, quan trọng là cậu với Tần Tử Quy còn chen chúc trên một cái giường đây này!

Nghĩ đến dáng vẻ mình trần truồng nằm trên một cái giường với Tần Tử Quy, Thịnh Diễn đã thấy muốn chết: "Ông ngoại, con còn phải ngủ cùng với Tần Tử Quy màaaaa!!!"

Ông ngoại lại chẳng biết thừa: "Ôi dào, cái này thì có là gì, Tử Quy cũng có phải người ngoài đâu, hồi bé thằng bé còn tắm cho con bao nhiêu lần đấy thôi, con còn sợ gì!"

"Ông ơi!!!" Thịnh Diễn đứng bên trong xấu hổ chết mất: "Khi còn bé là khi còn bé, bây giờ là bây giờ, sao có thể coi là một được ạ!"

Hồi bé Tần Tử Quy cũng chẳng biết hấn là gay.

Còn Tần Tử Quy đang cầm hộp quà đồ ngủ định đi vào nghe thế thì đáy mắt xẹt qua chút ý cười không dễ phát hiện.

Một tuần trước, cũng ở trong căn phòng này, có người còn dám trần truồng chui vào trong ngực hấn tùy tiện bảo hồi bé cũng toàn ôm nhau ngủ, cái này thì có là gì.

Bây giờ đã biết hồi bé là hồi bé, bây giờ là bây giờ rồi à.

Xem ra tốc độ tiến bộ của Thịnh Tiểu Diễn rất nhanh.

Tần Tử Quy nhin cười, gõ cửa phòng hai cái.

Thịnh Diễn nghe tiếng gõ cửa thì biết ngay là hấn, tức giận bảo: "Làm gì vậy!"

Tần Tử Quy khẽ bảo: "Mở cửa nào."

Thịnh Diễn hung dữ đáp: "Mơ đi!"

Đây là đâu mà muốn vào là vào?

"Yên tâm, tôi không nhìn cậu." Tuy rằng đúng là rất muốn nhìn.

"Tôi đưa quần áo cho cậu thôi." Tần Tử Quy nói.

Thịnh Diễn không tin: "Bà cũng hết cách, anh lấy quần áo ở đâu ra?"

Tần Tử Quy gợi ý: "Hôm nay chơi thắng ấy."

"..."

Thịnh Diễn nhớ ra rồi.

Tình nhân, chibi, đồ ngủ đôi.

Thật đáng xấu hổ! Thế này thì thà rằng không mặc!

Tần Tử Quy dường như đoán được cậu đang nghĩ gì: "Dù sao ngủ kho/ả thân và bộ đồ ngủ này, cậu chọn một cái đi."

Chọn cái chết được không.

Thịnh Diễn cắn răng nắm chặt tay, rồi rầm nửa ngày cuối cùng mới hạ quyết tâm, đưa ra sự nhượng bộ cuối cùng: "Anh đưa đây, nhưng tôi muốn mặc của nam!"

Tần Tử Quy cũng chẳng ngại mặc đồ nữ, dù sao chuyện kia cũng chẳng dựa vào việc mặc đồ nam nữ mà quyết định, cho nên chỉ nghe vế đầu rồi đưa tay: "Ủm được, vậy tôi vào nhé."

"Ồ từ từ chờ đã..."

Thịnh Diễn còn chưa nói xong Tần Tử Quy đã đẩy cửa đi vào, sau đó nhìn thấy Thịnh Diễn còn chưa kịp chui vào trong chăn, bờ vai trần nằm sấp trên giường hơi nghiêng người quay lại nhìn mình, vết cắn đỏ mập mờ trên cằm cổ trắng ngần nom cực kỳ rõ ràng, giống như vừa mới làm chuyện gì đó xong.

Tần Tử Quy biết hôm nay mình cắn có hơi tàn nhẫn, nhưng trong lâu đài ánh sáng ảm đạm không thể nhìn quá rõ ràng.

Còn bây giờ dưới ánh đèn sáng ngời, hắn mới phát hiện ra đúng là mình bắt nạt người nọ có hơi quá.

Nhưng còn một chuyện còn quá đáng hơn, đó là Tần Tử Quy thấy hình như mình chẳng áy náy nhiều lắm, còn cảm thấy như thế vẫn là không đủ.

"....."

Bầu không khí im lặng chừng ba giây.

Tần Tử Quy cầm hộp quà rời khỏi phòng đóng cửa lại.

Thật ra con trai độ tuổi này ngủ trần tru..ông cũng không có gì không tốt.

Tốt cho sức khoẻ =))))))))))))))))))))))

*

Hết chương 41.

Chương 42

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Thịnh Diễn nằm trên giường nhìn một loạt động tác của Tần Tử Quy, cảm thấy chả hiểu nổi.

Tần Tử Quy cũng vì lo lắng bị ông bà nhìn thấy vết cắn trên cổ Thịnh Diễn nên mới ra ngoài đóng cửa lại, sau đó xoay người nói với họ: "Bà ngoại ông ngoại, hai người cứ đi nghỉ ngơi trước đi ạ, chỗ Thịnh Diễn để cháu chăm là được ạ."

Hai người cũng không nghĩ nhiều, cho là đứa nhỏ lớn rồi nên xấu hổ trước mặt người lớn, đáp: "Ừ được, có gì thì cứ gọi ông bà nhé."

Rồi quay lại sân tiếp tục hóng mát.

Tần Tử Quy lại cầm hộp quà đồ ngủ quay vào phòng.

Lúc này Thịnh Diễn đã nằm gọn trong chăn nhìn hẩn đi vào, tức giận bảo: "Đồ ngủ để lại, người ra ngoài."

Tần Tử Quy đặt đồ ngủ cho cậu ở bên giường nhưng không đi ra ngoài mà kéo ngăn tủ đầu giường ra.

Thịnh Diễn không nhịn được hỏi: "Anh tìm gì đấy?"

Tần Tử Quy: "Băng keo cá nhân."

"Anh bị thương à?"

Thịnh Diễn thò đầu ra nhìn loạn khắp nơi trên người Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy tìm được miếng dán, cúi đầu bóc vỏ rồi thờ ơ đáp: "Là cậu bị thương."

Thịnh Diễn: "?"

Không đợi cậu kịp nói gì, Tần Tử Quy đã tách hai đầu ra xoay người quỳ gối lên mép giường, với tay ra chỗ cổ cậu.

Gần đây Thịnh Diễn hay bị Tần Tử Quy đánh úp, vội vàng che cổ mình lui ra sau, cảnh giác: "Anh định làm gì?"

Tần Tử Quy một tay giữ đầu cậu bắt cậu về: "Dấu răng này chắc phải một hai ngày mới hết được, chẳng lẽ cậu muốn rêu rao nó ra trước trường à?"

"....."

Không đâu.

Thịnh Diễn không phải không biết dấu răng trên cổ mình sâu đến mức khiến người ta nghĩ bậy bạ, mặt đỏ bừng cầm lấy miếng dán: "Tôi tự làm."

Tần Tử Quy cũng không tranh với cậu.

Chỉ là lúc Thịnh Diễn trở tay dán thì chặn tụt từ đầu vai xuống, nương theo ánh đèn, Tần Tử Quy liếc mắt cái đã thấy xương bả vai cậu có một vết xanh chói mắt, nhíu mày khế nắm lấy vai cậu.

Thịnh Diễn cho là hấn lại muốn cắn mình, đang định trốn thì đã bị Tần Tử Quy ấn trước một cái: "Chỗ này sao lại bị bầm xanh rồi?"

Thịnh Diễn nhìn theo tầm mắt hấn thì nháy mắt phản ứng được Tần Tử Quy đang nói gì, cả người khựng lại, đang định nói nhảm thì Tần Tử Quy đã bảo:

"Thằng thẩn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị."

"....."

Thịnh Diễn biết mình không nói đùa được nên chỉ đành thành thật khai báo: "Hai hôm trước lúc anh đi ôn thi, tôi với bọn Cầu Du đi ra ngoài ăn cơm tối, vừa hay gặp mấy thằng côn đồ đang gây chuyện nên mới nhân tiện ra tay chút thôi."

Về cơ bản, cái này xem như là hoạt động giải trí thường ngày của Thịnh Diễn, cho nên cậu cũng không để ý.

Nhưng Tần Tử Quy lại chẳng quan tâm cậu rút đao tương trợ ai, chỉ nhìn vết bầm trên người cậu thì nhớ từ bé Thịnh Diễn đã rất sợ đau, lại nghĩ cậu ấy chẳng để tâm chút gì, có hơi đau lòng lại hơi tức giận: "Giỏi nhỉ, nhân lúc tôi không có mặt lén lút ra ngoài đánh nhau."

"Cái gì gọi là nhân lúc anh không có mặt lén lút đi đánh nhau? Phải gọi là quang minh chính đại rút đao tương trợ!" Thịnh Diễn vẫn thấy mình có lý lắm.

Tần Tử Quy thật sự rất muốn đánh cho cậu một trận, lạnh mặt lấy một lọ dầu hoa đỏ ra: "Năm sắp xuống, bỏ chẵn ra."

Thịnh Diễn: "???"

Cậu mở to hai mắt lùi ra sau: "Tần Tử Quy, anh muốn làm gì!"

Nhưng Tần Tử Quy chỉ bôi thuốc lên tay, lạnh nhạt: "Kiểm tra xem trên người cậu còn vết thương nào khác không, nhân tiện bôi thuốc cho cậu."

"Đừng." Tuy rằng khi trước Tần Tử Quy cũng bôi thuốc cho cậu không ít lần, nhưng bây giờ cậu đang rất ngại đó biết không!

Tần Tử Quy lại nghĩ đó là hai chuyện khác nhau. Đúng là vừa nãy hẳn còn muốn để lại chút dấu vết trên người Thịnh Diễn, nhưng giờ nhìn những vết

thương khác trên người cậu thì chỉ thấy đau lòng lẫn giận dữ, bôi thuốc lên tay bảo: "Nếu không thì đừng trách tôi báo cho dì Hứa biết."

"Tần Tử Quy!" Thịnh Diễm nghĩ chuyện này mà Tần Tử Quy cũng mách thì đúng là xấu tính, xoay người tức giận bảo: "Bị thương thế này là chuyện nhỏ thôi!"

"Cậu nói là không sao, chỉ là vết thương nhỏ, vậy có phải là sau này cậu lại vác thêm một cái lớn hơn về không?" Tần Tử Quy ôm đầu Thịnh Diễm rồi đê lại, "Hơn nữa ở nhà vẫn còn thoả thuận ba bên kia kìa, nếu cậu muốn ra nước ngoài thì cứ việc đánh nhau."

Thịnh Diễm không mặc quần áo cũng không đánh lại hắn, chỉ có thể bị đê xuống giường nghiến răng nghiến lợi bảo: "Rất cuộc mẹ tôi hỏi lộ anh bao nhiêu!"

Tần Tử Quy ấn vào vai cậu: "Nếu tôi thật sự nhận tiền của mẹ cậu thì giờ cậu đang ngồi điền vào mẫu đăng ký du học rồi nhé."

"Thế mà anh suốt ngày quản tôi là sao hả?" Giọng điệu Thịnh Diễm đầy khó hiểu.

Tần Tử Quy giữ chặt eo cậu đang xoay tới xoay lui: "Cậu nói xem tôi muốn gì?"

Thịnh Diễm vốn dĩ vẫn đang ngơ ngậy: "... "..."

Ba giây sau, nằm im không nói gì nữa.

Bình thường tính tình xốc nổi hơn ai hết, nhưng vừa đến những vấn đề quan trọng là ngoan hết biết, Tần Tử Quy hẳn nhận ý nghĩ muốn tạo vài dấu vết trên người cậu, bôi thuốc cho cậu.

Không biết có phải cố tình hay không nhưng động tác nhẹ nhàng ấn trên lưng lại có chút khác thường.

Thịnh Diễn buồn bực ụp mặt trong gối, chỉ để lộ hai vành tai đỏ bừng.

Tần Tử Quy thấy phản ứng của cậu thì cúi đầu cố ý dùng sức với vết thương cũ trên thất lưng Thịnh Diễn hơn, nháy mắt cả người Thịnh Diễn căng thẳng, ngay cả đầu ngón chân cũng cuộn lại.

Tần Tử Quy lại thử ấn ở một nơi khác.

Thịnh Diễn cuối cùng cũng không chịu nổi, khàn giọng giục: "Anh bôi thuốc thì bôi thuốc, có thể nhanh chút được không hả, đừng có mà sờ đông sờ tây."

"Tôi bôi thuốc thế này," Tần Tử Quy từ tốn giở trò lưu manh, "Sau này cậu đánh nhau lần nào, bị thương lần nào thì sẽ phải cởi sạch nằm sấp trên giường để tôi bôi thuốc như thế này, nếu không thì dựa theo thoả thuận ba bên, cậu tự mình chọn đi."

"....."

Cái đù! Tần Tử Quy sao lại độc ác thế chứ!

Thịnh Diễn cắn răng, nhưng lại không nghĩ ra cách để kháng cự.

Tần Tử Quy lại cọ qua thất lưng cậu, hỏi: "Sau này còn đánh nhau nữa không?"

Cả người Thịnh Diễn căng thẳng, nghiến răng nghiến lợi trả lời: "Không đánh."

"Không đánh thì tốt, đàn ông chân chính nói phải biết giữ lời." Tần Tử Quy cuối cùng cũng nhận được đáp án thoả đáng, bôi thuốc xong rồi nói: "Nằm sấp một lúc nữa để thuốc khô rồi mới được mặc quần áo, nghe chưa?"

"Nghe rồi, anh có thể nào đừng như bà mẹ nam thế không hả, tôi có bị ngứa đâu." Thịnh Diễn tung một chưởng đập Tần Tử Quy cầm đồ ngủ ra khỏi phòng, đoạn lấy điện thoại ra thử ước [Hy vọng Tần Tử Quy đừng quản

tôi nữa!]

Một lần nữa bị từ chối.

Đech đech đech.

Thịnh Điển nằm sấp trên giường, nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay chỉ cảm thấy mình sắp bị Tần Tử Quy giam cầm cả tinh thần lẫn thể xác.

Nhưng cậu cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể ngồi dậy lấy đồ ngủ ra định mặc vào.

Bộ đồ ngủ liền thân được làm theo hình ảnh linh vật của công viên giải trí, một cặp tình nhân nam màu xanh nữ màu hồng, có tai có đuôi, có khoá kéo ẩn đi cũng khá công phu.

Thịnh Điển nhìn thứ này cảm thấy chả mát tí nào, hơi không muốn mặc.

Đáng rồi rầm thì tự nhiên ngoài sân có động tĩnh.

Hình như có giọng trách mắng của ông ngoại và giọng bà ngoại kiên nhẫn dạy bảo, còn có giọng nói nào hơi lạ và giọng nói lạnh nhạt cực điểm của Tần Tử Quy.

Nhưng khu dân cư vào buổi tối hay có người múa quảng trường quá mức ồn ào nên Thịnh Điển không nghe rõ cụ thể là cái gì, lo lắng có chuyện xảy ra nên chỉ đành vội vã mặc áo ngủ, xỏ dép lê ra ngoài.

Chờ đến khi vất vả lắm mới mặc xong chạy ra thì cậu phát hiện ông bà đã khoá cổng, Tần Tử Quy cũng ôm Cuckoo về.

Thịnh Điển đứng ngoài cửa hỏi: "Vừa nãy có chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Vẻ mặt Tần Tử Quy nhìn qua giống như đúng là không có chuyện gì, "Chỉ là vừa nãy Cuckoo chạy ra ngoài, có người muốn ôm nó đi bị phát hiện thôi."

Bà ngoại Thịnh Diễm cũng vội cười: "Đúng đó không có gì đâu, chỉ là gặp một tên lưu manh muốn cướp mèo mà thôi, hai đứa cứ chơi đi nhá, bà với ông ngoại về phòng ngủ trước."

Nói xong thì hai vợ chồng già bước nhanh về phòng rồi khoá trái cửa.

Thịnh Diễm cũng không nghĩ nhiều, chỉ cau mày nhận lấy Cuckoo từ trong ngực Tần Tử Quy, bất mãn: "Những người này có hiểu chuyện không vậy, trên cổ Cuckoo còn có cả thẻ mèo rõ ràng là có chủ nhân mà vẫn muốn cướp? Cả mày nữa, phải cẩn thận chút nghe không, không được để người khác bắt cóc, nghe chưa?"

Thịnh Diễm nói xong thì hung hăng xoa đầu Cuckoo, xoa đến mức bé mèo nhe răng trợn mắt kêu loạn oe oe.

Tần Tử Quy đứng trước mặt cậu, đưa tay gãi gãi vài cái vào cằm nhóc mèo vàng, cười nhạt: "Yên tâm đi, kiểu mèo đã ăn đồ ăn cho mèo tốt nhất thì không đi theo người khác đâu."

"Vậy cũng chưa chắc, tôi đối với nó thì tốt rồi, trên đời này tuyệt đối không tìm ra người thứ hai tốt với nó hơn tôi, đúng không bé Đỗ Quyên?" Thịnh Diễm cúi đầu trêu Cuckoo, nhân tiện gọi ra cái tên Trung Quốc khí phách của nó.

Vốn dĩ là vì trả thù Tần Tử Quy nên mới nhắc đến tên hắn, nhưng vào tai Tần Tử Quy lại cảm giác được an ủi sung sướng khác thường.

Lại nhìn thấy chiếc mũ tai lớn trên bộ đồ ngủ liền thân ở đằng sau Thịnh Diễm đứng đưa theo động tác của cậu, không nhìn được vén mũ đội lên đầu Thịnh Diễm xoa xoa hai cái: "Cũng đáng yêu ra phết."

"Đừng sỉ nhục tôi." Thịnh Diễm còn đang dụ dằng trêu mèo lập tức nóng nảy hất mũ mình ra, hung ác: "Nếu không phải anh cứ một hai đời thử hòn đá tình yêu kia thì tôi phải mặc cái thứ đồ chơi này chắc? Cho nên anh cũng đừng hòng chạy, anh nhất định phải mặc với tôi."

"Được, mặc cùng cậu, nhưng lúc đó cậu không nổ súng bắn chết tôi cũng không muốn đồng quy vu tận với tôi nên mới thử hòn đá đó, không đúng à?" Tần Tử Quy cúi đầu nhìn cậu, nhìn qua cứ như là đang nói đạo lý với cậu.

Lúc đó hình như đúng là cậu không muốn giết Tần Tử Quy nên mới lựa chọn đồng ý thử một lần.

Giống như là đang nói, không thể trách Tần Tử Quy được.

Tần Tử Quy nhìn vẻ mặt cậu thì nở nụ cười, cầm lấy bộ đồ ngủ liền thân màu hồng kia đi về phòng tắm.

Thịnh Diển một mình mặc bộ đồ ngủ liền thân ôm Cuckoo đứng chết trân tại trận, nghĩ đến lựa chọn ngu ngốc lúc đó của mình thì ảo não vô cùng.

Đang định xoay người về phòng thì bà ngoại đi ra: "A Diển, quần áo hôm nay của con với Tử Quy thay ra đưa cho bà đi để bà mang đi giặt với sấy luôn, thế thì mai mấy đứa có đồ mặc luôn."

"À," Thịnh Diển cầm quần áo của mình rồi gõ cửa phòng tắm: "Tần Tử Quy, mang quần áo đây để bà ngoại giặt."

Một cánh tay cầm áo sơ mi và quần jeans được gấp gọn đưa qua khe hở phòng tắm.

Quần áo bẩn cũng gấp gọn thế à?

Thịnh Diển chưa bao giờ gấp quần áo rất không hài lòng cầm lấy, sau đấy lạch cạch một cái, tự nhiên có một sợi xích kim loại rơi xuống đất.

Bình thường Tần Tử Quy không bao giờ mang theo những thứ này, cái này từ đâu ra?

Thịnh Diển nhú mày, đẩy đẩy cái đuôi tròn lẩn sau mông áo ngủ rồi khom

lưng nhặt lên.

Sau đó cậu nhìn thấy một cây thánh giá.

Mặt trước của cây thánh giá có khắc hai chữ lớn: Thịnh Diễn.

Mặt sau có khắc năm chữ nhỏ: Thợ săn ma cà rồng.

"....."

Khoảnh khắc đó Thịnh Diễn dường như biết được đây là cái gì.

Sau đó cậu hiểu ra.

Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cả tai lẫn đuôi trên bộ đồ ngủ đều run rẩy dữ dội, ngay sau đó chính là một giọng nói rung nhà: "Tần Tử Quy! Anh cái đồ chó này! Ra đây ngay!!!"

*

Chương 43

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Rõ ràng cậu nhớ lúc đó Tần Tử Quy bảo với cậu là vì không tìm được cây thánh giá có tên của cậu nên cách để kết thúc chỉ có thể hoặc là nổ súng bắn chết Tần Tử Quy, hoặc là cùng bị cương thi kéo đi, hoặc là thông qua bài kiểm tra của hòn đá tình yêu, chỉ có 3 lựa chọn này.

Cậu không làm được hai chuyện đầu nên mới bị buộc phải nhịn xuống sự xấu hổ của trai thẳng mà nói yêu nhau với Tần Tử Quy.

Kết quả tự nhiên dùng cái cây thánh giá này rơi ra từ trong túi quần của Tần Tử Quy.

Nên nói là Tần Tử Quy lừa cậu hay là Tần Tử Quy lừa cậu hay là Tần Tử Quy lừa cậu đây?

Nghĩ đến chuyện Tần Tử Quy bày ra âm mưu quỷ kế khiến cậu tự nghi ngờ xu hướng tính dục của mình, Thịnh Diễn chỉ cảm thấy tên gay chết người Tần Tử Quy đúng là đồ quỷ kế đa đoan.

Cậu nắm chặt cây thánh giá, nghiến răng tức giận.

Còn Tần Tử Quy trong phòng tắm nghe được tiếng gào kinh thiên động địa này thì hơi khựng lại, rất nhanh đã biết có chuyện gì xảy ra: "A Diễn, cậu nghe tôi giải thích..."

"Đi ra đây đánh một trận rồi hẵng giải thích."

Lời nói Thịnh Diễn tràn ngập sát khí.

Tần Tử Quy: "..."

Hắn chọn chiến thuật né tránh: "Tôi chưa mặc quần áo."

"Vậy thì mặc bộ đồ ngủ liền thân chibi màu hồng mà anh hao tâm tổn sức giành lấy kia kìa, rồi ra đây cho tôi!" Thịnh Diễn nghe đến đây thì lại càng tức giận hơn.

Cậu muốn xem xem, là bảo bối kinh thiên động địa gì lại có thể khiến Tần Tử Quy không từ thủ đoạn cũng phải lấy được.

Nhưng bất kể là bảo bối gì, dù sao lừa gạt cậu cũng chỉ có một con đường chết.

Thịnh Diễn đứng ngoài phòng tắm, nghiêng răng nắm chặt nắm đấm, nghĩ chỉ cần Tần Tử Quy dám mở cửa thì cậu sẽ lập tức trái một cú phải một cú sau đó thêm một quả đá ngang và đá chéo rồi ấn Tần Tử Quy lên tường, đánh hắn một trận nửa tàn phế thì thôi.

À há, Tần Tử Quy mở cửa, vậy thì cậu sẽ tung...

Ủa?

Nắm đấm dừng lại cách Tần Tử Quy 5cm.

Thịnh Diễn nhìn Tần Tử Quy trước mặt mặc bộ ngủ liền thân chibi màu hồng phấn: "....."

Cái đêch, cậu có hơi không xuống tay được.

Ngày thường Tần Tử Quy chăm sóc tóc tai gọn gàng, lúc này vì mới tắm xong mà tóc tai ngoan ngoãn rủ xuống, vải mềm màu hồng nhạt làm nổi bật làn da trắng có chút ửng ửng, tai bản lớn trên áo đập bên vai, vì thiết kế

đồ liền thân rộng thùng thình nên nhìn qua không quá khó gần như bình thường, cả người bỗng nhu hoà hẳn.

Hơn nữa hẳn rũ mi, khẽ nói: "A Diễn, xin lỗi."

Nháy mắt Thịnh Diễm cảm thấy xúc động bạo lực của mình tự nhiên có hơi tội lỗi.

Không đợi cậu tỉnh táo lại từ trạng thái bị mê hoặc, bên cạnh đã vang lên tiếng tách tách.

Hai người đồng thời quay đầu.

Bà ngoại Thịnh Diễm không biết ra khỏi phòng từ khi nào, vui vẻ nghịch điện thoại: "Bộ quần áo hai đứa mặc nhìn hay ghê, cứ như yêu quái nhỏ với yêu quái lớn đang đánh nhau ấy, nhìn còn thấy ngoan ngoan, bà gửi lên nhóm cho mẹ con với dì út xem rồi."

"Bà!"

Thịnh Diễm cảm thấy mắt mặt chết.

Mặc kiểu quần áo này vốn dĩ đã vô cùng xấu mặt rồi, lại còn bị chụp ảnh gửi vào nhóm gia đình, thế có khác gì công khai xử phạt đâu?

Thịnh Diễm nhất thời khởi để ý Tần Tử Quy, đưa tay định ngăn cản tội ác của bà ngoại thì lại bị bà vỗ nhẹ: "Con đừng nghịch, hiếm lắm mới chụp được tấm ảnh con với Tử Quy ngoan thế này, bà muốn để làm kỷ niệm. Lỡ sau này Tử Quy không ở đây nữa thì bà với ông ngoại con còn có cái để nhớ."

Tần Tử Quy ở đây, muốn xem lúc nào thì xem, ai lại lấy cái ảnh này kỷ niệm làm gì.

Nhưng bà ngoại Thịnh Diễm là thái hoàng thái hậu trong nhà, Thịnh Diễm dám giận mà không dám nói, chỉ đành quay người giận chó đánh mèo lên Tần Tử Quy: "Lần này anh hài lòng chưa!"

Tần Tử Quy vô tội tự nhiên bị nhắm đến: "?"

Thịnh Diển không muốn cãi nhau trước mặt ông bà, thối mặt quay về phòng.

Tần Tử Quy chỉ đành đuổi theo.

Kết quả mới về đến phòng, bộ quần áo bẩn và cây thánh giá đã đập vào mặt, kèm theo câu nói hùng hổ: "Tần Tử Quy! Mẹ nó anh coi tôi như đứa ngu mà chơi đùa vui lắm phải không!"

Tần Tử Quy cầm bộ quần áo và cây thánh giá, nhìn Thịnh Diển đang vô cùng tức giận: "Tôi không có ý đó."

"Anh không có ý đó vậy thì anh có ý gì? Rõ ràng anh đã tìm được cây thánh giá rồi mà lại lừa tôi là không tìm được, cứ phải kích thích tôi thử cái gì mà hòn đá tình yêu với anh, anh thấy tôi rất dễ bị lừa đúng không?"

Thịnh Diển cảm thấy mình bị Tần Tử Quy lừa xoay vòng vòng như đứa ngu, tức đến mức đuôi cũng run lên.

Tần Tử Quy không biết nên giải thích thế nào, hẳn cũng không thể nói là mình đúng là chỉ muốn nói "tôi yêu em" một lần với Thịnh Diển được.

Hắn vẫn chưa xác định liệu Thịnh Diển có thể tiếp nhận tâm ý của mình chưa, không dám đánh cược nên chỉ đành nói: "A Diển, cũng chỉ là chơi..."

"Chỉ là trò chơi thôi?" Tần Tử Quy còn chưa giải thích xong Thịnh Diển đã tức giận hơn.

Vậy mà lúc ấy cậu còn cảm thấy ánh mắt Tần Tử Quy vừa trịnh trọng lại dịu dàng, sinh ra ảo giác dường như mình cũng không quá thẳng, thậm chí còn vì ánh mắt ấy mà thấy hơi xao động, kết quả đối với Tần Tử Quy lại chỉ đơn giản là một trò chơi thôi?

Nhất thời Thịnh Diễm không biết rốt cuộc mình tức giận vì bị lừa hay là tức giận vì bị người nọ quấy rầy đến không yên ổn, câu "Tôi yêu em" kia chỉ là một trò đùa.

Tóm lại vốn dĩ cậu chỉ hơi hơi khó chịu bình thường, tự nhiên trong lòng lại có một đám lửa không tên ở đâu bùng lên, sau đó không nhịn được bắt đầu điên cuồng bắn phá như súng liên thanh: "Chỉ là một trò chơi mà thôi, cho nên anh mới có thể tùy tiện nói ba chữ anh yêu tôi? Anh có biết những chữ này có ý gì không hả? Có biết những lời này khi nói ra là phải chịu trách nhiệm hay không? Nếu không thì có khác gì hạng cặn bã lẳng nhăng không chung tình?"

Thịnh Diễm mài mài răng, vẻ mặt căm phẫn như đang định vì dân trừ hại.

Tần Tử Quy tự nhiên bị chỉ mặt mắng một trận nhưng chỉ nhíu mày một chút.

Sau hấn lại cảm thấy đề tài này của Thịnh Diễm có hơi đột ngột, chỗ tức giận cũng hơi là lạ.

Sau đó hấn cứ thế nhìn Thịnh Diễm giận đến mặt mày đỏ bừng, nắm chặt tay, cái tai trên mũ cũng bắt đầu run rẩy, nhìn mấy giây rồi tự nhiên cúi đầu cười.

Thịnh Diễm vốn thấy không khí đang rất chi là nghiêm túc khẩn trương, thoáng cái bị người nọ cười làm cho khó hiểu: "Anh cười cái gì mà cười!"

"Không cười gì cả."

Trên mặt Tần Tử Quy rõ ràng là có ý cười.

Thịnh Diễm giận: "Anh cho là tôi bị mù chắc?"

"Thật sự không có gì, chỉ là cảm thấy..."

Ting ting.

Tần Tử Quy còn chưa nói xong thì điện thoại tự nhiên vang lên.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình, sau đó ý cười nhàn nhạt trên mặt chợt thu lại.

Thịnh Diễn nhảy bén nhận thấy có gì đó không đúng, hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì." Tần Tử Quy cắt điện thoại đi, "Dì út bảo tôi bây giờ đến bệnh viện."

"???"

Cái này mà gọi là không có gì?

"Dì Tần bị bệnh ư? Có nghiêm trọng lắm không? Bệnh viện nào? Có cần tôi đi cùng anh không?"

Thoáng cái Thịnh Diễn đã quên chuyện mình hãy còn đang giận, sau khi hỏi một đồng vấn đề thì cũng chẳng đợi Tần Tử Quy trả lời đã xoay người muốn đi thu dọn đồ đạc.

Nhưng lại bị Tần Tử Quy tóm lấy: "Không cần tự tôi đi được rồi, nếu không tôi lại phân tâm chăm cậu."

Thịnh Diễn đang định phản bác thì Tần Tử Quy đã nói tiếp: "Quần áo của cậu bị bà ném vào máy giặt rồi đúng không? Chẳng lẽ cậu định mặc bộ đồ ngủ liền thân này đi với tôi à?"

Thịnh Diễn: "..."

Đúng là vấn đề thật.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cậu, Tần Tử Quy khẽ cười: "Yên tâm đi, không có việc gì đâu, nói không chừng cậu ngủ một giấc dậy là tôi về rồi."

Hắn nhìn Thịnh Diễm, đáy mắt đều là ý cười dịu dàng.

Thịnh Diễm thối không náo loạn nữa.

Tần Tử Quy lại nhẹ nhàng xoa đầu cậu một cái: "Tối ngủ đừng đá chăn, mai tỉnh dậy nếu mà tôi chưa về thì nhớ làm hết bài tập đi, muộn nhất là chiều mai tôi sẽ về chữa bài cho cậu, không được ra ngoài không được chơi game, cũng không được đi đánh nhau."

"Ồ, hiểu rồi." Thịnh Diễm bị hắn xoa đầu, cảm giác ngứa ngáy nhẹ nhàng khiến cậu không dám động đậy.

Tần Tử Quy nhìn cậu thế thì lại nói tiếp: "Cậu cũng đừng giận nữa, tôi không phải loại cặn bã lăng nhăng không chung tình, càng không vì trò chơi mà tùy tiện nói với người khác ba chữ đó, cho nên cậu đừng giận, chờ mai tôi về tôi từ từ giải thích cho cậu."

"Ồ được...hả?"

Thịnh Diễm trả lời được một nửa, tự nhiên ngẩng đầu.

Chờ đã, không phải vì trò chơi mà tùy tiện nói với người khác ba chữ đó là ý gì?

Tần Tử Quy nói với cậu là hắn yêu cậu không phải vì trò chơi ư?

Vậy thì là sao?

Nhìn Thịnh Diễm mở to hai mắt chưa phản ứng kịp, Tần Tử Quy lại không nhìn được cúi đầu cười, sao lại khờ vậy này.

Có điều khờ cũng có phúc của người khờ, không giấu được cảm xúc gì cả.

Hơn nữa lúc tức giận cũng rất dễ ứng phó.

Nghĩ vậy, Tần Tử Quy vừa khẽ cười vừa cầm quần áo cũ ra khỏi cửa.

Để lại một mình Thịnh Diển trong phòng ngây ngốc như con gà trống.

Đến khi cậu hồi thần thì mới nhận ra trong nhà sớm đã không còn bóng dáng Tần Tử Quy nữa rồi.

Đù má! Thế mà lại để Tần Tử Quy sống mất! Mình còn chưa kịp đánh!

Thịnh Diển giận dữ vót Cuckoo từ trên đất lên hung hăng nhét vào trong chăn, "Đồ quỳên lớn bỏ chạy rồi, hôm nay mà phải ngủ với tao!"

Sau đó liền mình ôm Cuckoo đang giãy dụa meo meo cùng chui vào chăn.

Nghĩ đến những lời Tần Tử Quy vừa nói, cậu vùi đầu vào trong gối sâu hơn, mà vành tai lại lén lút đỏ ửng.

*

Hết chương 43.

Chương 44

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Không thể không nói, giọng điệu Tần Tử Quy nói chuyện lúc này có chút dụ hoặc.

Hơn nữa không hiểu sao dạo gần đây cứ đụng chạm với Tần Tử Quy xiu thôi mà cậu đã không dám lộn xộn rồi.

Thịnh Diễn ôm Đổ Quyên nhỏ trong ngực nhớ lại dáng vẻ vừa nãy của Tần Tử Quy, cảm thấy người này đúng là gay vừa đẹp trai vừa xấu tính lại quý kẻ đa đoan, ý vào có vài phần nhan sắc mà dùng thủ đoạn đáng khinh đó mê hoặc tâm trí mình.

Vấn đề là cậu lại bị mê hoặc mới gay.

Chẳng lẽ ở chung sớm chiều với gay nên đường đường là trai thẳng sắt thép như cậu cũng có xu hướng bị bẻ cong ư?

Sau khi ý thức được điều này, Thịnh Diễn bừng tỉnh!

Đệch, đừng nói đây chính là mục đích của Tần Tử Quy đấy nhé!

Thịnh Diễn giật mình phát hiện mình đã biết được thiên cơ, nhanh chóng lấy điện thoại ra gửi tin nhắn wechat cho Tần Tử Quy: "Anh trăm phương nghìn kế muốn chơi cái hòn đá tình yêu gì đó với tôi không phải là để chứng minh tôi không thẳng đấy chứ?"

Tần Tử Quy đọc được tin nhắn này thì nhất thời không biết trả lời thế nào.

Nhưng hình như những điều hần cần nói cũng gần như thế.

Có điều hần cảm thấy nhất định Thịnh Diễm sẽ không cho là như vậy.

Quả nhiên Thịnh Diễm đã nhanh chóng gửi tiếp: "Tôi nói cho anh biết, dù máy phát hiện nói dối kia hiện đèn đỏ nhưng tôi - Thịnh Diễm - chính là người đàn ông chân chính thẳng tắp không cong! Sau này anh come out sợ bị đánh đòn là chuyện của anh, đừng hòng lôi kéo tôi theo làm đệm lưng cho anh! Sau này tôi nhất định sẽ lấy vợ!"

Ừm, kết hôn, kết hôn với người thông minh đẹp trai nhất lớp 1.

Ngoài ra còn có rất nhiều sính lễ để dành.

Nếu như nói một tháng trước Tần Tử Quy nhìn thấy lý do kiểu này còn có thể cảm thấy buồn bã chán nản thì bây giờ chỉ bình thản trả lời: "Ừm, cậu nói phải."

Chỉ là, vợ cậu có thể cao 1m87 nặng 74kg, mặc đồ lớn hơn cậu 2 cỡ.

Còn Thịnh Diễm sau khi nhận được câu trả lời thì chỉ thấy Tần Tử Quy thật sự là đầu óc đen tối.

Đoạn cậu ném điện thoại đi có chút rầu rĩ không vui ôm chặt Cuckoo, buồn bực vùi đầu vào trong gối rồi ngủ thiếp đi.

Tần Tử Quy không có ở đây nên chẳng ai gọi cậu rời giường, ngủ một giấc thẳng đến khi mặt trời chiếu đến mông.

Lúc tỉnh dậy mùi thức ăn đã bay vào trong phòng, quần áo được giặt khô cũng đã được gấp gọn gàng bên tủ đầu giường.

Thịnh Diễm thay quần áo rồi rửa mặt xong, đi ra thấy trong bếp chỉ còn hai ông bà đang bận rộn: "Bà ngoại, ông ngoại, Tần Tử Quy còn chưa về ạ?"

"Ừ, chắc là bệnh viện xa bên này quá nên về bên kia sông nghỉ ngơi rồi." Bà ngoại Thịnh Diễn xới cơm trong bếp trả lời.

Thịnh Diễn cúi đầu lấy điện thoại ra mới phát hiện quả nhiên Tần Tử Quy gửi tin nhắn cho mình.

[Chim xấu]: "Bên chỗ dì út không sao, hôm nay tôi phải đi học tuyển, khi nào ngủ dậy thì ở nhà làm xong bài tập mà tôi giao đi, buổi tối lúc tự học thì tôi sẽ chữa bài cho cậu."

[Chim xấu]: "Không được đến quán game chơi bởi, không được lén ăn cỗ vịt, không được ăn gì quá cay."

[Chim xấu]: "Còn nữa, không được phép đánh nhau, nhớ bảo bà bôi thuốc cho đấy."

Đồ mẹ nam.

Thịnh Diễn đổi tên gọi nhớ thành [Chim xấu thích lái nhà lái hải] rồi nói: "Bà ơi, tí ăn cơm xong thì con về luôn, mấy hôm nay để Cuckoo ở chỗ bà nhé ạ, đợi mấy nữa nghỉ hè con lại về đón nó."

"Ừ được, nhớ mang cái này cùng." Bà ngoại đi từ bếp ra đưa một cái hộp giữ nhiệt lớn cho cậu, "Tử Quy nói con nên ăn nhiều hạch đào nên bà hầm cho hai đĩa ít canh sữa hạch đào, con cầm về cho vào lò vi sóng hâm là có thể uống."

"À vâng ạ, ơ khoan đã." Thịnh Diễn tự nhiên nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu nhìn bà, "Bà ơi."

Bà: "Hả, sao bà đây?"

Thịnh Diễn: "Ăn quả này có phải giúp bổ não không ạ?"

Bà ngoại: "..."

Thịnh Diễn: "..."

Quả nhiên là như thế!

Cậu biết ngay Tần Tử Quy tên chó này nhất định không có ý tốt lành gì mà, lúc nào cũng biết cách để làm nhục cậu!

Để chứng minh mình không cần bỏ não, Thịnh Diễn quyết định lặng lẽ làm hết bài tập để làm lão súc sinh Tần Tử Quy này sợ chơi.

Nhưng dù cậu có tiến bộ thần tốc thì cũng có hơi quá sức, bởi Tần Tử Quy thường hay ra đề khó hơn năng lực của cậu một chút.

Làm được nửa ngày thì bị kẹt ở một chỗ, Thịnh Diễn quyết định nhờ tổ tư vấn tại chỗ, mở nhóm wechat [Anh Diễn và những thằng em ăn hại của anh ấy], nhắn: "Chiều nay muốn ăn DQ hay Hagendas?"

[Cẩu Cẩu có thể có ý xấu gì được cơ chứ?]: "?"

[Thiên bồng đại Chu Chu]: "?" (tên này chế từ Thiên bồng đại nguyên soái ấy)

[Cẩu Cẩu có thể có ý xấu gì được cơ chứ?]: "Anh Diễn, anh muốn hẹn hò với bọn này à?"

[S.]: "Cút."

[S.]: "Định hỏi mấy cậu vài câu, chiều nay được không, cứ chọn một cửa hàng đồ ngọt gần trường là được, tôi trả tiền."

[Cẩu Cẩu có thể có ý xấu gì được cơ chứ?]: "???"

[Thiên bồng đại Chu Chu]: "???"

[Cẩu Cẩu có thể có ý xấu gì được cơ chứ?]: "Anh Diễn, anh bị ai đoạt xá thì

chớp mắt một cái ra hiệu đi."

[Thiên bồng đại Chu Chu]: "Để em đi mua máu chó về cho."

[S.]: "Không muốn chết thì nói năng tử tế."

[Cẩu Cẩu có thể có ý xấu gì được cơ chứ?]: "À ờm được, không thành vấn đề, cũng không cần Hagendas đâu, ra chỗ cửa hàng gà rán ở cổng trường đi, gọi một bữa tối là được."

Chu Bằng thì không nói, nhưng thành tích của Cẩu Du cũng tạm được, Thịnh Diễn thu dọn cặp sách xong, hung hăng đánh nó vài cái rồi mới bắt đầu đi học.

Chu Bằng Cẩu Du ở rất gần trường nên đến sớm hơn cậu. Sau khi nhìn thấy cậu quy củ lấy ra một xấp bài thi ở trong cặp thì không khỏi có chút cảm thán.

"Không thể không nói, Hoàng Thư Lương quả thật đúng là hảo hán, từ sau khi đổi lớp cái là anh Diễn sắp biến thành anh Diễn em không biết rồi, có lẽ đây chính là cái gọi là người lạ từng quen." Chu Bằng nhìn lướt qua bài thi của Thịnh Diễn, phát hiện cậu đuối kịp mình thì không nhin được khen ngợi.

Cẩu Du lại hiểu rõ hơn hẳn nhiều: "Mày nói Hoàng Thư Lương hảo hán còn không bằng nói Tần Tử Quy lợi hại, loại ý tưởng giải đề 1 kèm 1 này người bình thường có thể làm được chắc?"

"Được rồi bớt nói nhảm đi." Thịnh Diễn không có thời gian xàm xí, "Muốn ăn gì? Tự gọi nhé."

Chu Bằng làm bậy: "Em muốn uống sữa trong bình giữ nhiệt của anh."

Thịnh Diễn không chút suy nghĩ: "Đây là cho Tần Tử Quy."

Cẩu Du chả thấy lạ lùng gì: "Được, vậy thì anh Diễn, cho 1 phần cánh gà cay siêu biến thái, anh ok không?"

Thịnh Diễn lật bài thi, đầu cũng chả buồn ngẩng: "Không ổn lắm."

"Thế cỗ vịt cay thì sao?"

"Cũng không được."

"Ngó sậy cay?"

"Đừng."

"..." Rõ ràng được quyền gọi món nhưng lại bị vô tình cướp đoạt, Cửu Du rất cuộc không nhịn được, "Sao anh lại không chọn gì hết?"

Rõ ràng trước kia Thịnh Diễn toàn thích ăn những món này.

Thịnh Diễn vẫn lật bài thi, đầu cũng không ngẩng: "Mấy cái này cay quá, Tần Tử Quy không cho tôi ăn."

Vừa dứt lời, Chu Bằng rơi vào trầm cảm.

Một lúc lâu sau Cửu Du mới bảo: "Diễn, lâu lắm rồi không thấy mày online chơi game hay ra quán net."

Thịnh Diễn cảm thấy cậu đúng là nói nhảm: "Mày thử xem ngày nào cũng bị hội trưởng hội học sinh theo dõi từ trường đến nhà, giám sát toàn diện 24/24 xem mày có thời gian online chơi game không?"

"Cho nên, mày không nhận ra vấn đề à?"

Cửu Du nghiêm túc hỏi.

Thịnh Diễn ngẩng đầu: "Vấn đề gì?"

"Bây giờ trông mày rất giống như là bị vợ quản chặt."

Vẻ mặt Cầu Du cực kỳ đứng đắn.

"Hơn nữa còn là kiểu nhà có vợ hiền, lãng tử quay đầu ấy."

Chu Bằng nhiệt tình bổ sung.

Thịnh Diễn: "..."

Chột dạ khiến cậu nóng nảy: "Bọn mày nói cái rắm gì đấy!"

"Sao lại gọi là nói nhảm được, anh Diễn mày nói xem mày là ai, mày lại để bị cậu ta quản ư? Chúng tao giữa hai bọn mày nhất định có chuyện gì không để ai biết." Chu Bằng cực kỳ chắc chắn.

Thịnh Diễn tức giận lườm nó một cái: "Đó là vì tao không muốn ra nước ngoài, nhất định phải thi vào được trường tuyến 1 nên tao mới phải âm ức chịu đựng thôi."

"Được, mày âm ức chịu đựng, nhưng tại sao Tần Tử Quy lại có thể quản mày? Bài tập về nhà để quá hay là đứng đầu không vui? Cứ nhất định phải hao tâm tổn sức quản mày? Mày không tự mình đi học được chắc?" Cầu Du lại thêm một mũi tên.

Thịnh Diễn tự nhiên không nói nên lời.

Cậu cũng không nghĩ đến chuyện này, chỉ là từ nhỏ đến lớn Tần Tử Quy đã quản chuyện cậu ăn cơm, quản chuyện cậu bị ốm, thu dọn mọi thứ rối rắm cho cậu, nhận sai chịu phạt giúp cậu, làm mọi chuyện thay cậu, cho nên cậu đương nhiên cho rằng Tần Tử Quy vốn dĩ nên quản mình.

Chứ không nghĩ đến Tần Tử Quy làm vậy là vì cái gì.

"Có lẽ là do trời sinh anh ta đã thích làm mẹ người khác." Thịnh Diễn nhớ lại hành động của Tần Tử Quy rồi đưa ra bình luận.

Cầu Du cảm thấy Thịnh Diễn đúng là gì cũng dám nói: "Có người hỏi cậu ta

một câu hỏi không khó lắm thôi đã bị một câu nói của cậu ta làm tổn thương đến mức giờ vẫn tự nghi ngờ trí tuệ của mình, mà nói xem cậu ta trời sinh đã có tính cách mẹ hiền sao?"

Thịnh Diễn: "..."

Không phải à?!

Mắt thấy Thịnh Diễn không trả lời được, để tránh cho Thịnh Diễn thẹn quá hoá giận mà đánh người, Chu Bằng vội hoà giải: "Mày quan tâm chuyện Tần Tử Quy làm gì, nói không chừng cậu ta thích quản anh Diễn, hơn nữa đây cũng chẳng phải chuyện xấu, mà xem, anh Diễn nhà mình giờ biết làm đề toán đến câu thứ 2 từ dưới lên rồi! Đúng là một chuyện đáng mừng! Cứ tiếp tục phát huy, vững vàng tiến bước!"

Dứt lời ngoài cửa lại có tiếng cười nhạo: "Mơ đẹp đấy!"

Nghe thấy giọng nói này, Chu Bằng đã thấy phiền: "Phó Uân, ý mày là gì?"

"Chả có ý gì, chỉ là Tần Tử Quy sắp không quản được anh Diễn nhà mày lâu nữa đâu, đúng không Thịnh Diễn?" Phó Uân chậm rãi đẩy cửa đi vào, dáng vẻ tâm trạng rất tốt.

Thịnh Diễn lại cảm thấy mình không thể hiểu nổi: "Có rắm thì thả, đừng âm dương quái khí."

Nhìn thấy dáng vẻ cậu, Phó Uân nhíu mày: "Sao, mày vẫn chưa biết à?"

Thịnh Diễn ghét nhất loại người nói chuyện ấp úng nửa chừng, khó chịu nhíu mày.

Phó Uân nhìn vẻ mặt của cậu thì tự nhiên "Xùy" một cái: "Không phải chứ Thịnh Diễn, mày thật sự không biết à? Đến cả bố mẹ tao còn biết."

Thịnh Diễn càng nhíu mày sâu hơn.

Vẻ mặt Phó Uân như đang xem kịch vui: "Độ nửa tháng gần đây, cứ cách năm ngày lại lại có người tìm đến cửa nhà bà ngoại mày, nói là bố của Tần Tử Quy, muốn tìm Tần Tử Quy về nhận tổ quy tông nên giở trò làm ầm ĩ lên. Người trong đại viện đều biết cả, đêm qua còn đến nữa. Tao ở ban công còn nhìn thấy mà mày lại không biết?"

"Tối qua?"

Thịnh Diễn nháy mắt nhớ lại đêm qua lúc cậu thay quần áo, có động tĩnh trước cửa nhà.

Có điều lúc đó Tần Tử Quy với bà ngoại nói cho cậu biết là có người muốn dẫn Cuckoo đi, ngón tay Thịnh Diễn cầm bút chợt siết chặt lại.

Phó Uân nhìn phản ứng của cậu, đoán được là Tần Tử Quy gạt cậu nên nhất thời có cảm giác sung sướng khi người gặp họa: "Được rồi, trách tao nhiều chuyện, nhưng tao không nghĩ là Tần Tử Quy lại định lặn lẽ rời đi đấy, là tao thiếu suy nghĩ rồi."

"Biết mình nhiều chuyện thì im mồm đi." Thịnh Diễn khẽ nhắc mí mắt lên, mặt mày lạnh lùng: "Nói chuyện nhà người khác ở chốn công cộng, đây là chuyện bố mẹ dạy mày à?"

Vẻ mặt cậu sắc bén phô trương, trên người lại có cảm giác không sợ trời không sợ đất được gia đình nuôi từ nhỏ, vẻ lạnh lùng như thế thường ngày đều tan ra trước mặt Tần Tử Quy, nhưng bây giờ lại có chút khí thế.

Phó Uân nhớ lại cảm giác bị nắm cổ áo đè lên tường, nhất thời cổ họng chợt siết lại.

Nhưng gã chịu thiệt ở chỗ Thịnh Diễn và Tần Tử Quy nhiều như vậy, mặt mặt mũi mũi nhiều lần như vậy, lại còn có cả anh em của mình ở đây nên đã sớm muốn tìm lại sân khấu, cho nên vô lại cười cợt: "Sao, con trai của tiểu tam còn không cho... Shhh - Đệch!"

Phó Uân còn chưa nói xong Thịnh Diễn đã lạnh mặt đấm thẳng vào mặt gã,

sau đó nắm chặt cổ áo gã dí vào tường lạnh lùng nói: "Mẹ nó, tao đã bảo mày im mồm, mày không nghe hiểu à?"

Thiếu niên trước giờ đều rất dễ nói chuyện, lúc này trên người chỉ còn lại sự lạnh lùng khó gần, giống như bị đưng vào vẫy ngược không nên đưng vào nhất.

Người trong quán gà nhất thời bị sự việc bất thành linh này doạ sợ ngây người.

Cảm giác này, khi Hoàng Thư Lương nghĩ oan cho cậu cậu cũng không cảm thấy, khi Tiết Dịch hãm hại cậu cũng không cảm thấy.

Khi Phó Uân châm chọc cậu cũng không cảm thấy.

Chỉ khi nhắc đến Tần Tử Quy, cậu mới thấy.

Phó Uân giật giật khoé miệng bị đánh sừng đỏ, cười: "Xem ra Tiết Dịch nói đúng, mày với Tần Tử Quy đúng là anh em tình thâm nhỉ."

Bốn chữ anh em tình thâm đến là ngứa đòn.

Thịnh Diễn siết chặt tay, mặt mày lạnh lẽo: "Mày nói chuyện tử tế cho tao."

Phó Uân lại như cố ý muốn chọc giận cậu, kẻ sát tai cậu cười: "Tao nói gì trong lòng mày rõ nhất, Tần Tử Quy có tâm tư gì với mày, Tiết Dịch đã sớm biết rồi."

Khoảnh khắc vừa mới dứt lời, bàn tay Thịnh Diễn đang nắm chặt cổ áo gã chợt khựng lại.

Phó Uân bèn thừa cơ cậu đang thất thần, cầm ống đũa bên cạnh hung hăng đập vào vai cậu.

Ống trúc cứng rắn đập vào xương bả vai thiếu niên, phát ra tiếng vang trầm đục.

Thịnh Diễn hồi thần, trở tay định hung hăng đập đầu Phó Uân vào tường thì tự nhiên bị một bàn tay túm lấy kéo ra sau.

Sau đó cổ tay Phó Uân bị một bàn tay khác kìm lại bẻ ngược ra sau, đè chặt hẳn vào tường.

Phó Uân chỉ cảm thấy tay mình sắp bị bẻ gãy, xương mặt cũng bị tường đè đến đau đớn nhưng lại không nhìn được người đứng sau, chỉ nghe được một giọng nói lạnh lùng không có tình người: "Phó Uân, mày còn trêu chọc Thịnh Diễn thêm một lần nào nữa, tao có rất nhiều cách để mày biến mất, không tin cứ thử xem."

Âm thanh không lớn chỉ đủ cho hai người nghe được, giọng nói lạnh nhạt không có chút cảm xúc nào của Tần Tử Quy lại khiến Phó Uân cảm thấy run rẩy.

Sau đó Tần Tử Quy buông tay ra, dẫn Thịnh Diễn rời đi trong ánh mắt sợ hãi của mọi người.

Thịnh Diễn vốn dĩ không cảm kích, ra khỏi cửa hàng đã hung hăng vung tay: "Tần Tử Quy, mẹ nó anh buông tôi ra!"

Tần Tử Quy lại nắm rất chặt, không chịu buông mà cứ thế dẫn Thịnh Diễn đi đến hướng không có người.

Thịnh Diễn cắn răng giãy dụa tiếp, nhưng phát hiện chênh lệch giữa mình và Tần Tử Quy đã lớn đến mức mình chẳng có cách nào thoát được bằng vũ lực.

Còn Tần Tử Quy lạnh mặt dẫn cậu đến một góc không người, đến gần kéo cổ áo cậu ra: "Để tôi xem một chút."

"Ông đây không cần anh quản!" Thịnh Diễn trực tiếp hung dữ đẩy Tần Tử Quy ra sau.

Tần Tử Quy không biết tại sao cậu lại thế, chỉ nghĩ đến cảnh ống trúc đập vào vai Thịnh Điển là không nhịn được đau lòng lẫn tức giận: "Không cần tôi quản thì cậu tự mình đừng khiến người ta lo lắng nữa! Bị đập vào người không đau chứ gì!"

"Đập vào người tôi chứ liên quan gì đến anh! Mẹ nó anh đừng có suốt ngày để ý đến chuyện của tôi được không, là bài tập về nhà không muốn làm hay thi đứng đầu không vui hả?" Thịnh Điển nghĩ Tần Tử Quy rõ ràng có việc nhưng lại muốn giấu mình, khiến cậu chẳng khác nào đứa ngốc, ngay cả việc có khả năng hấn sẽ rời đi cũng không nói cho cậu biết, trong lòng liền đau xót âm ức vô cùng.

Tần Tử Quy lại cảm thấy lời này của cậu đúng là vô lương tâm, nhưng nhìn thấy vết bầm trên vai cậu, rồi nghĩ rõ ràng hôm qua người này đã đồng ý với mình không đánh nhau, vậy mà hôm nay lại để bị thương thế này, còn đùa giỡn nói ra lời tổn thương người khác.

Rốt cuộc không nhịn được nữa, Tần Tử Quy vạch quần áo Thịnh Điển ra, chỉ vào những vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ trên người cậu: "Thịnh Điển! Cậu tự nói xem, từ nhỏ đến lớn có lần nào cậu bị thương mà tôi không đau lòng không? Lần nào cậu bị thương mà tôi không chăm sóc không? Lần nào cậu đau đến không ngủ được mà tôi ngủ được yên giấc không? Từ nhỏ đến lớn tôi quản cậu, che chở cho cậu, không muốn cậu bị bệnh, không muốn cậu bị thương, cậu nghĩ tôi nhàn rỗi lắm ư? Mẹ nó nếu không phải tôi thích cậu thì ai thèm để ý đến cậu!"

Từ nhỏ đến lớn Tần Tử Quy hầu như không khi nào nổi giận, cho dù có giận cũng chỉ làm mặt lạnh không nói gì mà thôi, dáng vẻ này hình như chưa từng thấy bao giờ.

Khoảnh khắc lúc bị hấn nổi giận quát mình, Thịnh Điển vốn dĩ đang âm ức phần uất định cãi nhau thì tự nhiên ngây ngẩn cả người.

Tần Tử Quy nói thích ai cơ?

*

Hết chương 44.

Chương 45

Editor: Jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

Nhìn người trước mắt tự nhiên trở nên ngốc nghếch, Tần Tử Quy thật sự giận lắm mà chẳng làm gì được.

Hôm qua trước khi đi hẳn đã nghĩ kỹ, hôm nay khi về sẽ giải thích cho bé ngốc này vì sao hẳn lại muốn chơi trò tâm cơ thủ thách hòn đá tình yêu đó.

Hẳn đã nghĩ đến hàng vạn lời giải thích khác nhau từng bước mềm ngọt dụ dỗ Thịnh Diển, thậm chí trước khi đi còn nhờ bà cho Thịnh Diển ăn hạch đào bổ não, chỉ để khúc gỗ này sớm ngày thông suốt.

Lúc về định đến mua cho Thịnh Diển một cốc trà sữa nhưng cách lớp cửa kính lại thấy đứa nhỏ không khiến người ta bớt lo nhà mình lại đánh nhau.

Hơn nữa nếu đã đánh người ta thì cũng thôi, đằng này lại đánh một nửa rồi thất thân.

Nhìn khoảnh khắc Phó Uân cầm ống đũa đập vào vai Thịnh Diển, Tần Tử Quy chỉ hận không thể dịch chuyển tức thời đỡ cho cậu.

Kết quả tên nhóc vô lương tâm này lại nói ra những lời vô lương tâm như thế, tức giận đến mức hẳn không quản gì hét nói toạc những lời trong lòng ra, đến mức Thịnh Diển bất ngờ không kịp đề phòng bồi rôi ngay tại chỗ.

Thấy cậu tự nhiên ngốc lảng như vậy, Tần Tử Quy chỉ cảm thấy mình không nên nổi giận, nếu không chẳng khác gì đang ức hiếp người ngốc, chỉ trầm

mặc kéo Thịnh Diễm lại rồi vạch áo cậu ra, ngón tay khẽ ấn vào vết bầm kia hỏi: "Có đau không?"

"Hả, vẫn ổn." Mới vừa nãy Thịnh Diễm còn nóng nảy không kiên nhẫn, lúc này lại chỉ đỏ tai cúi đầu mím môi giả vờ bình tĩnh.

Nhìn cậu chẳng dám bèn mắng dù chỉ một chữ đến những lời mình vừa nói, Tần Tử Quy đã biết tên ngốc này lại sợ, hỏi tiếp: "Vậy lời vừa nãy tôi nói cậu nghe thấy không?"

Quả nhiên Thịnh Diễm lại bắt đầu giả ngu: "Cái gì, gì cơ?"

Mới nãy mạnh miệng lắm, sao bây giờ lại lắp bắp rồi.

Tần Tử Quy cúi xuống nhìn cậu, khẽ hỏi: "Cậu nói xem?"

Giọng nói của hắn vốn dĩ đã trong trẻo lạnh lùng khiến Thịnh Diễm cảm thấy rất dễ nghe, bây giờ còn thì thầm như thế, mang theo sự dung túng và dịu dàng bất đắc dĩ, hơi thở lại vương vấn bên vành tai Thịnh Diễm. Nháy mắt cả người Thịnh Diễm đều tê dại, não bộ cũng bắt đầu hỗn loạn, hệ thống ngôn ngữ cũng thất bại: "Cái gì, cái gì, anh nói đi, tôi đang nghe đây, tôi nói gì cơ, á... Cậu Du!"

Ngay khi Thịnh Diễm cảm thấy cả người mình nóng đến mức sắp nổ tung thì thoáng thấy phía sau Tần Tử Quy là Cậu Du đang cầm cặp sách và bình giữ nhiệt của cậu thở hồng hộc đuổi theo, nhất thời như nhìn thấy cứu tinh vội vàng lên tiếng.

Lại nhân lúc Tần Tử Quy không chú ý quay đầu lại thì linh hoạt cúi người, chui ra từ dưới cánh tay Tần Tử Quy rồi nhanh chóng chạy đến chỗ Chu Bằng Cậu Du khoác lên người họ rồi nhanh chóng chạy đi.

Để lại Tần Tử Quy muốn đưa tay bắt người chỉ bắt được khoảng trống đứng cản rặng, chỉ muốn bóp chết vật nhỏ nào đó.

Thần kinh vận động tốt như thế đều đặt hết vào đây nhỉ!

Có khác gì đũa điều không?

Nhưng dù sao cũng ở gần trường mà không phải ở nhà nên Tần Tử Quy không tiện bắt Thịnh Diển về giáo dục một trận, chỉ có thể nín giận rồi làm mặt lạnh quay lại tiệm gà vừa này.

Trong tiệm chỉ còn lại Phó Uân bị đánh nửa bên mặt đỏ bừng, khoé môi còn bị Thịnh Diển đâm rách đang ngồi trong góc cầm điện thoại soi soi trước mặt, nhe răng trợn mắt vuốt ve vết thương.

Nghe tiếng động ở cửa, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tần Tử Quy lạnh mặt đi vào, cơ thể theo phản xạ tránh về phía sau, rồi cảnh giác nói: "Mày đến đây làm gì?"

Phó Uân dám mạnh mẽ với Thịnh Diển là bởi gã nắm chắc tính cách Thịnh Diển nhiều lắm cũng chỉ là đánh nhau một trận. Đến lúc đó gã đến trước mặt Hoàng Thư Lương cáo trạng thì chưa chắc Thịnh Diển đã được lợi.

Nhưng gã không dám chọc Tần Tử Quy.

Đến bây giờ gã vẫn còn nhớ rõ khi còn bé gã đi theo tên nhóc Hồ Mập kia trong đại viện, cười nhạo Tần Tử Quy không cha không mẹ. Tần Tử Quy chỉ giống như một cái hồ lô bịt kín miệng không nói lời nào, Thịnh Diển lại thở phì phì đi lên cắn người.

Khi đó họ đều cho rằng Tần Tử Quy dễ bị bắt nạt, còn Thịnh Diển tính tình nóng nảy.

Mãi đến sau ngày hôm đó họ với Thịnh Diển gây gỗ, Tần Tử Quy cầm con dao mỹ thuật đến trước mặt họ, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Sau này bọn mày còn bắt nạt tao với Thịnh Diển thêm lần nào thì tao sẽ tự rạch tay lần đấy, rồi tao sẽ nói với thầy cô là bọn mày làm."

Đứa nhỏ mới lớn một chút nghĩ chuyện đổ máu như trời sụp đến nơi, ai lại tin có người dám tự rạch tay mình.

Kết quả chính là tối đó mấy nhà bọn họ đều truyền đến tiếng gào khóc dữ dội của bọn trẻ bị đánh mông nở hoa.

Còn Tần Tử Quy và Thịnh Diển lại nhận được gói kẹo mà thầy giáo tặng.

Khi đó Phó Uân đã biết Tần Tử Quy tuyệt đối không phải kiểu học sinh giỏi ngoan ngoãn gì, càng không phải người tốt lành, hơn nữa bất kể là với chính Tần Tử Quy hay với người khác thì hắn đều xuống tay rất tàn nhẫn.

Cho nên khi Tần Tử Quy nói nếu gã dám trêu chọc Thịnh Diển một lần nữa thì hắn sẽ có cách để gã biến mất, trong lòng Phó Uân có hơi sợ.

Tần Tử Quy thấy phản ứng của gã thì có chút khinh thường, kéo ghế đổi diện ra từ tốn ngồi xuống: "Đừng sợ, tao chỉ đến nói chuyện với mày thôi."

"Tao thì có gì để nói với mày?" Phó Uân chột dạ nhìn sang bên khác.

Tần Tử Quy lại cười: "Sao, nói được với Thịnh Diển mà không nói được với tao à?"

Hắn chưa bao giờ là người thích cười, ngày thường ngoại trừ trước mặt Thịnh Diển thì gần như vẫn luôn lạnh nhạt, lúc này lại ngoài cười trong không cười, Phó Uân cảm thấy sống lưng mình chợt lạnh toát.

Nhìn gã không nói gì, Tần Tử Quy rĩ mi hỏi: "Nói đi, lần này mày lại nói gì trước mặt Thịnh Diển?"

Tuy rằng tính tình Thịnh Diển hơi nóng nảy nhưng chưa bao giờ vô duyên vô cớ đánh nhau, thậm chí nếu người khác châm chọc cậu thì cậu cũng chỉ khiêu khích lại.

Nếu như là đánh nhau thì chỉ có thể là không nhìn nổi việc người nào đó bị bắt nạt, thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Hoặc là có người nói gì đó về hắn.

Mà nếu đối tượng đánh nhau là Phó Uân, vậy cơ bản thuộc về vế 2.

Quả nhiên Phó Uân nghe hẳn hỏi thế thì biến sắc.

Tần Tử Quy cong tay gõ gõ mặt bàn: "Mày không nói thì Thịnh Diễn cũng sẽ nói, đến lúc đó hậu quả không giống nhau đâu."

Sao người này lại có thể giả vờ tốt đến vậy?

Phó Uân cắn răng mở miệng: "Tao chỉ nói chuyện bên chỗ nhà bố mày có người đến tìm mày, cách ngày lại đến đại viện làm loạn cho cậu ấy biết thôi, cũng chỉ nói thêm một câu mày là con của tiểu tam, không nói thêm cái gì khác nữa, hơn nữa tao cũng chỉ nói sự thật, là do bọn mày kích động thôi."

Tần Tử Quy cũng chả thèm để ý mấy câu sau.

Bởi lúc mẹ hẳn để hẳn ra cũng không biết người đàn ông đó đã kết hôn, hẳn cũng chưa từng nhận một xu nào của người đàn ông đó, chưa từng nhận được một chút xíu nào tình cảm hay thời gian người đàn ông đó bỏ ra cho hẳn nên hẳn không cảm thấy mình có chỗ nào đáng bị chỉ trích.

Hắn chỉ để ý câu trước, ngón tay gõ trên bàn chợt dừng lại rồi ngược mắt nhìn Phó Uân: "Ai bảo mày nói cho cậu ấy?"

Phó Uân cảm thấy thái quá: "Không phải, tao không biết cậu ta không biết chuyện này. Loại chuyện này mấy người còn giấu cậu ta ư, sớm muộn gì cậu ta chả biết. Hay mày định lúc đi với bố mày rồi mới nói cho cậu ta?"

Tần Tử Quy nhớ lại dáng vẻ vừa tức giận vừa ám ức của Thịnh Diễn, mặt mày lạnh đi.

Khó trách hôm qua Thịnh Diễn còn đồng ý với hẳn sẽ không đánh nhau mà hôm nay lại bảo mình đừng quản cậu ấy.

Thì ra là cảm thấy mình gạt cậu ấy mình sẽ rời đi, cho nên mới ám ức.

Lúc nhận ra chuyện này, Tần Tử Quy lại nhớ chuyện mình vừa nổi giận, cũng chả còn tâm trạng nói nhảm với Phó Uân nữa, giọng nói lạnh nhạt: "Chuyện nhà tao không đến lượt mày xen vào. Hôm nay tao đến tìm mày để nhắc mày hai chuyện. Thứ nhất, đừng trêu chọc Thịnh Diển. Tao đã nói rồi, mày còn động đến cậu ấy nữa thì tao sẽ có rất nhiều cách để mày biến mất. Thứ hai, tự tìm lý do cho vết thương trên mặt mày đi. Dù sao nếu Thịnh Diển phải chịu đựng điều gì từ chỗ Hoàng Thư Lương thì tao cam đoan mày phải chịu nhiều hơn thế, không ít đâu. Mày biết tao là người thế nào mà, đúng không?"

Phó Uân cắn răng không nói nên lời.

Giọng điệu Tần Tử Quy rất lạnh lùng: "Nếu không hiểu thì mày có thể thử lại. Nếu hiểu rồi thì nước sông không phạm nước giếng, mày tự xem mà làm đi."

Nói xong thì đứng dậy rời đi.

Đi được hai bước lại nhớ buổi tối Thịnh Diển luôn thích uống chút đồ ngọt nên quay lại quầy: "Cho một cốc trà sữa, ít đá, đường giữ nguyên."

Còn Thịnh Diển bên kia đã mua một chai nước lạnh ở cửa hàng trước cổng trường, tu một hơi hết sạch.

Uống xong, lau miệng.

Đạch, trong lòng cậu vẫn nóng như lửa đốt.

Cả đời này Thịnh Diển chưa từng cảm thấy nóng như thế, xoay người nói với ông chủ: "Ở đây có đá viên không ạ?"

"???" Ông chủ nhìn anh đẹp trai đỏ từ mặt đến tai xuống tận cổ, không nhịn được hỏi, "Bạn học này nóng vậy à? Nếu nóng quá thì quay lại lớp ngồi điều hoà đi, chứ ăn lạnh vậy nhỡ bị đau bụng thì sao?"

Chu Bằng bên cạnh cũng không nhìn nổi: "Đúng đó Diễm ơi, có nóng đến mức đấy đâu?"

Nói xong lại tự mình bảo: "Có điều hôm nay đúng là oi thật, có khi sắp mưa rồi."

Thịnh Diễm nói gì đó không rõ lắm, nóng này không phải nóng kia, chỉ là trong lòng cậu nóng quá, hoảng lắm.

Sao Tần Tử Quy có thể thích cậu được cơ chứ? Từ nhỏ đến lớn Tần Tử Quy vẫn luôn là anh em ruột thịt cùng nhau lớn lên với cậu, sao lại nói thích cậu được?

Cậu biết Tần Tử Quy là gay, nhưng dù cậu có đẹp trai, trong nhà cũng có tiền, dáng người cũng được, nhưng tính cách cậu kém mà, còn hay nổi giận, lại còn thường xuyên tuỳ hứng không nói đạo lý, không làm việc nhà, lại chọn ba chọn bốn rất khó hầu hạ, Tần Tử Quy rõ mấy chuyện này hơn ai hết, chẳng lẽ hẳn bị mù ư, nên mới thích cậu?

Với điều kiện của Tần Tử Quy, tìm thiên tiên nào không tìm lại thích một đứa trai thẳng như cậu?

Mẫu chốt là trai thẳng như cậu sau khi nghe Tần Tử Quy nói thích mình lại không bài xích khó chịu hay phản cảm, chỉ là cảm thấy... cảm thấy...

Mẹ nó, cậu không biết là cảm thấy thế nào.

Thịnh Diễm không cách nào miêu tả được nhịp tim của mình đập nhanh, cả người nóng lên, nghĩ đến Tần Tử Quy thích mình thì chẳng còn cách nào tự hỏi đến những chuyện khác.

Cậu cũng không dám gặp Tần Tử Quy, sợ vừa nhìn thấy Tần Tử Quy thì tim lại đập nhanh hay nhiệt độ cơ thể cao quá mà chết.

Nhưng cậu cũng không thể không đối diện với Tần Tử Quy được, vì Tần Tử Quy ngồi sau cậu, còn ở phòng đối diện cậu, cậu có chạy cũng không thoát.

Thịnh Diễm nghĩ đến đây thì phiền não gãi đầu, giống như hận không thể trực tiếp khiến mình hói đi.

Đến mức Cầu Du vội vàng túm lấy tay cậu: "Không phải chứ Diễm, mà đừng huỷ đi gương mặt đẹp trai này."

"Mày có nghĩ là mặt tao rất đẹp không?" Thịnh Diễm nghe thế đột nhiên nhìn sang Cầu Du hỏi.

Cầu Du: "Hả?"

Thịnh Diễm không kiên nhẫn nói: "Tao hỏi là mày thấy mặt tao đẹp trai không?"

"Đẹp trai." Cầu Du nói không chút suy nghĩ.

Thịnh Diễm lại hỏi: "Vậy mày thích tao không?"

Cầu Du không chút do dự: "Thích chứ."

Thịnh Diễm: "..."

Vì sao lúc Cầu Du nói thích cậu, cậu chỉ cảm thấy xà lơ muốn Cầu Du mau cút.

Chúng tỏ cậu không cong.

Chẳng lẽ cậu chỉ như thế với Tần Tử Quy thôi?

Thịnh Diễm càng nghĩ càng thấy phiền, một đầu tóc mềm bị cậu vò thành sấp rụng hết.

Cầu Du thật sự không nhìn nổi: "Diễm, rốt cuộc mày bị làm sao thế?"

"Không có gì, tao chỉ thấy có khi tao yêu sớm mắt." Lúc Thịnh Diễm nói lời

này, giọng điệu bực bội không chịu nổi.

Cầu Du Chu Bằng: "...???"

Còn có chuyện tốt thế nữa á?

Nhưng không đợi họ hâm mộ lẫn khiếp sợ xong thì đằng sau đã có một giọng nói hùng hổ: "Yêu sớm?! Ai trong mấy đứa muốn yêu sớm?! Dưới mí mắt của Hoàng Thư Lương thầy mà còn yêu sớm cơ à?"

Tiếng gào giận dữ vang lên, Cầu Du nhanh trí: "Không có đâu chủ nhiệm Hoàng, Thịnh Diễn nói là cậu ấy tuyệt đối sẽ không yêu sớm."

"Vậy à, Thịnh Diễn?" Hoàng Thư Lương nghi ngờ nhìn sang Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn chột dạ né tránh, lảm bảm: "Dù sao việc học cũng quan trọng hơn ạ."

Nhìn thấy Thịnh Diễn bây giờ có giác ngộ như thế thì Hoàng Thư Lương vô cùng vui mừng: "Thế này mới đúng, quả nhiên là một đứa nhỏ ngoan, nhanh vậy đã cải tà quy chính, vừa hay thầy cũng có tin vui muốn báo cho em, đến văn phòng thầy đi."

Đối với văn phòng của Hoàng Thư Lương, Thịnh Diễn vẫn có chút bóng ma.

Cậu cảm thấy tin tốt mà phải đến văn phòng Hoàng Thư Lương nói thì tất nhiên không phải tin tốt thật sự gì, đang định từ chối thì lại liếc thấy Tần Tử Quy bên kia đang cầm một cốc trà sữa đi đến cổng trường.

Cho nên mới vội nói: "Vâng chủ nhiệm Hoàng, chúng ta đi ngay luôn đi ạ, lâu lắm rồi em không được nghe thầy dạy bảo nên nhớ lắm ạ."

Nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tần Tử Quy rồi cầm cánh tay mập mạp của Hoàng Thư Lương, lần thứ hai nhanh chóng chạy trốn.

Hoàng Thư Lương cũng không ngờ tình cảm thầy trò bây giờ của ông và

Thịnh Điển lại phát triển tốt đẹp như vậy, nhưng tóm lại ông rất vui mừng trước biểu hiện lãng tử quay đầu của cậu.

Quay lại văn phòng ngồi vào chỗ, nhìn thiếu niên đứng thẳng trước mặt, cười: "Thầy nhớ lần trước em bảo muốn thi vào trường Cảnh sát Trung Quốc đúng không?" (= Trung Công Đại)

"Dạ?" Thịnh Điển hồi phục lại tinh thần, vút Tần Tử Quy ra khỏi đầu rồi gật gật, "Vâng, em muốn thi nhưng mà có lẽ không thi được, mục tiêu bây giờ của em là có thể thi được trường tuyển 1 đã."

"Thầy thấy chưa chắc đã không được đâu."

Hoàng Thư Lương cười thần bí.

Thịnh Điển lại cảm thấy ông chả có ý tốt gì.

Hoàng Thư Lương nói thêm: "Gần đây có nhiều thầy cô phản hồi lại với thầy là thái độ học tập của em nghiêm túc hơn nhiều, hơn nữa trí nhớ cũng tốt, nhiều kiến thức học qua một lần là nhớ nên thành tích tiến bộ rất nhanh, miễn là có thể duy trì được đà học tập này thì thi vào trường tuyển 1 không thành vấn đề."

"Nhưng vẫn còn cách Trung Công Đại rất nhiều." Thịnh Điển vẫn tự mình biết mình.

Hoàng Thư Lương lại cười: "Nhưng lần trước em đánh cược với Tiết Dịch, lần đầu đó em thắng cậu ấy đúng không?"

"?" Thịnh Điển không hiểu lắm.

Hoàng Thư Lương chậm rãi cười: "Tiết Dịch là thành viên của đội thành phố mà em có thể thắng cậu ấy, chứng tỏ trình độ của em vẫn còn, hơn nữa thầy nghe nói khi trước em trốn tiết tự học buổi tối thật ra đều là đi huấn luyện bắn súng, cho nên thiên phú như em lại cộng thêm chăm chỉ nữa, điều kiện trong nhà cũng có thì chẳng được mấy người, nếu cứ vậy mà từ

bỏ bắn súng thì đáng tiếc lắm."

Thịnh Diễn cúi đầu.

"Nhưng dù vậy," Hoàng Thư Lương chuyển đề tài, "Tên nhóc nhà em coi như may mắn, thầy nghĩ được một cách cho em."

Hoàng Thư Lương nói xong thì đẩy tập tài liệu sang cho Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn cầm lên nhìn, chột khựng lại.

Phía trên cùng của tập tài liệu viết "Mẫu đơn xin tham gia huấn luyện tại đội tuyển bắn súng khu vực 2 thành thành phố Nam Vụ."

"Năm nay trường công an tuyển sinh có thêm chỉ tiêu, chỉ cần là vận động viên cấp quốc gia thì sẽ có điều kiện. Thầy đi hỏi rồi, đạt được top 3 ở giải thi cấp tỉnh trở lên, ứng tuyển vào đội quốc gia thì rất có hy vọng. Nam Vụ chúng ta là thành phố trực thuộc trung ương, vừa hay tháng chín lại có cuộc thi bắn súng thanh thiếu niên toàn thành phố, cho nên thầy mới tìm huấn luyện viên đội trường nhờ huấn luyện viên đội khu vực viết thư giới thiệu cho em tham gia cuộc thi cấp thành phố lần này, còn sau đó thì phải xem nỗ lực của em rồi."

Thịnh Diễn nhìn tập tài liệu tóm tắt tuyển sinh trong tay mình lẫn thư giới thiệu, đơn xin vào đội bắn súng và các tài liệu khác, mím chặt môi.

Cậu cảm thấy hôm nay đúng là một ngày may mắn.

"Có điều ấy," Hoàng Thư Lương uống trà xong lại nói, "Chuyện này còn phải cảm ơn Tần Tử Quy với dì út cậu ấy."

"Dạ?" Thịnh Diễn ngẩng đầu.

Hoàng Thư Lương nói: "Vốn dĩ trước kia em ở trong đội tuyển nhưng tự xin rút, bây giờ lại muốn xin vào mà huấn luyện viên người ta không muốn, nhưng không biết dì út cậu ấy nghĩ cách gì, chỉ thấy huấn luyện viên sững

sốt chút rồi đồng ý luôn, sáng nay đã mang thư giới thiệu đến. Không thể không nói, quan hệ hai nhà mấy đứa tốt thật, em với Tần Tử Quy cũng như anh em ruột thịt, em nhớ phải học tập theo em ấy đấy."

"Ồ."

Thịnh Diễn nghe thấy mấy chữ anh em ruột thì xấu hổ cúi đầu.

Hoàng Thư Lương khó hiểu: "Em đở tai cái gì?"

Thịnh Diễn: "Không có gì ạ, chỉ là em thấy mình có hơi thẹn với lời dạy của thầy."

Dù sao cũng chả có anh em nhà nào lại xà nẹo ôm ấp nhau, nói cho đôi phương tôi thích cậu này nọ.

Trước kia cậu cũng chả thấy có gì không đúng, nhưng từ khi nghe được câu kia của Tần Tử Quy, nếu không phải thích cậu gì đó, rồi lại đến những hành động gần đây, vành tai nóng bừng lên.

Trong đầu cậu toàn là hình ảnh không lành mạnh, Hoàng Thư Lương lại thấy cậu không có lòng tin với bản thân nên vung tay lên: "Yên tâm, chỉ cần em có thể cải tà quy chính thì là báo đáp tốt nhất với thầy rồi, những cái khác không cần quá áp lực, cứ cố gắng hết sức là được."

"Dạ thầy chủ nhiệm."

Thịnh Diễn rất ngoan ngoãn đáp.

Hoàng Thư Lương hài lòng: "Được rồi, nếu không còn chuyện gì khác thì em về lớp tự học trước đi."

"..." Vừa nghĩ đến cảnh trong lớp có Tần Tử Quy là Thịnh Diễn lại không muốn quay lại, sau một phút im lặng thì cậu bảo, "Thầy, hôm nay em có thể tự học ở văn phòng thầy được không?"

Hoàng Thư Lương: "?"

Thịnh Diễm nghiêm túc nói: "Em vừa về lớp là sẽ muốn nói chuyện với Trần Du Bạch, ảnh hưởng rất lớn đến hiệu quả học tập của hai đứa em, cho nên em nghỉ học vật lý ở chỗ thầy xong rồi về."

"Shhh" Hoàng Thư Lương hít một hơi khí lạnh, sau đó cũng trịnh trọng gật đầu, "Được, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy."

Nhưng trẻ nhỏ này chỉ muốn chạy thôi.

Thịnh Diễm rụt rè học bài trong phòng làm việc của Hoàng Thư Lương, cúi đầu chột dạ nhìn Tần Tử Quy đen mặt ra vào độ 5 lần, cuối cùng cũng quyết định rời khỏi đây 10 phút trước khi tan giờ tự học buổi tối, lén vào rừng cây nhỏ thuần thục ném cặp sách sang bên kia, nhảy lên trèo tường bắt taxi.

"Đến bên đại viện ạ." Sau khi Thịnh Diễm lén lên taxi thì báo địa chỉ nhà bà ngoại.

Bác tài không hiểu: "Cháu đi học ngoại trú à, nhà ở tận bên đại viện thì sáng đi học có kịp không?"

"Kịp ạ, tối cháu không ngủ lại đó." Thịnh Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ Tần Tử Quy đuổi theo nên thúc giục bác tài.

Bác tài nhìn dáng vẻ của cậu thì cười: "Bạn học này đang trốn nợ gì à?"

"..."

Đúng là trốn nợ.

Trốn nợ tình.

Ngoài cửa sổ quả nhiên có mưa nhỏ tí tách, chứng tỏ oi bức lúc chiều không oan.

Thịnh Diễn ôm cặp lủi vào góc sau ghế.

Thật ra cậu không phải là muốn trốn Tần Tử Quy, chỉ là cậu không biết phải đối mặt với hắn thế nào.

Từ nhỏ cậu đã lớn lên cùng Tần Tử Quy, cho nên cậu cảm thấy Tần Tử Quy là người quan trọng nhất với mình.

Cậu không mong cuộc sống sau này của mình sẽ vắng bóng Tần Tử Quy, cho nên dù biết rõ như thế là không đúng nhưng cậu vẫn cứ không chịu nói lý, một mực bảo rằng Tần Tử Quy là do cậu bỏ ba đồng hai hào mua về.

Cậu hy vọng Tần Tử Quy có thể đối xử tốt với mình, cho nên sau khi biết Tần Tử Quy thích con trai thì vừa tự nhủ phải hiểu cho hắn, nhưng cứ nhìn thấy Trần Du Bạch là lại ngứa mắt.

Cậu vốn dĩ cảm thấy những cái này không có gì không đúng, vì giữa cậu và Tần Tử Quy không giống nhau, không giống với quan hệ với những người khác.

Nhưng Tần Tử Quy lại nói thích cậu.

Sao Tần Tử Quy lại có thể thích cậu chứ.

Sao người anh em tốt nhất của cậu lại nói thích cậu được.

Cái thích này có phải thích kia không?

Hơn nữa hình như cảm xúc của cậu đối với Tần Tử Quy cũng không đúng lắm.

Chỉ là không hiểu sao tai cứ nóng lên, tim đập nhanh hơn, sau đó sẽ thấy Tần Tử Quy cực kỳ đẹp trai, cảm thấy giọng nói của Tần Tử Quy cực kỳ dễ nghe, thậm chí còn mơ thấy giấc mơ kiểu kia, nhưng mà...

Đệch!

Nhưng cậu thẳng mà!

Nghĩ đến bất kì đứa con trai nào khác dám mập mờ đụng chạm với mình hoặc là nói thích cậu như là Tần Tử Quy thì Thịnh Diễn chỉ muốn đánh bẹp đầu chó của đứa đối diện.

Nhưng sao cậu lại không làm thế được với Tần Tử Quy?

Thịnh Diễn tin chắc mình là trai thẳng, tin suốt 18 năm, kết quả chỉ trong vòng 1 tháng phát hiện ra người anh em tốt nhất của mình là trai cong, sau đấy lại nhận ra hình như mình cũng không thẳng lắm, hơn nữa anh em tốt nhất của mình lại còn cong vẹo lên người mình, Thịnh Diễn có hơi không tiêu hoá nổi.

Cậu sợ mình chưa nghĩ thông đã bị tên yêu tinh Tần Tử Quy kia câu mất hồn để đến cuối lại phát hiện vốn dĩ không phải như thế, vậy thì cậu và Tần Tử Quy đến cả bạn bè cũng không làm được.

Nhưng cậu lại sợ tính mình không đủ tử mĩ, chả nói chả rằng đã đi đánh người, nhờ đánh bị thương Tần Tử Quy khiến Tần Tử Quy đau lòng rồi đi theo bố hắn thì làm sao bây giờ.

Nghĩ đến việc Tần Tử Quy có thể sẽ đi, lại còn giấu cậu, Thịnh Diễn cúi người.

Xe cũng dừng lại.

Hạt mưa đập vào nóc xe nặng nề, lớn đến mức có hơi dọa người.

"Bạn học đến nhà cậu rồi, nhưng xe không đi vào trong được, mưa cũng to, hay cậu bảo người nhà ra đón cậu đi." Bác tài nói.

Thịnh Diễn kéo suy nghĩ về nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện quả nhiên mưa đã nặng hạt.

Mùa mưa ở phía nam đã đến, sợ là một hai tháng mới qua.

Thịnh Diễn không muốn ông bà trời mưa vậy còn phải ra đón mình, nên nói "Không sao đâu ạ" rồi quét mã trả tiền xuống xe.

Nhưng mới vừa thò người ra cửa đã thấy không đúng.

Mưa không rơi vào người cậu như đã nghĩ.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tần Tử Quy cầm một cái ô trong suốt đứng trước mặt cậu, cúi đầu nhìn cậu: "Còn chạy nữa không?"

Đèn đường mờ nhạt phía sau lồng lên người hắn một vàng sáng dịu dàng mà tịch mịch, cũng không biết đã chờ ở đây bao lâu.

Thịnh Diễn định hỏi Tần Tử Quy sao lại biết cậu sẽ đến đây, nhưng còn chưa hỏi ra miệng đã thấy vấn đề này hơi ngốc.

Trên đời này, có lẽ không có ai hiểu cậu hơn Tần Tử Quy.

Thậm chí còn hiểu rõ cậu hơn bản thân cậu.

Thịnh Diễn rờ quai cặp trên vai, không tự nhiên nói: "Tôi không muốn chạy."

Tần Tử Quy lại hỏi: "Vậy là không dám gặp tôi rồi."

Thịnh Diễn cúi đầu mím môi không nói gì.

Tần Tử Quy lại mở miệng: "Tôi đã đi tìm Phó Uân."

Thịnh Diễn vẫn cúi đầu im lặng.

Tần Tử Quy tiếp tục nói: "Hôm nay tôi không nên chưa rõ nguyên nhân đã hung dữ với cậu, cũng không nên giấu diếm những chuyện đó."

Thịnh Diễn vẫn không nói gì.

Tần Tử Quy đành hạ giọng nói: "A Diễn, cậu thật sự không định cho tôi một đáp án ư?"

Ngón tay Thịnh Diễn nắm quai cặp siết chặt lại.

*

Hết chương 45.

Chương 46

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Không phải là Thịnh Diễn không muốn cho Tần Tử Quy một đáp án.

Trên đời này cậu ghét nhất người không ăn nói rõ ràng giải quyết dứt điểm, nhưng hết lần này đến lần khác chuyện này cậu không thể cho ra một đáp án ngay được, nếu không cậu cũng không chạy làm gì.

Kết quả đã chạy lại còn không chạy thoát, lại còn để Tần Tử Quy bắt được.

Sao người này lúc nào cũng bắt được cậu vậy.

Không cho được đáp án, cũng không đánh lại Tần Tử Quy, Thịnh Diễn chỉ đành xoay người bỏ chạy tiếp.

Mắt thấy cậu sắp chạy vào màn mưa, Tần Tử Quy vội kéo cậu lại: "Sao vẫn chạy nữa rồi."

Không gian dưới ô chật hẹp, thành ra Thịnh Diễn trực tiếp bị kéo vào trong ngực Tần Tử Quy, lồng ngực luôn quen thuộc tự nhiên hôm nay lại có hơi xa lạ, Thịnh Diễn cống quít lùi ra sau: "Anh đừng động tay động chân."

Tần Tử Quy nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của cậu thì dứt tay vào túi quần, đậy mắt mang theo ý cười: "Bây giờ biết thẹn thùng rồi?"

Thịnh Diễn mím môi, quay đầu lại: "Tôi không thẹn thùng."

"Vậy cậu trốn cái gì?"

"Tôi là vì...lười nói với anh." Thịnh Diễn vệt chét vẫn còn cứng mỏ, kết quả cứng miệng nửa ngày cũng chả nói được gì, thế là lại định xoay người đi.

Tần Tử Quy một lần nữa vội túm lấy người kéo về trước mặt: "Sao lúc nào cũng muốn chạy thế."

"Không anh cũng muốn chạy còn gì!" Sau khi cố gắng tránh đi không được, Thịnh Diễn then quá hoá giận ném ra một câu phản kích.

Tần Tử Quy cúi đầu: "Tôi muốn chạy lúc nào?"

"Trong lòng anh tự biết!" Thịnh Diễn vốn dĩ vì chuyện Tần Tử Quy gạt mình mà tức giận, lúc này bị gọi lên thì tức giận ném ra câu này.

Kết quả Tần Tử Quy chỉ cười: "Cho nên cậu sợ tôi đi ư?"

"Anh thích đi thì đi, ai thèm!" Thịnh Diễn hung hăng đáp.

Tần Tử Quy lại chỉ thấy cậu đáng yêu tợn: "Tôi nói tôi đi lúc nào?"

"Anh không đi thì sao anh không nói cho tôi biết người bên chỗ bố anh đến tìm anh? Tôi nghe nói rồi, bố anh ở nước ngoài làm giàu, nếu anh được đón về thì có thể thừa kế tài sản trở thành đại thiếu gia, chuyện tốt như vậy mà anh không muốn chắc!" Thịnh Diễn càng nói càng tức giận.

Ý cười của Tần Tử Quy lại càng ngày càng sâu: "Ừm, tôi không muốn."

"Anh không muốn cái khỉ..."

"Tôi muốn cậu thôi."

Thịnh Diễn còn chưa dứt lời đã bị bốn chữ của Tần Tử Quy chặn lại, sau đó cá nóc lại biến thành đà điểu.

Tần Tử Quy nhìn dáng vẻ sợ hãi của cậu thì vuốt lại mái tóc rối bởi bị cậu vò loạn hồi nãy: "Tôi đã nói rồi, mèo con được ăn thức ăn tốt nhất thì người khác sẽ không đưa đi được, tôi không nói cho cậu là vì sợ cậu sẽ nổi giận."

"Nhưng tôi cũng không cho anh thức ăn tốt nhất mà."

Thịnh Diễn cảm thấy bình thường mình hung dữ với Tần Tử Quy quá trời.

Tần Tử Quy lại hỏi cậu: "Cậu còn nhớ lần đầu tiên tôi đến đây không?"

Thịnh Diễn nhớ lắm.

Cũng là tháng bảy, cũng là mùa hè.

Khi đó cậu còn rất nhỏ, theo lý thuyết vốn không nên nhớ rõ như thế, nhưng có lẽ do người lớn hay nhắc đến nên cậu vẫn luôn nhớ, trong trí nhớ của cậu luôn có một hình ảnh, chính là dưới cái nắng chói chang của mùa hè tháng bảy, Tần Tử Quy đứng một mình nơi ấy bướng bỉnh chấp nhất chờ đợi điều gì.

Lúc đó cậu cảm thấy Tần Tử Quy rất ưa nhìn nên không chút ngại ngùng hái hoa tường vi ở nhà bà nhất định đòi đưa cho Tần Tử Quy, để Tần Tử Quy cùng về nhà với cậu.

Khi ấy cậu cũng chả có lý do gì cả, chỉ là thích chơi với Tần Tử Quy, những đứa trẻ khác trong đại viện cậu không muốn, cậu chỉ muốn Tần Tử Quy thôi. Cái gì ngon hay thú vị đều chia cho hắn, kết quả ngày bố Tần Tử Quy đến thăm hắn, hắn vẫn muốn đi theo bố mình.

Đồ không có lương tâm.

Thịnh Diễn cúi đầu nhìn vũng nước trên đất: "Vẫn nhớ, lúc đó không phải anh muốn đi với bố anh đó ư."

"Nhưng cậu lấy ba đồng hai hào mua tôi rồi mà, cho nên tôi là của cậu." Tần Tử Quy nói nhẹ bẫng, tựa như những nỗi đau thời thơ ấu bị vứt bỏ kia đã

sớm bị xoá nhoà.

Thịnh Diễn lại thấy mắt mình chua xót.

Rõ ràng Tần Tử Quy tốt như thế, sao lại cứ nhớ mãi ba đồng hai hào kia.

Rõ ràng hẳn đáng giá hơn nhiều.

"Nếu vì chuyện đó mà anh thấy mình thích tôi thì không cần, cùng lắm thì anh trả lại tôi ba đồng hai hào cả vốn lẫn lời là được." Thịnh Diễn thấy có lẽ Tần Tử Quy bị nhầm lẫn giữa cảm kích và yêu thích nên cúi đầu, giọng nói cũng xen lẫn chút buồn buồn.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Vậy cậu có biết vì sao từ nhỏ tôi đã thích cậu không?"

Thịnh Diễn mím môi không nói gì.

Tần Tử Quy lại nói: "Khi tôi còn bé, câu chuyện cổ tích đầu tiên mẹ kể cho tôi nghe chính là về hoàng tử bé, nhưng thật ra lúc đó tôi không hiểu lắm, chỉ biết hoàng tử bé là một cậu bé rất xinh đẹp, ngày đó khi cậu chạy ra khỏi giàn hoa tường vi, tôi liền tự hỏi liệu hoàng tử bé có phải chính là dáng vẻ đó không."

"Lúc đó tôi thấy cậu chính là cậu bé xinh đẹp nhất trên đời, nhưng tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi không ai muốn, chúng ta không phải là người của một thế giới. Vậy mà cậu nhất định muốn tôi về nhà với cậu, cậu nói nhà cậu có rất nhiều hoa, có rất nhiều đồ chơi, cậu có thể cho tôi, chỉ cần tôi chơi với cậu."

"Khi ấy tôi đã nghĩ, đối với cậu tôi cũng chỉ là một món đồ chơi mới biết chăm sóc cậu, cậu chơi vài ngày là chán. Vì cậu có nhà của mình, có nhiều người thích cậu như thế, tôi chỉ là một thứ mới mẻ mà thôi, mấy ngày nữa thì cậu sẽ quên mất."

"Kết quả ngày tôi muốn đi cậu lại khóc lớn như vậy, khóc đến nỗi bảo vệ ở đại viện còn nghĩ là nhà chúng ta ngược đãi trẻ con." Tần Tử Quy nhớ đến

cảnh tượng đó thì cúi đầu cười, "Cậu biết không, lúc đó chân cậu ngắn lắm, chạy cũng không đuổi kịp bọn tôi. Lúc đi qua cửa sắt lớn còn phải ôm lan can mới trèo qua được, kết quả thế mà cậu lại đuổi kịp, muốn khóc lắm mà lại cố nhịn xuống, kiễng chân cầm ba đồng hai hào kia nói Diển Diển xin anh, Diển Diển xin anh đó."

"Thật ra khi đó cậu không cần xin gì cả, bố tôi buộc phải nhận tôi, người nhà của dì út thật ra không đồng ý dì út nuôi tôi, lúc đó tôi đã cảm thấy có lẽ không có mình thì mọi người sẽ đều vui vẻ, lúc đó tôi đã nghĩ như vậy."

"Nhưng cậu lại khóc đau lòng quá, đau lòng đến mức tôi lại cảm thấy, còn may, ít nhất trên đời này còn có một người vì tôi không còn nữa mà đau lòng, còn có một người cần tôi, cho nên sau này tôi chỉ cần sống vì người này là được rồi."

"Vận may của chúng ta cũng rất tốt, dì út, dì Hứa, ông bà cậu đều đối xử với tôi rất tốt, nhưng tôi cũng biết khi đó họ tốt với tôi có lẽ càng nhiều là do thấy tôi đáng thương và đau lòng tôi. Họ cũng không cần tôi, chỉ có cậu ngày nào cũng quán quýt lấy tôi hỏi đông hỏi tây, khi mắc lỗi sẽ giả bộ đáng thương trước mặt tôi, muốn cái gì thì sẽ làm nũng với tôi, buổi tối sẽ ôm tôi đi ngủ, rồi đột nhiên tỉnh giấc nói anh Tử Quy không được đi đâu hết."

"Hơn nữa lúc đó cậu mới bao lớn mà ngày nào cũng đánh nhau với bọn Hồ mập chỉ vì nghe được chúng nói vài lời không tốt về tôi. Có lẽ chính cậu cũng không nhớ rõ nhưng lần đầu tiên cậu đánh nhau trong đời là vì tôi."

"Cậu cũng không cho phép bất kỳ ai nói tôi, bắt nạt tôi, trường muốn tổ chức họp phụ huynh, dì út bận rộn nên cậu bảo bà ngoại đi họp cho tôi, nói bà là người có địa vị nên khi đi họp phụ huynh sẽ không ai dám nói tôi."

"Cậu cũng biết làm nũng, ngày nào cũng gọi anh Tử Quy không ngọt, khi đó người lớn đều bận không để tâm được nhiều đến tôi, rõ ràng tôi chỉ lớn hơn cậu một tuổi nhưng cậu lại làm nũng với tôi như với người lớn, cái gì cũng hỏi tôi, cái gì cũng nghe tôi, tôi cũng chỉ có thể quán cậu chuyện ăn cơm đi ngủ uống sữa, không được đánh nhau, không được kén ăn lại còn đội nôi thay cậu. Đến khi để ý thì cũng đã thành thói quen rồi."

"Vậy khác nào khi còn nhỏ tôi rất phiền."

Thịnh Điển cúi đầu, cảm thấy mũi mình bị nghẹt lại.

"Nhưng đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình được ai đó cần." Tần Tử Quy nhẹ nhàng xoa xoa khoé mắt phỉm hồng của cậu, "A Điển, cậu có biết cảm giác được ai đó cần mình đối với một người bị vứt bỏ có ý nghĩa gì không?"

Thịnh Điển cũng không nói gì.

"Nó là ý nghĩa của sự tồn tại." Giọng nói của Tần Tử Quy trong đêm mưa có vẻ có chút xa xăm, "Cho nên A Điển, tôi không phải người khó lường gì, tôi chỉ vì ba đồng hai hào kia mà tồn tại, chúng ta đã gần như chiếm cứ cả cuộc đời của đối phương, cho nên chỉ cần cậu không để cho tôi đi, thì đời này tôi vĩnh viễn cũng sẽ không đi."

Cậu không muốn Tần Tử Quy đi.

Thịnh Điển rất chắc chắn.

Nhưng cậu không biết mình có thể hỏi báo cho Tần Tử Quy được cái gì.

Thịnh Điển không biết nên mở miệng thế nào, mưa không ngừng rơi vào mặt ô như đang thúc giục.

Tần Tử Quy như muốn giảm bớt áp lực cho cậu, lại cười khế: "Nhưng nếu cậu muốn tôi đi thì tôi sẽ trả lại ba đồng hai hào cho cậu rồi đi với bố tôi, không quan trọng."

"Sao lại không quan trọng được!" Hấn vừa nói xong thì Thịnh Điển đã sốt ruột ngẩng đầu, "Tôi bảo để anh đi lúc nào! Anh đã nói là anh không muốn bố anh rồi mà! Sao anh lại mỗi lúc nói một kiểu!"

"Tôi không muốn tài sản của bố tôi, là vì tôi muốn số tiền khác cơ." Tần Tử Quy nhìn qua như một kẻ xấu xa mê tiền.

Thịnh Diễn mới rồi còn cảm động muốn khóc chột ngẩn người: "Cái gì mà có tiền khác?"

Tần Tử Quy cúi đầu cười: "Ví dụ như sính lễ của cậu."

"..."

Đệch!

Thịnh Diễn không ngờ Tần Tử Quy lại còn có một chiêu này, quả thực khó lòng phòng bị, đỏ mặt hoảng hốt nói: "Sính lễ là tôi chuẩn bị cho vợ tôi, liên quan gì đến anh."

"Không phải cậu nói muốn cưới một người vợ xinh đẹp, thông minh lại biết chăm sóc người khác còn có thể đứng đầu lớp 1 à, tôi cảm thấy mình rất thích hợp." Tần Tử Quy về cơ bản là không cần mặt mũi.

Nói thì cũng không sai, đúng là cái gì cũng thích hợp.

Mỗi tội cái đó to hơn cậu.

Thịnh Diễn đỏ tai: "Nhưng anh là nam! Sao lại làm vợ tôi được!"

"Vậy cậu có thích con trai không?"

"Nhảm nhí, ông đây đương nhiên không thích, tôi thẳng tắp!"

"Vậy cậu có thích tôi không?"

"..."

Một sự im lặng đủ để nói lên rất nhiều điều.

Tần Tử Quy hạ giọng nói: "A Diễn, không phải cậu không có suy nghĩ gì với tôi."

"Nhưng tôi không chắc có phải là ý đó hay không." Thịnh Diễn cắn môi, có hơi sốt ruột, "Tần Tử Quy, đối với tôi anh rất quan trọng, tôi không nghĩ ra cảnh tượng anh ở với người khác hay là tôi ở bên người khác sẽ thế nào, tôi còn thấy phiền lòng khi nghĩ anh sẽ vui vẻ ở bên ai đó khác, nhưng tôi không chắc cái thích này là vì yêu hay vì thói quen."

"Giống như anh nói, từ khi còn rất nhỏ chúng ta đã ở cạnh nhau, gần như chúng ta chiếm cứ cả cuộc đời của đối phương, nhất định chúng ta đều có ham muốn/n chiếm hữu và cảm giác ỷ lại không giống với bất kỳ người nào, thậm chí đôi khi còn có cảm giác đó. Nhưng tôi không biết đây có phải là yêu hay không, tôi sợ chỉ là tình thân hay tình bạn xen lẫn phản ứng tuổi dậy thì, tôi sợ đến khi chúng ta nhận ra điều đó thì ngay cả bạn cũng không làm được."

"Cho nên Tần Tử Quy, anh có thể xác định anh thích tôi chính là cái thích đó ư, anh phân biệt rõ không? Nhớ anh sai thì sao?" Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy, con người phản chiếu ánh đèn đường ấm áp phía sau như đáy hồ trong suốt nhìn thấy sao.

Tần Tử Quy rũ mắt, ngón tay khẽ xoa khoé môi vừa bị cắn của Thịnh Diễn: "Tôi xác định."

Thịnh Diễn hỏi ngược lại: "Dựa vào đâu mà anh có thể chắc chắn?"

"Mỗi lần cậu nhìn tôi như thế này tôi đều muốn hôn cậu." Đầu ngón tay Tần Tử Quy lướt qua môi Thịnh Diễn, nhìn thẳng vào mắt cậu, "Cho nên A Diễn, có muốn thử một lần không, thử một lần để xem cảm giác thích của cậu với tôi rốt cuộc là thích nào."

Giọng nói trầm thấp như đang mê hoặc lòng người.

Ánh mắt hai người đối diện nhau dưới đêm mưa.

Hạt mưa đập vào mặt ô phát ra tiếng kêu nặng nề nhưng cũng chẳng che giấu được nhịp tim Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn nhìn ánh mắt Tần Tử Quy.

Chính là cảm giác trịnh trọng lẫn dịu dàng khiến người ta không có chỗ trốn tránh, giống như khi đó hắn nói "Tôi yêu em".

Khiến cậu chẳng thể nói bất cứ lời từ chối nào.

Nhìn lên môi Tần Tử Quy, cổ họng cậu khẽ nhúc nhích, cảm thấy có lẽ cũng không phải là không được.

*

Hết chương 46.

Chương 47

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Cách trực tiếp nhất để phân biệt giữa thích và không đó là xem liệu có ham muốn được tiếp xúc gần gũi với người đó hay không.

Dù Thịnh Diễn có chậm chạp đến đâu thì vẫn hiểu đạo lý này.

Cho nên cậu cảm thấy đề nghị này của Tần Tử Quy cũng không phải không được.

Cậu nhìn môi Tần Tử Quy, phát hiện môi hắn rất mỏng, màu sắc cũng nhạt, cảm giác nếu hôn lên chắc lạnh lắm.

Đang độ cuối tháng 7, đêm hè phương nam cả khi mưa rơi vẫn còn vương chút hơi nóng.

Thịnh Diễn liếm đôi môi khô nóng của mình.

Cậu cảm thấy tiến một bước cũng là một đao, rút một bước cũng là một đao, vậy không bằng thử một chút xem, chém loạn xạ một đao này đi, dù sao hôn một tí cũng chẳng mất miếng thịt nào, mình không thể nhẫn nhẫn nhí nhí như một cô vợ nhỏ được.

Cho nên cậu liếm môi mình lần nữa rồi bảo, "Vậy thì, vậy thì, hay thử xem?"

"Ừm, được, thử nhé."

Tần Tử Quy cười khẽ một tiếng, rồi cầm ô chậm rãi cúi người xuống.

Thịnh Diễn nhìn qua tán ô trong suốt là cơn mưa trút xuống sau lưng Tần Tử Quy, nhưng cơn mưa ấy lại bị hắt cản lại bên ngoài, dường như ngăn cách họ với thế giới này, chỉ còn lại một khoảng trời nhỏ hẹp của riêng hai người.

Cất giấu tâm ý của hai thiếu niên, thấp thỏm bất an nhưng lại đầy quý trọng mà thăm dò lẫn nhau.

Thịnh Diễn không dám nhúc nhích, thậm chí mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ chớp mắt một cái lại bỏ lỡ mất thứ gì không nên bỏ qua.

Mà môi Tần Tử Quy đã gần chạm trong gang tấc.

Dường như chỉ cần có nụ hôn này thì mọi chuyện sẽ thay đổi, mọi chuyện không bao giờ trở lại như trước được nữa.

hai tay Thịnh Diễn buông bên hông nắm chặt thành quyền.

Tim cậu đập nhanh đến nỗi cậu không cả nghe được tiếng mưa rơi.

Hô hấp Tần Tử Quy dừng trên mi cậu, cậu khẩn trương chờ đợi nụ hôn khiến cậu lo lắng kia.

Nhưng ngay trước khi họ chạm môi thì đột nhiên có một giọng nói vang lên dưới mưa: "Tử Quy! Tiểu Diễn! Mưa to vậy mà hai đứa đứng ngoài đó làm gì thế?"

Mọi thứ đều dừng lại.

Tần Tử Quy bắt đắc dĩ nhắm mắt.

Thịnh Diễn đột nhiên hoàn hồn đẩy Tần Tử Quy ra rồi hốt hoảng đáp: "Vâng bà, bọn con vào ngay đây."

Nói xong thì xoay người định nhanh chóng chuồn khỏi hiện trường.

Tần Tử Quy đã kịp thời nắm lấy cổ tay cậu: "Lại định chạy cái gì."

"Á bà đang ở đây mà! Đừng động chạm tay chân, buông ra i." Rốt cuộc da mặt Thịnh Diễn vẫn còn mỏng chán, sợ bị phát hiện có gì đó không ổn nên vừa cố gắng gỡ tay Tần Tử Quy ra vừa đỏ mặt khẽ giục.

Tần Tử Quy lại chỉ khẽ bảo: "Dù sao sau này vẫn phải đi cùng nhau."

Thịnh Diễn ý thức được Tần Tử Quy nói "Sau này vẫn phải đi cùng nhau" là có ý gì, hơi khựng lại cúi đầu, đoạn không giã dựa nữa.

Cho nên Tần Tử Quy một tay cầm ô, tay kia dắt tq cùng đi từ mưa lớn vào trong ngôi nhà thấp sáng đèn đầy hoa tường vi.

Người lớn đang chờ họ, quan tâm và đầy lo lắng cho hai đứa trẻ.

Nhìn hai người tay trong tay cùng nhau về thì hai ông bà chẳng thấy có gì không ổn, chỉ vội vàng gọi vào trong nhà, vừa bung canh nóng ra rồi đau lòng quở trách: "Hai đứa thật là, mưa to như thế, sáng mai còn phải đi học, sao lại đến đây rồi?"

Đứa nhỏ Tần Tử Quy bị liên lụy thì quay sang nhìn Thịnh Diễn một cái.

Đứa nhỏ Thịnh Tiểu Diễn nghe thế thì chột dạ cúi đầu.

Biết da mặt Thịnh Diễn mỏng lại không biết nói dối, Tần Tử Quy lặng lẽ cười rồi nhìn hai vợ chồng già, giải thích: "Mấy hôm nay Giang Phi ở lại nhà tụi cháu, bà cũng biết là cậu ta lẩn bà nội cậu ta không thích cháu, cháu cũng không muốn để vợ chồng dì út khó xử nên chỉ muốn về đây ở vài ngày."

"Ở lại đây cứ ở thôi." Bà ngoại Thịnh Diễn biết lúc trước khi Tần Như và Giang Bình quyết định nhận nuôi Tần Tử Quy thì anh trai và mẹ Giang Bình có bao nhiêu phản đối, cũng biết từ nhỏ Tần Tử Quy đã không ít lần bị những người bên nhà họ Giang làm phiền nên vừa nghe hẳn nói thế chỉ thấy đau lòng, "Cháu yên tâm, nếu Giang Phi cứ không chịu đi thì cứ ở với Tiểu

Diễn, nhà Tiểu Diễn chưa sửa sang xong thì cứ đến nhà bà ngoại ở, chúng ta không cần chịu đựng họ."

"Bà chỉ biết đau lòng cho anh ta." Thịnh Diễn ở bên cạnh ôm canh gà nhấp từng ngụm nhỏ, nhìn bà ngoại mình đau lòng cháu trai người khác thì không nhịn được làu bà.

Thấy cậu như thế bà ngoại cũng chỉ cười: "Đứa nhỏ nói gì đó, sao bà lại không đau lòng con được."

"Bà vốn dĩ không đau lòng con, bà còn giúp Tần Tử Quy gạt con." Thịnh Diễn giống như đứa trẻ ghen tuông oán giận.

Bà ngoại nghe thế thì ghé mắt nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nói: "A Diễn biết cả rồi ạ, hôm nay còn vì chuyện này cãi nhau với cháu."

"Ài," Bà lão thở dài, "Con cãi nhau gì chứ, chúng ta không nói cho con cũng là sợ con mất kiên nhẫn muốn gây sự nhiều hơn. Từ nhỏ đến lớn lần nào nhắc đến chuyện Tần Tử Quy bị bố đón đi thì con khóc đến mức như trời sụp đến nơi đây à? Định khi nào mọi chuyện xong xuôi mới nói với con."

"Bà, đều là chuyện lúc bé rồi bà nhắc đến làm gì." Hôm nay Thịnh Diễn bị nghe rất nhiều chuyện cũ xấu hổ của mình, cảm thấy mặt mũi của người đàn ông đích thực không còn nữa rồi.

Bà lại chẳng nề mặt cậu: "Vậy bây giờ nếu Tử Quy đi mất thì con không khóc chặc?"

"Ai khóc cho anh ta!" Thịnh Diễn cúi đầu tiếp tục uống canh.

Bà ngoại Thịnh Diễn nhìn vẻ mặt vừa chột dạ vừa ngại ngùng của cậu thì cười trêu: "Con yên tâm, Tử Quy đã đồng ý với ông bà sau này sẽ dưỡng lão cho ông bà rồi, không chạy thoát đâu."

Đó là ông bà cậu, Tần Tử Quy dựa vào đâu mà đòi dưỡng với chả lão chú, tự coi mình là vợ cậu thật chắc!

Thịnh Diễn vừa đỏ tai vừa thầm ghen trong lòng.

Bên kia Tần Tử Quy chỉ cúi đầu đáp; "Vâng, dù sao sau này chúng ta cũng là người một nhà, trách nhiệm của A Diễn chính là trách nhiệm của cháu..."

"Phụt"

Không đợi Tần Tử Quy nói xong Thịnh Diễn đã sặc, phun ra nguyên ngụm canh vừa mới vào miệng, ho dữ dội.

Những lời này của Tần Tử Quy vào tai Thịnh Diễn lại thành lời phát biểu của con dâu tiêu chuẩn, nhưng với hai vợ chồng già lại không thấy có gì không đúng, vừa sốt ruột vỗ lưng cho cậu vừa khó hiểu bảo: "Đang yên đang lành sao lại sặc rồi."

"Không, khụ khụ, không có gì ạ, bà không cần lo lắng." Thịnh Diễn biết Tần Tử Quy đang trả thù hành vi nhiều lần trốn chạy của mình nên mới cố ý nói mấy lời đầy hàm ý đó, chỉ sợ bị ông bà nhìn ra manh mối gì nên chỉ có thể vội vàng nói: "Bà, ông, đã gần 12h rồi, muộn lắm rồi, con đi tắm rửa đây ạ, hai người cũng nghỉ ngơi sớm chút nhé ạ."

Nói xong thì lặc mình trốn vào nhà tắm, hít sâu một hơi mắng Tần Tử Quy đúng là đồ chó.

Mắng xong nghiêng đầu một cái, thấy mình trong gương tai đỏ bừng, miếng dán trên cổ cũng vì một ngày một đêm không đổi mà đã nhăn nheo.

Ngón tay Thịnh Diễn đặt lên nó, do dự một chút cuối cùng vẫn lựa chọn xé ra, dấu ấn mập mờ gần như dấu hôn bại lộ dưới tầm mắt cậu.

Đệch, Tần Tử Quy quả nhiên mượn trò chơi để chiếm tiện nghi của cậu.

Hơn nữa hình như đúng là cậu bị chiếm tiện nghi thật rồi.

Nghĩ đến cảm giác kỳ quái ngày đó mình bị Tần Tử Quy đè ở trong tủ quần áo, rồi lại nhớ đến vừa nãy Tần Tử Quy muốn hôn mình mà không nhúc nhích gì, trong mơ hồ còn pha chút chờ mong, Thịnh Diễn chỉ hận không thể cả đời tắm ở trong này.

Nhưng không có chuyện cả đời tắm trong này, tắm nữa có khi Tần Tử Quy lại bịt ống thoát nước mất.

Thịnh Diễn chỉ có thể căng da đầu ra khỏi nhà tắm.

Tần Tử Quy đã sớm tắm rửa xong nằm trên giường chờ cậu, chẳng qua hắn đang đeo kính cúi đầu đọc sách, nghe thấy tiếng động cũng chẳng ngẩng đầu lên, giống như đang tạm thời không rảnh so đo với cậu.

Thịnh Diễn cố gắng giả vờ như mình không tồn tại, cẩn thận đi vào phòng, cẩn thận đóng cửa lại, cẩn thận đi tới bên giường nhấc chân ngồi xuống, trèo qua Tần Tử Quy vào bên trong nằm xuống, chui vào trong chăn chỉ để lộ mỗi cái đầu, nhắm mắt lại.

Hoàn hảo.

Ngay khi Thịnh Diễn cho rằng mình có thể qua cửa thành công coi như không có gì đi vào giấc ngủ thì Tần Tử Quy bên cạnh đã gập sách lại, thản nhiên nói: "Nằm sắp xuống, cởi quần áo ra."

Thịnh Diễn nằm trong chăn cả người cứng đờ.

Tần Tử Quy định làm gì, hắn muốn trực tiếp nhảy đến bước nào?!

Thịnh Diễn hoảng sợ mở to hai mắt.

Tần Tử Quy nghiêng người đón nhận tầm mắt của cậu, tri kỷ gợi ý: "Người nào đó hôm qua đã ở trên giường đồng ý với tôi, sau này đánh nhau một lần thì sẽ cởi sạch quần áo nằm sắp trên giường để tôi lên..."

"Tần Tử Quy!" Hôm qua lúc Thịnh Diễn nghe lời này chỉ cảm thấy Tần Tử Quy đơn thuần muốn bôi thuốc cho cậu, nhưng hôm nay nghe thế chỉ cảm thấy chỗ nào cũng không ổn, nghĩ đến chữ "lên" còn có thể có ý khác, không nhịn được xấu hổ tức giận lên tiếng chặn lại.

Tần Tử Quy lại nhìn cậu hỏi: "Sao, có muốn trả nợ hay không?"

"Đây là chuyện trả nợ à? Anh nói chuyện đừng có đùa giỡn lưu manh như thế được không!" Thịnh Diễn đỏ đến mức tai cậu sắp nổ tung rồi.

Hôm qua Tần Tử Quy nói lời này vốn dĩ chẳng có ý gì khác, nhưng nhìn phản ứng này của Thịnh Diễn thì đột nhiên rất muốn trêu chọc cậu, cho nên chậm rãi nói: "Tôi nói đến chuyện bôi thuốc cho cậu, cậu lại bảo tôi đùa giỡn lưu manh, lại còn không thèm nói lý nữa."

"Anh kệ tôi có nói lý hay không!" Dù sao Thịnh Diễn không nói lý cũng chẳng phải ngày một ngày hai, "Dù sao sau này anh không được dùng từ "bôi thuốc" này, nhất định phải nói là "thoa thuốc"!"

*Nguyên văn của Tần Tử Quy là 上药, nghĩa là bôi thuốc lên, nhưng động từ 上 còn có nghĩa là đề nên Thịnh Diễn mới nghĩ linh tinh. Còn cái Thịnh Diễn yêu cầu là dùng từ 涂药 - cũng là bôi thuốc nhưng không có nghĩa bóng.

"Nói lý do nghe chút xem nào." Tần Tử Quy thản nhiên bảo.

Thịnh Diễn chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi: "Không có lý do gì cả."

"Không có lý do gì thì tôi cũng không cần nghe lời cậu." Tần Tử Quy gằn như không định nhường cậu nữa, vừa nghiêng người lấy thuốc vừa từ tốn nói, "Cởi quần áo ra nằm sấp xuống, để tôi..."

Mắt thấy hấn sắp nói ra động từ xấu hổ cực độ kia, Thịnh Diễn cuối cùng cũng không nhịn được nữa xoay người, trực tiếp bước lên người Tần Tử Quy hung hăng che miệng hấn lại: "Im mồm! Nếu không tôi sẽ giết người diệt khẩu."

Tần Tử Quy cong cong mắt, gật đầu.

Thịnh Diễn mới buông tay.

Tần Tử Quy lại cười: "Anh Diễn của chúng ta sao lại ngây thơ như vậy."

Con trai luôn có chút hư vinh kỳ quái, ví dụ như không thể chịu được bị người con trai khác nói là ngây thơ, Thịnh Diễn lập tức phản bác: "Anh mới ngây thơ! Tôi có đến mười bảy mươi tám đối tượng rồi nhé!"

"Ừm, ok." Tần Tử Quy cũng chẳng vạch trần cậu, chỉ gật đầu, "Đối tượng cũng có đến mười bảy mươi tám người mà sao hôm nay còn muốn chạy?"

Thịnh Diễn: "..."

"Sao ngay cả hôn một cái với tôi cũng không dám."

Thịnh Diễn: "..."

"Sao ngay cả thích tôi thế nào cũng không phân biệt được?"

Thịnh Diễn: "..."

Ba mũi tên găm vào tim, Thịnh Diễn trực tiếp hết máu.

"Cho nên quyết định đi." Hai tay Tần Tử Quy nắm lấy thất lưng Thịnh Diễn, ngược mắt nhìn cậu, "Chúng ta đều không còn ngây thơ nữa, bạn học Thịnh Tiểu Diễn có mười bảy mươi tám đối tượng, cậu muốn tự mình cởi quần áo hay là để tôi cởi?"

*

Hết chương 47.

Chương 48

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Bạn học không nghĩ thơ đã có 17 18 đối tượng Thịnh Tiểu Diễn nhìn dáng vẻ không chút đứng đắn của Tần Tử Quy, xám xịt người định bò xuống khỏi người Tần Tử Quy: "Tôi đi bảo bà bôi thuốc cho."

Tần Tử Quy cũng không cản cậu, chỉ chậm rãi ném ra một câu: "Cậu không sợ bà đau lòng ư?"

Động tác Thịnh Tiểu Diễn ngừng lại.

Tần Tử Quy: "Hay là cậu không sợ bà nói cho dì Hứa biết, ngày mai bộ phận du học tìm đến cửa?"

Thịnh Tiểu Diễn đờ người tại chỗ.

"Còn muốn đi bảo bà bôi thuốc cho không?"

Tần Tử Quy tri kỷ hỏi.

Thịnh Tiểu Diễn cảm thấy Tần Tử Quy thật sự quá tâm cơ.

Hết lần này đến lần khác nắm rõ điểm yếu của cậu như thế, khiến cậu hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không có cách nào, chỉ đành cắn răng giậm dứ bò xuống khỏi người Tần Tử Quy, hung hăng bảo: "Nhắm mắt lại cho tôi!"

Đáy mắt Tần Tử Quy nhuộm ý cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Thịnh Điển xác nhận hắn không nhìn trộm thì mới vén vạt áo lên rồi nhanh chóng cởi ra, nằm sấp trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, chết không sờn: "Làm đi."

Nói bi tráng hùng hồn như thế hắn định làm chuyện gì đó cảm thú với cậu lắm không bằng.

Tần Tử Quy mở mắt ra.

Chợt phát hiện đúng là hắn muốn làm chút chuyện không bằng cảm thú thật.

Thịnh Điển rất gầy nhưng vì thường xuyên vận động nên không khiến người ta cảm thấy gầy yếu vô lực mà là cảm giác gầy gò đơn bạc của thiếu niên, xương bả vai hơi ngạnh lên, khiến người ta không nhìn được muốn vuốt ve, thất lưng cũng có một đường cong rất đẹp.

Tần Tử Quy khoa tay múa chân một hồi, nghĩ hai tay hắn gần như có thể vững vàng khoá chặt vòng eo đó.

Da cậu cũng trắng, lại non nớt, rất dễ để lại dấu vết, những vết bầm trên người cực kỳ chói mắt, vết cắn ở cổ lại khiến người ta chỉ muốn ngược đãi nhiều thêm.

Tần Tử Quy đưa tay vuốt ve vết thương mới trên vai cậu, hỏi: "Đau không?"

Đầu ngón tay Tần Tử Quy rất lạnh, nhiệt độ da Thịnh Điển lại cao, vừa chạm vào đã có cảm giác rất rõ ràng, Thịnh Điển buồn bực gục đầu vào gối: "Không đau."

Tần Tử Quy lại ấn lên vết thương cũ bên hông cậu: "Vậy ở đây thì sao?"

Thất lưng Thịnh Điển còn mẫn cảm hơn so với người bình thường, Tần Tử Quy mới dùng sức một chút đã không nhìn được bật ra tiếng kêu rên không

rõ.

Nhưng Tần Tử Quy vẫn nghe được, trên môi vương chút ý cười rồi nhân lúc Thịnh Diển không nhìn được vẻ mặt mình mà ra vẻ đứng đắn hỏi: "Chỗ này đau lắm à?"

"Cũng không hẳn." Thịnh Diển vùi cả mặt vào trong gối.

Chỉ tiếc giấu được mặt mà không giấu được tai.

Ý cười trên môi Tần Tử Quy càng sâu, giọng điệu lại nghiêm túc hơn: "Đau thì phải nói cho tôi chứ không được giấu diếm, cậu sắp về lại đội tuyển huấn luyện rồi, bất cứ vết thương nào cũng không thể qua loa được."

Nói xong thì ấn tiếp cái nữa.

Thịnh Diển nóng nảy quay đầu lại: "Tôi đã nói không đau rồi! Anh không hiểu tiếng Trung đúng không!"

"Không đau thì cậu hừ hừ cái gì?" Tần Tử Quy nhìn cậu, cực kỳ bình tĩnh biết rõ còn cố hỏi.

Thịnh Diển: "..."

Ba giây sau lại quay đầu sang bên kia: "Tôi hát thôi, bắt cần nên ngâm nga thành tiếng."

"Ừm, ok, hát hay lắm." Giọng điệu Tần Tử Quy vẫn lạnh nhạt đứng đắn như trước, "Vậy chỗ này thì sao, chỗ này có đau không?"

Tần Tử Quy đang vuốt ve vết cắn bên cổ Thịnh Diển.

Cả người Thịnh Diển căng thẳng.

Tần Tử Quy hỏi: "Lúc đó tôi cắn cậu có đau không?"

Không đau nhưng lại ngứa ngáy, còn có chút phản ứng khác.

Thịnh Diễn nhớ lại cảm giác khi đó thì phát hiện hình như mình cũng không thẳng lắm.

Vải gối màu xám để lộ vành tai đỏ bừng của bé cua sau khi trốn vẫn bị hấp chín.

Tần Tử Quy hiểu rõ trong lòng cúi đầu khẽ cười, sau đó lấy dầu thuốc ra thoa đều ra lòng bàn tay, vuốt ve nơi đau vai Thịnh Diễn. Sau khi ấn một vòng quanh bề vai cậu mới vuốt ve dần xuống đường cong lưng loát xinh đẹp kia, cuối cùng dừng lại bên hông cậu, thản nhiên hỏi: "Vừa nãy có phải bị đau chỗ này không?"

Thịnh Diễn không nói lời nào.

Tần Tử Quy nhớ rõ hôm qua lúc hắn bôi thuốc, mới ấn một cái Thịnh Diễn đã căng thẳng đến mức ngón chân cũng cuộn lại, thì dùng sức ấn một cái, đầu ngón tay còn cố ý cọ cọ.

Quả nhiên một giây sau ngón chân Thịnh Diễn đã cuộn tròn.

Tần Tử Quy cố tình tái sử dụng chiêu này.

Bàn tay cầm gối của Thịnh Diễn dùng sức đến mức gân xanh cũng nổi lên.

Tần Tử Quy đổi sang bên kia định thử tiếp.

Thịnh Diễn cuối cùng cũng không nhịn được, mới đổi bên đã định cho Tần Tử Quy một đấm: "Tần Tử Quy, anh có biết xấu hổ không hả!"

Tần Tử Quy nắm lấy nắm đấm của cậu, thấp giọng cười: "Sao tôi lại không biết xấu hổ rồi?"

Thịnh Diễn tức giận, lại thêm một đấm nữa.

Tần Tử Quy lại bắt lấy.

Chân dài của Thịnh Diễm đảo qua định đoạn tử tuyệt tôn với thân dưới của Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy không ngờ Thịnh Diễm lại xấu hổ đến mức này, chỉ đành túm lấy hai cổ tay cậu xoay người né tránh rồi đề cậu xuống: "Thịnh Tiểu Diễm, cậu xác định cậu muốn đối xử tàn nhẫn với bạn trai tương lai của mình thế này à?"

"Mẹ nó ai nói anh là bạn trai tương lai của tôi!" Thịnh Diễm còn muốn đánh nhau nhưng hai tay bị Tần Tử Quy giữ chặt, cả người bị Tần Tử Quy đè lại, cậu lại sợ mình không khống chế được khiến Tần Tử Quy bị thương nên không muốn dùng những chiêu thức khi đánh nhau ở ngoài với Tần Tử Quy, cho nên chỉ có thể bị Tần Tử Quy đè dưới thân, cực kỳ giận dữ, "Tần Tử Quy! Anh trở nên xấu xa như thế từ khi nào hả!"

Trước kia Tần Tử Quy là một thanh niên thanh tâm quả dục cao lãnh chính trực học giỏi cỡ nào! Sao bây giờ lại xấu tính như vậy!

Thịnh Diễm như đã hoàn toàn quên mất lúc trước mình mắng Tần Tử Quy là ai thông minh không có tình cảm, chỉ cảm thấy đúng là ba ngày phải rửa mắt nhìn người xưa.

Tần Tử Quy chỉ nói: "Tôi vẫn xấu xa như thế thôi."

"Anh còn tự hào quá nhỉ?" Thịnh Diễm chỉ hận không thể cắn chết Tần Tử Quy.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tần Tử Quy lại khiến cậu ngẩn người: "Tôi tự ti, cho nên mới suốt một năm liền không dám đối mặt với cậu."

Tần Tử Quy nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng Thịnh Diễm lại nổi sóng.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Cậu còn nhớ lúc đó cậu nói ghê tởm cặp gay đó không?"

Thịnh Diển: "Nhớ."

"Thật ra lúc đó tôi cũng thấy, nhưng phản ứng đầu tiên của tôi không phải là thấy ghê tởm, mà là xác định thì ra giữa con trai với con trai thật sự có thể như vậy, cảm giác trước đó của tôi với cậu không phải là ảo giác. Nhưng cậu nói ghê tởm, tôi cũng tự thấy bản thân mình rất ghê tởm, vì mỗi khi cậu kể vai sát cánh với tôi, ngủ với tôi, tắm trong phòng tắm của tôi, đòi mặc đồ ngủ của tôi, trong đầu tôi đều có rất nhiều những ý nghĩ xấu xa, cho nên lúc đó không biết phải đối mặt với cậu thế nào."

Thì ra từ khi đó Tần Tử Quy đã thích cậu rồi.

Cậu lại còn nói gay ghê tởm này nọ.

Lại nghĩ trước đó cậu còn là trai thẳng, hành vi rất không đúng mực, Thịnh Diển có hơi không được tự nhiên né tránh ánh mắt hắn: "Tôi nói ghê tởm không phải là kiểu kia, hơn nữa nếu anh là cái đó...sao anh không nói sớm?"

"Vì sợ sẽ mất đi cậu hoàn toàn." Tần Tử Quy nhìn ánh mắt Thịnh Diển, nói rất nhạt, "Tôi nghĩ nếu mình không nói thì còn có thể ở trước nhà cậu nhìn cậu, quản cậu, sau này chúng ta còn có thể làm bạn bè hoặc người nhà, nhưng nếu tôi nói thì có thể đến chết chúng ta cũng sẽ không qua lại với nhau nữa. Cho nên A Diển, tôi không dám đánh cược. Hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

"Hơn nữa con đường này vốn dĩ rất khó đi, cậu vốn không cần phải đi cùng tôi vất vả như thế."

Tần Tử Quy nói rất nhẹ nhàng, giống như là lẽ đương nhiên.

Thịnh Diển lại đau lòng.

Tần Tử Quy là một tên hồ lô bịt miệng cái gì cũng không nói, cậu lại chậm

chạp như thế mãi chẳng phát hiện ra cái gì, Tần Tử Quy khi đó hiểu lầm cậu cảm thấy ghê tởm với gay, trong lòng hẳn phải khổ sở chừng nào chứ.

Giọng nói của cậu có hơi nghèn nghẹn: "Vậy sao anh lại chủ động xin lỗi tôi?"

Tần Tử Quy nhìn cậu, khẽ nói: "Bởi vì có người sau khi uống say nói muốn làm hoà với tôi, lại gọi tôi là anh Tử Quy, lại nói Diển Diển cầu xin anh, còn ôm tôi không cho đi, làm nũng các thứ. Cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?"

"....."

Không đời nào!

Đường đường là nam nhi cao bảỵ thước sao lại có thể làm ra chuyện xấu hổ như thế được!

Thịnh Diển vốn còn đang thương cảm nháy mắt bị cảm giác xấu hổ bùng nổ, trực tiếp then quá hoá giận chết không chịu nhận: "Anh nói nhảm gì đấy hả! Anh nói lại cho tôi! Hơn nữa chẳng lẽ bây giờ anh không sợ tôi ghét bỏ anh xấu xa lưu manh ư!"

"Vậy cậu cảm thấy tôi xấu xa lưu manh thì có ghê tởm tôi không?" Tần Tử Quy chẳng những không sợ mà còn trực tiếp hỏi lại.

Thịnh Diển: "..."

Đêch!

Bất cần quá!

Thấy phản ứng của Thịnh Diển, Tần Tử Quy khẽ cười.

Thịnh Diển càng thêm xấu hổ: "Anh cười cái gì! Không phải anh sợ tôi ghê tởm anh, không để ý đến anh, đi con đường vất vả đó với anh à! Thế bây

giờ anh lại giở trò lưu manh là có ý gì?"

"Là vì quá thích cậu đó."

"..."

Thịnh Diễn hùng hổ đặt câu hỏi, nhưng khi nhận được câu trả lời thì khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Tần Tử Quy nói những lời này mà không ngượng sao.

Đúng là Tần Tử Quy không ngượng. Hắn chỉ nhìn Thịnh Diễn, bình tĩnh nói: "Nếu cậu thật sự thẳng tắp thì hôm nay tôi nhất định sẽ không nói ra những lời này. Nhưng cậu lại phản ứng với tôi, sẽ vì người khác nói mà nổi giận với tôi, sẽ để ý tôi nói thích cậu có phải là thật lòng hay không, còn vì tiếp xúc thân mật mà mặt đỏ tai hồng, cảm thấy tôi là đùa giỡn lưu manh. Cho nên, Thịnh Diễn, tôi chỉ là một người bình thường, sẽ vì thích một người mà trở nên rất ích kỷ, rất tham lam."

Cho nên dù biết con đường này rất khó khăn nhưng vẫn muốn ngỏ lời liệu có muốn cùng đi với tôi hay không.

Tần Tử Quy cảm thấy hắn rất ti tiện.

Thịnh Diễn lại chỉ thấy sao Tần Tử Quy lại nói chuyện đó là ích kỷ hay tham lam được, muốn biết người mình thích có thích mình hay không rõ ràng là yêu cầu đơn giản nhất, sao Tần Tử Quy lại không chút tự tin, sao lại không tự tin lên một chút chứ.

Nghĩ đến bây giờ Tần Tử Quy vẫn cảm thấy hắn là một đứa trẻ không ai cần, cho nên bất kể là muốn gì thích gì hay làm gì đều đặt bản thân ở vị trí hèn mọn nhất, không dám đòi hỏi thêm chút nào, trong lòng Thịnh Diễn vừa tức vừa đau.

Cậu không thể để Tần Tử Quy ở chỗ cậu mà còn phải chịu ảm ức, thế là hung dữ nói: "Anh cúi đầu xuống!"

Tần Tử Quy vừa mới nãy còn bị yêu cầu xê ra, đuôi lông mày khẽ nhướng lên.

Thịnh Diễn đở tai, ra vẻ vô cùng tiêu sái: "Không phải anh muốn biết tôi có phải là trai thẳng không, đối với anh có phải kiểu thích đó không à. Tôi cũng không biết, tôi không có cách nào trả lời anh được, cho nên chỉ có thể dùng hành động đi tìm sự thật thôi."

Sau khi ý thức được hành động Thịnh Diễn đề cập là gì, Tần Tử Quy có hơi ngoài ý muốn: "Thịnh Diễn, cậu xác định?"

"Xác định, mà, sao anh còn nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì?"

Thịnh Diễn sợ Tần Tử Quy nói thêm vài câu thì cậu không dám hôn nữa, dứt khoát không chờ hấn nói xong đã trực tiếp ngửa đầu lên.

Môi hai người bất ngờ không kịp đề phòng đụng vào nhau.

Không có khung cảnh lãng mạn như trong phim thần tượng, cũng không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ có trái tim thăm dò của thiếu niên lỗ mãng lấy hết can đảm đưa ra đáp án.

Ngây ngô vụng về, non nớt và đầy bất an.

Nhưng cũng là biểu đạt trực tiếp nhất, khoảnh khắc đó đánh thẳng vào nơi bí mật trong nội tâm Tần Tử Quy, cũng chỉ thuộc về tình cảm của Thịnh Diễn.

Chàng thiếu niên mà hấn thích, giống như vào 14 năm trước, vào giây phút hấn bất an nhất đã chạy từ trong bụi hoa tường vi ra rồi mang theo nụ cười sạch sẽ tươi sáng nhất hấn từng thấy nói cho hấn biết, thì ra hấn cũng có tư cách có được thứ tốt đẹp nhất trên đời.

Mưa ngoài cửa sổ vẫn còn nặng hạt, hoa tường vi trong sân đã sắp rơi rồi.

Tần Tử Quy nhìn cơ thể Thịnh Diễn lui về sau thì nhướn người hôn sâu hơn.

Hắn nói: "A Diễn, phải thế này mới thử được."

*

Hết chương 48.

Chương 49

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Khoảnh khắc Thịnh Diễn vụng về chạm vào môi Tần Tử Quy, cậu đã cảm giác được không đúng lắm.

Cảm xúc xa lạ nhẹ nhàng đó, cho dù chỉ là hơi chạm nhẹ phơn phớt nhưng cũng mang đến sự rung động trước nay chưa từng có.

Cậu hoảng loạn muốn lùi lại nhưng cậu không thể rút lui được.

Tần Tử Quy giữ lấy cơ thể đang lui về sau của cậu, ôm lấy gáy cậu rồi cúi người hôn xuống.

Giống như loài cá mập trong biển khơi đã lâu nay ngửi được mùi máu, gợi lên tất cả những bản năng săn bắn và bản chất tham lam hung dữ của mình, chỉ cần con mồi đưa đến miệng thì sẽ cướp bóc rồi tấn công và thưởng thức.

Nhưng lại rất đổi dịu dàng.

Là cảm giác dịu dàng khi nước biển bao bọc khiến người ta hít thở không thông.

Thịnh Diễn cảm nhận được hương vị quen thuộc của biển sâu trên người Tần Tử Quy bao lấy mình, còn kèm theo hormone mà cậu thấy xa lạ trực tiếp kích/h thích, phát hiện mình không thể lùi bước.

Cậu quá tin tưởng Tần Tử Quy, cho nên ngoại trừ vụng về để hấn chi phổi mình thì không ý thức được mình có thể đẩy hấn ra, cứ thế để bị hôn đến choáng váng, đến nỗi đầu óc như rơi vào khoảng trống mất đi khả năng suy nghĩ.

Giống như con nai vàng ngơ ngác bị thiên địch lấy ảo giác dụ hoặc, rõ ràng đang bị người ta thưởng thức nhưng lại cảm thấy sung sướng.

Mãi đến khi thế tấn công của đối phương càng lúc càng tham lam, đến mức cậu cảm thấy quá hung dữ, đến mức cậu không thở nổi, bản năng cầu sinh trời dậy khiến cậu đẩy hông Tần Tử Quy ra. Nhưng vì không có sức lực nên lại để Tần Tử Quy nắm lấy cổ tay cậu vòng tay cậu qua thắt lưng mình.

Đêch, cậu không muốn ôm đâu, cậu sắp chết mất.

Không được, thật sự không được, nếu cứ hôn thế nữa thì cậu không sống nổi mất.

Bình thường chơi thể thao rất tốt, dung tích phổi cũng lớn nhưng vì quá mức ngây thơ nên không biết hít thở khi hôn môi như thế nào, lần đầu tiên Thịnh Diễn sinh ra ảo giác vì không được hít thở mà hy sinh tại chỗ.

Nhưng cậu lại không đẩy được Tần Tử Quy, cả người bị đè đến không nhúc nhích được, chỗ duy nhất có thể phản kháng cũng chỉ có miệng, cho nên cậu chỉ có thể cắn mạnh một cái, hung hăng cắn vào khoe môi Tần Tử Quy.

Mùi máu tươi thoang thoang thấm vào môi Tần Tử Quy, hấn cuối cùng cũng tìm lại lý trí, khẽ đứng thẳng người rồi cúi xuống nhìn Thịnh Diễn đang xấu hổ phần uất dưới thân, cười: "A Diễn, cậu có phản ứng rồi."

Hai người áp sát như thế, phản ứng gì cũng không thoát khỏi tầm mắt đối phương.

Thịnh Diễn xấu hổ tức giận nói: "Ông đây có phản ứng hay không cần anh nói chắc! Đi ra cho ông! Nếu không đập anh đấy!"

Sau khi được ăn uống no nê, tâm trạng của Tần Tử Quy rất tốt, chóng nũa người dậy. Ngón tay khê chạm vào khoé môi sưng đỏ của Thịnh Diễn rồi cười: "Sao lại giận rồi, không phải cậu nói hành động là sẽ tìm được đáp án sao?"

Thịnh Diễn cảm giận bất bình: "Vậy anh cũng không được thực hành sâu như thế!"

Tần Tử Quy đáp lại: "Ừm, nói cụ thể xem sâu cỡ nào?"

Thịnh Diễn: "..."

Đệch!

Loại người có đạo đức như cậu quả nhiên không thể nào thắng được kẻ lưu manh như Tần Tử Quy!

Thịnh Diễn không chịu nổi nữa, lên gôi định cho Tần Tử Quy tuyệt hậu. Tần Tử Quy phản ứng nhanh né sang bên cạnh, Thịnh Diễn nhân dịp đó trực tiếp đánh bài chuồn, phi thẳng xuống giường lao vào nhà tắm khoá trái cửa.

Sau đó chóng tay lên bồn rửa mặt cúi người thở ra một hơi thật sâu.

Kết quả mới nhìn xuống đã thấy túp lều nhỏ của mình, cho nên mới vừa thở ra đã lại hít vào.

Xong rồi, hình như cậu thật sự không thắng!

Thịnh Diễn vẫn cảm thấy mình là một người trời sinh hơi chậm chạp ở một số phương diện, vì khi mấy bạn học cùng tuổi bắt đầu nói bạn nữ nào xinh gái thì cậu đều không có cảm giác, bọn Chu Bằng Cầu Du xem phim Nhật Bản cậu chỉ ghét bỏ đập họ ra, thậm chí khi họ nói cô gái nào đẹp hên cậu đi xem phim thì cậu chỉ muốn ở nhà chơi game.

Thịnh Diễn chỉ nghĩ là rung động tuổi dậy thì của mình có thể đến hơi muộn, hoặc là dứt khoát không có.

Kết quả lại đợi cậu ở chỗ này.

Đều trách Tần Tử Quy ỷ vào việc cậu vừa trắng vừa cao vừa đẹp nên quyến rũ cậu.

Cho nên sau này nhất định không thể để xảy ra việc bôi thuốc nữa, nếu không với thuộc tính lưu manh cộng thêm giá trị vũ lực của Tần Tử Quy, cậu còn chưa xác định quan hệ với hắn thì đã không còn trong sạch nữa rồi!

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ, lấy điện thoại trong túi quần ngỏ ra.

Hôm nay là chủ nhật, tuần này cậu còn 1 ước nguyện chưa dùng, nghĩ lúc đó ước Tần Tử Quy không được xen vào chuyện của mình bị bác bỏ thì Thịnh Diễn cắn răng, đổi nguyện vọng thành [Hy vọng sau này Tần Tử Quy không thấy tôi đánh nhau cũng không được bôi thuốc cho tôi nữa!!!]

Chắc là lần này sẽ được.

Thịnh Diễn ném điện thoại đi, định rửa mặt.

Sau đó "ting" một tiếng, cậu ngược mắt lên nhìn.

[Nguyện vọng bị từ chối: Trái với thiết lập quan hệ nhân vật hoặc ảnh hưởng đến vận mệnh của ký chủ, nguyện vọng không được chấp nhận.]

Thịnh Diễn: "...???"

Cậu và Tần Tử Quy rốt cuộc có quan hệ nhân vật gì? Tần Tử Quy là mẹ cậu chắc?!

Ngay khi Thịnh Diễn tức giận cầm điện thoại định gỡ mẹ nó cái app rác rưởi này đi thì điện thoại lại "ting" một tiếng.

[Đề nghị ký chủ đổi nguyện vọng thành [Hy vọng Tần Tử Quy có thể trở thành bạn trai của tôi] thì có thể thực hiện ngay tại chỗ, hơn nữa có thể

nâng cấp bậc ước nguyện từ sơ cấp lên trung cấp.]

Thịnh Diễn: "...?"

App này quản trời quản đất còn quản người ta có bạn trai hay không làm gì? Nhưng đúng là app này rất được việc, mấy nguyện vọng ban đầu của cậu đều đã thành hiện thực.

Vậy chẳng lẽ cậu và Tần Tử Quy thật sự có nhân duyên trời định gì ư? Cho nên Tần Tử Quy mới là nhân vật cơ duyên của cậu? Độ hảo cảm của Tần Tử Quy mới có thể giúp cậu thực hiện ước nguyện?

Nghĩ đến tình cảm của mình và Tần Tử Quy mười mấy năm nay, Thịnh Diễn mím môi, hình như cậu không hề thấy bài xích.

Hay là... thử xem?

Mặc dù biết đúng là cậu có cảm giác này với Tần Tử Quy, cũng đúng là có chút thích thích, nhưng chớp mắt cái đã phải đối xử với bạn thân mười mấy năm của mình thành bạn trai, Thịnh Diễn cảm thấy không thích ứng kịp.

Vì từ nhỏ hai người đã ở cạnh nhau, tự nhiên cái Tần Tử Quy nói hấn cong, rồi đến Tần Tử Quy thổ lộ với cậu, hết thảy đều xảy ra quá nhanh, Thịnh Diễn hoàn toàn không có thời gian chuẩn bị tâm lý.

Cậu cảm thấy mình nên từ từ vẫn hơn.

Nhưng cậu lại sợ Tần Tử Quy sẽ nghĩ cậu đang từ chối hấn.

Thịnh Diễn cúi đầu cắn môi, chọc chọc điện thoại, không biết nên xử lý thế nào.

Cho đến khi cửa phòng truyền đến tiếng gõ: "A Diễn, có chuyện gì ra đây chúng ta cùng nói."

"Hả? Ồ." Thịnh Diễn biết mình không trốn tránh được, sớm muộn gì cậu

cũng phải cho Tần Tử Quy một đáp án, hơn nữa kết quả đáp án hình như cũng đã định trước rồi, chỉ là cậu còn cần một quá trình để tiếp nhận.

Cho nên cậu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không ước nguyện cái kia mà chỉ cắt điện thoại rồi đi ra ngoài.

Tần Tử Quy đưa áo ngủ cho cậu.

Sau khi mặc lên thì cậu chui vào trong chăn, nhắm mắt lại. Mưa ngoài kia vẫn còn rơi lộp độp, che giấu đi những tiếng động khác, cả thế giới chỉ còn lại tiếng ồn trắng này như đang cất giấu bí mật gì đó.

Tần Tử Quy dựa vào đầu giường ngồi xuống cạnh cậu, gạt gạt mái tóc mềm mại của cậu ra rồi nói: "A Diễn, bây giờ có thể cho tôi biết đáp án chưa."

Thịnh Diễm mím môi.

Tần Tử Quy hôn cậu hơi tàn nhẫn, khoé môi cậu bây giờ vẫn còn có chút sưng đỏ đau đớn.

Tần Tử Quy vươn tay ra lau một chút: "Nếu cậu còn chưa biết đáp án thì tôi chỉ đành thực hành thêm một chút nữa."

Thịnh Diễm vội mở mắt ra: "Anh là một tên lưu manh xấu xa, đừng hòng lấy sắc đẹp ra làm ảnh hưởng phán đoán của tôi!"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, Tần Tử Quy khẽ cười: "Thì ra trong mắt cậu tôi rất có đẹp trai à?"

"..."

Trong mắt ai thì anh chả đẹp.

Thịnh Diễm có hơi mắt tự nhiên mím mím môi.

Cuối cùng cậu vẫn mở miệng: "Quả thật là đối với anh, tôi có một chút cảm

giác."

Mặt mày Tần Tử Quy cong cong.

"Nhưng!" Thịnh Diễm nhấn mạnh.

Tần Tử Quy kiên nhẫn chờ đợi.

Thịnh Diễm nhanh chóng nói tiếp: "Nhưng anh cũng biết về phương diện này tôi rất chậm chạp, hơn nữa tôi coi anh là anh em mười mấy năm, coi mình là trai thẳng mười mấy năm, anh lại khiến tôi đột ngột như thế, có lẽ tôi cần một chút thời gian để tiếp nhận quá trình này, anh hiểu ý tôi không?"

"Hiểu được." Tần Tử Quy gật đầu, "Vốn dĩ sau khi thổ lộ thì sẽ là theo đuổi, cậu khiến người ta yêu mến như thế, nếu trực tiếp đồng ý với tôi thì quá hời cho tôi rồi. Cho nên tôi sẽ theo đuổi cậu thật tử tế."

"Ai muốn anh theo đuổi! Tôi không có ý đó!" Thịnh Diễm sợ Tần Tử Quy cảm thấy mình đang làm giá, vội giải thích, "Tôi cần thêm một chút thời gian, tôi muốn từ từ tiếp nhận việc anh đang là anh em tốt trở thành ấy ấy, chẳng lẽ không cho tôi một chút thời gian được sao!"

"Thành gì cơ?" Tần Tử Quy hỏi.

Thịnh Diễm mặt tự nhiên không chịu nói.

Tần Tử Quy lại định cúi đầu hôn tiếp.

Thịnh Diễm đành vội bảo: "Bà xã! Từ anh em trở thành bà xã, tôi khó lòng chấp nhận ngay được!"

Nói xong thì trong lòng thầm mắng Tần Tử Quy là đồ lưu manh.

Tần Tử Quy cúi đầu cười.

Quả nhiên là trai thẳng!

Nhưng nếu Thịnh Diễm thích nghĩ như thế thì hẳn cũng không ngại, dù sao Thịnh Diễm có nhiều sính lễ như thế, hẳn cũng không thiệt thòi.

Nghĩ vậy, hẳn lại dèm chẵn cho Thịnh Diễm: "Ừm được, cho cậu một chút thời gian. Nhưng cậu tiêu hoá là chuyện của cậu, tôi theo đuổi là chuyện của tôi, không xung đột nhau."

"Tôi không cần anh theo đuổi."

Thịnh Diễm chưa từng ăn thịt lợn thì cũng từng thấy lợn chạy, theo đuổi người ta rất vất vả.

Tần Tử Quy nhìn cậu rồi nói: "Tôi theo đuổi cậu là thấy cậu tốt như thế, đáng để được theo đuổi thật tử tế, nếu không lẽ có người muốn theo đuổi cậu khiến cậu cảm thấy cứ vậy ở bên tôi quá thiệt thòi thì phải làm sao?"

Người khác cũng không cao bằng Tần Tử Quy, không đẹp trai bằng Tần Tử Quy, không có thành tích tốt như Tần Tử Quy, cậu rất chướng mắt.

Nhưng Thịnh Diễm không chịu nổi ánh mắt Tần Tử Quy nhìn mình, nên đờ tai mắt tự nhiên xoay người đi.

Hơn nữa kỹ năng hôn Tần Tử Quy học được ở đâu mà lại như này, rồi như này...

Thịnh Diễm lén lút liếc/m môi dưới.

Rồi xoay người nhìn Tần Tử Quy: "Tần Tử Quy."

"Sao?" Tần Tử Quy đang dọn giường để ngủ cùng Thịnh Diễm.

Thịnh Diễm nhìn dáng vẻ thành thạo của hẳn, hỏi: "Bọn học giỏi các anh cái gì cũng rất nhanh, thậm chí có thể không thầy tự biết à?"

Tần Tử Quy vốn dĩ còn chưa kịp phản ứng Thịnh Diễm tự nhiên hỏi cái này

làm gì, cho đến khi ánh mắt rơi xuống đôi môi hơi sưng đỏ loé lên ánh nước của Thịnh Điển.

Khoảnh khắc đó, lòng hư vinh của người đàn ông rất được thoả mãn.

Hắn cười khế: "Ừm, bọn tôi học giỏi học cái gì cũng nhanh, lại còn là không thầy tự giỏi."

*

Hết chương 49.

Chương 50

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Thịnh Điển cảm thấy Tần Tử Quy cười hơi lạ, nhất định không có ý tốt.

Nhưng cậu sẽ không hỏi, vì hỏi xong thế nào cũng là cậu chịu thiệt.

Cho nên Thịnh Điển bèn nắm chặt chân rồi quay lưng định đi ngủ.

Tần Tử Quy cũng tắt đèn nằm xuống bên cạnh cậu.

Dường như mưa đã nhỏ dần không còn nặng hạt như vừa nãy, nhưng khi rơi xuống mái hiên và giàn hoa thì vẫn tạo ra âm thanh rō rành, dưới ánh đèn朦胧 lung ngoài cửa, hoa tường vi trên giàn như lung lay sắp đổ.

Mùa mưa bận ở phương Nam sắp đi qua, báo hiệu bận đã chín cành.

Thịnh Điển nhìn hoa tường vi bên ngoài với cửa sổ thủy tinh phản chiếu bóng dáng mờ nhạt của cậu và Tần Tử Quy, đột nhiên hỏi: "Tần Tử Quy."

"Sao thế?" Tần Tử Quy vừa kiên nhẫn lại dịu dàng.

"Anh nói xem, nhiều năm sau này chúng ta có thể thấy những bông tường vi này nữa không?"

"Có thể." Tần Tử Quy trả lời không chút do dự.

Cả họ và hoa tường vi đều có thể làm được.

Thịnh Diễn luôn tin tưởng Tần Tử Quy, hẳn nói cái gì chính là cái đó, cho nên liền yên tâm nhắm mắt đi ngủ.

*

Sáng sớm thứ hai chính là thời điểm tắc nghẽn nhất trong tuần ở Nam Vụ, cũng chính là lúc Thịnh Diễn không rời khỏi giường nhất.

Nhưng khổ nỗi vì muốn trốn Tần Tử Quy mà cậu đến tận nhà bà ngoại, cách trường Thực Ngoại những mười vạn tám ngàn dặm, cho nên dù 5h sáng Tần Tử Quy đã dậy thu dọn đồ đạc cho cậu, cầm theo bữa sáng rồi liên lục đở dành lôi kéo cậu từ trên giường dậy, đánh răng rửa mặt cho người nào đó mắt cũng không mở được rồi lại kéo người nào đó ra khỏi nhà.

Nhưng rất vinh dự, hai người vẫn đến muộn.

Hơn nữa đến trễ là cả buổi sáng tự học sẽ thêm nửa tiết toán.

Hoàng Thư Lương nhìn hai người nghiêm chỉnh cúi đầu ở cửa phòng, vừa định mắng thì lại nhớ rõ lần trước Tần Tử Quy nói Thịnh Diễn bị ông mắng đến mức có khuynh hướng tự hạ thấp bản thân, cho nên không dám mắng.

Nhưng không mắng thì rất giận.

Giận cũng chả có cách nào.

Cuối cùng chỉ đành nín giận cắn răng, nhìn hai người mà đi tới đi lui nửa ngày, gơ tay chỉ: "Em, Tần Tử Quy, về lớp, chép chính tả những từ đã học hôm nay mười lần cho thầy. Còn Thịnh Diễn, em ở lại."

"Haizz." Thịnh Diễn nghe thấy mình bị giữ lại một mình thì không nhịn được lắm bầm, "Lần trước còn nói là không thiên vị nữa đấy."

"Ai thiên vị! Thầy giữ em lại cũng không phải mắng em!" Hoàng Thư Lương

thật sự bị cậu làm tức chết, "Là có việc muốn nói cho em."

"Ồ." Thịnh Diễn đáp.

Hoàng Thư Lương thấy cậu thành thật thì không nhịn được thở dài: "Bỏ đi, nể tình gần đây em học tập chăm chỉ nên tạm thời tha cho em lần này đi học muộn. Nhưng tác phong lười nhác này của em nhất định phải sửa, nếu không lúc đi tập huấn thì thế nào!"

"Tập huấn ạ?" Thịnh Diễn ngẩng đầu.

"Đúng vậy, tập huấn." Hoàng Thư Lương cảm thấy đến con trai mình ông cũng không kiên nhẫn đến thế, "Bên đội tuyển khu vực đã đưa thông báo rồi, hôm nay sẽ chuyển tài liệu sang đây, trong vòng ba ngày thì sẽ xét duyệt xong. Bắt đầu từ ngày 1 tháng 8 thì em có thể trở thành thành viên của đội tuyển khu vực cùng với người của đội tuyển thành phố tham gia tập huấn một tháng, tháng 9 chính thức dự thi."

Nếu nói hôm qua Thịnh Diễn nghe được tin này còn cảm thấy có chút đột ngột, lúc này nghe được hai chữ tập huấn mới cảm thấy chân thật.

Tuy rằng hai năm này cậu vẫn kiên trì tự bỏ tiền ra luyện tập bắn súng với huấn luyện viên cá nhân, nhưng kiểu huấn luyện này so với một nhóm người vì thi đấu mà cố gắng vẫn không giống nhau.

Thịnh Diễn cúi đầu sờ vết chai trên tay mình.

Hoàng Thư Lương hiếm khi thấy dáng vẻ này của cậu, thở dài: "Lúc đó em đúng là rất đáng tiếc, có điều mỗi người đều có duyên phận của mình, nếu lần này em có thể giành được giải thưởng, thành tích cũng được nâng lên thì thi đỗ Trung Công Đại coi như là kế thừa mong muốn của bố em, cũng là một chuyện đáng mừng. Cho nên đừng nản lòng, không nên nản lòng mà cũng đừng lúc nào cũng cà lơ phất phơ, cần quyết tâm, hiểu không!"

Nói đến đoạn sau Hoàng Thư Lương bất giác nói lớn lên.

Thịnh Diễn lại chỉ khế đáp: "Dạ hiểu ạ, cảm ơn thầy chủ nhiệm."

Sau đó Hoàng Thư Lương chấp tay ra sau lưng chọt ngừng.

Ông và Thịnh Diễn từ đầu đã chém giết lẫn nhau, năm năm rồi, chưa lần nào ông nghe được Thịnh Diễn nghiêm túc nói tiếng cảm ơn như vậy. Tính tình nóng như lửa của ông nhất thời không được tự nhiên, khoát khoát tay: "Được rồi, cảm ơn thầy thì có ích gì, cảm ơn thì em có thể lấy được top 3 không? Cảm ơn thầy, em có đi đến được bước này không? Em có thể đi học tử tế, làm bài tập về nhà đầy đủ, không đến muộn không đánh nhau không gây chuyện thị phi là thầy đã đội ơn Chúa lắm rồi!"

Hoàng Thư Lương vẫn là Hoàng Thư Lương nóng nảy không nhịn được đi quở trách người khác.

Thịnh Diễn lại ôm cặp để lộ nụ cười sáng khoái của thiếu niên: "Cảm ơn thầy chủ nhiệm, thầy tốn nhiều tâm tư như thế để giúp em việc thi tuyển, giúp em chuẩn bị hồ sơ, còn giúp em tìm người viết thư giới thiệu. Cho nên em nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của thầy đâu."

Thịnh Diễn vốn dĩ là một thiếu niên sáng sủa, cả người sáng bừng như ánh mặt trời, cười như thế khiến người ta yêu thích không thôi.

Hoàng Thư Lương tự nhiên hơi ngại ngừng, trực tiếp thô lỗ xoa tay: "Được rồi về lớp đi, đừng đứng ở đây nổ pháo với thầy, vô ích thôi!"

Nói xong thì chấp tay sau lưng đi về phía toà nhà văn phòng, vừa đi vừa thầm nghĩ sao trước kia không nhận ra tên nhóc thối này còn rất khiến người ta yêu mến.

Xem ra bây giờ cần giáo dục nhẹ nhàng với tụi nhỏ, phương pháp giáo dục lúc trước của mình không ổn, Hoàng Thư Lương tự phê bình lắc đầu.

Thịnh Diễn thì xoay người đi vào lớp.

Vì đang trong giai đoạn ôn tập nên phần lớn thời gian đều để làm bài, lúc

Thịnh Diển đi vào, trong lớp là một khoảng yên tĩnh.

Chỉ có Trần Du Bạch ngồi bàn trước quay đầu lại khẽ hỏi: "Hoàng Thư Lương lại mắng cậu à?"

"Không." Thịnh Diển lấy bài tập từ trong túi ra, "Thầy nói chuyện đi tập huấn cho tôi."

Trần Du Bạch không hiểu lắm: "Tập huấn?"

Sau khi biết người Tần Tử Quy thích không phải là Trần Du Bạch, Thịnh Diển cảm thấy Trần Du Bạch rất dễ mến, nên kể chuyện Trung Công Đại và đi thi đấu nói với y một lần.

Trần Du Bạch bưng tỉnh: "Đúng là chuyện tốt rồi, vậy là cậu có thể đến Bắc Kinh với Tần chó được rồi. Có điều cổ cậu bị làm sao đấy, sao lại đỏ thế? Ai cắn cậu hay ai đánh nhau với cậu à?"

Lời này vừa nói ra.

Động tác mở cặp sách của Thịnh Diển khựng lại.

Tần Tử Quy đang phết nước sốt cho bánh mì nướng của Thịnh Diển cũng khựng lại.

Lâm Khiển đang thêm gừng vào trong Tiểu Hồng cũng khựng lại.

Chỉ có mỗi Trần Du Bạch hồn nhiên ngây thơ không biết gì, còn nghiêng đầu nhìn sang Tần Tử Quy, "Ô Tần Tử Quy, sao miệng cậu cũng bị rách rồi?"

Thịnh Diển: "."

Lâm Khiển: "."

Tần Tử Quy: "."

Sau một hồi ngơ ngác, Trần Du Bạch mới đột nhiên tỉnh ngộ: "Đù moẹ!"

Trái tim Lâm Khiển trật một nhịp.

Tần Tử Quy giơ con dao cắt bánh mì trong tay lên.

Sau đó Trần Du Bạch thở hổn hển khiếp sợ nói: "Hai người các cậu hôm qua... đừng nói là các cậu đánh nhau đấy nhé?"

Thịnh Diễn, Lâm Khiển, Tần Tử Quy: "..."

Cũng không phải không thể hiểu như thế.

Nhìn thấu sự im lặng của họ, Trần Du Bạch còn cho rằng đây là ngầm thừa nhận.

Bình thường y cũng hay chơi game với bọn Cửu Du nên tối hôm qua lúc đang online thì nghe nói Thịnh Diễn với Phó Ân đánh nhau bị Tần Tử Quy bắt tại trận rồi hùng hổ dẫn đi, sau đó hai người xảy ra chuyện gì đấy ở trong góc đến nổi mặt đỏ bừng bừng.

Lại liên tưởng đến sáng nay hai người cùng nhau đến muộn, trên mặt trên cổ còn dấu vết, Trần Du Bạch đương nhiên cảm thấy tối hôm qua về nhất định hai tên này nhìn nhau không vừa mắt nên đánh một trận.

Xem ra còn đánh rất ác.

Xong rồi, không đến mức đó chứ.

Đến nay Trần Du Bạch vẫn còn nhớ lần trước Thịnh Diễn và Tần Tử Quy cãi nhau, cả người Tần Tử Quy như một cái điều hoà làm lạnh đi qua đi lại, rõ ràng để ý Thịnh Diễn nhưng lại không chịu biểu hiện ra ngoài, lần nào cũng bắt y đi bán mặt làm việc vất vả, lén lút đưa thuốc lén lút tìm hiểu tin tức lén lút đưa đồ ăn, còn bị Thịnh Diễn ghét ra mặt.

Bây giờ vất vả lắm mới làm lành được, nhớ đến tính tình nóng nảy của

Thịnh Diễn lẩn mặt mũi lạnh lùng của Tần Tử Quy, y không muốn chịu khổ nữa.

Cho nên Trần Du Bạch vội vàng thì thầm khuyên nhủ: "Diễn nhi à, không phải anh đây có ý gì đâu nhưng cậu nói xem sao lúc cậu đánh nhau Tần Tử Quy lại đi bắt cậu, vì hấn chắc? Chắc chắn là vì lo cho cậu, cậu không thể phụ lòng hấn được, đúng không?"

Thịnh Diễn: "...Đúng."

Trần Du Bạch rất hài lòng với kết quả này, lại nhìn sang Tần Tử Quy: "Còn cậu nữa, đừng có lúc nào cũng trưng cái mặt thối rửa đó của cậu ra được không, Thịnh Diễn người ta nể mặt cậu mà không tự biết sao, mà chẳng lẽ Phó Uân không nên bị đánh à? Cậu không biết nói à? Ngọn lửa là gì?"

Tần Tử Quy lau sạch con dao trong tay, bình tĩnh nhìn y: "Nói xong chưa?"

Trần Du Bạch cảm thấy mình vì hoà bình của thế giới mà có thể sẽ phải hy sinh, tiếp tục kiên trì nói: "Tôi là vì tốt cho các cậu, cậu nói xem hai cậu đây là quan hệ gì? Quan hệ như anh em ruột thịt đấy, chẳng lẽ vì chút chuyện nhỏ này mà tổn thương đến hoà khí à? Cái gọi là anh em... Tôi im."

"Cậu im miệng cho tôi!" Mắt thấy Thịnh Diễn đã dứ nắm đấm trước mặt mình, Tần Tử Quy lại còn giơ con dao lên, Trần Du Bạch tên trai thẳng ngốc xít này còn không biết sống chết lải nhải, Lâm Khiển cuối cùng không nhìn nổi nữa bèn đập quyển sách trong tay sang.

Trần Du Bạch nhanh tay đỡ được quyển sách, nhướn mày: "Sau khi bị trúc mã lạnh lùng đánh dấu, tôi mang thai? Ô là chữ phồn thể à? Hai người con trai?"

Vừa dứt lời, góc sau lớp học rơi vào sự im lặng chết chóc.

Đến khi Lâm Khiển ý thức được mình đã làm cái gì, nhìn lại bàn tay tội ác của mình, không nhịn được chửi thề một nghìn câu trong bụng.

Bạn trúc mã của "trúc mã lạnh lùng" kia không nhìn được thò đầu lên phía trước nhìn một cái, đến khi nhìn thấy trên bìa sách có một người con trai cắn cổ một người con trai khác, trai thẳng mới cong hôm qua tỏ vẻ khiếp sợ, sao lại còn có loại sách này!

Nhưng trong sách tự có Hoàng Kim ốc, trong sách tự có nhan như ngọc (ý nói việc đọc sách rất quan trọng, mở mang hiểu biết).

Thịnh Diễn nghĩ nói không chừng đọc loại sách này một chút thì sẽ có lợi cho việc cậu sớm ngày tiếp nhận chuyện trúc mã của mình trở thành vợ mình, cho nên Thịnh Diễn hiểu học cúi đầu lấy điện thoại tra tên sách trên thanh tìm kiếm.

Nhưng càng xem càng không đúng, càng xem càng không đúng, càng xem lông mày càng nhíu sâu, cuối cùng không nhìn được gửi cho Tần Tử Quy một tin nhắn wechat: "Tần Tử Quy, tôi phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm túc."

Tần Tử Quy thấy điện thoại trong ngăn bàn sáng lên thì lấy ra, tiện tay trả lời: "Ừm cậu nói đi."

Nhưng một giây sau đầu ngón tay hắn đứng im tại chỗ, tin nhắn trên màn hình được làm mới.

[Bé đáng yêu mắt nảo]: "Tôi nhận ra mấy cuốn tiểu thuyết này đều nói ai cao hơn đều sẽ là 1, cho nên có phải là do tôi vẫn đang phát triển không?"

Khoảnh khắc đó Tần Tử Quy đã ý thức được, vấn đề nghiêm trọng nhất giữa hắn và Thịnh Diễn đã xuất hiện.

*

Hết chương 50.

Chương 51

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Thịnh Diễn nói cần một chút thời gian để tiếp nhận chuyện anh em tốt của mình trở thành vợ mình, Tần Tử Quy không phản đối là vì cảm thấy bé trai thẳng nào đó lúc nói xưng hô này ra rất đáng yêu.

Nhưng hẳn không ngờ Thịnh Diễn thật sự coi hẳn là "vợ".

Rốt cuộc là sau nụ hôn đó, ai cho bé trai thẳng ngây thơ này dũng khí lấn tự tin đó vậy?

Tần Tử Quy là một học bá không thầy tự giỏi tỏ vẻ rất khó thể hiểu được.

Nhưng bây giờ Thịnh Diễn đang trong giai đoạn nhiệt tình học tập dâng lên cao nhất, Tần Tử Quy không muốn đả kích tinh thần đó của cậu. Dù sao Thịnh Diễn là người ngay cả hôn một cái cũng thẹn thùng, đến lúc đó dụ cậu là được, cùng lắm là sau đó bị ăn mấy đám mà thôi.

Cho nên Tần Tử Quy mặt không đổi sắc trả lời [Bé đáng yêu mắt nảo]: "Ừm được, tốt nhất là cao đến m9."

Tức là phải cao thêm gần 10 cm.

Hơi khó.

Thịnh Diễn nhìn tin nhắn của [Chim xấu thích lái nhà lái nhái], hơi nhíu nhíu mày, tự nhiên cái sao Tần Tử Quy lại cao thế!

Rõ ràng cùng ăn cơm mà lớn, sao hẳn lại cao những m87, m88 vậy.

Cậu phải uống bao nhiêu sữa mới có thể đuổi kịp chứ!

Không, không cần, uống sữa gì chứ, cậu có tool hack mà.

Nháy mắt Thịnh Diễn nhớ ra hôm nay đã là thứ hai, nhanh chóng mở app ước nguyện rồi gõ: [Ước gì trong vòng một năm tới tôi có thể cao đến 1m9.]

Hệ thống phê duyệt trong nháy mắt.

Trong lòng Thịnh Diễn vui vẻ, sau đó thấy nhiệm vụ: [Trong vòng một năm tới phải ăn cơm một ngày ba bữa đúng giờ, không ăn đồ cay, không ăn cỏ vẹt cay, không ăn đồ ăn vặt không hợp vệ sinh.]

".....?"

Sao Thịnh Diễn lại cảm thấy cái app này càng ngày càng hướng về một mục tiêu, từ trong ra ngoài đều là mùi Tàn Tử Quy.

Nhưng app này cũng không phải chuyện có thể dùng lẽ thường để giải thích.

Thịnh Diễn cũng tạm thời đè xuống nghi ngờ trong lòng, quyết định vì để cho mình và Tàn Tử Quy trông xứng đôi hơn một chút mà ấn nhận nhiệm vụ.

Bỏ đi, dù sao cũng chỉ là một năm không được ăn những thứ này mà thôi, chẳng phải chuyện gì lớn, nghĩ lại sau này mình có thể cao hơn Tàn Tử Quy, có thể cúi đầu nhìn hắn, thật đúng là sướng khoái!

Thịnh Diễn còn chưa nhận ra mình vẫn chưa đồng ý ở bên Tàn Tử Quy mà đã bắt đầu nghĩ đến chuyện này rồi, thật sự là có hơi sớm.

Tiếp tục lướt web với sự hài lòng, sẵn sàng học cách trở thành 1 (top) đủ tiêu chuẩn.

Còn Tần Tử Quy chỉ gửi cho Lâm Khiển một tin nhắn wechat: "Lên lớp mà đọc sách không liên quan, tạm thời tịch thu hai ngày, sẽ trả lại cho cậu sau."

[Lâm Khiển]: "..."

[Lâm Khiển]: "Đệch."

Không biết vì sao, cô luôn cảm thấy dường như mình đã biết quá nhiều.

Thịnh Diễn cũng không đọc cuốn tiểu thuyết kia được mấy, vì ngọn núi lớn lý hoá còn ở trước mặt, cậu chỉ có thể tạm gác lại môn học tình yêu này sau.

Đến khi làm xong bài thi thì cũng đã rơi vào tình trạng bán sống bán chết, chẳng còn tâm trí đi đọc nữa.

Vì nhà bà ngoại cách trường quá xa nên để tránh tham án đi học muộn buổi sáng tái diễn, hai người về nhà như thường ngày.

Lúc về đến phòng khách chỉ có Tần Như đang ăn khuya, thấy hai người thì vội bảo: "Chắc tự học xong hai đứa đói rồi, mau đến ăn này."

Tần Như là một người luôn chú ý đến chăm sóc cơ thể, ít khi nào muộn vậy rồi vẫn còn ăn. Lúc Thịnh Diễn ngồi xuống gần bàn thấy trước mặt cô là một hộp cỗ vẹt cay thì rơi vào trầm tư.

"Dì út, không phải dì không thích những thứ này sao?"

Tần Tử Quy cũng không ngờ hồi sáng mới đưa ra nhiệm vụ cho Thịnh Diễn, đến tối đã phải đối mặt với cảm dỗ rồi.

Tần Như chỉ chăm chú gặm cỗ vẹt: "Dì cũng không biết nữa, cảm giác dạo gần đây rất nhanh đói, lại còn thèm ăn nên mới mua về ăn ấy. Tiểu Diễn, không phải con cũng thích ăn sao, đến ăn chút đi?"

Thịnh Diển nhìn chăm chăm hộp cổ vịt nuốt nước miếng rồi từ chối đầy quyết đoán: "Không đâu ạ."

"?"

Thịnh Diển vậy mà còn có thể từ chối đồ ăn vặt sao?

Tần Như hơi kinh ngạc.

Cảm nhận được ánh mắt hoang mang của cô, Thịnh Diển nhìn chăm chăm cổ vịt rồi giải thích: "Con muốn phát triển chiều cao."

"?"

Tần Như không hiểu chiều cao thì có quan hệ gì với việc không ăn cổ vịt.

Tần Tử Quy, người khởi xướng vụ này, đang nhìn Thịnh Diển một lòng muốn làm 1, liếm môi vừa muốn ăn nhưng lại không thể ăn chẳng khác gì mèo con, nhin cười chuyển đề tài: "Dì út, chú Giang với Giang Phi đâu rồi ạ?"

"À, chú Giang của con còn đang xã giao, Giang Phi chắc là lại đến quán bar nhảy nhót rồi, con đừng để ý đến thằng bé." Tần Như không thích đùa cháu trai này của Giang Bình lắm, luôn cảm thấy người này không chịu làm việc đàng hoàng mà lại còn hay đến những nơi đó.

Tần Tử Quy hỏi: "Sao Giang Phi lại đến Nam Vụ thế ạ?"

Giang Bình khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, quê của nhà họ Giang cũng chỉ là một huyện gần Nam Vụ, Giang Phi là con trai của anh trai chú Giang, quan hệ mấy người trong nhà họ Giang cũng không phải quá mức thân thiết.

Tần Như nghe đến đây thì hiếm khi không giữ được ý cười: "Còn có thể vì sao, chính là thi trượt đại học nên nghĩ đến Nam Vụ tìm trường để học lại, bà nội nó liền cho nó đến đây."

Vì Tần Như và Giang Bình luôn không có con, nhà anh trai Giang Bình lại có đến ba đứa con nên bà nội Giang luôn muốn Giang Phi làm con thừa tự (con nuôi) của họ, nói là miễn cho sau này tài sản đều bị một đứa cháu ngoại Tần Tử Quy chiếm hết.

Mấy chuyện này Tần Như nói mãi cũng chán nên không muốn nhắc nhiều, chỉ nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là có lẽ nó sẽ ở đây suốt kỳ nghỉ hè, hai đứa chịu ầm ức một chút ở chung phòng nhé."

Thịnh Diễn đang gọt táo.

Nghe cô nói thế thì Thịnh Diễn vừa gặm táo vừa lúng búng nói: "Không sao đâu dì, mấy hôm nữa là con đi tập huấn rồi, đến lúc đó cũng không ở đây, vừa hay."

"À đấy, con phải đi tập huấn rồi à? Mọi thứ đều ổn hết chưa?" Tần Như nghe cậu nói thế thì lập tức buông cổ vịt trong tay xuống, vẻ mặt chờ mong như thiếu nữ.

Thịnh Diễn cũng nghe Hoàng Thư Lương nói vì để cậu có thể về đội tuyển khu vực mà Tần Như không ít lần tìm quan hệ giúp đỡ, cho nên gật đầu: "Cũng ổn hết rồi ạ, ba ngày nữa xét duyệt xong là coi như chính thức về đội tuyển rồi ạ."

"Thế thì tốt quá rồi." Tần Như vốn dĩ vì chuyện của Giang Phi mà tâm trạng không vui, bây giờ đã hào hứng lại, "Lúc trước huấn luyện viên đội tuyển khu vực bên kia có nói thế nào cũng không đồng ý, nói lâu vậy rồi con không huấn luyện nhất định không theo kịp, cũng may hôm trước dì nhận được tin vợ thầy ấy sinh con, thầy ấy đang ở bệnh viện nên bảo Tử Quy qua đó đưa thành tích huấn luyện của con cho thầy ấy xem từng trang một. Cuối cùng cũng thuyết phục được."

Cho nên đêm hôm trước Tần Tử Quy đột nhiên đến bệnh viện là vì chuyện này ư?

Thịnh Diễn nghĩ lúc đó có thể Tần Tử Quy gạt mình chuyện gì đó mà không vui, cảm thấy hơi áy náy: "Vậy sao mọi người không nói trước với con một tiếng, con tự đi tìm huấn luyện viên không phải là được rồi sao."

"Vì Tử Quy sợ nếu cuối cùng không làm được thì sẽ khiến con thất vọng. Thành bé nói con thích bắn súng như thế, nên mới chờ khi mọi chuyện xong xuôi rồi mới nói cho con." Tần Như cười tủm tỉm gặm cổ vịt, tâm trạng rất vui.

Còn Tần Tử Quy chỉ cúi đầu tiếp tục bóc cam, giống như cảm thấy đây chẳng phải chuyện gì to tát.

Thịnh Diễn cúi đầu gặm miếng táo trong tay mình, cõi lòng chua xót mềm nhũn.

Tần Tử Quy tên thôi này, rất biết cách lừa gạt tình cảm của cậu.

Từ bé đến giờ, một nửa ước nguyện của cậu đều ước vào ngày sinh nhật để Quan thế âm bồ tát thực hiện giúp cậu, một nửa còn lại đều là Tần Tử Quy cho cậu, cho nên dù bây giờ có thêm một cái app nhưng về cơ bản vẫn là Tần Tử Quy đáng tin cậy hơn.

Vì có đôi khi có những chuyện cậu không nghĩ đến nhưng Tần Tử Quy đều nghĩ hết cho cậu.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễn nhận ra sắp đến tháng tám cũng tức là sắp đến sinh nhật Tần Tử Quy, cho nên cắn táo lúng búng nói: "Tần Tử Quy, sinh nhật năm nay anh có điều ước gì không, anh có thể nói trước cho tôi biết, tôi sẽ thực hiện giúp anh."

Tần Tử Quy đẩy đĩa hoa quả đã bóc xong sang cho cậu với Tần Như, từ tốn lau ngón tay: "Điều ước không lớn, chỉ hy vọng buổi tối đi ngủ cậu đừng cướp chăn của tôi hay đập tôi xuống giường, khi sáng tôi gọi cậu dậy thì không vừa hừ hừ vừa bám giường nữa là được."

"....."

Quá đáng!

Cậu có ý tốt muốn thực hiện điều ước giúp hần, kết quả người này lại nhân cơ hội đấy làm bẽ mặt cậu!

Thịnh Diễn tức giận bình bịch gặm miếng táo cuối cùng xong thì cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm của Tần Tử Quy.

Hôm nay cậu phải đi ngủ sớm, mai nhất định sẽ không bám giường nữa!

Chờ cậu tắm rửa xong đi ra cầm điện thoại đặt lên bồn rửa mặt mới phát hiện ra tin nhắn bị đẩy đến 99+

[8/8 bữa tiệc bất ngờ cho ông chủ Tần]

[Du Bạch không trắng]: "Ông chủ Tần nhân duyên không tốt mà công việc lại bẽ bộn nên lần này sẽ do tôi - Trần Du Bạch - chủ trì bữa tiệc sinh nhật lần này cho ông chủ Tần vào 8/8, các vị có cao kiến gì không?"

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Có, tôi sợ trong party sinh nhật của mình nhưng cậu ta lại bắt tôi làm bài tập về nhà."

[Cẩu Cẩu có thể có ý gì xấu xa được]: "+ 1"

[Thiên Bồng tiểu Chu Chu]: "+ 2"

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "+ 3"

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Cả thầy chỉ có mấy người này thôi à?"

[Du Bạch không trắng]: "Thì ông chủ Tần độc lai độc vãng đâu phải cậu không biết, những lần trước sinh nhật toàn trải qua với Thịnh Diễn, nhưng không phải sắp tốt nghiệp rồi à, nhân dịp này tụ tập chút đi."

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Vậy là cậu nghĩ cạn rồi. Nếu mà cậu đứng trước lớp

hồ một tiếng, đảm bảo hơn nửa tụi con gái trong lớp đều muốn đến."

[S.]: "?"

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Thịnh Điển, sao cậu cũng ở đây?"

[S.]: "Cậu đi mà hỏi Trần Du Bạch."

[Du Bạch không trắng]: "Thịnh Điển là người hiểu rõ ông chủ Tần nhất, ông chủ Tần thích cái gì thì hỏi Thịnh Điển một chút, nếu không thì ai biết tặng quà thế nào."

Tần Tử Quy thích gì sao?

Thịnh Điển nghĩ đến bản thân cậu đầu tiên.

Tự gói mình thành quà tặng Tần Tử Quy...

Đệch.

Thịnh Điển lắc lắc đầu, xua đi cái suy nghĩ vớ vẩn đen tối này của mình.

Tặng cái gì mà tặng, Tần Tử Quy con chim xấu này năm ngoái lần năm nay đều không tặng quà cho cậu, sao cậu lại phải tặng cho hắn chứ!

Thịnh Điển đang định nhấn hai chữ "Không tặng" thì tin nhắn trong nhóm đã nhảy ra.

[Cẩu cẩu có thể có ý xấu gì được]: "Nói như vậy, hoa khô lớp bọn tôi ấy, tên là Dụ Thần, dạo này dù bận mà vẫn bắt đầu thêu tranh chữ thập đấy! Nói là muốn trước khi vào lớp 12 sẽ thêu tặng nam thần một bức tranh hoa cẩm tú ý chúc tiền đồ vô lượng, quả đúng là cái gì tốt đều rơi vào tay người ta mà!"

[Thiên Bồng tiểu Chu Chu]: "Đúng đó, hoa cẩm tú ấy, lại còn tự tay thêu! Lại còn là một bức kích thước 1 thước 5 x 1 thước, nhìn to cực, cái này mà còn

không động lòng được chắc?"

[Cẩu cẩu có thể có ý xấu gì được]: "Dù sao nếu tao là Tần Tử Quy thì tao sẽ cảm động chết mất."

[Thiên Bồng tiểu Chu Chu]: "Tao cũng thế, nói không chừng còn có thể có một đoạn tình yêu sớm lớp 12 kinh tâm động phách nữa kìa!"

[Cẩu cẩu có thể có ý xấu gì được]: "Rồi sau đó sẽ cùng nhau thi đỗ trường điểm, hoàn hảo!"

"....."

Hoàn hảo cái rắm! Yêu cái khỉ ấy mà sớm! Tần Tử Quy nhà cậu thích con trai! Con trai!

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế chứ Thịnh Diễn nào bỏ hình ảnh kia thì tự mình giận dữ, rồi lại nào bỏ bức tranh thêu hoa cẩm tú của Du Thần kia sẽ được treo ở đầu giường cậu và Tần Tử Quy vẫn hay ngủ chung, quả thực tức đến nhồi máu cơ tim!

Tần Tử Quy đúng là một tên cặn bã!

Thịnh Diễn cắn răng, trực tiếp lấy điện thoại đẩy cửa phòng tắm ra, ba bước gộp thành hai bước lên giường, cuống lên người Tần Tử Quy đang dựa vào đầu giường đọc sách rồi nắm chặt cổ áo hắn, hung hăng nói: "Nói mau! Sinh nhật năm nay muốn quà gì? Không nói thì đánh chết anh!"

Tần Tử Quy đối với kiểu bạo lực nhìn qua thì rất hung dữ nhưng thật tình lại đầy đáng yêu này của Thịnh Diễn đã sớm thành quen, cơ thể chẳng buồn nhúc nhích, chỉ nói: "Tôi nói muốn cái gì thì cậu có thể tặng cái đó sao?"

"Nói nhảm, chỉ cần không phạm pháp, không phải mấy kiểu muốn sao trên trời thì có gì tôi không thể cho anh?" Về mặt này Thịnh Diễn rất tự tin.

Dù sao sinh lễ để làm gì, sinh lễ là để mua đồ cho vợ tương lai của mình.

Vợ tương lai của cậu nghe thế thì chỉ gật đầu đầy thoả đáng: "Được, vậy tôi muốn cái này."

Nói xong thì xoay cuốn sách trong tay lại cho cậu xem, đầu ngón tay chỉ vào một đoạn văn trong đó gõ gõ.

Thịnh Diễn nhìn theo đầu ngón tay hắn, nhìn rồi lại nhìn, vành tai đỏ bừng lên, tay cũng buông lỏng, xám xịt định chuồn.

Tần Tử Quy lại bắt cậu về đê cậu lên đù, từ tốn nói: "Các cậu làm 1, nói lời phải giữ lấy lời."

Mãnh 1 đê nhất trường Thực Ngoại: "..."

Đêch!

Sao Tần Tử Quy lại hoang dã như vậy!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Thịnh Diễn: Tự nhiên cái không muốn làm 1 nữa.

Hết chương 51.

Chương 52

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

[Một người đẩy người còn lại vào góc tường, khẽ rờ lên eo đối phương rồi cúi đầu nhìn cần cổ trắng nõn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi hơi nhô lên kia, khàn giọng nói: "XX, cậu đã trưởng thành, có thể đánh dấu hoàn toàn được rồi. Cho nên tôi sẽ coi như đây là món quà sinh nhật của mình." Nói xong, không đợi người kia phản ứng đã xé mở cổ áo rồi hung hăng cắn xuống...]

Đoạn miêu tả đằng sau Thịnh Diễn không dám đọc kỹ, vì rất không lành mạnh.

Hơn nữa còn là chữ phồn thể, cậu không đọc rõ lắm, dù sao cũng biết ai đó kia không phải là đồ vật, vừa hôn lại còn vừa cắn cái gì, lại còn đặc biệt hung dữ, người còn lại đường đường là một học sinh giỏi lại bị làm đến bật khóc.

Quan trọng là đã bị thế rồi mà vẫn cứ ôm bắt lấy người kia? Làm kiểu này không sợ bị gãy lưng à? Cánh tay làm bằng sắt phỏng? Làm 1 là phải như thế à?

Mãnh 1 đệ nhất trường Thực Ngoại áng chừng một chút chiều cao cân nặng của Tần Tử Quy, lần đầu tiên sinh ra sự tự ti với tổ chất cơ thể cùng sức lực của mình.

Cậu cảm thấy trước khi cậu cao đến 1m9 thì vẫn nên giữ khoảng cách nhất định thì hơn, nhưng lại bị Tần Tử Quy bắt lại lấy chân đè lên giữ.

Không chạy thoát nhưng lại sợ không dám làm, Thịnh Điển chỉ có thể kiên trì đảo khách thành chủ hung hăng chỉ trích: "Sắp lên lớp 12 rồi mà cả ngày không biết học hành chăm chỉ đi, suốt ngày đọc mấy cái thứ quý gì. Anh thấy mình có xứng với mong đợi của phụ huynh thầy cô không hả?"

Rõ ràng cuốn sách này hồi sáng cậu còn lén lấy điện thoại ra xem thì ai đó vẫn là một người dịu dàng cao lãnh, sao giờ lại biến thành thế này rồi?

Còn có cô bạn Lâm Khiển kia nữa, sao đi học lại lén lút đọc cái thứ này?

Loại sách này sao lại rơi vào tay Tần Tử Quy rồi? Hơn nữa lại còn đọc say sưa thế?

Thịnh Điển cảm thấy trên đời này chỉ còn mỗi một người trong sạch.

Mà Tần Tử Quy đầu đầy đen tối chậm rãi lật sách: "Dù sao tôi cũng đạt điểm tối đa các môn trên lớp rồi, tạm thời không có cái gì để học nên chỉ bằng sớm học cách làm thế nào để trở thành một người bạn trai đủ tư cách, sớm ngày theo đuổi được cậu."

"....."

Thịnh Điển ngày nào cũng bị việc học hành hạ sống dở chết dở tự nhiên rất muốn đánh người.

Cậu nghiến răng: "Tần Tử Quy, anh thiếu đòn đúng không hả?"

Tần Tử Quy vẫn cứ nhìn cuốn sách trong tay mình, học cách biến trúc mã thành bà xã, nghe Thịnh Điển nói thế thì khế cười: "Không phải cậu nói tôi muốn quà gì đều sẽ tặng tôi cái đó à, chỉ cần không phạm pháp luật là được, chẳng lẽ nói lời không giữ lời?"

Thịnh Điển luôn luôn là người nói được làm được, mặt mũi đàn ông khiến cậu không thể đổi ý nên đành nghiến răng nghiến lợi lách luật: "Không được đối phương đồng ý mà đã làm chuyện này là phạm pháp!"

Tần Tử Quy vẫn hiểu lòng người như trước: "Ừm không sao, tôi sẽ đồng ý."

"Ý tôi là, tôi không đồng ý!" Trước kia sao Thịnh Diễn không phát hiện Tần Tử Quy lại không biết xấu hổ như vậy, cậu đập hấn một phát rồi trèo xuống khỏi người Tần Tử Quy, quần chần lăn thẳng vào góc giường chỉ để lộ mỗi cái đầu cảnh giác nhìn Tần Tử Quy: "Anh đừng quên tôi vẫn chưa đồng ý ở bên anh đâu, cho nên bây giờ quan hệ của chúng ta không phải là kiểu quan hệ không đứng đắn giữa đàn ông kiểu kia, anh đừng có lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện đen tối đấy. Trước khi tôi chính thức xem xét đồng ý thì phải giữ khoảng cách an toàn!"

"Được, cách để giữ khoảng cách an toàn của cậu là quần chần của tôi nằm trên giường của tôi sau khi dùng phòng tắm của tôi." Tần Tử Quy bình tĩnh lật sang trang khác.

Thịnh Diễn: "..."

Đệch!

Có phải cậu muốn thế đâu!

Còn không phải là vì trước đó mẹ cậu làm nổ tung nhà bếp, muốn sửa sang lại phòng ốc, rồi tự nhiên cháu trai chú Giang chuyển đến ở. Nếu không cũng không đến mức cậu phải chịu khuất nhục như thế.

Thịnh Diễn tức giận bắt bình vươn một chân ra khỏi chần, dùng sức vạch một đường giữa cậu và Tần Tử Quy rồi hung dữ nói: "Ranh giới 38, ai vượt qua trước đũa đẩy là chó."

Nói xong thì xoay người đưa lưng về phía Tần Tử Quy, đoạn lủi vào góc giường.

Cuối cùng, thấy có vẻ như thế vẫn chưa đủ biểu đạt quyết tâm sắt đá của mình, lại quay đầu ném ra một câu: "Còn nữa, sinh nhật của anh đúng dịp tôi đi huấn luyện nên có khi không xin nghỉ cũng không về được, cho nên

hôm đây anh ăn sinh nhật với bọn Trần Du Bạch Dụ Thần các thứ đi."

Nói xong thì quay đầu lấy chăn trùm kín người.

Tần Tử Quy nhìn bóng lưng cậu thì khẽ nhưn mày, đang yên đang lành sao tự nhiên lại nhắc đến Dụ Thần?

Cả một học kỳ hẳn cũng chả nói nổi 5 câu với Dụ Thần.

Lại nghĩ đến chuyện tự nhiên Thịnh Diễm nói muốn tặng quà cho mình, Tần Tử Quy mở wechat với Trần Du Bạch: "Cậu lại nói gì với Thịnh Diễm?"

[Du Bạch không trắng]: "Tôi chả nói gì với Thịnh Diễm sát."

[Q]: "Thằng thần giải thích thì vẫn còn một con đường sống."

[Du Bạch không trắng]: "..."

[Du Bạch không trắng]: "Tôi biết ngay Thịnh Diễm không đấu lại anh."

[Du Bạch không trắng]: "Đáng ghét."

[Du Bạch không trắng]: "Bỏ đi, anh tự đi mà xem."

[Du Bạch không trắng]: "Chia sẻ lịch sử trò chuyện nhóm."

Đầu ngón tay Tần Tử Quy lướt qua màn hình nhìn từng dòng tin nhắn một, sau đó thì hiểu ra vấn đề, cúi đầu lặng cười.

Bình giấm nhỏ.

Gửi tiếp tin nhắn cho Trần Du Bạch: "Không cần làm mấy cái này, sinh nhật tôi ở nhà với Thịnh Diễm."

[Du Bạch không trắng]: "?"

[Du Bạch không trắng]: "Cậu đến đây thì vẫn có thể đón sinh nhật cùng Thịnh Diễn mà."

[Du Bạch không trắng]: "À không đúng, không phải Thịnh Diễn sắp đi huấn luyện rồi à, vậy thì cậu ấy không ở với cậu nữa, thế sao cậu lại không đón sinh nhật với bọn tôi?"

[Q]: "Hỏi nhiều thế làm gì."

[Du Bạch không trắng]: "..."

[Du Bạch không trắng]: "Được rồi, cậu nói cái gì thì là cái đó."

[Du Bạch không trắng]: "Nhưng bữa tiệc tối hôm 30 đến đi? Máy người bọn Cầu Du định gọi thêm vài đứa bạn của Thịnh Diễn, nhân tiện chúc mừng trước."

Tần Tử Quy không thích náo nhiệt nhưng Thịnh Diễn lại thích.

Nếu hắn không đi thì nhất định cậu sẽ mong ngóng. Hơn nữa nếu hắn không đi thì ai biết có người thừa dịp uống nhiều lén lút thổ lộ với Thịnh Diễn thì sao.

Cho nên Tần Tử Quy trả lời: "Ừm, được."

Trả lời xong thì buông tay xuống, chợt sờ được một thứ xù xù, cúi đầu nhìn, thì ra là cái đầu đáng yêu của Thịnh Diễn.

Người này thật đúng là không cả biết giả vờ, bảo ngủ thì ngủ ngay được, đã thế lại còn thích đi ôm người ta.

Nhìn cả người Thịnh Diễn đã vượt qua ranh giới đường 38 dán sát vào người mình ngủ đến là yên ổn như là đang mơ gì đó, Tần Tử Quy không nhịn được vùi tay mình vào trong bộ tóc mềm mượt sáng màu của cậu xoa xoa.

Đúng là bé dính người.

*

Vì Thịnh Diễm sắp phải đi huấn luyện suốt kỳ hè, không có thời gian ở nhà nhiều nên khoảng thời gian này Tần Tử Quy cũng không trêu cậu nhiều nữa. Chỉ là sửa sang lại một ít kiến thức quan trọng ghi vào trong cuốn sổ nhỏ, thuận tiện để Thịnh Diễm mang đến chỗ huấn luyện, mỗi tối đọc một ít.

Còn sáng sau khi hai người thức dậy đi học, Giang Phi ở phòng đối diện mới bắt đầu vào giấc. Tối khi hai người đi học về thì Giang Phi đã ra ngoài chơi bởi, hơn nữa gần đây Giang Bình rất bận rộn nên dường như cả nhà chỉ còn lại hai người Tần Tử Quy và Thịnh Diễm, thêm cả Tần Như thường xuyên ăn các món ăn khuya ở phòng khách.

Lần nào Thịnh Diễm cũng thèm thuồng nhưng vì muốn sớm ngày cao đến 1m9 nên đành nhịn thói quen ăn vặt lại, mỗi ngày ba bữa thêm trứng gà và sữa, không thiếu bữa nào.

Đến hôm nghỉ hè, lúc về nhà bà ngoại ở mạn kia sông đón Cuckoo, hai vợ chồng già vừa nhìn thấy cậu đã không nhịn được véo mặt cậu một cái, mừng rỡ nói: "Ai, cuối cùng thì trên mặt Diễm Diễm cũng có chút thịt rồi, không còn ốm nhách như khi nữa."

"Sao lúc trước con lại ốm như khi được, rõ ràng vẫn rất đẹp trai mà ạ."

Thịnh Diễm bế Cuckoo sắp bị hai vợ chồng già nuôi thành mèo mập, bắt mỡ lắm lắm.

Quả thật không khoa trương như hai ông bà nói, nhưng gần đây cậu không ăn mấy món kích thích kia mà ăn uống lành mạnh khoa học, một thời gian dài không bị đau bụng, cả người đã tăng được 3 cân.

Đối với Thịnh Diễm vì sinh non mà nói, từ bé cơ thể cậu đã không tốt, sau đó dù nuôi thế nào, dù có cao vọt đến m8 thì cân nặng cũng không quá được 65kg, đây đúng là một bước nhảy vọt về chất.

Nhưng hai vợ chồng vui mừng đến nỗi vội vàng đi nấu cơm tối, định cho Thịnh Diễm ăn thêm chút đỉnh.

Tần Tử Quy lại ngăn: "Bà, ông, hai người không cần lo đâu ạ. Tối đến cháu với A Diễm còn đi liên hoan, về lấy đồ rồi đi luôn ạ."

"À được, được, không thành vấn đề." Bà ngoại nghe Thịnh Diễm đi liên hoan thì vốn không yên lòng, nhưng nghe thấy Tần Tử Quy cũng đi thì cảm thấy chẳng có gì mà không yên tâm hết, "Có cần bà để cửa cho không?"

"Chắc là bọn cháu về trễ một chút, bà cứ ngủ sớm trước đi ạ, không khoá trái cửa là được ạ."

Tần Tử Quy kiên nhẫn nghe bà dặn dò rồi lại tỉ mỉ trả lời rồi giải thích.

Thịnh Diễm bên kia lại đang bực bội lục lọi trong phòng, khiến cho tiếng động cứ uỳnh uỳnh vang lên chả khác gì muốn dỡ nhà.

Bà ngoại Thịnh Diễm không nghe nổi nữa, chạy đến trước cửa phòng "Ồi chao": "Tổ tông, con muốn làm gì đó?"

Thịnh Diễm mới ngẩng đầu lên bảo: "Bà ơi, bùa hộ mệnh bố con để lại cho con đâu rồi ạ?"

Khi Thịnh Diễm hãy còn ở trong bụng Hứa Khinh Dung thì bố cậu nhận nhiệm vụ quan trọng đó, biết được mình sẽ không thể ở bên vợ con được, nên ông đã lấy vỏ đạn rỗng khi làm nhiệm vụ lần đầu tiên bị địch bắn trúng làm thành vòng cổ để lại cho mẹ Hứa, nói là thay ông phù hộ cho hai mẹ con được bình an.

Sau đó dù nghe được tin dữ ông hy sinh khiến mẹ Hứa kinh hách quá độ mà sinh non, quá trình sinh dù không thuận lợi nhưng cuối cùng hai mẹ con vẫn mẹ tròn con vuông.

Mẹ Hứa nói với cậu là bố cậu đang bảo vệ họ.

Cho nên từ nhỏ Thịnh Diễm đã coi cái vỏ đạn rỗng ấy như bảo bối, tối nào cũng len lén ôm trong lòng như muốn thì thầm với bố. Sau đó lớn lên một chút thì đeo lên người như một món phụ kiện.

Chẳng qua thứ này dễ gây hiểu lầm và lo lắng không cần thiết cho người khác nên Thịnh Diễm liền cất nó vào nơi an toàn nhất trong hòm kho báu của mình, nhưng bây giờ ngay cả hòm kho báu cũng không tìm thấy, Thịnh Diễm cảm thấy như cả nhà mình đều bị người ta lấy đi mất rồi.

Nhìn vẻ mặt sốt ruột của cậu, bà ngoại Thịnh Diễm vội nói: "Ôi chao, con đừng phá nhà nữa, lúc trước ở trong khu nhà có trộm mà bà thấy cái hòm đó chả khác gì bảo bối của con, sợ bị mất thì con lại nháo nhào nên mới cất đi cho con, đi theo bà."

Sau đó bà dẫn Thịnh Diễm đến phòng mình, mở tủ quần áo ra để lộ một cái két sắt ở dưới cùng, vừa ấn mật mã trước Thịnh Diễm lẫn Tần Tử Quy vừa dặn dò: "Tử Quy, Tiểu Diễm, hai đứa nhớ kỹ mật mã là kỷ niệm ngày cưới của bà và ông ngoại, trong này cũng chứa gần như là gia sản cả đời của ông bà. Nếu bà với ông đi rồi thì mọi thứ trong này đều là của Tiểu Diễm, Tử Quy trông coi giúp nó cho bà nhé, đừng để nó bị lừa, nghe không?"

"Ôi bà nói gì vậy." Thịnh Diễm không nghe được mấy lời kiêu này, vừa nghe thế đã nóng nảy.

Bà ngoại cũng cười: "Được được, không nói không nói, đây, bảo bối của con."

Nói xong thì lấy một hộp kẹo rất lớn ở trong két sắt ra đưa cho Thịnh Diễm: "Nhìn xem có bị thiếu gì không?"

Thịnh Diễm muốn mở ra.

Nhưng mới được nửa đã nhớ đến cái gì, vội trừng mắt nhìn Tần Tử Quy một cái.

Tần Tử Quy khó hiểu nhìn lại cậu.

Cậu tức giận bảo: "Tôi kiểm kê tài sản của mình, anh ở đây coi bộ có được không?"

"?" Tần Tử Quy tuyệt đối không nghĩ đến còn có cả vụ này.

Nhóc Thịnh Tiểu Diễn ngốc bạch ngọt này còn có tài sản gì được? Chẳng lẽ hẳn lại thềm mấy viên kẹo hay mấy tấm thẻ bài vua trò chơi của cậu ấy được chắc?

Nhưng thấy dáng vẻ cảnh giác trông chừng bảo bối của Thịnh Diễn, Tần Tử Quy cũng cười: "Được, vậy Thịnh thiếu gia của chúng ta cứ kiểm kê tài sản của mình đi."

Nói xong thì định thay Thịnh Diễn gỡ lại cổ áo sơ mi bị rối ra sau.

Thịnh Diễn lại sợ bị bà ngoại nhìn ra cái gì nên vội vàng né ra sau.

Tay Tần Tử Quy rơi vào khoảng không rồi nhanh chóng thu về, coi như không có gì cười khẽ rồi đi ra ngoài bế Cuckoo bị Thịnh Diễn vò xù lông.

Bà ngoại nhìn bóng lưng Tần Tử Quy bên ngoài, thu hồi ánh mắt.

Thịnh Diễn cẩn thận lấy sợi dây chuyền vỏ đạn ra khỏi hòm kho báu, khoá lại rồi đưa sợi dây cho bà ngoại: "Bà, bà đeo lên cho con đi. Chiều mai con đi kiểm tra tập huấn thử, nếu thành tích đạt thì con mới có thể chính thức quay về đội, như thế mới có hy vọng thi vào trường Cảnh sát, trở thành cảnh sát giống như bố con. Cho nên con hy vọng bố có thể phù hộ cho con."

Bà cầm lấy sợi dây chuyền, khẽ thở dài: "Con không chỉ trông giống bố, tính cách cũng giống, không ngờ ngay cả việc muốn làm cũng giống nhau, có lẽ đây chính là số mệnh."

"Vậy thành tích học của bố con cũng không tốt ạ?"

"Thành tích của bố con tốt lắm, chính là, lúc đó bố con thích đánh nhau, ngày nào cũng bị phạt. Nhưng mà sau khi lén lút yêu sớm với mẹ con thì bị mẹ con quản đến mức không dám đi lung tung đánh nhau nữa."

"Mẹ cũng không nói với con là bố mẹ yêu sớm." Thịnh Điển không ngờ còn nghe được chuyện này.

Bà ngoại cười: "Chuyện này mẹ con nói với con được chắc? Đến bây giờ mẹ con vẫn tưởng là bà không biết chuyện mẹ con yêu sớm hồi trung học đâu, nhưng người làm bố mẹ, nhìn con mình lớn lên thì làm gì có chuyện không nhận ra? Chẳng qua nghĩ đến cứ để tụi nhỏ vui là được, những thứ khác cũng không quan trọng đến vậy."

Tay bà đã có chút nhăn nheo nhưng vẫn trầm ổn như cũ, khiến người ta yên tâm như khi còn thơ ấu.

Sau khi đeo vòng cổ lên cho Thịnh Điển, bà lại lật cổ áo sơ mi bị kẹt của cậu ra, "Cho nên Điển Điển à, bất kể là con muốn làm cảnh sát hay là muốn làm gì cũng được, chỉ cần con thật lòng yêu thích, chỉ cần con thấy vui thì con cứ làm, bà ngoại lúc nào cũng ủng hộ con, hiểu không?"

Thịnh Điển cúi đầu cầm vỏ đạn rỗng trong tay, mím môi khẽ "Vâng" một tiếng.

*

Hết chương 52.

Chương 53

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

"Hiếu là tốt rồi." Bà ngoại nhìn sợi dây đen xây bỏ đạn trên cổ Thịnh Diễn, "Sợi dây này tuổi đời đã lâu rồi, có một số chỗ bị mài đến mỏng quá, để mấy bữa bà lên núi xin bùa bình an cho Tử Quy thì xin cho hai đứa hai sợi dây, bảo là con chuẩn bị quà sinh nhật cho thằng bé, nghe không?"

"Dạ nghe ạ." Thịnh Diễn cúi đầu nghịch vỏ đạn trong tay, giả vờ ghen: "Sao bà lại thương anh ấy nhiều vậy?"

Bà cười vỗ về cậu: "Còn không phải là vì thằng bé thương con à. Được rồi, đi chơi với thằng bé đi, để bà đi xem phim với ông ngoại con."

Thịnh Diễn nhìn thoáng qua ông đang tỉ mỉ lựa chọn hoa hôm nay muốn tặng cho bà, chặc một tiếng: "Nhiều năm vậy rồi mà ông bà vẫn cứ ngọt ngọt ngào ngào quá."

"Đó là vì gặp được người mình thật sự yêu." Bà sờ đầu cậu, "Là phước lành của gia đình mình, đáng trân trọng."

Thịnh Diễn cái hiểu cái không.

Đến khi hai người ra khỏi nhà, Tần Tử Quy hỏi: "Bà mới nói gì với cậu vậy?"

Thịnh Diễn kể lại trọn vẹn một lần, Tần Tử Quy gật gật đầu: "Sau này chúng ta nên về thăm bà nhiều hơn."

"Ừm, được rồi." Thịnh Diễn cũng không nghĩ nhiều, chỉ là cùng đi song song với Tần Tử Quy trên đường, cúi đầu giẫm lên bóng của mình và Tần Tử Quy.

KTV mà Trần Du Bạch đặt chỗ vừa hay cách đại viện không xa, hai người cũng quen thuộc con đường đó nên chậm rãi đi qua, cũng chỉ hơn 10 phút.

Có điều không thể không nói, Cầu Du với Chu Bằng hai đứa này chả được việc gì được mỗi cái ăn uống vui chơi là giỏi.

Lúc hai người đến thì hai khứa này với Trần Du Bạch đã rống gì mà muốn yêu muốn đương, Thịnh Diễn ghét bỏ đẩy cửa ra, chọt khựng lại rồi quay ra trừng mắt nhìn Tần Tử Quy.

"?" Tần Tử Quy đứng sau cậu vô tội nhưn mày.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sau đó tầm mắt hần lướt qua người Thịnh Diễn nhìn vào trong, thấy có một bạn nữ nhìn khá quen mắt ở trong góc với Lâm Khiển, đang cầm điện thoại hưng phấn gõ bàn.

Không chờ hần kịp nhớ ra bạn nữ này là ai thì Trần Du Bạch đã gọi: "Dụ Thần, cậu có muốn chọn bài nào không?"

Tần Tử Quy mới hiểu ra vấn đề, cúi đầu nhìn Thịnh Diễn, đáy mắt mang theo ý cười, dùng khẩu hình bảo: Ghen à?

Thịnh Diễn nghiêng răng, ý là: Ông đây ghen cái gì?

Tần Tử Quy nhưn mày: Không ghen thì mắt húng cái gì?

Thịnh Diễn: "..."

"Không! Đồ cặn bã!"

Sau khi cãi nhau kiểu gà tiểu học choai choai, Thịnh Diễn sầm mặt đi vào

phòng bao.

Vừa nhìn vẻ mặt này của cậu là Trần Du Bạch đang ngồi cạnh bực hát bảo: "Ông chủ Tần của chúng ta sao lại chọc cho Thịnh đại thiếu gia mất hứng rồi!"

Tần Tử Quy đi theo sau cậu vào trong: "Không nói gì thì không ai bảo cậu cầm đâu."

"Chậc, cậu cứ bao che đi." Trần Du Bạch quen rồi, ngồi trên ghế cao xoay người nói với Dụ Thần, "Tôi nói cho cậu hôm nay nam thần của cậu cũng ở đây, không lừa cậu chứ."

Dụ Thần là Lâm Khiển mời đến chơi với cô, nhân tiện chiêm ngưỡng nhan sắc của nam thần một chút, không nghĩ tới đúng là được chiêm ngưỡng thật, cho nên trịnh trọng vươn tay phải của mình ra với Tần Tử Quy: "Nam thần, tôi có thể bắt tay cậu được không, coi như lây chút vận may."

Tần Tử Quy: "?"

Lâm Khiển cúi đầu nghịch điện thoại giải thích: "Cậu ấy muốn thi đại học sư phạm Bắc Kinh, muốn dính chút ánh sáng của học sinh Bắc Đại dự bị ấy mà."

Tần Tử Quy: "..."

Hắn đột nhiên ý thức được cái nam thần mà Dụ Thần phong cho hắn, có thể không giống với cái nam thần mà Thịnh Diễn nghĩ.

Đến đây, hắn nhìn Thịnh Diễn ngồi trong góc lạnh mặt nghịch điện thoại làm như không nghe thấy gì nhưng mà tai lại vểnh lên hóng hót, hắn khẽ cười: "Xin lỗi, vận may này đều phải để dành cho một người khác mất rồi."

"À, thế thì tiếc quá." Dụ Thần thu tay về ngồi cạnh Lâm Khiển, hai người dán chặt vào nhau tiếp tục nhìn điện thoại, "Vậy thì tôi sẽ cọ cọ ánh sáng của bạn đứng nhì lớp vậy."

Sắc mặt Thịnh Diễm hoà hoãn lại.

Tự nhiên Dự Thần nhớ đến cái gì, chỉ chỉ vào bàn: "Nam thần, đây là trà sữa mua cho các cậu, tự lấy một cốc đi."

Nháy mắt mặt Thịnh Diễm lại tối sầm.

Tần Tử Quy cười bảo: "Không cần, tôi không thích ngọt, tôi thích chua."

Nói xong thì ngồi xuống cạnh bình dấm nhỏ Sơn Tây.

Bình dấm nhỏ Sơn Tây đen mặt dịch vào trong góc.

Tần Tử Quy dịch theo vào trong.

Bình dấm nhỏ Sơn Tây lại đen mặt dịch vào trong tiếp.

Tần Tử Quy lại dịch vào trong.

Bình dấm nhỏ Sơn Tây lại...

Mẹ nó, hết chỗ để dịch rồi.

Thịnh Diễm vào đến kịch tường chỉ có thể cắn răng, giữa lúc bài hát muốn yêu của Chu Bằng Cầu Du đang dạo nhạc đệm, chen vào mấy chữ: "Anh dịch ra, đừng ngồi cạnh tôi."

Tần Tử Quy thấp giọng nói: "Không ngồi cạnh cậu thì tôi ngồi cạnh ai?"

Thịnh Diễm tức giận: "Dù sao cũng có rất nhiều người muốn ngồi cạnh anh."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như... anh thích ngồi với ai thì liên quan gì đến tôi!"

Thịnh Diễn nói được một nửa thì ý thức được tên cho Tần Tử Quy này lại đang trêu cậu, đang định bạo lực hát ra thì tự nhiên "ba" một tiếng, cả phòng bỗng rơi vào bóng tối, Thịnh Diễn lập tức theo bản năng túm lấy tay Tần Tử Quy, Tần Tử Quy cũng theo bản năng bảo vệ cậu.

Cho nên đến khi nến trên bánh ngọt được thắp sáng, mọi người đang định vui vẻ hát chúc mừng sinh nhật Tần Tử Quy thì thấy cảnh đại ca anh dũng trai thẳng sắt thép của họ đang nép vào người Tần Tử Quy, mà học thần lạnh lùng ít nói không thích ai đến gần lại cực kỳ tự nhiên bảo vệ Thịnh Diễn trong vòng tay mình.

Rất ân ái, rất ngọt ngào.

Mọi người: "..."

Thịnh Diễn: "..."

Tần Tử Quy: "..."

Sau vài giây lúng túng nhìn nhau, Lâm Khiển và Dụ Thần "phù phù" hai cái thổi tắt ngọn nến: "Các cậu tiếp tục đi."

Thịnh Diễn: "..."

Tiếp tục cái rắm ấy!

Cậu đỏ mặt, một chân đá văng Tần Tử Quy: "Không muốn chết thì bật đèn lên ngay cho tôi!"

"Ồ được rồi." Chu Bằng hồi thần lại từ khung cảnh quỷ dị lại hài hoà vừa rồi, hoảng hốt đi bật đèn.

Kết quả bật đèn lên cái, bóng đèn rục rỏ xoay tới lui trên trần nhà lại cứ một mực chiếu vào người Thịnh Diễn, làm cả người cậu trông đầy màu sắc, ra chiều hưng phấn lắm.

Chu Bằng vội điều chỉnh đèn mà không chỉnh được, chỉ có thể sờ mũi sợ hãi bảo: "Anh Diễm, cái đó, vừa nãy bọn tao cái gì cũng không thấy đâu, bọn tao cũng không biết thì ra mà lại có thể chất để bị kinh hãi thế đâu."

Thịnh Diễm mới đầu cũng không tức giận lắm, nhưng nghe được những lời này thì gương mặt đẹp trai sinh động đùng một cái, giải thích cái gì gọi là khuôn mặt bầy sắc cầu vòng.

Chu Bằng biết rõ đề tài này không thể nói tiếp nữa, vội vàng vỗ đét một cái: "À đấy, vừa nãy bọn tao tắt đèn cũng là muốn cho Tần Tử Quy bất ngờ thôi, mà xem, cái bánh ngọt này vừa to vừa đẹp, là tao tự tay..."

"Làm?" Thịnh Diễm nhướng mày.

"Không." Chu Bằng trịnh trọng nói, "Cầm từ cửa hàng bánh ngọt dưới tầng lên."

Thịnh Diễm: "..."

Cầu Du cũng vội cầm một cái mô hình Kobe lên: "Đây là tao tự tay chọn."

Lâm Khiển nhân cơ hội cầm một đôi cốc giữ nhiệt: "Đây là tôi tự tay đặt hàng."

Trần Du Bạch cũng không chịu thua, lấy một đôi giày thể thao ra: "Đây là tôi tự tay nhận lấy từ nhân viên cửa hàng."

Thịnh Diễm nhìn những món quà sinh nhật được đóng gói tinh xảo: "..."

???

Mấy người này nhân dịp hôm nay tổ chức sinh nhật cho Tần Tử Quy trước mà sao không nói cho cậu biết?!

Quà sinh nhật cậu chuẩn bị cho Tần Tử Quy vẫn chưa chuẩn bị xong, này có khác gì mỗi mình cậu đi tay không đến?

Không đúng, không phải mỗi cậu, hình như Dụ Thần vẫn chưa đưa.

Nghĩ đến đây Thịnh Diễn cũng hơi yên lòng, nhưng trái tim còn chưa buông lỏng thì cậu đột nhiên ý thức được một vấn đề, chờ đã, Dụ Thần? Sao không thấy cậu ấy trong này?

Không phải là...

Mẹ kiếp!

Trong lòng Thịnh Diễn vang lên chuông báo động.

Quả nhiên một giây sau cửa phòng mở ra, một cô gái tóc dài xinh xắn cao gầy bê một khung tranh dài chừng một thước 5, rộng chừng 1 thước đi vào.

Sau đó đi đến giữa phòng xoay khung tranh để lộ mặt chính rồi chỉ vào mấy chữ rồng bay phượng múa: "Tiền đồ như gấm, đề tên bằng vàng, tôi tự tay thêu một tháng liền, các cậu nói xem có ngẫu hay không!"

Những cái khác đều là tự tay giả, mỗi cái này là tự tay thật. Hơn nữa còn lớn như thế, chữ cũng rất đẹp, thêu cũng đẹp, ngụ ý cũng hay, người cũng xinh, tính cách cũng tốt, có thể nói là rất khó không động lòng.

Cậu thì lại đi tay không, lại còn nổi giận lung tung.

Mấu chốt là cậu còn chưa có đồng ý ở bên Tần Tử Quy, bây giờ Tần Tử Quy vẫn đang coi là độc thân, cậu không có tư cách ngăn cản Tần Tử Quy nhận quà tặng của người khác, lại còn là món quà tràn trề tinh thần tích cực chính trực hướng về phía trước, thậm chí có thể treo lên văn phòng thầy chủ nhiệm giáo dục cũng được.

Mà món quà cậu chuẩn bị cho Tần Tử Quy mới hoàn thiện được một nửa không thể nóng lòng được, đối nghịch như thế, lẽ như Tần Tử Quy cảm thấy cậu không quan tâm hẳn thì làm sao bây giờ.

Nhất là những người khác cũng thấy Tần Tử Quy rất đẹp trai.

Khoảnh khắc đó, Thịnh Diễm bị khơi dậy cảm giác chua xót lẫn ham muốn thắng bại kỳ cục.

Không phải chỉ là quà tặng thôi à, Tần Tử Quy muốn cái gì, cậu cũng không phải không thể tặng.

Nghĩ vậy, Thịnh Diễm rùng mình uống hai ngụm bia. Cũng chỉ là một cái cần thôi, dù sao đàn ông đàn ông cái gì có thể thua chứ riêng mặt mũi với tình yêu là không được.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Tử Quy:? Có phải món quà tôi muốn ở đầu chương trước không?

Hết chương 53.

Chương 54

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

"Tần Tử Quy, anh theo tôi ra đây một lát."

Quà tặng của Thịnh Diễn chưa chuẩn bị xong nhưng khí thế thì phải có, đặt cốc bia xuống lau miệng một cái rồi hồng hách nói.

Tần Tử Quy vừa mới cảm ơn mọi người xong, quay đầu lại nhìn cậu đầy khó hiểu.

Thịnh Diễn đứng dậy, tỏ vẻ chả có gì to tát: "Thì cứ đi theo tôi, tôi có quà cho anh."

Chu Bằng rất không có mắt nhìn, ngẩng đầu lên hỏi: "Anh Diễn có quà gì mà phải tặng giầu bọn này thế, lại còn bí ẩn vậy nữa?"

Thịnh Diễn quay lại trừng mắt với nó: "Liên quan gì đến mày?"

Giọng điệu cực kỳ hung dữ.

Chu Bằng âm ức rụt đầu: "Không nói thì không nói, hung dữ cái gì."

Tần Tử Quy nhất thời cũng không nghĩ ra Thịnh Diễn định tặng quà gì cho mình mà phải làm đến mức thần bí như thế, nhưng Thịnh Diễn nói cái gì thì là cái đó, hần chậm rãi đi theo cậu ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa đã bị Thịnh Diễn đưa đến một góc bí mật, sau đó kéo vào

trong góc tường kéo cổ áo sơ mi ra.

Tần Tử Quy tự nhiên bị đối xử thô bạo: "?"

Thịnh Diễn muốn làm gì?

Sững sờ một hồi mới nhận ra món quà Thịnh Diễn định tặng cho mình là cái gì, Tần Tử Quy nhìn Thịnh Diễn rối rắm trước mặt thì không nhìn được khe nhướn mày.

Đừng nói là bình dấm này coi những lời trêu chọc hôm đó của hắn là thật nhé?

Có điều dù là thế thì nhất định người nào đó cũng không có can đảm như thế.

Quả nhiên, bé con còn chưa làm gì, mới đẩy Tần Tử Quy vào góc tường thôi mà vành tai đã đỏ bừng lên, nhưng vì muốn thể hiện phong độ đàn ông nên vẫn nâng cằm nói: "Món quà này của tôi người khác không thể nào tặng được."

Tần Tử Quy dựa vào tường, hai tay đút túi ung dung nhìn cậu: "Ừm, đúng vậy, người khác không tặng được. Nên nếu như cậu thật sự muốn tặng thì nhất định chính là món quà tốt nhất tôi được nhận trong năm nay."

Đương nhiên là tốt nhất!

Nhưng Thịnh Diễn đẩy Tần Tử Quy vào góc tường xong, chống tay nửa ngày, cổ áo cũng vạch ra rồi, đầu cứ cọ tới cọ lui trước mặt Tần Tử Quy nhưng không tài nào hạ miệng được.

Mắt thấy ý cười trong mắt Tần Tử Quy càng lúc càng rõ, vành tai Thịnh Diễn càng lúc càng đỏ, cuối cùng không thể bắt chấp tất cả được nên chỉ có thể đẩy Tần Tử Quy ra sau, ra vẻ rộng lượng nói: "Thôi bỏ đi, làm người không thể lúc nào cũng đi so sánh được."

Tần Tử Quy nhin cười, cố ý nói chậm: "Vậy cậu không sợ tôi thích quà của người khác à?"

"Thích thì thích, mọi người đều độc thân, này thì có há gì." Thịnh Diển cố gắng làm cho mình ra vẻ hiểu chuyện một chút, nói xong thì xoay người đẩy cửa phòng ra.

Còn mọi người trong phòng đang vây quanh bức tranh chữ tự thêu của Dụ Thần tấm tắc khen.

Cẩu Du chống cằm gật đầu tán thưởng: "Được nha chị Dụ, không nhìn ra chị lại còn có thủ pháp bậc này."

Trần Du Bạch cũng ngồi trên ghế cao, chân dài khế đong đưa: "Bức tranh lớn như vậy, chắc là phải tốn không ít công sức."

Chu Bằng đã bị câu chuyện thắm mền nó tự vẽ ra làm cảm động phát khóc, vừa vuốt ve bức tranh thêu chữ thập kia vừa lau nước mắt: "Cái này thêu suốt một tháng trời đó. Chị Dụ, chị thật sự rất yêu cậu ấy, em cảm động quá đi mất!"

"Cút đi." Dụ Thần ghét bỏ đá Chu Bằng một cái.

Sau đó bị Lâm Khiển kéo sang một bên, nói nhỏ vào tai: "Cậu thật sự thích thắm Tần Tử Quy à?"

"Không mà," Dụ Thần cũng nói nhỏ, "Chỉ là tôi ngưỡng mộ người ta học giỏi thôi, cậu có thể hiểu là một kiểu theo đuổi thần tượng ấy."

Lâm Khiển cảm thấy chị em mình đúng là nhân tài: "Vậy cậu còn bỏ ra một tháng trời thêu cái này, không ngại mệt ư?"

"Cái này thì có là gì, cũng không phải mới học thêu." Vẻ mặt Dụ Thần vẫn bình thường, "Tôi là trưởng ban thủ công của hội học sinh trường mà, cậu đâu phải không biết, mấy cái kiểu này ở nhà tôi có nhiều lắm, lần này tôi chỉ là chọn một người để luyện tay thôi. Cậu thích gì thì đến sinh nhật của cậu

tôi tặng cậu bức "Mọi điều thành sự thật" nhé?"

Lâm Khiển: "..."

Thì ra là tự tay thêu một thàng như thế.

Nhưng Thịnh Điển nắm tay nắm cửa đứng đó không biết, cậu chỉ tự nhiên phát hiện ra mình lại đi so sánh này nọ.

Cậu không cảm thấy Dự Thần có gì không đúng, cũng không cảm thấy Tần Tử Quy có gì sai, chỉ là cảm giác mất hứng đơn thuần, có lẽ là do ghen, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy. Tóm lại trong nhất thời cậu chưa rõ ràng tại sao mình lại mất hứng.

Còn Trần Du Bạch ngồi bên trong liếc cái đã nhìn thấy cậu và Tần Tử Quy đứng ngoài cửa, hỏi: "Tặng quà xong rồi à?"

"Không, tôi quên mang đi, lần sau nói tiếp." Thịnh Điển luôn nóng nảy trước mặt Tần Tử Quy, nhưng khi có nhiều bạn bè thì lại không muốn làm hỏng không khí nên trở lại dáng vẻ đại thiếu gia bình thường tỏ vẻ không có gì, ngồi lại sô pha.

Tần Tử Quy đi theo sau cậu.

Tần Tử Quy cũng đi theo sau cậu, không phản bác.

Trần Du Bạch cũng không nghĩ nhiều, sau khi đổi nhạc thành mấy bài ballad thì lấy ra một cái hộp lớn trong cặp ra đặt lên bàn: "Được rồi, nếu bữa mở màn đã xong thì chúng ta bắt đầu bữa chính."

"Bữa chính?" Lời này vừa nói ra, mấy cái đầu khác liền tiến lại gần.

Trần Du Bạch lấy game ra rồi giải thích: "Đây là trò chơi tôi mới mua trên Taobao, cái này là bàn xoay, xoay đến ai thì người đó sẽ rút một tờ giấy trên cái hộp nhỏ ở bên cạnh rồi hỏi tất cả mọi người. Tất cả mọi người hoặc là chọn nói sự thật, hoặc là tự phạt uống 1 ly rượu. Nếu mọi người đều chọn

nói sự thật thì người rút giấy phải uống 1 ly."

Lâm Khiển: "Đúng là chả có tí gì kỹ thuật cao nhỉ?"

Trần Du Bạch cười: "Không cần kỹ thuật cao, chỉ là chơi kích thích một tí, sao, dám chơi không?"

"Này thì có gì mà không dám?" Chu Bằng là người không có bí mật gì, nó cảm thấy mình nhất định thắng chắc game này luôn, nói xong thì quay đầu nhìn Thịnh Diễn đang ngồi trong góc sofa nghịch điện thoại với cả Tần Tử Quy ngồi bên cạnh bóc quýt cho cậu, "Anh Diễn, Tần Tử Quy, chơi không?"

"Hai đứa nó nhất định phải chơi, đây là sân nhà bọn đây còn gì." Không chờ hai người trả lời, Trần Du Bạch đã cười nhếch một cái với Tần Tử Quy, "Đúng không ông chủ Tần?"

Hai đứa này hôm nào cũng ngồi sau ức hiếp y, hôm nay y nhất định phải tìm cách rút giấy đúng câu khó để báo thù.

Tần Tử Quy không trả lời y, chỉ nghiêng đầu nhìn Thịnh Diễn: "Anh Diễn, dám chơi không?"

Nếu hắn hỏi Thịnh Diễn có chơi không thì đáp án nhất định sẽ là không. Nhưng hắn lại hỏi Thịnh Diễn dám chơi không, vậy Thịnh Diễn chỉ có thể có 1 đáp án: "Không phải chỉ là một trò chơi thôi à, có gì mà không dám?"

Tần Tử Quy không chút ngoài ý muốn cười, rồi thản nhiên gạt đầu với Trần Du Bạch: "Được, tùy cậu."

"Được, thế thì đến đây, ngồi xếp bằng đi." Trần Du Bạch bày game.

Dụ Thần hiếu kỳ hỏi Lâm Khiển một câu: "Bình thường Tần Tử Quy cũng thích cười thế này à?"

Lâm Khiển thở dài: "Cậu nghĩ nhiều rồi, đây chỉ là do được người nào đó kích hoạt thôi, cậu chờ thêm chút nữa thì biết."

Được người nào đó kích hoạt là sao?

Không đợi Dụ Thần nhớ lại cảnh Tần Tử Quy mới cười vừa nãy, Trần Du Bạch đã đặt số trước mặt cô nàng: "Ưu tiên nữ trước, Lâm Khiển số 1, Dụ Thần 2, Tần Tử Quy 3, Thịnh Diển 4, tôi 5, Chu Bằng Cầu Du 6 với 7, trò chơi chính thức bắt đầu."

Nói xong thì xoay bàn xoay, con trỏ quay vài vòng rồi vừa hay dừng lại ở số 2, Dụ Thần được rút thăm.

Dụ Thần cũng không ngại, đưa tay vào trong cái hộp kia rút ra rồi nhìn: "Xin hỏi cậu còn độc thân không?"

Dứt lời, Trần Du Bạch đã cười: "Cậu có vận may kiểu gì ấy, rút trúng vấn đề này. Mọi người ở đây làm gì có ai không độc thân, uống đi."

Nói xong thì đẩy ly rượu đến trước mặt Dụ Thần.

Dụ Thần cũng tự nhận mình đen, đang định uống thì một bàn tay trắng trẻo thon dài đã nâng ly rượu lên trước cô, rồi uống một hơi cạn sạch.

Dưới ánh mắt trì trệ của mọi người, Tần Tử Quy thản nhiên đặt ly rượu xuống: "Tôi không trả lời được."

Bởi vì hẳn thấy mình không độc thân, nhưng bạn trai tương lai của hẳn lại dường như tạm thời không nghĩ thế, nên vấn đề này bây giờ hẳn đang không trả lời được.

Trần Du Bạch nghe thấy câu này thì khiếp sợ: "Không phải chứ lão Tần, cậu có bạn gái từ khi nào cơ? Sao tôi lại không biết?"

Tần Tử Quy nhắc mắt liếc y một cái: "Tôi nói tôi có bạn gái lúc nào?"

Trần Du Bạch: "Cậu không có bạn gái thì trực tiếp nói là mình độc thân không phải là được rồi à."

"Tôi không trả lời không có nghĩa là tôi không độc thân, tôi chỉ không muốn trả lời thôi." Tần Tử Quy đáp lại hợp tình hợp lý.

Trần Du Bạch cảm thấy hắn rất không nói đạo lý: "Hành vi này của cậu sao lại kỳ cục thế hả? Hay là cậu muốn che chở Dụ Thần nên cố ý không để cô ấy phải uống rượu chứ gì?"

Dứt lời, Dụ Thần và Thịnh Diễn cầm ly rượu trong tay đều đồng thời ngẩng đầu lên.

Dụ Thần: "?"

Cô có vinh dự cỡ đó sao?

Thịnh Diễn: "??"

Tần Tử Quy đang thả thính con gái nhà người ta à?

Trước mặt nhiều người như thế Tần Tử Quy không dễ gì giải thích, chỉ có thể nhìn Thịnh Diễn vốn đã nâng ly rượu lên "cách" một cái đặt xuống, tức giận ném ra sáu chữ: "Tôi độc thân! Người tiếp theo."

Tần Tử Quy là định ám chỉ Thịnh Diễn sớm cho mình một danh phận: "..."

Cái tên Trần Du Bạch này đáng lẽ không nên được ra đời.

Không chờ hắn nghĩ cách dỗ dành Thịnh Diễn, bàn xoay đã chuyển động lần nữa, lần này vừa hay chỉ vào hắn.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tần Tử Quy chỉ có thể đưa tay vào trong hộp bên cạnh rút tờ giấy ra, nhìn qua rồi thản nhiên nói: "Hãy nói ra tên người mình thích, nếu không có thì trả lời không có."

Đọc xong thì ngược mắt lên nhìn Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn nghe được yêu cầu thì cả người cứng đờ không dám nhúc nhích: "..."

Yêu cầu ma quái gì đấy hả?

Bỏ đi, uống thì uống, đàn ông chân chính không sợ uống rượu.

Nhưng là trước đó Thịnh Diễn chưa từng uống rượu bao giờ, uống một ly này xong cổ họng có hơi khó chịu.

Cũng may cả Trần Du Bạch lẫn Lâm Khiển đều uống nên Thịnh Diễn lẫn vào đó không có vẻ gì quá là lúng túng.

Chỉ là ở nơi người khác không nghe thấy, Thịnh Diễn nghe thấy Tần Tử Quy cười khế: "Bé nhút nhát!"

Thế là tai Thịnh Diễn đỏ bừng.

Cậu muốn để Tần Tử Quy biết cái gì gọi là không hề nhát tí nào!

Đến lượt tiếp theo, Chu Bằng hỏi: "Gần đây gặp được người khiến trái tim mình xao xuyến không?"

Thịnh Diễn: "..."

Được rồi, cậu uống.

Lại thêm cốc bia nữa, Thịnh Diễn quyết định không được sợ vấn đề tiếp theo nữa.

Nhưng mấy yêu cầu đằng sau hầu như đều nói đến chuyện tình cảm, Thịnh Diễn như là bị vả mặt, tai càng lúc càng đỏ, người cũng càng lúc càng mềm.

Tửu lượng của Tần Tử Quy tốt nhưng cũng chỉ cười uống cùng cậu.

Sau vài vòng, một lần nữa đến lượt Tần Tử Quy, hắn rút ra một câu: "Hãy

nói ra ba hoặc nhiều hơn lý do thích tôi."

Trần Du Bạch cũng uống vài chén nên hơi lâng lâng, nghe thấy thế thì trực tiếp nói: "Cái này dễ, để tôi nói trước. Lão Tần vẻ ngoài đẹp trai, làm việc chu đáo khiến người ta có cảm giác an toàn, còn rất kiên nhẫn."

Chu Bằng Cầu Du thì nằm sấp ra bàn nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng: "Hội trưởng Tần thật sự rất tốt, mỗi lần kiểm tra đều chỉ trừ có tí điểm, chưa bao giờ tịch thu điện thoại cũng như lén lút báo cáo giáo viên, thỉnh thoảng còn nói tốt bọn này trước mặt thầy cô, hơn nữa thành tích lại tốt, đầu óc thì thông minh cái gì cũng biết, mùa hè đứng cạnh còn có thể tự động hạ nhiệt, tiết kiệm điện."

Lâm Khiển cũng khách quan: "Xinh đẹp như hoa, có nhan sắc có trí tuệ, dịu dàng hiền thực, cần cù giữ gìn gia đình."

Cuối cùng đến Dụ Thần, cái này đúng là sân nhà của cô, trước khi khen ngợi còn cố ý uống thêm ngụm bia làm dịu cổ họng: "Đầu tiên, nam thần của tôi đẹp trai, chiều cao theo tôi thấy chắc phải 1m87, vai rộng eo hẹp chân dài, tỷ lệ đáng người cực chuẩn. Nhất là khí chất lạnh lùng hiếm thấy, rất hấp dẫn. Thứ hai, thông minh, thông minh từ trong ra ngoài, nhìn đã biết là sau này sẽ kiếm được nhiều tiền, đây là sức hấp dẫn từ trí tuệ của người đàn ông rất khó cưỡng. Thứ ba, người vừa đẹp trai tính tình còn tốt bụng. Tôi nhớ mãi hồi thi kiểm tra đầu vào lớp 10, buổi thi cuối cùng mưa tầm tã, nam thần của tôi mặc áo sơ mi trắng từ trên trời rơi xuống đưa cho tôi chiếc ô, an ủi tôi là việc học rất đơn giản, không nên bỏ cuộc. Vậy nên tôi mới có được thành tích như lớp 6 bây giờ. Cho nên nam thần của tôi đi đâu cũng được người ta yêu thích."

Thì ra còn có chuyện như thế.

Khó trách Dụ Thần coi Tần Tử Quy là nam thần.

Thịnh Diễn hiểu rõ mình không phải là ghen, vì lúc đó nếu đổi lại là cậu thì nhất định cậu cũng sẽ nhường ô cho Dụ Thần rồi an ủi cô, nhưng không hiểu vì sao khi nghe được những lời này, trong lòng Thịnh Diễn lại có một

cảm giác kỳ quái không nói nên lời, buồn bực chán nản bực bội, lại cảm thấy cậu không nên cảm thấy như thế.

Sau khi uống vài chai bia thì đầu óc cậu cũng lơ mơ, không nghĩ được nhiều, dứt khoát rót thêm cốc bia nữa.

Trần Du Bạch uống không ít hơn cậu, cũng đang nằm úp sấp ám ách nói: "Không phải chú Thịnh Điển, cậu ghét Tần Tử Quy đến mức đó à, cậu tình nguyện uống bia cũng không muốn khen cậu ấy?"

"Ai nói tôi ghét Tần Tử Quy?" Thịnh Điển cúi đầu néo mi tâm.

"Được, cậu không ghét cậu ấy nhưng cậu lúc nào cũng tức giận với cậu ấy là thật, có nhiều khi tôi cũng chả hiểu sao ngày nào cậu cũng nổi giận với Tần Tử Quy được. Nếu tôi là Tần Tử Quy thì tôi cũng chả để ý đến cậu." Trần Du Bạch uống mấy chai bia, gì cũng dám nói.

Rượu từ từ bốc lên đỉnh đầu, Thịnh Điển không còn quá tỉnh táo, tính tình ngây thơ của tụi con trai bị khơi dậy: "Nhưng Tần Tử Quy cứ thích để ý đến tôi đấy, không chỉ để ý mà còn cực kỳ để ý tôi mà không thèm để ý đến cậu, tức chết cậu."

"Tôi thì có gì mà phải tức chết, tôi cũng chả thèm muốn cậu ấy. Ngược lại những bạn nữ theo đuổi cậu ấy có khi sắp bị cậu ấy làm cho tức chết kìa, ngày nào cũng xếp hàng đi mua trà sữa cho cậu ta, kết quả một cốc cũng không nhận, lại còn tự đi xếp hàng mua trà sữa cho cậu. Lại còn bảo tôi nghĩ cách để đưa cho cậu mà cậu không biết, thế mà cậu còn không thèm. Cậu nói xem những bạn nữ kia biết thì có phải là tức chết không ư ư ư..."

Trần Du Bạch nói được một nửa thì bị Lâm Khiển bịt miệng.

Thịnh Điển nghiêng đầu nhìn Tần Tử Quy, hung dữ nói: "Sao anh chưa bao giờ nói với tôi là có rất nhiều bạn nữ theo đuổi anh?"

Tần Tử Quy: "..."

Loại chuyện này hẳn cũng không tiện nói cho Thịnh Điển.

Nháy mắt nào Thịnh Điển bỏ ra một đồng chuyện, trong năm cậu và Tần Tử Quy chiến tranh lạnh có biết bao nhiêu bạn nữ thấy Tần Tử Quy với cậu không đi chung nữa thì ngày nào cũng hỏi han ân cần với Tần Tử Quy, vừa dịu dàng vừa hiểu chuyện.

Bỏ đi, không cần bỏ nào, bên cạnh đây có hẳn một bằng chứng sống đây, quả thực đúng là đối xử với Tần Tử Quy như nam thần, vừa tặng trà sữa lại thật lòng khen ngợi, còn chuẩn bị quà tặng có ý nghĩa như thế, so sánh với cậu, cậu đúng là vừa hung hăng với Tần Tử Quy lại còn đòi hẳn phải chăm sóc mình, cái gì cũng không biết.

Tần Tử Quy tốt như thế, cậu không giấu được, người khác cũng biết, mà Tần Tử Quy lại không phải của cậu.

Thịnh Điển nghĩ thế, tự nhiên đứng dậy: "Tôi muốn về nhà."

"?" Những người còn lại nhìn hai đứa trai thẳng vì một đứa con trai khác mà cãi nhau say sưa, tự nhiên thấy Thịnh Điển dùng cái nói thế thì không khỏi hỏi: "Sao lại về nhà?"

Họ nghĩ là Thịnh Điển hơi say thôi, nhưng Tần Tử Quy đã chứng kiến toàn bộ quá trình Thịnh Điển uống từ nãy đến giờ, nhạy cảm nhận ra đây là chút lí trí cuối cùng của Thịnh Điển trước khi say hoàn toàn.

Cho nên hẳn nhìn giờ rồi nói: "Đợt này bọn tôi ở nhà bà ngoại Thịnh Điển, sắp đến giờ giờ nghiêm rồi nên phải về trước."

Nói xong thì đứng dậy, dặn dò Cầu Du vài câu nhờ KTV gửi chuyển phát nhanh chỗ quà kia về nhà rồi tự nhiên dắt Thịnh Điển, nói tạm biệt, ra khỏi cửa.

Vừa ra khỏi cửa xuống đến thang máy, Thịnh Điển đứng trên bậc thềm gác đầu lên vai Tần Tử Quy, giống như một đứa trẻ chơi xấu nói: "Đầu tôi choáng quá, tôi không muốn đi nữa, không đi nổi."

Quả nhiên bắt đầu say rồi.

Tần Tử Quy đỡ cậu: "Vậy chúng ta bắt taxi về nhé?"

"Không đâu, ngồi xe cũng bị choáng."

Khi còn bé Thịnh Diễm bị say xe rất nghiêm trọng, cho nên luôn không thích ngồi xe.

Tần Tử Quy bèn hỏi: "Vậy cậu nói xem phải làm sao bây giờ?"

Thịnh Diễm lẩm bẩm: "Tôi muốn anh công cơ."

Nghe thấy yêu cầu này thì Tần Tử Quy cúi đầu cười: "Ừm, được, vậy để anh Tử Quy công em về nhé, đừng ngoan nào."

Tần Tử Quy nói xong thì đi xuống hai bậc thang, xác nhận Thịnh Diễm đứng vững mới xoay người.

Còn Thịnh Diễm cũng nằm sấp lên lưng hắn, ôm lấy cổ hắn.

Tần Tử Quy công cậu đi dọc theo con hẻm nhỏ yên tĩnh dưới trời đêm, từ từ đi về nhà.

Giống như khi còn bé, mỗi lần Thịnh Diễm chơi ở ngoài đến mệt mỏi không đi nổi nữa, mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Thật ra Thịnh Diễm chỉ nhỏ hơn hắn 1 tuổi,, nhưng vì từ nhỏ hắn đã cao hơn bạn bè đồng trang lứa mà khi bé Thịnh Diễm lại gầy hơn các bạn, nên cảm tưởng như hắn lớn hơn Thịnh Diễm rất nhiều.

Cũng giống như bất kể Thịnh Diễm có náo loạn cỡ nào thì hắn cũng có thể nuông chiều cậu.

Thịnh Diễm nằm sấp trên lưng Tần Tử Quy, vì đầu óc mê man mà vùi đầu

vào sâu trong cổ Tần Tử Quy, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người hắn, ôm chặt cổ hắn như đang tìm kiếm cảm giác an toàn.

Thật ra vừa nãy Tần Tử Quy đã thấy tâm trạng của cậu không đúng lắm, nên mới khẽ hỏi: "A Diển, cậu có thể nói cho tôi biết hôm nay vì sao lại không vui không?"

Thịnh Diển ôm chặt cổ hắn hơn mà không nói gì.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Là vì ghen à?"

Thịnh Diển vẫn ôm chặt cổ hắn, vẫn không nói gì.

Cậu không nói, Tần Tử Quy cũng không hỏi nữa.

Thịnh Diển nằm sấp trên lưng hắn cũng không ngoan, tự nhiên ngo ngoáy sau người Tần Tử Quy như chó con gặm người, cắn hắn một cái.

Tần Tử Quy cho là cậu đang giận dỗi nên không nói gì.

Thịnh Diển lại cắn cái nữa.

Tần Tử Quy vẫn không nói gì.

Thịnh Diển lại cắn cái nữa.

Tần Tử Quy bị cậu làm cho ngứa ngáy không chịu nổi, không nhịn được hỏi: "Cậu là chó con à?"

Thịnh chó con nằm sấp trên lưng hắn, rủ rủ: "Cắn cổ anh rồi thì anh chính là người của tôi, người khác không được phép đụng vào."

Tần Tử Quy khựng lại, nhớ đến cuốn tiểu thuyết tịch thu được của Lâm Khiển viết y như thế, khoé môi không kiềm được cong lên: "Ừm, vậy cắn nữa đi."

Thịnh Diễn lại cắn thêm cái nữa, sau đó uể oải cúi đầu: "Nhưng tôi không có pheromone."

Bình thường học hành không nghiêm túc, nhưng mấy cái thứ linh tinh này thì nhớ nhanh lắm.

Tần Tử Quy thấp giọng cười dõ dằn: "Không có pheromone thì tôi cũng là người của cậu."

"Mới không phải của tôi đâu."

"Tôi hứa với cậu tôi là vợ cậu, tôi chính là của cậu."

Thịnh Diễn lại buồn bực vùi vào cổ Tần Tử Quy không nói gì nữa.

Tần Tử Quy cũng không hỏi nữa.

Hắn cảm giác được đúng là Thịnh Diễn thích hắn, cũng cảm giác được trong lòng Thịnh Diễn còn một chút cảm xúc chưa lắng xuống nên hắn tình nguyện chờ Thịnh Diễn, chỉ là hắn không biết chuyện Thịnh Diễn để ý nhất rốt cuộc là cái gì.

Mãi đến khi về nhà, Tần Tử Quy đặt Thịnh Diễn lên giường định thay đồ ngủ cho cậu thì Thịnh Diễn mới giận dỗi nói một câu: "Nhưng anh đã sớm là vợ tôi rồi mà anh vẫn nhận quà của người khác."

Tần Tử Quy cởi cúc áo sơ mi giúp cậu, tay chợt dừng lại rồi dịu dàng hỏi: "Tôi thành vợ cậu từ khi nào cơ?"

Thịnh Diễn nói không chút suy nghĩ: "4 tuổi."

Tần Tử Quy: "..."

Câu trả lời hơi bất ngờ.

Thấy Tần Tử Quy khựng lại, Thịnh Diễn cảm thấy hắn định quyết nên đứng

dậy đi vào phòng bà ngoại.

Hai ông bà đang xem phim ở bên ngoài, Thịnh Diễm đi một đường vào mở két sắt ra, lấy hòm kho báu rồi quay lại phòng mình, lấy ra một tấm thiệp nhỏ màu hồng cho hắn xem: "Anh xem đi! Giấy chứng nhận kết hôn vẫn còn!"

Đúng là giấy chứng nhận kết hôn, mặt trên còn vẽ hai người que, viết ba chữ Diễm Diễm với anh Tử Quy rồi "Giấy chứng nhận kết hôn".

Trường phái sáng tạo trừu tượng cỡ này, nhìn là biết kiệt tác của ai.

Tần Tử Quy mới nhớ ra lúc còn bé ở trường mẫu giáo hay chơi trò gia đình, mấy bé gái thích Thịnh Tiểu Diễm lắm, một hai đòi cậu đóng vai bố, cậu lại một hai đòi hắn đóng vai mẹ, lúc đó còn nghiêm túc làm nhiều đồ lắm, không nghĩ tới còn có cả giấy chứng nhận kết hôn.

Cho nên bảo bối Thịnh Tiểu Diễm không cho hắn nhìn chính là mấy thứ này. Cũng không biết đến khi tỉnh rượu có hối hận không nữa.

Ngón tay Tần Tử Quy khẽ vuốt ve tờ giấy chứng nhận kết hôn, cảm nhận được dấu vết năm tháng để lại, tự nhiên phát hiện thì ra đã nhiều năm vậy rồi nhưng hắn và Thịnh Diễm vẫn chỉ là hai đứa trẻ để ý nhau cần có nhau nắm chặt tay nhau chưa từng thay đổi.

Hắn ngồi bên giường, ngẩng đầu nhìn Thịnh Diễm: "Vậy sao bây giờ cậu lại không muốn tôi làm vợ cậu nữa?"

Thịnh Diễm cảm thấy đầu mình hơi choáng, nằm sấp trên giường dùng chút ý thức còn sót lại trả lời: "Vì bây giờ không giống như lúc bé nữa."

"Sao lại không giống?"

"Khi còn bé anh rất đáng thương, anh chỉ có tôi cần anh, chỉ có tôi dính lấy anh, chỉ có tôi thích anh cho nên anh mới thích tôi. Nhưng bây giờ anh không giống, bây giờ có rất nhiều người thích anh, rất nhiều người tốt với

anh. Tôi sợ anh gặp được càng nhiều người sẽ phát hiện ra thật ra tôi không phải là người tốt với anh nhất, cũng không phải người cần anh nhất. Tính tình tôi còn thối hoắc, có thể anh sẽ không thích tôi nữa." Thịnh Diễn buồn bực vùi đầu trong gối, giống như một đứa trẻ ấm ức.

Cho tới bây giờ Tần Tử Quy chưa từng nghĩ Thịnh Diễn sẽ lo lắng như thế.

Hắn sờ gáy Thịnh Diễn: "A Diễn, em còn nhớ câu chuyện về hoàng tử bé và hồ ly nhỏ anh kể cho em không?"

Đầu Thịnh Diễn hơi mê man nhưng vẫn nhớ rõ.

Giọng nói Tần Tử Quy dịu dàng mà chắc nịch: "Trên đời này sẽ có rất nhiều hoàng tử, cũng sẽ có rất nhiều hồ ly, nhưng khi họ thuần phục lẫn nhau thì sẽ trở thành hoàng tử và hồ ly độc nhất vô nhị trên đời này. Từ khi còn rất nhỏ, thậm chí còn chưa hiểu về thế giới này, chúng ta đã bắt đầu thuần phục lẫn nhau, một phần tính cách của chúng ta thậm chí còn vì có nhau nên mới thành như vậy, đây là điều không ai có thể thay thế."

"Cho nên A Diễn, cho dù em không thích anh, anh cũng không thể nào có chuyện thích người khác, vì trong lòng anh đã có một hoàng tử bé có một không ai, em ấy rất xinh đẹp rất lương thiện rất đơn thuần, em ấy có tất cả những kỳ vọng tốt đẹp về thế giới, hơn nữa lại thuần phục anh. Cho nên dù em ấy có chút hung dữ, còn thích cứng miệng, còn có khi giống như một bé khờ nhưng anh cũng chỉ biết thích em ấy, điều này vĩnh viễn cũng không thay đổi, biết không?"

"Không biết."

Thịnh Diễn uống say đầu óc choáng váng không muốn suy nghĩ, bắt đầu gỡ trò.

Tần Tử Quy cũng gật đầu: "Ừm, được, không biết thì để anh đi tìm hoàng tử bé khác."

"Anh dám!" Thịnh Diễn vừa nghe hắn nói thế thì bản năng đã trỗi dậy đê

Tần Tử Quy xuống giường, cười lên người hấn hung dữ nói, "Không được!"

Tần Tử Quy phát hiện sau khi Thịnh Diễn uống say thật sự rất mê người, làn da trắng sứ, đôi mắt lấn cổ đều ửng đỏ nhàn nhạt, cúc áo sơ mi bị cởi ra hai cái, lúc cúi đầu nhìn hấn vừa hung dữ vừa sốt ruột, thật sự nhìn rất hợp để bị bắt nạt.

Nghĩ nhóc khờ cả tôi ghen tuông vì chuyện không liên quan lắm này, hấn không nhịn được đi trêu chọc: "Vậy em dựa vào cái gì mà nói không được?"

"Dựa vào... Mặc kệ, dù sao tôi nói không được là không được."

Dù say hay không thì Thịnh Diễn đều không nói đạo lý như nhau.

Nhưng là do một tay hấn nuông chiều mà thành.

Nên vẫn cứ là dễ thương.

Cho nên Tần Tử Quy lại ra vẻ đứng đắn bình thản nói: "Nhưng em không đồng ý ở bên anh, lại không cho anh đi tìm hoàng tử bé khác, có phải quá bá đạo rồi không?"

"Bá đạo thì bá đạo, vì tôi đối tốt với anh." Thịnh Diễn ỷ vào tư thế từ trên cao nhìn xuống mà bắt đầu chơi xấu.

Tần Tử Quy lại không cho cậu chơi xấu, nói tiếp: "Nhưng sinh nhật anh mọi người đều tặng quà cho anh, còn có một bức tranh thêu chữ thập rất lớn... Shhhh"

Tần Tử Quy chưa nói hết, Thịnh Diễn cười trên người hấn đã bị hấn làm cho tức chết, kéo cổ áo hấn ra rồi cắn một cái.

Có lẽ vì đã say nên bản năng thân thể vượt qua lý trí. Khoảnh khắc Thịnh Diễn chạm lên da thịt Tần Tử Quy, một loại khát vọng thân mật với người mình thích lại khiến cậu bất trí bất giác mút lên yết hầu lúc nào cũng trêu chọc mình.

Cảm xúc ảm áp xen chút đau đớn nhẹ nhàng lẫn trêu chọc lỗ m/ăng.

Tần Tử Quy theo bản năng cong một chân lên, phát ra tiếng rên cực khẽ, ngón tay cũng luồn vào trong tóc Thịnh Diễn.

Mưa ngoài cửa sổ bắt đầu rơi tí tách, che đi những tiếng ngây ngô vụng về trong phòng.

Thật lâu sau, Thịnh Diễn gục bên cổ Tần Tử Quy, khàn giọng ảo não nói: "Hình như tôi quên mất món quà anh muốn là gì rồi."

Trong phòng truyền đến tiếng cười khẽ rất thấp: "Không sao, anh nhớ rõ."

Nói xong Tần Tử Quy đã xoay người lại, bảo vệ Thịnh Diễn dưới thân rồi một lần nữa cúi người cắn xuống.

Mưa ngoài cửa sổ cũng lớn dần, lộp độp đập vào cửa như phá/t tiết sự cuồng loạn, hoa tường vi lung lay sắp đổ hồi lâu trong sân cuối cùng cũng chính thức rơi xuống.

Trong phòng lại như bung nở mùi hương hoa thạch nam tháng sáu.

*

Hết chương 54.

Chương 55

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Thịnh Diễn mượn rượu định làm theo lời trong sách căn Tần Tử Quy một cái, đánh dấu hấn để hấn không bị người khác cướp đi, nhưng trong lúc mê man, không hiểu sao lại bị Tần Tử Quy đè dưới thân mất.

Cảm giác kỳ quái của cơ thể khiến cậu không nhìn được khe cong người dậy, kê vai Tần Tử Quy oán giận một tiếng: "Khó chịu."

Tần Tử Quy nghe nói thế thì cho là mình khiến Thịnh Diễn không thoải mái, định bụng đứng dậy rời đi thì lại bị Thịnh Diễn túm lấy cổ tay, bá đạo ra lệnh: "Không được đi."

Tần Tử Quy hạ giọng hỏi: "Không phải em khó chịu à?"

Thịnh Diễn kê vai Tần Tử Quy không nói lời nào, hô hấp lại có hơi nặng nề.

Nháy mắt Tần Tử Quy hiểu được Thịnh Diễn nói khó chịu là khó chịu kiểu gì, hấn thò tay vào trong chăn đè giọng nói: "Vậy để anh giúp em."

Rượu tạm thời làm tê liệt lí trí của Thịnh Diễn, cậu chỉ muốn theo đuổi bản năng của cơ thể, ý thức run rẩy tan rã, tiếng rên "Anh Tử Quy, xin anh mà" không kiềm chế được bật ra, hoàn toàn tan rã không còn một mảnh.

Đến khi Thịnh Diễn tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu đau tay mỏi, cổ lẩn khoé miệng cũng có hơi đau nhói, nhíu mày khó chịu xoay người, chợt khựng lại.

Từ đã, từ đã.

Hình như đêm qua cậu mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất không lành mạnh. Tần Tử Quy trong mơ hình như biến thành một người khác, vừa mạnh mẽ vừa lời ngon tiếng ngọt vừa làm ra những hành động không cho khước từ, cứ như chó í.

Cậu bị đè dưới thân hắn, hôn thì không hôn lại, cắn cũng không cắn được, dõ càng không dõ nổi, đánh cũng đánh không bằng, cậu bị Tần Tử Quy dùng tay như này như này, rồi lại bị Tần Tử Quy dõ dành mình dùng tay giúp hắn như vậy như vậy.

Ấn tượng không sâu nhưng Thịnh Diển nhớ rõ lúc đó cánh tay cậu không còn chút sức lực nào, Tần Tử Quy còn nhất định phải túm cổ tay cậu tiếp tục làm cái đó.

Lại còn này nọ lọ chai!

Đệch!

Thịnh Diển đang nằm ườn ra giường bị dọa sợ bật dậy!

Hoảng sợ nghiêng đầu nhìn thì thấy trên tấm gương ở cánh cửa tủ quần áo, áo trên người cậu không còn, môi sưng lên, những quả dâu tây trên cổ chói mắt, hơn nữa cánh tay đau nhức cũng rất chân thật.

Thịnh Diển ngơ ngác.

Cậu cúi đầu nhấc chân lên len len nhìn.

Đù má, qu.ần lót cũng bị thay mất!

Xong rồi, cậu xong rồi, tự mình ngủ với Tần Tử Quy, phải chịu trách nhiệm với hắn. Bây giờ trong đầu Thịnh Diển toàn là ý này.

Nhưng mà nếu chỉ dùng tay thì có tính là ngủ không?

Những chuyện sau đó Thịnh Diễm không nhớ rõ lắm, thế nên cậu không chắc sau đó cậu có còn làm những chuyện gì bất nghĩa không.

Hết lần này tới lần khác Tần Tử Quy lại không có ở đây, không chỉ Tần Tử Quy không có ở đây mà bà ngoại ông ngoại, đồ quyển lớn đồ quên bé cũng không có, chỉ có một mình cậu.

Thịnh Diễm cắn môi, lo lắng bất an lấy điện thoại mở wechat [Chim xấu thích lái nhà lái nhái], quả nhiên thấy một đồng tin nhắn.

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Hai ngày nay dề út nồn mưa dữ dội, bà ngoại đến thăm dề rồi, Cuckoo cũng bị đi ngoài nhẹ nên tôi đưa nó đến bệnh viện."

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Cậu đi huấn luyện lúc 2 giờ chiều, tầm 12h trưa tôi về ăn cơm với cậu."

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Sắp xếp vali cho cậu xong rồi, xem xem còn thiếu đồ gì nữa không."

Một chữ cũng không nhắc đến chuyện tối qua.

Thịnh Diễm có hơi đứng ngòì không yên.

Ngón tay gõ gõ màn hình nửa ngày, gõ rồi lại xoá, xoá rồi lại gõ, nửa ngày cũng chẳng gửi được tin nhắn nào.

Cuối cùng vẫn là phía bên kia gửi đến một tin nhắn nữa: "Món quà hôm qua em tặng anh thích lắm."

.....

Đệch!

Thịnh Diễm nghĩ đến những hành vi đáng xấu hổ của mình thì cả người chỉ

muốn nổ tung.

Cậu nghĩ gì mà lại có thể dùng món quà đó để chiến thắng tình địch, là do cậu uống say nên hỏng não rồi ư?

Để tránh Tần Tử Quy hiểu lầm, Thịnh Diễn nhanh chóng nhấn lại: "Cái đó là tôi uống quá nhiều, không tính là người có năng lực hành vi dân sự đầy đủ nên đã làm một số việc không nên làm, anh đừng để ý... nếu thật sự để ý... tôi cũng không phải là không thể chịu trách nhiệm."

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "?"

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Cái gì gọi là làm những việc không nên làm?"

Thịnh Diễn cắn môi, gõ bàn phím gửi đi: "Chính là cái kia, cái đó, là... là xâm phạm ấy!"

Xâm phạm.

Lúc Thịnh Diễn hạ quyết tâm gõ ra hai chữ này, Tần Tử Quy bên kia không nhin được nhướng mày.

Rốt cuộc vì sao tối qua Thịnh Diễn bị bắt nạt thành như thế mà còn nghĩ là mình có thể xâm phạm người khác?

Nghĩ đêm qua Thịnh Diễn bị bắt nạt đến nóng nảy cũng chỉ cắn mình một cái, khoe môi Tần Tử Quy mang theo ý cười trả lời: "Yên tâm, tôi không có súc sinh như thế, nếu không hôm nay có khi cậu không đến huấn luyện được."

"?"

Này có nghĩa là gì?

Thịnh Diễn không kịp phản ứng, gửi đi một dấu chấm hỏi.

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Mở trang 218 của cuốn sách mà tôi tịch thu đi."

Thịnh Diễn nghi ngờ mở ra.

"Ai đó trải qua một đêm chiến đấu, cả cơ thể như tan rã, cắn răng đứng lên mà hai chân nhũn ra ngã vào trong ngực người kia, ngay cả sức lực đi thêm một bước cũng không có, sâu trong cơ thể còn truyền đến đau đớn mơ hồ..."

Thịnh Diễn: "..."

Loại chuyện này kinh khủng thế ư?

Khoan, sau cú sốc kia, Thịnh Diễn đột nhiên nhận ra điều gì.

Chờ đã.

Vì sao Tần Tử Quy lại bảo cậu xem trang này?

Vì sao "người kia" lại làm chuyện giống Tần Tử Quy vậy?

Vì sao miêu tả tâm lý của "ai đó" giống cậu vậy?

Vì sao "người kia" mới là người ở trên?

Sau một khoảng thời gian bị đờ người, cuối cùng Thịnh Diễn cũng phản ứng lại, cậu không thể tin nổi nhắn tin: "Tần Tử Quy anh đang nghĩ cái gì thế hả?! Cho dù tôi đồng ý ở bên anh thì anh cũng phải là vợ tôi!"

Vợ cậu đang cách cửa nhà không xa nhìn thấy tin nhắn thì đáp: "Ừm, là vợ cậu, nhưng ai bảo học giỏi bọn tôi làm chủ nhanh hơn."

[Bé đáng yêu không có não]: "?"

[Bé đáng yêu không có não]: "Cái này thì liên quan gì đến học giỏi?"

Tần Tử Quy mặt không đổi sắc: "Đêm qua bảo cậu thử trước nhưng cậu không thử còn gì."

Thịnh Diễn: "....."

Hình như hôm qua đúng là mới đầu cậu ở trên, nhưng uống nhiều quá nên quên mất cần cố xong phải làm cái gì, sau đấy bị Tần Tử Quy chó tâm cơ cướp lấy quyền chủ động.

Thịnh Diễn cứ thế nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, tự nhiên lại đỏ mặt.

Cậu bị sao vậy nè, nhớ lại tuy rằng thoải mái thì thoải mái, nhưng cậu đường đường là một anh lớn, sao có thể tiếp nhận chuyện bị người khác đè.

Cho nên cậu bật lại: "Anh nằm mơ! Hôm qua là do trạng thái của tôi không tốt! Không tính!"

Tần Tử Quy cũng rất dễ nói chuyện: "Ừm, được, vậy lần sau khi nào trạng thái tốt hơn thì thử lại xem."

"Thử thì thử..."

Thịnh Diễn gõ được một nửa tự nhiên ý thức có gì đó sai sai.

Sao cậu lại phải thử?

Bây giờ cậu có thử cỡ nào cũng không đánh lại Tần Tử Quy.

Hơn nữa tuy đêm qua cậu ghen tuông đưa giấy chứng nhận kết hôn cất giấu đã lâu cho Tần Tử Quy, còn tiến hành một số hoạt động thân mật giúp đỡ lẫn nhau không thể kể rõ trong phòng ngủ, nhưng họ còn chưa có ở bên nhau mà.

Tần Tử Quy là đang muốn chiếm tiện nghi của cậu!

Nghĩ đến dáng vẻ lưu manh không biết xấu hổ của Tần Tử Quy, lại nghĩ đến dáng vẻ mình bị trêu chọc đến không có tiền đồ, Thịnh Diễn khó có khi tỉnh táo nhận ra nếu bây giờ mà thử thì kiểu gì cậu cũng bại trận.

Cậu không thể chấp nhận được.

Thịnh Diễn cắn răng, đang nghĩ nên bảo vệ tôn nghiêm người đàn ông của mình thế nào thì thông báo về thời gian và địa điểm tập hợp huấn luyện tự nhiên nhảy ra.

Đúng rồi, chỉ cần cậu nhanh chân là được.

Cậu sắp phải bế quan huấn luyện rồi, vừa đi chính là một tháng không phải về nhà, như thế sẽ có thời gian tạm thời tránh mặt Tần Tử Quy, sau đó tăng cường tập luyện cơ thể, sửa chữa quan niệm sai lầm đó của Tần Tử Quy.

Nghĩ vậy, Thịnh Diễn quyết định nhân lúc Tần Tử Quy chưa về thì chuẩn bị trước. Mở App ra nhập nguyện vọng [Hy vọng một tháng sau tôi đã rèn luyện được một bản lĩnh có thể đè được Tần Tử Quy.]

Sau đấy thì ném điện thoại xuống, nhảy khỏi giường nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, rồi lại cầm điện thoại xách vali lên chuẩn bị chuẩn bị.

Mọi thứ đều rất trơn tru, cậu mở cửa phòng ngủ, mở cửa phòng khách, mở cửa chống trộm, một đường thông suốt.

Đến khi cậu thở phào nhẹ nhõm mở cổng lớn ra.

Sau đó, yo.

Stop.

Thịnh Diễn nhìn cái cổ đẹp đẽ không biết bị ai hung hăng cắn xuất hiện trước mắt mình, ngơ ngác ngẩn đầu.

Chỉ thấy Tần Tử Quy đang đứng ngoài cổng lớn, một tay xách balo mề, một tay cầm điện thoại nhìn cậu, ánh mắt có chút ý tứ.

Mà cùng lúc đó, điện thoại của Thịnh Diễn cũng "Ting" một tiếng.

Cậu cúi đầu nhìn.

App cầu được ước thấy.

[Phê chuẩn nguyện vọng. Nhiệm vụ: Luyện tập với Tần Tử Quy nhiều hơn.]

Thịnh Diễn: "..."

Thế giới này nhất định sai sai ở đâu rồi.

*

Hết chương 55.

Chương 56

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Tần Tử Quy là một kẻ mặt dày không biết xấu hổ, kể cả thế thì sao cái App này cũng không nghiêm túc như vậy?

Luyện tập nhiều hơn cái quý gì cơ?

Luyện tập mấy cái cậu làm tôi qua á?!

Thịnh Điển cảm thấy cái App này chẳng khác nào gián điệp do Tần Tử Quy phái đến.

Không đợi cậu suy nghĩ sao App này lại kỳ cục như thế, Tần Tử Quy đứng ở cổng đã hỏi: "Đã nói là muốn thử, sao lại định trốn rồi?"

"Ai trốn? Con mắt nào của anh..."

Thịnh Điển vốn rất tự tin vắn lại, nhưng mới ngẩng đầu lên đã thấy vết cắn trên cổ cùng vết thương nhẹ ở khoé môi Tần Tử Quy, những ký ức kinh hoàng đêm qua cùng với dấu vết tội ác trước mặt bắt đầu xuất hiện điên cuồng trong đầu cậu, thế là tự tin mất sạch.

"Cái đó, anh tránh ra đi, tôi phải đi huấn luyện rồi."

Kết quả cậu đi sang trái, Tần Tử Quy cũng sang trái.

Cậu đi sang phải, Tần Tử Quy cũng sang phải.

Hai người họ trái phải tranh nhau y như bắt gà, Thịnh Diễn mãi không thoát ra được, cuối cùng không nhịn được đành ngẩng đầu lên hung hăng nói: "Tần Tử Quy, anh muốn gì hả!"

Tần Tử Quy dựa vào khung cổng, chỉ chỉ vào cổ mình: "Cậu không định chịu trách nhiệm ư?"

Vẻ mặt Thịnh Diễn bất biến hệt một tên cặn bã rút ch.ìm vô tình: "Đàn ông đàn ang với nhau, cái này có gì to tát, chịu trách nhiệm gì chứ!"

Cậu vừa nói xong, Tần Tử Quy đã từ tốn bổ sung: "Là chính cậu nói, cậu cần một cái rồi là người khác không được chạm vào nữa."

Lời này vừa nói ra, Thịnh Diễn khựng lại.

Tần Tử Quy không nói mấy cái này thì còn không sao, vừa nghe thấy thế là Thịnh Diễn lập tức nhớ lại tối qua cậu giả ngu, thực chất là đã bày ra hết dáng vẻ ghen tuông của mình, thật ra là cũng bị ảnh hưởng sâu sắc bởi cuốn sách tà giáo kia nên mới muốn đánh dấu Tần Tử Quy một cái. Cảm giác xấu hổ kéo đến bao trùm từ đầu ngón chân lên đến tận đỉnh đầu Thịnh Diễn.

Cậu bị lừa đá vào đầu rồi ư?

Sao cậu có thể nói ra những lời như thế?

Có điều đây cũng không phải chuyện đáng xấu hổ nhất, đáng xấu hổ nhất chính là giây tiếp theo Tần Tử Quy rút ra một tờ giấy đỏ: "Cậu còn đưa giấy đăng ký kết hôn cho tôi, còn muốn đòi thanh toán sính lễ."

Thịnh Diễn nhìn giấy chứng nhận kết hôn lúc 4 tuổi trong tay Tần Tử Quy: "..."

Địch!

Sao cậu còn lôi cả cái này ra nữa vậy!

Toang thật rồi, Thịnh Diễn cảm thấy thời đại huy hoàng của mình đã kết thúc rồi.

Là người nào đã phát minh ra cái thứ rượu vang kia hả!

Ngón chân Thịnh Diễn đã bắt đầu cào đất.

Tần Tử Quy nhìn đôi tai đỏ bừng như sắp nhỏ máu của người nọ, khẽ cười: "Cho nên cậu thật sự không định cho tôi một danh phận..."

"Đừng có mà mơ!" Không đợi Tần Tử Quy nói xong, Thịnh Diễn đã nghiêng răng nghiêng lợi trực tiếp ngắt lời: "Cho đến khi vấn đề về nguyên tắc kia chính thức được giải quyết, thì chúng ta mới nói đến chuyện này."

"Được, được, vậy thì bây giờ chúng ta giải quyết vấn đề về nguyên tắc đó đi." Tần Tử Quy đút một tay vào túi quần đứng dựa vào khung cổng, nói rất bình tĩnh.

Mới đầu Thịnh Diễn chưa kịp phản ứng: "Giải quyết cái gì..."

Sau đó cậu lập tức hiểu ra: "Tần Tử Quy! Bây giờ vẫn đang là ban ngày ban mặt, anh có thấy xấu hổ không hả!"

Thịnh Diễn xấu hổ cả buổi sáng, cuối cùng cũng không nhịn được, đỏ bừng mặt đẩy Tần Tử Quy ra: "Anh tránh ra cho tôi, tôi sắp đến trại huấn luyện muộn rồi!"

Thấy Tần Tử Quy định vươn tay kéo mình, Thịnh Diễn trực tiếp hét hấn ra, còn hung hăng nói: "Để tôi nói cho anh biết, bây giờ chúng ta vẫn đang là học sinh trung học, nhiệm vụ chính là đổ vào một trường đại học tốt. Cho nên trước khi tôi giành được chức vô địch, anh đừng có mà đem mấy chuyện riêng tư của trẻ con này đến làm phiền tôi, tôi phải tập trung huấn luyện, cấm chỉ mọi tiếp xúc. Tháng sau gặp lại!"

Nói xong cậu xoay người, tai đỏ bừng xách vali bỏ chạy.

Tần Tử Quy vẫn đang bế mèo con trong tay, thật sự không thể cản bước chân luyện tập của cậu, cho nên chỉ có thể nhìn bóng lưng cậu, bất lực mỉm cười.

Bỏ đi, cứ từ từ, không vội.

Dù sao hẳn cũng đã chờ đợi rất lâu, và hẳn cũng dư sức chờ những ngày còn lại.

Thu hồi tầm mắt, đúng lúc điện thoại reo lên, lúc nhìn thấy tên người gọi thì hẳn chột khựng lại.

*

Sau khi Thịnh Diễn lên taxi, cậu mới có thời gian dựa vào lưng ghế, thở ra một hơi thật sâu.

Thật ra cậu không xoắn xuýt lắm về câu hỏi kia, chỉ là cậu cảm thấy cực kỳ xấu hổ, sợ nếu ở lại thêm một giây nữa thôi thì cậu sẽ nổ tung mất, nên cậu mới tìm cớ để vội vàng chạy trốn.

Hơn nữa, cậu vẫn cảm thấy mình chưa sẵn sàng để ở bên Tần Tử Quy với một thân phận khác.

Họ có thật sự cần thiết phải xác nhận mối quan hệ khác không? So với bây giờ thì có gì khác không? Liệu có thật sự tốt hơn tình trạng bây giờ không? Liệu cậu sẽ không hối hận chứ?

Thịnh Diễn thường ngày sẽ ngơ ngác để Tần Tử Quy nói gì thì làm theo, nhưng đây là chuyện duy nhất cậu cảm thấy mình phải thực sự suy nghĩ thật kỹ.

Vì một khi đưa ra quyết định thì sẽ là chuyện cả đời.

Cho nên cậu muốn từ từ, không vội vàng, suy nghĩ thật kỹ càng, phải nghĩ kỹ trước khi nói.

Dù sao bây giờ cậu và Tần Tử Quy cũng đều sống rất tốt, Tần Tử Quy cũng không thể chạy trốn được.

Hơn nữa cũng có thể tránh được những hành vi lưu manh của con chim xấu xa kia, nhất là khi có danh phận rồi thì kiểu gì cũng sẽ càng lúc càng lưu manh hơn nữa.

Nghĩ đến tên lưu manh tối qua, mặt Thịnh Diễn lại nóng bừng.

Tài xế nhìn qua gương thấy thế thì không khỏi tò mò: "Chú thấy dự báo thời tiết nói hôm nay hơn 39 độ, bên ngoài trời nóng thế cơ à?"

Da cậu bé này đỏ bừng lên kìa.

Thịnh Diễn lúng túng nhìn ra ngoài: "Dạ, ừm, có hơi nóng."

Dù sao đây cũng là sự thật, đang là thời điểm nóng nhất trong năm của Nam Vụ.

Mặt trời nắng như thiêu đốt, hoa và cây cối bên đường như héo úa, con đường nhựa nóng đến mức có thể rán chín một quả trứng bất cứ lúc nào.

Thịnh Diễn liếc nhìn ra sau, thấy không còn bóng dáng Tần Tử Quy ở cổng nữa thì thở phào nhẹ nhõm.

Da Tần Tử Quy quá trắng, nhất là nếu tiếp xúc dưới ánh nắng mặt trời một thời gian dài thì sẽ bị dị ứng và nổi mẩn.

Cho nên, may là không đến nổi ngốc nghếch đứng bên ngoài.

Đầu óc Thịnh Diễn cũng thoải mái hơi, đương lúc ngồi thẳng lại thì một chiếc Mercedes màu đen đi ngang qua họ.

Thịnh Diễn vô tình nhìn lướt qua kính cửa sổ, cảm thấy người ngồi ở ghế lái có vẻ hơi quen thuộc, nhưng vì quá nhanh nên không kịp phản ứng, lại thêm huấn luyện viên đã gửi thông báo cho cậu, nên cậu không để chuyện này trong đầu, chỉ cúi xuống đọc những tin nhắn vừa nhận được.

Huấn luyện viên Lý là người phụ trách huấn luyện lần này, cũng là huấn luyện viên khi cậu còn ở đội cũ, rất tán thưởng cậu. Lúc cậu phải tạm thời từ bỏ việc bắn súng, huấn luyện viên Lý còn tiếc hận hồi lâu.

Do đó, lần này Thịnh Diễn có thể trở lại đội một cách suôn sẻ cũng là nhờ thầy Lý đã nói tốt cho cậu rất nhiều trước mặt huấn luyện viên trưởng.

Khi đến trại huấn luyện, thầy Lý còn đích thân ra đón cậu.

Thầy nhìn thấy tay Thịnh Diễn đang đẩy vali.

Đại thiếu gia cả người viết mấy chữ "được nuông chiều", duy chỉ bàn tay kia là có vết chai rất dày, hình như chưa bao giờ mờ đi.

Thầy vỗ vai Thịnh Diễn: "Làm tốt lắm, đừng bỏ cuộc. Nếu tháng này chăm chỉ hơn thì chuyện lọt vào top3 cũng không phải là không có hy vọng."

Mặc dù cường độ luyện tập 2 năm qua của Thịnh Diễn về cơ bản không thể so với các bạn học chuyên nghiệp, nhưng những tuyển thủ hạt giống số 1 của đội thành phố đều đang chuẩn bị cho cuộc thi ở giải quốc gia. Còn cuộc thi vào tháng 9 tới, chủ yếu là sự tham gia của các đội cấp huyện và những đội hạng hai.

Bằng chứng rõ nhất là cậu có thể tay đôi đánh bại Tiết Dịch của đội hạng hai thành phố.

"Chỉ là..." Huấn luyện viên Lý thở dài, "Cậu cũng biết, nghề vận động viên này, cả thiên phú và huấn luyện đều không thể thiếu. So với đội thành phố, cậu đã bỏ lỡ 2 năm, nên cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa. Cho nên phải chuẩn bị tinh thần có khả năng cậu sẽ phải tay trắng ra về."

Thịnh Diễn hiểu rõ: "Thầy không cần lo lắng, em sẽ tập luyện thật nghiêm túc. Em sẽ cố hết sức mình."

"Không tệ, thầy thấy cậu ổn định hơn nhiều đấy." Huấn luyện viên hài lòng vỗ vai cậu, "Vừa hay có cả đội hạng hai của đội thành phố đến tham dự trại huấn luyện lần này, cậu có thể học hỏi từ họ."

Thịnh Diễn nhướn mày: "Đội thành phố cũng có người ạ?"

Tình huống này không phổ biến lắm.

Thầy Lý giải thích: "Ừ, họ đến trước đội huyện vài ngày. Lần này các huấn luyện viên đã bàn bạc với bên huấn luyện viên trưởng của đội họ. Thầy muốn dùng sự cạnh tranh thực sự giữa 2 đội để kích thích tinh thần mấy đứa. Cậu cũng có thể làm quen với trạng thái khi thi đấu, nếu không chỉ sợ cậu chưa quen, tinh thần sẽ không theo kịp."

"Này thì không đúng, đừng nói thầy không biết cái em giỏi nhất chính là khả năng chịu đựng đấy." Thịnh Diễn quàng tay qua vai thầy Lý vừa cười vừa nói, giống như dáng vẻ không sợ trời không sợ đất của một người chiến binh.

Thầy Lý cũng cười, cứ thế để cậu quàng vai mình: "Cậu cứ mạnh miệng đi, phải xem có qua được thử thách hôm nay không đã."

Trước khi chính thức bắt đầu huấn luyện, Thịnh Diễn vẫn còn 1 lần thử thách nữa để kiểm tra xem cậu có đủ thể lực để tham gia khóa huấn luyện này không. Chỉ có sau khi vượt qua bài thử thách kia thì cậu mới có thể chính thức trở lại đội.

Thế mà Thịnh Diễn đã mang hết vali hành lý đến trước rồi.

"Cậu tự tin vào bản thân mình thế à?" Thầy Lý đưa cậu đến trước ký túc xá, cố ý hỏi.

Thịnh Diễn cười nhạt: "Thầy không tin tưởng em mà cũng xếp sẵn ký túc xá cho em rồi đó thôi."

"Cậu đây." Thầy Lý không nhịn được cười, "Được rồi, ký túc xá của cậu là phòng 106, cất đồ đạc trước rồi nửa tiếng nữa đến khu thi đấu cơ bản, nếu không qua được thì hãy thu dọn đồ đạc rồi đi sau."

Vừa nói, thầy vừa ném chìa khoá cho Thịnh Điển.

Thịnh Điển cầm, đẩy cửa phòng 106 ra.

Cửa phòng vừa mở ra, cậu tròng mắt nhìn một chàng trai cao gầy chỉ mặc mỗi quần lót, tay đang bê một cái chậu.

Sau đó chàng trai mặc quần lót kinh ngạc kêu lên: "Á đù má, anh Điển! Đúng là mày thật này! Lúc nhìn vào danh sách tao còn không tin được cơ! Tao nhớ mày chết mất!"

Vừa nói cậu trai đã ném cái chậu đi rồi tiến đến trao cái ôm nồng thắm đến Thịnh Điển.

Thịnh Điển trực tiếp giơ chân ra chặn lại người nọ: "Ngô Sơn! Mày mặc quần áo tử tế vào cho tao đã!"

"Ơ mặc gì mà mặc, nóng lắm, tao không mặc áo đâu." Hồi học cấp 2, Ngô Sơn ở trong cùng đội huấn luyện với Thịnh Điển. Dựa trên tính cách của Thịnh Điển, về cơ bản lúc đó tất cả các bạn nam đều là anh em tốt với cậu, cho nên mới muốn đến tặng cái ôm nhiệt tình với cậu.

Thật đáng buồn, Thịnh Điển dùng sức ngăn cản, đặt đồ đạc đến một cái giường trống rồi hỏi: "Ký túc xá không có điều hoà à?"

"Không, vì muốn để nâng cao tinh thần không ngại gian khó của học sinh. Nhưng mà Điển, sao mày lại muốn quay lại thế, lúc nghe bọn nó bảo lính nhảy dù là mày thì tao còn không tin cơ." Ngô Sơn ngồi đối diện với Thịnh Điển hỏi.

Thịnh Điển hơi cay mắt khi phải nhìn hình ảnh tục tĩu kia, quay người lại cười

hai cúc áo, vừa thu dọn đồ đạc vừa giải thích ngắn gọn.

"Ồ, thế thì tốt quá rồi. Bọn mình có thể tiếp tục bắn súng cùng nhau. À đây, mà biết không, Tiết Dịch cũng ở đây, nó ở phòng ký túc đối diện phòng mình. Bộ ba xạ thủ đội huyện chúng ta cuối cùng cũng được đoàn tụ." Ngô Sơn hào hứng cực.

Nhưng nghe được hai chữ "Tiết Dịch" là Thịnh Diễn thấy hơi khó chịu, nên cậu không nói gì.

Ngô Sơn là người một khi đã nói là không dừng được, chưa đợi được sao Thịnh Diễn không nói gì thì đã phát hiện ra điều gì đó, đôi mắt sắc như chim ưng: "Á đù Diễn! Mà đang yêu!"

Thịnh Diễn còn đang chán chường không có hứng thú gì, nghe thế thì quay đầu: "Tao không có!"

"Mày lại còn không chịu thừa nhận!" Ngô Sơn nói có sách mách có chứng, hấn cầm gương giơ lên cho Thịnh Diễn xem, "Nhìn quả dâu tây trên cổ mày đi, đều là người có người yêu cả, mày lại còn chối?!"

Để che giấu quả dâu tây này, Thịnh Diễn còn cố ý mặc áo sơ mi, nhưng vì trong phòng nóng quá nên cậu phải cởi hai cúc áo, không ngờ lại bị phát hiện.

Thịnh Diễn vội cài lại hai cúc áo kia, nhưng tự nhiên khựng lại giữa chừng.

Chờ đã, có gì đó không đúng.

Sao cổ cậu cứ trống trống ấy nhỉ.

Thịnh Diễn duỗi tay sờ sờ, quả nhiên không có gì cả.

Lúc nhìn kỹ lại, cần cổ trống không.

Vòng cổ có vỏ đạn của cậu!

Sắc mặt Thịnh Diễn lập tức thay đổi, cậu ngồi xổm xuống lật tìm trong balo và vali nhưng đều không thấy bóng dáng sợi dây chuyền đâu.

Chẳng lẽ tôi qua Tần Tử Quy tháo xuống cho cậu rồi cất đi rồi ư?

Không thể nào.

Tần Tử Quy biết rõ thứ này quan trọng với cậu cỡ nào, nếu cất đi thì nhất định sẽ nói cho cậu biết.

Vậy thì là bị rơi trước khi về đến nhà, nếu không cậu đã có ấn tượng.

Nghĩ đến lời bà từng nói, sợi dây chuyền đã bị mài mòn nhiều chỗ do dùng đã lâu, trái tim Thịnh Diễn thất lại, chắc hẳn đã bị rơi ở KTV hoặc trên đường từ KTV về nhà.

Vỏ đạn đó là thứ bố để lại cho cậu, cậu không được phép làm mất nó.

Nhưng sắp tới có một bài kiểm tra, cậu không có thời gian để tìm kiếm.

Thịnh Diễn chỉ có thể nhanh chóng bấm gọi Tần Tử Quy.

Nhưng một lúc lâu vẫn không có ai bắt máy, cậu gọi mấy lần liên tiếp đều không được.

Tần Tử Quy chưa bao giờ không trả lời điện thoại của cậu, sao vào lúc mấu chốt lại không thể liên lạc được?

Đừng nói là tin vào mấy lời "Không liên lạc suốt 1 tháng" gì đó của cậu.

Thịnh Diễn sợ nếu chậm trễ hơn nữa thì sẽ có người nhặt được, cậu cắn môi điên cuồng gọi đi gọi lại nhưng đều không có người trả lời.

Lúc đó Thịnh Diễn không biết cảm giác cực kỳ bất an trong lòng mình là vì đánh mất sợi dây chuyền hay là sợ Tần Tử Quy sẽ thật sự không liên lạc gì

với mình trong cả tháng tới.

Thịnh Diễn bỗng cảm thấy bất lực.

Cậu đã quen với việc Tần Tử Quy luôn ở bên cạnh mình, cậu cũng quen với việc Tần Tử Quy luôn giải quyết vấn đề giúp cậu, dù cậu có yêu cầu gì thì Tần Tử Quy cũng sẽ đáp ứng. Cho nên trong hoàn cảnh này, cậu mới cảm thấy cực kỳ hoảng.

Nhưng tin nhắn của thầy Lý đã đến trước: "Có một vài huấn luyện viên khác đã đến, 10 phút nữa có mặt ở sân bắn để bắt đầu bài kiểm tra."

Nếu kiểm tra không qua, mọi nỗ lực đều trở nên vô ích.

Thịnh Diễn chỉ đành gạt bỏ mọi cảm giác kỳ lạ trong lòng và những lo lắng sang một bên, cúi đầu mở App cầu được ước thấy càng ngày càng không đáng tin kia, ước một điều như để tìm lại chút niềm tin: [Mong rằng chiếc bùa hộ mệnh mà bố tôi để lại cho tôi có thể quay về nguyên vẹn.], nhưng mãi chưa được duyệt.

Cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng rõ ràng, sự thúc giục của huấn luyện viên cũng càng lúc càng cấp bách.

Thịnh Diễn chỉ đành cầu nguyện chiếc vòng cổ kia của mình không bị mất, rồi thu dọn đồ đạc và đến trường bắn.

Có một số thầy đã đến, cũng có một vài thành viên của đội 2 đội thành phố cũng đến xem với tư cách là "một học sinh chuyển trường", đến lúc Thịnh Diễn đến nói thì đã có vài lời nói cố ý hoặc vô tình rơi vào tai cậu.

"Này là đi cửa sau đúng không?"

"Trông cũng ra gì phết, nhìn thấy cái balo kia không, phải hơn ba mươi nghìn tệ."

"Đệch, đúng là có tiền thì mua tiên cũng được."

"Không biết gì về cậu ấy thì đừng ăn nói lung tung, trước kia tao từng huấn luyện chung với cậu ấy ở trong đội huyện hồi cấp 2, lúc đó cậu ấy là thần của bọn tao đấy."

"Đừng bốc phét, thần của bọn mày còn không vào được đội thành phố à?"

"Tao điêu mày làm gì, cậu ấy thật sự rất mạnh."

"Đúng là khả năng kiếm tiền rất mạnh, nếu không thì huấn luyện viên đã chả xoay quanh cậu ta."

"Mày nói chỉ có chuẩn."

Trong quá khứ khi Thịnh Diễn chuẩn bị thi đấu, điều chờ đợi cậu là sự kỳ vọng và khích lệ cao nhất. Còn bây giờ chỉ còn lại những tin đồn này.

Thầy Lý cũng lo lắng tâm lý cậu không chịu đựng nổi nên cố gắng an ủi cậu, nhưng Thịnh Diễn đã cảm sung, đeo tai nghe rồi nói thẳng: "Thầy, thầy đừng lo, em không sao."

Những lời đồn này cậu cần phải học cách chấp nhận, cậu cũng không hề quan tâm.

Chỉ là trước kia, mỗi khi bắt đầu một trận đấu cậu đều có một sợi dây chuyền vỏ đạn như một vị thần may mắn và có Tần Tử Quy khích lệ, nhưng hôm nay không có gì hết, cậu có hơi không quen.

Nhưng chỉ là hiện tại thôi, nhất định sau này cậu sẽ tìm lại được.

Thịnh Diễn tự an ủi mình rồi đứng vào vị trí.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cậu, tò mò có, khinh thường có, giễu cợt có, chờ đợi để xem trò hề cũng có.

Trên trường bắn rộng lớn chỉ có một mình cậu, mọi sai lầm đều sẽ được

phóng đại vô hạn.

Điều này đòi hỏi tố chất tâm lý cực kỳ vững.

Nội dung kiểm tra cũng không chỉ bao gồm bắn nhanh 50m, mà còn một loạt những bài kiểm tra khác về thể lực, sự tập trung, độ chính xác khi chỉ bắn 1 phát đạn,... cho nên thời gian cũng rất dài.

Thịnh Diễn bình tĩnh khác thường, và cậu đã vượt qua tất cả các bài kiểm tra trong 5 tiếng đồng hồ dài đằng đẵng.

Lúc nhận được kết quả, mọi người đều vỗ tay tán thưởng, các huấn luyện viên cũng gật đầu hài lòng, thầy Lý thậm chí còn khen cậu dũng dội.

Biểu cảm của Thịnh Diễn không quá phấn khích, cậu chỉ bước nhanh đến bên lề như thể đang lo lắng muốn nhìn thấy gì đó.

Tuy nhiên, khi màn hình điện thoại sáng lên, giao diện chính vẫn trống không, không có tin tức gì về Tần Tử Quy, app cầu được ước thấy cũng im hơi lặng tiếng.

Trái tim Thịnh Diễn trùng xuống.

Hay là Tần Tử Quy gặp chuyện gì rồi?

Cậu phải về gặp Tần Tử Quy.

Nghĩ đến đây, cậu khoác balo lên vai, đang định đi xin huấn luyện viên nghỉ phép về nhà thì nghe thấy một giọng nói mạnh mẽ: "Thịnh Diễn, bảo vệ nói có đồ gửi đến cho mày, tao lấy cho mày rồi này!"

Lúc cậu nhìn sang thì thấy Ngô Sơn vẫy vẫy hai cái túi lớn trong tay.

Thoạt nhìn thì giống như một cái túi nilon xấu xí trong một cửa hàng tiện lợi nào đó.

Một cái khác thì là bao bì giấy có thể phân huỷ, góc cạnh được gói rõ ràng, nhìn đúng chuẩn là một kiệt tác của chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Tần Tử Quy.

Thịnh Diễn vội chạy đến lấy túi giấy ra, thấy bên trong có 2 hộp lớn. Một hộp là toàn các loại thuốc, có cái giảm say nắng, có cái trị đau bụng, có cái bôi ngứa muỗi và trị vết bầm, tất cả đều được dán bằng các tờ ghi chú nhỏ đằng sau và cả cách sử dụng.

Một hộp lớn chứa đầy đồ ăn vặt cậu thích, khá bổ dưỡng. Có cả một hộp bento với rau thịt được xếp gọn gàng, có một quả trứng luộc và ghi chú dài trên nắp hộp: Nếu thức ăn trong trại huấn luyện không ngon thì ăn cái này.

Còn có một cái hộp be bé, trong đó là sợi dây chuyền lồng vỏ đạn của cậu, nhìn là biết sợi dây cũ đã được thay mới bằng một cái màu đen, rất mới và chắc chắn.

Ngoại trừ Tần Tử Quy, không thể còn ai khác.

Nhưng nếu Tần Tử Quy đã đến tìm cậu thì sao lại không trả lời tin nhắn nào của cậu?

Thịnh Diễn lấy điện thoại ra, chỉ thấy tín hiệu bằng không.

Thì ra là trong trại huấn luyện bị mất sóng.

Sao lúc đó cậu lại không phát hiện ra chứ!

Thịnh Diễn nhìn đồ bên trong túi, đột nhiên cảm thấy may mắn, cảm giác đã mất rồi tìm lại được này.

Nhưng sao, rõ ràng chỉ là chuyện không mấy to tát, sao cậu lại có cảm giác lo được lo mất như thế?

Ngô Sơn bên cạnh nhìn nhìn, rồi lại nhìn gói đồ của mình, không khỏi "chặc" vài tiếng: "Diễn này, mà có phúc thật đấy."

"Hả?" Thịnh Diễn mới vừa hồi thần, không theo kịp dòng suy nghĩ của thằng bạn.

Ngô Sơn vẫn thờ dài, ghen tị nói: "Bạn gái mà tốt vải, nhìn hộp thuốc này, rồi bento này, rồi nhìn trời nắng chang chang bên ngoài mà vẫn đến mang đồ cho mà, đây chắc chắn là tình yêu đích thực!"

"Mày đang nói vớ vẩn gì đấy." Thịnh Diễn hoảng hốt đóng túi giấy lại, "Tao đã nói là tao không có bạn gái rồi."

"Không phải bạn gái mà, thế mày nói xem bữa cơm tình yêu này là thế nào?" Ngô Sơn đã từng gặp qua mẹ Thịnh Diễn rồi, là một quý cô cao quý mười ngón tay không dính nước xuân, tuyệt đối không thể nào đảm đang dịu dàng thế này được.

Thịnh Diễn thật sự không thể phản bác được, dưới ánh mắt chất vấn của Ngô Sơn, cậu cúi đầu yếu ớt: "Dù sao cũng không phải bạn gái, nhưng mà cũng gần như thế."

Vừa nói, rồi như nghĩ đến cái gì, cậu ngẩng đầu nhìn Ngô Sơn: "Tao nhớ mày nói là mày đang yêu đúng không?"

"Ờ đúng rồi." Ngô Sơn gật đầu, "Tao vừa gọi cho bạn gái xong."

"Cái đó..." Thịnh Diễn do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi, "Tao có một người bạn, hôm đó cậu ấy hỏi tao một chuyện, tức là người yêu tương lai của cậu ấy muốn xác nhận mối quan hệ, nhưng cậu ấy cảm thấy cậu ấy vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó nên cậu ấy mới quyết định để mọi chuyện thật từ từ, suy nghĩ thật kỹ càng nghiêm túc rồi mới quyết định. Nhưng đến lúc từ từ rồi thì cậu ấy lại thấy nóng lòng, bây giờ thấy hối hận rồi. Vậy cậu ấy phải đổ dành người kia thế nào?"

"..."

Thịnh Diễn hỏi xong, nhìn Ngô Sơn với vẻ mặt hiểu học.

Ngô Sơn cạn lời nhìn cậu, nhìn rồi mới nhận ra Thịnh Điển không biết làm thế nào thật, nên cuối cùng chỉ bật ra năm chữ: "Thế mà làm rồi à?"

*

Hết chương 56.

P/s: Sos 5000 chữ, gãy tay mắt @@

Chương 57

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Làm?

Thịnh Điển luôn cảm thấy mình nói mọi chuyện rất rõ ràng, bây giờ lại hơi sững sờ.

Cậu chưa bao giờ cảm thấy từ này có liên quan gì đến mình.

Sau đây cậu nhận ra câu hỏi này rất có vấn đề, cậu tức mình phản pháo lại: "Tao nói về bạn tao chứ có phải tao đâu!"

Ngô Sơn quá quen với "người bạn không hề tồn tại" này, cũng chẳng buồn tranh cãi với cậu: "Thôi được, thì bạn mày hỏi vậy. Thế tao hỏi mày, à không, bạn mày đã làm chưa?"

Thịnh Điển thăm dò: "Làm gì cơ?"

Ngô Sơn nói chả buồn nghĩ: "Chưa làm à?"

Thịnh Điển: "..."

Thấy cậu mong chờ câu trả lời, Ngô Sơn quyết định không nói chuyện hoà hoãn vui vẻ nữa: "Nhìn đi, mày đã gọi người ta là người yêu tương lai rồi, nghĩa là mày muốn ở bên người đó, còn gì chưa chắc về mối quan hệ này nữa? Muốn từ từ cái gì? Đừng nói mày cảm thấy kiểu mập mờ bây giờ cũng an toàn và thoải mái, cảm thấy đối phương sẽ luôn tốt với mày nên mày mới

không muốn bước ra khỏi vùng an toàn đấy nhé?"

Nói đoạn, hắn chỉ vào đồng túi lớn túi nhỏ kia: "Nhìn mấy thứ này đi, người ta đối xử với mày tốt biết bao, mày lại ỷ vào việc người ta thích mày nên mới không lo. Nhưng nếu đổi thành một người mà mày không chắc chắn về tình cảm của người kia, thì mày có dám nói từ từ nữa không?"

Thịnh Điển không biết nếu là với người khác thì cậu có dám nói "từ từ" nữa không, nhưng sợ dĩ cậu có thể thoải mái trước mặt Tần Tử Quy như vậy, dường như là bởi trong tiềm thức cậu biết rằng dù thế nào đi chăng nữa, dù cậu có gây sự cỡ nào thì Tần Tử Quy vẫn sẽ bao dung cậu, vẫn sẽ ở bên cậu, nên cậu mới nghĩ duy trì trạng thái như hiện tại cũng không tệ.

"Nhưng mày đã bao giờ nghĩ đến cảm giác của đối phương chưa?" Ngô Sơn hỏi, "Một người luôn theo đuổi người khác, không phải là chuyện rất mệt mỏi hay sao? Họ không lo được lo mất ư? Tao nghĩ cô gái này thật sự cực kỳ tốt với mày, mày nên trân trọng người ta, đừng để bỏ lỡ."

"Mày đừng có mà nói gở." Thịnh Điển không nghe được mấy lời không hay này, cầm đồ lên xoay người đi ra ngoài.

Ngô Sơn đi theo sau cậu, khoác vai cậu rồi nói: "Tao nói mày nghe này, Điển, dù có thể mày không thích nghe nhưng đều là thật đấy. Trong trường hợp này, mày không cần phải đổ dành, cái mày cần làm là giải thích rõ ràng, xác nhận mối quan hệ để đối phương cảm nhận được tình cảm của mày, nếu không thì đến lúc có gì đó không ổn, mày không có thời gian để hối hận đâu. Hơn nữa, chúng ta không thể ỷ vào việc chúng ta vừa cao, vừa đẹp trai, vừa lắm tiền mà trở thành những kẻ cặn bã được, đúng không?"

"Ai cặn bã...Không đúng, chuyện này thì liên quan gì đến tao. Tao nói rồi, đấy là bạn tao." Thịnh Điển hất tay Ngô Sơn ra khỏi vai mình, bước nhanh đi với sự xấu hổ và lúng túng.

Ngô Sơn với gương mặt "sát gái" nhất quyết đòi quàng vai cậu, không chỉ quàng qua vai, hắn còn liệt kê những ví dụ để chứng minh là đàn ông thì phải có can đảm và trách nhiệm trong tình yêu, nếu không thì sẽ đánh mất

tình yêu của đời mình.

Đọc đường đi, Thịnh Diễn nghe đến chai cả tai, không thể thoát được nên cậu phải trốn ra ban công ký túc xá, đẩy hẳn ra chỗ khác rồi khoá cửa lại, cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Sau đấy cậu cúi đầu lấy điện thoại ra, phát hiện Tần Tử Quy gửi tin nhắn đến.

Xen vào đó là thông báo từ App cầu được ước thấy: [Điều ước được phê duyệt. Nhiệm vụ: Vượt qua bài kiểm tra thành công.]

Mong ước đã được phê duyệt và thực hiện rồi.

Thịnh Diễn chưa bao giờ tìm thấy những đồ cậu đã đánh mất lúc bé, nên cái app đang dần mất đi độ tin cậy trong lòng cậu, tự nhiên lại trở nên đáng tin trở lại.

Nhưng bất kể là App này đóng vai trò gì, không thể phủ nhận rằng chính Tần Tử Quy mới là người tìm lại giúp cậu.

Dù không biết đã tìm thấy ở đâu.

Nghĩ đến những gì Ngô Sơn vừa nói, Thịnh Diễn gõ nhẹ ngón tay lên mép điện thoại, cuối cùng không nhắn tin mà trực tiếp gọi điện thoại cho Tần Tử Quy.

Lần này, bên kia nhanh chóng nghe máy: "Alo, A Diễn, có chuyện gì sao?"

Khoảnh khắc nghe được giọng nói quen thuộc, trái tim vốn đang lơ lửng của Thịnh Diễn cuối cùng cũng ổn định lại.

Quả nhiên, Tần Tử Quy sẽ không chạy.

Cậu bứt lá cây bên cạnh: "Không, tôi chỉ muốn hỏi xem có phải vừa nãy anh gửi đồ gì đến cho tôi đúng không thôi."

"Ừm, sợ là cậu không thấy sợi dây chuyền sẽ lo lắng nên gửi đến cho cậu luôn." Tần Tử Quy thấy Thịnh Diễm không nói nên lời, nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Thịnh Diễm tiếp tục bút lá cây: "Vậy anh tìm thấy ở đâu?"

"Tôi gọi điện cho bên KTV, tình cờ nó được nhân viên phục vụ tìm thấy nên họ đã cắt nó đi." Tần Tử Quy nhẹ giọng nói, dường như việc hắn tìm được thật sự rất dễ dàng, nhưng trong giọng nói lại có sự mệt mỏi không dễ nhận ra.

Thịnh Diễm ý thức được chuyện này, hỏi: "Tần Tử Quy, anh đang không thoải mái à?"

"Không, chỉ là có hơi buồn ngủ thôi." Tần Tử Quy khẽ cười, "Dù sao tối qua cũng không được ngủ ngon, cậu biết mà."

Tiếng cười nhẹ trầm khàn vang lên bên tai, pha chút mập mờ như có như không, Thịnh Diễm hầy còn đang lo lắng lập tức bị phân tâm, tai đỏ bừng lấm bầm: "Sao tôi biết anh ngủ ngon hay không, tôi có cấm anh ngủ đâu."

Nói xong lời này, Thịnh Diễm chợt cảm thấy hình như cậu hơi không có lương tâm.

Hôm qua cậu uống quá nhiều, đến lúc thoải mái xong thì ngủ thiếp đi. Nhưng còn chuyện xử lý ga giường rồi quần áo cùng trạng thái say xỉn của bản thân, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là ai làm.

Thịnh Diễm nghĩ nghĩ, cảm thấy mình đúng là đã quá quen với Tần Tử Quy nên bút mạnh một chiếc lá, hơi phụng phịu: "Dù sao thời gian này tôi cũng không ở đây, cho nên anh có thể ngủ nhiều hơn rồi đấy, đi ngủ sớm đi."

"Ừm." Tần Tử Quy đáp, "Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để ngủ rồi, nhưng không quen lắm."

Thịnh Diển không hiểu: "Không quen cái gì?"

"Không quen đi ngủ mà không có cún con bên cạnh cọ xát xung quanh."

Cái đầu tiên Thịnh Diển nghĩ đến là nhà họ làm gì có cún con, mãi mới nhận ra "cún con" ấy là mình, thế là Thịnh Tiểu Diển nhẹ nhàng được một phút đã bùng nổ: "Tần Tử Quy, anh thiếu đòn hay gì!"

Nghe được giọng điệu xù lông quen thuộc của thiếu niên, dường như tâm trạng Tần Tử Quy tốt hơn rất nhiều, cười khẽ: "Ừm, dù sao tôi cũng nợ một trận đòn, vậy khi nào cậu đến đánh tôi đây. Lâu lắm rồi không được gặp cậu, tôi có hơi nhớ rồi."

Thịnh Diển, người vẫn đang xù lông, nghe thấy câu này thì lại mềm lòng.

Đã bảo là trúc mã lạnh lùng cơ mà, sao càng lúc càng sến rện vậy.

Nhưng trên thực tế thì Thịnh Diển cũng hơi hơi nhớ Tần Tử Quy, dù không để ý nhiều nhưng trong tiềm thức cậu đã quen với việc mỗi ngày cãi nhau này kia với Tần Tử Quy, hôm nay lại chỉ có thể gọi điện, cho nên trong lòng cậu vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Cậu cúi đầu, bút chiếc lá khác: "Ít nhất một tháng, muộn nhất là đến khi kết thúc cuộc thi vào tháng chín."

"Cậu không thể về nhà giữa chừng được ư?" Tần Tử Quy hỏi.

Thịnh Diển cứng đờ: "Ừm, nhiệm vụ huấn luyện rất chặt chẽ, tôi không có thời gian trở về."

Tần Tử Quy bên kia điện thoại cũng không nói gì, chỉ gật đầu: "Vậy thì nhớ luyện tập chăm chỉ nhé."

Thật ra, trước khi Thịnh Diển đến huấn luyện, Thịnh Diển đã nói rõ với thầy Lý là sau buổi tập vào thứ 7 thì tối đó cậu xin phép về nhà, nhưng cậu muốn gây bất ngờ cho Tần Tử Quy, cũng là kìm nén mong muốn có 1 danh phận,

nên không định nói luôn lúc này.

Kết quả là, sau khi nói là không về được xong, Tần Tử Quy cũng chẳng có phản ứng gì, Thịnh Diễn cảm thấy không vui.

Sao Tần Tử Quy lại không tức giận, cậu không về tổ chức sinh nhật cho mà sao người này lại có thể không giận dỗi trước hành vi quá đáng như thế được?

Tần Tử Quy không giận, Thịnh Diễn lại tự mình giận trước: "Lâu như vậy tôi không về, anh không có gì muốn nói ư?"

Tần Tử Quy đoán được tâm tư của Thịnh Diễn, nhưng không ngờ cậu lại bùng nổ như thế, nên hắn chỉ đành cười: "Không phải cậu đã tổ chức sinh nhật cho tôi rồi sao, cậu cũng đã tặng quà sinh nhật rồi."

Lại còn nhắc đến chuyện tặng quà!

Thịnh Diễn bị buộc nhớ lại hành động đáng xấu hổ của mình một lần nữa, tức mình bảo: "Tôi đã nói rồi, say rượu không tính, hơn nữa món quà tôi chuẩn bị cho anh không phải cái đó!"

"Ừm, vậy cậu chuẩn bị cái gì?" Tần Tử Quy hỏi.

Thịnh Diễn nhận ra suýt nữa thì cậu đã để lộ bất ngờ, vội vã che che giấu giấu: "Không có gì, chỉ là món đồ tôi tình cờ mua được trên Taobao với giá mấy chục tệ thôi, không có gì đáng nói cả, cúp máy đây, tôi phải đi tắm."

Nhưng đầu bên kia điện thoại đột nhiên gọi: "A Diễn."

Gọi rất khế, nhưng dường như lại chứa đựng rất nhiều điều.

Thịnh Diễn khựng lại, rồi đáp: "Ừm, có chuyện gì sao?"

"Không, chỉ là thấy tên A Diễn rất hay nên muốn gọi thêm vài lần nữa. Hay là cậu cũng gọi tôi là anh Tử Quy vài lần đi?" Giọng Tần Tử Quy trầm thấp

chẳng khác nào những lúc hắn thường trêu chọc Thịnh Diển.

Thịnh Diển không chịu nổi kiểu trêu chọc này, nên cậu lúng túng bảo: "Đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tán tỉnh, đi ngủ sớm đi, chờ khi nào tôi về sẽ đánh cho anh một trận. Ngủ ngon."

Nói xong thì vội vàng cúp máy.

Sau khi cúp máy, cậu không hiểu sao lại thấy hơi xúc động, đột nhiên muốn gọi lại.

Nhưng gọi lại thì không biết phải nói gì, nên cậu đành cầm điện thoại quay lại phòng.

Kết quả lúc quay người lại, cậu nhìn thấy một khuôn mặt to đùng dán trên kính ban công, khiến cậu sợ hãi vô cùng: "Ngô Sơn, mày bị bệnh à!"

Ngô Sơn cười bỉ ổi: "Hê hê, Diển này, mày gọi điện cho bạn gái mày chứ gì."

"Không phải." Thịnh Diển trả lời rất dứt khoát.

Vì đó là bạn trai.

Ngô Sơn bĩu môi như chê cậu đang mạnh miệng: "Nhìn vẻ mặt xấu hổ này của mày đi, trông chả khác gì đang nói chuyện với người yêu hết, đừng lừa tao. Nhưng vừa nãy tao nghe được vài câu, mày bảo mày không về, sao thế?"

Tai thính phết đấy.

Thịnh Diển biết Ngô Sơn không có ý gì xấu, cậu cũng không giận mà chỉ vừa cầm đồ vệ sinh vừa trả lời: "Không phải, mấy ngày nữa là sinh nhật người kia, tao muốn cho hắn một bất ngờ."

"Ồ, được đấy." Ngô Sơn cuối cùng cũng thả lỏng, "Nhưng mày không sợ

người yêu mà không biết, đến lúc mà định làm người ta bất ngờ thì phát hiện người ta đi chơi với người khác rồi à?"

"Không thể nào." Thịnh Diễn rất tự tin.

Quan hệ cá nhân của Tần Tử Quy mỏng manh đến đáng sợ, ngoại trừ gia đình hẳn, thì là bên nhà bà ngoại, nhất định cậu sẽ bắt được người kia.

Ngô Sơn nghĩ là cậu đã có kế hoạch riêng, chỉ hỏi: "Vậy thì mà định chuẩn bị quà gì, nhưng đừng là loại quà của bọn trai thẳng đực rựa khiến mấy bạn gái tức giận."

Lúc Ngô Sơn hỏi, tay Thịnh Diễn tình cờ đang đặt trên một cái túi màu hồng bí ẩn trong balo, lúc nghe thế thì cậu xấu hổ như thể bị một mũi tên đột ngột đâm vào đầu gối.

Ngô Sơn nhíu mày: "Không, Diễn, mà đừng đừng là phú nhị đại cơ mà, mà không biết chọn gì thì cứ cái đất nhất mà phang, đừng tặng mấy cái kỳ lạ, thật đấy."

"Tao còn cần mà bảo à, tao tự biết cân nhắc." Thịnh Diễn nhanh chóng nhét túi nhỏ màu hồng vào trong balo rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi đóng cửa, cậu lấy cái ghế nhỏ trong nhà tắm ra ngồi xuống, rồi cẩn thận mở túi đồ màu hồng kia, lấy ra một cục màu xanh lá cây và một cục màu nâu đỏ, cùng với một đồng len và một cây kim.

Thịnh Diễn nhìn nó một lúc lâu, cậu cảm thấy tay nghề của mình cũng không đến mức tệ, nhưng cậu không chắc đây có phải là món quà xấu xí đến mức không thể mang đi tặng được không.

Cho nên sau một hồi giằng co, cậu mở cửa nhà tắm ra, trịnh trọng hỏi: "Ngô Sơn, mà thấy cái này thế nào?"

Ngô Sơn đang cởi quần áo, nghe thấy cậu gọi thì quay đầu lại nhìn, hai mắt lập tức mở to: "Waa, Diễn, quả bóng màu xanh lá cây với con lợn nâu này

trông hay vậy!"

Thịnh - chỉ muốn làm một hoàng tử bé và một con cáo nhỏ cho Tần Tử Quy
- Diễn: "..."

Ba giây sau, cửa nhà tắm đóng sầm lại.

Đồ trai thẳng chết bầm!

Không thể theo kịp thẩm mỹ của gay bọn họ chút nào!

Nhìn sợi len trong tay, cậu tức mình, rõ ràng đẹp lắm mà.

*

Hết chương 57.

Chương 58

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Tần Tử Quy không hề thiếu tiền, Thịnh Diễn có thể lựa chọn đưa tiền cho hắn để hắn tự mình đi mua thứ mình thích.

Nhưng đây là món quà sinh nhật đầu tiên Thịnh Diễn tặng hắn sau khi Tần Tử Quy tỏ tình với cậu. Thịnh Diễn muốn tặng hắn món quà độc nhất vô nhị trên thế giới.

Cậu biết Tần Tử Quy rất thích câu chuyện hoàng tử bé và chú cáo nhỏ, lúc ở hội chợ Tần Tử Quy còn hỏi Thịnh Diễn có thể đưa hoàng tử bé về nhà giúp hắn không.

Lúc đó Thịnh Diễn không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Tần Tử Quy, nhưng bây giờ cậu đã hiểu. Hoá ra trong lòng Tần Tử Quy, hắn là chú cáo kia, còn Thịnh Diễn chính là hoàng tử bé.

Cho nên Thịnh Diễn muốn tự tay làm một hoàng tử bé và cáo nhỏ cho Tần Tử Quy.

Nhưng mấy thứ như nặn đất sét rồi khắc gỗ, chưa kể đến những công cụ phức tạp, cậu không thể học trong một thời gian ngắn được. Mấy thứ như làm bánh kem còn khó hơn, lại còn không thể giữ được lâu.

Thịnh Diễn đã bí mật tra Baidu rất nhiều ngày, đến khi nhận ra có một thứ gọi là móc len.

Sau khi tìm kiếm trên Taobao, cậu thấy thứ này khá đẹp, cậu cũng hỏi người bán, người bán bảo dễ lắm.

Thịnh Điển tin người nên trực tiếp đặt hàng luôn, rồi đợi Tần Tử Quy mỗi ngày phải đi học đội tuyển, tranh thủ bí mật móc len.

Đường đường đàn ông con trai thân cao mét tám, đêm nào cũng lén lút nằm trên bàn tự học, xếp sách thành một chồng thật cao, trốn đằng sau móc từng mũi kim nhỏ, nguyên một tuần liền cậu chẳng làm được thành hình dáng gì ra hồn. Kết quả là, Ngô Sơn mở miệng ra là một quả bóng xanh rồi một con lợn nâu.

Thịnh Điển ngồi trên ghế trong nhà tắm, nhìn đồng hồ trong tay, suy lắm rồi. Chẳng lẽ lúc đó đầu óc cậu không tỉnh táo nên mới nảy ra cái ý định này?

Mua một đôi giày thể thao cho Tần Tử Quy không phải là xong à?

Thịnh Điển cúi kính góì toàn bộ đồng hồ lại thành một nùi, định vứt đi nhưng được nửa chừng cậu lại thấy bất đắc dĩ.

Cậu đã chọc chọc rất lâu, thật sự rất muốn tặng Tần Tử Quy một hoàng tử bé.

Cho nên cậu đành nhìn thẳng thứ đó một lần nữa, cảm thấy dù có hơi khác so với tưởng tượng, nhưng theo một cách nào đó thì vẫn khá dễ thương.

Bỏ đi, cố chọc thêm 2 ngày nữa xem sao.

Nhờ đâu Tần Tử Quy lại thích thì sao!

Suy cho cùng, thẩm mỹ của gay và của đàn ông dị tính vẫn khác nhau.

Chỉ có những kẻ thiển cận như Ngô Sơn mới nói đây là một con lợn.

Làm gì có con lợn nào đuôi lại to thế này!

Cho nên không phải là do cậu không móc giỏi, là do thẩm mỹ của Ngô Sơn không ổn.

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ, thu dọn đồ đạc. Sau khi tắm rửa xong thì trực tiếp cầm tài liệu lên giường, phủ chăn bông lên, hoàn toàn không nói chuyện với Ngô Sơn.

Ngô Sơn vẫn chưa nhận ra mình vừa bị úp nôi, hấn mặc quần ngòi ở giường đối diện, lấy sách làm quạt, không hiểu lắm: "Không đúng, Diễn à, mày vừa cho tao xem cái gì ấy đấy? Đừng nói là mày định tặng cho cô gái của mày cái đấy đấy nhé? Nếu mày tặng cái này, tao thề kiểu gì mày cũng sẽ bị bỏ bom. Mà này, mày làm gì dưới cái bọc chăn nóng nực thế, không thấy nực à? Mày không định nói chuyện với tao à...Oops, á đù má!"

Thứ duy nhất trả lời hấn là cuốn từ điển dày cộp được ném qua và lời nói lạnh lùng của Thịnh Diễn: "Mày còn nói nữa, coi chừng tao giết người diệt khẩu!"

Mong muốn sống sót của Ngô Sơn cuối cùng cũng xuất hiện, ngón cái và ngón trỏ đưa lên miệng kéo một đường rồi ngậm miệng.

Thịnh Diễn bọc người trong chăn rồi tiếp tục chọc chọc hoàng tử bé của mình.

Cậu là một người kiêu ngạo, cậu chưa bao giờ làm kiểu công việc tử mĩ này, cậu không có kiên nhẫn, cũng không có năng lượng. Bất kể là cách cầm kim hay là đưa kim, cậu đều vụng về, thường không chú ý quá nhiều đến tiểu tiết.

Và để bản thân không bị phơi bày là một kẻ ngốc vì tình, Thịnh Diễn chỉ có thể trốn trong chăn rồi chọc chọc, trong một căn phòng không có điều hoà và chỉ có một cái quạt, nóng đến mức mồ hôi đầm đìa.

Nếu không phải vì tên chó Tần Tử Quy, cậu cũng sẽ không rơi vào cảnh này.

Nhưng nghĩ đến tên chó Tần Tử Quy, Thịnh Diễm lại mím môi, vẻ mặt nghiêm túc móm lên.

Ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện chính thức, chắc chắn sẽ không có thời gian, nhưng may mắn là cậu đã sắp hoàn thiện, cho nên tối nay cậu sẽ làm việc thật chăm chỉ!

Dù sao cậu cũng muốn cho Tần Tử Quy một hoàng tử bé độc nhất vô nhị.

Nhưng luôn có người muốn làm xáo trộn kế hoạch tình yêu của cậu.

Thịnh Diễm đang nằm trên giường chọc chọc chọc, không biết đã chọc bao lâu, đột nhiên có người gọi cậu "A Diễm".

Không phải giọng của Tần Tử Quy.

Thịnh Diễm cau mày, nhét đồ xuống dưới gối rồi nhấc chăn ngồi dậy, nhìn Tiết Dịch đứng ở cửa, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì?"

Tiết Dịch muốn nói gì đó, nhưng lại nhìn thấy cổ Thịnh Diễm.

Cậu mới tắm xong nên đã thay thành một chiếc áo phông rộng rãi, những vết hôn đỏ nhàn nhạt trên cổ Thịnh Diễm trông cực kỳ bắt mắt.

Ánh mắt Tiết Dịch tối sầm lại, rồi thản nhiên nói: "Không có gì, chỉ là tôi mới từ nhà đến, nghe họ nói cậu quay về huấn luyện nên mới đến gặp."

"Ừ, vậy bây giờ cậu gặp rồi thì có thể đi rồi đây."

Thịnh Diễm không chút che giấu sự xa lánh và không thích Tiết Dịch.

Tiết Dịch không nóng nảy, chỉ gật đầu: "Vậy được, cậu nghỉ ngơi sớm nhé, tôi ở phòng đối diện, nếu cậu thấy có gì không ổn hoặc cần đồ gì thì cứ sang gặp tôi lúc nào cũng được, cái gì cần tôi cũng đều có."

"Không cần, tôi có mọi thứ ở đây rồi. Tần Tử Quy đã chuẩn bị sẵn cho tôi."

Thịnh Diễn vẫn nhớ lần trước cậu tình cờ nghe được Tiết Dịch chế nhạo Tần Tử Quy, cho nên như muốn cố ý bảo vệ Tần Tử Quy, lời nói của cậu rất chân thành.

Vừa nói xong, cậu rút chân về, lấy hoàng tử bé và cáo con ra định hoàn thành những bước cuối cùng.

Nhưng Tiết Dịch nghe thế thì nghĩ đến nguồn gốc của những dấu hôn trên cổ Thịnh Diễn, các đốt ngón tay đang nắm quai balo siết đến trắng bệch.

Sau một hồi im lặng, như thể muốn chắc chắn điều gì đó, hắn thản nhiên đáp: "Tần Tử Quy chuẩn bị sẵn cho cậu là tốt rồi, tôi còn tưởng bố cậu ấy ở đây nên cậu ấy không có thời gian chăm sóc cậu."

Cái quỷ gì cơ?

Thịnh Diễn nhú mày, quay đầu nhìn Tiết Dịch.

Tiết Dịch nhìn ánh mắt cậu, ngón tay cầm cặp cuộn lại: "Hôm nay lúc tôi đi ra ngoài thì thấy cậu ta đi theo một người đàn ông lên chiếc Mercedes-Benz màu đen, người đàn ông đó khá giống Tần Tử Quy mà cũng đối xử tốt với cậu ta, tôi nghĩ đó là bố Tần Tử Quy, đúng không?"

Mercedes-Benz màu đen, một người đàn ông rất giống Tần Tử Quy.

Thịnh Diễn đột nhiên nhớ đến chiếc Mercedes-Benz đi ngang qua lúc cậu rời đi vào buổi trưa hôm nay, và người đàn ông mà cậu cảm thấy có phần quen thuộc.

Đêch!

Hôm nay, những sự khác thường của Tần Tử Quy và sự hoảng loạn không giải thích được của cậu đột nhiên xâu chuỗi lại với nhau.

Bố của Tần Tử Quy thật sự đến tìm hắn.

Thịnh Điển nhất thời không muốn quan tâm đến gì khác, cầm điện thoại lên gọi cho Tần Tử Quy, nhưng chỉ có một giọng nữ lạnh lùng lặp đi lặp lại: "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Cậu gọi cho ông ngoại, cũng không ai trả lời.

Cậu gọi cho điện thoại bàn ở nhà bà, cũng không ai trả lời.

Cuối cùng, cậu gọi điện cho Tần Như và Giang Bình, nhưng cũng không ai phản hồi như cũ.

Tại sao đột nhiên không một người nào nghe máy của cậu?

Trừ khi tất cả mọi người đã thoả thuận với nhau, cố tình muốn giấu cậu.

Vì sợ ảnh hưởng đến việc huấn luyện của cậu, sợ ảnh hưởng đến cuộc thi của cậu, sợ ảnh hưởng đến việc nhập học vào một trường đại học tốt của cậu, nên mới che giấu tất cả những chuyện không vui, rồi đợi đến khi mọi thứ đều ổn thoả.

Thịnh Điển đã được bảo vệ và nuôi dưỡng như thế từ khi còn nhỏ, cậu đã từng nghĩ chẳng sao cả, dù sao hầu hết mọi thứ đều không quá quan trọng với cậu, nhưng lần này thì khác. Đó là Tần Tử Quy, là Tần Tử Quy mà cậu luôn nghĩ rằng sẽ không bao giờ bỏ cậu mà đi.

Thịnh Điển chưa bao giờ hoảng sợ như thế, cậu nhét mọi thứ vào balo, xỏ giày vào rồi bước ra khỏi cửa.

Ngô Sơn đang chơi game trên giường tự nhiên thấy có tiếng động, ngẩng đầu lên rồi hỏi: "Tôi hoắc rồi, Điển, mày định đi đâu đấy?"

Thịnh Điển hoàn toàn không có sức lực trả lời hắn, vừa gọi điện cho thầy Lý vừa đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Tiết Dịch, Tiết Dịch cố gắng nắm lấy cổ tay cậu nhưng bị cậu trực tiếp hất ra: "Đừng chạm vào tôi, bây giờ tôi không có thời gian nói

chuyện vợ vẫn với anh!"

Nói xong thì cậu nhanh chóng đi vào màn đêm bên ngoài, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại.

Ngô Sơn bối rối hỏi: "Diễn bị sao thế, tự nhiên lại tức giận như vậy?"

Tiết Dịch rút lại bàn tay phải trống rỗng của mình, nhẹ giọng nói: "Không có gì, chỉ là một người quan trọng với cậu ấy có lẽ sẽ rời đi."

"...?"

Ai rất quan trọng cơ?

Ngay lúc đó, Ngô Sơn đột nhiên có linh cảm xấu, chẳng lẽ miệng quạ của hắn đã trở thành sự thật ư?

Mà Thịnh Diễn cũng chỉ sợ miệng quạ của Ngô Sơn thành sự thật.

Không ai trả lời điện thoại bàn ở nhà bà, vậy nên cậu chỉ có thể bắt taxi về nhà Tần Tử Quy.

Cậu gọi điện thoại đến tuyệt vọng, rồi thúc giục tài xế đi càng nhanh hơn, đến khi xe dừng lại trước cổng chung cư, cậu gần như chạy vào nhà nhanh nhất có thể, thậm chí còn ấn mật khẩu nhanh hơn nhiều bình thường.

Cậu tự nhủ, Tần Tử Quy đã nói sẽ không rời đi rồi, nhưng cậu chỉ sợ một giây sau Tần Tử Quy sẽ đi mất.

Nhưng lúc cậu mở cửa, phòng khách tối đen như mực, cậu thậm chí không cả thay giày đã đi thẳng vào phòng ngủ Tần Tử Quy.

Khoảnh khắc cậu đẩy cửa ra, tim cậu gần như ngừng đập.

Phòng ngủ sạch sẽ đến mức khủng khiếp.

Sách vở và tài liệu học tập Tần Tử Quy thường đọc đã biến mất, những chiếc gối cậu hay dùng để tản Tần Tử Quy cũng không còn, quần áo Tần Tử Quy thường mặc trên giá áo cũng không thấy, ngay cả đồ dùng vệ sinh cá nhân của Tần Tử Quy cũng không còn.

Vậy Tần Tử Quy đã đi rồi ư?

Thịnh Diễn nghĩ đến chuyện này, còn chưa kịp nghĩ đến ý nghĩa sâu xa của nó đã cảm thấy như mình bị hụt hơi, trái tim đau đến mức không thể đứng nổi.

Tần Tử Quy mới đây còn cười nói với cậu nói muốn có một danh phận lúc sáng, sao lại rời đi vào ban đêm rồi?

Trước khi cậu kịp đồng ý với Tần Tử Quy, trước khi cậu kịp đưa cho Tần Tử Quy hoàng tử bé độc nhất vô nhị mà cậu làm cho Tần Tử Quy, trước khi cậu kịp nói với Tần Tử Quy cậu cũng thích hẳn, tại sao hẳn lại rời đi mà không nói một lời?

Không phải đã nói chỉ cần cậu không buông tay thì hẳn sẽ không bao giờ rời đi ư?

Thịnh Diễn ôm chặt hoàng tử bé và cáo nhỏ cậu làm cho Tần Tử Quy trong tay, đứng trong phòng ngủ trống không, đột nhiên không biết từ nay về sau cậu sẽ làm gì nếu Tần Tử Quy thật sự rời đi.

Cậu chưa bao giờ thật sự rời khỏi Tần Tử Quy, cậu chưa bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó Tần Tử Quy sẽ thật sự rời bỏ cậu.

Khi ngày này đến, cậu phát hiện hơn mười năm thời gian đã biến Tần Tử Quy thành máu thịt cậu.

Đừng nói đến chia ly, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy đau đớn lắm rồi.

Thịnh Diễn cúi đầu, sao khoé mắt cậu lại chua xót đến thế?

*

Hết chương 58.

Chương 59

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy thật sự bất lực.

Trước giờ cậu vẫn sống một cuộc đời rất suôn sẻ, hiếm khi gặp phải những vấn đề không thể giải quyết, nếu có thì cậu vẫn luôn có Tần Tử Quy bên cạnh.

Tần Tử Quy rất thông minh, thông minh hơn tất cả những người cậu từng gặp, như thể hắn biết hết tất cả mọi thứ, có thể giúp cậu giải quyết bất cứ chuyện gì.

Cho nên từ khi cậu còn bé tí hìn, cậu đã dựa dẫm vào Tần Tử Quy rất nhiều, Tần Tử Quy cũng đã chăm sóc cậu mọi bề.

Nhưng nếu Tần Tử Quy rời đi thì sao?

Nhưng sao Tần Tử Quy có thể rời đi được.

Rõ ràng đã hứa với cậu là sẽ không đi đâu cả, cũng nói rằng sẽ chờ cậu.

Thịnh Điển cúi đầu dụi mắt, không muốn loại chất lỏng nào đó rơi ra ngoài.

Dù sao cậu cũng sẽ không buông tay Tần Tử Quy ra đâu.

Từ nhỏ cậu đã là một người vô lý như thế, từ khi Tần Tử Quy nói hắn là của cậu, người khác sẽ không thể nào cướp được.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễm hít sâu một hơi rồi lấy điện thoại ra, định gọi điện lại cho dì Tần.

Nhưng ngay lúc lấy điện thoại ra thì có động tĩnh ở cửa.

Thịnh Diễm vội vã chạy ra, thấy một thanh niên mặc áo thun màu đen hình đầu lâu và quần jeans đang thay giày ở cửa, người nọ có vẻ khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu: "Thịnh Diễm, sao cậu lại ở đây? Không phải nó đến bệnh viện rồi à?"

"Bệnh viện nào?" Thịnh Diễm nghĩ hẳn Giang Phi biết chuyện gì đó.

Giang Phi từ tốn thay giày: "Còn là bệnh viện nào được, bệnh viện nhân dân thành phố đấy thôi. Mấy ngày nay dì không khoẻ, tối đến tự nhiên ngất xỉu nôn nghén dữ lắm, cho nên được đưa đến bệnh viện nhân dân thành phố, bảo là thai phụ lớn tuổi nên khá nguy hiểm, tôi cũng không biết nhiều lắm, cả ngày mọi người bận bịu chuyện bên đó, giờ mới coi như ổn định được một chút. Ông bà bên kia và chú tôi vội vã chạy đến canh chừng, ngay cả bà nội tôi cũng đến. Cậu không biết à?"

Thịnh Diễm không biết.

Trong nhà không ai nói với cậu chuyện này cả vì sợ cậu lo lắng, sợ khiến cậu mất tập trung, sợ ảnh hưởng đến trạng thái huấn luyện của cậu.

Có phải vì chuyện này nên mọi người mới không có thời gian trả lời điện thoại của cậu?

"Tần Tử Quy thì sao?" Thịnh Diễm hỏi xong, ngón tay khấn trương đến mức xoắn chặt lại.

Giang Phi lại không để ý mấy, chỉ nói: "Tôi cũng chả rõ, bà nội tôi nói là sẽ đến chăm sóc dì, ở nhà không có chỗ ở. Lại thêm chuyện bố cậu ta đến tìm, bà nội mới bảo cậu ta rời khỏi chỗ này. Nhưng hình như cậu ta bị say nắng hơi nghiêm trọng, cả ngày nay đều truyền nước trong bệnh viện, bố cậu ta

cũng đang ở cạnh."

Vừa nói dứt lời, Thịnh Diễn đã trực tiếp bỏ qua hần rồi chạy vào thang máy, điên cuồng ấn nút.

Trên đường đến bệnh viện, cậu vừa cầu nguyện, vừa hy vọng, vừa mừng thầm cũng vừa tự trách.

Thịnh Diễn không biết phải diễn tả tâm trạng mình thế nào, cậu chỉ biết mình muốn gặp Tần Tử Quy càng nhanh càng tốt, chỉ cần nhìn được Tần Tử Quy, gặp được Tần Tử Quy rồi thì cậu sẽ không để Tần Tử Quy đi.

Khoảng cách giữa bệnh viện và nhà họ chính xác là 2km, nhưng với địa hình như ở Nam Vụ, đi taxi vẫn hơi mất thời gian nên Thịnh Diễn chạy đến đó với tốc độ nhanh nhất.

Đêm hè nặng nề đến nội thậm chí chẳng có chút gió, không khí nóng đến mức bết hết vào da, cậu gằn như hụt hơi.

Lúc Thịnh Diễn đến bệnh viện, toàn bộ lưng áo thun phía sau đã ướt đẫm mồ hôi, đột ngột bước vào nơi có điều hoà khiến cậu hơi rùng mình, nhưng ngay sau đó Thịnh Diễn đã chạy thẳng đến phòng truyền dịch mà không nghỉ một giây nào.

Đêm khuya, trong phòng truyền nước có rất ít người, cũng rất yên tĩnh. Khoảnh khắc cậu đẩy cửa ra, cậu nhìn thấy Tần Tử Quy đang lặng lẽ ngồi dựa trên góc hàng ghế đầu tiên.

Đáng lẽ ra sau khi truyền nước hần phải được nằm ngủ, nhưng một người thiếu niên cao lớn như thế lại dựa vào một chiếc ghế hẹp, giữa hàng lông mày hiện rõ sự mệt mỏi, làn da vốn hơi trắng lạnh khiến mọi người cảm thấy không chân thật của hần lại có một màu đỏ ửng không đều bất thường, phân bố trên cả cánh tay lẫn vùng cổ, nhìn là biết hần bị cháy nắng.

Tần Tử Quy không chịu nổi ánh mặt trời, hôm nay lại là ngày nóng nhất của

mùa hè, sao có thể bị cháy nắng cỡ này mà không có lý do gì chứ.

Thịnh Diễn cảm thấy mắt mình lại bắt đầu thấy xót.

Nhưng cậu không thể, nếu không Tần Tử Quy nhất định sẽ cười cậu.

Thịnh Diễn thở hắt ra một hơi, cố gắng che đi tất cả những cảm xúc không tốt của mình để không bị Tần Tử Quy phát hiện, nhưng trước khi cậu định đi vào thì đã thấy một người đàn ông mặc vest đi giày da bước ra khỏi phòng lấy nước bên kia với một cốc nước trong tay.

Người đàn ông ngồi xuống cạnh Tần Tử Quy, hỏi một cách cứng nhắc như là giả vờ thân mật: "Tử Quy, đã đỡ hơn chưa?"

Tần Tử Quy nhắm mắt lại không trả lời, tràn ngập sự thờ ơ.

Người đàn ông đặt cốc nước xuống, đặt tay lên đầu gối thở dài: "Tử Quy, bố biết con trách bố, ghét bố, hận bố, không sao hết, nếu con đi với bố thì bố vẫn có thể bù đắp cho con, nhưng nếu con ở lại đây thì sao? Hôm nay con cũng nhìn thấy thái độ của bà Giang với con rồi, con còn ở lại thì còn gì khác ngoài âm ức chịu đựng đâu?"

"Tôi không hề." Tần Tử Quy nhắm mắt lại, trả lời.

Người đàn ông cho là hắn đang cố tỏ ra mạnh mẽ: "Này không phải là đang chịu âm ức đây ư? Thành nhóc nhà họ Thịnh đó, chỉ một cuộc điện thoại, con đã phải giúp nó tìm thứ gì đó suốt ba tiếng đồng hồ dưới ánh nắng chói chang. Tìm được rồi, con vừa mới gửi đến thì cũng phải vào viện luôn. Vừa đến bệnh viện chưa nói được câu nào đã bị bà lão kia bắt nhường chỗ. Con còn đang bị say nắng đấy, có ai đến hỏi thăm con chưa? Những người này có đáng để con ở lại không?"

"Họ không đáng, ông thì đáng ư?" Tần Tử Quy hỏi lại, thậm chí hắn còn chẳng thèm nhìn lên, giọng điệu nhẹ nhàng như đang giễu cợt.

Người đàn ông khựng lại, sau đó nói tiếp: "Bố biết lúc đó không đưa con đi

cùng quả thực là lỗi của bố, nhưng lúc đó bố cũng có nỗi khổ riêng. Bây giờ bố quay lại là vì muốn bù đắp cho con. Con đi với bố, tất cả tài sản sau này của bố đều là của con. Nếu con muốn du học hay là muốn tự kinh doanh, bố đều có thể hỗ trợ con. Con sẽ không cần phải sống nhờ người khác hay là bị nói ra nói vào nữa. Còn nếu con muốn về đây thì con có thể mua vé bay về thường xuyên, không có gì to tát cả."

Tần Tử Quy vẫn không lên tiếng.

Người đàn ông có vẻ sốt sắng: "Sao con lại cứng đầu thế? Đúng là họ đã nhận và chăm sóc con, nhưng bố cũng có thể trả lại họ tất cả những số tiền họ bỏ ra bao năm qua để nuôi con được. Không nghe bà Giang kia nói gì ư, một đứa mang họ nhà ngoại như con đang là tu hú chiếm tổ chim khách, lại còn thèm muốn tài sản của gia đình họ. Hơn nữa trước đây dì con đối xử tốt với con là vì cô ta không có con, họ vẫn cần con để về già có người phụng dưỡng. Nhưng giờ họ đã có con ruột của riêng mình rồi, trong mắt họ thì con chỉ là một người mang họ ngoại muốn chiếm một phần gia sản thôi. Sao con lại không nghe hiểu thế?"

Rõ ràng đó chẳng qua chỉ là những lời nói vô nghĩa, nhưng rơi vào tai Thịnh Diển, mỗi một từ đều khiến cậu cảm thấy đau lòng không thở nổi.

Thì ra Tần Tử Quy là một kẻ nói dối. Rõ ràng đã đi dọc quanh đoạn đường ở KTV về nhà suốt ba tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời thiêu đốt nhưng lại không nói với cậu.

Đó là lý do vì sao hắn lại chỉ để đồ đạc bên ngoài cửa rồi rời đi chứ không ở lại đợi gặp cậu, vì sợ rằng cậu sẽ phát hiện ra hắn bị cháy nắng.

Rõ ràng đã bị say nắng đến mức phải truyền nước, nhưng lại bị bà Giang kia đuổi đi. Đó là nơi Tần Tử Quy đã sống bao nhiêu năm, cũng là nơi hắn sẽ sống suốt những năm còn lại, sao bà ấy nói muốn đuổi Tần Tử Quy đi là Tần Tử Quy phải đi!

Cái gì mà tu hú chiếm tổ, cái gì mà mang họ nhà ngoại, cái gì mà thèm muốn gia sản, cái gì mà có con ruột rồi thì sẽ không cần hắn, những lời gây

tổn thương này có thể nói ra được ư?

Sao bà lão kia có thể đối xử với Tần Tử Quy như thế?

Sao Tần Tử Quy có thể tốt tính như thế, muốn hấn phải nhường chỗ, bắt hấn phải rời đi. Rõ ràng đó là nhà của hấn cơ mà!

Thịnh Diển nghĩ đến người kiêu ngạo như Tần Tử Quy, khi đối mặt với bà lão không nói lý kia đã thật sự thu dọn đồ đạc rời rời đi mà không nói một lời. Cậu biết, cho dù đã nhiều năm như thế, nhưng Tần Tử Quy vẫn luôn nghĩ hấn là một người dư thừa, cho nên hấn chẳng bao giờ đòi hỏi gì nhiều, cũng không bao giờ dám đòi hỏi gì thêm.

Yêu cầu duy nhất mà hấn chủ động nói ra trong suốt mười năm qua, có lẽ là muốn mình một danh phận, nhưng cậu lại không có can đảm để chủ động nói ra.

Sao cậu có thể xấu tính như thế?

Còn bố Tần Tử Quy hiển nhiên biết những lời này có sức nặng thế nào, ông ta thở dài: "Tử Quy, nếu con đi với bố thì bố sẽ có thể cố gắng hết sức bù đắp cho con, còn nếu còn ở lại, con sẽ là một kẻ vô gia cư."

Lúc đấy, Thịnh Diển cuối cùng cũng không nhịn được, bước lên trước nắm lấy tay Tần Tử Quy, cầm thật chặt rồi nói với người đàn ông: "Ông nói điều! Ai nói Tần Tử Quy không có nhà? Nhà tôi chính là nhà Tần Tử Quy!"

Khi một thiếu niên phải đối mặt với một người đàn ông thật sự, cậu vẫn rất cố gắng để thể hiện sự cứng cỏi của mình, nhưng những nghẹn ngào trong lời nói của cậu đã phản bội những gì cậu thể hiện, những cảm xúc mong manh, nhạy cảm, tinh tế kia đều chẳng che giấu nổi.

Tần Tử Quy nghe được giọng của cậu thì mở mắt ra, dường như kinh ngạc lắm: "A Diển, sao cậu lại ở đây?"

Thịnh Diển quay đầu lại hung hăng trừng hấn: "Trước tiên anh đừng có nói

gì, lúc nào về tôi sẽ giải quyết anh sau."

Rồi cậu quay lại nhìn người đàn ông đứng tuổi, giọng điệu chắc chắn: "Tần Tử Quy sẽ không đi với ông."

Người đàn ông nhìn thấy cậu, mới đầu còn hơi sững sờ nhưng rồi đã nhanh chóng phản ứng lại: "Thằng bé nhà họ Thịnh."

Thịnh Diễn không phủ nhận: "Đúng, tôi là thằng bé nhà họ Thịnh, đứa trẻ khóc lóc đuổi theo chạy ra ngoài mua lại Tần Tử Quy với số tiền ba đồng hai hào. Lúc đó ông đã để lại Tần Tử Quy cho tôi, sao bây giờ lại muốn đòi anh ấy khỏi tôi?"

Đối mặt với lời chất vấn của thiếu niên, người đàn ông có vẻ hơi xấu hổ, nhưng ông ta chỉ có thể cố gắng hết sức để giải thích: "Ta đến đưa Tử Quy đi vì muốn tốt cho thằng bé..."

"Anh ấy không cần ông muốn tốt." Không đợi ông ta nói xong, Thịnh Diễn đã trực tiếp ngắt lời, "Ông vừa nói nếu anh ấy không đi với ông thì sẽ bị mọi người nói bóng nói gió, nhưng khi anh ấy bị như thế, bị người khác chỉ trích rồi nói là đồ con hoang thì ông đang ở đâu?"

"Ông không có ở đó. Anh ấy cầu xin ông hãy dẫn anh ấy đi cùng hết lần này đến lần khác, ông đều không có mặt." Thịnh Diễn nghĩ đến những chuyện hồi bé của Tần Tử Quy thì cảm thấy đau lòng khôn xiết, "Khi anh ấy bị bắt nạt, chính tôi là người đã đi đánh nhau giúp anh ấy. Khi anh ấy bị chế giễu vì không có bố mẹ ở bên, chính ông ngoại tôi đã đích thân đến cửa lớp nói mình là phụ huynh của anh ấy. Khi anh ấy bị thuỷ đạ, là dì tôi đã ngày đêm chăm sóc anh ấy. Anh ấy lớn đến chừng này, vẫn luôn là nhà chúng tôi cùng ở bên nhau, những người kia chẳng hề có quan hệ gì! Chúng tôi mới là gia đình thật sự, không liên quan gì đến ông hay những người đó hết, ông không hiểu!"

Thịnh Diễn nói xong thì kéo cổ tay Tần Tử Quy đi ra ngoài, càng đi càng đi, cậu càng không dám dừng bước. Cậu không dám quay đầu, vì sợ nếu cậu đi chậm lại sẽ bị người đuổi theo, cậu sợ nếu mình quay đầu thì Tần Tử Quy

sẽ phát hiện mắt cậu đã đỏ hoe.

Còn Tần Tử Quy cứ để mặc cậu dẫn đi, trong đêm hè cực kỳ buồn tẻ này, ngay cả ve sầu cũng chỉ kêu yếu ớt.

Hai người họ đi như thế rất lâu, rất lâu, cho đến khi đến nơi không còn ai nữa, Tần Tử Quy mới khẽ gọi: "A Diễn."

Thịnh Diễn cuối cùng cũng dừng lại, nhưng không quay đầu.

Tần Tử Quy lại gọi: "A Diễn."

Thịnh Diễn duỗi tay lau mắt, trước khi quay đầu lại vẫn cố để không bị nghẹn ngào, cố bình tĩnh nói: "Tần Tử Quy."

Tần Tử Quy vươn tay lau đi chút ẩm ướt còn sót lại nơi khoé mắt cậu, khẽ nói: "Sao thế này?"

"Không sao hết." Cổ họng Thịnh Diễn nghẹn lại, rồi thản nhiên nói, "Tôi chỉ muốn nói, từ nhỏ tôi đã không được lý trí cho lắm."

"Ừm, cho nên?"

"Cho nên tôi đã mang hoàng tử bé và cáo nhỏ về nhà rồi, anh có thể đừng rời đi được không?"

Thịnh Diễn đưa tay lấy hoàng tử bé và cáo nhỏ độc nhất vô nhị do chính mình làm ra tặng cho Tần Tử Quy, hai mắt đỏ hoe giống như một đứa trẻ yếu ớt đang cố giữ lấy thứ quan trọng nhất của mình.

*

Hết chương 59.

Chương 60

Editor: Jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

Hoàng tử bé và cáo con trong bàn tay Thịnh Diễn không tinh tế cũng chẳng hoàn hảo, để lộ sự vụng về khắp chỗ.

Nhưng lại dễ thương nhất trên đời.

Ngay lúc này, cậu trai đáng yêu này đã vội vã chạy đến trong đêm hè, khi hắn đang mệt mỏi và cô đơn nhất, đã che chở hắn sau lưng mình, rồi tuyên bố với người đàn ông đã bỏ rơi hắn rằng, hắn cũng là thành viên của một gia đình, không ai có thể đưa hắn rời đi.

Rồi cũng chính cậu trai ấy đã tặng hắn thứ quý giá nhất, rồi hỏi hắn liệu rằng hắn có muốn lấy chúng không.

Thịnh Diễn của hắn vẫn luôn là Thịnh Diễn thích hắn nhất, quan tâm hắn nhất, và cần hắn nhất.

Bất kể là phải đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của bố ruột hay là yêu cầu phải lập tức thu dọn đồ đạc để nhường chỗ cho bà lão kia, Tần Tử Quy đều có thể bình tĩnh xử lý, nhưng ngay lúc này hắn lại đột nhiên không nói nên lời.

Thậm chí có khoảnh khắc hắn còn nghĩ, liệu mình có xứng đáng với Thịnh Diễn hay không.

Sự im lặng ngắn ngủi ấy rơi vào mắt Thịnh Diễn lại trở thành sự do dự.

Thịnh Diễn nghĩ người kia chắc là đang chê hoàng tử bé cậu làm xấu quá, vội vã nói: "Mặc dù hoàng tử bé này trông hơi xấu, nhưng là do tôi tự tay làm ra, anh xem, tay tôi còn bị chọc cho nhiều nhát nữa. Tôi muốn tặng anh vào ngày sinh nhật anh nên vẫn luôn cố sửa lại, nhưng tôi sợ anh đi mất rồi nên chỉ có thể tặng anh trước, nếu anh thực sự không thích thì tôi sẽ tặng anh thẻ ngân hàng của tôi nhé, trong đó có nhiều tiền lắm, chúng ta tự đi ra ngoài thuê nhà, chỉ có 2 chúng ta thôi, không ai có thể bắt nạt anh nữa. Chúng ta cũng có thể mang theo Cuckoo đi cùng."

Thịnh Diễn càng nói càng lo lắng, càng nói mắt càng đỏ lên.

Rõ ràng là một đứa nhỏ kiêu ngạo được mọi người yêu thích, nhưng lại vụng về háo hức muốn bày tỏ tình yêu của mình, như thể coi hắn là báu vật lớn nhất trên đời, điều này khiến trái tim Tần Tử Quy âm ỉ.

Cuối cùng cũng không nhịn được, Tần Tử Quy vươn tay ra ôm cậu vào lòng, giọng nói cũng lạc đi: "Thịnh Diễn, có phải em là đồ ngốc không vậy."

"Tôi không ngốc." Trán Thịnh Diễn đặt trên vai Tần Tử Quy, giọng nói cũng nghẹn lại, "Tôi chỉ sợ anh sẽ rời đi."

"Nếu em không ngốc thì sao em lại nghĩ là anh sẽ đi." Tần Tử Quy bắt lặc nói.

Thịnh Diễn cũng bực bội: "Vì anh không nghe điện thoại của tôi."

Tần Tử Quy nhẹ nhàng giải thích: "Đó là do điện thoại hết pin, anh lại ngủ thiếp đi mất."

"Ông ngoại cũng không nghe điện thoại của tôi."

"Vì tình hình của dì quá nguy hiểm, mọi người đều bận bịu chăm sóc dì."

"Anh thậm chí còn không nói với tôi là bố anh đến tìm anh."

"Ông ấy đến đây chẳng có ý gì tốt cả, anh sợ em sẽ tức giận rồi ảnh hưởng đến việc huấn luyện của em, hơn nữa anh cũng sẽ không đi với ông ấy."

"Nếu anh ở lại thì sẽ phải chịu ảm ức, nếu anh đi với bố anh thì có thể ra nước ngoài làm đại thiếu gia."

"Ai nói anh ở lại thì sẽ chịu ảm ức?"

"Họ cướp phòng của anh, lúc anh bị bệnh cũng không có ai chăm sóc, dì Tần cũng có con rồi."

"Nhưng vẫn còn em mà."

Lúc Tần Tử Quy nói câu này, ánh mắt Thịnh Diển nhói lên, mũi cũng nghèn nghẹn: "Nhưng tôi sẽ làm này làm kia khiến anh phải lo lắng, tôi lúc nào cũng khiến anh tức giận, rồi cáu kỉnh với anh, mất bình tĩnh với anh, lúc nào cũng ngang ngược vô lý, ý vào việc anh thích tôi nên không thêm lo được lo mất, làm ra đủ loại chuyện. Lỡ như anh cho rằng tôi không thích anh, hoặc là tôi không xứng với tình cảm của anh rồi anh rời đi thì sao."

Giọng mũi Thịnh Diển càng lúc càng nặng, nặng đến mức không thể giấu nổi cảm xúc của mình, cậu áp trán lên vai Tần Tử Quy như là oan ức lắm: "Nhưng mà Tần Tử Quy, tôi thích anh lắm, tôi không muốn anh đi đâu."

Khoảnh khắc lời nói ấy vang lên, Tần Tử Quy đang ôm lấy Thịnh Diển như quên mất cách hít thở.

Thịnh Diển giống như một đứa trẻ sợ mất đi thứ mình yêu thích nhất, cậu sẽ theo bản năng sử dụng những từ trực tiếp nhất để thể hiện cảm xúc mạnh mẽ của mình, cậu không biết cách che giấu, cậu cũng không cần học cách che giấu.

"Tôi không biết tôi thích anh có phải hoàn toàn là kiểu tình yêu hay không, nên tôi mới nghĩ hay là chúng ta cứ từ từ chút nữa, dù sao bây giờ chúng ta như thế này cũng rất tốt, việc xác nhận yêu đương hình như cũng không quá quan trọng, tôi chỉ sợ mình hàm hồ đưa ra quyết định, mộ ngày nào đó

anh sẽ hối hận."

"Nhưng có người nói với tôi, tôi làm thế là không đúng. Cậu ấy nói dù tôi có thích ai đó đến mấy mà không nói ra thì sẽ có lúc người đó rời đi. Lúc đầu tôi không tin, nhưng khi nhìn thấy phòng anh trống rỗng, tôi mới cảm thấy tim mình đau thất lại, rất đau, chưa bao giờ tôi thấy đau đớn như thế, cảm giác như mình sắp chết đi."

"Lúc tìm được anh, tôi mới cảm thấy như mình vẫn còn đang sống. Nhưng khi nghe bố anh nói những lời đó, tôi chỉ cảm thấy buồn. Sao ông ấy có thể nói anh không có nhà? Nhà của anh chẳng phải chính là nhà của tôi sao? Lúc đó tôi chợt hiểu ra tại sao chúng ta nên là người yêu, vì chỉ có những người yêu nhau mới có mối quan hệ độc nhất vô nhị dành cho nhau, và tôi sẽ có thể đường hoàng nói với những người đó rằng anh là của tôi, không phải là không ai cần anh, và anh cũng không hề là dư thừa."

"Cho nên Tần Tử Quy, tôi chỉ thích anh thôi. Dù cho là tình yêu, tình bạn hay là tình thân, tôi cũng chỉ thích mình anh thôi. Tôi muốn hôn anh, ôm anh, muốn ngày nào cũng được gặp anh, muốn được ngủ cùng anh, muốn phần đầu học tập giống như anh, tôi chỉ muốn đối xử tốt với anh, cũng muốn anh chỉ đối tốt với tôi, tôi muốn ở bên anh mãi mãi, không ai có thể chia tách chúng ta được."

"Trước đây tôi không biết tình cảm này là gì, nhưng ngày đó anh đã nói với tôi rằng mối quan hệ của chúng ta là thuần hoá lẫn nhau. Vì chúng ta đã giành hơn mười năm để thuần hoá nhau, nên chúng ta đã trở thành tồn tại độc nhất vô nhị trong cuộc đời đối phương, khác với mọi người. Cho nên Tần Tử Quy, tôi đã đưa hoàng tử bé về nhà cho anh rồi, xin anh đừng rời đi, được không?"

Thịnh Diễn nắm chặt vạt áo Tần Tử Quy, cố gắng để khiến vẻ mặt mình bình tĩnh hơn, kiềm chế hơn, trưởng thành hơn, lý trí hơn để có thể khiến Tần Tử Quy thoải mái.

Nhưng Tần Tử Quy cảm nhận được, vai áo sơ mi của mình đã bị thấm ướt.

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt bất an và bất lực của Thịnh Diễm khi không tìm thấy mình, trong lòng hắn cảm thấy đau đớn khôn tả.

Ban đầu hắn đã nghĩ mình sẽ phải đợi rất lâu.

Vì Thịnh Diễm khác hắn, Thịnh Diễm có quá nhiều tình cảm, cũng có quá nhiều người đặt cậu lên hàng đầu trong cuộc sống, cho nên cậu không cần lo lắng, không cần một mối quan hệ ổn định để tìm cảm giác an toàn. Cậu vẫn luôn là một bé khờ, da thì mỏng, gặp chuyện khó chỉ muốn lảng tránh.

Nhưng Tần Tử Quy không ngờ, dù có nhiều người yêu thích như thế nhưng Thịnh Diễm vẫn coi trọng hắn đến vậy.

Người hắn yêu, hoá ra cũng yêu hắn nhiều như thế.

Trên đời này chắc chẳng còn điều gì may mắn hơn.

Tần Tử Quy ôm lấy Thịnh Diễm, giọng nói khàn đi gần như nghẹn ngào, hắn hỏi lại như không dám tin vào tai mình, "Hoàng tử bé mà em nói, có phải là hoàng tử bé do chính tay em làm ra không?"

"Không," Thịnh Diễm siết chặt hoàng tử bé và cáo nhỏ trong tay.

Giọng Tần Tử Quy càng lạc đi: "Vậy là hoàng tử bé nào?"

Thịnh Diễm ngẩng đầu nhìn hắn.

Đôi mắt thiếu niên hơi đỏ, không giấu được chút cảm xúc nóng bỏng, ngây ngô kèm theo chút ngượng ngùng của tuổi trẻ, rồi cậu hơi rướn người, áp môi lên một cách vụng về mà táo bạo.

"Là hoàng tử bé này. Cậu ấy nói từ nay cậu ấy ở đâu thì nơi đó sẽ là nhà của anh, vậy anh có bằng lòng ở lại vì cậu ấy không?"

*

Hết chương 60.

Chương 61

Editor: Jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

Tần Tử Quy không trả lời Thịnh Diễn, vì hắn cảm thấy lúc này không một ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Dưới tán cây phía sau bệnh viện, đêm hè buồn tẻ được bao bọc trong tiếng ve sầu líu ríu chùng như vô tận, hai chàng thiếu niên trốn dưới bóng tối sau đèn đường, nói với nhau về tình yêu thầm lặng. Chỉ thỉnh thoảng có tiếng lá rơi hay thoáng chút lay động chút cảm xúc ngấm không thể che giấu.

Mãi cho đến khi không biết đã bao lâu trôi qua, Thịnh Diễn huých Tần Tử Quy ra, tìm lại chút hơi thở cho riêng mình.

"Đã hôn hai lần rồi, sao vẫn chưa học được cách hít thở vậy chứ?" Đầu ngón tay Tần Tử Quy xoa nhẹ lên môi Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn lúng túng quay đi: "Lần nào anh cũng chỉ biết hôn cho đã, anh có dạy em đâu."

À lỗi hắn.

Tần Tử Quy bị Thịnh Diễn đáng yêu đến mức không chịu được: "Vậy chúng ta hôn lại nhé, để anh dạy em."

"Thôi dẹp đi, anh đừng có mà lưu manh."

Sau khi thả lỏng, tâm tình xấu hổ của Thịnh Diễn cuối cùng cũng xuất hiện,

cậu vốn dĩ còn đang lo lắng buồn bã cả đêm nên mới bất chấp tất cả nói nhiều như thế, nhưng kết quả là Tần Tử Quy chỉ biết giở trò lưu manh, Thịnh Diễn rất bực mình.

Nhưng cậu lại không nỡ buông Tần Tử Quy ra, nên dù miệng nói "Thôi đi" nhưng vẫn để Tần Tử Quy ôm mình, rồi lại hờn dỗi nói: "Anh còn chưa trả lời em nữa."

Mắt Thịnh Diễn vẫn còn hơi đỏ, giọng mũi nặng nề.

Tần Tử Quy cảm thấy bé cưng đáng yêu chết mắt, ngay cả lời nói vô nghĩa của người không quan trọng cũng khiến cậu suy nghĩ nhiều, nên chỉ có thể ôm cậu chặt hơn, nhẹ giọng nói: "A Diễn, lúc trước anh đã nói rồi, nếu em không muốn anh đi thì anh sẽ không bao giờ rời đi, vì em chính là ý nghĩa tồn tại của anh, nhưng bây giờ khác rồi."

Trái tim Thịnh Diễn lập tức đập nhanh, nhưng cậu vẫn siết chặt nắm đấm, cố gắng giả vờ bình tĩnh: "Khác thế nào?"

"Vì bây giờ nếu em buông tay anh, anh cũng sẽ không rời đi. Vì em là bạn trai của anh rồi, em đã hứa với anh, từ giờ nhà của em sẽ là nhà của anh, và em sẽ phải chịu trách nhiệm với anh." Giọng điệu hần trịnh trọng, dịu dàng và đầy nghiêm túc, như thể có tác dụng trấn an cực kỳ lớn.

Thịnh Diễn nhận ra Tần Tử Quy cố ý thở gấp bên tai mình, trực tiếp đá vào chân hắn một cái.

Tần Tử Quy không những không né mà còn ôm lấy cậu, thì thầm: "Sao bạn trai anh lại hung dữ thế?"

Nghe thấy hai chữ "bạn trai", Thịnh Diễn chột khựng lại, sau đó cúi đầu xoa xoa tai.

Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra với cậu vậy? Chỉ là bạn trai thôi mà!

Nhưng với một giọng nói siêu trầm siêu nhẹ của Tần Tử Quy, hai chữ này lại

như mang theo tội ác nào đó.

Tần Tử Quy vẫn chưa làm gì nhiều mà Thịnh Diễm đã không chịu nổi rồi.

Tần Tử Quy nhìn cậu trai bé nhỏ ngây thơ vừa nãy vẫn đang điên cuồng bày tỏ tình cảm, giờ thì hai vành tai đỏ bừng vì chữ "bạn trai", trái tim hắn rung động không thôi.

Hắn quá thích cử chỉ vụng về nhưng trực tiếp của Thịnh Diễm khi biểu đạt tình yêu, không có bất cứ che giấu hay lấp lửng gì, chỉ có tình yêu chân thực và sống động không thể che giấu.

Một tình yêu trong sáng và vô tư như thế là vô cùng quý giá.

Môi hắn chạm nhẹ vào trán Thịnh Diễm: "A Diễm, anh thấy may mắn lắm."

"Hả?" Thịnh Diễm ngẩng đầu lên, hơi bối rối nhìn Tần Tử Quy. Rõ ràng người này khổ sở như thế, sao lại nghĩ rằng hắn vẫn may mắn, hay là nào có vấn đề rồi?

Tần Tử Quy thấy vẻ mặt đầy của cậu thì không khỏi muốn bắt nạt, cho nên hắn cúi người rồi nói: "Vậy nếu như em muốn anh ở lại vì em, có phải bạn trai anh cũng nên ở lại đây tối nay với anh không?"

Ở lại làm gì?

Cậu cũng không định làm gì!

Thịnh Diễm sững sờ một lát mới phản ứng lại, mặt đỏ bừng lên đẩy Tần Tử Quy ra: "Anh tỉnh táo lại đi! Đừng có nghĩ đến mấy chuyện lưu manh đấy nữa! Sáng mai em phải dậy sớm để huấn luyện!"

Tần Tử Quy nhìn thế thì cười: "Anh chỉ thấy hôm nay mệt quá nên mới muốn ngủ với em cả tối thôi, sao lại lưu manh gì, sao lại ảnh hưởng đến việc huấn luyện của em, hay là anh Diễm của chúng ta đang nghĩ đến chuyện không nên nghĩ đến?"

"....."

Mưu mô!

Sao cậu lại có thể lo lắng cho con chim xấu tính Tần Tử Quy này chứ! Cho dù tất cả mọi người trên đời đều bị bắt nạt thì Tần Tử Quy đầy bụng mưu mô xảo quyệt cũng sẽ không thể bị bắt nạt!

Thịnh Diễn vừa bực mình vừa xấu hổ, xoay người rời đi.

Kết quả mới đi được một bước, điện thoại của cậu đã reo lên.

Là Giang Bình gọi đến.

Nhìn tên người gọi đến, Thịnh Diễn dường như ngay lập tức được kéo về thực tại từ thế giới hai người họ, cậu mím môi nắm lấy tay tq, sau đó ấn nghe: "Alo, chú Giang ạ."

"Alo, tiểu Diễn à, Tử Quy ở cùng cháu đúng không?" Giọng nam ở đầu kia điện thoại vẫn bình tĩnh như mọi khi.

Thịnh Diễn nắm chặt tay Tần Tử Quy: "Ở đây ạ."

"Vậy hai đứa đến phòng bệnh đi, dì cháu có chuyện muốn nói."

Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy gật đầu.

Cho nên Thịnh Diễn trả lời: "Vâng ạ."

Dù sao bây giờ Tần Tử Quy đã có cậu rồi, không cần phải sợ gì cả.

Thịnh Diễn nắm tay Tần Tử Quy, mãi đến khi đứng trước cửa phòng bệnh cũng chưa buông ra.

Bầu không khí trong phòng bệnh thật sự không tốt, bà Giang và bố Tần Tử Quy ngồi trên ghế sofa trong phòng, sắc mặt có chút khó coi.

Mà Tần Như đang nằm trên giường bệnh cũng mím môi, vẻ mặt không khoan nhượng.

Giang Bình và ông bà ngoại Thịnh Diển đang ở bên cạnh chăm sóc cô, lúc nhìn thấy Thịnh Diển và Tần Tử Quy đến, hai mắt Tần Như lập tức đỏ lên.

"Tử Quy, đến chỗ dì đi." Giọng nói Tần Như có chút yếu ớt, nhưng vẫn dịu dàng như mọi khi.

Tần Tử Quy đi đến, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường Tần Như.

Thịnh Diển duỗi tay sờ vết cháy nắng trên tay cháu mình, khổ sở nói: "Sao lúc ốm không nói với ông bà, lại phải đi đăng ký khám với người ngoài."

Gương mặt "người ngoài" còn xấu xí hơn.

Tần Tử Quy cúi đầu, nhẹ giọng đáp: "Dì, cháu không sao."

"Con thì có lúc nào có sao đâu!" Lúc Tần Như nói lời này, giọng điệu cũng mang chút tức giận và lo lắng, "Bị bệnh cũng không sao, bị bắt nạt cũng không sao, bị bắt rời khỏi nhà cũng không sao, rốt cuộc con là thiếu niên hay là người lớn chứ hả!"

Tần Như đã hôn mê suốt từ lúc bị ốm nghén ngắt xỉu đến khi thoát khỏi nguy hiểm, lúc tỉnh lại thì nghe được những chuyện tốt đẹp mà bà Giang cùng bố ruột Tần Tử Quy đã làm, cô tức giận đến mức suýt chút nữa lại ảnh hưởng đến thai nhi.

Cô biết từ nhỏ Tần Tử Quy không phải người mềm yếu, vì hấn từ nhỏ đã phải chịu nhiều cảnh uất ức, cũng biết cách bảo vệ bản thân tốt hơn những người khác. Lý do hấn lại thỏa hiệp như thế là vì sợ cô phải chịu lúng túng.

Tần Tử Quy từ nhỏ đã là đứa trẻ thông minh nhất, chưa bao giờ nhõng nhẽo, chưa bao giờ đưa ra yêu cầu gì quá đáng, không khiến người lớn phải lo lắng, đi đâu cũng thấy tự hào về hắn. Nhiều năm vậy rồi, Tần Như nhìn hắn trưởng thành, cô chỉ muốn cho Tần Tử Quy tất cả những gì tốt nhất.

Đứa trẻ ngoan như thế, sao lại phải chịu cảnh bất nạt!

Nghĩ đến đây, giọng điệu vốn luôn dịu dàng của Tần Như cũng trở nên cứng rắn, cô nhìn hai người trên ghế sofa: "Nhân tiện Tử Quy cũng có mặt ở đây, tôi sẽ nói lại lần nữa. Tử Quy đã đến nhà chúng tôi từ khi 4 tuổi, nhiều năm vậy rồi, tôi coi thằng bé là con ruột mình, thằng bé họ Tần, cùng họ với tôi chứ không phải là theo họ của một người sống ở nước ngoài không có liên quan gì đến thằng bé. Thằng bé sẽ không theo người ích kỷ nào đó về nhận tổ tiên gì kia, càng đừng nói đến chuyện đuổi thằng bé ra khỏi nhà, phòng thằng bé sẽ luôn là phòng của thằng bé, cho dù sau này thằng bé kết hôn sinh con thì vẫn sẽ luôn là phòng của thằng bé, mọi người đã hiểu chưa?"

Lời này vừa nói ra, bà Giang bật dậy: "Tần Như, cô nói chuyện với người lớn thế ư? Nhà này là nhà họ Giang, từ khi nào lại đến lượt cô làm chủ!"

Bà vừa nói xong, Giang Bình đã nhíu mày: "Mẹ, mẹ đừng quên là con và Tần Như cùng nhau lập nghiệp. Thành công ngày hôm nay, có ít nhất một nửa công lao là của em ấy, mọi thứ của con là của em ấy, chủ nhân của cái nhà này cũng là em ấy, Tử Quy cũng được con nuôi dưỡng từ nhỏ, thằng bé là con của chúng con, mẹ đừng làm chuyện vô lý nữa."

Giang Bình là một người tử tế, thật sự đến mức khiến chú phải nói ra những lời nặng nề như thế, bà Giang vốn đã quen thói mạnh miệng lại tỏ vẻ tức giận vô cùng: "Đồ vô lương tâm! Không bảo nó chuyển đi thì làm sao mẹ anh đến phục vụ vợ anh được!"

"Không cần lo, Tần Như vẫn còn bên nhà mẹ đây." Bà ngoại Thịnh Diễn cầm bát tổ yến ngồi cạnh Tần Như, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, toả ra khí chất của một trí thức am hiểu, "Chúng ta sẽ chăm sóc cho Tần Như, cũng sẽ chăm lo cho Tử Quy, cho nên bà không cần quá lo lắng."

Về phần những người kia, trước kia họ không quan tâm đến Tử Quy, bây giờ cũng không cần."

Bầu không khí giường cung bật kiểm trong phòng bệnh quá xa lạ với Thịnh Diển.

Môi trường cậu lớn lên đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, kiểu tranh chấp giữa người lớn này không hợp với cậu, cậu cũng có chút bất lực đứng ở cửa.

Tần Tử Quy nhìn thấy cậu đứng chôn chân tại chỗ có chút khó chịu và chật vật, một giây trước khi bà Giang kịp xắn tay áo lên giở trò, hắn đã lên tiếng: "Cháu sẽ không đi, cháu là do dì và bà ngoại nuôi lớn, họ đã cho cháu rất nhiều, cháu cần phải báo đáp. Cho nên cháu sẽ không đi, cháu cũng không muốn đi. Nhưng mà cháu rời khỏi phòng vì dì cần được chăm sóc thật cẩn thận, hơn nữa cháu cũng sắp vào lớp 12 rồi, sống ở ký túc xá trong trường sẽ tiện cho việc học hơn, cũng sẽ tốt hơn cho mọi người."

Nói xong, hắn nhìn Tần Như: "Dì, cháu thật sự không sao, chỉ mong dì sẽ thật khoẻ mạnh."

"Nhất định sẽ khoẻ mạnh, em Tử Tân của con tốt nhất là nên thông minh như con, với lại cũng phải đáng yêu như A Diển." Giang Bình không muốn cãi nhau nữa, sờ sờ bụng Tần Như rồi cười.

Tần Tử Quy nghe được từ quan trọng: "Tử Tân?"

"Ừ, tên là Tử Tân, con là Tử Quy, em trai em gái con không phải nên đặt tên là Tử Tân sao, nghe hay đúng không?" Giang Bình muốn khuấy động không khí.

Tần Như không nhịn được cười, "Vậy thì tốt hơn hết anh nên đối xử tốt hơn với Tử Quy đi, nếu anh có con trai, đến khi thành bé dậy thì anh cũng đã là ông già năm mươi sáu mươi rồi, nhất định không thể đánh lại thành bé. Lúc đó chẳng phải là chỉ có thể nhờ Tử Quy và A Diển dạy dỗ thành bé sao. A Diển, vào đây, để em bé cảm nhận được hai anh đẹp trai, sau này biết đâu

cũng sẽ đẹp trai được xiu."

Bà ngoại Thịnh Diễm cũng cười: "Vậy nếu là con gái thì sao?"

"Con gái càng tốt, con bé sẽ có hai người anh cao lớn đẹp trai như thế, cực kỳ nở mày nở mặt."

Nụ cười và khát khao trên gương mặt họ rất chân thật, họ yêu thương nhau, quan tâm đến nhau và cùng có nhau trong kế hoạch sau này, họ là một gia đình thật sự.

Ngồi cạnh đó, sắc mặt bà Giang tối sầm lại, bố của Tần Tử Quy cũng đứng dậy rời đi với gương mặt bình tĩnh.

Ông biết, không có cách nào có thể khiến Tần Tử Quy ra nước ngoài với mình nếu chỉ dùng con bài tình cảm, ông phải tìm cách khác.

Lúc mọi người đều cười nhìn vào bụng Tần Như, Thịnh Diễm lại chỉ nhìn Tần Tử Quy bên cạnh mình.

Vẫn là vẻ mặt nhẹ tựa lông hồng, chút cảm giác xa cách khi tiếp xúc với người ngoài đều không còn, thay vào đó là nụ cười nhạt, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

Tuyệt thật đấy!

Vẫn còn rất nhiều người yêu mến Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy của cậu đã không còn là đứa trẻ đứng bên ngoài bụi hoa không ai cần nữa rồi.

Đến lúc Tần Tử Quy đưa Thịnh Diễm quay lại trại huấn luyện, hần thấp giọng hỏi Thịnh Diễm: "A Diễm, em có biết vừa rồi anh đã nghĩ gì không?"

"Gì cơ?" Thịnh Diễm còn tưởng Tần Tử Quy định nói điều gì cảm động lắm.

Kết quả, Tần Tử Quy chỉ cười mỉm: "Anh đang tự hỏi tại sao những gì viết trong tiểu thuyết chẳng giống ngoài đời gì cả, nếu không nếu mà anh đánh dấu em, liệu chúng ta có thể có..."

"Tần Tử Quy!" Vừa nghĩ đến tiêu đề cuốn truyện "Tôi mang thai sau khi bị trúc mã lạnh lùng đánh dấu", Thịnh Diễn nổ tung ngay tại chỗ, trực tiếp đến gần lấy tay bịt miệng Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy cũng cảm thấy lời nói của mình hơi nguy hiểm, nhưng lúc còn bé Thịnh Diễn xinh đẹp mềm mại y như bánh bao, lúc hấn xoa xoa mặt cậu thấy thích lắm, hấn có hơi hơi nhớ rồi.

Nhưng bây giờ Thịnh Diễn cũng rất đẹp, vì gầy quá nên không còn mềm mại như trước, nhưng vẫn rất ngon miệng.

Cho nên hấn đứng ở cửa trại huấn luyện, cúi đầu nhìn Thịnh Diễn đang xấu hổ lẫn tức giận, cười xấu xa: "VẬY A DIỄN, HÔM NAY EM XIN NGHỈ, THẾ NGÀY SINH NHẬT EM CÓ PHẢI EM CŨNG ĐƯỢC RA NGOÀI KHÔNG?"

Thịnh Diễn lúng túng duỗi tay ra, gơ hoàng tử bé và cáo con trong tay ra: "Không phải anh đã nói muốn em tặng cái này cho anh sao, em tự làm, anh không được phép không thích."

Tần Tử Quy cầm lấy 2 thứ xiên xẹo kỳ lạ này, khoe môi không kiềm được mà cong lên: "Đặc biệt lắm, thật sự rất độc đáo."

Thịnh Diễn vốn tưởng mình làm khá tốt, nhưng khi hai thứ đó nằm trong lòng bàn tay Tần Tử Quy, đột nhiên lại thấy cứ chấu chí thế nào.

Hấn nghĩ là Tần Tử Quy đang miễn cưỡng, duỗi tay định giật lại.

Nhưng Tần Tử Quy lại né đi: "Đã nói sẽ đưa hoàng tử bé về nhà giúp anh, sao, hối hận à?"

"Cái này xấu quá, để em mua cho anh một cái khác đẹp hơn lúc em về."
Thịnh Diễn nhón chân lên nắm lấy.

Tần Tử Quy cao hơn cậu, cánh tay cũng dài hơn cậu, lúc hấn gơ lên thì Thịnh Diễn không thể với tới: "Ai chê xấu, rõ ràng rất đẹp trai!"

Giọng nói nhẹ nhàng và nghiêm túc đến mức Thịnh Diễn dừng lại tự hỏi một cách không thuyết phục: "Đẹp thật à?"

Tần Tử Quy gật đầu với khí chất nghiêm túc bẩm sinh: "Ừm, đẹp trai lắm."

Đầu óc Thịnh Diễn lập tức thoải mái: "Đúng vậy, em cũng thấy đẹp, là tên trai thẳng đực rựa kia không có mắt thẩm mỹ."

Tần Tử Quy rất đồng ý với ý kiến của Thịnh Diễn, cất hoàng tử bé và cáo nhỏ đi, rồi tiếp tục nhìn Thịnh Diễn: "Vậy sinh nhật anh thì sao?"

Thịnh Diễn tự hỏi có phải đầu óc Tần Tử Quy không tốt rồi không: "Không phải em đã tặng quà sinh nhật rồi à?"

Tần Tử Quy từ tốn nói: "Thứ em mới tặng anh là món quà em đưa anh để giữ anh lại, quà sinh nhật lại là chuyện khác."

Thịnh Diễn: "???"

Cái lý lẽ gì vậy?

Thịnh Diễn vẫn chưa kịp móc thêm cái khác cho hấn, cho nên cậu đưa tay ra định giật lại món kia, nhưng cậu không tóm được Tần Tử Quy, Tần Tử Quy gơ tay lên, cậu cũng rướn người theo.

Lúc nhận ra thì cậu đã chui vào vòng tay Tần Tử Quy tự lúc nào, Thịnh Diễn đỏ mặt định chạy, nhưng bị Tần Tử Quy đè lại.

Thịnh Diễn sợ Tần Tử Quy lại lên cơn khiến đêm nay không thể kết thúc được, cho nên lúng túng: "Tần Tử Quy, anh muốn làm gì!"

Tần Tử Quy cười: "Anh muốn làm gì đâu, anh chỉ muốn bạn trai mình tặng

mình vài món quà sinh nhật thôi mà."

"..."

Đệch!

Tần Tử Quy thật sự càng lúc càng không biết xấu hổ, cậu không nên hứa hẹn với người này.

Thịnh Diễn thật sự là người da mặt mỏng, vừa nghĩ đến kiểu quà mà Tần Tử Quy muốn là mặt cậu đã đỏ đến mức không nói nên lời, chỉ có thể đuổi Tần Tử Quy đi rồi xoay người chạy vào trong trại huấn luyện.

Tần Tử Quy nhìn bóng lưng cậu, nụ cười trên khoé môi càng sâu.

Bé vừa khờ vừa nhát.

Tuy thế, Thịnh Diễn vừa chạy vào thì tự nhiên dừng lại, rồi xoay người chạy lại, nhét thẻ ngân hàng vào tay Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nhíu mày bối rối.

Thịnh Diễn đỏ mặt ném ra vài câu: "Sính lễ, coi như tiền mua nhà sau này."

Nói xong không đợi Tần Tử Quy kịp phản ứng đã bỏ chạy.

Chạy một đoạn lại dừng, rồi lại quay lại nhanh chóng mở một cái vào môi Tần Tử Quy: "Cái này nữa, chúc ngủ ngon bạn trai."

Nói xong thì lại bỏ chạy trước khi Tần Tử Quy kịp phản ứng.

Cứ như là sợ sẽ bị con chim nào đấy quắp lại tha về tổ nếu chạy quá chậm ấy.

Còn Tần Tử Quy hoảng hốt nhìn bóng lưng bạn học nào đấy đang chạy trời chết, rồi nhìn tấm thẻ ngân hàng màu vàng đen trong tay cùng với hoàng tử

bé xấu xinh và cáo nhỏ, nhớ lại nụ hôn chúc ngủ ngon của bạn trai bé nhỏ nhà mình, cúi đầu mỉm cười.

Hoá ra có một bé bạn trai ngây thơ, ưa nhìn, giàu có, ngọt ngào là thế này.

Hắn cúi đầu, ôm chặt hoàng tử bé và cáo nhỏ trong tay, đứng dưới đèn đường chụp một tấm ảnh đối đối ảnh đại diện wechat.

Caption: [Đang yêu.]

*

Hết chương 61.

Chương 62

Editor: Jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

Lúc Thịnh Diễn về đến ký túc xá để sạc điện thoại, cậu phát hiện wechat của mình bùng nổ rồi.

[Cẩu Cẩu có thể có ý đồ xấu gì được]: "Ê ê, anh Diễn, Tần Tử Quy đang yêu kì!!! Bạn gái cậu ta là ai vậy?"

[Thiên Bồng đại Chu Chu]: "Trời đất, anh Diễn, trời sắp sập cmnr!!!"

[Du Bạch không trắng]: "Thịnh Diễn, sao Tần Tử Quy lại chặn tôi?"

[Du Bạch không trắng]: "Mà bạn gái cậu ta là ai?"

[Du Bạch không trắng]: "Có đẹp không? Dễ thương không? Học lớp nào? Tôi có biết không?"

[Thiên Bồng đại Chu Chu]: "Ồ, sao Tần Tử Quy cũng chặn tao rồi?"

.....

"???"

Thịnh Diễn trực tiếp gõ ra ba dấu chấm hỏi, ấn vào ảnh đại diện của Tần Tử Quy, load lại thì thấy nó đã được đổi thành hoàng tử bé và cáo con kỳ cục.

Ấn vào vòng bạn bè lần nữa để xem, Tần Tử Quy, người gần như không bao

giờ đăng gì lên đây, thế mà cập nhật trạng thái [Đang yêu.]

Bình luận bên dưới dày đặc như bị oanh tạc.

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy!!!! Cậu yêu lúc nào? Sao tôi không biết?"

[Du Bạch không trắng]: "Lạy Chúa tôi, cái hình gì xấu ma chê quỷ hờn đấy?"

[Thiên Bồng đại Chu Chu]: "Lợn nâu ăn cỏ xanh?"

[Dụ Thần]: "Adu adu adu! Sụp đổ?"

[Cẩu Cẩu có thể có ý xấu gì được]: "Tiên nữ nhà ai có thể khiến anh Tàn của chúng ta muốn hạ phàm vậy?"

[Dụ Thần]: "Tôi cũng tò mò!"

Thịnh - tiên nữ - Diễn: "..."

Tàn Tử Quy đang làm cái gì vậy?

Hắn muốn chết sao?

Thịnh Diễn cúi đầu gõ bàn phím, nhanh chóng nhắn tin: "Anh không biết Hoàng Thư Lương gắt vụ yêu sớm lắm à? Anh sợ mình chết không đủ nhanh hay gì!"

Bên kia cũng nhanh chóng trả lời: "Đã chặn hết giáo viên với phụ huynh rồi."

[Bé đáng yêu không có não]: "Thế cũng không được!"

[Chim xấu thích lải nhà lải nhải]: "Nếu anh mà không đăng lên, anh chỉ sợ có người theo đuổi mình, thế thì ai kia cứ phải ăn dấm suốt mất."

Ông hoàng ăn giấm Thịnh Tiểu Diễn: "..."

Chết tiệt, cậu không cãi được.

Dù cậu luôn tin rằng việc mình với Tần Tử Quy yêu đương không có gì đáng phải xấu hổ, nhưng cậu là người da mặt mỏng, nghĩ đến việc sẽ bị mọi người trêu ghẹo là Thịnh Tiểu Diễn chỉ muốn tìm một cái khe dưới đất chui vào.

Nhưng nếu cậu phủ nhận, cậu sợ sẽ khiến trái tim Tần Tử Quy chịu tổn thương.

Thịnh Tiểu Diễn vẫn đang nghĩ xem nên trả lời kiểu gì, Tần Tử Quy dường như cũng đoán được suy nghĩ của cậu, thế là gửi tin nhắn đến trước: "Chỉ là sợ bạn trai ghen tuông nên anh mới đăng một thông báo vậy thôi. Về những chuyện khác, đợi em về nhà rồi mình lại nói sau."

Lúc Tần Tử Quy gửi đi, Thịnh Tiểu Diễn đọc được thì cắn môi, đáp: "Em không sợ, chỉ là mãi Hoàng Thư Lương mới có thái độ tích cực hơn về em, nếu lỡ bị thầy ấy phát hiện, sợ thầy lại nổi giận mất."

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Ừm, anh biết."

[Bé đáng yêu không có não]: "Hơn nữa anh nói xem, nếu mọi người trong trường biết chúng ta ở bên nhau, kiểu gì họ chả bị sốc."

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "Em nói đúng."

[Bé đáng yêu không có não]: "Nên là..."

[Chim xấu thích lái nhà lái nhái]: "?"

[Bé đáng yêu không có não]: "Nên đợi đến khi thi đại học xong rồi mới công khai với mọi người, được không?"

[Bé đáng yêu không có não]: "Nếu em đổ nguyện vọng 1, lúc đó mẹ em sẽ không đánh chết em đâu. Mà nếu bà ấy thật sự muốn đánh chết chúng ta,

chúng ta có thể chạy đến Bắc Kinh, khi nào họ bình tĩnh lại rồi thì mình quay về sau."

Ý là, Thịnh Diễn chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ giấu kín chuyện này với phụ huynh mà luôn cảm thấy mối quan hệ của mình phải được nói cho gia đình biết.

Bé ngu ngơ hèn nhát hoá ra lại không sợ hãi chút nào, thậm chí còn nghĩ đến cả chuyện cùng nhau bị đánh.

Tần Tử Quy đứng ở ngoài trại huấn luyện, càng ngày càng cảm thấy hấn được hơi to rồi.

Hấn cong khoé môi đáp: "Được, nếu như em bị đánh, vậy anh sẽ đỡ đòn thay em."

[Bé đáng yêu không có não]: "Anh ngốc thế hả! Nhỡ anh bị đánh phải nhập viện thì sao! Mẹ em thì không sao, dì với bà ngoại đều là người mềm lòng, chỉ cần giả vờ ngoan ngoãn đáng thương là được."

Gửi xong, dường như cảm thấy câu trả lời vẫn chưa ổn, lại gửi tiếp tin nhắn nữa: "Bỏ đi, anh không cần phải lo, khi nào đến lúc cứ để em lo là được!"

Tần Tử Quy nhìn mấy biện pháp mà bạn trai mình gửi đến, hấn chỉ nghĩ ước gì tháng tám có thể trôi qua nhanh một chút, để hấn sớm được gặp lại Thịnh Diễn ngày nào cũng làm trò trước mặt mình.

Còn Thịnh Diễn sau khi đã thuyết pháp xong, cuối cùng chốt lại: "Cho nên, trước khi đảm bảo cách mạng thành công, chúng ta phải tiến hành công tác bí mật, không được để lộ ra ngoài!"

Tần Tử Quy không có ý kiến gì về việc này.

Dù sao, cho dù ngày nào hấn và Thịnh Diễn ngủ chung giường, ngày đêm hoà thuận cũng không ai thấy lạ.

Nhưng ai bảo Thịnh Diển mềm lòng, dễ bị lừa chứ.

Thế là Tần Tử Quy từ tốn trả lời: "Vậ thì, nếu em không muốn công khai danh phận của anh, không phải là em nên bồi thường cho anh chút gì đó à?"

Thịnh Diển: "..."

Sự thật là thế, nhưng mà bảo cậu bồi thường Tần Tử Quy kiểu gì?

Không biết có phải do Tần Tử Quy đã dẫn cậu đi lạc hay không, nhưng trong đầu Thịnh Diển bỗng xuất hiện một số hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi, thế là cậu tự nhiên đổ mặt rúc vào trong gối.

Tình cờ đúng lúc Ngô Sơn tỉnh ngủ vì nóng, vừa quay người lại đã thấy tự nhiên có người ở trên giường đối diện mình, mặt mím lại nhìn màn hình điện thoại nhưng hai tai lại đổ bưng, hấn bày tỏ cực kỳ sợ hãi.

Ngô Sơn tự nhiên đứng dậy nói: "Á đù má, Diển, mày về lúc nào thế hả?"

Sự phần khích của hấn cuối cùng cũng kéo Thịnh Diển thoát khỏi mơ suy nghĩ không lành mạnh trong đầu, rồi cậu bình tĩnh nói: "Tao mới về thôi, mày cứ ngủ tiếp đi."

"Không được, nóng quá, tao không ngủ được. À mà Diển này, mày đã theo đuổi được người kia về tay chưa?" Ngô Sơn vừa tỉnh dậy cũng không quên nói chuyện phiếm.

Nói xong, chưa đợi Thịnh Diển kịp trả lời thì đã tặc lưỡi, "Nhìn mày kìa, nhất định là theo đuổi được rồi đúng không?"

Thịnh Diển không hiểu gì, quay đầu lại nhìn hấn: "Tao thì làm sao?"

"Để tao miêu tả mày bây giờ nhá, nhìn vành tai đổ bưng của mày kìa, khoe môi không giấu nổi nụ cười này, điện thoại vẫn còn đang nhắn tin nữa, trông mày chẳng khác gì một cậu trai đang đắm chìm trong tình yêu cuồng

niệt cả." Ngô Sơn cảm thấy đáng vẻ ngập tràn mùi chua loét tình yêu của Thịnh Diễn, thật đúng là nổi da gà.

Thịnh Diễn vốn muốn phủ nhận, nhưng nhớ ra Ngô Sơn không biết Tần Tử Quy, hẳn cũng là một trong số ít người quen của cậu từng yêu đương, cho nên nghĩ một chút rồi nói: "Ừm, tao có một đứa bạn vừa mới yêu. Tuy nhiên vì một số lý do mà nó phải tạm thời giấu kín mối quan hệ của mình nên sợ đối phương vì chuyện này mà đau lòng, vậy nó nên làm gì để bồi thường cho nửa kia của mình?"

Ngô Sơn đã quen với câu nói "Tao có một đứa bạn" đặc trưng của Thịnh Diễn, bình tĩnh hỏi: "Nửa kia của bạn mà là người chủ động theo đuổi ấy hả?"

"Ừm." Thịnh Diễn vẫn luôn cảm thấy là Tần Tử Quy chủ động theo đuổi mình.

"Thế thì hơi khó," Ngô Sơn rất có kinh nghiệm trong tình yêu, "Nói chung, bên nào chủ động theo đuổi thì đã là bên thụ động hơn rồi. Nếu như không công khai thì đối phương sẽ dễ nghĩ mà chỉ đang chơi đùa, không thực sự muốn chịu trách nhiệm, cũng rất không có cảm giác an toàn."

Thịnh Diễn không nhịn được nhú mày, "Có nghiêm trọng thế không? Chỉ là bây giờ tao không định nói luôn với mọi người là đang yêu nhau thôi, chứ tao có phải không có ý định yêu đàng hoàng đâu."

Ngô Sơn cảm thấy bạn mình quá ngây thơ, "Sao lại không nghiêm trọng? Trong tình yêu rất dễ lo được lo mất, nhất là với người bỏ ra nhiều hơn cho một mối quan hệ. Những người được theo đuổi như mày sẽ không hiểu nỗi đâu."

Thịnh Diễn cho rằng Tần Tử Quy là người đã quen cho đi, bây giờ tự nhiên cảm thấy vấn đề này thực sự rất nghiêm trọng: "Thế tao nên làm thế nào bây giờ?"

"Còn làm gì nữa? Tốt nhất là cố gắng đối xử tốt với người ta, cho người ta

những gì người ta muốn để cảm thấy mà rất quan tâm đến mình. Nếu không, thậm chí mà còn chẳng biết được người kia có buồn hay không đâu." Ngô Sơn nói rõ ràng.

Dù sao hẳn với Thịnh Diễm, một đứa dám dạy, một đứa dám nghe.

Thịnh Diễm, người luôn ngờ nghếch trong chuyện này, cho rằng lời của Ngô Sơn rất có lý.

Nhưng mà Tần Tử Quy cần gì?

Hắn đã có danh phận rồi, lại còn có sính lễ cậu tích cóp hơn mười năm, Thịnh Diễm thật sự không nghĩ ra được Tần Tử Quy còn cần gì nữa.

Tần Tử Quy bên kia không thấy Thịnh Diễm trả lời tin nhắn nên thăm dò hỏi lại: "Em ngủ rồi à?"

Thịnh Diễm hồi thần, vội vàng đáp: "Không, chỉ là đang nghĩ vài chuyện lặt vặt."

[Chim xâu thích lái nhà lái nhái]: "Đang nghĩ gì thế?"

Thịnh Diễm sợ Tần Tử Quy cảm thấy tổn thương nhưng không muốn nói cho cậu biết, thế là trực tiếp nhắn: "Em đang nghĩ anh muốn được bồi thường gì."

Tần Tử Quy cũng rất trực tiếp: "Anh muốn bồi thường cái gì là bạn trai của anh sẽ thoả mãn hết à?"

"Vớ vẩn, đừng quên bạn trai của anh là ai!"

Thịnh Diễm cảm thức sức mạnh bạn trai trong cậu đang lên đến level max.

Sau đấy đọc được tin nhắn mới của Tần Tử Quy: "Bao gồm cả nghĩa vụ bạn trai?"

Nghĩa vụ của bạn trai cái gì...

Đệch!

Thịnh Diễn nghiêng răng nghiêng lợi: "Tần Tử Quy! Anh có thể nghiêm túc chút được không hả!"

Với những người khác, sắc tức là không, không tức là sắc, sao với Tần Tử Quy thì lại vừa sắc vừa dâm thế hả!

Nhưng mà vừa mới lên án xong thì Tần Tử Quy đã nhún nốt câu còn lại: "Anh chỉ muốn hẹn hò với em một ngày giống như những cặp đôi khác vào sinh nhật anh thôi mà, sao lại thành chuyện không nghiêm túc rồi."

Thịnh Diễn: "..."

Xong rồi, não cậu đã bị ô uế rồi.

Tất cả là tại Tần Tử Quy, tên lưu manh chết dấm này!

Thịnh Diễn phẫn nộ: "Nằm mơ! Hôm đây em cũng phải huấn luyện rồi! Không được nghỉ phép! Anh nằm mơ đi rồi khác được hẹn hò! Thế nhá!"

Sau đây cậu rút điện thoại đi, lại vùi đầu vào gối.

Sao cậu lại có thể như thế! Nếu cứ tiếp tục thế này, thế thì thế chủ động của cậu sẽ không còn nữa! Làm sao cậu còn có thể là 1!

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, mong ước của Tần Tử Quy vẫn cần được thực hiện.

Cậu có thể huấn luyện chăm chỉ hơn những người khác gấp trăm lần mấy ngày này, thế thì đến mừng 8 cậu có thể xin nghỉ phép.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễn vừa mắng Tần Tử Quy lưu manh vừa lấy điện thoại ra mở app Cầu được ước thấy, đoạn gõ chữ một cách hung hăng: [Hy vọng

kết quả huấn luyện tuần này của tôi sẽ thật tốt, có thể xin nghỉ phép vào
mùng 8, để chúc mừng sinh nhật Tần Tử Quy.]

Còn người vừa nghe ai kia bảo là không được nghỉ phép, giờ nhìn thấy điều
ước này thì chỉ cúi đầu cười.

Sau đấy ấn vào [Chấp nhận] rồi đưa ra nhiệm vụ: [Kiên trì bảy ngày ăn
ngon đủ bữa, rèn luyện thật tốt, ngủ đủ giấc và mỗi ngày tặng Tần Tử Quy
một nụ hôn chúc ngủ ngon, điều ước sẽ được thực hiện.]

Thịnh Điển nhìn mấy chữ đầu tiên thì thấy cũng dễ, đến lúc nhìn thấy yêu
cầu cuối cùng thì "?"

Cái App này thật ra là của con chim kia đúng không?

*

Hết chương 62.

Chương 63

Editor: Jena (wordpress jena và wattpad miknao)

*

Bất kể App này có phải là gián điệp của con chim kia không thì mấy nhiệm vụ đầu, tập luyện chăm chỉ, ăn ngon ngủ đủ Thịnh Diễn đều có ý thức thực hiện.

Nhưng App này đúng thật là rất linh, ngoại trừ 2 nguyện vọng muốn cao hơn Tần Tử Quy và muốn đê Tần Tử Quy chưa thực hiện được là vì cậu chưa hoàn thành nhiệm vụ, thì những cái còn lại đều đã được đáp ứng.

Trong lòng Thịnh Diễn vẫn còn chút tin tưởng vào app này, ít nhất mỗi lần App đồng ý nguyện vọng của cậu thì cậu đều thấy đáng tin.

Cho nên nhất định phải thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng từ ngày mai bắt đầu huấn luyện khép kín, không gặp được Tần Tử Quy thì làm sao có thể hôn chúc ngủ ngon hẳn được?

Thịnh Diễn suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc mở Baidu ra: "Những cặp đôi ở xa có thể hôn chúc ngủ ngon được không?"

Sau đó nhận được câu trả lời: "Bạn không biết gọi điện rồi moa moa à?"

Thịnh Diễn: "..."

???

Có người làm thế mà không thấy xấu hổ ư?

Thịnh Diễn vừa nghĩ đã thấy nổi da gà.

Cho dù bây giờ cậu có cong đi chẳng nữa, thì cũng không thể thay đổi sự thật cậu vẫn là một người đàn ông mạnh mẽ!

Không đời nào cậu lại làm ra cái chuyện nhàm chán như thế!

Ai muốn yêu đương, ai muốn sinh nhật thì cứ làm đi, không liên quan đến cậu!

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ, rút điện thoại đi rồi nhắm mắt định ngủ.

Kết quả, mới vừa nhắm mắt thì tâm trí cậu đã tràn ngập hình ảnh bi thảm của Tần Tử Quy ở nhà một mình làm bài tập toán vào ngày sinh nhật.

Rất đáng thương, rất lạnh lẽo, rất cô đơn.

Thế là Thịnh Diễn nhắm mắt chưa được ba giây thì không nhắm được nữa, sau khi chửi thề trong lòng xong thì ngồi dậy, cầm điện thoại lên đi ra ban công.

Lúc cuộc gọi được kết nối, Tần Tử Quy còn chưa kịp nói gì thì cậu đã "Moa" một cái rồi cúp máy.

Cậu cảm thấy mình đã cố gắng hết sức rồi, đang định đi ngủ thì điện thoại lại rung.

[App cầu được ước thấy]: "Vi thái độ quá chiếu lệ, nhiệm vụ không thông qua."

Thịnh Diễn: "...???"

Lại còn có cả kiểu chơi này à?

Cái App rác rưởi này có ý đúng không?

Nếu không phải vì app này thật sự đã giúp cậu rất nhiều, Thịnh Diễn đã gỡ cài đặt nó lâu rồi.

Nhưng App này đã giúp cậu rất nhiều, Thịnh Diễn chỉ có thể hiểu thành có lẽ Tàn Tử Quy thật sự chính là người tình định mệnh của cậu, thế là nghiên rã nghiên lợi gọi lại.

Cậu bấm điện thoại thì cái kính ghê lắm, nhưng giọng nói bên kia thì lại vô cùng nhẹ nhàng: "Alo, A Diễn, có chuyện gì sao?"

Thịnh Diễn lập tức hết cái bản, cậu nghĩ, thôi bỏ đi vậy, kể cả không phải do App thì cậu cũng có ý định này.

Nhưng mà hết cái kính thì lại đến xấu hổ, Thịnh Diễn cúi đầu bứt một chiếc lá trên chậu cây ở ban công: "Không có gì, chỉ là muốn nói chúc ngủ ngon với anh thôi."

"Chỉ muốn nói cái này thôi ư?"

Tàn Tử Quy kiên nhẫn hỏi.

Giọng nói của hắn lạnh lùng trầm thấp, lúc nói chuyện với cậu sẽ nói từ tốn hơn, giống như lúc nào cũng sẵn lòng kiên nhẫn dỗ dành cậu.

Chút giận dỗi của Thịnh Diễn đều không còn, cậu cúi đầu bứt lá tiếp: "Còn có cái khác nữa."

"Cái gì thế em?"

"Là cái này."

Nói xong, không đợi Tàn Tử Quy trả lời, Thịnh Diễn đã nhanh chóng hôn một cái.

Đầu bên kia điện thoại hơi sững sờ, rồi mỉm cười: "Sao tự nhiên lại muốn gọi điện hôn anh thế?"

"Không phải là vì sinh nhật anh..." Thịnh Diễn nói được nửa chừng thì nhận ra tí nữa thì lỡ miệng, nhanh chóng đổi lời, "Không phải là vì em không thể về đón sinh nhật với anh được sao, cái này là bù đắp."

Tần Tử Quy dường như không ngạc nhiên cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nói: "Không sao, dù gì sinh nhật năm nào cũng như nhau, không phải chuyện gì to tát."

"Đúng vậy, sinh nhật năm nào cũng giống nhau không có gì to tát, thế em cúp máy trước đây." Thịnh Diễn cố ý nói như thể không có gì, sợ nói nữa thì lộ chuyện mất nên định tắt máy luôn.

Tần Tử Quy lại bảo: "Nhưng anh vẫn hơi buồn, em có thể tặng anh một nụ hôn chúc ngủ ngon nữa được không?"

Thịnh Diễn: "..."

Sao người này lại đòi hỏi thế!

Thôi vậy, có một thì cũng có hai rồi có ba.

Tim Thịnh Diễn đập thành thịch, mặt đỏ bừng, vội hôn thêm cái nữa. Kết quả cái hôn này lại va phải tiếng Tần Tử Quy từ đầu bên kia: "Ngủ ngon, anh yêu em."

Thịnh Diễn lập tức cúp máy.

Adu, thì ra yêu đương thú vị đến thế sao? Tim cậu đập như muốn nhảy ra ngoài.

Đang lúc suy nghĩ, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến từ phía sau: "Ồ, anh bạn."

Thịnh Diển giật mình, ngẩng đầu nhìn thì thấy là Ngô Sơn, sau đấy thở phào nhẹ nhõm: "Nửa đêm bị ám à?"

"Ai mới là đứa bị ám ở đây? Đêm ngủ không ngon nên lên ra ban công gọi điện cho bạn gái phải không?" Ngô Sơn nói với vẻ "Lại bảo tao nói sai đi".

Nhưng Thịnh Diển lại tự tin phản bác: "Tao không có gọi điện cho bạn gái."

"Mày không nói chuyện với bạn gái mà lại cười vui vẻ thế à?"

"Mày đang yêu nên nhìn gì cũng thấy mùa xuân, dù sao tao cũng không gọi điện cho bạn gái, tin hay không tùy mày." Thịnh Diển cảm thấy mình chả có tội gì cả. Cậu đi thẳng qua Ngô Sơn, bình tĩnh vào phòng.

Kết quả, vết đỏ trên tai vẫn chưa tiêu tan chút nào, Ngô Sơn thấy thế thì chỉ có thể lắc đầu chặc chặc hai tiếng: "Đàn ông đang yêu là cái đồ tai mềm miệng cứng."

Hắn không biết cô gái này là ai, thế mà có thể câu được anh chàng đẹp trai nhất, giàu có nhất, mà cũng ngốc nghếch nhất trong đội bắn súng bọn họ.

Chỉ sợ cô gái này chính là hồng nhan họa thủy đi!

Và kết luận này cũng nhanh chóng được chứng minh.

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Diển, người chưa bao giờ vắng mặt trong buổi tập cùng đội huyện trước đó, bất ngờ xin huấn luyện viên Lý cho nghỉ một buổi vào ngày 8.

Cái giá là phải dậy sớm hơn những thành viên còn lại 1 tiếng vào buổi sáng, nghỉ ngơi muộn hơn 3 tiếng, cũng như vượt qua bài kiểm tra cao hơn những người khác 1 bậc.

Phải biết cường độ huấn luyện của họ vốn đã cao khủng khiếp, tiêu chuẩn đánh giá cũng đã vượt quá tiêu chuẩn dành cho vận động viên quốc gia cấp hai, nếu thêm điều này vào những điều trên thì ngay cả người đã từng huấn

luyện có khi còn không chịu nổi, huống hồ là Thịnh Diễm.

Vậy mà Thịnh Diễm lại đồng ý không chút do dự.

Kết quả của nhiệm vụ huấn luyện nặng nề hơn là đến lúc Thịnh Diễm về ký túc xá vào buổi tối thì đã hơn 10h đêm.

Dù đã thay quần áo hai lần trong ngày nhưng chiếc áo phông cậu đang mặc vẫn ướt đầm. Lúc cởi giày ra, nhìn thấy rõ những vết phỏng rộp ở chân, cánh tay đau đến mức không cử động hay nhắc lên được. Toàn bộ cơ thể rõ ràng đã bị căng cơ quá mức.

Đây mới chỉ là ngày đầu tiên, những ngày tiếp theo phải sống sót kiểu gì?

Ngô Sơn mới nhìn đã đau lòng: "Diễm, ngày 8 có việc trọng đại gì mà mày phải xin nghỉ phép? Có nhất thiết phải thế không?"

Thịnh Diễm vừa định trả lời thì cửa ký túc xá bị đẩy ra.

Tiết Dịch đứng ở cửa cầm một tuýp thuốc mỡ, nhìn vết phỏng trên chân Thịnh Diễm rồi đưa ra: "Cái này cho cậu. Mừng 8 là sinh nhật Tần Tử Quy."

Thịnh Diễm không để ý đến gã, chỉ lấy hộp thuốc Tần Tử Quy chuẩn bị sẵn cho mình để ở đầu giường ra, rồi lấy một tuýp thuốc mỡ tương tự, rồi lại đọc tờ giấy hướng dẫn Tần Tử Quy viết để thoa thuốc một cách không thành thạo.

Tự mình lo liệu mà chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Ngô Sơn dù có ngốc đến đâu cũng thấy giữa hai người có gì đó không ổn, hần lập tức cười cầm lấy tuýp thuốc từ tay Tiết Dịch: "Ồ, sao anh Dịch của chúng ta lại biết tao cần thứ này thế, cảm ơn nhé, để mai tao mời bữa tối heng."

Nói xong lại nhìn Thịnh Diễm: "Diễm, mày không tắm thì hết nước nóng đấy, nhanh lên."

Thịnh Diễn hiểu ý, cầm đồ đạc rồi đi vào phòng tắm.

Ngô Sơn chỉ cười rồi nói linh tinh với Tiết Dịch.

Tiết Dịch nhìn chữ viết của Tần Tử Quy đầy trên hộp thuốc, xoay người rời đi mà chẳng nói thêm lời nào.

Ngô Sơn lập tức lảng vảng ra cửa nhà tắm: "Đệch, Diễn này, em gái Tần là ai đấy? Bạn gái của mày đúng không? Mày định cống hiến hết mình vì tình yêu đấy ư?"

Thịnh Diễn vừa mới mở vòi hoa sen lên hơi khựng lại, đúng thế, nhưng cũng không hẳn thế.

Cậu không thể nói cho Ngô Sơn biết cậu có bạn trai chứ không phải bạn gái, người con trai tên Tần Tử Quy kia chính là bạn trai của cậu.

Nếu không, với cái mồm rộng của Ngô Sơn thì chuyện này có thể sẽ lan rộng ra toàn bộ Nam Vụ trước khi cậu rời khỏi trại huấn luyện mất.

Cho nên cậu chỉ có thể ra vẻ tức giận bảo: "Lớn tướng rồi, đừng có suốt ngày nói nhảm, tự lo cho mày đi!"

Nói xong thì cậu vặn vòi to hơn, coi như tiếng nước chảy róc rách che đi tiếng người nói chuyện.

Ngô Sơn ở ngoài cửa lắc đầu, quả nhiên đúng là sức mạnh tình yêu. Nếu có cơ hội, hẳn nhất định phải biết được người đẹp họ Tần này rốt cuộc là ai.

Thịnh Diễn hoàn toàn không biết hẳn đang nghĩ gì, cậu cũng không có thời gian sức lực đi quan tâm.

Cậu sẵn sàng tăng cường nhiệm vụ huấn luyện không chỉ vì Tần Tử Quy mà một phần cũng là vì thường ngày việc huấn luyện của cậu kém hơn nhiều các thành viên còn lại trong đội, cho nên chỉ có cường độ cao hơn mới có

thể giúp cậu hoàn thành huấn luyện trong thời gian ngắn nhất để lấy lại phong độ và bắt kịp đối thủ.

Mỗi ngày đều tập luyện cường độ cao, về cơ bản đến tối Thịnh Diễn không còn sức để nói hay làm gì hết.

Thời gian thư giãn duy nhất chính là mỗi tối trước khi đi ngủ đều lên ra ban công hôn chúc Tần Tử Quy ngủ ngon.

Chỉ cần nghe được giọng của Tần Tử Quy là Thịnh Diễn lại như được tiếp thêm động lực.

Trước đây cậu không biết tại sao mình lại chăm chỉ tập luyện, dường như khi đó cậu bắn súng chỉ đơn giản là vì thích. Nhưng bây giờ cậu rất rõ ràng mục tiêu của mình, cậu không muốn trở thành một kẻ phú nhị đại chỉ biết nhàn rồi tiêu tiền, cậu muốn tìm được giá trị thật sự cho cuộc sống của mình, muốn trở thành một người có năng lực, chỉ có như vậy, cậu mới có đủ tự tin để giữ người mình yêu ở bên mình, và dũng cảm công khai tình cảm của họ.

Cậu thiếu gia vốn dĩ rất kén ăn lại thích ngủ nướng trên giường, bây giờ bắt đầu thức dậy đúng 5 giờ, bất kể là canteen nấu món gì, chỉ cần có thể bổ sung chất dinh dưỡng cho cậu thì cậu đều sẽ ăn. Sau khi ăn xong thì cậu sẽ lấy sổ tay ra để học thuộc một vài công thức, đến khi cơ thể tiêu hoá xong thì mới bắt đầu huấn luyện.

Một lần huấn luyện cho đến khi trời tối mịt mới về ký túc, gọi điện cho Tần Tử Quy xong thì cậu sẽ vội vàng tắm rửa rồi đi ngủ.

Đến bài kiểm tra ngày mùng 7, cuối cùng Thịnh Diễn cũng đã vượt qua một cách hoàn hảo, cán mốc ở vị trí thứ 2.

Huấn luyện viên Lý rất hài lòng.

Dù sao thì, Thịnh Diễn đã tụt lại sau quá nhiều, trong đội 2 của đội thành phố còn có một số vận động viên hạt giống sắp gia nhập đội 1 và có hy

vọng lên được đội tuyển quốc gia năm sau. Chỉ với một tuần mà Thịnh Diễm đã có thể rút ngắn khoảng cách với người này với điểm số chỉ một chút ít, chuyện này cực kỳ hiếm.

Thằng nhóc này rất có thiên phú, nhưng cả người toàn tính xấu của đại thiếu gia. Bây giờ thì khác, cậu đã chăm chỉ hơn rất nhiều, rất đáng được ghi nhận.

Thầy Lý đã chuẩn bị một bụng lời hay ý đẹp, đang định khen ngợi Thịnh Diễm vài câu thì Thịnh Diễm đã thu dọn đồ đạc chạy thẳng ra cửa, không thèm nhìn ông đúng một lần.

Thầy Lý vội hét lên sau lưng cậu: "Thịnh Diễm, cậu chạy cái gì, không phải là cho cậu nghỉ phép rồi à?"

"Thầy cho em nghỉ có nửa ngày, chiều mai em phải về rồi, nếu không chạy thì muộn mất!" Thịnh Diễm không quay đầu, vừa đi vừa gào.

Chiều mai, đội 2 đội thành phố và đội huyện sẽ có một trận giao lưu, cậu buộc phải về. Cho nên kế hoạch của cậu là tối nay sẽ ăn tối dưới ánh nến với Tần Tử Quy, sau đó cùng nhau đi xem một bộ phim lãng mạn, rồi đợi đến 12h sẽ sắp xếp một chiếc máy bay không người lái tạo thành bốn chữ "Chúc mừng sinh nhật" trên bầu trời, đảm bảo Tần Tử Quy sẽ mừng phát ngốc luôn!

Để lên kế hoạch này, từ lúc ăn cơm Thịnh Diễm đã không rời mắt khỏi điện thoại, cậu đã kiểm tra rất nhiều các kế hoạch khác nhau mới lên được một chiến lược hoàn hảo này.

Nhà hàng nổi tiếng trên mạng là cậu đọc được trong bài chia sẻ của Lâm Khiển, cậu thấy thú vị nên đã bỏ ra rất nhiều tiền để tìm người trung gian giữ một bàn đẹp cho cậu.

Vì để tạo bất ngờ cho Tần Tử Quy, cậu thậm chí còn nhờ Lâm Khiển lừa hắn đến đây, cậu còn đặt mua một bó hoa nữa.

Thịnh Điển cảm thấy kế hoạch hẹn hò của mình rất hoàn hảo.

Nhưng khi bước vào nhà hàng, cậu lại cảm thấy có chút lo lắng.

Gần đây cậu luyện tập rất chăm chỉ, chẳng qua là da hơi bị rám nắng một chút, tóc cũng chưa cắt, quần áo cũng không mới. Không biết liệu Tần Tử Quy có nghĩ cậu bị xấu đi không, hay là nghĩ cậu ăn mặc thế này là không coi trọng buổi hẹn hò hôm nay?

Thịnh Điển đứng ngoài cửa nhà hàng, chỉnh trang lại tóc tai trước kính.

Tiếp tân đứng ngoài cửa nhìn thấy dáng vẻ đó của cậu thì không khỏi cười: "Bạn học, em vốn dĩ đã rất đẹp trai rồi, hoa cũng rất đẹp, mau vào đi thôi, đừng để đối phương đợi quá lâu."

Phản ứng của cậu rõ ràng thế à?

Thịnh Điển giấu bó hoa hồng đỏ ra sau lưng, cúi đầu xuống xấu hổ đi vào trong.

Đi được hai bước, cậu dừng lại nhìn cô gái trẻ: "Nhìn em thế này trông ổn đúng không ạ? Chắc chắn sẽ không có vấn đề gì chứ ạ?"

Nhận được câu trả lời tích cực, Thịnh Điển thở phào nhẹ nhõm rồi điều chỉnh tư thế, tiếp tục đi đến bàn đã đặt trước.

Hắn là không có vấn đề gì.

Có hoa hồng, có ánh nến, có bữa tối và hai người họ, buổi hẹn hò này chắc chắn sẽ thành công.

Cậu phải để Tần Tử Quy cảm nhận được cảm giác an toàn từ người bạn trai là cậu đây.

Ít nhất để Tần Tử Quy hiểu rằng, mặc dù bây giờ cậu nghĩ tốt hơn hết là hai người chưa nên công khai, nhưng chắc chắn cậu muốn yêu đương một cách

ngghiêm túc.

Ngay lúc nhìn thấy bóng lưng Tần Tử Quy, Thịnh Diển thậm chí còn tự tưởng tượng ra dáng vẻ ngạc nhiên và xúc động của Tần Tử Quy vì sự xuất hiện đột ngột của cậu.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diển đi nhanh hơn một chút, cầm bó hồng trong tay, sẵn sàng khiến Tần Tử Quy bất ngờ ngay phút đầu tiên quay đầu lại.

Ba bước, hai bước, một bước.

Tần Tử Quy chột nhúc nhích.

Thịnh Diển lập tức tạo dáng đẹp trai nhất, giọng hoa hồng lên: "Tần..."

"Sao mà lại ở đây?"

Không đợi Thịnh Diển lên tiếng, cậu đã phát hiện Tần Tử Quy đang nhìn về một phía khác.

Nhìn theo hướng đó, cậu thấy Trần Du Bạch, Lâm Khiển, Chu Bằng, Cửu Du đang nhìn cậu một cách ngây thơ và tò mò.

Khoảnh khắc họ chạm mắt nhau, Thịnh Diển đột nhiên nghĩ, nếu cậu giết 4 người này, liệu Tần Tử Quy có giúp cậu chôn xác họ không nhỉ.

*

Hết chương 63.

Chương 64

Editor: Jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

"Diễn, mày đến đây làm gì? Không phải mày đang huấn luyện à? Mà sao nay lại ăn mặc bánh tẻ thế? Hoa này tặng ai đấy?" Chu Bằng không hề cảm thấy nguy hiểm, hỏi một cách đầy chân thành, ngây thơ và thiếu hiểu biết.

Tần Tử Quy nhìn theo tầm mắt của họ quay đầu lại thì thấy Thịnh Diễn đang đứng đó với một bó hồng trên tay, mặc bộ quần áo rất điển trai, rất hợp với bó hoa được gói cẩn thận kia, xem ra cậu đã chuẩn bị rất cẩn thận.

Không ngờ bạn trai nhỏ của hắn lại tinh tế như thế.

Ánh mắt Tần Tử Quy như ngậm ý cười.

Còn Thịnh Diễn đang cầm hoa hồng, đầu cậu chỉ toàn dấu chấm hỏi.

Sao mà bốn tên kia đến đây được hay vậy? Mọi quan hệ của họ trở nên tốt đẹp từ khi nào? Mà cậu tặng hoa hồng cho ai thì liên quan gì đến họ?

Quan trọng là bốn người này không có mắt nhìn à, sao không giả vờ như không nhìn thấy cậu đi? Có khác gì mấy bóng đèn cõ lớn đâu!

Thịnh Diễn không muốn Tần Tử Quy không thể nhận hoa, cũng chưa muốn công khai quan hệ của cậu với Tần Tử Quy trước mặt bốn người này bây giờ, cho nên cậu lâm vào khó xử mất một lúc.

Tần Tử Quy đứng dậy đi đến trước mặt cậu, khẽ hỏi: "Đây là hoa người yêu anh tặng anh à?"

Thịnh Diễn phản ứng lại, nhét hoa vào tay hắn rồi ép bản thân mình bình tĩnh lại: "Ừm, người yêu anh bảo tôi chuyển cho anh."

*Do chưa công khai, mà Thịnh Diễn cũng hay xấu hổ nên khi chỉ có 2 người mình sẽ để xưng hô là anh-em; còn nếu có người ngoài thì Thịnh Diễn sẽ là tôi-anh như cũ, còn con chim kia á hả, hắn chả ngại mịa gì đâu nên cứ anh-em nhé ^ ^

Nói xong, cậu vội vã đi đến chỗ đối diện Tần Tử Quy, ngồi xuống, cầm cốc nước chanh trên bàn lên uống để giấu sự ngỡ ngàng và quê độ của mình.

Bốn người còn lại nghe thế thì lập tức thấy hứng thú, nhanh chóng đi đến chỗ Tần Tử Quy xem xem.

Hoa hồng Julia Child màu sẫm panh được gói trong giấy đen nhám cao cấp, trên đó còn có một tấm thiệp đen với dòng chữ "Chúc mừng sinh nhật bạn trai của tôi" bằng màu chữ mạ vàng.

Chu Bằng Cầu Du không khỏi ghen tị thở dài: "Tần Tử Quy, người yêu cậu đúng là lãng mạn thật đấy."

"Nhưng sao cô ấy không tự đến mà lại nhờ Thịnh Diễn giao hộ vậy? Nếu không thì tôi đã được chiêm ngưỡng xem tiên nữ nào có thể hạ gục sự lạnh lùng của hội trưởng Tần của chúng ta rồi." Trần Du Bạch vẫn còn cay cú vụ Tần Tử Quy lén lút yêu đương sau lưng mình mà không thèm nói, cố ý dùng giọng điệu quái gở.

Nói xong, Tần Tử Quy không có phản ứng gì nhưng Thịnh Diễn ngồi bên cạnh đang uống nước lại đột nhiên bị sặc.

Mắt Trần Du Bạch thật sự có vấn đề rồi ư?

Nói cậu là tiên nữ thì cũng thôi đi, nhưng Tần Tử Quy lạnh lùng chỗ nào?

Nghĩ đến những việc lưu manh Tần Tử Quy từng làm trước đây, Thịnh Diễm cúi đầu ho dữ dội, hai tai đều đỏ bừng.

Điều này làm Trần Du Bạch hơi không hiểu: "Không được đâu Thịnh Diễm, cậu lớn bằng này rồi mà sao uống nước lại...á!"

Trần Du Bạch còn chưa nói xong thì Lâm Khiển đã gõ đầu y: "Làm ơn im giùm."

"Sao lại đánh tôi nữa?" Trần Du Bạch lấy tay che đầu, âm ức hỏi.

Lâm Khiển chẳng buồn để ý y.

Cô nàng một tay túm gáy Trần Du Bạch, tay kia túm gáy Chu Bằng rồi nói với Tần Tử Quy và Thịnh Diễm: "À, trước đây tôi đã từng đến nhà hàng này một lần, khá thích nên đã share bài về tường nhà. Sau khi đăng lên thì ba tên này nhất quyết muốn đến. Hết cách rồi, tôi chẳng thể làm gì khác ngoài đưa họ đi ngắm nhìn thế giới, nhưng đừng lo, tôi sẽ giải quyết họ, hai cậu muốn làm gì thì cứ tiếp tục, tiếp tục đi."

Thịnh Diễm nghe thế thì dựa vào mép bàn thở phào một hơi, vẫn may, ít nhất bốn cái bóng đèn kia sẽ không cản trở bữa ăn của cậu, bữa tối dưới ánh nến của cậu vẫn có thể diễn ra bình thường.

Tuy nhiên, cậu còn chưa kịp hoàn toàn thả lỏng thì đã nghe thấy Lâm Khiển hỏi: "Xin chào, bàn B36 ở chỗ nào vậy ạ?"

Người phục vụ cũng mỉm cười lịch sự: "Xin chào, chính là bàn bên cạnh này. Các vị đã muốn bắt đầu gọi món chưa ạ?"

Lâm Khiển: "..."

Thịnh Diễm: "..."

Nhân viên phục vụ: "..."

Im lặng một lúc, Lâm Khiển hỏi: "Tôi có thể đổi bàn được không?"

Câu trả lời là không.

Vì nhà hàng khá nổi tiếng trên mạng mà lại có ít bàn nên bên ngoài người xếp hàng rất dài, có chỗ ngồi đã là tốt lắm rồi.

Cho nên Lâm Khiển chỉ có thể thận trọng ngồi xuống bàn bên cạnh hai người cùng với ba chân bé đù dưới cái nhìn chăm chăm và ánh mắt chét chóc của Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn chọn nhà hàng này là vì không gian tương đối tốt, chỗ ngồi được ngăn cách bằng những giá hoa sáng màu, vẫn có một chút riêng tư nên không thể nghe được hết mọi thứ hay nhìn được mọi cử chỉ.

Tần Tử Quy nhìn Thịnh Diễn ngồi đối diện, hạ giọng hỏi: "Hay là chúng ta chuyển sang nhà hàng khác nhé?"

"Không!" Thịnh Diễn thậm chí còn không buồn nghĩ.

Cậu đã phải bỏ nhiều tiền hơn để order một suất tráng miệng đặt biệt, sao cậu có thể đổi nhà hàng được. Đổi xong thì bắt ngờ cũng đi luôn.

Thịnh Diễn cảm thấy bốn tên bên cạnh rất phiền phức, sớm không đến muộn không đến mà cứ phải là lúc này!

Cậu cúi khọ cúi đầu lấy ống hút chọc chọc vào miếng chanh dưới đáy cốc, vẻ mặt hơi cáu kỉnh.

Tần Tử Quy nhìn là biết Thịnh Diễn đã chuẩn bị rất nhiều cho ngày sinh nhật này để "bù đắp" cho hắn, hắn không muốn Thịnh Diễn nghĩ rằng mọi nỗ lực của cậu đều vô ích, nên hắn cúi đầu lấy điện thoại ra rồi gửi tin nhắn wechat: "Cảm ơn bạn trai anh đã tỉ mỉ tặng anh bó hoa và nhà hàng này nhé, anh thích lắm."

Gửi kèm bức ảnh Cuckoo đang lén hôn Thịnh Diễn được Tần Tử Quy bí mật chụp lại lúc cậu đang ngủ.

Thỉnh thoảng Thịnh Diễn hay gọi Cuckoo là bé đồ quỳên, bé đồ quỳên, còn gọi Tần Tử Quy là con chim xấu con chim hư, nên chín bỏ làm mười thì bức ảnh này cũng được coi là Tần Tử Quy đang hôn Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn vẫn luôn thích tấm ảnh này, nên sau khi nhìn thấy thì sự cáu kỉnh của cậu biến mất hơn nửa, khoẻ môi không khỏi nhếch lên. Nhưng cậu thấy mình phải biết khiêm tốn, nên cậu để điện thoại sang một bên rồi lạnh lùng nói: "Thật ra cũng không tở mĩ lắm, anh cứ gọi món tuỳ ý đi."

Như thế để lời nói của mình có thêm sức thuyết phục, cậu nói thêm ra chiều có nhiều kinh nghiệm lắm: "Thật ra ban đầu em muốn đưa anh đến nhà hàng xoay ngoài trời trên tầng cao nhất ở trung tâm thành phố, nhưng em thấy thế thì chẳng khác nào đang bao nuôi tiểu bạch kiểm, nên em mới..."

Mới chọn một nhà hàng có không khí giống tình yêu ngọt ngào hơn.

Thịnh Diễn cảm thấy mình hơi ngượng nếu phải nói câu này, nên cậu đổi lời: "Nên em mới chọn một nhà hàng ngon được đánh giá cao."

"Vậy em đã ăn ở đây bao giờ chưa?" Tần Tử Quy đột nhiên hỏi.

Thịnh Diễn sững sờ: "Hả?"

Tần Tử Quy chậm rãi nói: "Nếu trước kia em chưa từng đến đây ăn cơm, sao em lại biết nó ngon? Chẳng lẽ em đã đến chỗ lãng mạn này rồi? Em đến lúc nào? Em đến sau lưng anh ư?"

".....???"

Thịnh Diễn không ngờ lời nói ra vẻ của mình lại có thể gây ra hiểu lầm lớn như thế.

Ngô Sơn nói bên chủ động theo đuổi mà lại không được công khai danh phận thì rất dễ bị bắt an, nên là Tần Tử Quy đang ghen đúng không?

Thịnh Diển vội vã giải thích: "Em chưa đến đây lần nào với ai hết, trừ anh ra thì em chỉ đi ăn với nhóm Chu Bằng này nọ thôi, cũng chưa từng đến đây luôn. Chẳng qua là em có xem một vài kế hoạch hẹn hò trên Douyin và Weibo, em thấy Lâm Khiển đăng bài nói chỗ này rất ổn nên em mới đặt bàn, thật sự em chưa từng đến đây lần nào đâu!"

Vừa nói xong, Tần Tử Quy đã cúi đầu cười.

Nhìn nụ cười kia Thịnh Diển mới nhận ra mình bị rơi vào tròng, cậu giận dữ muốn đứng dậy đánh Tần Tử Quy vài phát, nhưng lúc cậu nhướn người qua bàn, nắm lấy cổ áo Tần Tử Quy thì hai cái đầu ló ra khỏi bình phong: "Diển, cần bọn tao hỗ trợ không?"

Thịnh Diển nắm chặt cổ áo Tần Tử Quy cứng đờ tại chỗ, cậu còn chưa kịp ý thức về sự xuất hiện của Chu Bằng Cầu Du thì một cái đầu xinh đẹp khác lại xuất hiện, cái đầu xinh đẹp đó nhìn thấy tư thế của hai người thì lập tức xoay người lại hít sâu một hơi, ngay cả kẹp tóc trên đầu cũng bị chấn động.

Lạy chúa!

Ở nơi công cộng, trong lúc họ còn đang sống sờ sờ ở đây mà Thịnh Diển lại dám cưỡng hôn Tần Tử Quy như thế, chẳng lẽ cô bị NOTP rồi ư?

Không thể nào, Tần Tử Quy cao hơn mà?

Nhưng mà giá trị vũ lực của Thịnh Diển lại cao hơn.

Nhưng dù ai trên ai dưới thì cảnh tượng này cũng không phải thứ mà họ nên xem.

Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, Lâm Khiển lấy mỗi tay ấn một cái đầu rồi mỉm cười với họ: "Các cậu cứ tiếp tục, tiếp tục đi."

Thịnh Diễn vốn dĩ đã tưởng mình đã được riêng tư lắm rồi, và Tần Tử Quy, người vừa nhìn đã biết Lâm Khiển lại nhầm lẫn: "..."

Sao cậu lại quên mất bên cạnh mình có 4 bóng đèn chứ!

Thịnh Diễn lập tức mất đi hứng thú đánh người, buông cổ áo hẳn ra rồi chán nản ngồi xuống.

Tần Tử Quy muốn cậu vui vẻ nên hỏi: "Không phải em nói không được nghỉ phép sao? Sao lại hợp tác với dì để lừa anh vậy?"

"Còn không phải vì muốn tạo bất ngờ cho anh sao!" Thịnh Diễn lại chọc chọc lát chanh trong cốc.

Vì khiến Tần Tử Quy bất ngờ, ngày nào cậu cũng luyện tập chăm chỉ, chịu đựng da mặt mỏng ngày nào cũng hôn gió chúc ngủ ngon Tần Tử Quy, nhưng vì có 4 bóng đèn nên cậu thậm chí còn không có thời gian để nói chuyện với Tần Tử Quy, chứ đừng nói đến chuyện hôn nhau.

Dường như có thể đoán được cậu đang nghĩ cái gì, Tần Tử Quy nói nhỏ: "A Diễn, ngẩng đầu lên nào."

"Hả?" Thịnh Diễn ngơ ngác nhìn lên.

Cậu còn chưa kịp phản ứng thì Tần Tử Quy đã đứng dậy, chống mép bàn rồi đi qua, hôn nhanh lên môi cậu, rồi lại ngồi vào ghế mỉm cười với cậu.

Thịnh Diễn cầm ống hút sừng sốt một lát mới ý thức được việc Tần Tử Quy vừa làm, cả người lập tức đỏ bừng như tôm luộc.

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

Sao Tần Tử Quy có thể hôn cậu ở nơi công cộng thế này!

Bốn đứa cầu độc thân vẫn còn đang sống sờ sờ bên cạnh!

Thịnh Điển hốt hoảng nhìn bốn phía, sau khi xác nhận không ai để ý đến họ thì mới thở phào rồi quay lại nhìn Tần Tử Quy, hung hăng nói: "Anh là lưu manh đấy à!"

Trong lòng Trần Du Bạch, y cũng coi hấn là một tên lưu manh vừa xấu tính vừa lạnh lùng, hấn cười: "Hết cách rồi, ai bảo bạn trai anh chuẩn bị bất ngờ lớn thế cho anh vào đúng ngày sinh nhật thế này, anh không nhịn được."

Còn có thể bất ngờ hơn nữa.

Thịnh Điển cúi đầu, vành tai đỏ bừng.

Nhưng hành động vừa rồi của Tần Tử Quy như có tác dụng trấn an, ít nhất cậu không nản lòng trước bốn cái bóng đèn bên cạnh nữa, tâm trạng Thịnh Điển tốt lên nhiều lắm lắm.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn Tần Tử Quy, mong chờ hỏi: "Còn có nhiều bất ngờ khác, anh có muốn xem không?"

Tần Tử Quy gật đầu nói: "Chỉ cần là do bạn trai chuẩn bị, anh đều muốn."

Thịnh Điển lập tức lấy lại tinh thần gọi phục vụ, thì thầm vài câu vào tai họ rồi người phục vụ mỉm cười gật đầu rời đi, lúc trở về, trên tay người nọ đã có một khay bạc.

Trên khay có hai cái đĩa, trên đĩa có đậy nắp, đặt mỗi bên một cái trước mặt Tần Tử Quy và Thịnh Điển. Rồi phục vụ thấp nển bên cạnh bàn, điều chỉnh ngọn đèn sang độ sáng nhỏ, rồi nở nụ cười chúc phúc.

Thịnh Điển mím môi, hơi lo lắng nhìn Tần Tử Quy: "Anh đoán đi?"

Tần Tử Quy nhìn vẻ mặt ngây thơ của Thịnh Điển, cố ý suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói: "Anh không đoán được."

Thịnh Điển lập tức có cảm giác thành tựu, vươn tay lấy nắp tròn lên: "Nhìn xem có ngon không, mấy cái họa tiết này là do em gửi riêng cho đầu bếp ở

đây làm đó."

Thật ra không cần Thịnh Diễn nói thì Tần Tử Quy cũng có thể nhìn ra được yêu cầu đặt làm riêng của Thịnh Diễn.

Vì dưới nắp tròn là một cái bánh ngọt, bánh ngọt được phủ màu vàng đất như của sa mạc, trên sa mạc là một hoàng tử bé và một con cáo nhỏ, không phải là hoàng tử bé và cáo nhỏ bình thường, mà là hoàng tử bé và cáo nhỏ giống hệt món quà Thịnh Diễn tự tay làm kia.

Thậm chí Tần Tử Quy còn có thể tưởng tượng ra biểu cảm khó tả của đầu bếp khi nhận được hình mẫu mà Thịnh Diễn gửi.

Tần Tử Quy không khỏi cúi đầu cười: "Đẹp lắm."

Thịnh Diễn cũng nghĩ rằng nó rất đẹp.

Dù sao cậu càng nhìn hai món đồ len cậu tự tay móc cậu càng thấy chúng đẹp, cậu định khi về sẽ móc nguyên bộ gia đình luôn. Lúc thấy Tần Tử Quy cũng thích, cậu cảm thấy Tần Tử Quy xứng đáng là người đàn ông có mắt thẩm mỹ tốt số một thế giới, không khỏi nói, "Đúng đó, đẹp lắm nhỉ, vậy anh có muốn ước không?"

Vừa mới dứt lời, một cái đầu khác bất thành linh xuất hiện: "Ước gì? Ước gì cơ? Tần Tử Quy, cậu muốn ước gì trong sinh nhật của mình thế? Sao không gọi tôi đến? Tôi thích nhất là hát chúc mừng sinh nhật người khác đấy. Để tôi gọi cho cả mấy người khác để họ cùng xem và chúc mừng sinh nhật cậu nhé, nào, Chu Bằng Cầu Du, lại đây mau lên, chuẩn bị hát mừng sinh nhật nào!"

Lâm Khiển, một người con gái yêu đui không thể ngăn cản ba tên trai thẳng mắt nào.

Thịnh Diễn chưa bao giờ nghĩ rằng mấy tên này lại không mời mà đến, họ lao đến vồ vập lấy cái bánh sinh nhật của Tần Tử Quy.

Rồi cậu và bé sinh nhật bị ép nghe ba giọng hát vang lên, vỗ tay bùng bùng: "Chúc mừng sinh nhật bạn tôi, chúc mừng sinh nhật bạn tôi, chúc mừng sinh nhật bạn tôi, chúc mừng sinh nhật Tần Tử Quy!"

"Thối nên đi! Ước đi! Chúc ông chủ Tần tuổi mới nhiều may mắn nhé!" Hát xong, Trần Du Bạch cảm thấy mình làm rất tốt, thậm chí còn chờ lời khen ngợi từ người anh em của mình.

Vẻ mặt Thịnh Diễn và Tần Tử Quy thì đã như sắp chết.

Trong sự im lặng ngọt ngào, Tần Tử Quy lạnh lùng nhướn mi hỏi: "Muốn chết à?"

"?" Trần Du Bạch đã lâu không nghe được giọng điệu lạnh lùng đầy sát khí này. "Không phải, chẳng lẽ cái này không đáng để cậu chạm vào ư?"

"Nếu cậu nghĩ nó đáng để cả nhà hàng nhìn vào bọn tôi như mấy thằng ngốc, thì tôi khuyên cậu nên nhìn lại bộ não của mình đi."

Kể từ khi Thịnh Diễn chuyển vào lớp 1, cả người Tần Tử Quy đều như bao phủ ánh hào quang của người cha hiền từ, đến mức Trần Du Bạch gần như quên mất Tần Tử Quy lạnh lùng và tàn nhẫn thế nào.

Y cảm thấy bị tổn thương.

Giọng Tần Tử Quy càng thêm lạnh giá: "Bây giờ mời các cậu về chỗ ngồi, ăn cơm đi. Nếu các cậu còn sang đây bày trò nữa thì tôi không cam đoan có thể ngăn cản Thịnh Diễn đâu."

"..."

Mọi người liếc nhìn Thịnh Diễn đang tràn đầy sát ý, mặc dù không biết sao cậu lại tức giận nhưng họ đều cảm thấy tốt hơn hết là nên trốn trước.

Thế là ba thằng trai thẳng bị Lâm Khiển đá trở lại chỗ ngồi.

Xung quanh Thịnh Diễm và Tần Tử Quy cuối cùng cũng đã yên tĩnh trở lại.

Tần Tử Quy cũng lấy lại vẻ mặt ôn hoà, nhìn Thịnh Diễm đang giận dữ thấp nền thì khẽ an ủi: "Không sao, tối nay chúng ta còn nhiều thời gian, sau bữa tối chỉ còn hai chúng ta thôi."

"Ừm." Nói chung thì Thịnh Diễm vẫn muốn đêm nay vui vẻ không muốn phiền muộn nên sau khi thấp lại nền cho Tần Tử Quy, cậu giục: "Vậy thì anh mau ước đi, ước Thịnh Diễm có thể thi đậu Đại học Công an Trung Quốc trong kỳ thi đại học năm sau."

Tần Tử Quy không nhịn được cười: "Điều ước của anh là ước em có thể thi đỗ đại học sao?"

"Ây dà, không phải sinh nhật em đã qua rồi sao, năm nay em ước thì Quan Âm Bồ Tát đã thực hiện cho em rồi, nên em không thể tham lam nữa. Dù sao của anh cũng là của em, không có gì khác biệt." Thịnh Diễm vẫn đọc đoán và vô lý như thế.

Nhưng Tần Tử Quy lại thấy cậu đáng yêu đến lạ, nên đã nhắm mắt lại và ước: "Tôi hy vọng Thịnh Tiểu Diễm có thể thi đỗ vào trường Đại học Công an Trung Quốc vào năm tới và trở thành một cảnh sát xuất sắc phục vụ nhân dân, vậy thì..."

"Vậy thì cái gì?" Thịnh Diễm chớp mắt.

Tần Tử Quy mở mắt ra, nhìn cậu rồi mỉm cười: "Vậy thì tôi có thể được nhìn thấy bạn trai tôi mặc cảnh phục đẹp đến mức nào."

"..."

Không biết tại sao, chỉ là một câu nói ngọt ngào bình thường trong lúc yêu đương nhưng Thịnh Diễm lại nhìn thấy trong nụ cười của Tần Tử Quy có gì đó không lành mạnh.

Thế là, Thịnh Diễm mang khuôn mặt đỏ bừng thối tất nền sinh nhật giúp Tần

Tử Quy, rồi cầm bả "đồ lưu manh thôi" trước khi cúi đầu kéo đĩa bít tết đến trước mặt và tàn nhẫn ra tay với nó.

Tần Tử Quy mỉm cười, cẩn thận cắt bít tết của mình rồi đưa cho Thịnh Diễn: "Ăn cái này đi, tái vừa, nếu không lại đau bụng."

"Ồ." Thịnh Diễn ngoan ngoãn nhận lấy đĩa bít tết vừa chín tái rồi cúi đầu thưởng thức, dù thấy vẫn hơi sống nhưng cậu vẫn rất vui.

Cậu có một anh bạn trai thật chu đáo!

Nghĩ nghĩ, Thịnh Diễn lại ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy: "Ăn ngon không?"

Tần Tử Quy nhìn cậu: "Ngon lắm."

Thịnh Diễn cuối cùng cũng hài lòng mỉm cười, vui vẻ cúi đầu ăn bít tết.

Tuy rằng luôn có bóng đèn lách tách làm gián đoạn, nhưng bữa tối dưới ánh nến tối nay cậu sắp xếp cũng phải được 80 điểm, sau khi vớt được mấy bóng đèn này thì cậu có thể làm này làm kia với Tần Tử Quy rồi.

Cho nên sau khi ăn xong, Thịnh Diễn nóng lòng kéo Tần Tử Quy đi xem phim, sợ đến muộn sẽ bị bóng đèn theo đuôi.

Cũng may mấy bóng đèn kia có lẽ đều có sắp xếp riêng nên lúc cậu và Tần Tử Quy ăn xong thì bàn bên cạnh đã trống không.

Thịnh Diễn tự tin mạnh dạn cầm vé và bóng ngô dành cho cặp đôi rồi nắm tay Tần Tử Quy đến sảnh VIP dành cho cặp đôi.

Cậu đã đặc biệt kiểm tra trên mạng và biết đây chính là rạp chiếu phim VIP tốt nhất toàn Nam Vụ.

Mặc dù giá vé ít nhất cũng là 3 chữ số, nhưng màn hình tốt, âm thanh tốt, ghế có thể duỗi ra thành nằm, quan trọng nhất là chỉ có 12 ghế chia thành ba dãy, hai ghế đôi bên trái, hai ghế đôi bên phải và một lối đi rộng ở giữa

để đảm bảo không làm phiền nhau, rất thích hợp cho các cặp đôi hẹn hò.

Lúc đặt vé cậu còn cố ý chọn một bộ phim tình yêu không được ưa chuộng mà giá vé còn đắt đỏ nên trong sảnh chỉ có hai người họ, đảm bảo sẽ cho Tần Tử Quy trải nghiệm hẹn hò tốt nhất.

Thịnh Diễn cảm thấy trên đời này không có bạn trai nào lên kế hoạch giỏi hơn mình, cho nên cậu đi vào trong rạp với Tần Tử Quy một cách tự tin.

Sau đó, vừa bước một chân vào trong rạp, cậu đã bị đóng băng.

Chu Bằng, Cầu Du, Lâm Khiển và Trần Du Bạch - những người đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên bên trái và bên phải - đều khựng lại.

Thịnh Diễn: "..."

Lâm Khiển: "..."

Tần Tử Quy: "..."

???

Sao họ lại ở đây?

Sao cô đã cố hết sức để lừa ba tên trai thẳng này mà vẫn có thể va phải cặp vợ chồng son này?

Nếu Thịnh Diễn muốn trừ khử 4 người, hẳn có thể làm gì để giúp Thịnh Diễn thoát khỏi sự trừng phạt của luật pháp?

Ngay lập tức, mười ngàn suy nghĩ xấu xí và đen tối của bản chất con người ngập tràn trong đầu 3 người họ.

Những ánh mắt trao đổi thầm lặng và phức tạp khiến sảnh VIP rơi vào sự im lặng chết chóc đến lạ lùng.

Một phút sau, Thịnh Diễm xoay người muốn rời đi.

Nhưng Chu Bằng lại không sợ chết nói: "Ồ, Diễm, sao mà lại đi? Mau ngồi xuống đi, giá vé hơn 100 tệ lận đó, nếu không phải nhờ có chị Lâm đây chiêu đãi thì tao sẽ không bao giờ vào đây đâu."

"Nhưng sao hai đứa con trai trưởng thành bọn mày cũng thích thể loại phim tình cảm này thế? Ủầy, mày với Tần Tử Quy còn nắm tay nhau nữa? Mày sợ tôi à?"

Chu Bằng dùng tuổi trẻ của mình để giải thích một cách sinh động ý nghĩa của việc vô tri hưởng thái bình, nếu không phải vì sợ Tần Tử Quy thành goá phụ, Thịnh Diễm đã có thể trực tiếp chôn chôn Chu Bằng tại chỗ.

Nhưng đúng như câu nói, trước cửa nhà goá phụ thì có nhiều thị phi, cho dù là vì Tần Tử Quy thì cậu cũng không thể làm được việc này.

Cho nên Thịnh Diễm chỉ có thể đen mặt bước nhanh đến hàng cuối cùng bên trái, lúc ngồi vào trong góc thì gương mặt tuần tú của cậu đã sụp đổ.

Nhưng trong suốt quá trình cậu đều không buông tay Tần Tử Quy, giống như cậu đang lo Tần Tử Quy sẽ chịu ảm ức.

Chu Bằng Cầu Du ngồi đằng trước định quay đầu lại nói gì đó, nhưng trước khi họ kịp nói thì Thịnh Diễm đã bảo: "Phim bắt đầu rồi, vui lòng không làm ảnh hưởng đến trải nghiệm xem phim của tao và đừng nói gì hết."

Hai khúc này vẫn bản khoản không hiểu sao hôm nay Thịnh Diễm lại tức giận thế.

Lâm Khiển tuyệt vọng thở dài: "Dù sao nếu muốn sống tiếp thì tốt nhất nên ngậm miệng lại, tích đức cho bản thân đi."

Nói xong thì bộ phim cũng bắt đầu, mấy người ở hàng ghế đầu thật sự không làm gì nữa.

Nhưng sắc mặt Thịnh Diễn vẫn không được tốt lắm.

Lúc cậu nhận được tin nhắn từ studio máy bay không người lái: "Chào quý khách, hiện tại trời có giông nên máy bay không người lái không thể hoạt động vào ban đêm được, vui lòng đổi giờ hoặc trực tiếp huỷ đơn hàng." thì sắc mặt cậu càng xấu hơn.

Sao cậu lại xui xẻo như thế, cậu chỉ muốn chúc mừng sinh nhật Tần Tử Quy mà thôi, sao lại khó khăn thế này?

Thịnh Diễn cảm thấy đã lâu lắm rồi cậu không tức giận như thế.

Tần Tử Quy thấy cậu giận đến mức bồng ngô cũng không ăn, biết tình hình nghiêm trọng nên hỏi nhỏ, âm lượng chỉ đủ để hai người họ nghe được: "Có phải em đang không vui không?"

"Không." Thịnh Diễn dù tức giận nhưng cũng không muốn làm ảnh hưởng đến Tần Tử Quy, chỉ cúi đầu nhìn bồng ngô trong gói rồi nói: "Em không có không vui."

"Là lo lắng sinh nhật của anh không trọn vẹn hay là lo anh bị ám ức?" Tần Tử Quy lại hỏi.

Thịnh Diễn mím môi không nói gì.

Cậu thật sự rất sợ Tần Tử Quy cảm thấy ám ức.

Vốn dĩ cậu sợ Tần Tử Quy bất an là vì chuyện tình của họ không công khai, nên cậu đã cố gắng đối xử tốt với Tần Tử Quy. Nhưng chẳng may lại gặp phải người quen, mọi bất ngờ cậu chuẩn bị cho hắn đều trở nên lén lút và bí mật.

Một ngày vui vẻ như sinh nhật, nếu cậu là Tần Tử Quy, nhất định sẽ cảm thấy ám ức chết mất.

Nhưng dù sao cũng không thể trách ai được, dù gì hội Chu Bằng Cầu Du

cũng không biết gì cả, họ cũng không cố ý, nên chỉ có thể trách họ yêu ngầm.

"Tần Tử Quy." Thịnh Điển nghẹn ngào.

Tần Tử Quy đáp: "Hửm, có chuyện gì sao?"

"Hay là chúng ta công khai đi." Khoảnh khắc Tần Tử Quy nghe được những lời này, trái tim hắn như bị gõ thật mạnh.

Thịnh Điển vẫn luôn là như thế, bề ngoài kiêu ngạo cứng rắn giả vờ ngầu lòi, nhưng thực chất khi đưa ra những quyết định quan trọng thì lại để lộ trái tim mềm yếu của mình, cậu cũng trực tiếp phô bày và không che giấu.

Điều ấy khiến mọi người nghĩ đứa nhỏ này thật là khờ.

Nếu là người xấu thì bé khờ này nhất định sẽ bị lừa mất.

May, dù hắn là người xấu nhưng hắn vẫn là một người xấu trung thực.

Tần Tử Quy xoa xoa cái đầu xù đang thất vọng của bạn trai mình: "Đừng nghĩ nữa, trước trận đấu em không thể phân tâm được."

Nếu tình yêu của họ chỉ là tình yêu bình thường thì sẽ chẳng có gì.

Nhưng tình yêu của họ lại rất khác thường, nếu thật sự công khai thì sẽ dẫn đến những lời đàm tiếu không hay.

"Nhưng kiểu yêu đương lén lút này thật nhàm chán, mà anh cũng sẽ không vui." Thịnh Điển hình như đang hơi cáu kỉnh.

Tần Tử Quy kiên nhẫn hỏi: "Ai nói anh sẽ không vui?"

Thịnh Điển nói mà chẳng cần nghĩ: "Ngô Sơn."

Tần Tử Quy nhíu mày: "Ngô Sơn là ai?"

Thịnh Diễn: "..."

Cố vấn tình cảm của cậu.

Nhưng cậu cảm thấy cậu bị chậm phát triển trí tuệ mới nói ra những lời này, cho nên cậu trực tiếp chuyển đề tài: "Dù sao cũng không quan trọng, cậu ấy nói với em, nói người chủ động theo đuổi như anh sẽ cảm thấy rất bất an, nếu em không cho anh một danh phận, nếu em không đối xử tốt hơn với anh thì anh sẽ chịu thiệt thòi, rồi anh sẽ chạy mất."

"....."

Sao hấn lại phải bất an? Sao hấn lại phải chạy?

Cái đầu nhỏ của bạn Thịnh Tiểu Diễn chứa cái gì vậy trời?

Tần Tử Quy nhất thời không biết nên cảm ơn Ngô Sơn này hay là bảo Thịnh Diễn tránh xa vị cố vấn tình cảm kỳ cục này nữa.

Thịnh Diễn cúi đầu, cầm tựa vào mép góí bóng ngò, lông mi rủ xuống, khuôn mặt trở nên vô cùng thanh tú và ngoan mềm dưới ánh sáng nhàn nhạt của phòng chiếu phim.

Lông mi cậu rất dài, còn hơi hơi cong lên.

Không có gì ngạc nhiên khi hấn nghĩ cậu rất giống búp bê lúc hấn còn nhỏ.

Nhưng mà bây giờ búp bê của hấn đang rất buồn bã và khó chịu.

Tần Tử Quy cũng biết Thịnh Diễn là một tờ giấy trắng, chắc hấn có nhiều chuyện cậu không biết phải xử lý thế nào khi mối quan hệ đột ngột thay đổi, cho nên cậu chỉ có thể học cách thể hiện tình yêu của mình cho hấn một cách ngây thơ nhất.

Trong tình huống này, tốt nhất là để hấn dạy cậu, thay vì một người ngoài.

Đầu ngón tay Tần Tử Quy búng lên lông mi Thịnh Diễn rồi hỏi: "Vậy em có biết làm thế nào để một mối tình bí mật trở nên thú vị không?"

Thịnh Diễn quay đầu lại.

Tần Tử Quy bắt gặp ánh mắt cậu, dùng giọng điệu bình tĩnh và nghiêm túc nói: "Anh đọc trên mạng nói rằng bộ phim này có cảnh quay trong đường hầm dài 52 giây, không có gì ngoài tiếng ồn của đoàn tàu khi đi qua đường hầm cả."

Thịnh Diễn không hiểu lắm: "Thế ư?"

"Cho nên cực kỳ thích hợp với những người yêu đương lén lút như chúng ta." Tần Tử Quy trầm giọng trả lời.

Vừa dứt lời, rạp chiếu phim đã chìm vào bóng tối, Thịnh Diễn không nhìn thấy gì nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng đoàn tàu lốc lạo nhanh qua đường hầm và tiếng gió rít gào, đồng thời cậu cũng cảm nhận được có gì đó mềm mại chạm vào môi mình.

Khi ánh sáng mờ ảo lần nữa xuất hiện, Tần Tử Quy nhìn Thịnh Diễn chỉ muốn vùi mình vào gối bông ngô thì cười khế: "Bạn trai anh còn thấy yêu đương lén lút nhàm chán nữa không?"

Bạn trai hấn lảng nghe tiếng tim mình đập điên cuồng, cảm thấy yêu đương bí mật vui quá đi mất!

*

Hết chương 64.

Chương 65

Editor: jena (wordpress minjena và watsapp miknao)

*

Từ bé đến giờ Thịnh Diễm chưa bao giờ làm cái gì không biết liêm sỉ, không biết lễ phép, không tuân thủ nam đức, không tôn trọng chuẩn mực công cộng như thế.

Cậu vùi mặt vào gói bỏng ngô, cảm thấy mình không thể chịu đựng được.

Nhưng đang lúc tự lên án bản thân, cậu cũng thừa nhận cảm giác lén lút hôn nhau trong bóng tối quả thực có chút hưng phấn.

Hơn nữa, lần này Tần Tử Quy hôn, cậu đã học được cách thở, nên trải nghiệm so với những lần trước tốt hơn rất nhiều, cậu cảm thấy cực kỳ thoải mái luôn.

Thịnh Diễm vừa nghĩ vừa chúi vào túi bỏng ngô như đà điểu, không dám ngẩng đầu lên.

Cậu không dám xem phim cũng không dám nhìn Tần Tử Quy.

Hai tiếng trôi qua, cậu thậm chí còn chẳng biết tên nhân vật chính của bộ phim là gì, cậu chỉ nhớ được 52 giây tối đen như mực kia.

Tần Tử Quy cũng luồn tay qua thành ghế, lúc hắn nhẹ nhàng nắm tay cậu thì Thịnh Diễm cũng không rút tay ra mà cứ để hắn nắm, giống như những cặp đôi nắm chặt tay nhau họ từng thấy trong rạp chiếu phim.

Trước đây, cậu cảm thấy những đôi yêu nhau đầy nắm chặt tay nhau thế thì xem phim kiểu gì, kể cả là lúc xem xong rồi cũng chẳng buông tay ra.

Bây giờ cậu mới nhận ra rằng khi bạn thích một ai đó, bạn chỉ muốn ở bên họ mọi lúc mọi nơi, ngay cả một cái nắm tay đơn giản nhất trong bóng tối cũng khiến tim bạn đập nhanh hơn.

Đây chính là tình yêu ư?

Đúng là có một chút khác biệt khi họ vẫn còn là anh em.

Nhịp tim của cậu thậm chí còn nhanh hơn những trận chung kết cuộc thi trước, dù ngồi trong rạp có điều hoà nhưng lòng bàn tay cậu vẫn đầm mồ hôi.

Cảm nhận được trong lòng bàn tay có chút ẩm ướt, khoé miệng Tần Tử Quy khẽ mỉm cười: "A Diễn, lần đầu tiên hẹn hò cảm giác thế nào?"

"Cũng được cũng được." Thịnh Diễm vùi đầu vào trong gói bỏng ngô, cố gắng để khiến giọng mình nghe được tự nhiên và thoải mái hơn.

Nhưng rõ ràng chẳng có tác dụng mấy.

Tần Tử Quy cảm thấy nếu Thịnh Diễm còn vùi đầu thêm nữa thì cả cái đầu cậu sẽ toàn mùi bỏng ngô mất, nên nụ cười trên môi hẳn càng rõ: "Ừm, vậy đã thử qua cảm giác yêu đương lén lút, có muốn thử yêu công khai nữa không?"

"Hã?"

Công khai á?

Mối quan hệ của cậu với Tần Tử Quy còn có thể công khai được ư?

Thịnh Diễm cuối cùng cũng rút đầu ra khỏi gói bỏng ngô.

Tần Tử Quy vươn tay ra phẩy hạt bông ngô trên chóp mũi cậu: "Ví dụ như vút mấy bóng đèn kia đi, chúng ta về nhà trước."

Thịnh Diễn vẫn không hiểu lắm, những bóng đèn này thì nhất định phải vút, nếu không cứ để thế thì hoặc là họ chết, hoặc là cùng chết với cậu.

Nhưng dù về nhà thì ông bà ngoại vẫn còn ở đó, cậu và Tần Tử Quy vẫn phải yêu lén lút, có liên quan gì đến việc công khai đâu?

Nghĩ đến đây Thịnh Diễn lại có chút không vui, sinh nhật mà cậu tưởng tượng cho Tần Tử Quy không phải thế này.

Cảm xúc của cậu luôn được biểu hiện rõ trên khuôn mặt, Tần Tử Quy vừa nhìn là biết cậu đang nghĩ gì, cố ý hỏi: "Em không muốn về nhà với anh à?"

"Không phải."

Không phải Thịnh Diễn không muốn về nhà, mà là cậu chỉ có chút thất vọng thôi.

Nhưng dù sao bên ngoài trời bắt đầu mưa, kế hoạch máy bay không người lái của cậu cũng chẳng có kết quả gì, thà về nhà ngủ trong căn phòng nhỏ của hai người còn hơn là có vài bóng đèn le ve ở đây.

Tần Tử Quy thấy cậu mệt thì không nói thêm gì nữa, một tay cầm đồ một tay ôm cậu, thản nhiên đi xuống.

Chu Bằng Cầu Du vốn không hiểu phim văn học lãng mạn đã buồn ngủ sắp chết, nheo mắt hỏi: "Đi đâu thế?"

Tần Tử Quy cũng không quay đầu lại: "Đi vệ sinh."

Nói xong, hắn đưa Thịnh Diễn ra ngoài mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Thịnh Diễn vốn tưởng là sẽ mất rất nhiều công sức, nên mới hỏi: "Dễ dàng như vậy sao?"

"Việc này vốn không khó như thế, nhưng có một số người dễ bị chột dạ."
Tần Tử Quy nhìn cậu, ánh mắt như đang cười.

Thịnh Diễn lập tức đỏ mặt: "Em không chột dạ, em là tức giận! Em đã lên kế hoạch cẩn thận cả một tuần liền, em chỉ muốn tạo bất ngờ cho anh mà họ lại cứ làm phiền, anh không thấy tức giận ư?"

"Anh không tức giận."

"???"

Nhận được câu trả lời bất ngờ, Thịnh Diễn không thể không đặt ba dấu chấm hỏi.

Tần Tử Quy nói đồng dục: "A Diễn, em nói xem sự ngạc nhiên này có quan trọng không?"

"Vớ vẩn, đây là thứ em đã bỏ rất nhiều thời gian công sức chỉ để bù đắp cho anh, anh nói xem có quan trọng không?" Thịnh Diễn cảm thấy rất tức giận khi nghĩ mình đã bỏ rất nhiều tiền, chuẩn bị rất kỹ lưỡng cho buổi hẹn hò mà cuối cùng lại chẳng hoàn hảo chút nào.

Tần Tử Quy không trả lời câu hỏi này, mà chỉ hỏi một câu khác: "Vậy em cũng nghĩ điều quan trọng với anh là anh không được công khai chuyện tình cảm này sao?"

"Ừm, chắc chắn rồi. Em sợ anh sẽ cảm thấy ám ức như lời Ngô Sơn nói." Thịnh Diễn móc dây quai cặp không phủ nhận chút nào, trông rất chân thành.

Tần Tử Quy lẳng lặng nhìn cậu một hồi, chợt nhận ra đây thật sự là bé khờ, bèn vươn tay ra xoa xoa đầu cậu: "Thôi vậy, chúng ta về nhà trước đã."

"Ồ." Thịnh Diễn cũng không phản đối, dù sao buổi hẹn hò lý tưởng đã đi đời, họ cũng chẳng còn nơi nào để đi, cho nên Tần Tử Quy muốn làm gì

cũng được.

Cậu ngoan ngoãn đi theo Tần Tử Quy đặt xe, nhưng cậu nhận ra hướng đi hơi sai sai.

Sao không sang bên kia sông mà lại đến chỗ trường Thực nghiệm thế?

Lúc nhìn cổng trường quen thuộc ngoài cửa sổ, Thịnh Diễn cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: "Tần Tử Quy, anh định về chỗ dì Tần à?"

Hay là về chỗ bà vẫn tốt hơn, ít nhất trong nhà không có người ngoài.

Nghĩ đến cảnh có những người mình không thích sống trong nhà dì Tần, Thịnh Diễn không muốn quay lại đó.

Cậu muốn dành hết thời gian cho Tần Tử Quy tối nay, nhưng cậu lại cảm thấy không thoải mái nếu có người ngoài ở đó.

Cậu không muốn Tần Tử Quy phải chịu sự kháy khịa của bà Giang trong ngày sinh nhật mình.

Cho nên lúc xuống xe, cậu nói với Tần Tử Quy: "Tần Tử Quy, chúng ta đến khách sạn đặt phòng nhé."

Tần Tử Quy ban đầu đã nghĩ hôn Thịnh Diễn 52 giây trong rạp chiếu phim hôm nay đã là quá nhiều rồi, nhưng lúc nghe được câu này, Tần Tử Quy đang cầm ô chợt nhướng mày.

Hàng lông mày nhướng lên một cách lưu manh, khí chất của một con chim xấu xuất hiện rõ.

Thịnh Diễn sững sờ một lát mới nhận ra Tần Tử Quy hiểu ý đặt phòng này là đặt phòng kia, vội vàng nói: "Tần Tử Quy, anh tỉnh táo lại đi! Em không có ý đó! Em chỉ nghĩ chiều mai em phải đi rồi nên mới muốn ở riêng với anh một lúc thôi! Đừng có hiểu sai!"

Nhìn thấy vành tai Thịnh Diển nhất thời đỏ bừng vì lo lắng và xấu hổ, Tần Tử Quy che ô cúi đầu cười: "Được rồi được rồi, anh cũng không nghĩ nhiều, anh còn tưởng là em định tặng quà sinh nhật cho anh, không ngờ lại là vui hụt."

Thịnh Diển không chịu nổi nữa, "Tần Tử Quy! Anh còn có mặt mũi không hả!"

Thịnh Diển chỗ nào cũng tốt, nhưng mà da mặt mỏng quá, lúc nào thấy xấu hổ thì chỉ muốn chạy, thấy bản thân sắp mất kiểm soát vì những suy nghĩ lưu manh và tiếng rên rĩ trong đầu Tần Tử Quy, cậu quay người đi cố bước thật nhanh dưới mưa.

Tần Tử Quy nhanh chóng kéo cậu lại: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Đừng lo, chúng ta sẽ không về chỗ mấy người em không thích đâu."

"Hả, vậy chúng ta về đâu?" Thịnh Diển nghe thế thì bị phân tâm, hơi bối rối hỏi.

"Dù sao cũng không bán em đâu." Tần Tử Quy nắm lấy tay cậu, "Đi cùng anh là biết thôi."

Thịnh Diển không có ô nên chỉ có thể đi theo hấn.

Sau đó họ đi vào một khu chung cư đối diện trường, đi qua gốc cây sung rồi vào trong, đi lên tầng 3, nhìn Tần Tử Quy lấy chìa khoá ra rồi mở cánh cửa an ninh kiểu cũ, rồi kéo bạn học Thịnh Diển đã quen sống trong biệt thự đang choáng váng vào trong.

Không gian bên trong không lớn lắm, có lẽ chỉ có hai phòng ngủ và một phòng khách.

Trang trí không theo phong cách sang trọng thời thượng hay mới mẻ mà chỉ là chiếc ghế sofa và bàn trà bình thường nhất, nhưng lại tràn đầy sự ấm áp.

Hoàng tử bé và cáo nhỏ của cậu được đặt ở vị trí dễ thấy nhất trên tủ lười

vào, chúng được đặt trong hộp kính cẩn thận.

Bàn máy tính, ghế chơi game, máy lắp ráp và những thứ thường dùng khác của cậu đều được sắp xếp gọn gàng.

Quần áo của cậu và Tần Tử Quy cũng được chia thành hai bên đặt trong tủ, bên trên là đồ ngủ đôi, trong phòng tắm cũng là đồ vệ sinh cá nhân theo cặp, trông họ giống như những đôi tình nhân khác.

Trong phòng khách thậm chí còn có một khung gỗ cho mèo chơi, với Cuckoo thì giống như một ổ mèo hạng nhất, nó đang ngủ trên đó, nghe thấy tiếng động bèn mở mắt ra nhìn, đoạn lại nhảy căng lên lao vào vòng tay cậu rồi meo meo vài tiếng, vừa lắc đầu vừa quấy rầy cậu.

Mặc dù là lần đầu tiên đến đây nhưng cậu lại cảm nhận được bầu không khí ấm cúng lạ thường.

Cậu quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Tần Tử Quy: "Anh thuê chỗ này sao?"

Tần Tử Quy gật đầu: "Anh thuê hợp đồng 1 năm, vừa kịp lúc chúng ta tốt nghiệp."

Thịnh Diễn lại hỏi: "Anh dùng tiền sính lễ của em hả?"

Thịnh Diễn cười: "Anh dùng tiền sính lễ của anh."

"Cái của anh gọi là của hồi môn."

Ở một khía cạnh nào đó, Thịnh Diễn khá bướng bỉnh về chuyện nằm ngoài khả năng của mình.

Tần Tử Quy đã quen rồi: "Em nói là của hồi môn thì là của hồi môn, dù sao đây cũng là tổ ấm đầu tiên của chúng ta, thích không em?"

Thịnh Diễn rất thích, tuy rằng nó không lớn nhưng khắp nơi đều là minh chứng cho thấy cậu và Tần Tử Quy ở bên nhau, chỉ cần họ ở đây thì những

phiền não khác sẽ không thể quấy rầy nữa.

"Nhưng Tần Tử Quy, anh lấy tiền ở đâu ra thế?"

Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy.

Cậu biết giá thuê căn hộ ở khu học chính này không hề rẻ, cậu cũng biết từ bé Tần Tử Quy đã chẳng bao giờ chủ động xin thêm tiền tiêu vặt, nếu không phải Tần Như mua quần áo cho hắn thì hắn thậm chí còn chẳng có quần áo mới, vậy thì Tần Tử Quy lấy tiền ở đâu ra?

Tần Tử Quy cúi đầu xoa xoa mái tóc ngổ của cậu: "Bạn trai em thông minh như thế, sao lại không kiếm được tiền!"

"Sao anh không nói là do anh đẹp trai luôn đi!" Thịnh Diễn sợ Tần Tử Quy vì kiếm tiền mà phải chịu nhiều vất vả, nhưng lúc nói ra thì lại thành ý khác.

Nụ cười trên môi Tần Tử Quy càng sâu: "Đừng lo, tuy anh đẹp trai nhưng anh đã là người có gia đình rồi, chỉ cần em không đưa anh đến hộp đêm bắt anh tiếp khách thì anh sẽ không có khả năng làm chuyện đó để kiếm tiền đâu."

"Tần Tử Quy!" Thịnh Diễn thật sự không biết một người lạnh lùng ít nói sao lại có thể trở thành thế này.

Rõ ràng trước mặt Trần Du Bạch và những người khác vẫn rất bình thường cơ mà.

Tần Tử Quy chỉ thấy lúc bị trêu tròng Thịnh Diễn dễ thương cực, như thể tất cả những cảm xúc bình thường đối với cậu đều trở nên cực kỳ sống động, nên hắn không thể không vuốt ve mái tóc xù của cậu: "Đừng lo, anh chỉ viết code cho một trang web nhỏ, tiền thù lao đủ để thuê nhà một năm."

Dù Tần Tử Quy có tài năng đến đâu thì cũng rất khó để hoàn thành code của 1 web trong một tuần.

"Vậy sao anh không dùng tiền sính lễ em đưa cho anh? Anh không muốn làm vợ em ư?" Thịnh Diễn nghĩ đến việc Tần Tử Quy thức cả đêm thì đau lòng, xấu hổ hỏi.

Tần Tử Quy thấy cậu đáng yêu đến mức không nhịn được cười: "Em đã đưa giấy đăng ký kết hôn cho anh rồi, sao anh có thể không làm vợ em được. Chỉ là A Diễn à, anh muốn dùng năng lực của mình để đối xử tốt với em, bảo vệ em, cho em những gì em muốn. Nếu không thì anh không chắc mình có xứng đáng để thích em không nữa."

Thịnh Diễn nghe thế thì dừng việc giày vò Cuckoo lại, ngẩng đầu nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nhìn cậu chăm chú: "Từ bé em đã có đủ tất cả mọi thứ không thiếu gì, dì Hứa và ông bà đều cho em những gì tốt nhất, cho nên trên người em luôn có khí chất của một đại thiếu gia. Hơn nữa, em luôn ăn thứ ngon nhất, mặc thứ đẹp nhất, dùng thứ tốt nhất, em cũng không có khái niệm về tiền bạc, không sợ bất cứ thứ gì mà chỉ thích gây rắc rối, anh không nghĩ em có thể rời xa những thứ này được."

"???" Thịnh Diễn vốn đang chuẩn bị được nghe những lời ngọt ngào thì tự nhiên lại phải nghe một đồng lời chỉ trích mình, đang định đánh Tần Tử Quy.

Nhưng lời tiếp theo của Tần Tử Quy lại khiến cậu bình tĩnh lại: "Cho nên A Diễn, anh hy vọng sau khi ở bên anh, anh vẫn có đủ khả năng để thoả mãn tất cả những điều ấy, để em vẫn có tự tin làm những gì em muốn làm, nếu không thì anh không dám nói với dì Hứa rằng anh có thể chăm sóc em đến hết đời được."

"Em không thích đám người Giang Phi, em thích ngủ trên giường êm, có lẽ em sẽ không chịu nổi điều kiện sinh hoạt trong ký túc xá nên anh muốn tìm một nơi chỉ có hai chúng ta thôi. Chúng ta không phải sợ bất cứ điều gì, em có thể làm bất cứ thứ gì em muốn. Khi anh mất bình tĩnh, em có thể hôn anh, đánh anh. Chúng ta có thể cùng nhau làm bài tập đến khi mệt mỏi mà lăn ra ngủ, hoặc có thể cùng nhau mặc đồ đôi chơi game trên ghế sofa của chúng ta. Chỉ cần em thích, anh sẽ cùng em làm tất cả mọi thứ. Em chỉ

việc vui vẻ thôi, sẽ không có những người ngoài đến quấy rầy chúng mình, em cũng không cần lo lắng anh sẽ rời đi nữa, vì từ giờ trở đi chúng ta sẽ là người nhà."

"Cho nên A Diển, việc của chúng ta là ở bên nhau. Chỉ cần anh biết em thích anh, những thứ khác đều không quan trọng. Đừng sợ anh không vui, đừng sợ anh thấy ảm ức, cũng đừng sợ anh sẽ rời đi. Vì có thể em không biết anh cảm thấy may mắn cỡ nào khi được em thích đâu."

"Anh chỉ mong em có thể là chính mình, yêu anh một cách vui vẻ, đừng vì bất cứ điều gì bên ngoài mà thay đổi, cũng đừng vì anh mà khiến mọi việc bị khó khăn hơn. Đây là điều ước thật sự của anh trong sinh nhật năm nay, em sẽ làm điều đó cho anh chứ?"

Có lẽ cơn mưa ngoài cửa sổ quá lớn mang theo cảm giác huỷ diệt đầy đáng sợ, khiến ngọn đèn màu vàng trong nhà trở nên ảm áp và vững chãi hơn hẳn, giống như giọng nói chậm rãi của Tần Tử Quy lúc này.

Thịnh Diển tưởng rằng nỗi lo lắng vụng về và bất an về việc mình không biết cách để thích một người đã được giấu rất kỹ, nhưng hoá ra Tần Tử Quy đã biết tất cả.

Quả nhiên, Tần Tử Quy là người thông minh nhất cậu từng gặp, biết tất cả, hiểu tất cả, sẵn sàng nhường bộ cậu, đối xử với cậu tốt như thế.

"Nhưng rõ ràng hôm nay là sinh nhật anh, anh chuẩn bị cho em một bất ngờ lớn thế này mà điều bất ngờ em chuẩn bị cho anh lại bị phá hỏng." Thịnh Diển có hơi thất vọng, "Chỗ máy bay không người lái đó vốn dĩ rất đẹp, mà trời lại mưa."

Ngoài việc chán nản, cậu dường như còn cảm thấy buồn vì những điều khác.

Tần Tử Quy thật sự không quan tâm đến chuyện này, hắn nghiêm túc nói: "A Diển, việc em có thể đến chúc mừng sinh nhật anh đối với anh đã là bất ngờ lớn nhất rồi."

Càng nói thế thì Thịnh Diễn càng thấy buồn.

Tần Tử Quy luôn chỉ biết cho đi chứ không muốn nhận lại.

Nhưng cậu cảm thấy khi Tần Tử Quy bày tỏ tình yêu, cậu cũng nên bày tỏ điều tương tự để họ có thể thực sự hiểu và yêu nhau.

Nhưng cậu không thông minh bằng Tần Tử Quy, không biết nói thế nào, làm thế nào mới đúng.

Cậu chỉ có thể dựa vào bản năng của mình để bày tỏ, cho nên cậu mím môi, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: "Tần Tử Quy, nhắm mắt lại đi."

Tần Tử Quy còn chưa kịp ý thức được Thịnh Diễn đột nhiên bảo hắn làm gì thì Thịnh Diễn đã nhắm mắt lại, đặt môi mình lên môi hắn.

Một cái chạm nhẹ nhàng được bao bọc trong đêm hè, đốt cháy trái tim Tần Tử Quy.

Hắn vốn tưởng rằng Thịnh Diễn sẽ nhanh chóng hôn hắn rồi bỏ chạy như hai lần trước, nhưng lần này Thịnh Diễn lại bắt chước cách hôn thông thường mà hắn hay làm, thử nghiệm một lần táo bạo.

Có chút xa lạ, nhưng cậu lại khám phá rất nghiêm túc và nhẹ nhàng, không giấu giếm tình yêu của mình, phó mặc cho mọi giác quan để cảm xúc âu yếm bung toả.

Khi người bạn thích nhất đứng trước mặt bạn, chỉ một cái chạm nhẹ thôi cũng đủ lay động lòng người chứ đừng nói đến lời mời chủ động như thế.

Cho nên Tần Tử Quy ôm eo Thịnh Diễn, đẩy cậu đến góc ghế sofa rồi quỳ một chân lên ghế, cướp đi từng tấc cảm xúc và giác quan của cậu một cách mạnh mẽ hơn.

Mãi cho đến khi mưa càng lúc càng nặng hạt khiến sinh vật dưới mưa gần

như không có cơ hội thở, Thịnh Diễm mới khẽ phàn nàn: "Tần Tử Quy, anh đang làm em đau đấy."

Tần Tử Quy chỉ nói: "A Diễm, hôm nay là sinh nhật anh, anh có thể đòi một món quà được không?"

*

Hết chương 65.

Chương 66

Editor: jena (wordpress minjena và watsapp @miknao)

*

Cuối cùng Thịnh Diễn không nhịn được nữa, quay mặt đi: "Tần Tử Quy, em chịu hết nổi rồi."

Tần Tử Quy cắn khế vào cổ cậu: "Ừm."

"Em thật sự chịu hết nổi rồi đây." Giọng Thịnh Diễn đã có chút lo lắng.

Tần Tử Quy nói bên tai cậu: "A Diễn, hôm nay là sinh nhật anh."

Vốn dĩ hắn rất ít khi đưa ra yêu cầu gì, nhưng lúc dùng giọng điệu trầm thấp đó để đưa ra một ước muốn gần như dè dặt kia, Thịnh Diễn không thể nói thêm gì nữa, đưa mu bàn tay lên che mắt để che đi sự xấu hổ của mình, "Nhưng mai em còn một trận đấu nữa, em sợ cánh tay sẽ bị đau."

Nhớ đến chuyện được nửa chừng Thịnh Diễn không muốn làm nữa vì đau tay quá, Tần Tử Quy cười tủm tỉm: "Vậy thì mình chuyển sang dùng chân nhé."

"Tần Tử Quy, anh..." Thịnh Diễn còn chưa kịp nói xong thì đã ngã ra ghé sô pha.

Ánh sáng ấm áp màu lòng đỏ trứng đã bị chặn đi hoàn toàn, chỉ để lại một quầng sáng nhàn nhạt, mọi lời nói đều bị nhấn chìm trong tiếng mưa.

Những cơn mưa dữ dội cuối hè ở Nam Vụ luôn khiến thành phố hiện hoà

này bỗng trở nên đáng sợ đi nhiều, lá cây sung ngoài cửa sổ rơi xuống đất bị mưa quật cho đến khi trở nên lầy lội và mềm nhũn, bám chặt vào mặt đất không thể gượng dậy được nữa.

Cơn mưa lớn cứ trút xuống không biết mệt mỏi suốt đêm dài.

Sáng hôm sau, Thịnh Diễn tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn khung cảnh xa lạ chung quanh, cậu hãy còn đang ngỡ ngác chưa biết mình ở đâu, theo bản năng gọi: "Tần Tử Quy."

Không ai trả lời.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy trên đầu giường có điện thoại đang sạc của Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy mới sáng ra đã đi đâu rồi?

Thịnh Diễn xoa xoa trán, chuẩn bị đứng dậy ra ngoài xem Tần Tử Quy đang làm gì.

Vừa ngồi dậy, cậu cảm giác phía đùi trong của mình nóng rát và ngứa ran, khiến cậu bất giác hít một hơi thật sâu rồi dừng lại.

Đêch!

Thịnh Diễn cúi đầu chửi thề một câu, phần đùi trong của một người đàn ông chân chính là cậu lại đỏ bừng!!!

Con rùa thối! Lưu manh! Cầm thú! Đồ chim xấu xa!

Thịnh Diễn còn đang choáng váng, ngay lập tức nhớ lại thảm kịch chí mạng trong phòng khách, phòng tắm và trên cái giường này tối qua, sau đó dùng tất cả vốn từ cậu biết để chửi Tần Tử Quy.

Sao cậu lại cho rằng Tần Tử Quy chỉ biết cho mà không biết nhận? Hấn rất biết cách nhận đấy!

Một người đàn ông thân cao bảy thước như cậu sắp bị hấn ** rồi!!!

Thịnh Diễn quả thực tức giận khôn cùng, cầm lấy cây gậy bóng chày cạnh giường định ra chỗ Tần Tử Quy để sống mái một phen.

Kết quả, trước khi cậu ra khỏi phòng thì Tần Tử Quy đã tự dẫn xác đến.

Hắn cầm một túi thuốc trong tay, ngay lúc đẩy cửa vào thì va phải Thịnh Diễn với cây gậy bóng chày trên tay định đi giết người.

"Tần Tử Quy! Em giết anh!"

Thịnh Diễn giơ cây gậy bóng chày lên.

Tần Tử Quy nhanh tay lẹ mắt né được: "Sáng sớm ngày ra sao em lại muốn đồ sát chồng em rồi?"

"Mẹ kiếp, ai là chồng anh! Anh có còn là con người không hả! Chiều nay em có trận đấu đấy!" Thịnh Diễn không định thật sự đánh hắn, nhưng cậu vừa xấu hổ, vừa bực bội lại tức giận.

Tần Tử Quy lại thêm dầu vào lửa: "Thì anh có làm tay em bị mệt đâu."

"...Anh im mồm đi!"

Nghĩ đến tư thế hôm qua, Thịnh Diễn thật sự không chịu nổi nữa, túm lấy cổ áo Tần Tử Quy, cưỡi lên người hắn chỉ muốn đánh người.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt Tần Tử Quy, nắm đấm dù đã giơ cao nhưng cậu lại chậm chạp chưa hạ xuống.

Một lúc lâu sau, Thịnh Diễn chỉ có thể tuyệt vọng lật người, sau đó đá Tần Tử Quy một cái: "Tránh ra, em phải ngủ bù."

Trận đấu diễn ra lúc 4h chiều, cậu phải có mặt từ 3h để chuẩn bị. Bây giờ

mới 10h, cậu vẫn có thể tranh thủ thời gian để ngủ bù, nhân tiện trùm chăn che đi sự xấu hổ của mình.

Tần Tử Quy biết cậu da mặt mỏng, cũng biết đêm qua là hẳn không đúng mực, nhưng cũng vì Thịnh Diễn quá đáng yêu, quá dễ bắt nạt. Có điều hẳn vẫn nhớ hôm nay Thịnh Diễn có trận đấu nên suốt quá trình đều không để Thịnh Diễn phải ra sức gì cả, đảm bảo không khiến cậu kiệt sức.

Nhưng hẳn không ngờ da của Thịnh Diễn lại mỏng manh đến thế.

Sáng nay ngủ dậy, hẳn thấy da của bạn trai mình bị rát nhẹ.

Cho nên sau khi ngoan ngoãn để Thịnh Diễn đá, hẳn xoa xoa mái tóc lộn xộn của mình: "Anh bôi thuốc cho em rồi hăng ngủ nhé?"

"Không."

Thịnh Diễn thậm chí còn nói chẳng buồn nghĩ.

Chỗ đây là chỗ mà Tần Tử Quy có thể chạm vào á?

Tần Tử Quy sợ Thịnh Diễn xấu hổ đến mức không để ý tình trạng bản thân nên chỉ có thể nén cười rồi cố nói với giọng điệu bình thường: "Nhưng nếu không bôi thuốc thì mặc quần áo sẽ bị đau, trời nóng này dễ bị đổ mồ hôi, sẽ ảnh hưởng đến trận đấu."

"....."

Chết tiệt, kẻ này còn dám lấy chuyện thi đấu ra dọa cậu.

Thịnh Diễn có lẽ đã quen với việc được Tần Tử Quy phục vụ, nhưng cậu lại không nghĩ đến việc cậu cũng có thể tự mình bôi thuốc nên đành chịu đựng sự xấu hổ, vùi mặt vào trong gối, nghiến răng nghiến lợi để Tần Tử Quy vạch chăn ra.

Cũng may Tần Tử Quy còn sót lại chút tính người, lần này hẳn bôi thuốc

đúng cách, không gây ra chuyện gì. Thịnh Diễn có thể nhanh chóng kéo
chặn lại quay lưng đi, tiếp tục giả chết.

Tần Tử Quy thu dọn đồ đạc linh tinh rồi hỏi: "Trưa nay em muốn ăn gì?
Anh nấu cho em."

Thịnh Diễn thì kén ăn mà mẹ Hứa lại không biết nấu ăn nên Tần Tử Quy đã
học nấu ăn cùng bà ngoại hồi mới tốt nghiệp cấp hai, thường hay vào bếp
nấu mấy món cho Thịnh Diễn.

Chỉ là đã lâu rồi chưa ăn cơm Tần Tử Quy làm nên có hơi thèm, nhưng
Thịnh Diễn vẫn ngạo kiêu: "Kệ anh, dù sao em cũng không ăn đồ anh nấu."

Tần Tử Quy không để ý đến câu trả lời dối lòng của cậu, hỏi lại: "Muốn ăn
thịt bò hấp không?"

Muốn.

Món thịt bò hấp Tần Tử Quy học được từ chỗ bà hoàn toàn kế thừa được
các ưu điểm, từng lát thịt mềm mịn, bên trong có ớt được xào chín rồi rưới
qua dầu sôi, Thịnh Diễn vừa nghĩ đến đã nuốt nước bọt.

Nhưng từ lần gần nhất App cầu được ước thấy giao nhiệm vụ cho cậu, cậu
đã không ăn cay được một khoảng thời gian dài chỉ vì muốn được cao lên
1m9 để thay đổi nhược điểm hiện tại của cậu là bị Tần Tử Quy áp chế trong
môn vận động nào đó.

Cho nên, dù muốn ăn, nhưng cậu không thể ăn.

Vì nó quyết định địa vị của người đàn ông trong suốt quãng đời còn lại.

Vì thế Thịnh Diễn dù không nhịn được chảy nước miếng nhưng vẫn siết chặt
chấn bông, từ chối đầy sượng trân: "Không ăn, đừng lấy mấy cái này ra dụ
dỗ em, em không ăn cay trong 1 năm tới đâu."

Tần Tử Quy còn đang nghĩ khẩu vị của Thịnh Diễn thay đổi từ lúc nào,

nhưng nghe được "trong 1 năm" thì mới nhận ra, đoạn hấn cúi đầu cười: "Được, chúng ta không ăn cay nữa. Để anh hầm ít canh bồ câu cho em, được không?"

Có lẽ vì quá trình huấn luyện rất vất vả, trước đó vất vả lắm hấn mới nuôi được Thịnh Diễn tăng lên mấy cân thịt, mà giờ lại bị sụt đi chỉ trong 1 tuần.

Đêm qua hấn sờ thử, eo cậu mảnh đến mức chỉ một tay hấn đã ôm được hết, giờ phải bù lại thôi.

Nhưng cũng không cần óc chó nữa, khờ một chút cũng hay, ít nhất có thể lừa cậu sửa lại thói quen ăn uống không lành mạnh, như thế sẽ tốt cho dạ dày của cậu, tránh được bệnh về lâu về dài.

Còn việc bị đánh yêu, quỳ bàn giặt, ngủ trong phòng làm việc, hấn đều chịu được.

Tần Tử Quy nghĩ nghĩ, rồi nhẹ nhàng xoa xoa đầu Thịnh Diễn, đắp lại chăn cho cậu rồi mỉm cười ra khỏi phòng.

Nghe được tiếng đóng cửa, Thịnh Diễn mới dám chui ra khỏi chăn.

Có phải Tần Tử Quy bị tâm thần phân liệt không thế? Sao ban ngày lại hiền lành đức độ dữ vậy? Nói gì làm đấy? Mà sao đến tối lại hung hăng ngang ngược chả giống ai?

Thịnh Diễn vừa ngượng vừa nhớ lại cảnh hôm qua, càng nhớ lại càng thấy tội lỗi, đến mức lúc điện thoại đổ chuông, cậu có cảm giác như đang lén lút làm chuyện xấu ấy.

Nhưng Thịnh Diễn đã nhanh chóng lấy lại tinh thần khỏi sự dụi dàng của Tần Tử Quy, nháy ra khỏi chăn, tìm chỗ ở sau giá sách rồi cầm điện thoại lên chỉnh chỉnh lại tóc, cố gắng để biểu cảm về lại bình thường rồi mới ấn nghe: "Mẹ ạ."

"Alo, con trai à, lâu lắm rồi không gặp, còn nhớ mẹ không?" Hình như mẹ

Hứa mới trở về từ một buổi tiệc, lớp trang điểm trên mặt cũng không thể che được vẻ mệt mỏi và hốc hác.

Trong lòng Thịnh Diễn có hơi nặng nề: "Mẹ, mẹ không cần vất vả đến mức đó đâu, mẹ cứ nghỉ ngơi đi. Chúng ta cũng không thiếu tiền, nhìn thấy mẹ thế này con buồn lắm."

"Nếu con thấy buồn cho mẹ thì phải nhanh chóng trưởng thành đi thôi." Mẹ Hứa đá giày cao gót xuống, ngồi lên ghế sofa uống hộp nước, "Bây giờ kinh tế đang suy thoái, mẹ mà không làm việc chăm chỉ thì lỡ công ty sụp đổ thì biết làm sao? Còn quá nhiều người dựa vào công ty để kiếm miếng cơm mà. Mẹ muốn nghỉ hưu lắm, nhưng chẳng có ai tiếp quản cả."

Dựa vào tính tình của cậu, có lẽ cả đời này chắc cũng chẳng tiếp quản được công ty.

Thịnh Diễn hạ mi, mím môi nghĩ.

Thấy cậu như thế, mẹ Hứa vội cười: "Không sao, bé cưng, mẹ con chỉ muốn nhìn thấy con mặc cảnh phục giống như bố con ấy, đẹp trai ngút trời. Về phần người kế thừa, không phải vẫn còn Tần Tử Quy đó sao."

"Nhưng chú Giang cũng đang chờ Tần Tử Quy đến tiếp quản nữa."

Thịnh Diễn cảm thấy hy vọng của mẹ mình có hơi mong manh.

Mẹ Hứa không quan tâm: "Vậy thì mẹ sẽ cướp người với Giang Bình, dù sao nhà cậu ta cũng sắp có em bé rồi, có thể bồi dưỡng từ bé. Còn Tần Tử Quy sẽ là của nhà mình."

Mẹ Hứa chỉ nói đùa để an ủi Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn cúi đầu suy nghĩ nghiêm túc, hình như cũng không phải là không thể.

Dù sao lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó, sau khi Tần Tử Quy gả cho

cậu thì sẽ là người nhà họ, chú Giang hẳn là sẽ không đi cướp người đâu.

Cảm giác tội lỗi trong lòng Thịnh Diễn lập tức vơi đi rất nhiều.

Nhưng liệu mẹ mình có thể chấp nhận chuyện mình và Tần Tử Quy ở bên nhau không?

Dù sao nhà họ Hứa cả 3 đời đều độc đinh, nếu mà bị đứt gánh ở chỗ cậu thì liệu có bị đánh không?

Bị đánh cũng không sao, nhưng lỡ như mẹ cậu hoặc dì Tần không chịu nổi, nhất quyết muốn họ chia tay thì sao?

Với mối quan hệ này của họ, nếu người lớn không đồng ý thì sẽ có một nghìn cách để ngăn cản họ gặp nhau.

Cậu và Tần Tử Quy có thể sẽ không bao giờ được gặp nhau nữa.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diễn gằn như nghẹt thở.

Không được, dù Tần Tử Quy không phải là chim tốt, nhưng cũng là con chim mà cậu thích, họ không thể tách rời được. Nên mối quan hệ này của họ nhất định không thể để bị phát hiện, ít nhất là trước khi hai người đảm bảo có thể đối đầu với phụ huynh hai nhà.

Đúng, tuyệt đối không thể bị phát hiện.

Đang lúc suy nghĩ, thì chợt Thịnh Diễn nghe được giọng nói tức giận từ video: "Thịnh Diễn!!!"

Thịnh Diễn vốn đang bị trí tưởng tượng của mình hù dọa lập tức giật mình: "Mẹ, sao vậy?"

Mẹ Hứa giơ tay lên, môi run run, vẻ mặt buồn thiu như bị phản bội: "Con, con, con thế mà lại dám yêu đương sau lưng mẹ!"

"???"

Thịnh Diễn cứng đờ tại chỗ, giống như một chú gà con lông tóc dựng đứng hết lên.

Mẹ Hứa đau đớn chỉ vào cổ cậu: "Còn không muốn thừa nhận!"

"?"

Thịnh Diễn kéo điện thoại lại gần, nhìn vào khung ảnh nho nhỏ ở góc bên trái màn hình.

Trên vai cậu có một dấu hôn màu đỏ, vị trí rất khó thấy, chắc là sợ người khác nhìn thấy nên không hôn vào chỗ dễ bị lộ, nhưng vì cổ áo ngủ quá rộng mà da cậu lại quá trắng nên không qua được đôi mắt sắc như dao cau của mẹ cậu.

Đêch!

Tần Tử Quy là chó à! Sao lại cứ thích gặm gặm người cậu thế!

Xong rồi, xong thật rồi, mẹ cậu sắp phát hiện rồi, cậu và Tần Tử Quy sắp bị xa cách vĩnh viễn rồi.

Thịnh Diễn tuyệt đối sẽ không nói dối, nhưng cậu rất hoảng sợ.

Nhìn vẻ mặt bối rối ngốc nghếch của con mình, mẹ Hứa cuối cùng không nhịn được nữa, cười: "Được rồi, mẹ không dọa con nữa. Con cũng 18 rồi, ở tuổi này có người yêu là chuyện bình thường. Nhưng con phải cẩn thận, con phải biết điểm dừng, không thể bắt nạt con gái nhà người ta quá được, cũng không được đi quá ranh giới, nghe không?...Nhưng mà bạn gái nhỏ của con...cũng nhiệt tình quá."

Mẹ Hứa cười đầy ẩn ý, nụ cười dần biến chất.

Thịnh Diễn không chịu nổi nữa: "Mẹ!"

Cậu biết điểm dừng, cậu biết lịch sự, nhưng người bị bắt nạt là cậu cơ mà!

Hơn nữa cái phản ứng khi nhận ra con trai mình có người yêu sao lại như đang hóng hớt thế kia?!

Bây giờ cậu đang có lý do để nghi ngờ bản chất không đứng đắn và lưu manh của Tần Tử Quy là học hỏi từ mẹ cậu.

Thịnh Diễn xấu hổ, lại thêm sợ mẹ Hứa sẽ hỏi thêm về cô bạn gái "nhiệt tình" của cậu, nên cậu chỉ có thể vội vã nói "Con phải học đây" rồi cúp máy.

Rồi quay vào trong phòng nhìn bản thân mình trong gương.

Cậu mặc đồ ngủ của Tần Tử Quy, đường viền cổ áo rất đứng đắn, nhưng dưới áo ngủ lại không có quần, trên làn da trắng sứ ở phần đùi trong có vài vết đỏ, dù đã bôi thuốc nhưng vì da quá mỏng nên vết đỏ nhìn đặc biệt rõ ràng, đầu gối cũng hơi đỏ bất thường.

Thoạt nhìn, có vẻ cậu đã làm một số điều "đi quá ranh giới" trong miệng mẹ cậu, lại còn làm rất mạnh bạo.

Tần Tử Quy chó chết này, học sinh đứng đầu trường mà lại không biết mấy chữ "lễ giáo" viết thế nào à!

Nghĩ đến việc mình bị bắt nạt đến mức không thể chống trả, Thịnh Diễn cảm thấy mình không thể chiều chuộng Tần Tử Quy như thế này được nữa.

Nếu không, hoặc là chuyện của cậu và Tần Tử Quy sẽ bị mẹ phát hiện, hoặc là địa vị người đàn ông của cậu sẽ hoàn toàn mất đi.

Thế là cậu tức giận lấy điện thoại ra gõ vài chữ, đang định hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại thì đột nhiên, trong căn phòng ngủ yên tĩnh chỉ có một mình cậu, cậu nghe được âm thanh "Muah" vừa quen vừa lạ.

Tiếng "Muah" này...

Nghe rất giống tiếng hôn mà trước đây cậu hay gọi điện chúc ngủ ngon người nào đấy.

Tốc độ nói cực nhanh này cũng tương tự.

Ngay cả cảm giác xấu hổ khi phải "muah" cũng rất giống nhau.

Thịnh Diễn sững sờ.

Cậu không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người lấy âm thanh bạn trai gửi nụ hôn chúc ngủ ngon để cài làm âm thanh thông báo cho điện thoại.

Cậu đi theo hướng âm thanh phát ra và nhìn vào.

Rồi đóng băng tại chỗ.

Khoan đã, cậu bị deja vu rồi à?

Không thì sao cậu lại nhìn thấy thông báo từ hệ thống: [Đã nhận được điều ước của bé cưng: Hy vọng Tần Tử Quy có thể làm người!] hiển thị trên màn hình điện thoại Tần Tử Quy, ý gì đây?

*

Hết chương 66.

Chương 67

Editor: Jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

Rõ ràng từng chữ trong dòng thông báo này cậu đều hiểu, thậm chí còn có thể đọc bằng nhiều kiểu, chỉ là cậu không hiểu tại sao tin nhắn này lại xuất hiện trên màn hình điện thoại của Tần Tử Quy.

Hay nói đúng hơn, không phải là cậu không hiểu, chỉ là cái khả năng duy nhất mà cậu đang nghĩ đến có hơi kinh người.

Thịnh Điển lấy điện thoại ra, ấn vào thu hồi ước nguyện.

Âm báo "Muah" vang lên, màn hình điện thoại của Tần Tử Quy hiển thị: [Điều ước của bé cưng đã được thu hồi.]

Thịnh Điển lại gõ tiếp: [Ước gì Tần Tử Quy vẫn còn biết làm người.]

Điện thoại của Tần Tử Quy lại vang lên, sau đó hiển thị: [Nhận được ước nguyện của bé cưng: "Ước gì Tần Tử Quy vẫn còn biết làm người."]

Thịnh Điển: "..."

1s sau, Thịnh Điển cầm gậy bóng chày đi ra phòng khách.

Cái gì mà nhận được ước nguyện của bé cưng?

Mẹ kiếp?

Ai là bé cưng của anh?

Nghĩ đến việc mình bị lừa quá lâu, Thịnh Diễn cảm thấy xấu hổ và tức giận chưa từng có.

Chẳng trách cậu cứ nghĩ app này đang nói giáo cho giặc, chẳng trách nhân vật quan trọng mà App đặt ra cho cậu lại là Tần Tử Quy, chẳng trách cậu phải đi soát độ hảo cảm của Tần Tử Quy, chẳng trách tất cả các nhiệm vụ cậu nhận được đều để cho Tần Tử Quy được hời.

Cậu cứ nghĩ rằng tất cả những chuyện này đều là ý trời, là số mệnh sắp đặt, là vận mệnh của cậu và Tần Tử Quy trói buộc với nhau, hoá ra tất cả đều là do tên chó Tần Tử Quy!

Cũng tại cậu, là cậu bị chậm phát triển trí tuệ, mười điều ước thì đến chín cái có liên quan đến Tần Tử Quy, còn sót lại một ít thì Tần Tử Quy cũng sẽ có cách giúp cậu. Thế nên tất cả mới thành sự thật, khiến cậu nghĩ rằng Chúa thật sự tồn tại trên đời.

Không, không phải tất cả mọi điều ước đều thành sự thật.

Cậu vẫn chưa được 1m9 và cũng chưa đẽ được Tần Tử Quy.

Cho nên Tần Tử Quy đã biết được hai điều ước đáng xấu hổ này của cậu rồi sao?

Thế rồi người này lại nhìn cậu chăm chỉ ăn cơm, chăm chỉ tập luyện để cao lên, đồng thời còn làm ra những chuyện tệ lậu quê xệ kia?

Còn có điều ước lúc cậu muốn được xin nghỉ phép thuận lợi để tổ chức sinh nhật cho Tần Tử Quy, Tần Tử Quy cũng biết ư?

Rồi người này lại giả vờ không biết, rồi trong lúc cậu ngu ngốc chuẩn bị bất ngờ cho hắn thì hắn lại lừa cậu để ngày nào cậu cũng hôn chúc ngủ ngon hắn, thậm chí còn ghi lại âm thanh nụ hôn chúc ngủ ngon đầy của cậu rồi cài làm thông báo tin nhắn?

Dcm đây là chuyện mà con người có thể làm ra được ư?

Cảm giác vừa xấu hổ vừa tức giận cứ như đối phương nhìn thấu được cả quầ.n lót của mình trong khi mình chả hay biết gì, thậm chí còn ngu ngốc khoa chân múa tay trước mặt đối phương lập tức tràn vào trong đầu Thịnh Điển.

Đến mức giờ phút này cậu không thể dùng lời nói để diễn tả cảm xúc của mình nữa, trong đầu cậu chỉ còn lại một ý nghĩ cuối cùng - nếu hôm nay Tần Tử Quy không được trải nghiệm thế nào gọi là chết không có chỗ chôn thây thì cậu sẽ không làm người nữa!!!

Cho nên lúc Tần Tử Quy đi mua đồ về, vừa mở cửa ra, đón tiếp hấn chính là Thịnh Điển đang nghiêng răng nghiêng lợi xông ra giáng một đòn trời đánh vào hấn.

"Tần Tử Quy! Anh xuống địa ngục đi!"

Thịnh Điển giơ cao gậy bóng chày, bất kể là sức mạnh hay tốc độ, cậu đều mang quyết tâm chết chùm mà ra tay.

May là Tần Tử Quy có thị lực tốt thêm phản ứng mau lẹ, hấn nhanh chóng lùi lại một bước, gậy bóng chày sượt qua người hấn, nhờ đó tránh được án mạng bi thảm giết chồng.

Nhìn thấy Thịnh Điển lại cầm gậy bóng chày đuổi theo mình, Tần Tử Quy vội vàng giơ tay giữ lấy, hỏi: "A Điển, có chuyện gì sao?"

Chuyện gì ư?

Hấn còn có gan dám hỏi có chuyện gì ư?

Thịnh Điển đơn giản là không muốn nói thêm bất cứ lời nào với Tần Tử Quy, cậu nghiêng răng giật cây gậy bóng chày ra khỏi tay Tần Tử Quy rồi lại vung thẳng xuống.

Tần Tử Quy chưa từng thấy Thịnh Diễn hung dữ như thế bao giờ, trông cậu còn có vẻ rất tức giận nữa.

Nhận thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc, Tần Tử Quy nhanh chóng dùng một tay nắm lấy gậy bóng chày, tay kia vòng qua eo Thịnh Diễn rồi dẫn cậu vào phòng, xoay người đè cậu lên tường, đóng cửa lại rồi trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì thế em?"

Thịnh Diễn không cao bằng hắn, sức lực cũng không mạnh bằng hắn, cổ tay bị đè lên tường không thoát được thì càng tức giận hơn, hung hăng: "Tần Tử Quy, anh chết ngay đi cho ông thì ông còn cho anh toàn thân, còn không đừng trách ông đây vô lễ!"

Tần Tử Quy cũng không để tâm đáng vẻ hung hãn ấy của cậu, chỉ cúi đầu nhìn cậu rồi dỗ dành: "Em muốn anh biến anh không phản đối, dù sao em nói gì thì chính là cái đó. Nhưng em phải cho anh biết sao anh lại phải chết chứ."

"Anh còn dám hỏi tôi tại sao? Anh không biết mình đã làm gì ư?" Thịnh Diễn tức đến nổi mặt đỏ bừng, giơ điện thoại lên chĩa thẳng vào mặt Tần Tử Quy, "Anh giải thích cho tôi nghe đi, cái quái gì đang xảy ra ở đây!"

WTF?

Cái quái gì đang xảy ra cơ?

Tần Tử Quy nhìn theo tay Thịnh Diễn, chột khựng lại.

Điện thoại là điện thoại của hắn, màn hình khoá là màn hình của hắn, giao diện màn hình khoá là 3 tin nhắn do App hắn tạo ra.

[Nhận được ước nguyện của bé cưng: "Ước gì Tần Tử Quy vẫn còn biết làm người."]

[Điều ước của bé cưng đã được thu hồi.]

[Nhận được ước nguyện của bé cưng: "Ước gì Tần Tử Quy vẫn còn biết làm người."]

Nghĩ đến âm báo đặc biệt mà hấn cài cho app cầu được ước thấy này, Tần Tử Quy có vẻ hiểu ra vấn đề ngay lập tức.

Lúc bấy giờ, hấn cảm thấy việc Thịnh Diển muốn giết mình là không hề cường điệu xíu nào.

Nhưng hấn vẫn nghĩ rằng mình có thể đấu tranh để giành lấy mạng sống của mình, dùng giọng điệu nhẹ nhàng mà Thịnh Diển vẫn luôn thích: "A Diển, em nghe anh giải thích..."

"Giải thích? Có gì phải giải thích? Nhân chứng vật chứng rõ ràng rành, anh còn muốn giải thích thế nào nữa? Tần Tử Quy, anh thật sự cho rằng tôi là kẻ ngu đần à?" Thịnh Diển không muốn nghe Tần Tử Quy nói lời giải thích gì cả.

Cậu biết mình bướng bỉnh, cũng không thông minh bằng Tần Tử Quy, luôn tin bất cứ điều gì Tần Tử Quy nói, chưa bao giờ thật sự nghi ngờ Tần Tử Quy, nên cậu rất tin tưởng vào App này. Nhưng không ngờ Tần Tử Quy lại lừa cậu!

Cảm giác bị phản bội cộng thêm sự xấu hổ và tức giận khiến cậu không muốn nghe thêm bất cứ lời nào của Tần Tử Quy nữa.

Nghĩ đến đây, Thịnh Diển càng thêm đau lòng, thậm chí còn vượt qua cả cảm giác xấu hổ khi lần đầu phát hiện ra bí mật này.

"Tần Tử Quy, anh cho rằng tôi là đứa dễ bị lừa lắm sao? Anh cho rằng tôi là đứa ngu lắm chứ gì? Anh cảm thấy lừa gạt tôi rất thú vị đúng không? Nếu không phải là do tôi...tôi tin tưởng anh, đến mức không giữ lại chút gì, thì làm sao tôi có thể bị cái thứ nhìn qua là biết đây sơ hở này lừa gạt?"

Đúng là Thịnh Diển hay tức giận, hay mất bình tĩnh, nhưng bình thường cậu

chỉ nói một hai câu gay gắt rồi đổ cái là được ngay, hiếm khi cậu nói ra những lời nghiêm túc giống vậy.

Như lần này, giọng điệu nghiêm túc còn mang theo chút âm ỨC, thậm chí khoé mắt còn hơi đo đở.

Tần Tử Quy không bao giờ nghĩ rằng sau khi Thịnh Diến biết được việc này, ngoài tức giận và xấu hổ thì cậu lại đau lòng như thế.

Nghe được những lời nói ấy của Thịnh Diến, Tần Tử Quy cũng cảm thấy lòng mình đau âm ỉ theo.

Sự tự trách và áy náy quá mức khiến hắn chột khó thở, chỉ đành ôm Thịnh Diến vào lòng: "A Diến, anh không có ý đó. Anh không cố ý tạo ra App này để lừa dối gì em, cũng không hề muốn lừa gạt bắt em ở bên anh. Em đừng giận."

Nhưng Thịnh Diến hoàn toàn không tin, đẩy hắn ra: "Anh nói điều! Anh không làm thế để lừa tôi thì anh tạo ra cái App đó là có ý gì? Anh rảnh đến mức không có gì làm à? Sao không đi kiếm việc gì mà làm đi!"

Cậu đúng là cực kỳ tức giận, khoé mắt đỏ bừng lên rồi.

Tần Tử Quy không có ý định nói gì vì sợ Thịnh Diến cảm thấy có gánh nặng. Nhưng nếu giờ hắn không nói ra, thì Thịnh Diến cũng âm ỨC chết mất.

Tần Tử Quy chỉ có thể đau lòng đau đi vệt nước bên khoé mắt Thịnh Diến, nhỏ giọng nói: "A Diến, em còn nhớ điều ước sinh nhật vừa rồi của em không?"

Thịnh Diến khựng lại, như thể nhớ ra cậu ước gì tất cả những điều ước của cậu đều thành hiện thực.

Cho nên...

"Cho nên anh muốn giúp em thực hiện được điều ước đó, nên mới tạo ra

App này. Ban đầu anh chỉ muốn cố gắng hết sức để giúp em thực hiện được mong muốn của mình, nhưng không ngờ rằng mỗi lần em ước nguyện lại rất..." Tần Tử Quy cố gắng sắp xếp lại từ ngữ, "rất dễ thương."

Vốn dĩ hắn chỉ muốn nói một cách nhẹ nhàng, nhưng Thịnh Diễn lại bùng nổ khi nghe thấy từ đó, "Anh nói ai dễ thương? Anh mới là người dễ thương! Cả nhà anh mới dễ thương!"

"Không phải..." Tần Tử Quy không biết tại sao nghe được từ đấy Thịnh Diễn lại như ăn phải pháo.

Nhưng trong thâm tâm Thịnh Diễn biết, điều ước của cậu trừ cái ước đồ đại học ra thì chẳng có cái nào là nghiêm túc, nếu muốn dùng 1 từ để miêu tả đồng ước muốn đó của cậu thì chỉ có thể gọi là ngu ngốc mà thôi.

Mới đầu Thịnh Diễn còn có hơi đau lòng, tạm thời hết buồn phiền vì ý tốt của Tần Tử Quy, nhưng xấu hổ và tức giận chợt ùa về: "Đừng tưởng rằng động cơ của anh tốt nên tôi có thể tha thứ cho anh! Nếu anh muốn thực hiện ước muốn giúp tôi thì có thể tự làm, nếu không muốn giúp thì khỏi, chỉ cần nói ra là được. Đàng này, mấy cái nhiệm vụ anh giao là có ý gì hả?"

"Anh chỉ đang tận dụng cơ hội được gần gũi với bạn trai của mình thôi mà."

"???"

Tần Tử Quy cảm thấy lúc này hắn ngoan ngoãn nhận tội, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, sự thật vẫn tốt hơn bất kỳ lời nói dối nào.

Nhưng Thịnh Diễn lại cảm thấy hắn đúng là đang khiêu khích mình: "Tần Tử Quy! Anh có còn biết xấu hổ nữa không hả!"

"Biết xấu hổ thì anh không có bạn trai mất!"

"....."

Lúc Tần Tử Quy cúi đầu nói câu này một cách nghiêm túc với khuôn mặt

đầy vẻ lạnh lùng kia, Thịnh Diễn còn bị hớp hồn mất một chốc.

Đù, Tần Tử Quy nói đúng thật!

"Nhưng đây cũng không phải lý do khiến anh lừa gạt tôi, bắt tôi gọi anh là anh Tử Quy này nọ!"

May là Thịnh Diễn phản ứng lại nhanh, nói có sách mách có chứng, tố cáo tội ác của hắn.

Suy cho cùng, cậu vẫn nhớ mình đã làm gì để soát đủ độ hảo cảm.

Tần Tử Quy cũng không quên, nhắc lại: "Ừm, gọi anh Tử Quy 98 lần bằng giọng vô cảm trong nhà vệ sinh nam."

"..." Thịnh Diễn cảm thấy mình có hơi đuối lý, thế là quyết định đổi ví dụ khác, "Đó cũng không phải lý do anh bắt tôi ngủ với anh!"

"Nếu không dỡ em vào phòng ngủ của anh thì sao anh có thể sang phòng em chép bài cho em?"

"..."

Thịnh Diễn nghĩ đến tập nội quy học sinh hơn 10000 từ mà tự nhiên sau một đêm đã được hoàn thành, tự nhiên cảm thấy hình như mình đang làm khó Tần Tử Quy, giọng điệu cũng vô thức chậm lại.

"Vậy thì rõ ràng anh không thể giúp tôi cao lên m9 được, mà sao vẫn muốn đồng ý mong muốn đó của tôi?"

"Anh muốn em ăn được ngủ được, biết tự chăm sóc bản thân. A Diễn, em gầy quá." Lý do lần này của Tần Tử Quy rất nghiêm túc.

Thịnh Diễn đột nhiên nhận ra dường như trong những lần cãi vã, cậu không bao giờ là người thắng.

Nhưng thế cũng không được!

Bản chất sự việc lần này cực kỳ không ổn, nếu cậu không sửa lại thói quen ý vào đầu óc thông minh mà giở trò lưu manh của Tần Tử Quy thì sau này làm sao cậu có tiếng nói trong nhà được?

Nghĩ đến đây, Thịnh Diển hất cằm nghiêng rặng nghiêng lợi: "Được rồi, trước đây anh có lý do của anh, vậy để tôi hỏi anh. Tại sao lần này anh lại giả vờ như không biết, dù đã biết rõ là tôi xin nghỉ phép để chuẩn bị sinh nhật cho anh? Anh lại còn lừa tôi bắt tôi hôn chúc ngủ ngon anh? Lại còn cài đặt làm âm báo điện thoại? Anh còn khiến tôi nghĩ rằng tôi chưa chuẩn bị đủ bất ngờ, rồi lại lợi dụng tôi? Có phải anh đang tư lợi đúng không?"

Lần này cậu muốn xem xem Tần Tử Quy có thể nghĩ ra nguyên nhân gì khác, Thịnh Diển ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng dáng vẻ đặc biệt hung hăng hỏi.

Mà Tần Tử Quy đúng là trầm ngâm mất một lúc, rĩ mi rời lâu sau mới bình tĩnh nói: "Xin lỗi A Diển, lần này là do ham muốn của anh, tại chân em đẹp quá."

"..."

Đêch!

Lần này Tần Tử Quy thành thật xin lỗi, nhưng thà rằng không có còn hơn!

Thịnh Diển lập tức nhớ lại đêm qua cái đùi cứng như đá của mình bị Tần Tử Quy làm ô ướ, mặt đỏ bừng lên, nghiêng rặng giơ chân lên đá mạnh vào lưng Tần Tử Quy.

Sau đấy cậu túm lấy cổ áo hắn, lật người đè hắn lên ghé sô pha, quỳ trước người hắn rồi trịch thượng nói: "Tần Tử Quy, anh đừng tưởng rằng anh có thể dễ dàng tôi rồi nói mấy câu lưu manh kia là xong, tôi nói cho anh biết, không đời nào!"

Tần Tử Quy thành thật thừa nhận sai lầm của mình, chỉ giữ lấy thất lưng cậu để cậu không bị ngã rồi mới gạt đầu: "Ừm, A Diễn nhà chúng ta nói cái gì thì là cái đó."

Giọng điệu lẫn biểu cảm đều cực kỳ nghe lời.

Thịnh Diễm liều mạng tự nhủ đừng để bị lời ngon tiếng ngọt của người này lừa gạt, siết chặt cổ áo hắn rồi dùng giọng điệu còn hung dữ hơn: "Thứ nhất! Chuyện này nói gì cũng là lừa dối, tôi sẽ giận ít nhất một tháng. Trong một tháng này, anh không được dùng bất cứ thủ đoạn nào để lừa tôi, xơ múi tôi, nếu không tôi sẽ thiên anh!"

Tần Tử Quy: "...Được."

Dù sao tháng này Thịnh Diễm cũng đang huấn luyện nên cũng chẳng ăn được.

"Thứ hai!" Thịnh Diễm nghĩ đến yêu cầu gì đó, nuốt nước bọt rồi mới nói, "Không được ngăn cản tôi ăn cổ vịt, không phải ngày nào tôi cũng ăn, chỉ thỉnh thoảng thôi. Tôi cũng thích ăn cay, thỉnh thoảng ăn một lần thì có sao đâu!"

Tần Tử Quy không ngờ chuyện này lại khiến Thịnh Diễm canh cánh trong lòng lâu như thế, không khỏi mỉm cười: "Được rồi, cứ ăn thôi, sau này thỉnh thoảng chúng ta sẽ ăn một bữa. Nhưng để anh nấu cho em, anh sợ đồ ăn ngoài không đảm bảo."

Chuyện bấy lâu nay đã được giải quyết, Thịnh Diễm tạm thời bình tĩnh. Nhưng yêu cầu cuối cùng lại là yêu cầu quan trọng nhất, nghiêm túc nhất.

Cậu nắm lấy cổ áo Tần Tử Quy, hơi nheo mắt để lộ khí chất của một anh lớn chuyện đi ngang trong trường học: "Từ giờ trở đi tôi sẽ ở trên."

Mặc dù đêm qua "bị" Tần Tử Quy giở trò rất thoải mái, nhưng chuyện đó không thể tiếp diễn nữa, đây là tôn nghiêm đàn ông của cậu.

Trong lòng Thịnh Diễn rất kiên quyết.

Tần Tử Quy nằm trên sô pha, nhìn Thịnh Diễn đang quỳ trên người mình, im lặng một lát mới nói: "Cái đó, A Diễn, em có thể mặc quần vào trước rồi mình bàn tiếp chuyện này được không."

Anh lớn chuyên đi ngang trong trường Thịnh Tiểu Diễn nhìn xuống.

"..."

Đệch! Quần của cậu đâu!!!

*

Hết chương 67.

Chương 68

Editor: jena (wordpress minjena và watsapp miknao)

*

Lúc này Thịnh Diễn mới nhớ ra từ lúc ngủ dậy đến giờ cậu vẫn chưa kịp mặc quần.

Cho nên cậu mặc đồ ngủ của Tần Tử Quy, đi chân trần đánh nhau với Tần Tử Quy, còn Tần Tử Quy cứ thế nhìn cậu hờ hênh mà không thèm nhắc cậu?

Có còn là con người nữa không?

Cảm giác tức giận vì bị lừa gạt cùng sự nhục nhã vì không cãi nhau thắng được khiến Thịnh Diễn trực tiếp ngồi hẳn lên eo Tần Tử Quy: "Không phải bàn nữa, em nói thế nào chính là thế đó!"

Cảm giác bị ngồi lên không hề đau đớn, trái lại còn có chút ngứa ngáy.

Tần Tử Quy hít sâu, đoạn ôm chặt eo Thịnh Diễn: "A Diễn, chúng ta không được phép bạo lực gia đình."

"Vậy có ai nói với anh là không được làm súc sinh chưa?" Thịnh Diễn rất là giận, "Dù sao em cũng đã quyết rồi, em sẽ là người ở trên!"

Dù Tần Tử Quy cho rằng tư thế cưỡi ngựa này cũng khá hay, nhưng đây chắc chắn không phải điều Thịnh Diễn muốn, hẳn cũng không muốn nói dối Thịnh Diễn chỉ vì dỗi dành cậu nữa, cho nên chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: "Rất là mệt đó."

Thịnh Diễn: "Thế lực của ông đây hơi bị tốt đấy."

Tần Tử Quy: "Nhưng mà em đâu có biết."

"Ai nói em không biết?" Thịnh Diễn không chịu nổi khiêu khích, "Có bản lĩnh thì thử xem!"

"Được, chúng ta thử xem." Tần Tử Quy cũng cảm thấy ít nhất hấn nên tôn trọng ý nghĩ của Thịnh Diễn, cho cậu cơ hội thử một lần.

Kết quả Thịnh Diễn ngồi trên người hấn, khinh thường nhìn hấn một hồi, há miệng rồi lại ngậm vào, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tần Tử Quy nhìn cậu, hấn còn chưa kịp làm gì thì mặt cậu đã đỏ bừng rồi, thấy thế Tần Tử Quy không khỏi khúc khích cười.

Thịnh Diễn lập tức bực mình, giẫm lên eo Tần Tử Quy: "Anh cười cái gì! Rõ ràng trước đó anh đã đồng ý điều ước của em rồi!"

Tần Tử Quy dõ dằn: "Nhưng em còn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà, phải không?"

"Không phải chính anh là người giao nhiệm vụ à?"

"..."

Tần Tử Quy cảm thấy hình như Thịnh Diễn thông minh lên rồi.

Thịnh Diễn nhìn phản ứng của hấn thì biết ngay từ đầu Tần Tử Quy đã không có ý định thực hiện hai điều ước đó của mình, cho nên mới đưa ra hai nhiệm vụ dài dòng khó khăn như thế, thì ra từ đầu đến cuối chỉ là lừa cậu mà thôi!

Thịnh Diễn cực kỳ tức giận khi cậu tin tưởng Tần Tử Quy như thế mà hấn lại lừa cậu y như thằng ngốc, coi cái app kia để thực hiện mọi điều ước.

Nhưng nếu cậu thật sự muốn đánh Tần Tử Quy thì cậu không làm được, chia tay Tần Tử Quy lại càng không thể, nhưng cậu cũng không thể nuốt trôi cục tức này dễ dàng thế được.

Thịnh Diễn chỉ có thể tức giận nhìn Tần Tử Quy, càng nhìn càng cáu, mãi đến cuối cùng mới buông tay ra rồi đi vào phòng ngủ.

Tần Tử Quy muốn đi theo nhưng bị Thịnh Diễn đóng sầm cửa ngăn ở bên ngoài: "Em phải thay quần áo, anh cứ ở ngoài đi!"

Tần Tử Quy chỉ có thể cách một cánh cửa dõ dành cậu: "A Diễn, xin lỗi em, đều là lỗi của anh, anh không nên lừa em."

"Anh nói sai rồi, sao anh có thể sai được. Làm sao học sinh giỏi ba tốt, học thần xuất sắc, học sinh gương mẫu toàn trường lại có thể sai được? Có trách thì chỉ trách đầu óc em kém cỏi, bị người ta nói cái gì cũng tin."

Thịnh Diễn tức giận nói bằng giọng điệu quái gở, tùy tiện lấy ra một bộ quần áo mặc lên người rồi nhét đồ vào cặp, choàng qua vai rồi mở cửa định rời đi.

Vừa ra ngoài thì va vào ngực Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy đứng ở bên ngoài chờ gà con nhà mình rất lâu, đến khi gà con va vào ngực hắn thì hắn vội ôm lấy: "A Diễn, đừng tức giận, em nói cái gì thì chính là cái đó, từ giờ trở đi anh sẽ nghe theo em hết."

Giọng điệu Tần Tử Quy rất đổi chân thành lại ấm áp, lúc Thịnh Diễn va vào ngực hắn còn ngửi được mùi hương quen thuộc, cậu có hơi tủi thân muốn khóc.

Tần Tử Quy xoa đầu cậu: "Nếu em thật sự tức giận thì anh sẽ đi quỳ bần phím, được không em?"

"Vậy thì đi quỳ đi!"

Mới đầu Thịnh Diễn chỉ giận dữ hét lên.

Nhưng khi Tần Tử Quy thật sự bê cái bàn phím cơ ra chuẩn bị quỳ lên thì Thịnh Diễn chỉ đành hô lớn: "Đứng đó!"

Tần Tử Quy lại đứng đó.

Hắn đứng im ngoan ngoãn y như một chú chó lớn trung thành sẵn sàng làm theo bất cứ điều gì Thịnh Diễn nói.

Thịnh Diễn nóng nảy muốn xả ra nhưng lại không thể.

Cậu rất ghét bị người ta lừa dối, nhất là khi bị người mình tin tưởng nhất lừa dối. Nhưng cậu không đành lòng nói nặng lời với Tần Tử Quy.

Càng ôm cơn giận này trong lòng Thịnh Diễn lại càng tủi thân, cuối cùng cậu không nhịn được nữa: "Tháng này anh không được phép gọi điện cho em, không được gửi wechat cho em, càng không được dùng mấy lời ngon tiếng ngọt đó của anh để lừa em. Chồng anh đang rất giận, phải đợi đến khi cơn giận qua đi thì chúng ta nói chuyện sau."

Nói xong, cậu đeo cặp sách đi ra ngoài.

Đi được vài bước, như thể sợ Tần Tử Quy hiểu lầm gì đó, cậu quay đầu lại hung hăng nói: "Anh nhớ kỹ cho em! Em sẽ giận anh 1 tháng! Sau khi em hết giận thì em sẽ giải quyết anh sau! Anh không được phép chạy!"

Sau đấy lại đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cậu nhanh chóng rời đi, Tần Tử Quy đứng bất động tại chỗ, nhất thời không biết có nên cản cậu lại không.

Nếu Thịnh Diễn thật sự tức giận muốn đánh hắn, hoặc đơn giản chỉ là gây gổ với hắn thì hắn vẫn có thể dễ dàng được.

Nhưng nhìn dáng vẻ rõ ràng rất tức giận nhưng lại cảm thấy áy náy kia của

bạn trai mình, Tần Tử Quy có hơi hụt hẫng.

Hắn tệ quá.

Cho nên Thịnh Diễm không muốn nói chuyện với hắn trong 1 tháng cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là người này đã đi mà chưa kịp ăn gì.

Tần Tử Quy nhìn chỗ rau mình mới mua về để bổ sung dinh dưỡng cho Thịnh Diễm và bình giữ nhiệt hình gà con màu vàng chói, hắn khẽ thở dài rồi xắn tay áo đi vào bếp.

Người nào đó thật sự quá gầy, gầy đến mức hắn sợ đêm qua chỉ dùng lực hơi mạnh chút thôi là sẽ gãy mất.

*

Thịnh Diễm nhanh chóng đi xuống tầng, đi đến lối ra vào chung cư, quay đầu lại thấy Tần Tử Quy vẫn chưa đuổi theo mình, càng thấy giận hơn.

Quả nhiên, đàn ông toàn là thứ rác rưởi!

Trước kia chưa theo đuổi được mình thì coi mình như bảo bối. Bây giờ theo đuổi được mình rồi thì không thèm giữ mình lại nữa.

Cơn giận mới chỉ 8 điểm của Thịnh Diễm ngay lập tức đạt mức tối đa, cậu giận đến mức block [Chim xấu thích lải nhai] ngay tại chỗ, sau đấy bực mình ngồi lên taxi.

Cậu lên xe ngồi, dạ dày đang biểu tình khiến cậu nhớ ra cậu đã ra khỏi nhà mà chưa ăn gì.

Đó là món Tần Tử Quy nấu đó, siêu ngon luôn.

Tất cả là tại tên khốn toàn lời nói dối đó, khiến cậu không được ăn nó.

Thịnh Diễn quay lại trại huấn luyện, trở về ký túc xá thu dọn đồ đạc rồi đi vào nhà ăn với khuôn mặt hầm hầm như kiểu cả thế giới nợ cậu tám trăm triệu.

Ngô Sơn mới vừa huấn luyện xong cũng đến ăn cơm, lúc nhìn thấy cậu thì không nhịn được hỏi: "Diễn, không phải mày đi tổ chức sinh nhật cho người yêu à, sao về sớm thế? Hai người không ăn trưa với nhau à?"

Thịnh Diễn nhìn dì ở nhà ăn tay run run như bị Parkinson lấy cho mình đĩa thức ăn rất đầy đặn, nhưng cậu lại không có cảm giác thèm ăn, ngồi vào góc với khuôn mặt đen sì: "Im mồm lại, đừng có tọc mạch."

"Mày nói thế là sai rồi, chuyện của anh em sao lại gọi là tọc mạch được." Ngô Sơn ngồi xuống đối diện cậu, "Nói với anh đây tí coi, mày với người yêu mày cãi nhau à?"

Thịnh Diễn cúi đầu nhai mấy món không ngon miệng lắm, chẳng nói chẳng rằng.

Ngô Sơn: "Không phải chứ, Diễn, vẫn còn đang là sinh nhật người ta đấy, mày lại còn để người ta ở một mình."

"Tao biết." Thịnh Diễn tức giận ngắt lời, "Nếu không phải đang là sinh nhật anh ta thì tao đã đánh chết anh ta rồi, tao còn phải cãi nhau nữa chắc?"

"???" Ngô Sơn nghe thế thì sửng sốt, "Đù mạ, Thịnh Diễn! Mày thế mà đánh con gái! Sao mày lại là người như thế?"

Hắn nói lớn quá khiến mọi người trong căng tin lập tức quay đầu lại nhìn.

Thịnh Diễn vội bịt mồm hắn lại, nghiến răng nghiến lợi: "Ai bảo mày là tao đánh con gái? Tao là loại người đấy à?"

Đôi mắt của Ngô Sơn mở to kinh hoàng, hắn không ngừng rên rỉ như sắp chết ngạt thì Thịnh Diễn mới buông tay ra.

Ngô Sơn cuối cùng cũng được hít thở bình thường, sau đó nói nhỏ: "Không phải mà nói muốn đánh chết người yêu mà à?"

"..." Thịnh Diễn không có cách nào giải thích được với hẳn chuyện người yêu của cậu là nam, chỉ đành cúi đầu chọc chọc đĩa cơm: "Tao không nói cho mà được, nhưng dù tao cũng không đánh con gái."

Thịnh Diễn thực sự không phải loại người như vậy.

Thế là Ngô Sơn lại hỏi: "Vậy sao mà với người yêu mà lại cãi nhau? Vì cái gì mà lại làm lớn chuyện đến mức sinh nhật cũng không đón cùng nhau?"

Thịnh Diễn không buồn ngẩng đầu lên: "Nếu người yêu mà lừa dối mà thì mà có giận không?"

Ngô Sơn nói mà không buồn nghĩ: "Còn phải xem tại sao cô ấy lại lừa tao nữa."

Thịnh Diễn ngẩng đầu lên.

Ngô Sơn giải thích: "Nếu là chuẩn bị cho tao một bất ngờ hoặc là vì tốt cho tao nên mới lừa tao thì tao sẽ không giận. Nếu là vì chuyện xấu thì nhất định là tao sẽ giận. Mấy cái này không thể nói đại khái được."

Thịnh Diễn khựng lại, sau đó hỏi: "Nếu như người đó vốn dĩ là vì muốn tốt cho mà, nhưng trên thực tế lại lừa mà làm rất nhiều chuyện mà không muốn làm thì sao?"

Ngô Sơn không hiểu lắm: "Ví dụ như?"

"Ví dụ như ý định ban đầu của người đó là giúp mà thực hiện được mong muốn của mà, nhưng trước khi thực hiện mong muốn đó thì người ấy giao cho mà một số nhiệm vụ mà mà không muốn làm chút nào."

Ngô Sơn vẫn không hiểu: "Có nhiệm vụ gì mà mà không muốn làm chút

nào?"

"Ví dụ như học tập chăm chỉ, ăn uống đúng giờ, đi ngủ đủ giấc, không được ăn vặt." Thịnh Diễn tự động bỏ qua mấy nhiệm vụ "đồi bại".

Nghe xong lời này, vẻ mặt Ngô Sơn trở nên khó tả: "Vậy mà nói tao nghe xem người đó đã giúp mà thực hiện được mong muốn gì không?"

Thịnh Diễn buột miệng nói: "Tao cũng chả có mong muốn gì nhiều, chỉ là muốn giúp tao hoàn thành bài tập về nhà, vượt qua được kỳ thi, giúp tao được ở lại Trung Quốc, giúp tao được vào đội huấn luyện, giúp tao tìm lại đồ bị thất lạc mà bố tao để lại cho tao."

Nói xong, Thịnh Diễn sững sốt, hoá ra Tần Tử Quy đã làm cho cậu nhiều như thế.

Ngô Sơn bên kia đã sớm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra căm thù nhìn Thịnh Diễn: "Mày cảm ơn người kia còn không đủ chứ mắc gì mày đi giận đối hủ! Mày là cái đứa vô ơn hay gì!"

"?!"

Thịnh Diễn cảm thấy tính tình của mình càng ngày càng tốt nên mới có người dám thẳng thừng mắng cậu.

Ngô Sơn - với vai trò quân sư tình yêu, buồn bã nói: "Nhiệm vụ nào giao cho mày cũng đều là vì tốt cho mày hết."

Thịnh Diễn phản bác: "Nhưng cũng không hẳn đều là nhiệm vụ kiểu này."

Ngô Sơn trực tiếp hỏi: "Còn có nhiệm vụ nào có hại cho mày à?"

Thịnh Diễn: "..."

Nhìn Thịnh Diễn đứng hình, Ngô Sơn lại càng buồn hơn: "Vậy mà nghĩ kỹ lại xem, mày có dễ dàng thực hiện được những cái mong muốn mà người ta

thực hiện cho mày không?"

Không.

Để bắt chước nét chữ của cậu chép lại nội quy học sinh dài đến 10000 chữ, Tần Tử Quy chắc hẳn đã phải thức cả đêm.

Để giúp cậu vượt qua kỳ thi, mỗi đêm trước khi đi ngủ, Tần Tử Quy còn phải hệ thống lại những câu cậu làm sai.

Hơn nữa Thịnh Điển còn nhớ bố Tần Tử Quy đã nói để tìm lại sợi dây chuyền cho cậu, Tần Tử Quy đã phải phơi nắng suốt ba tiếng liền, da hắn còn bị cháy nắng và phải nhập viện.

Cho nên dù Tần Tử Quy nói dối cậu, nhưng mọi mong muốn của cậu đều thành sự thật.

Những thứ này không thể nói dối được.

Đằng sau việc thực hiện được mong muốn cho cậu, Tần Tử Quy chắc hẳn đã phải vất vả rất nhiều, có khi đến giờ cậu vẫn chưa biết hết.

Thịnh Điển đột nhiên cảm thấy việc mình nóng nảy bỏ đi là rất quá đáng.

Hơn nữa cậu còn rời đi, lại còn block Tần Tử Quy, bây giờ Tần Tử Quy ở nhà một mình chẳng phải rất buồn sao!

Nhìn vẻ mặt cúi đầu rầu rĩ của cậu, Ngô Sơn thở dài: "Được rồi, biết mình sai rồi thì mày đi xin lỗi người ta một câu đi."

"Mày muốn tao đi xin lỗi á, không! Tao không làm gì sai hết!" Mặc dù Thịnh Điển cảm thấy mình có hơi quá đáng vì giận dữ, nhưng cậu không thấy mình sai.

Ngô Sơn lại nghĩ là cậu cố chấp, nói: "Rõ ràng vẻ mặt này của mày là mày hối hận lắm rồi, lại còn không chịu nhận."

"Tao chỉ đang thấy đồ ăn ở đây không ngon thôi."

"Đồ ăn không ngon thì sao, mày vẫn phải ăn."

Ngô Sơn vừa mới dứt lời, màn hình điện thoại của Thịnh Diễn sáng lên.

App cầu được ước thấy: [Nhận thấy cơn giận của ký chủ quá cao, hệ thống quyết định chủ động thực hiện mong muốn của ký chủ, nhấn phím 1 để đến phòng bảo vệ của trại huấn luyện lấy đồ ăn luôn. Nhấn phím 2 để lấy đồ ăn ở phòng bảo vệ trong vòng 2h. Lưu ý: thời gian càng lâu sẽ càng ảnh hưởng đến hương vị của món ăn. Mong ký chủ xem xét.]

Đệch!

Tần Tử Quy học được cái trò này ở đâu ra!

Cậu không cho hắn nhắn wechat hay gọi điện thoại, thế mà hắn vẫn còn chiêu này để dụ dỗ cậu.

Thì ra hồi trưa không đuổi theo cậu là vì đang nấu ăn à.

Thịnh Diễn đột nhiên cảm thấy tâm trạng mình tốt lên rất nhiều, cậu cất điện thoại đi, bưng đĩa cơm lên rồi kiêu ngạo nói: "Ai nói đồ ăn không ngon vẫn phải ăn chứ."

Sau đó cậu đổ một ít thức ăn thừa trên đĩa vào thùng đựng đồ ăn rồi thông thả bước ra ngoài căng tin dưới ánh mắt khó hiểu của Ngô Sơn.

Vừa bước ra khỏi căng tin, cậu lập tức tăng tốc, sợ đến muộn thì Tần Tử Quy sẽ đi mất.

Nhưng lúc gần đến phòng bảo vệ, cậu lại cố tình bước chậm rãi, mang theo vẻ mặt có phần miễn cưỡng và khó chịu.

Tần Tử Quy từ xa chứng kiến toàn bộ quá trình biến đổi trạng thái của bạn

traì mình, không khỏi cúi đầu mỉm cười.

Sao trên đời này lại có người dễ thương đến thế nhỉ?

Nhưng hẳn không được cười, nếu không thì bạn trai nhà hẳn sẽ mất mặt.

Cho nên Tần Tử Quy nhanh chóng lấy lại vẻ mặt đầy nam đức, cầm bình giữ nhiệt y như chàng dâu ngoan ngoãn.

Thịnh Điển quyết định vì món thịt bò hấp mà tha thứ cho hẳn một chút, bước đến rồi nâng cầm hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

"Anh mang đồ ăn ngon đến cho em, thay cho lời xin lỗi."

Thái độ của Tần Tử Quy rất đúng mực.

Thịnh Điển bắt đắ dĩ cho hẳn một cơ hội, nâng cầm: "Anh mở ra xem nào."

Tần Tử Quy làm theo lời cậu, đặt hộp cơm giữ nhiệt hình gà con lên bàn rồi mở nắp.

Tầng đầu tiên là cháo bát bảo.

Tầng thứ hai là món rau xào.

Tầng thứ ba là thịt bò hấp.

Tầng cuối cùng là canh trứng cà chua.

Đều là những món ăn gia đình bình thường, nhưng hương vị mà màu sắc đều rất tuyệt.

Thịnh Điển nhìn vào không khỏi nuốt nước miếng.

Tần Tử Quy biết Thịnh Điển nhất định vẫn còn tức giận, thể diện của cậu lớn hơn trời, nên chủ động hỏi: "A Điển, anh có hơi đói bụng, bây giờ mà về

nhà nấu cơm thì cũng muộn mất. Anh ở lại đây ăn cùng với em được không?"

Tất nhiên là được.

Nhưng Thịnh Diễn cảm thấy mình không thể đồng ý quá dễ dàng được, nếu không Tần Tử Quy sẽ không ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc lừa dối mình.

Đang lúc cậu suy nghĩ nên mở miệng thế nào thì đột nhiên có một giọng nói từ phía sau truyền đến: "A Diễn."

Vẻ mặt hiền lành đức độ của Tần Tử Quy lập tức chuyển sang vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày.

Thịnh Diễn có dự cảm không tốt, quay đầu lại thì thấy Tiết Dịch đứng ở đằng sau, nhìn thấy ánh mắt cậu thì cười: "Tần Tử Quy, cậu cũng đến đưa đồ ăn cho A Diễn à?"

Thịnh Diễn: "???"

Có vấn đề gì với "A Diễn" này thế.

Trước khi Thịnh Diễn kịp phản ứng, Tần Tử Quy đã nhẹ nhàng nhìn cậu.

Thịnh Diễn vội vàng nhìn lại hấn rồi lắc đầu điên cuồng, biểu thị cậu chưa từng ăn đồ ăn người lạ bên ngoài đưa cho.

Tiết Dịch đứng một bên, thêm dầu vào lửa: "Tôi thấy bình thường A Diễn không thích đồ ăn ở căng tin nên đã nhờ mẹ làm thêm 2 phần nữa rồi nhờ Ngô Sơn đưa cho cậu ấy. Không ngờ là A Diễn lại khá là thích nên lần này tôi cũng mang thêm một chút."

Thịnh Diễn: "???"

Cậu còn chưa kịp giải thích thì Tần Tử Quy đã cụp mắt xuống, nhìn cậu:

"Em thích mấy món đó đến thế à?"

Cảm giác như người vợ đảm đang bình tĩnh tra hỏi người chồng tệ bạc của mình.

Thịnh Diễn cảm thấy mình còn oan hơn cả Đậu Nga nữa, cậu sợ Tần Tử Quy hiểu lầm nên nhanh chóng giải thích: "Em không biết là do anh ta mang đến, em còn tưởng là của nhà Ngô Sơn làm. So với đồ ăn trong căng tin thì dễ ăn hơn một chút."

Tần Tử Quy gật đầu: "Vậy tức là em còn ăn đồ ăn của người đàn ông khác."

Thịnh Diễn: "?"

Tần Tử Quy lại nói: "Cho nên món anh nấu cũng chỉ giống như mấy món mà người ta tùy tiện làm."

Thịnh Diễn: "???"

Không, Tần Tử Quy lên cơn ghen rồi, không thể để mọi chuyện rắc rối hơn được!

Thịnh Diễn cảm thấy mặc dù cậu với Tần Tử Quy yêu nhau, nhưng không có nghĩa là cậu thích cảm giác có người khác nhìn nhìn lúc cậu và Tần Tử Quy đang nói chuyện.

Không được, cậu phải lập tức đuổi Tiết Dịch đi rồi nói chuyện đằng hoàng với Tần Tử Quy.

Vừa quay lại đã thấy huấn luyện viên Lý cầm hộp giữ nhiệt đi từ cổng vào, thấy họ thì nói: "Ô, người nhà mang đồ ăn đến cho à? Anh trai Thịnh Diễn đúng không? Đi xa thế này để mang đồ ăn đến cho Thịnh Diễn đấy à?"

Hồi trước lúc Thịnh Diễn còn huấn luyện ở đội huyện, Tần Tử Quy thường đạp xe đến đón cậu, rất nhiều huấn luyện viên và tuyển thủ trong đội huyện đều biết Thịnh Diễn có một người anh trai, nhưng họ không biết tên.

Bây giờ Thịnh Diễm không thể nói người này chỉ là bạn học nhà hàng xóm của cậu được, dù sao làm gì có người hàng xóm nào lại có thể giữa trưa nắng nóng thế này đến mang đồ ăn cho cậu được.

Nhưng cậu càng không thể giới thiệu đây là bạn trai cậu được.

Nên Thịnh Diễm chỉ đành cứng nhắc: "Dạ, đây là anh trai em."

Nói xong, Tần Tử Quy nghiêng đầu nhìn Thịnh Diễm.

Thịnh Diễm tuyệt vọng lắc đầu, đếm đếm gạch trên sàn rồi cầu nguyện Tiết Dịch với thầy Lý mau mau rời đi.

Nhưng câu nói tiếp theo của thầy Lý đã hoàn toàn đẩy cậu xuống vực thăm tuyệt vọng: "Đi thôi, nào, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, cũng chỉ là bữa cơm đơn giản thôi, không phải bữa tiệc lớn gì."

"Không, thầy Lý..." Thịnh Diễm không có thời gian từ chối, cậu bị thầy Lý choàng vai rồi vừa đi vừa nói, "Đúng lúc thầy có chuyện quan trọng muốn nói với em, thầy xem qua trận đấu cuối cùng của em rồi, mọi thứ đều ổn, chỉ có điều tư thế đứng quá thoải mái, quá đẹp trai, không được, em phải thế này này..."

Mặt Thịnh Diễm sượng trân, nghe lời dạy bảo của thầy Lý, cảm nhận được không khí bất ổn của hai người đi sau cậu, cậu cảm thấy mình cần phải làm gì đó.

Lúc quay lại căng tin, Ngô Sơn vẫn chưa rời đi, lúc nhìn thấy tổ hợp kỳ lạ này thì sững sờ, sau đấy mới hỏi: "Thầy Lý, anh chàng đẹp trai đi đằng sau mặt lạnh te kia em trông hơi quen quen."

"À, đấy là anh trai Thịnh Diễm, hồi trước hay đi đón Thịnh Diễm đấy." Huấn luyện viên Lý vừa giải thích vừa đặt hộp giữ nhiệt lên bàn.

Lúc này Ngô Sơn mới nhớ ra, đúng là có người như thế.

Hắn luôn là người dễ làm quen, lập tức ghép hai cái bàn lại với nhau rồi vẫy vẫy tay: "Đến đây, Thịnh Diễn mau gọi anh trai đến ngồi, à còn Tiết Dịch kia..."

"Tôi cũng ngồi đây ăn luôn."

Tiết Dịch vừa nói vừa đặt hộp cơm giữ nhiệt lên bàn.

Vì Tiết Dịch thường hay nhờ Ngô Sơn đưa thức ăn cho Thịnh Diễn vài lần, Ngô Sơn thấy thái độ nhận sai của Tiết Dịch rất chân thành nên hắn cũng có ý định giúp hai người hàn gắn mối quan hệ, cho nên hắn vội vẫy tay gọi Tiết Dịch ngồi xuống cạnh Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn vừa mới ngồi xuống đã lập tức cứng đờ, sau đó cố ý đổi vị trí với Ngô Sơn dưới ánh nhìn bình tĩnh của Tần Tử Quy: "Mày dậy đi, tao ngồi với anh tao."

"Ờ, được rồi." Ngô Sơn không nghĩ gì nhiều, sau khi đổi vị trí thì chìa tay ra với Tần Tử Quy, "Chào anh đẹp trai, em là Ngô Sơn, bạn cùng phòng với Thịnh Diễn. Ngày nào em cũng đối xử rất tốt, trăn trụi với thiên nhiên, hồn nhiên như cây cỏ với cậu ấy, anh là anh trai cậu ấy thì cũng coi như là anh trai em, có muốn thêm phương thức liên lạc không?"

Tần Tử Quy âm thầm ghi nhớ mấy chữ "trăn trụi với thiên nhiên" rồi duỗi tay ra nhẹ nhàng nói: "Xin chào, tôi là Tần Tử Quy."

"Được, vậy sau này để em gọi anh là..."

Ngô Sơn còn đang nghiêng đầu cười, nhưng trước khi từ "anh trai" kịp bật ra khỏi miệng, hắn chợt khựng lại.

Chờ đã.

Họ Tần?

Sao anh trai của Thịnh Diển lại họ Tần?

Lại còn tên là Tần Tử Quy?

Đó không phải là tên của...

Ngô Sơn hãy còn đang nghi ngờ, nghiêng đầu ngơ ngác: "Cái đó, anh Tần này, có câu này không biết em có nên hỏi hay không."

"Cậu cứ hỏi đi."

"Hôm nay là sinh nhật anh à?"

"Đúng vậy."

Vừa nghe được đáp án, Ngô Sơn trợn mắt há mồm nhìn Thịnh Diển.

Và Thịnh Diển, người không có thời gian để ngăn chặn tất cả những điều này, vùi mặt vào hộp cơm giữ nhiệt hoa tiết gà con màu vàng chói trong tuyệt vọng.

Cậu chỉ là một con gà con không biết gì hết.

Chuyện của Thịnh Diển, liên quan gì đến cậu?

*

Hết chương 68.

Chương 69

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Thấy mặt Thịnh Diễn sắp dí hẳn vào bát cơm đến nơi, Tần Tử Quy vội nhắc gáy cậu lên: "Sao thế này."

Thịnh Diễn đỏ mặt, cúi đầu chọc chọc cơm trong bát: "Không có gì."

Ngô Sơn ngồi một bên, đang cực kỳ chờ đăn, thậm chí bắt đầu nghi ngờ cuộc sống, cũng phản ứng lại: "À thì, cũng không có gì, em chỉ là nghĩ, đang nghĩ... ý là tên của anh rất hay! Nghe cái là biết cực kỳ có học thức! Nhìn qua đúng là không phải người tầm thường!"

Nói xong thì cười sượng trên cúi đầu ôm bát, điên cuồng và cơm vào miệng, cố gắng giả vờ như không có gì xảy ra, nhưng trong lòng thì như trời long đất lở.

Đù mịa, đù mịa, đù mịa!

Thịnh Diễn thích con trai kìa!!!

Bảo sao mỗi lần Thịnh Diễn hỏi hẳn chuyện tình cảm thì cứ có gì đây là lạ, hoá ra không phải là có bạn gái mà là có bạn trai!

Nhưng nếu Thịnh Diễn thích con trai, mà hẳn ngày nào cũng mặc độc cái quần lót lác lư trước mặt cậu...

Ngô Sơn đột nhiên ngẩng đầu, bàng hoàng thảng thốt nhìn Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn đang gấp một miếng thịt bò hấp: "?"

Ngô Sơn kinh hãi hỏi: "Diễn này, mà có thấy tao đẹp trai không? Dáng người tao ngon không? Tính cách tao oke không?"

Thịnh Diễn hiểu ra vì sao Ngô Sơn lại hỏi câu này, tức thì mặt đanh lại, chĩa cằm vào Tần Tử Quy đang ngồi bên cạnh: "Trong lòng mày không tự biết à?"

Ngô Sơn nhìn theo hướng cậu chỉ, sau đấy nhận ra dù anh đẹp trai kia nhìn có vẻ hơi khó gần nhưng đúng là đẹp trai thật, lúc này đi vào, vì dáng người cao và đôi chân dài mà Ngô Sơn còn tưởng người này là mẫu nam cơ mà.

Người con trai có thể khiến một người con trai khác thừa nhận là đẹp trai thì thực sự rất đẹp trai, chỉ cần Thịnh Diễn không quáng gà thì sẽ không phải lòng Ngô Sơn hẳn đâu.

Ngô Sơn thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi."

Thầy Lý bên cạnh chả hiểu gì: "Cậu đang nói gì đấy?"

"Không có gì ạ." Thịnh Diễn cảm nhận được hai tai mình đang nóng phát sợ, chẳng qua sợ hai người bàn bên cạnh phát hiện ra chuyện gì nên chỉ có thể vùi đầu ăn như điên, "Chỉ là do lòng tự cao dở người của Ngô Sơn thôi ạ, em mới vừa khai sáng sự thật cho nó."

Thầy Lý cảm thấy dường như mình sắp không hiểu nổi suy nghĩ của người trẻ tuổi rồi.

Tiết Dịch lại như chẳng thấy lạ hay tò mò gì, gã chỉ lấy một cái kẹp lớn từ đĩa thịt trước mặt rồi bỏ vào bát Thịnh Diễn: "A Diễn, cậu thích ăn món này."

Thịnh Diễn, người chỉ đang im lặng ăn ngon, dừng lại ngay lập tức.

Bỏ bu rồi, cái này là cơm của người ngoài, mà Tần Tử Quy lại ghét Tiết Dịch

nhất, nếu cậu mà ăn thì Tần Tử Quy xấu tính nhất định sẽ tính sổ với cậu.

Quả nhiên giây tiếp theo, Tần Tử Quy đã giơ đũa gấp miếng thịt bò hấp cho cậu: "A Diễn không thích ăn đồ dầu mỡ."

"À, đúng rồi." Thịnh Diễn lập tức phản ứng lại, điên cuồng gật đầu, "Tôi không thích ăn đồ dầu mỡ, chỉ thích ăn thịt bò hấp thôi."

Tiết Dịch nhìn họ rồi cúi đầu chọc chọc đồ trong hộp giữ nhiệt: "Trước đây A Diễn cũng thích ăn thịt bò kho."

"Cậu cũng nói là trước đây, A Diễn cũng lớn rồi, em ấy biết mình thực sự thích ăn gì, không thích ăn gì, không phải rất bình thường à." Tần Tử Quy vừa từ tốn nói như đang tâm sự, vừa gấp thức ăn cho Thịnh Diễn.

Da đầu Thịnh Diễn hơi căng.

Mặc dù trước đây cậu không thích Tiết Dịch lắm nhưng cậu không biết Tần Tử Quy lại có hiềm khích với Tiết Dịch từ lúc nào. Sau đấy lúc Tần Tử Quy tỏ tình với cậu, cậu chợt nhớ lại cuộc nói chuyện giữa Tần Tử Quy và Tiết Dịch mà cậu nghe được ở bên ngoài trường bắn, cậu lờ mờ nhận ra điều gì nên mới đặc biệt chú ý giữ khoảng cách với Tiết Dịch.

Kết quả không ngờ người này lại dùng cách vòng vo như thế để khiến cậu vô tình ăn phải cơm ngoài, rồi lại bị Tần Tử Quy bắt được.

Giờ thì hay rồi, cậu từ vị trí người đi hỏi tội thành người không dám ngẩng đầu lên ở cái bàn ăn này.

Còn vì sao mùi dấm chua lúc hai người này nói chuyện lại nồng như thế, chẳng qua là do Tần Tử Quy muốn tuyên bố chủ quyền thôi.

Ngay cả Ngô Sơn đang ngồi hóng hớt cũng không thể không gửi một tin nhắn cảm thán: "Diễn này, mày đúng là quả dưa huyền thoại trong giới gay đấy."

Thịnh Diễn: "???"

Đây là đâu?

Cậu là người nghiêm túc duy nhất trên đời này ư?

Lúc Thịnh Diễn còn hay ảo tưởng sức mạnh, cậu đã nghĩ mình là người đàn ông đi chiến đấu đầy dũng cảm với tình địch vì người mình thích, để rồi sẽ lấy sức mạnh của mình để giành lại người đẹp.

Nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ mình chính là "người đẹp" đấy.

Nghe hai người con trai nói những lời này trước mặt mình, bên cạnh xấu hổ cũng chỉ còn xấu hổ thôi.

Thịnh Diễn chưa ăn bữa cơm nào bị tra tấn như bữa cơm này.

Hai người con trai còn lại dường như vô cùng thích thú với trò này.

Tiết Dịch nói tiếp: "Nhưng cũng có thể do người nấu đã thao túng khẩu vị của cậu ấy, khiến cậu ấy nghĩ rằng mình chỉ thích ăn thịt bò hấp thôi. Chú thật ra mấy ngày vừa qua, A Diễn cũng ăn thịt bò kho rất ngon đấy."

Thịnh Tiểu Diễn đột nhiên cảm thấy nhiệt độ quanh mình hạ xuống, lúc ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt Tần Tử Quy bình tĩnh chất vấn cậu như đang nhìn một thằng trai đểu, cậu vội vàng giải thích: "Mấy ngày trước là do em luyện tập nhiều quá nên căn bản không để ý mình ăn cái gì, hoàn toàn là vì nhu cầu sinh tồn chứ không phải do sở thích, cái chính là đồ ăn trong căng tin thật sự không ngon, chắc chắn không phải là do em bí mật thay đổi khẩu vị đâu!"

Tần Tử Quy hài lòng gật đầu, lại múc thêm cho cậu bát canh: "Từ giờ về sau, ngày nào anh trai cũng mang cơm cho em được không."

Biết từ "anh trai" này là đang nói cho thầy Lý biết, nhưng vì Ngô Sơn và Tiết Dịch ngồi đây có lẽ đều biết quan hệ của họ là gì nên hai chữ "anh trai" này

nghe như đang tán tỉnh hơn.

Tai Thịnh Diễn nháy mắt đỏ bừng, cầm bát canh lên uống ừng ực.

Sắc mặt Tiết Dịch xấu đi hẳn.

Tần Tử Quy vẫn đang sẵn sóc gấp ớt thừa ra khỏi đĩa thịt bò hấp cho Thịnh Diễn, rồi hỏi rất tự nhiên: "Em thấy anh trai nấu không ngon à?"

"Không mà." Thịnh Diễn chỉ thiếu điều nhai luôn bình giữ nhiệt.

Tần Tử Quy lại hỏi: "Vậy em thích anh trai nấu món gì nào? Khi về anh sẽ nấu cho em, kể cả thịt bò kho cũng được."

Thịnh Diễn chỉ muốn bịt mồm Tần Tử Quy lại, nhưng ngặt nỗi cậu không muốn làm Tần Tử Quy mất mặt nên chỉ có thể cúi đầu nghiến răng nói: "Anh trai nấu cái gì em cũng thích."

Vừa dứt lời, Ngô Sơn ngồi đối diện rùng mình tại chỗ, nổi da gà khắp người.

Còn khoé môi Tần Tử Quy nhếch lên như biểu thị người chiến thắng, sắc mặt Tiết Dịch thì hoàn toàn tối sầm lại.

Chỉ có thầy Lý, người đàn ông thẳng tắp và trưởng thành thật sự, đang ăn món thịt bò kho của Tiết Dịch rồi thở dài: "Thịnh Diễn, cậu đúng là có người anh trai tốt đấy! Trẻ như vậy mà đã nấu ăn ngon vậy rồi. Chắc anh trai chăm cậu tốt lắm đúng không, anh em họ mà lại đối xử với nhau tốt như thế, chắc kiếp trước cậu phải tích đức ghê lắm."

Một người họ Tần, một người họ Thịnh, thầy Lý đương nhiên coi họ là anh em họ.

Những người biết chuyện lại không thể nói gì.

Tiết Dịch cảm thấy có ngồi nữa cũng chẳng có giá trị gì, vẻ mặt ủ rũ đứng dậy nói "Em no rồi", đoạn thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng rời đi.

Ngô Sơn cũng không biết nói gì, hắn cũng là người có người yêu, có thể nhìn thoáng qua quan hệ của hai người này không ổn, cũng nhận ra mình đã ngu ngốc cỡ nào khi cố gắng cải thiện mối quan hệ của hai người này, thở dài bưng đĩa đồ ăn lên: "Em cũng no rồi ạ."

Chủ yếu là ăn cơm chó no rồi.

Rồi cũng rời khỏi bàn ăn.

Trước khi thầy Lý kịp phản ứng lại thì Thịnh Diễn cũng nhanh chóng thu dọn bàn ăn, một tay cầm bình giữ nhiệt gà con, tay kia nắm lấy cổ tay Tần Tử Quy rồi bỏ lại một câu: "Bọn em cũng no rồi, thầy cứ ăn thong thả nhé ạ."

Cậu kéo Tần Tử Quy nhanh chóng rời khỏi nhà ăn, đi nhanh đến chỗ bìa rừng không có người ở trại huấn luyện.

Đến được góc bí mật nhất cậu mới quay đầu nhìn lại, định cho Tần Tử Quy vài đường cơ bản.

Kết quả, lúc cậu vừa quay đầu lại thì đã thấy dáng vẻ mặt mát không vui, hàng mi rủ xuống che đi ánh mắt của hắn.

Thịnh Diễn khờ luôn.

Cậu lo Tần Tử Quy vẫn còn ghen nên lo lắng nói: "Em thật sự không biết đó là cơm nhà Tiết Dịch, em còn tưởng là của Ngô Sơn!"

Sắc mặt Tần Tử Quy vẫn rất trầm: "Nhưng em không nói với anh là Tiết Dịch cũng ở trong trại huấn luyện này."

"..."

Thịnh Diễn yếu ớt cúi đầu.

Cậu nói dối quân tình, là vì sợ Tần Tử Quy lo lắng.

Tần Tử Quy nhẹ giọng nói: "Em không nói với anh là bạn cùng phòng em ngày nào cũng "trần trụi với thiên nhiên" với em."

Thịnh Diễn lo lắng ngẩng đầu: "Hai thằng con trai lớn đầu cả rồi, có gì mà phải..."

...Lo chứ.

Nói được nửa câu, Thịnh Diễn chợt nhớ ra bây giờ cậu cũng không còn thẳng nữa, hơi chột dạ cúi đầu.

Sao tự nhiên cậu lại cảm thấy mình chẳng khác gì một thằng trai đều ăn vụng bên ngoài rồi lại sống cùng với một người ngoài khác?

Dù sao nếu mà Tần Tử Quy dám nấu ăn cho người khác, dám "trần trụi" với người khác, thì kiểu gì cậu cũng tức chết cho xem.

Thịnh Diễn nghĩ nghĩ, cảm thấy mình hơi tệ thật, nên ngẩng đầu hôn nhẹ lên má Tần Tử Quy: "Xin lỗi anh, anh đừng giận nữa được không?"

Tần Tử Quy thờ ơ.

Thịnh Diễn sốt ruột, hôn hôn bên còn lại: "Thế này thì sao?"

Tần Tử Quy vẫn thờ ơ.

Thịnh Diễn thật sự gấp lắm rồi, bắt đầu hôn lên miệng, lên trán, lên cằm Tần Tử Quy, vừa hôn vừa hỏi: "VẬY thế này thì sao, thế này thì sao..."

Tần Tử Quy cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ôm lấy cậu rồi cười: "A Diễn, em có thể nào đừng đáng yêu như vậy nữa được không."

Thịnh Diễn sững sốt một hồi mới phản ứng lại, cần cổ đỏ bừng nghiến răng giờ chân ra đá đá Tần Tử Quy: "Tần Tử Quy tên khốn này, anh lại chơi em!"

Tần Tử Quy ôm cậu thật chặt, nghiêm túc nói: "Anh không chơi em, vì anh thật sự rất ghen tị, nói điều anh là chó."

Thì vốn dĩ anh cũng rất chó rồi.

Thịnh Diễn lẩm bẩm trong lòng nhưng nghĩ đến cảm giác của mình khi ghen tị nhầm với Dữu Thần lúc đó, cậu hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Tần Tử Quy, ít nhất chuyện cậu giấu diếm Tiết Dịch cũng ở đây là lỗi của cậu.

Hơn nữa hôm nay thái độ của cậu cũng không tốt, vừa tông cửa bỏ đi, sau lại còn chặn Tần Tử Quy. Nhưng thật ra, như lời Ngô Sơn nói, dù Tần Tử Quy lừa cậu nhưng cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu.

Cho nên Thịnh Diễn mím môi, quay đầu lại: "Vậy chúng ta hoà nhau."

Tần Tử Quy không hiểu lắm: "Hoà nhau cái gì cơ?"

"Thì, ý là không còn chuyện gì nữa. Em sẽ không giận chuyện anh lừa em, anh cũng không được giận chuyện em ăn thịt bò kho của Tiết Dịch! Chúng ta có qua có lại coi như hoà nhau. Chuyện đơn giản như thế mà cứ bắt người ta phải nói lại!" Thịnh Diễn lúng túng bảo.

Tần Tử Quy mím môi nhìn cậu, rồi nhẹ giọng nói: "A Diễn, chuyện này không thể cứ giải quyết cho qua như thế được."

Nghe được những lời này, trong lòng Thịnh Diễn thất lại, cậu cho là Tần Tử Quy thật sự tức giận nên định giải thích lần nữa, nhưng Tần Tử Quy đã cúi đầu hôn nhẹ lên môi cậu một cái rồi cười bảo: "A Diễn, em đúng là bé ngốc mà."

"Anh mới là đồ ngốc!"

Thịnh Diễn lại đá hấn cái nữa.

Tần Tử Quy vẫn ôm rịt lấy cậu, cúi đầu cười: "Lỗi của anh so với của em nghiêm trọng hơn rất nhiều, nếu cứ bỏ qua như thế thì em sẽ phải chịu thiệt mất, anh không muốn bạn trai mình phải chịu thiệt chút nào. Cho nên sau này anh sẽ nấu ăn rồi mang đến cho em mỗi ngày."

"Không cần đâu." Thịnh Diễn sợ Tần Tử Quy vất vả nên cố ý nói kiêu khó chịu.

Tần Tử Quy cúi đầu cắn cắn vành tai cậu: "Nhân tiện tuyên bố chủ quyền luôn."

"Anh!" Thịnh Diễn muốn đá Tần Tử Quy cái nữa nhưng lúc ngẩng đầu nhìn thấy ý cười trong ánh mắt Tần Tử Quy, cậu không đá nổi nữa, chỉ có thể nghiêng đầu đi, "Hừ, chuyện này đến lúc đó nói sau."

"Hay là em cứ tiếp tục sử dụng App cầu được ước thấy đi?" Tần Tử Quy hơi hạ giọng.

Ngay lúc Thịnh Diễn định từ chối thì Tần Tử Quy đã bảo: "Em vừa mới thực hiện được 10 điều ước, tức là đã được lên level trung cấp rồi, có lẽ sẽ có bất ngờ đấy."

Trung cấp?

Nhiệm vụ của mấy mong muốn level sơ cấp đã đủ kỳ cục rồi, ai biết lên trung cấp sẽ thế nào?

Thịnh Diễn không muốn bị Tần Tử Quy lừa nữa, đang định từ chối thì Tần Tử Quy lại nói tiếp: "Em biết vì sao mỗi một lần ước một điều gì đó lại là trúng một đóa hoa cúc không?"

"Vì sao?"

Thịnh Diễn thật sự chưa từng nghĩ đến.

Tần Tử Quy nhìn cậu: "Vì hoa cúc ngụ ý cho tình yêu thâm kín."

Cho nên, Tần Tử Quy đã giấu hết những yêu thương của mình vào trong App.

Những suy nghĩ muốn thực hiện mong muốn cho cậu, những suy nghĩ muốn bảo vệ cậu, những suy nghĩ muốn cậu trở nên tốt hơn từng ngày, và cả những suy nghĩ thầm lặng cho đi mà không ai hay biết.

Ngay cả lý do App này ra đời cũng là vì một điều ước ngẫu nhiên của cậu vào ngày sinh nhật.

Nghĩ thế, Thịnh Diễn cảm thấy không nỡ gỡ cái App ấy đi.

Nếu như gỡ khỏi điện thoại, vậy công sức hơn một năm nay của Tần Tử Quy sẽ uổng phí.

Nghĩ đoạn, Thịnh Diễn cúi đầu lấy điện thoại ra, mở App cầu được ước thấy rồi ấn xác nhận nâng cấp tài khoản, nhận được một hạt giống hoa chưa xác định, sau đó nhanh chóng nhập một dòng chữ rồi ngẩng đầu lên, giả vờ nghiêm túc bảo: "Được."

Tần Tử Quy còn chưa kịp phản ứng thì điện thoại hắn đã rung lên, hắn lấy ra xem.

[App cầu được ước thấy: Nhận được điều ước của bé cưng - "Tần Tử Quy không được phép ghen tuông hay không vui nữa."]

Khoé môi hắn không khỏi cong lên.

Ngón tay gõ gõ vài cái trên bàn phím, điện thoại của Thịnh Diễn cũng sáng lên.

Mở khoá ra xem: [Nguyện vọng được chấp nhận. Nhiệm vụ: Lén lút hôn nhau với Tần Tử Quy trong rừng.]

"...Tần Tử Quy!"

Mới đầu lúc nhìn thấy nhiệm vụ, Thịnh Diễn chỉ muốn bỏ chạy. Nhưng cuối cùng cậu đã không làm thế.

Tần Tử Quy kéo lấy cậu như có ý đồ từ lâu, đè cậu xuống thân cây rồi cười: "Không phải chính em đã nói rồi à, anh trai có làm gì thì em cũng thích, không thể nói không giữ lời đâu đấy."

Thế là mấy lời mạnh miệng của Thịnh Diễn bị nhấn chìm dưới tiếng xào xạc của lá sung. Trên màn hình điện thoại của họ, trong khu vườn bí mật của Thịnh Tiểu Diễn, những bông hồng đỏ tươi tượng trưng cho tình yêu nồng nàn đã nở rộ đầy sức sống.

*

Hết chương 69.

Chương 70

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Lúc Thịnh Diễn quay lại kí túc thì cũng sắp hết giờ nghỉ trưa.

Cậu rón rén mở cửa phòng đi vào, đã có người chặc chặc vài tiếng: "Có người ấy à, giờ nghỉ trưa tao nói vài câu thôi đã cái bản mặt kiên nhẫn bảo đừng quấy rầy người ta ngủ trưa. Thế mà người yêu vừa đến cái là đã không buồn ngủ cũng không về ký túc nữa."

"..." Thịnh Diễn chột dạ ghê gớm, không hơi đâu đi đôi co với Ngô Sơn, chỉ có thể đóng cửa rồi cứng miệng nói một câu: "Tao cãi nhau với anh ấy."

"Ồ, cãi nhau kiểu gì mà mặt mày ngọt ngào cứ như ngâm đường thế? Dạy tao với, để sau này tao với người yêu tao cũng cãi nhau thử." Ngô Sơn biết Thịnh Diễn nhiều năm vậy rồi, đây là lần đầu tiên hắn nắm được "điểm yếu" của Thịnh Diễn, sướng quá hoá quên mất chữ "chết" viết như thế nào.

Thế mà Thịnh Diễn cũng không sửng cồ lên như mọi khi, chỉ có thể bật ra hai chữ: "Im mồm."

Ngô Sơn chưa từng thấy dáng vẻ xấu hổ và lúng túng của thiên tài đội huyện bọn họ như thế bao giờ, cảm thấy thú vị ra phết.

Thì ra yêu vào khiến người ta trở nên dễ thương hơn.

"Nhưng mà Diễn này, mày phát hiện ra mình ấy từ lúc nào thế?"

Ngô Sơn có nhiều bạn bè nên hẳn rất dễ tiếp thu. Sau cú sốc ngắn ngủi, hẳn nhanh chóng chuyển sang trạng thái buồn chuyện, hỏi Thịnh Diễn với vẻ mặt hóng hớt.

Ở một mức độ nào đó, Thịnh Diễn cảm thấy Ngô Sơn là một cố vấn tình cảm khá là đáng tin cậy. Ít nhất mỗi khi cậu và Tần Tử Quy có vấn đề thì Ngô Sơn đều có thể lấy kinh nghiệm bản thân ra để cho cậu những lời khuyên đúng đắn, tuy quá trình gập ghềnh nhưng vẫn đến đích suôn sẻ.

Hơn nữa vừa nãy lúc đi ăn cơm, rõ ràng Ngô Sơn đã biết quan hệ của cậu và Tần Tử Quy nhưng hẳn vẫn lựa chọn che giấu cho họ, nên Thịnh Diễn không coi Ngô Sơn là người ngoài: "Thật ra tao cũng mới nhận ra khoảng 2 tháng gần đây thôi."

"Vậy làm sao 2 người bọn mày từ anh em thành người yêu được hay vậy?" Ngô Sơn vẫn khá là tò mò nên hỏi thẳng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thịnh Diễn chỉ nghĩ được mấy chiêu trò lấy sắc dụ người mà Tần Tử Quy đã dùng với mình nên ngại không muốn nói, hai tai cậu đỏ bừng lên. Đoạn Thịnh Diễn mau chóng cầm lấy đồng phục huấn luyện rồi bảo, "Mày khởi."

Thấy cậu như thế thì Ngô Sơn đoán được ra ngay, nhớ lại anh chàng đẹp trai trong căng tin hồi nãy dù ghen tuông nhưng vẫn lịch sự, không khởi chặc chặc vài tiếng.

Lúc ở bên nhau, chắc hai người này là cậu bé ngây thơ và "anh trai tốt" mờ ám của cậu ấy nhỉ?

Không ngờ phong cách yêu đương của Thịnh Diễn lại là thế này.

Có điều...

Đang buồn chuyện dở, đột nhiên Ngô Sơn nhớ đến cái gì, giọng điệu cũng nghiêm túc hơn: "Nhưng mà Diễn ơi, giữa mày với Tiết Dịch rốt cuộc là thế nào vậy?"

Thịnh Diễn nghe đến cái tên này thì khẽ cau mày, giọng điệu cũng bớt hào hứng lại: "Thì cũng giống như lúc đối xử với bọn mày ở đội huyện đợt trước thôi."

"Nhưng tao thấy lời nói hôm nay của cậu ta với người yêu mày cứ là lạ thế nào." Ngô Sơn luôn tin vào trực giác của mình.

Nghĩ đến chuyện này, Thịnh Diễn cũng hơi khó chịu.

Cậu cảm thấy mình không hẳn là người đồng tính, ý là cậu chỉ có cảm giác với mỗi con chim xấu kia thôi, cho nên cậu rất khó chịu với chuyện có người con trai nào khác ngoài Tần Tử Quy có suy nghĩ đó với cậu.

Hơn nữa, ngay từ đầu rất có khả năng Tiết Dịch cố ý muốn làm cậu bị thương, Thịnh Diễn hoàn toàn không muốn nhắc đến người này.

"Dù sao thì cũng không ai nhắc đến, mày cứ coi như không biết gì hết, đừng nghĩ nhiều." Thịnh Diễn thay sang đồng phục huấn luyện, thản nhiên nói.

Ngô Sơn gật đầu: "Được, không thành vấn đề. Nhưng đợt trước lúc cậu ấy nhờ tao đưa cơm cho mày, tao còn tưởng là cậu ấy muốn xin lỗi mày, thế mà trưa nay lại làm ầm ĩ như thế...Tao thấy suy nghĩ cậu ấy có vẻ hơi tiêu cực, tính cách hai đứa mày lại khác xa nhau, nên sau này ít tiếp xúc vẫn hơn."

Ngô Sơn khéo léo bày tỏ, Thịnh Diễn cũng biết rõ điều đó, chỉ bảo "Ừ."

Những ngày huấn luyện còn lại, cậu cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Tiết Dịch.

Trận giao hữu giữa đội 2 đội thành phố và đội huyện kết thúc với vị trí đứng đầu thuộc về hạt giống số 1 của đội thành phố, Thịnh Diễn về nhì và Tiết Dịch đứng thứ 3.

Sau trận này thì hai đội vẫn tập luyện riêng biệt, ngoại trừ việc thỉnh thoảng trao đổi và thi đấu với nhau thì gần như không có giao lưu gì cả.

Nhưng nhiệm vụ huấn luyện của Thịnh Diễn vẫn nặng nề hơn những người khác, không cần ai phải giám sát mà là do cậu tự nguyện, vì cậu vẫn chưa giành được hạng nhất.

Cậu không giành được vị trí đứng đầu trong trận đấu giữa hai đội thì sao cậu có thể chắc chắn sẽ giành được 1 trong 3 vị trí đứng đầu tại cuộc thi sắp tới.

Cho nên cậu vẫn như trước đây, dậy sớm hơn mọi người, đi ngủ muộn hơn mọi người. Nhưng vì không muốn làm quá sự chăm chỉ của mình nên ngoại trừ thầy Lý và Ngô Sơn thì rất ít người khác biết cậu đã nỗ lực thế nào.

Điều thay đổi duy nhất là cậu không còn phải ăn những món ăn kinh khủng ở căng tin nữa.

Mỗi ngày Tần Tử Quy đều sẽ chuẩn bị thật nhiều món bổ dưỡng và ngon miệng cho cậu, cả ở bữa trưa lẫn bữa tối mà khẩu phần mỗi bữa ngày càng nhiều. Trước kia Thịnh Diễn còn kén ăn lắm, nhưng bây giờ bữa nào cũng ăn hết.

Cho đến khi chiếc lá sung vàng đầu tiên rơi xuống trại huấn luyện vào đầu tháng 9, phong độ của Thịnh Diễn đã đủ để cạnh tranh vị trí đứng đầu với các tuyển thủ hạt giống của đội 2 đội thành phố, vẻ ngoài của người thiếu niên vốn dĩ hơi gầy dường như đã bình tĩnh hơn và quyết tâm hơn.

Dáng vẻ đứng trên sân bắn với khẩu súng trong tay, vượt qua áp lực cạnh tranh để đoạt lấy vị trí đầu tiên trong buổi tập, Ngô Sơn cảm thấy Vua của đội bắn súng bọn họ đã trở lại.

Giống như hai năm trước, chỉ cần Thịnh Diễn đứng trên sân là gần như đội họ đã có thể nắm chắc chiếc huy chương vàng.

Điểm khác biệt duy nhất so với hai năm trước là khi đó Thịnh Diễn còn non nớt, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo và ham /muốn chiến thắng, bây giờ cậu đã trưởng thành hơn nhiều.

Vẻ quyết tâm khi bắn ra từng viên đạn một không phải vì thắng hay thua trong trận đấu trước mắt, mà còn là vì một niềm tin bền bỉ nào đó.

"Có lẽ đây chính là sự trưởng thành thật sự."

Buổi tập luyện cuối cùng, Ngô Sơn đã chụp ảnh Thịnh Diễn rồi đăng lên vòng bạn bè, để caption như thế.

Nhưng bạn học Thịnh Tiểu Diễn - người trưởng thành thật sự - lúc này đang nhét hết tất cả những gì có thể nhìn thấy được vào trong vali, một tay cầm túi, tay kia kéo vali rồi lao nhanh đến chỗ cổng trại huấn luyện.

Từ xa cậu đã nhìn thấy Tần Tử Quy, nhưng Tần Tử Quy không đi đến đón cậu như trước nữa mà chỉ đứng ở cổng như có điều do dự muốn nói.

Chỉ là Thịnh Diễn không nghĩ nhiều như thế, cậu đã ngay lập tức lao đến, bỏ hết nào túi nào vali qua một bên rồi nhảy chồm lên người Tần Tử Quy rồi ôm lấy hắn, hưng phấn đến mức không kiềm chế được bản thân: "Tần Tử Quy! Em giành được vị trí thứ nhất rồi! Em vượt qua hạt giống số 1 của đội 2 đội thành phố đó! Em có hy vọng sẽ lọt vào top3 cuộc thi sắp tới rồi!!!"

Tần Tử Quy được cậu ôm: "..."

Ngô Sơn thấy cậu bỏ quên đồ nên đuổi theo: "..."

Một quý cô lái chiếc xe hàng hiệu đỗ bên cạnh: "..."

Sau một hồi im lặng, Thịnh Diễn đang bám lấy Tần Tử Quy nhận thấy bầu không khí có gì đó không ổn, cứng ngắc ngẩng đầu lên nhìn Tần Tử Quy.

tq đáp lại cậu bằng ánh mắt: Xin lỗi, anh đã cố hết sức.

Cho nên Thịnh Diễn mới ngoảnh đầu lại, theo một nguồn tin chưa xác định lắm thì cậu nhìn thấy một quý cô giàu có ăn mặc lòe loẹt, Hứa Khinh Dung, tóc trên đầu được uốn thành lợn, một thân toàn đồ Chanel, đeo kính râm

tựa vào con xe địa hình.

"..."

Lại một hồi im lặng nữa, Thịnh Diễn mới quay đầu lại rồi nghiêm túc nói với Tần Tử Quy: "Hình như em nhìn thấy mẹ em."

Tần Tử Quy gật đầu: "Bà ấy đúng là mẹ em thật."

"..."

"???"

"!!!"

Địch!

Cái gì đang diễn ra ở đây vậy?

Thịnh Diễn cuối cùng cũng tỉnh người, nhanh chóng nhảy xuống khỏi người Tần Tử Quy, đối mặt với Hứa Khinh Dung, hai tay để ra sau lưng rồi ngoan ngoãn cúi đầu gọi: "Mẹ."

Hứa Khinh Dung, người đã chứng kiến toàn bộ quá trình con trai mình bay phốc lên như con gà con muốn chia sẻ niềm vui, bây giờ thì rụt rè như một con gà con ngốc nghếch, cố ý nén cười và bày ra vẻ lạnh lùng, "Không tệ, con vẫn nhận ra mẹ là mẹ con. Mẹ còn tưởng là mới hai tháng không gặp, con đã đổi tên thành Tần Diễn rồi chứ."

Mẹ!"

Mới đầu Hứa Khinh Dung định trêu Thịnh Diễn là con nhà Tần Tử Quy, nhưng bộ não Thịnh Diễn lại ngay lập tức suy diễn sang việc cậu lấy họ nhà chồng nên mới ngưỡng ngừng "Mẹ!" một tiếng.

Thế là lại khiến Hứa Khinh Dung sửng sốt: "Ô sao cơ?"

"..." Thịnh Diễm nhận ra cậu đã suy nghĩ quá đà rồi, nhìn phản ứng của Hứa Khinh Dung rồi nhanh chóng cách ra tq 3 bước, rồi áp úng nói: "Không có gì ạ, con chỉ nghĩ là mẹ không nên nghi ngờ mối quan hệ mẹ con của chúng ta thôi."

"?" Hứa Khinh Dung biết con trai mình không giỏi nói dối, nhìn thấy cậu như thế thì không khỏi nhướng mày.

Nhưng cô luôn tôn trọng Thịnh Diễm, chưa bao giờ ép Thịnh Diễm tiết lộ bí mật nên liền xoay người mở cửa xe: "Được rồi, lên xe đi. Mẹ con vừa xuống máy bay là lấy xe mới đi đón con luôn đấy, cảm động không?"

Cảm động.

Chỉ là có hơi không dám lên xe thôi.

Nhân lúc Hứa Khinh Dung quay người lại, Thịnh Diễm nhe răng trợn mắt bắt đầu chát vắn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy ngây thơ tỏ vẻ mình cũng bị bất ngờ.

Thịnh Diễm lại hung ác: Sao anh không nhắc em?

Tần Tử Quy lại ngây thơ nhướng mày: Anh mới gửi wechat cho em đấy.

Thịnh Diễm lại hung ác: Sao anh không nhắc em đọc wechat?

Tần Tử Quy lại ngây thơ nhướng mày: Em bám lên người anh nhanh quá, anh không kịp nhắc.

tThịnh Diễm còn định hung hăng tiếp, nhưng quý cô Hứa đã quay lại bảo: "Hai đứa ở đây tán tỉnh nhau cái gì thế?"

"Không có gì ạ, chỉ là một chút hỏi thăm thân thiết thôi ạ. Với cả "tán tỉnh" không phải dùng kiểu đó đâu ạ." Thịnh Diễm hơi chột dạ nên nhanh chóng

nhảy lên ghế phụ, thắt dây an toàn nhân tiện sửa lại lỗi dùng từ của mẹ Hứa.

Mẹ Hứa mừng rỡ: "Được đó, không hổ là anh Diễn! Thật xứng danh người được 110 điểm Ngữ văn! Lại còn sửa được lỗi dùng từ của một sinh viên tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh!"

Thịnh Diễn: "..."

Bỏ đi, tốt nhất là đừng nói gì với mẹ cậu nữa.

Tần Tử Quy vừa đặt hành lý của cậu vào cốp xe vừa nghe mẹ Hứa trêu Thịnh Diễn, cảm thấy Thịnh Diễn đúng là quá dễ bị bắt nạt.

Ngô Sơn đưa mấy cái Thịnh Diễn bỏ quên cho Tần Tử Quy, hỏi: "Quý cô xinh đẹp đó thật sự là mẹ Thịnh Diễn hả? Trông chẳng khác gì ngôi sao luôn."

"À, gia đình họ có gen tốt."

Bảo sao Thịnh Diễn trông đẹp trai thế.

Ngô Sơn tặc lưỡi lắc đầu: "Đáng tiếc ghê."

Tần Tử Quy giữ cốp xe, nghiêng mắt nhìn hắn.

Ngô Sơn trề môi: "Đáng tiếc gen tốt như thế lại không thể di truyền, nếu không, sau này thằng Diễn có thể sẽ tìm được một người vợ xinh đẹp, rồi đẻ được một đứa con gái xinh xắn, biết đâu sau này có thể đính hôn từ bé với con trai tôi..."

Cộc!

"Á ù má!"

Tần Tử Quy dùng sức đóng cốp xe lại, Ngô Sơn bị giật mình.

Nhưng Tần Tử Quy chỉ ném ra ba chữ "Đừng có mơ" rồi mở cửa lên xe.

Ngô Sơn bị dọa sợ đến mức tim đập thành thịch, cảm thấy mấy đứa gay này đúng là xấu tính!

Cho nên để trả đũa, hắn nghiêng người chui vào trong cửa sổ ghế phụ, "Cháu chào dì ạ, tạm biệt dì, tạm biệt Thịnh Diễn, với tạm biệt "anh trai" Thịnh Diễn nhé ạ, hẹn gặp lại ở giải vô địch thành phố nhé!"

Nói xong thì nhanh chân chuồn đi.

Hứa Khinh Dung nghe thế thì quay đầu lại hỏi: "Anh trai Thịnh Diễn?"

"À," Nghĩ đến những gì xảy ra với cậu khi giới thiệu Tần Tử Quy là anh trai mình cho mấy người ở trại huấn luyện, Thịnh Diễn né tránh ánh mắt Tần Tử Quy rồi anh dũng giải thích, "Đợt trước Tần Tử Quy có đến trại huấn luyện mấy bận. Lúc gặp họ thì con nói Tần Tử Quy là anh trai con ạ."

"Xem ra hai tháng không gặp hai đứa đã làm hoà rồi nhỉ. Phải thế chứ, lớn tướng hết rồi, giữa anh em với nhau thì không nên thù hằn giận dỗi." Dù đã đoán trước được nhưng Hứa Khinh Dung vẫn rất hài lòng.

Nhưng Thịnh Diễn lại không dám nhìn vào mắt Tần Tử Quy ở hàng ghế sau, chỉ có thể tiếp tục cắn răng gật đầu: "Đúng đó mẹ, mẹ nói phải, hai anh em bọn con nhất định sẽ không cãi nhau nữa đâu."

"Không tệ." Hứa Khinh Dung vừa quay đầu xe vừa nói, "Con may mắn cỡ nào mới gặp được một người anh em như Tần Tử Quy chứ, nếu không con đã bị đưa đi du học lâu rồi. Cho nên năm cuối cấp nhớ phải nghe lời Tử Quy nhiều hơn, học hỏi Tử Quy nhiều hơn, để thằng bé quản thúc cái tính tình y như cậu ấm của con, nếu không chỉ sợ sau này con không tìm được vợ đâu đấy!"

"Con nhất định sẽ nghe, sẽ học, sẽ tìm con...dâu..." Thịnh Diễn chỉ muốn đổi phỏ với mẹ nên không nghĩ nhiều, nói được nửa câu mới phát hiện có gì đó không ổn, nhưng lời đã ra khỏi mồm, để không khiến Hứa Khinh Dung nghi

ngờ, cậu chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy ánh mắt của Tần Tử Quy, tiếp tục cúi đầu nói, "Con nhất định sẽ tìm một người con dâu cao ráo, ưa nhìn, học giỏi, biết chăm sóc mọi người, lại hiền lành đức hạnh về cho mẹ."

Hứa Khinh Dung rất hài lòng với câu trả lời này: "Đúng rồi, thế mới là con trai mẹ, giỏi mơ mộng y như mẹ vậy!"

Thịnh - đã tìm được một cô con dâu cao ráo, ưa nhìn, học giỏi, biết chăm sóc mọi người, hiền lành đức hạnh - Diển: "..."

Bỏ đi, mẹ cậu muốn làm tổn thương cậu thì cứ làm đi, chỉ cần không nghi ngờ cậu và Tần Tử Quy là được.

"Có điều..." Nhưng sau đó mẹ Hứa lại đổi chủ đề rồi trêu cậu, "Anh Diển của chúng ta đã tìm được người ấy rồi à?"

Tim Thịnh Diển chợt thất lại, cậu thậm chí còn không dám thở.

Chẳng lẽ mẹ cậu đã nhìn ra được gì rồi ư?

Giây tiếp theo, quả nhiên mẹ cậu đã cười mỉm, "Có phải là người con gái mà lần trước con nói với mẹ không?"

Thịnh Diển: "..."

Bỏ đi, mặc dù lúc về có thể Tần Tử Quy sẽ tính sổ với cậu, nhưng ít nhất mẹ cậu tạm thời không nghi ngờ, vậy thì được rồi.

Thịnh Diển thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cậu còn chưa kịp bình tĩnh thì mẹ Hứa đã thả ra quả bom khác, cũng với giọng điệu nhẹ nhàng kia, "Lúc nào được con dẫn đến cho mẹ gặp với, mẹ sẽ chiêu đãi cô bé một bữa thật ngon."

"...???"

Dù biết mẹ mình rất cởi mở, nhưng cậu không ngờ mẹ mình lại cởi mở đến mức đấy.

Vấn đề là cậu đã "giác ngộ" rồi, cậu tìm đâu ra một cô gái như thế để ra ngoài ăn với mẹ mình?

Nếu không dẫn người đến, thì cậu phải giải thích mấy dấu hôn hôm đó kiểu gì?

Chẳng lẽ lại nói là họ đã chia tay?

Không được, như thế sẽ chỉ khiến mẹ cậu hóng hớt và tò mò hơn thôi.

Trong tuyệt vọng và bất lực, Thịnh Diễn vốn luôn cứng đầu cuối cùng cũng nhìn Tần Tử Quy, tìm kiếm sự giúp đỡ.

Còn Tần Tử Quy lúc này đang cúi đầu, chậm rãi lật một trang sách rồi nói nhẹ bằng: "Đang nói bạn gái của em mà, đừng nhìn anh trai, anh trai không biết đâu."

Thịnh Diễn: "..."

Cậu phát hiện ra càng ngày Tần Tử Quy càng thiếu đánh!

Tối nay, một trong hai người họ sẽ phải trả giá đắt vì hai chữ "anh trai" này!

*

Hết chương 70.

Chương 71

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad @miknao)

*

Nhưng mẹ Hứa hiển nhiên không muốn cho hai người họ cơ hội được "trả giá".

Không đợi Thịnh Diễn kiếm cớ để từ chối thì mẹ cậu đã xoay vô lăng, nhẹ giọng nói: "À nhân tiện, mẹ nghe bà ngoại nói là con với Tử Quy thuê một căn phòng ở gần trường hả."

Nghe thế, trái tim Thịnh Diễn thất lại.

Chẳng lẽ tổ ấm tình yêu mà cậu và Tần Tử Quy còn chưa kịp trang hoàng đã sắp thành công cốc rồi ư?

Nhưng giây tiếp theo mẹ Hứa đã nói: "Không phải là không được, nhà dì Tần của mấy đứa bây giờ đông người mà cũng bộn bịu quá, mà nhà bà ngoại lại ở quá xa. Nhà mình lại mới được sửa sang lại, ít cũng mất 3 tháng nữa. Hai đứa biết tìm một chỗ sạch sẽ thoáng mát để ở là tốt, dù sao thì cũng có Tử Quy ở đây, mẹ cũng yên lòng."

Thịnh Diễn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa kịp thở xong thì mẹ Hứa đã nói thêm: "Nhưng mà..."

Tim Thịnh Diễn lại thất lại.

"Nhưng tốt nhất tối nay con nên về nhà ông bà ngoại đi, mai mẹ sẽ chở con

đến trường."

Thịnh Diễn lại thấy nhẹ nhõm.

Cậu thấy mình như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, mới mấy phút ngắn ngủi mà mẹ cậu cứ xoay cậu mòng mòng.

Thế mà kẻ chủ mưu lại cứ bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Thịnh Diễn cảm thấy Tần Tử Quy cực kỳ xấu tính, quay lưng lại với hắn chả khác gì một con mèo lạnh lùng.

Tần Tử Quy vốn dĩ còn định giả vờ ghen tuông, nhưng thấy cậu như thế thì hắn không nhịn được, vươn tay xoa xoa đầu cậu rồi cười.

Tình cờ hành động này bị mẹ Hứa nhìn được qua gương chiếu hậu, cô nhíu mày: "Hai đứa lén lút làm gì sau lưng mẹ đấy?"

Thịnh Diễn vội hát tay Tần Tử Quy ra, chỉ sợ Hứa Khinh Dung nhận ra có gì không ổn.

Tần Tử Quy chỉ từ tốn thu tay lại, nói như chẳng có gì xảy ra: "Dì Hứa, ý của A Diễn là người yêu cậu ấy khá là trầm tính, tương đối hướng nội, đang đến giai đoạn chạy nước rút cho thi tuyển vào Thanh Bắc, e là dì đột nhiên muốn gặp mặt như thế sẽ khiến người ấy căng thẳng, ảnh hưởng đến việc học."

"Shhhh."

Tần Tử Quy vừa nói xong, Thịnh Diễn đã hít sâu một hơi.

Hứa Khinh Dung thì hưng phấn vỗ đùi con trai: "Con trai, được à nha, thế mà lại kiếm được một cô bạn gái có thể thi được vào Thanh Bắc, đúng là không hổ kẻ thừa cái mặt tiền này giống bố con, có tương lai đấy!"

Thịnh Diễn che đùi, nghiến răng nghiến lợi, cậu không biết có nên sửa lại lời

của mẹ mình hay không, chứ người bị "kiếm được" là cậu mới đúng.

Hứa Khinh Dung thì trực tiếp quay sang Tần Tử Quy: "Vậy Tử Quy này, con biết bạn gái của A Diễm đúng không?"

Tần Tử Quy gật đầu: "Dạ, học cùng lớp với con luôn."

Hứa Khinh Dung lại hỏi: "Cô gái ấy thế nào?"

Vẻ mặt Tần Tử Quy không đổi: "Rất xuất sắc, rất cao, da trắng, ưa nhìn, học giỏi, biết chăm sóc người khác, trưởng thành sớm, cũng khá tinh tế, rất hợp với A Diễm."

Dứt lời, Thịnh Diễm ngạc nhiên quay đầu lại: "?"

Người này không biết xấu hổ à?

Lúc Thịnh Diễm nói thì Hứa Khinh Dung còn tưởng là Thịnh Diễm đang nằm mơ, nhưng Tần Tử Quy vừa nói thế thì cô lập tức tin ngay, ra chiều vui lắm: "Anh Diễm của chúng ta đúng là tốt số, à đúng rồi, ai là người theo đuổi trước thế? Cô ấy hay là Thịnh Diễm?"

Tần Tử Quy không đổi sắc mặt nói: "Người ấy theo đuổi Thịnh Diễm đã lâu, suýt chút nữa Thịnh Diễm đã từ chối người ấy. Khó khăn lắm mới theo đuổi được đấy ạ."

Thịnh Diễm lại sững sốt: "???"

Cậu suýt chút nữa đã từ chối Tần Tử Quy lúc nào?

Mà Hứa Khinh Dung lại vỗ đùi cậu cái nữa: "Thằng nhãi này, sao con lại không biết trân trọng người tốt như thế nhỉ?"

Tần Tử Quy bênh vực cậu: "Chủ yếu là vì A Diễm sợ dì sẽ phản đối nếu mà cậu ấy yêu sớm ấy ạ."

"Tình yêu gà bông ấy à, lúc đó dì với bố Thịnh Diễn cũng yêu nhau đấy thôi. Nếu không có mẹ giám sát thì có khi bố thằng bé còn chả vào được Trung Công Đại. Cho nên thật ra chuyện yêu nhau không phải là vấn đề, vấn đề là phải thực sự thích nhau, khiến đối phương trở nên tốt hơn và đạt được mục tiêu, không để chuyện yêu đương ảnh hưởng đến chuyện học. Chỉ cần con làm được việc này thì bất kể là yêu ai, mẹ cũng không phản đối. Vậy nên Tử Quy này, từ bé nó đã nghe lời con nhất, con nhất định phải giám sát nó cho dì đấy."

"Dì Hứa yên tâm, con sẽ giám sát Thịnh Diễn."

"Quả nhiên vẫn là Tử Quy lý trí, có con ở đây dì yên tâm hẳn."

Trên xe, mẹ chồng nàng dâu nhà Thịnh Diễn trò chuyện khá hoà thuận.

Nhưng Thịnh Diễn chỉ muốn "???" thôi.

Không phải, mẹ, sao mẹ lại yên tâm?

Nếu không có người này thì con trai mẹ không bao giờ biết yêu sớm là gì cả.

Mà sao cái người suốt ngày trêu chọc cậu đến mức cậu đứng ngồi không yên lại có thể bình chân như vại nói ra những lời đấy?

Đơn giản là không biết xấu hổ!

Thịnh Diễn cảm thấy Tần Tử Quy thật sự quá mưu mô.

Lúc họ đến nhà ông bà, sau vài câu chào hỏi lịch sự, nhân lúc người lớn đang chuẩn bị bữa tối, Thịnh Diễn túm cổ áo Tần Tử Quy lôi vào trong phòng: "Anh nói nhảm cái gì thế hả! Anh đang nói chuyện đó trước mặt mẹ em đấy!"

"Không phải chính em mới là người nói với dì Hứa trước mặt anh là em có bạn gái à?"

"Anh..." Thịnh Diễn muốn phản bác nhưng hình như không biết phản bác kiểu gì, chỉ có thể đá Tần Tử Quy một cái, "Nếu không phải do anh không làm người thì em đã chẳng phải nói với mẹ biết em có người yêu rồi!"

"Anh không làm người lúc nào?" Tần Tử Quy nghiêm túc hỏi, lợi dụng chuyện Thịnh Diễn da mặt mỏng.

Thịnh Diễn muốn đưa ra ví dụ để chứng minh nhưng không thể nói được nên chỉ đành nhàu mày, đỏ mặt đầy lưỡng lự, trông đáng yêu điên lên được.

Tần Tử Quy cười, ôm cậu vào lòng: "Cho nên anh mới phải nói thay cho bạn trai của anh đó."

"Anh nói thì hay rồi!" Cả người Thịnh Diễn được Tần Tử Quy ôm chặt, nhưng cậu vẫn nghiến răng nghiến lợi, "Lỡ như mẹ em phát hiện thì sao!"

"Không phải dì Hứa nói chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học của em với lại không vượt quá ranh giới thì dù yêu ai dì cũng sẽ ủng hộ em còn gì." Tần Tử Quy hôm nay nói thế cũng chỉ là muốn thử lòng mẹ Hứa.

Nhưng Thịnh Diễn biết rõ mẹ mình: "Anh nghĩ hay đấy! Đó là vì mẹ em nghĩ em có bạn gái! Lỡ mẹ biết em, đưa con duy nhất nhà họ Hứa, thật sự tìm một người con trai khác về cho mẹ thì sao? Mẹ có thể sẽ đuổi em ra khỏi nhà mà không thèm cho em một cái quần nào đâu! Chứ đừng nói gì đến sính lễ!"

Tần Tử Quy cười nhẹ: "Vậy thì sính lễ của anh sẽ cho em, em là vợ anh là được."

"Anh nghiêm túc chút được không!"

Thịnh Diễn thật sự sợ bị mẹ phát hiện sớm như thế, nếu như mẹ phản đối thì tình huống của Tần Tử Quy sẽ càng khó khăn hơn. Thế mà Tần Tử Quy cứ cợt nhả, cái gì mà vợ em vợ anh chứ, "Mẹ em bảo anh giám sát em, anh thì hay rồi, vút luôn đức hạnh của mình đi đúng không!"

"Anh thì có đức hạnh gì chứ?" Tần Tử Quy trầm giọng hỏi, mang theo vẻ lạnh lùng và nghiêm túc vốn có, khiến câu hỏi ấy có vẻ rất chân thành.

Khiến cho vẻ mặt đỏ ửng của Thịnh Diễn trông có vẻ không phù hợp lắm.

Cậu chỉ có thể tránh đi ánh mắt nghiêm túc của Tần Tử Quy, nhỏ giọng nói: "Trong lòng anh tự biết."

Tần Tử Quy gật đầu: "Có lẽ có một chút, nhưng anh không biết em đang nói đến điều gì, ví dụ như là nắm tay, ôm, hôn, hay là..."

"Tần Tử Quy!" Thịnh Diễn sợ Tần Tử Quy nói ra mấy cái chữ xấu hổ "dùng chân" này nọ nên vội vàng bịt miệng hấn lại.

Kết quả lúc rướn người lên thì cậu mất thăng bằng lao hấn ra phía trước, Tần Tử Quy bảo vệ cậu nên ngã ra sau, cả hai người đều ngã xuống giường.

Thịnh Diễn vội đứng dậy hỏi: "Tần Tử Quy, anh ngã ở đâu, có đau không?"

Tần Tử Quy khẽ nhíu mày, "Có hơi đau."

Thịnh Diễn sốt ruột, vén quần áo hấn lên mò mẫm xung quanh: "Ở đâu? Ở đây hay ở đây?"

Cậu sờ xung quanh, càng sờ càng thấy không đúng, càng sờ càng cảm thấy không ổn, sau đấy ngẩng đầu lên thì thấy Tần Tử Quy đang nhin cười, cậu bèn xoay người ngồi hấn lên eo Tần Tử Quy, nắm lấy cổ áo hấn rồi bắt đầu ra tay.

Tần Tử Quy không né tránh mà chỉ ôm eo cậu, khẽ nói: "A Diễn, lâu rồi em không đánh anh thế này."

Nắm đấm Thịnh Diễn mềm nhũn nhưng vẫn ra chiều hung hăng nói: "Không phải anh nợ em à?"

"Ừ, đúng thật, cả tháng nay không có ai đánh nay, một mình anh không thể ngủ ngon được." Tần Tử Quy nói đùa, nhưng cũng có phần nghiêm túc.

Lúc này Thịnh Diễm mới nhận ra, cả tháng này Tần Tử Quy thật sự gầy đi nhiều, sắc mặt cũng không tốt lắm, cậu cũng biết điều đó.

Đúng là Tần Tử Quy không ngủ ngon thật, cậu liền buông tay rồi giả vờ không quan tâm: "Không phải có Cuckoo ở với anh à?"

Tần Tử Quy xoa đầu cậu: "Gần đây nó rụng lông nên hơi hói, xoa lên không thoải mái bằng em."

Thịnh Diễm đắc ý: "Lại chả thế."

Khoé môi Tần Tử Quy cong lên: "Vậy để anh ôm em cái nữa đi."

Thịnh Diễm ngồi trên người hắn, nâng cằm bảo: "Xin em đi."

Tần Tử Quy biết nghe lời phải: "Được, anh Tử Quy xin em mà."

"..."

Địch!

Ngay cả lúc cầu xin thì người nào đấy vẫn biết sử dụng tuyệt chiêu.

Thịnh Diễm đành phải miễn cưỡng cúi người để Tần Tử Quy ôm mình.

Suốt 1 tháng huấn luyện, đã lâu họ không ôm nhau như thế này. Cảm nhận được vòng tay Tần Tử Quy cũng như hơi thở của hắn, Thịnh Diễm chợt cảm thấy mọi mệt mỏi và lo lắng đều tan biến, mọi thứ dường như đều ổn thoả hết rồi...

Năm tháng tĩnh lặng, mọi chuyện bình yên.

Thế rồi Tần Tử Quy khẽ gọi: "A Diễm."

Thịnh Diển trả lời: "Ừm, sao thế anh?"

Tần Tử Quy nói: "Em rất thích tư thế này à?"

Thịnh Diển: "?"

"..."

Im lặng một lúc, Thịnh Diển cuối cùng cũng ý thức được mình đang trong tư thế gì, cậu đột nhiên túm tóc Tần Tử Quy, mặt đỏ bừng lên: "Tần Tử Quy cái đồ lưu manh nhà anh! Anh đúng là đồ biến thái! Cút ra ngoài!"

"Thịnh..."

Cậu chưa kịp nói xong thì cửa phòng ngủ đã mở ra.

Hứa Khinh Dung nắm tay nắm cửa, nhìn Tần Tử Quy yếu ớt nằm trên giường, Thịnh Diển thì tức giận cười trên người hắn, tai lẩn cổ cậu đều đỏ bừng.

Thịnh Diển, người đang cười Tần Tử Quy, sững người tại trận khi bắt gặp ánh nhìn của mẹ mình.

Vào lúc đó, thế giới trở nên tĩnh lặng, gió cũng ngừng thổi, Thịnh Diển dường như đã nhìn thấy cảnh mình bị đuổi ra khỏi nhà mà không có lấy một cái quần nào.

*

Hết chương 71.

Chương 72

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Trước lúc Thịnh Diển kịp tỉnh táo thì mẹ Hứa đã giận dữ dùng giọng nữ cao hoàn hảo của mình hét lên: "Thịnh Diển!"

Thịnh Diển vội nháy ra khỏi người Tần Tử Quy, cố gắng giãy dụa lần cuối: "Mẹ, mẹ nghe con giải thích!"

Nhưng Hứa Khinh Dung nhìn cảnh tượng lộn đờ trước mặt thì không muốn nghe gì cả: "Giải thích? Giải thích cái gì? Chính mắt mẹ cũng nhìn thấy rồi, con còn muốn giải thích cái gì?"

Thịnh Diển lo lắng: "Mẹ! Mẹ nghe con nói!"

Hứa Khinh Dung thờ ơ: "Mẹ không nghe."

Thịnh Diển cảm thấy có lẽ bây giờ nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể che chở Tần Tử Quy, nói: "Mẹ, chủ yếu là do lỗi của con, mẹ đừng trách Tần Tử Quy."

Hứa Khinh Dung thậm chí còn không nghĩ đến: "Vô lý, sao lại phải trách Tử Quy?"

Thịnh Diển: "?"

Yêu nhau không phải là chuyện của hai người à?

Hứa Khinh Dung duỗi ngón tay ngọc ngà chỉ vào Tần Tử Quy vừa mới ngồi

dậy trên giường: "Tử Quy đối xử với con tốt như thế, con lại đi ức hiếp thằng bé, không trách con thì trách ai?"

Thịnh Diễn: "???"

Hứa Khinh Dung lại nói tiếp: "Con cứ ức hiếp thằng bé như thế, con không tự nhìn lại xem mình có xứng đáng với việc ngày nào anh trai Tử Quy cũng cơm đưa nước rót cho con suốt tháng vừa rồi không? Nhìn anh trai Tử Quy của con yếu đuối bất lực thế này, con có còn là người không đấy!"

Thịnh Diễn: "???"

Ai yếu đuối cơ? Ai bất lực cơ?

Thịnh Diễn không biết liệu quý cô Hứa có còn nghiện phim truyền hình nữa hay không, nhưng những lời của quý cô đúng là khiến cậu bị sốc.

Sao lại có thể nghĩ Tần Tử Quy - thân cao 1m87, nặng 72,5kg, thể lực hoàn hảo thừa sức đè bẹp cậu - lại yếu đuối và bất lực?

Cậu khó hiểu quay lại nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nhin cười, cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: "Dì Hứa yên tâm đi ạ, Thịnh Diễn với con chỉ đang đùa nhau thôi."

Hứa Khinh Dung không còn gì để nói: "Con cũng thành thật quá rồi, đừng chiều chuộng nó quá kéo nó cứ bắt nạt con mãi."

Thịnh Diễn: "?????"

Ai thành thật dễ bị bắt nạt cơ?

Lúc đó Thịnh Diễn chỉ muốn xé nát mặt nạ học sinh ngoan đạo đức giả của Tần Tử Quy, nhưng nếu cậu không thừa nhận mình đang hành hung Tần Tử Quy thì mấy chuyện vừa rồi không thể giải thích được.

Cho nên Thịnh Diễm chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt tay, chịu đựng uất hận rồi nói: "Mẹ, con xin lỗi, con sai rồi."

"Nói xin lỗi có tác dụng gì không?" hks nâng cằm.

Thịnh Diễm cố lắm mới không đi lên phang chết Tản Tử Quy: "Không ạ."

"Nếu biết là vô dụng thì chi bằng hành động thực tế đi." Mẹ Hứa bước sang một bên, "Bà con nấu một bàn lớn toàn cua thôi, con ra siêu thị mua một chai dấm về, đừng có lúc nào cũng sai Tử Quy mấy chuyện vặt vãnh."

Nhưng rõ ràng trước đây toàn là Tản Tử Quy đi mua.

Thịnh Diễm quay đầu trừng mắt với Tản Tử Quy một cách hung dữ.

Tản Tử Quy biết mình sai nên vội vàng nhỏ giọng dỗ dành: "Em cứ ở nhà đi, anh đi mua."

Hứa Khinh Dung vốn đã về phe Tản Tử Quy lâu rồi, thấy thế thì chỉ có thể nói "Thằng bé này khờ quá đi", rồi quay lại bếp làm cua.

Mẹ vừa đi cái, Thịnh Diễm đã giận dỗi đá vào người Tản Tử Quy.

Tản Tử Quy biết cậu thấy bất công nhưng vẫn cố nín vì chuyện yêu đương bí mật của họ, hấn mỉm cười ôm lấy cậu, hôn hôn: "Bạn trai của anh chịu ức hiếp rồi."

Thịnh Diễm tự nhiên được hôn, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe giọng của bà với mẹ ở ngoài, cậu vội vàng che đi đôi tai đỏ bừng của mình: "Tránh xa ra! Nữa là em lại bị mẹ mắng đấy."

"Ừm." Tản Tử Quy trả lời nhưng vẫn không buông tay.

Thịnh Diễm cho rằng mình vô duyên vô cớ bị đổ tội, tức giận đến mức gõ tay hấn ra: "Vậy anh đứng yên đây cho em!"

Tần Tử Quy biết nghe lời, đứng im tại chỗ.

Thịnh Diễn nghiêng răng, dùng giọng điệu hung hăng nhất nói với Tần Tử Quy: "Chuyện hôm nay em không nói nữa, nhưng từ giờ trở đi, anh không được phép ôm em trong nhà, trừ khi ở nhà không có ai. Anh không được động tay động chân, không được có bất kỳ hành vi nào vượt quá khuôn phép anh em! Anh không được phép gọi bất kỳ biệt danh thân mật nào!"

Yêu cầu này không quá đáng, Tần Tử Quy không muốn bạn trai mình xấu hổ và giận dữ mà hợ trước khi công khai nên đã gật đầu.

Thịnh Diễn tiếp tục uy hiếp: "Là đàn ông thì phải giữ lời! Nếu không đừng trách em vô tình!"

"Ừm, ai không làm được thì là chó con." Tần Tử Quy là chó lâu rồi, không chút gánh nặng lập flag*.

*Lập flag: ê cái này mình ko biết giải thích sao luôn, đại khái mn lên google tìm là hiểu ngay nhé

Thịnh Diễn cuối cùng cũng hài lòng: "Được rồi, anh đi mua dấm đi."

Còn cậu thì vào bếp tìm cua.

Tần Tử Quy chỉ thấy Thịnh Diễn là người bạn trai dễ dãi nhất trên đời, cho nên mỉm cười xoa đầu cậu rồi đi ra ngoài.

Thịnh Diễn vừa vào bếp đã thấy Hứa Khinh Dung và một bàn đầy cua.

Hai vợ chồng già đang bận rộn trong bếp, nghĩ Hứa Khinh Dung đứng đấy chật chỗ nên đã đuổi cô ra ngoài.

Hứa Khinh Dung không giỏi bếp núc nhưng lại giỏi lột cua, nhìn thấy đứa con trai quý giá của mình gầy quá nên đã nhanh chóng lột một con cua nữa, đặt gạch cua và thịt cua vào trong cái bát trước mặt cậu: "Con lớn nhất cho con, miễn cho con lại bảo mẹ không yêu con."

Thịnh Diễn cầm bát lên, ăn một cách thảnh thơi trong lúc Tần Tử Quy ra ngoài.

Hứa Khinh Dung bóc con cua nữa: "Cuộc thi của con diễn ra vào hôm nào thế?"

Thịnh Diễn: "Thứ bảy tuần này ạ."

"Mấy ngày nữa nhỉ, thế mấy hôm nay con có định luyện tập tiếp không?"
Hứa Khinh Dung lại hỏi.

Thịnh Diễn gật đầu: "Có ạ, con với huấn luyện viên đã thoả thuận, sáng đến trường học, chiều đi tập luyện, tối thì về lớp tự học."

"Không mệt sao?" Hứa Khinh Dung lột con cua thứ hai thả vào bát Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn không từ chối: "Không đâu ạ, Tần Tử Quy cũng sớm đi thi cấp tỉnh. Lớp đội tuyển của anh ấy cũng gần chỗ bọn con huấn luyện, nên mỗi ngày bọn con đều có thể về cùng nhau."

Hứa Khinh Dung không hiểu giữa "Con có mệt không?" với "Con có được ở cạnh Tần Tử Quy không?" có gì giống nhau, nhưng cô cũng chỉ gật đầu: "Thế thì được, con cũng không cần đặt quá nhiều áp lực lên bản thân. Cho dù con không giành được thứ hạng cao ở cuộc thi này thì cũng không sao."

"Mẹ yên tâm, ở trại huấn luyện con luôn là tuyển thủ hàng đầu. Chỉ cần không có gì bất ngờ và thể hiện như bình thường thì có thể nắm chắc một trong ba vị trí đứng đầu." Thịnh Diễn vừa nói vừa cầm con cua khác lên định lột vỏ.

Kết quả, mới chỉ "crack" được một cái thì cửa phòng khách đã mở ra.

Thịnh Diễn và Tần Tử Quy nhìn nhau.

Thịnh Diễm nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nhìn con cua trong tay Thịnh Diễm.

Đang im lặng nhìn nhau thì có tiếng "rắc", càng cua bị gãy.

Tần Tử Quy cạ lời bước đến, đếm số vỏ chân cua trên bàn: "Bao nhiêu rồi?"

Thịnh Diễm hơi áy náy: "Hai."

Tần Tử Quy bắt dắc dĩ thở dài, cất chai giấm đi, xoay người voà bếp: "Bà ơi để cháu nấu canh gừng cho Thịnh Diễm, em ấy lại ăn cua rồi."

Vừa dứt lời, bà nội hầy còn đang cầm vớ vôi đi ra bàn ăn, giận dữ: "Hứa Khinh Dung! Con bóc cua cho Tiểu Diễm đúng không?"

Mẹ Hứa đang bóc cua đầy thành thạo thì tự nhiên bị mẹ mình mắng, sợ đến mức làm một cái chân cua bị đứt ra, bối rối nói: "Mẹ, sao mẹ lại to tiếng với con?"

"Con lại còn hỏi sao mẹ to tiếng với con? Con không biết dạ dày Tiểu Diễm không tốt, không được ăn đồ có tính hàn à?" Bà ngoại rất tức giận.

Hứa Khinh Dung không hiểu lắm: "Nghiêm trọng như vậy ạ? Con nhớ năm ngoái vẫn ăn được mà ạ?"

"Khi đó mỗi lần đều là Tử Quy lột vỏ cua, mỗi lần cũng chỉ được ăn nhiều nhất là nửa con, xong còn phải uống trà gừng! Sao con lại cho thằng bé ăn cả con thế này!" Vì cháu ngoại mà bà mắng con gái mình to cả đầu, "Con thì nhớ cái gì! Lần đầu tiên con cho Tiểu Diễm ăn kiểu này, thằng bé ăn đến mức bị viêm dạ dày cấp tính, còn con ăn xong đã lên máy bay đi công tác luôn, để Tử Quy ở nhà một mình chăm thằng bé mà không có người lớn. Thằng bé phải chạy đến phòng khám gần nhà mời bác sĩ về. Mẹ giận con lắm rồi, hôm nay đừng ăn gì hết. Về phòng viết kiểm điểm ngay cho mẹ!"

Hứa Khinh Dung: "???"

Cô thật sự không ngờ mình về nhà một chuyến, một vị sếp nữ xinh đẹp ở độ tuổi 40 lại rơi vào tình cảnh này.

Cô kinh ngạc quay sang nhìn Thịnh Diễn: "Có chuyện này à con?"

Thịnh Diễn mơ hồ nhớ lại: "Hình như là thế ạ."

Chủ yếu là do từ bé sức khỏe của cậu đã kém rồi, mẹ Hứa lần dì Tần khi đó đều rất bận, mà ông bà cũng chưa nghỉ hưu nên phần lớn thời gian đều là Tần Tử Quy dẫn cậu đi khám, bón thuốc cho cậu, dỗ cậu ngủ.

Nghe cậu nói thế thì bà chỉ ước gì có thể gõ cho mỗi người một cái vào đầu: "Hai đứa ngốc này!"

Nói xong thì bà quay lại, thân thiết nói với Tần Tử Quy: "Con cho thêm ít đường phèn vào nhé, Tiểu Diễn thích uống ngọt."

Tần Tử Quy: "Cháu cho vào rồi ạ."

Bà gật đầu: "Thế thì tốt. Từ nhỏ con là đứa ít khiến người lớn phải lo nhất. Sau này có con bên cạnh A Diễn thì bà cũng yên tâm."

Trong bếp là một khoảng yên bình.

Còn hai đứa ngốc ở ngoài: "..."

Nhìn bóng lưng bận rộn của Tần Tử Quy và Thịnh Diễn đang cúi đầu đầy áy náy, Hứa Khinh Dung chợt nhận ra mình đã vắng mặt quá nhiều.

Những khoảnh khắc trong cuộc đời Thịnh Diễn đã tình cờ được một người khác chiếm giữ, cũng đã bù đắp cho cậu.

Thật lâu sau, cô mới thở dài: "A Diễn."

"Dạ?" Thịnh Diễn ngẩng đầu lên từ trang web "100 cách dỗ dành bạn trai":

"Sao vậy ạ?"

Hứa Khinh Dung nhìn cậu, nghiêm túc nói: "Mẹ muốn hỏi con một chuyện quan trọng."

Thịnh Diễn còn tưởng rằng mình bị lộ, tim giật thót lên.

Hứa Khinh Dung chậm rãi đặt ra một câu hỏi đã khiến đàn ông Trung Quốc phải đau khổ suốt 5000 năm vẫn chưa tìm được lời giải: "Nếu có một ngày mẹ và Tử Quy cùng rơi xuống nước, con sẽ cứu ai trước?"

Thịnh Diễn tự nhiên bị bắt trả lời câu hỏi khó: "...???"

Cậu mới 18 tuổi thôi, sao lại phải đối mặt với vấn đề tàn khốc này?

*

Hết chương 72.

Chương 73

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Đáng sợ nhất là, sau khi cô hỏi xong câu kia thì Tần Tử Quy đứng trong bếp cũng quay ra nhìn cậu, có vẻ rất quan tâm đến đáp án của cậu.

Thịnh Diễn: "??"

Không phải, sao tự nhiên Tần Tử Quy lại hóng hớt thế?

Đường đường thân trai mét tám lại đi ghen tuông với cả bố mẹ của người yêu mình là cái kiểu gì?

Thịnh Diễn nhìn Tần Tử Quy khoẻ như trâu, lại nhìn Hứa Khinh Dung đẹp như hoa, chỉ cảm thấy rùng hết cả mình, cố gắng chuyển chủ đề: "Mẹ, sao mẹ lại hỏi cái này?"

Hứa Khinh Dung vừa gỡ cua vừa nói: "Không có gì, chỉ là mẹ thấy Tử Quy còn chăm con kỹ hơn cả người mẹ là mẹ nữa. Mẹ sợ mình làm mẹ quá vô dụng, sẽ bị con ghét bỏ."

Thịnh Diễn không nghĩ mẹ mình sẽ nghĩ như thế, vội vàng an ủi cô: "Mẹ, mẹ nói gì thế? Mẹ là Thái hậu, sao lại muốn Thái hậu phải đi chăm sóc người khác? Hơn nữa, nếu nhìn từ góc độ khác thì, ví dụ lỡ mà Tần Tử Quy chăm sóc con cả đời thì kiểu gì sau này cũng sẽ chăm mẹ khi mẹ về hưu, hơi bị lời luôn ấy."

"Ồ đấy mà mơ!" Hứa Khinh Dung thậm chí còn chả ngẩng đầu lên, "Thế

khác nào nói sau này Tử Quy không được lấy vợ sinh con, lại còn chăm sóc con cả đời, con ở đây mà mơ đi!"

Thị Điển thử thăm dò, "Nếu Tần Tử Quy cả đời không kết hôn sinh con thật thì sao mẹ?"

Hứa Khinh Dung bẻ càng cua cái rụp: "Vậy thì mẹ sẽ đánh gãy chân nó thay cho dì Tần của nó."

"..." Thị Điển lại hỏi, "Vậy nếu con cả đời không kết hôn sinh con thì sao?"

Hứa Khinh Dung lại càng không phải nghĩ, bẻ nốt cái càng cua bên kia, "Vậy thì tốt nhất là chặt phứt chân hai đứa, bằm ra cho Cuckoo ăn."

"....."

Thị Điển vừa nghĩ đến cảnh mình và Tần Tử Quy, hai người tàn tật dù que cũng không rời không bỏ, cùng nhau đi qua những hoạn nạn cuộc đời thì âm thầm đặt cái càng cua trong tay xuống.

Hứa Khinh Dung liếc cậu: "Con còn chưa trả lời mẹ đâu, nếu mẹ với Tử Quy cùng rơi xuống nước thì con sẽ cứu ai?"

Thị Điển cảm thấy chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra, vì với trình độ bơi của Tần Tử Quy, cậu thấy có khi cậu còn chưa nhảy xuống cứu thì hẳn đã bơi sang cứu luôn mẹ Hứa rồi.

Nhưng nghĩ đến chuyện đôi chân của mình và Tần Tử Quy vẫn nằm trong tay Hứa Khinh Dung, Thị Điển cảm thấy việc làm hài lòng Thái hậu nhà mình trước quan trọng hơn, nên cậu bày ra vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói: "Đương nhiên là cứu mẹ trước rồi, Tần Tử Quy không tính."

Vừa trả lời xong, trong bếp đã "cạch" một tiếng, cái bát bị đặt lên thớt vang lên rõ mạnh, Tần Tử Quy cười tạ ỉm nói: "Trong nhà không có hạt kê, cháu ra ngoài mua một chút."

Nói xong thì đi thẳng qua bàn của Thịnh Diễm và mẹ Hứa rồi đi ra ngoài.

Thịnh Diễm: "...???"

Tần Tử Quy không ghen đâu, đúng không???

Không phải là vì chuyện hấn ra ngoài, mà là Thịnh Diễm cảm thấy mình thân là bạn trai thì cần phải đi đổ dành, nên cậu lấy khăn giấy ra lau tay thật kỹ rồi nói: "Mẹ, hình như ở nhà mình hết đồ uống rồi, con ra ngoài mua một ít." rồi cũng vội vàng chạy theo.

Vừa ra khỏi cổng, cậu đã không thấy Tần Tử Quy đâu, vội quay người ra sau nhìn thì ập cái, Tần Tử Quy lại chờ đợi thành công.

Nhìn bé ngốc nghếch nào đó lao thẳng vào ngực mình, Tần Tử Quy không khỏi buồn cười: "Sợ anh không vui thế à."

Lúc này Thịnh Diễm mới ý thức được mình lại bị Tần Tử Quy lừa, bực mình tung nắm đấm định đánh người, nhưng chưa kịp đánh trúng đã bị người kia tập kích hôn lên trán: "Để thương."

Cảm nhận được hơi ấm trên trán mình, lại nghe được Tần Tử Quy khế cười, vành tai Thịnh Diễm đỏ bừng, buông nắm tay xuống rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh không nghe thấy mẹ em bảo sẽ đánh gãy chân bọn mình rồi à? Còn dám động tay động chân!"

"Cho nên anh mới sợ em không giỏi nói dối sẽ bị dì Hứa nhìn ra, nên mới tìm cách cứu em đó thôi." Tần Tử Quy nói như đúng rồi.

Thịnh Diễm không tin một câu nào của hấn nữa: "Anh mà cứu kiểu này thì mai em sợ bị đánh gãy chân mất!"

"Không sao đâu." Tần Tử Quy trả lời nghiêm túc, "Chân anh dài, nếu một chân bị đánh gãy thì chân còn lại vẫn có thể chống đỡ được. Nếu ngày đó xảy ra thì nhất định anh sẽ đứng trước chắn cho em."

Nhất thời Thịnh Diễm không biết nên mắng Tần Tử Quy vô sỉ hay là bị lời nói của Tần Tử Quy làm cho động lòng, chỉ có thể mạnh miệng nói: "Ai cần anh chần, chân em cũng dài!"

Rồi đút tay vào túi áo len đi vội về phía trước.

Tần Tử Quy cười vội đi theo, muốn rút móng gà ra để nắm, nhưng móng gà đã cào một phát lên tay trái của hắn rồi nhét lại vào túi.

Tần Tử Quy lại ôm, lại bị cào, lại ôm, lại bị cào, lại ôm, lại bị cào, họ cứ vừa đi vừa tổn thương lẫn nhau đến tận cửa hàng tạp hoá, lúc này Tần Tử Quy mới thành công nắm được móng gà trong tay.

Thịnh Diễm cố gắng lấy tay trái của mình bẻ gãy chân chó của Tần Tử Quy, nhưng cậu chưa kịp làm gì thì đã nghe được một giọng nói quen thuộc từ trong siêu thị: "Tiền trợ cấp hàng tháng mà đội thành phố đưa cho tôi không đủ. Tôi không có tiền cho ông mua rượu đâu."

Thịnh Diễm khựng lại, cậu hơi do dự không biết có nên vào trong hay không.

Sau khi bố Tiết Dịch khiến cậu bị thương và ông ta cũng bị giam giữ thì đến lúc được thả ra thì cũng đã bị mất việc, hoàn toàn là dựa vào tiền lương hưu của bà nội Tiết Dịch cũng như tiền trợ cấp của đội thành phố mà Tiết Dịch đang theo học để đi uống rượu. Nhưng theo lời ns nói thì, Tiết Dịch vẫn luôn khẳng định với mọi người là gia đình gã vẫn rất ổn.

Nếu bây giờ Thịnh Diễm vào thì cậu sợ Tiết Dịch sẽ xấu hổ, nhưng nếu cậu không vào thì sợ bố Tiết Dịch sẽ làm to chuyện.

Quả nhiên, giây tiếp theo cậu nghe được tiếng giễu cợt lạnh lùng kèm nhèm say: "Cho nên tao mới nói, hoặc là mày sớm ngày rút khỏi đội thành phố, tập luyện nhiều năm như thế mà còn chả vào nổi đội 1, bây giờ phong độ của mày cũng chẳng phải lúc đỉnh cao, đến lúc ngay cả đội hạng 3 cũng không cần mày nữa thì sớm muộn cũng chết đói."

Giọng nói đầy kiêu chể của Tiết Dịch cũng vang lên: "Tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi có thể lọt vào top3 cuộc thi tới thì có thể sẽ được vào đội 1 của đội thành phố, năm sau cũng sẽ có hy vọng được vào đội tuyển quốc gia."

Nhưng đáp lại hẳn chỉ là lời chế nhạo còn khinh thường hơn: "Thôi, đây chỉ là mây ảo tưởng thế thôi. Tao nghe được huấn luyện viên của mày gọi cho bà của mày rồi, lão nói trạng thái của mày ở trại huấn luyện rất bấp bênh. Thậm chí Thịnh Diễn mới tập được 1 tháng mà đã vượt qua mày rồi. Ở trong trại huấn luyện mày cũng chỉ đứng thứ 3 thôi, thế mà trong cuộc thi tới còn đòi vào top3 cơ à? Mày chỉ đang mơ tưởng thôi! Nhìn nhận lại hiện thực đi, thà ra ngoài kiếm cái công ăn việc làm thì hơn."

Nói xong, cửa ngăn của siêu thị được mở ra, một người đàn ông gầy gò xanh xao, đôi mắt đục ngầu đi đến trước chỗ Thịnh Diễn.

Người đàn ông ôn mùi rượu nồng nặc, dáng người khom khom, đối diện với Thịnh Diễn mặc áo len trắng, dáng người thẳng tắp đứng dưới ánh nắng, giống như bóng đèn sợi đốt khi màn đêm buông xuống, sạch sẽ và trong trẻo.

Bất ngờ nhìn thấy nhau, Tiết Dịch đứng sau người đàn ông co ngón tay lại chừng như xấu hổ và tức giận lắm, nhưng đã nhanh chóng che đậy bằng vẻ bình tĩnh nhẹ nhàng thường ngày: "A Diễn, sao cậu lại đến đây?"

Nói xong, ánh mắt gã rơi vào trên tay Thịnh Diễn và Tần Tử Quy đang nắm chặt lấy nhau, vẻ mặt trầm xuống.

Tần Tử Quy đã kéo Thịnh Diễn ra sau người.

Hành động đầy tính cảnh giác này làm cay mắt Tiết Dịch: "Tần Tử Quy, mày có ý gì?"

Tần Tử Quy còn chưa kịp nói gì thì bố Tiết Dịch đã cười cợt nói: "Còn có ý gì được nữa? Chính là sợ lại làm tổn thương đến thiếu gia nhà người ta chứ sao! Đây là cháu trai quý giá của nhà họ Hứa đấy, thiên tài bắn súng đấy. Nhỡ mà chạm phải người ta là mày bị đưa đến đồn cảnh sát ngay. Người mà

chỉ cần sẽ cái cũng có thể đạt được vị trí đứng đầu trong trại huấn luyện. Thử nghĩ xem một người như mày, muốn tài năng không có tài năng, muốn gia cảnh không có gia cảnh, có thể đạt được như người ta không? Trước kia người ta thương hại mày nên mới cho mày xiu đồ ăn, đừng có tự coi trọng bản thân quá, cũng đừng cố nghĩ xem mày có xứng đáng không."

Lời nói của bố Tiết Dịch nửa là chế giễu Tiết Dịch, nửa là chê bôi Tần Tử Quy.

Sắc mặt Thịnh Diển trở nên lạnh lùng, nếu là cậu của trước đây thì cậu đã sớm xông lên đâm nhau rồi.

Nhưng bây giờ khác rồi, cậu đã hứa với Tần Tử Quy sẽ không tùy tiện đánh nhau, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cậu không thể bị thương hay gây chuyện được. Nên cậu chỉ nắm chặt tay Tần Tử Quy rồi đi thẳng qua hai người họ rồi vào trong siêu thị.

Ở đằng sau, bố Tiết Dịch cười khẩy như thể đang cố ý nói với Tiết Dịch: "Nhìn đi, người ta mới là anh em. Trước đây mày có tốt với người ta đến đâu thì sao chứ, bảo vút mày là vút mày ngay được."

"Đủ rồi!" Tiết Dịch dù có giỏi giả vờ đến mấy cũng không chịu nổi ý nghĩ bị bố mình sỉ nhục ngay trước mặt người mình thầm mến, nên vội vàng xách túi đồ đi ra ngoài.

Nhưng người đàn ông trung niên có cuộc đời đã hoàn toàn thất bại kia không muốn để gã đi như thế, chậm rãi đi theo con mình, nói những lời đõn mặt: "Sao nào? Thấy nhục nhã không? Thấy bị tổn thương à? Chẳng trách người ta lại vút bỏ mày, chính mày đã khiến người ta phải vút bỏ mày. Lúc mày âm mưu chống lại tao thì mày phải nghĩ đến ngày hôm nay. Bố ruột mày là người từng bị kết án, mẹ ruột mày là một con khốn ăn cắp tiền bỏ trốn, còn bản thân mày chỉ là một kẻ vô dụng chẳng biết làm gì khác ngoài giở trò sau lưng. Sao mày lại có thể có được cái ý nghĩ mình xứng đáng để đi cạnh tranh với người khác được nhỉ..."

"Ông có thể im đi được không!" Tiết Dịch không nhịn được nữa quay người lại hét lên, vẻ mặt giận dữ đến mức gần như là cầu xin.

Nhưng vừa quay lại, gã nhìn thấy qua cửa kính của siêu thị, bên cạnh những kệ chứa đồ ăn vặt là một thiếu niên mặc áo len trắng đang lén lút lấy một thứ gì đó định nhét vào giỏ hàng nhưng bị một thiếu niên mặc áo len đen bắt được. Sau đó thiếu niên mặc áo len trắng nhanh chóng ngẩng đầu hôn một cái lên môi người đối diện như thể đang nịnh nọt lấy lòng, nhưng vẫn bị thiếu niên áo đen lạnh mặt cầm lấy bỏ ra khỏi giỏ hàng, rồi thiếu niên mặc áo len trắng nhanh chóng ngẩng đầu lên hôn người kia cái nữa.

Một vài động tác đơn giản dưới ánh đèn trong treo trông thật sinh động, ấm áp và dễ mến.

Lúc ấy, ngón tay của Tiết Dịch vô thức siết chặt lại thành nắm đấm.

Gã không xứng với Thịnh Diễn, nhưng Tần Tử Quy thì sao?

Hắn chỉ là con của tiểu tam, cũng chỉ là một món đồ chơi mà Thịnh Diễn nhặt được, hắn cũng có tình cảm cảm kị với Thịnh Diễn, nhưng tại sao hắn lại có thể ở bên Thịnh Diễn, tại sao lại được Thịnh Diễn thích? Còn Tiết Dịch gã thì chỉ nhận được sự thờ ơ và xa lánh của cậu?

Rõ ràng trước đây Thịnh Diễn đối xử với hắn rất tốt, nếu như không phải Tần Tử Quy ép gã không được liên lạc với Thịnh Diễn nữa, nếu như Tần Tử Quy không chặn gã, nếu Tần Tử Quy không nói với Thịnh Diễn là gã cố ý đẩy Thịnh Diễn ra làm lá chắn, ít nhất gã vẫn có thể làm bạn với Thịnh Diễn.

Những cảm xúc phức tạp, ghen tị, đố kỵ, hối hận, không cam lòng trào dâng, cùng với hình ảnh ngọt ngào trước mắt khiến toàn thân gã đau nhức.

"Mày đang nghĩ cái gì đấy?" Người đàn ông đi bên cạnh gã không kiên nhẫn hỏi.

Tiết Dịch nắm chặt nắm đấm: "Không có gì."

Đúng lúc có tin nhắn đến.

Tiết Dịch cúi đầu nhìn thấy tin nhắn wechat từ huấn luyện viên đội thành phố: "Thầy với bà em đã nói chuyện với nhau rồi, nếu lần này em không lọt vào top3 thì em sẽ không còn hy vọng tham gia vào đội 1 của đội thành phố nữa. Thực lực hiện tại của em ước tính sẽ bị kẹt ở hạng 4, em hãy chuẩn bị tinh thần đi."

Đốt ngón tay đang cầm điện thoại của gã siết chặt đến mức trắng bệch.

Trước khi Thịnh Diễn đến, gã còn có hy vọng lọt vào top 3.

Nhưng bây giờ có Thịnh Diễn rồi, gã lại bị vượt mặt.

Tại sao gã và Thịnh Diễn lại đi đến bước đường này?

Tại sao Thịnh Diễn lại đến tuyên chiến với gã khi cậu đã có tất cả trong tay rồi?

Gã không muốn làm tổn thương Thịnh Diễn, nhưng cũng không muốn khiến cuộc sống của mình bị trầy trật mãi nơi vũng bùn mà không thể có được gì.

Bên cạnh gã là những lời sỉ nhục không ngừng của người bố nghiện rượu, trước mặt gã là tất cả những điều có thể sẽ không bao giờ gã có được, và thứ gã đang nắm trong tay chính là cơ hội cuối cùng để thực hiện ước mơ của mình.

Chiều thu ở Nam Vụ thường hay có mưa, những cơn mưa lạnh buốt, nhớp nháp khiến lòng người vô cùng khó chịu.

Khi những hạt mưa lấp đầy màn hình điện thoại, cuối cùng Tiết Dịch cũng ấn nút chụp ảnh rồi cất điện thoại đi, quay người bước vào con đường chật hẹp tối tăm giữa những toà nhà.

Gã không hề muốn làm tổn thương bất cứ ai, gã chỉ muốn có được một cơ hội cho chính mình.

Gã chỉ muốn như vậy thôi.

Còn ở một góc sáng sủa của siêu thị phía sau, Thịnh Diễn hôn Tần Tử Quy mười nghìn lần cũng không hồi lộ được hấn cho mình một gói que cay, cuối cùng giận dỗi đá đá Tần Tử Quy, kết quả Tần Tử Quy bị đá thì chẳng làm sao, còn Thịnh Diễn Diễn thì lại ôm bụng hít một hơi.

Tần Tử Quy lập tức đặt tay mình áp lên bụng Thịnh Diễn, cau mày nói: "Lại đau bụng à?"

"Không, tự nhiên lại hơi nhói nhói."

Thịnh Diễn chịu đựng một lúc, thấy dễ chịu hơn, cuối cùng cũng buông tha món que cay kia.

Tần Tử Quy lấy que cay ra khỏi giỏ hàng, rồi nắm cổ tay cậu đi về quầy đồ ăn.

Thật ra ở nhà có cơm rồi, Tần Tử Quy muốn mua chút nguyên liệu về nấu cháo cho Thịnh Diễn, hấn sợ Thịnh Diễn ăn nhiều cua như vậy thì sẽ bị phản ứng, không ngờ lần này lại bị nhanh vậy.

Hấn đoán hấn một phần cũng là do áp lực tập luyện nặng nề gần đây.

"Về nhà đừng ăn gì linh tinh nữa, uống trà gừng rồi ăn chút cháo, rồi đi ngủ, nghe không?" Tần Tử Quy vừa thanh toán vừa cảnh cáo cậu.

Người bán hàng đã làm ở đây nhiều năm, không nhịn được bật cười: "Tiểu Diễn từ bé đã bị cháu quản, cơm ăn áo mặc từ A đến Z, không cần phải lo quá đâu."

Khi còn bé Thịnh Diễn rất đáng yêu, ăn nói ngọt ngào nhưng lại giỏi gây chuyện, hầu như mọi người ở đây đều biết cậu, ngay cả Tần Tử Quy - người ngày nào cũng dọn dẹp đồng bữa bọn cho cậu - cũng nổi tiếng.

Thịnh Diễn cảm thấy hơi xấu hổ, nhanh chóng ra khỏi siêu thị.

Tần Tử Quy cúi đầu mỉm cười, mượn ô của nhân viên siêu thị rồi đi theo cậu ra ngoài: "Sao em hay xấu hổ thế?"

"Em không xấu hổ, em chỉ cảm thấy dì khiến em trông chả khác gì con dâu nuôi từ bé cả." Thịnh Diễn mặc áo len, kéo mũ lên để Tần Tử Quy không nhìn được vẻ mặt của mình.

Tần Tử Quy hơi nhướn mày: "Không phải sao?"

Thịnh Diễn lập tức quay người lại, nghiêm túc nói: "Đương nhiên không phải, gì mà con dâu nuôi từ bé chứ. Dù gì thì dù vẫn phải là con rể."

Tần Tử Quy gật đầu: "Ừm, anh cũng cảm thấy anh là một người con rể được hời."

Thịnh Diễn khựng lại, lát sau mới nhận ra: "Tần Tử Quy! Anh lại lợi dụng em!"

Tần Tử Quy vừa che ô cho cậu vừa cười bảo: "Vốn dĩ anh là bạn trai của em mà, cho nên anh không thấy mình đang lợi dụng gì cả."

"Anh giỏi thì tự đi mà nói với mẹ em đi!"

"Em không sợ dì Hứa đánh gãy chân anh à?"

"Tốt nhất là gãy hẳn đi!"

Hai người vừa đi vừa gây gổ, mãi đến khi trời đổ mưa to thì mới về đến khoảng sân nhỏ nhà mình.

Thịnh Diễn không đợi Tần Tử Quy kịp gập ô đã lấy mũ áo che đầu nhảy vào trong nhà, đoạn cởi mũ ra vĩa vĩa tóc: "Mẹ, bà ngoại, ông ngoại, bọn con về rồi đây."

Vừa nói xong cậu đã nhận ra bầu không khí trong phòng có gì đó không

ổn.

Hứa Khinh Dung, người chưa bao giờ hành xử như một người lớn ở nhà cũng đang ngồi trên sofa với vẻ nghiêm túc hiếm thấy, cúi đầu nhìn gì đó trên Ipad, lúc nghe được giọng nói của cậu thì ngẩng đầu lên bình tĩnh gọi: "A Diễn."

Bàn tay đang vuốt tóc của Thịnh Diễm từ từ hạ xuống.

Lúc đó, đột nhiên cậu có một dự cảm không tốt, sâu trong trực giác cậu gần như là cầu xin Hứa Khinh Dung đừng nói thêm gì nữa.

Nhưng Hứa Khinh Dung vẫn kết thúc câu nói của mình một cách từ tốn và nhẹ nhàng: "Chúng ta ra nước ngoài đi."

Khi mấy chữ kia được thốt lên, Thịnh Diễm gần như theo bản năng quay người ra sau tìm kiếm Tần Tử Quy.

Còn Tần Tử Quy đang đứng dưới gốc cây sung ngoài sân, xem tin nhắn trong điện thoại, đốt ngón tay trắng nõn lạnh lẽo dưới lớp áo len đen siết thật chặt.

[Du Bạch không trắng]: "Đù mẹ! Tần Tử Quy! Chuyện gì đang xảy ra vậy! Không biết ai đăng ảnh của mày với Thịnh Diễm lên diễn đàn trường mình rồi!"

Trong bức ảnh đó, dưới màn đêm mờ mịt và ánh đèn rực rỡ, một chàng trai ngẩng đầu lên mỉm cười hôn lên một chàng trai khác, lẽ ra đó phải là hình ảnh trong sáng và đẹp đẽ nhất mùa thu này.

*

Hết chương 73.

Chương 74

Editor: jena (wordpress jena và wamppad miknao)

*

Vốn dĩ ấy là một tình yêu đẹp đẽ, giản dị và sáng trong của tuổi trẻ, giờ đây lại trở thành tang chứng của tội ác.

Tần Tử Quy nhìn qua đã biết đó là tác phẩm của ai.

Lý do chẳng gì khác ngoài sự ghen tị, oán hận, muốn khiến Thịnh Diễm bị mất tinh thần, mất phong độ, thậm chí là bỏ cuộc trước cuộc thi do bị ép chia tay, do áp lực từ gia đình và những bàn tán soi mói từ những người xung quanh.

Nhưng hẳn sẽ không để những chuyện này xảy ra.

Hắn đã không bảo vệ được hoàng tử bé của mình một lần, khiến cậu ấy phải chịu biết bao oan ức, nhưng sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Tần Tử Quy đi đến, chỉnh lại mũ của Thịnh Diễm rồi nói khẽ: "Đừng sợ."

Mắt Thịnh Diễm rướm đỏ: "Mẹ muốn em phải ra nước ngoài."

Tần Tử Quy dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi khoé mắt cậu: "Mẹ em rất yêu em, đừng khiến mẹ em buồn. Dù sao đi nữa thì chúng ta cũng sẽ ở bên nhau."

Thịnh Diễm còn chưa kịp hiểu ý của Tần Tử Quy là gì thì Tần Tử Quy đã nắm tay cậu đi vào phòng, hắn nhìn Hứa Khinh Dung rồi bình tĩnh nói: "Dì Hứa,

để cháu ra nước ngoài đi. Thịnh Diễn sắp đi thi rồi, chỉ cần em ấy lọt vào được top3 là có thể thi vào Trung Công Đại. Em ấy đã nỗ lực nhường ấy, giờ phút này không thể bỏ cuộc được."

Thịnh Diễn chỉ thấy hấn đang nói lời linh tinh, đang định phản bác thì Tần Tử Quy đã nắm tay cậu chặt hơn: "Nhưng chúng cháu sẽ không chia tay."

Hứa Khinh Dung và Thịnh Diễn đều khựng lại.

Chỉ có Tần Tử Quy vẫn nắm chặt tay Thịnh Diễn, đưa ra quyết định như một người lớn thực sự: "Cháu biết việc cháu thích A Diễn có thể là điều sai trái trong lòng dì, nhưng cháu không nghĩ vậy. Cháu thích A Diễn, A Diễn cũng thích cháu, và cháu sẽ không chia tay với em ấy. Nếu nhà trường muốn đuổi học thì cháu sẽ xin nghỉ. Cháu có thể xin học bổng toàn phần ở trường nước ngoài và có thể tự chăm sóc bản thân được. Nhưng A Diễn thì khác, em ấy có ước mơ của riêng mình, cháu hy vọng em ấy có thể hoàn thành cuộc thi thật tốt và làm những gì em ấy muốn. Vì vậy nếu có 1 người phải rời đi thì cháu sẽ là người đó, nhưng chúng cháu sẽ không chia tay, và cháu sẽ cố gắng tự lập càng sớm càng tốt để quay về tìm A Diễn."

Tần Tử Quy nói bình tĩnh và chắc chắn như thể hấn đã nghĩ đến điều này hàng ngàn lần.

Đến mức Hứa Khinh Dung không thể nói mấy lời như "Mấy đứa còn nhỏ, vẫn còn bốc đồng" các thứ.

Sau rồi cô mới thực sự nhận ra rằng đứa con lớn trong ký ức từng chăm sóc Thịnh Diễn đã trưởng thành, và tình bạn giữa chúng cuối cùng cũng trở nên phức tạp và sâu sắc hơn khi chúng lớn dần.

Cô không nghĩ chúng đã làm gì sai, cũng không nghĩ việc bắt một trong hai đứa phải ra nước ngoài là chuyện tốt, cô chỉ không muốn Thịnh Diễn bị chỉ trích, và cô cũng không chắc rằng Thịnh Diễn đã thực sự sẵn sàng dấn thân vào con đường còn mờ mịt ấy chưa.

Cho nên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô chỉ nói: "Tử Quy, dì Hứa không nghĩ

là con sai, chỉ là dì cho rằng có thể con còn quá nhỏ, có thể hai đứa đã hiểu lầm một số tình cảm nên dì mới nghĩ hay là hai đứa nên tách nhau ra một thời gian, đợi đến khi trưởng thành hơn rồi mới đưa ra quyết định lần nữa. Con thấy sao?"

Còn Thịnh Diễm, cậu nhận ra ngoài những lần cãi vã đùa nghịch, những ồn ào bông bột hay những lần ngọt ngào tình tứ hằng ngày, Tần Tử Quy đã nghĩ đến việc gánh vác trách nhiệm của mình.

Tần Tử Quy biết cậu yêu mẹ Hứa nên nhủ cậu đừng làm mẹ Hứa buồn.

Tần Tử Quy biết cậu khó thích nghi nên đã chuẩn bị tinh thần để rời đi.

Rồi lại hứa với cậu sẽ quay về càng sớm càng tốt.

Tần Tử Quy cái gì cũng biết, cái gì cũng nghĩ đến, thậm chí còn nghĩ đến việc xin học bổng toàn phần mà không tốn một xu nào từ gia đình, nhưng lại không nghĩ đến chuyện, hẳn là một người ưu tú như thế, lẽ ra sẽ có một tương lai xán lạn của riêng mình, và cả những ước mơ...

Thịnh Diễm bỗng cảm thấy vô cùng thương xót Tần Tử Quy, cậu không muốn Tần Tử Quy một mình rời bỏ quê hương, cũng không muốn xa cách Tần Tử Quy dù chỉ một hai năm, cũng không muốn Tần Tử Quy phải hy sinh bản thân mình vì cậu.

Bỗng cơn đau quặn thắt từ bụng dâng lên khiến cậu không đứng thẳng được.

Nhưng khi mẹ Hứa nói ra những lời ấy, cậu vẫn cố đứng chắn trước Tần Tử Quy, chịu đựng đau đớn nói: "Con thấy không tốt chút nào."

Hứa Khinh Dung bất đắc dĩ nói: "A Diễm."

Thịnh Diễm rất kiên trì: "Mẹ, Tần Tử Quy sẽ không ra nước ngoài, con cũng sẽ không ra nước ngoài. Bọn con không hề hiểu lầm tình cảm của mình. Con chỉ thích Tần Tử Quy, và con muốn ở bên anh ấy cả đời. Con không

muốn rời xa anh ấy. Con đã nói rồi, sau này con ở đâu thì đó là nhà của anh ấy, con không thể nói mà không giữ lời được. Nếu nhà trường truy cứu, cùng lắm thì bọn con sẽ cùng nhau nghỉ học."

Hứa Khinh Dung biết con trai mình cứng đầu đến mức nào, cũng biết cậu bướng bỉnh. Cô sợ cậu không biết bản thân mình chỉ là y lại Tần Tử Quy hay đến cùng là thích Tần Tử Quy, liệu họ có đi qua được con đường đầy bóng tối đó không.

Nghe con mình nói xong, cô chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: "A Diển, không phải mẹ không cho phép hai đứa ở bên nhau, chỉ là con còn nhỏ, con vẫn chưa hiểu hết...A Diển!"

Nhưng chưa kịp nói xong thì Thịnh Diển đã ôm bụng cúi gập người xuống, sắc mặt tái nhợt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Mẹ Hứa chưa từng nhìn thấy Thịnh Diển thế này bao giờ, cô hoảng hốt muốn tiến lên đỡ, nhưng Thịnh Diển đã nằm gọn trong vòng tay Tần Tử Quy.

Thịnh Diển tựa trán vào vai hắn, đau đến mức khó thở, nhưng vẫn yếu ớt nặn ra vài chữ: "Tần Tử Quy, anh không được phép rời đi."

"Được, cho đến khi em buông tay anh, anh sẽ không đi đâu hết. A Diển, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi." Nhìn thấy Thịnh Diển như thế, Tần Tử Quy nhất thời không còn quan tâm đến điều gì khác, chỉ dốc dành Thịnh Diển thôi.

Hắn quay lại nói: "Bà ơi, A Diển lại bị đau bụng nữa rồi. Trà gừng nấu với đường nâu đã xong chưa ạ?"

Bà ngoại vốn đang ở trong bếp đợi Hứa Khinh Dung và hai đứa nhỏ nói chuyện, nghe thế thì cầm cốc trà ra, nhìn thấy Thịnh Diển như thế thì lo lắng: "Hứa Khinh Dung, mẹ đã bảo con nói chuyện thật cẩn thận rồi. Con nhìn hai đứa nhỏ đi, con đã nói cái gì rồi hả!"

Hứa Khinh Dung cũng bất đắc dĩ: "Mẹ, con mới chỉ nói hai đứa tạm thời tách

ra..."

"Sao tụi nhỏ lại phải tách ra? Sao con lại bắt tụi nhỏ phải tách ra chứ hả! Nào Diễm Diễm, uống ít trà ấm đi, uống vào là không còn đau bụng nữa."

Bà nhìn khuôn mặt tái nhợt đến mức không còn mạch máu của Thịnh Diễm nhưng hai tay vẫn nắm chặt lấy mép áo Tần Tử Quy, chỉ thấy đau lòng.

Cơn đau bụng lần này của Thịnh Diễm dường như còn nghiêm trọng hơn trước, cậu không muốn để Tần Tử Quy và bà ngoại phải lo lắng, nhưng sau khi uống một ngụm trà xuống thì lại không thể kiềm được mà quay sang một bên nôn hết vào người Tần Tử Quy.

Từ nhỏ Tần Tử Quy đã có thói quen sạch sẽ, trên áo có một vết bẩn thôi hẳn đã chán ghét chỉ muốn thay cái áo khác, nhưng giờ phút này hẳn lại xem như không có chuyện gì xảy ra, không cảm giác được chuyện Thịnh Diễm nôn lên người mình là bẩn tí nào, không hề né tránh mà chỉ bế Thịnh Diễm lên.

Đoạn, hẳn nói với Hứa Khinh Dung: "Dì Hứa, chúng ta phải đến phòng cấp cứu thôi. Bà ơi, hồ sơ bệnh án ở ngăn thứ hai trên bàn cạnh giường ngủ. Ông lấy giúp cháu một bình nước nóng nhé ạ."

Nói xong, hẳn ôm Thịnh Diễm rồi đi nhanh ra khỏi cửa.

Chừng như hẳn đã gặp phải tình huống này vô số lần, cũng đã làm điều tương tự vô số lần.

Hứa Khinh Dung nhất thời không còn quan tâm đến chuyện gì khác, chỉ có thể xách túi vội vàng đi theo.

Cô chưa từng thấy Thịnh Diễm như thế này bao giờ, nên chẳng biết phải làm gì.

Lúc đến bệnh viện, nhìn sảnh lớn rộng rãi của bệnh viện mà cô chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ có thể nhìn Tần Tử Quy quen thuộc đi vào, nói rõ

với bác sĩ về tiền sử bệnh án, tiền sử dùng thuốc, các tiền sử bị dị ứng rồi đổ dành Thịnh Diễm truyền nước, còn không quên làm phiền chị y tá chỉnh tốc độ truyền nước sao cho Thịnh Diễm thấy thoải mái nhất.

Hứa Khinh Dung chỉ có thể đứng một bên nhìn từ đầu đến cuối, mới thật sự nhận ra cô chẳng biết gì về Thịnh Diễm.

Con trai cô đã 18 tuổi, nhưng cô vẫn là một người mẹ non nớt.

Những năm qua, việc một lần xa nhà đã là hai tháng cũng chẳng phải chuyện hiếm, cô cho là mình đã hết sức yêu thương Thịnh Diễm, Thịnh Diễm cũng chưa bao giờ phàn nàn gì về việc không có người đồng hành, nên cô cảm thấy mình cũng đã làm tốt.

Nhưng sự thật là những ngày cô vắng mặt đã được lấp đầy bởi một đứa trẻ khác mà Thịnh Diễm gọi là anh trai Tử Quy.

Cô nhìn Thịnh Diễm trên giường bệnh, tay vẫn nắm chặt mép áo tạ như mèo con tìm nơi trú ẩn, Tần Tử Quy thì cứ để cậu nắm, đứng yên một chỗ nom cứng ngắc, vừa chỉnh lại tư thế cho cậu vừa chườm nước nóng rồi lại nhỏ giọng dỗ dành, cô chợt cảm thấy mình đúng là một người mẹ tồi.

Cô đi ra khỏi phòng bệnh ngồi trên ghế, nhìn nụ cười của hai thiếu niên trong ảnh, không biết nên làm gì.

Cô không phải là một người cổ hủ, cực đoan. Cô chỉ sợ con mình bị tổn thương, bị công kích, rồi chỉ còn lại những tháng ngày tiếc nuối và hối hận.

Có lẽ khi chúng lớn hơn một chút, đủ lớn để có thể tự chịu trách nhiệm về cuộc sống của mình, thì cô cũng không nhất thiết phải làm kẻ xấu này.

Cô chỉ ngồi đó nghĩ ngợi, không biết đã qua bao lâu, cho đến khi Tần Tử Quy đi ra, thấp giọng gọi "Dì Hứa" thì cô mới ngẩng đầu lên.

Đứa trẻ ngày đó bây giờ đã cao lớn, bờ vai rộng dày vững chãi, giống như một người trưởng thành.

Nhưng suy cho cùng, khi mới chỉ ở độ tuổi thiếu niên, khi còn đang trong giai đoạn trẻ trung sôi nổi bùng bột nhất, liệu rằng chúng đã sẵn sàng chịu trách nhiệm cho vài chục năm tới hay chưa?

Hứa Khinh Dung nhẹ nhàng thở dài, vuốt thẳng lại vạt áo len bị Thịnh Diễm làm nhăn, nước gừng nôn ra hãy còn hằn sâu trên đó.

Cô nói: "Tử Quy, về nhà thay quần áo trước đi con. Dì con vẫn đang đợi con ở nhà. Dì Hứa cũng muốn nói chuyện tử tế với A Diễm nữa."

Tần Tử Quy không từ chối: "Dạ được. Nhưng A Diễm không chỉ bị đau bụng mà còn bị viêm dạ dày cấp tính, những lúc thế thì em ấy dễ bị sốt. Dì để mắt đến em ấy nhé."

"Đừng lo, ông bà ngoại thằng bé cũng đang ở đây mà."

Tần Tử Quy biết rằng dù gì chẳng nữa, hắn và Thịnh Diễm cũng phải trải qua trở ngại này. Hắn không muốn bất cứ ai mà Thịnh Diễm quan tâm phải khó xử, nên hắn bình tĩnh đồng ý, rồi một mình cầm ô đi vào đêm mưa dưới tiết trời Nam Vụ ngày một lạnh dần.

Hứa Khinh Dung cũng đứng ngoài phòng bệnh suy nghĩ hồi lâu rồi mới quay lại, quả nhiên Thịnh Diễm đã ngủ rồi.

Chàng trai luôn hoạt bát, hay cười đùa vui vẻ suốt ngày giờ đang lặng lẽ cuộn tròn trên giường bệnh, trong tay nắm chặt góc chăn như sợ đánh mất điều gì.

Cô chạm vào đôi má tái nhợt của Thịnh Diễm, hỏi: "Mẹ ơi, có phải mỗi lần A Diễm ốm đều như vậy không?"

Bà ngoại Thịnh Diễm thở dài: "Lần này không phải lần nghiêm trọng nhất. Đâu phải con không biết tình huống lúc A Diễm được sinh ra thế nào, một đứa bé sinh non bảy tháng không có bố ở bên, thậm chí thằng bé chưa đầy một tuổi là con đã bay vòng vòng khắp thế giới rồi, thằng bé được như bây

giờ đều là nhờ một tay Tiểu Tử Quy cả."

Từ khi hai người bắt đầu lớn dần, đã lâu rồi không ai gọi Tần Tử Quy là Tiểu Tử Quy.

Nhưng khi ấy, Tần Tử Quy thực chất chỉ là một đứa trẻ.

Bà Thịnh Diễm dường như nghĩ đến chuyện gì, đôi mắt cũng đỏ hoe: "Khinh Dung, có những chuyện con nghĩ làm thế là tốt cho tụi nhỏ, nhưng khi con đến tuổi của mẹ rồi, con sẽ biết chúng ta chẳng mong cầu gì hơn là con cái mình được sống hạnh phúc. Mẹ biết con đang lo lắng chuyện gì, lo lắng cho tuổi trẻ của chúng, lo rằng chúng chỉ đang ham vui nhất thời. Nhưng con cũng nghĩ rằng mẹ, bà già bảy tám chục tuổi lại không biết gì sao?"

Hứa Khinh Dung nghe thế, quay sang nhìn mẹ mình đầy ngạc nhiên lẫn bối rối.

Bà đưa tay chạm lên sợi dây chuyền lồng viên đạn trên ngực Thịnh Diễm: "Con có biết A Diễm từng đánh mất chiếc vòng cổ này không?"

Hứa Khinh Dung không nói gì.

Bà lão tự trả lời: "Đó là thời điểm nóng nhất trong hè này. A Diễm đánh rơi mất, thằng bé Tử Quy dù không chịu được chút ánh sáng mặt trời nào nhưng lại tìm kiếm suốt ba tiếng đồng hồ dọc theo con phố đó, đến mức bị say nắng. Nhưng còn chưa kịp nghỉ ngơi tử tế thì đã bị bà già nhà họ Giang đuổi ra ngoài. Nếu là con, nếu bố con đến đón con về để hưởng thụ cuộc sống giàu sang thì con có đi không? Nếu là mẹ thì mẹ đi luôn. Nhưng Tử Quy không làm thế, vì thằng bé muốn ở cạnh A Diễm."

"Có lẽ con không hiểu tại sao hai đứa nhỏ này đều đã lớn vậy rồi, bạn bè thì ở đâu chẳng có, muốn liên hệ lúc nào chẳng được, hà cứ gì cứ phải ở cạnh nhau. Đó là vì con không biết hai đứa nhỏ này khi còn bé sống thế nào."

"Đúng, con đối với tụi nhỏ rất tốt, không bao giờ thiếu cái ăn cái mặc, nhưng khi đó con quá bận rộn. Tử Quy không có bố mẹ ở bên nhưng thằng

bé không hé một lời về nỗi lòng mình. Còn A Diễm, từ khi sinh ra thằng bé đã không có bố ở bên, mẹ nó thì quanh năm chẳng ở nhà. Nhưng hai đứa nhỏ mới được bao lớn, sao lại không cần bố mẹ chứ?"

"Ban đêm mẹ hay tỉnh giấc, thấy Tiểu Thịnh Diễm đang ôm Tiểu Tử Quy khóc lóc, nói rằng nó nhớ mẹ lắm, nhớ bố lắm. Tiểu Tử Quy lúc đó cũng lớn hơn được bao nhiêu đâu, thằng bé cũng nhớ chứ, nhưng thằng bé lại không thể nói ra, cứ thế ôm lấy A Diễm, gắng chịu đựng không khóc, hai đứa trẻ ôm nhau như thế, ôm một lần là cả một đêm."

"Con luôn nói là Tử Quy quen nuông chiều A Diễm, nhưng nếu không quen thì còn có thể làm gì. Khi còn nhỏ A Diễm yếu ớt hơn nhiều, sức khoẻ không tốt lại còn kén ăn, sẽ cái là đổ bệnh, mà người lớn lại chẳng mấy khi có nhà, con có biết một đứa trẻ 6 tuổi bế một đứa trẻ 5 tuổi đến chỗ bác sĩ là như thế nào không?"

"Lúc đó thằng bé còn không cả xin tiền tiêu vặt của Tần Như, bí mật dành dụm một hai đồng để mua kẹo dẻo dành A Diễm uống thuốc. Dù buồn ngủ nhưng tối đến vẫn cố thức để dèm chăn cho A Diễm. Trứng và cà rốt A Diễm không thích ăn cũng là do Tử Quy dỗ dành, cứ thế dỗ đến tận bây giờ."

"10 năm rồi, tụi nhỏ sống với nhau như thế đó. Con không hiểu, người ngoài cũng không hiểu, thế mà bây giờ mấy người lại bắt tụi nhỏ phải tách nhau ra, sao mấy người lại tách chúng ta chứ?"

Đôi mắt bà đỏ hoe, ông ngoại bên cạnh cũng trĩu nặng nhìn thiếu niên trên giường bệnh.

Khoé mắt Hứa Khinh Dung chua xót, cô vươn tay muốn kéo chăn ra khỏi tay Thịnh Diễm, để Thịnh Diễm có thể ngủ thoải mái hơn.

Nhưng cô mới vừa chạm vào, Thịnh Diễm đã nắm chặt lại như một đứa trẻ, nói mớ: "Mẹ, đừng bắt anh Tử Quy phải đi."

Bàn tay Hứa Khinh Dung cứng đờ giữa không trung.

Chùng như Thịnh Diễm gặp ác mộng, nửa tỉnh nửa mê choáng váng đầy khó chịu, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào: "Mẹ, đừng bắt anh Tử Quy phải đi."

Ngay cả bản thân Thịnh Diễm cũng không phân biệt được là mơ hay thực, cậu chỉ cảm thấy có người muốn tách mình ra khỏi Tần Tử Quy, rồi cậu nhìn thấy Tần Tử Quy ở một nơi rất xa mình, nơi ấy không có mặt trời, không có hoa hồng, cũng chẳng có ve sầu.

Mặc kệ cậu gọi Tần Tử Quy bao nhiêu lần, Tần Tử Quy cũng không quay lại. Đến khi cậu ngoái nhìn ra sau, mới phát hiện tất cả những gì mình có đều biến mất.

Không có Tần Tử Quy, sẽ không có ai ôm cậu, nuông chiều cậu, yêu thương cậu.

Cậu không còn là hoàng tử bé và cáo con nữa, cậu không còn có thể thoả sức làm gì thì làm nữa.

Cậu không còn Tần Tử Quy, Tần Tử Quy cũng không còn nhà.

Nỗi sợ hãi cứ lặp đi lặp lại trong tiềm thức khiến cậu thấy tim mình đau nhói, cho đến khi cậu cuộn tròn người lại, không thể đứng thẳng được nữa.

Cậu chỉ có thể dựa vào bản năng cuối cùng của mình để nắm giữ hy vọng cuối cùng mà cậu có, rồi cầu xin: "Mẹ, xin mẹ đừng bắt anh Tử Quy phải đi mà."

Lời cầu xin đến hèn mọn, Thịnh Diễm nhắm chặt mắt nhưng giọt nước mắt vẫn chảy từ khoé mắt lăn dài xuống.

Hứa Khinh Dung không nhớ lần cuối cùng Thịnh Diễm khóc là khi nào nữa, cô đột nhiên cảm thấy buồn lắm, đưa tay lau đi những giọt nước mắt của Thịnh Diễm.

Rồi cố chịu đựng nỗi đau đốn, sự áy náy và tự trách không thể tả xiết trong

lòng, cô đứng dậy bước ra khỏi cửa, định lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Nhưng rồi cô lại nhìn thấy một chàng trai mặc áo len đen đứng dưới mái hiên.

Không biết cậu trai ấy đã đứng đợi ở đó bao lâu, thậm chí còn chẳng tẩy đi vết bẩn trên người. Khi cô đi ra ngoài, hắn quay đầu lại hỏi: "Dì Hứa, A Diễm đang tìm cháu ạ?"

Như thể hắn sợ khi Thịnh Diễm cần mình thì lại không thể xuất hiện ngay được.

Có vẻ như chỉ cần đứng gần hơn một chút, là hắn có thể thực hiện được lời hứa của mình với Thịnh Diễm.

Hứa Khinh Dung nhớ tới lời Tần Tử Quy nói với Thịnh Diễm: "Cho đến khi em buông tay anh, anh sẽ không đi đâu hết."

Cô tưởng chỉ là lời chiêu lệ, nhưng không ngờ lại là lời hứa của Tần Tử Quy.

Giống như sự bất kham của tuổi trẻ, cô nghĩ sau một đêm, mình đã hiểu được rồi.

Cô đột nhiên không biết tại sao mình lại phải đi chia tách chúng.

Nếu không phải là tình yêu thuần khiết, thì phải là một điều gì quan trọng hơn cả tình yêu, chẳng hạn như những người yêu nhau thời thơ ấu đã nương tựa vào nhau từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành, chẳng hạn như những tháng năm dài họ đã gắn bó với nhau, trở thành duy nhất của nhau không thể thay thế, phụ thuộc lẫn nhau.

Cô chỉ là một người mẹ ích kỷ, nếu trên đời này còn có người yêu Thịnh Diễm hơn cô thì tại sao cô lại không để người ấy ở lại?

Không phải tuổi trẻ cô chưa từng yêu ai, tình yêu của cô sau nhiều năm cũng chưa từng bị lãng quên, nên cô không có dự định nào khác ngoại trừ nhìn con trai mình có thể sống bình yên cùng người mình yêu đến hết đời.

Và cậu thiếu niên trước mặt chính là chàng trai tuyệt vời nhất.

Cô đưa tay lên vuốt ve vầng trán dính nước mưa của thiếu niên: "Tử Quy, nhiều năm qua đều nhờ có con, sau này, cũng trông cậy vào con nhé."

*

Hết chương 74.

Chương 75

Editor: jena (wordpress minjena và wattpad miknao)

*

Mưa đầu thu khác với cơn mưa dữ dội của ngày hè, nó dịu dàng mà dai dẳng.

Im lặng một chốc, Tần Tử Quy cuối cùng cũng nói: "Cảm ơn dì Hứa."

Hứa Khinh Dung thở dài: "Nhưng Tử Quy, có người cố ý đem chuyện này lên diễn đàn trường, không chỉ đơn giản là chuyện gia đình chúng ta đóng cửa nói chuyện nữa rồi, liệu nhà trường sẽ xử lý thế nào? Dì của con sẽ phản ứng ra sao? Cả bà già nhà họ Giang lúc nào cũng hằm hè bên cạnh, bố cháu sẽ có hành động gì, cũng như tương lai sau này, quan hệ giữa người với người ngoài xã hội sẽ không tránh khỏi những thành kiến của người đời. Những thứ này vừa gần vừa xa, cũng là vấn đề mà cháu phải đối mặt."

"Cháu biết, dì Hứa." Tần Tử Quy bình tĩnh trả lời, "Cháu sẽ bảo vệ A Diễm. A Diễm chỉ cần làm những gì em ấy thích mà thôi."

Rõ ràng là một lời nói cực kỳ liều lĩnh và kiêu ngạo của tuổi trẻ, nhưng khi Tần Tử Quy nói ra, Hứa Khinh Dung lại chỉ thấy đau lòng.

Cô vuốt nhẹ mái tóc Tần Tử Quy: "Gặp được cháu là may mắn của A Diễm."

Nhưng Tần Tử Quy cảm thấy gặp được Thịnh Diễm mới là may mắn của hắn, nếu không thì có thể hắn sẽ giống như Tiết Dịch, sa vào bùn lầy, mất hết hy vọng theo đuổi ánh sáng.

Còn bây giờ, tất cả những điều đang hiện hữu trong cuộc đời hắn, là những điều trước đây hắn không dám mơ tưởng.

Thậm chí hắn còn nhỏ giọng yêu cầu: "Dì Hứa, cháu có thể vào với A Diễn được không?"

"Đi đi, A Diễn đang tìm cháu. Bác sĩ nói lần này thằng bé chỉ bị đau bụng chứ không phải viêm dạ dày cấp, thằng bé chỉ cần truyền ít magie là sẽ ổn thôi, không ảnh hưởng gì đến trận đấu ngày mai cả. Để dì về nhà lấy ít đồ đạc mang đến cho hai đứa."

Tần Tử Quy biết sáng mai mình phải đối mặt với điều gì, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, hắn chỉ hy vọng đêm nay người mình yêu có thể ngủ ngon giấc, sau đó đạp tất cả những thứ dơ bẩn xuống dưới chân để thực hiện ước mơ của mình.

Hắn ngồi bên giường Thịnh Diễn, thậm chí còn không dám nhắm mắt.

Còn Thịnh Diễn thì đã có một giấc mơ rất dài.

Trong giấc mơ đó, cậu trở về tuổi thơ của mình.

Khi còn bé, khuôn mặt của những người lớn đều mờ mịt, ngay cả việc ngẩng đầu lên nhìn cũng rất khó khăn, cho nên người duy nhất cậu có thể nhớ rõ ràng chỉ có Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nắm tay cậu băng qua đường, Tần Tử Quy ôm cậu ngủ, Tần Tử Quy bóc trứng cho cậu, Tần Tử Quy vừa làm bài cho cậu vừa dỗ cậu nín khóc, Tần Tử Quy đưa cậu số tiền tiêu vặt mà hắn dành dụm được.

Lúc mua sô cô la, hắn còn nói: "A Diễn, ngoan ngoãn uống thuốc rồi anh sẽ cho em ăn kẹo."

Rồi một ngày, Tần Tử Quy đột nhiên lớn lên và nói: "A Diễn, anh yêu em, anh muốn ở bên em mãi mãi."

Hắn đứng giữa cả vườn hồng tỏ tình, như thể câu nói ấy đã lấy hết dũng khí và quyết tâm của hắn hơn 10 năm qua.

Đến mức Thịnh Diễn chỉ muốn chạy đến ôm hắn, nói với hắn rằng cậu cũng yêu Tần Tử Quy, cũng muốn ở bên hắn mãi mãi.

Nhưng lúc cậu chạy đến định ôm lấy Tần Tử Quy thì Tần Tử Quy biến mất, thế giới đột nhiên chìm vào bóng tối, cậu liều mạng muốn gọi tên Tần Tử Quy nhưng lại không thể phát ra âm thanh gì.

Dường như có 1 thế lực nào đó đang trói chặt tình yêu của cậu, nói với cậu rằng họ không thể thích nhau, họ không thể ở bên nhau. Thế lực ấy khiến cậu đau đớn, cả cơ thể lẫn tinh thần.

Đến khi nỗi đau đến đỉnh điểm, cuối cùng cậu cũng không thể chịu đựng được nữa, gần như nghẹn ngào khóc nức lên: "Tần Tử Quy!"

Rồi cậu bật dậy.

Mở mắt ra, cậu phát hiện sau cơn mưa là bầu trời trong xanh, lá cây bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chạm đất, Tần Tử Quy ngồi trước giường cậu khẽ vuốt ve: "A Diễn."

Lúc này đây, Thịnh Diễn ôm chầm lấy Tần Tử Quy, vùi đầu vào ngực hắn mà không hề nghĩ đến điều gì khác, giống như cảm giác hạnh phúc tột cùng khi thoát khỏi tuyệt vọng, giống như sống sót sau tai hoạ.

Tần Tử Quy lại gọi "A Diễn", cố gắng để cậu ra khỏi vòng tay của mình.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói xong thì Thịnh Diễn đã dùng sức xoa xoa hai cái, như thể lo lắng điều gì: "Không được, để em ôm anh thêm chút nữa đã."

Nên Tần Tử Quy không còn ý định nhấc tay ra nữa.

Thịnh Diễn vui mình trong lòng Tần Tử Quy, giọng mũi nghẹn nghẹn: "Em vừa nằm mơ thấy anh đã đi rồi."

Tần Tử Quy vỗ lưng cậu: "Giấc mơ bao giờ cũng ngược với hiện thực mà."

Nhưng cảm giác mát mát ấy quá chân thực, Thịnh Diễm ôm chặt Tần Tử Quy hơn, như muốn chúi hẳn vào: "Chúng ta đi xin mẹ em đi, nếu không được thì em sẽ làm nũng hay tuyệt thực gì đó. Dù sao thì mẹ cũng mềm lòng lắm."

Tần Tử Quy vỗ tay cậu, hơi bất đắc dĩ: "A Diễm..."

Hắn còn chưa kịp nói xong, Thịnh Diễm đã bảo: "Tần Tử Quy, em thật sự không muốn xa anh một chút nào. Anh đã hứa với em là anh sẽ không rời đi rồi, cho nên anh không được phép ra nước ngoài."

"Anh sẽ không ra nước ngoài."

"Nhưng nếu mẹ em không đồng ý thì sao?"

"A Diễm, thật ra..."

"Nếu mẹ không đồng ý thì mình bỏ trốn đi. Dù sao mẹ cũng cho em nhiều tiền sinh lễ lắm. Em tính cả rồi, đủ cho mình học xong đại học cơ. Đến lúc đó chúng mình cùng bỏ trốn, đợi đến khi nào mẹ cảm thấy chúng mình là thật sự nghiêm túc thì kiểu gì mẹ cũng sẽ đồng ý."

"....."

Thịnh Diễm cảm thấy ý tưởng này của mình tuyệt lắm, nhưng Tần Tử Quy lại chẳng nói lời nào.

Mãi một lúc, cuối cùng cậu cũng nhận ra bầu không khí hình như không đúng lắm, ngẩng đầu lên nhìn Tần Tử Quy đang im lặng, hắn chĩa chĩa cằm ra chiều cậu nhìn ra sau xem.

Thịnh Diễm ngơ ngác quay đầu lại, sau đấy nhìn thấy mẹ, ông ngoại, bà ngoại đứng thành 1 hàng chặn lời nhìn cậu.

Thịnh Diễn lại quay đầu nhìn Tần Tử Quy với vẻ khó tin.

Tần Tử Quy yên lặng đặt cậu nằm xuống, đắp chăn cho cậu.

Thịnh Diễn: "..."

Im lặng hồi lâu, Thịnh Diễn cuối cùng cũng nhận ra, mọi người đều nhìn thấy cậu nũng nịu với Tần Tử Quy, muốn ôm hắn, còn âm mưu bỏ trốn. Thế là cả người Thịnh Diễn đỏ bừng như con tôm lợc, rồi nhắm tịt mắt kéo chăn trùm kín đầu, quyết định giả chết.

Nhưng rõ ràng muốn giả chết nào có dễ thế.

Hứa Khinh Dung chính tai nghe thấy con trai mình âm mưu bỏ trốn, từ tốn ngồi xuống bên cạnh giường: "Nếu ai đây không chịu tỉnh dậy thì mẹ sẽ đuổi anh trai Tử Quy của người đó đi xa ngàn dặm."

Thịnh Diễn lập tức vén chăn ngồi dậy: "Mẹ!"

Sao lúc này thì vội vã thế?

Đúng là đồ thấy vợ quên mẹ!

Hứa Khinh Dung thở dài: "Yên tâm, mẹ biết 2 đứa đều là thật lòng chứ không phải nhất thời xúc động, cho nên tạm thời mẹ sẽ không đưa hai đứa ra nước ngoài."

Thịnh Diễn mới đầu cảm thấy rất vui mừng, sau đấy lại giật mình: "Mẹ nói tạm thời là sao?"

"Vì có người nếu không tỉnh táo lại sẽ không theo kịp đối thủ, không được nhận vào Trung Công Đại, chỉ có thể tuân theo thoả thuận ba bên mà tổng ra nước ngoài thôi."

"Đối thủ..."

Á! Cuộc thi của cậu!

Đệch!

Tí thì quên mất hôm nay cậu phải tham gia cuộc thi!

Thịnh Diễn vội vã lấy điện thoại ra xem, đã 8 rưỡi rồi, lễ khai mạc diễn ra lúc 10h, cậu vẫn còn thời gian.

Thịnh Diễn nhất thời không để ý đến những chuyện khác, nhảy xuống giường, ôm cặp ở bên cạnh chuẩn bị ra ngoài.

Hứa Khinh Dung vội kéo cậu lại: "Sao mà hấp tấp thế con? Mới 8 rưỡi thôi, 10 phút nữa xe của đội huyện sẽ đến đón con. Bây giờ con vào tắm rửa sạch sẽ thay quần áo trước đã."

"Bây giờ thay đồng phục thì muộn mất tiêu!"

Nói thì nói thế, nhưng Thịnh Diễn tuyệt đối không thể bất cẩn, nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo rồi định đi xuống.

Nhưng mới đi được nửa đường, cậu chợt nhận ra điều gì đó, đứng ở cửa rồi quay lại hỏi: "Mẹ, Tần Tử Quy, không phải mẹ cố tình nói dối con để con yên tâm đi thi đấy chứ? Đừng nói con vừa vào sân thi là mẹ đã bắt Tần Tử Quy lên máy bay rồi đấy nhé?"

Vừa dứt lời, ngay cả bà ngoại cũng phải bật cười: "Thằng nhỏ ngốc này, con đang nghĩ cái gì thế? Lát nữa cả nhà đều đến xem con thi đấu mà."

Ông cũng cười: "Đúng đó, nếu hai đứa này nói dối con, ông sẽ là người đầu tiên đánh gãy chân bọn họ!"

Thịnh Diễn hãy còn lo lắng, nhìn sang Tần Tử Quy tìm câu trả lời.

Tần Tử Quy tiến lên vuốt lại mấy chòm tóc đang vểnh lên cho cậu: "Thật mà,

mẹ em đã mua vé vào xem cho cả nhà rồi, mọi người đều sẽ đến xem, để anh cho em biết 1 bí mật nho nhỏ."

Thịnh Diễn: "?"

Trong mắt Tần Tử Quy hiện lên nụ cười nhạt mà Thịnh Diễn quen thuộc: "Điều ước năm 3 tuổi của em là anh không rời đi, anh cũng nghe được đấy. Năm 4 tuổi trong cuộc thi vẽ tranh ở lớp mẫu giáo, anh là người đã vẽ nốt giúp em bức tranh đó và giành giải. Năm 5 tuổi, chính anh là người đã đánh nhóc Hồ mập kia. Đến năm em 17 tuổi, anh đã tạo ra app Cầu được ước thấy cho em. Khi em 18 tuổi, em muốn ở bên anh đến hết cuộc đời, thật ra là do anh lừa em vào tròng đấy."

Bạn học Thịnh Diễn bị sốc.

Tần Tử Quy cười thành tiếng, nói tiếp: "Cho nên, anh là người đã thực hiện điều ước sinh nhật hằng năm cho em. Anh là Quan Thế Âm bồ tát toàn năng của em đấy."

Thịnh Diễn đã ngu như gà rồi.

Tần Tử Quy thấy chòm tóc vểnh lên của cậu đáng yêu quá, lén hôn chụt một cái: "Từ nhỏ em đã dễ bị căng thẳng, khi ăn đồ lạnh sẽ bị đau bụng, thậm chí có khi không ăn đồ lạ gì cũng bị đau bụng. Tiết Dịch cũng biết điều này, cho nên A Diễn, bất kể có chuyện gì xảy ra, bất kể người ta có làm gì, dù ai nói gì đi chăng nữa thì cũng đừng sợ, đừng lo lắng gì hết, em chỉ cần tin rằng anh trai em là toàn năng."

Nói xong, Tần Tử Quy ngoắc lấy ngón tay của Thịnh Diễn, cười khế: "Không tin thì mình ngoắc tay."

Nếu là lúc bình thường thì không sao, đằng này mẹ với ông bà vẫn còn đang nhìn nhìn, nhưng Tần Tử Quy lại vẫn như thường lệ dỗ dành cậu như một đứa trẻ, Thịnh Diễn xấu hổ đến mức muốn nổ tung.

Nhưng lúc nhìn lén thấy nụ cười cưng chiều của ông bà, rồi vẻ mặt hâm mộ

ghen tị hận của Hứa Khinh Dung, Thịnh Diễn lại lén cong ngón út nói: "Móc ngoéo nhé."

Sau khi móc xong, cậu còn lấy ngón tay cái ấn lên một lần nữa rồi mới buông tay ra rồi chạy xuống chỗ xe buýt giữa tiếng cười hiền của những người phụ huynh. Mãi đến khi lên xe cậu mới nhận ra không khí trong xe có gì đó không ổn. Ngô Sơn vừa nhìn thấy cậu đã vội vàng gọi cậu đến chỗ trống bên cạnh: "Diễn, mày không sao chứ?"

Thịnh Diễn chỉnh lại chỗ ngồi: "Không sao đâu, chỉ là đau bụng chút thôi. Chú ý một chút..."

"Tao không nói cái đấy." Ngô Sơn lo lắng bảo, "Tao đang nói chuyện xảy ra giữa mày với người kia của mày ấy, trong đội trừ huấn luyện viên ra thì mọi người đều biết cả rồi, gia đình mày không làm khó mày chứ?"

Dẫu biết kiểu gì chuyện này cũng sẽ bị lan truyền ra ngoài, nhưng không hiểu sao lại lan đến đội bắn súng quá nhanh.

Thịnh Diễn hơi nhú mày.

Ngô Sơn thở dài: "Dù sao chuyện này mày có thể đi báo cáo, rõ ràng có người cố ý muốn tâm lý mày bị ảnh hưởng, trong đội thành phố còn có người nói bậy bạ, tao sợ đến lúc đi thi bọn nó lại nói tiếp. Dù gì đi nữa, tốt hơn hết là mày cứ tránh mặt mấy người đó đi, đừng bị mất tập trung là được."

Thịnh Diễn chỉ "Ừm".

Nhưng có một số người lại cứ như là kẹo kéo, một khi đã dính vào là không thể rũ bỏ được.

Lúc Thịnh Diễn xuống xe, cậu nhìn thấy người mà cậu không muốn gặp nhất.

Tiết Dịch đang đứng ở lối vào sân vận động trong bộ đồng phục của đội

thành phố, vừa nhìn thấy Thịnh Diễm là đã sấn đến rồi nói lớn: "A Diễm, chuyện tối qua không ảnh hưởng gì đến cậu chứ?"

Vẫn tốt bụng và dịu dàng như ngày nào, kèm theo chút lo lắng vô cùng tự nhiên.

Thịnh Diễm không hiểu sao người này có thể làm những chuyện xấu xí như thế nhưng lại vẫn có thể ra cái vẻ quan tâm đến cậu được.

Cậu đi thẳng qua Tiết Dịch với vẻ mặt lạnh lùng, như thể nhìn gã nhiều hơn một cái cũng là lãng phí thời gian.

Sự thờ ơ này hoàn toàn khiến trong lòng Tiết Dịch đau đớn, chùng như gã đang cố sức cứu vãn điều gì đó, nhỏ giọng nói: "A Diễm, bức ảnh hôm qua không phải là do tôi đăng mà là do Phó Uân. Tôi đã ngăn cậu ta lại rồi mà không được."

Thịnh Diễm tự hỏi liệu cậu có phải đã quá dễ dãi tin người không mà tên này coi cậu như thằng ngốc thế.

Cậu nghiêng người, mặt không biểu cảm nói: "Ảnh gì cơ?"

Tiết Dịch hơi giật mình, nhưng vẻ mặt Thịnh Diễm lại như thể cậu thật sự không biết gì cả.

Nhất thời gã không thể nói ra sự thật, chỉ có thể qua quýt bảo: "Tối qua có người đăng ảnh thân mật của cậu và Tần Tử Quy lên, cho nên tôi có hơi lo lắng, sợ ảnh hưởng đến cuộc thi của cậu."

Thịnh Diễm phát hiện ra trà xanh thì cũng chia ra làm nhiều kiếu.

Mỗi lần Tần Tử Quy uống trà, cậu chỉ thấy đó là biểu hiện của trí tuệ, nhưng đến lượt Tiết Dịch uống trà, cậu chỉ cảm thấy buồn nôn.

Thịnh Diễm nhú mày, còn chưa kịp trả lời thì điện thoại đã rung lên.

Cậu mở lên xem.

Thông báo từ App cầu được ước thấy.

[Đề nghị ký chủ ước điều ước: Mong rằng tôi và Tần Tử Quy mãi mãi ở bên nhau, không ai có thể chia cắt.]

[Nhiệm vụ: Luôn tin tưởng vào anh trai Tử Quy toàn năng.]

Thịnh Diễn nhìn thiên thần nhỏ đang ôm mèo con trên màn hình, lông mày giãn ra, khoé môi cong cong rồi đầu ngón tay gõ nhẹ: "Đồng ý điều ước."

Rồi mới thờ ơ trả lời: "Không sao, bạn trai tôi cái gì cũng giỏi, tôi chỉ cần giành chức vô địch thôi."

*

Hết chương 75.

Chương 76

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Tiết Dịch đã nghĩ đến rất nhiều tình huống.

Ví dụ như, Thịnh Điển được người lớn nhà họ Hứa nhất mực cưng chiều cũng bị buộc phải chia tay Tần Tử Quy, cả đêm thức trắng, giờ chỉ còn lại mệt mỏi chán chường.

Ví dụ như, vì lòng kiêu ngạo và vì Tần Tử Quy nên trong lúc tức giận đã bỏ dở cuộc thi.

Lại ví dụ như, Thịnh Điển không kiềm chế được tính tình nóng nảy của mình, nên trong lúc bốc đồng đã lao vào đánh nhau với gã.

Tiết Dịch đã nghĩ ra cách giải quyết cho mọi tình huống, nhưng gã không ngờ rằng Thịnh Điển lại tỏ ra bình tĩnh và thờ ơ như thế, cười nói: "Bạn trai tôi cái gì cũng giỏi, tôi chỉ cần giành chức vô địch là được."

"Tốt rồi."

Dường như những kế hoạch bản thủ của gã chỉ là một hạt bụi nhỏ với Thịnh Điển, cậu phải cái là sạch.

Tiết Dịch không hiểu sao lại thành như thế.

Đồng đội bên cạnh thấy gã nhụt chí bèn tiến lại gần khoác tay lên vai gã, dòm sang Thịnh Điển rồi cười cợt chế giễu: "Ồ kìa, tao nghe nói người yêu

mày là con trai đấy, ngầu nhỉ?"

Thịnh Diễn, người thường tức giận với Tần Tử Quy khi bị hấn trâu chọc, giờ phút này lại hoàn toàn bình tĩnh hoàn thành việc đăng ký rồi mới ngẩng đầu lên nhìn họ: "Ngầu chứ. Dù sao thì bạn trai tao cũng cao hơn mày, đáng đẹp hơn mày, đẹp trai hơn mày, chân dài hơn mày, eo thon hơn mày, đầu óc tốt hơn mày. Tìm được người yêu như thế ai mà không vui chứ."

Nói rồi cậu cầm dụng cụ đi vào trong sân thi, tên kia bị chê xấu lùn béo sừng sốt một lúc mới nhận ra: "Chết tiệt, mày mắng tao?!"

Tiết Dịch nghe thấy Thịnh Diễn khen Tần Tử Quy thì chẳng còn hơi sức đâu: "Đi thôi, chuẩn bị thi đấu trước, đừng tranh cãi với cậu ấy."

Thật ra không phải Thịnh Diễn không bị ảnh hưởng chút nào, cảm giác sợ hãi cả đêm cùng áp lực tâm lý đều khiến trạng thái của cậu không tốt lắm.

Huấn luyện viên Lý khá là lo khi nhìn thấy Thịnh Diễn gầy như tre đứng giữa đám vận động viên cao lớn: "Thịnh Diễn, thầy vừa thấy Tiết Dịch bên đội thành phố nói chuyện với em, không có chuyện gì chứ? Lần này là cơ hội rất hiếm có, cũng có thể là cơ hội tranh tài cuối cùng của em, em phải trân trọng đấy."

Thịnh Diễn ăn xong bữa sáng mà các thành viên đưa cho cậu, lau tay rồi nói: "Thầy đừng lo, tâm lý em cũng chẳng phải mới ngày một ngày hai mà rèn thành, trận đấu là trận đấu, em sẽ không để mình bị những thứ khác làm ảnh hưởng đâu."

Không chỉ là vì cậu tin tưởng Tần Tử Quy, quan trọng hơn, đây còn là ước mơ của cậu, là cơ hội của cậu, cậu sẽ không để những thứ không đáng làm ảnh hưởng đến chiến trường vốn dĩ nên thuộc về mình.

Nhất là khoảnh khắc cậu đeo bịt tai, cầm súng, đứng trên sân bắn nhắm vào mục tiêu, trong mắt cậu chỉ có hồng tâm phía trước.

Huấn luyện viên từng khen ngợi cậu, nói rằng cậu có đầu óc trong sáng và

ý chí cứng rắn nên cậu có thể tập trung cao độ hơn người khác.

Nên dù cơn đau bụng vẫn còn nhưng cậu vẫn có thể giành được vị trí thứ 2 trong cuộc thi đấu loại, gần với điểm số của Lý Tuấn Thành - hạt giống tiềm năng của đội thành phố, áp đảo các thành viên dự bị đội một đội thành phố đã tập luyện cùng nhau trước đó.

Ngược lại, thành tích của Tiết Dịch kém hơn nhiều so với bình thường, thậm chí còn tệ hơn cả Ngô Sơn, gã chỉ có thể đứng thứ 8, suýt chút nữa đã đứng chót trong danh sách vào chung kết.

Vòng loại vừa kết thúc, thầy Lý đã chạy đến ôm lấy Thịnh Diễn khen ngợi không ngừng: "Làm tốt lắm, không tệ, cố lên, coi như chúng ta cầu xin huấn luyện viên trưởng lâu như thế cũng không phải là uổng phí. Giờ thì nghỉ ngơi thật tốt đi, chuẩn bị cho trận chung kết. Chiến thắng đang ở ngay trước mắt chúng ta rồi, đội huyện chúng ta cũng không sợ!"

Thầy Lý vừa nói xong thì sắc mặt của huấn luyện viên bên đội 2 đội thành phố lại càng xấu hơn, nhìn hai thành viên mà ông cực kỳ kỳ vọng bị so sánh với một thành viên nhảy dù vào đội huyện bên cạnh, có đứa còn suýt chút nữa đã không lọt vào được trận chung kết.

Sắc mặt ông trầm xuống: "Tiết Dịch lại đây!"

Bản thân Tiết Dịch biết biểu hiện của mình thật sự không bình thường, chỉ cúi đầu đi theo huấn luyện viên sang 1 bên.

Huấn luyện viên thấy gã như thế thì càng tức giận hơn: "Tiết Dịch, em làm sao thế? Trong lúc thi đấu em nghĩ cái gì thế hả? Sao em cứ nhìn những tuyển thủ bên cạnh mà không chăm chú vào mục tiêu của mình?! Thầy đã nói rồi, bắn súng không phải môn thể thao đối kháng, dù đối thủ của em có như thế nào cũng không được làm ảnh hưởng đến thành tích của chính em, vì thế nên không cần phải quan tâm đến đối thủ, chỉ cần cố gắng hết sức mình! Sao em lại không nghe lời thầy nói?"

Tiết Dịch cúi đầu không nói gì.

Không phải là gã không hiểu được đạo lý này, mà là thực lực của gã chỉ có như vậy, là do gã không có đủ thiên phú, dù có cố gắng thế nào cũng không thể so sánh được với đối thủ của mình. Đây là do ông trời không công bằng, gã còn có thể làm gì được?

Kể cả gã không lên tiếng thì huấn luyện viên càng tức giận hơn: "Đều là xuất thân từ đội huyện, sao em lại không thể học tập Thịnh Diễn người ta? Nếu không vào được đội 1 đội thành phố, con đường này của em sẽ chấm dứt, em có hiểu không? Em chỉ còn nước quay lại học để đi thi đại học, hoặc giả nếu nhà em có tiền thì em cứ thế đi du học, không thì về nhà kế thừa gia sản cũng không thành vấn đề. Nhưng em không thể, nên em phải cố gắng lên cho thầy! Phấn chấn lên!"

Ý định ban đầu của huấn luyện viên là dùng áp lực để động viên Tiết Dịch, nhưng mỗi một lời nói rơi vào tai Tiết Dịch lại như cứa vào nỗi đau của gã.

Gã không thể so sánh với Thịnh Diễn, thiên phú, gia cảnh, tâm lý, hay thậm chí là cả lòng tốt.

Thịnh Diễn lúc nào cũng tốt bụng, nên khi gã đang ở thời điểm tuyệt vọng nhất trong cuộc đời, gã đã cảm động trước cậu trai luôn mỉm cười và phô bày lòng tốt với mình.

Nhưng thực sự không có cách nào để không khiến bản thân mình thôi ghen tị trước một lòng tốt như thế.

Thịnh Diễn có tất cả mọi thứ rồi mà.

Nghe huấn luyện viên khiển trách, Tiết Dịch siết chặt tay thành nắm đấm rồi đi vào phòng chờ.

Sau khi rời sân bắn Thịnh Diễn thấy hơi đau bụng, đối phó với thầy Lý xong thì cậu ngồi một mình trong phòng khách, nghiêng người cầm cốc nước nóng đang định uống thì nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên thì thấy Tiết Dịch đi đến trước mặt mình.

"A Diễn, bụng cậu lại đau à?"

Tiết Dịch hỏi như thể rất quan tâm.

Thịnh Diễn uống một hớp nước nóng: "Có chuyện gì thì nói thẳng."

Tiết Dịch biết cậu đang đề phòng gã, bèn khế nói trực tiếp: "Tần Tử Quy và dì đều không đến xem cậu thi đấu."

Trong vòng loại, đúng là họ không có mặt ở hàng ghế khán giả.

Thịnh Diễn cũng không phủ nhận, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại: "Có lẽ trên đường đi bị tắc đường."

"A Diễn, cậu còn muốn tự lừa mình dối người nữa sao?" Tiết Dịch trực tiếp lấy điện thoại ra, "Tôi vừa nhắn tin với Phó Uân, cậu ta nói bố Tần Tử Quy đã tìm đến tận trường, vừa lúc trường học cũng có ý định đó, lần này nhất định Tần Tử Quy sẽ theo bố ra nước ngoài."

"Ừ, thì ra nước ngoài thôi. Dù điểm của tôi có thể không vào được trường ở bên đó mà anh ấy theo học, nhưng ít nhiều gì mẹ tôi cũng có khả năng quyên một toà nhà cho trường." Thịnh Diễn nói rất rõ ràng khiến Tiết Dịch nhất thời là cậu đang nói giỡn hay nói thật.

Tiết Dịch chỉ có thể hỏi: "A Diễn, cậu chắc chắn cậu và Tần Tử Quy sẽ không chia tay sao?"

"Ừ, chắc chắn, vì tôi tin tưởng tất cả những gì anh ấy nói." Thịnh Diễn ngẩng đầu nhìn Tiết Dịch, nghiêm túc trả lời.

Tiết Dịch chỉ thấy mắt mình đau nhói: "A Diễn, sao cậu lại tin tưởng cậu ta đến vậy? Con người ai chẳng nên nghĩ cho bản thân mình trước tiên, cậu không hiểu ư?"

Thịnh Diễn gật đầu: "Tôi hiểu, nhưng sở dĩ tôi tin anh ấy như thế là vì anh ấy

không bao giờ nói ra những lời mình không chắc chắn sẽ làm được."

Tiết Dịch siết chặt tay: "Đó là vì hấn chưa đến lúc phải đưa ra lựa chọn."

Tần Tử Quy chưa từng gặp phải thời điểm phải đưa ra lựa chọn ư?

Thịnh Diễn nghe thế thì chỉ cúi đầu cười, rồi đứng dậy đi ra ngoài: "Anh thích nói thế nào thì là thế đấy."

Xem ra Tiết Dịch đã hết hy vọng, ngay cả thời gian cãi vã với người này cậu cũng cảm thấy lãng phí.

Điều gây tổn thương cho con người ta hơn cả những lời nói gay gắt chính là sự thờ ơ lạnh lùng.

Lúc đó Tiết Dịch không biết mình đang cố cứu vãn điều gì, là thuyết phục Thịnh Diễn hay là thuyết phục chính mình, gã hét lên: "Thịnh Diễn! Tần Tử Quy nhất định sẽ đi với bố hấn, hấn không thể mạo hiểm ở lại đây rồi bỏ học. Ra nước ngoài hấn sẽ có cuộc sống tốt hơn, thậm chí có thể tìm một người bạn trai khác, có giấy chứng nhận kết hôn hợp pháp. Có lẽ cậu không quan trọng với hấn như cậu vẫn nghĩ đâu, hấn ở bên cậu là vì cậu đối xử tốt với hấn, là lựa chọn duy nhất của hấn. Nhưng bây giờ khác rồi, hấn nhất định sẽ rời đi."

"Đúng, anh ấy ở bên tôi là vì tôi đối tốt với anh ấy." Thịnh Diễn có thể nghe người ta chế giễu mình, nhưng cậu không thể chịu được cảnh người khác coi thường Tần Tử Quy, cậu quay đầu lại nhìn Tiết Dịch, "Nhưng ít nhất nếu tôi đối tốt với anh ấy thì anh ấy cũng đối tốt lại với tôi. Còn tôi đối tốt với anh thì sao? Tiết Dịch, anh có tư cách gì để mà đứng đây chỉ tay năm ngón với anh ấy, anh tự hỏi mình đi, anh có xứng không?"

Lúc Thịnh Diễn hỏi câu này, Tiết Dịch đã biết chút tự trọng cuối cùng giữa họ đã không còn nữa.

Gã nhìn vẻ mặt tức giận đang đè nén của Thịnh Diễn, nghĩ đến những gì huấn luyện viên đã nói trước đó, gần như gã đã đưa ra quyết định ngay lập

tức, ngẩng đầu lên nói: "Đúng vậy, tôi không xứng. Là tôi cố tình mua rượu để bố tôi uống, là tôi cố tình nhờ người tìm cậu, là tôi cố tình chọc tức ông ta, là tôi cố tình kéo cậu để cậu chịu trận thay tôi. Ngay cả tấm ảnh hôm qua tôi đăng lên cũng là cố ý. Tôi chỉ không muốn cậu thắng, tôi chỉ không thể chịu nổi khi thấy cậu có thể dễ dàng có được mọi thứ người khác mong muốn chỉ vì cậu may mắn hơn người khác."

"Nhưng cậu có thể làm gì được tôi? Cũng giống như cậu không thể làm gì Tần Tử Quy, hôm nay cậu ta nhất định sẽ rời đi, sớm muộn gì cậu cũng hiểu rằng người chỉ vì cậu đối tốt với người ta mà thích cậu rồi sẽ có ngày chọn một con đường có lợi hơn cho mình trong muôn vàn lựa chọn khác. Tôi như thế, Tần Tử Quy cũng như thế. Chỉ có thiếu gia ngày thơ trong sáng như cậu mới cho rằng tình cảm quan trọng hơn mọi thứ khác, là do cậu hoàn toàn không biết gì về cuộc sống này, không biết cảm giác bị lừa bịp là như thế nào!"

Khoảnh khắc Tiết Dịch hoàn toàn phá bỏ lớp mặt nạ nguy trang, Thịnh Diễn cảm thấy mình chưa bao giờ tức giận đến mức này.

Cậu không thể hiểu tại sao một người lại có thể vô liêm sỉ và mạnh miệng bào chữa cho tội ác của mình như thế.

Cậu nắm chặt tay muốn đâm thẳng vào mặt gã, nhưng khi nhìn thấy sự giằng co và quyết tâm đau đớn trong mắt Tiết Dịch, cậu chợt hiểu ra mục đích của Tiết Dịch.

Chính lúc đó, cậu chỉ cảm thấy người trước mặt mình vừa buồn cười vừa đáng thương.

Tiết Dịch thật sự cho rằng đã chọc tức được cậu, khiến cậu bốc đồng mà đánh nhau, vi phạm quy tắc cuộc thi thì gã có thể thắng được sao?

Thịnh Diễn thả lỏng nắm đấm tay: "Tiết Dịch, anh có biết vì sao anh không bao giờ có thể bắn súng giỏi hơn tôi không? Vì anh không biết sống là chính mình có nghĩa là gì. Có lẽ anh nói đúng, hôm nay Tần Tử Quy sẽ rời đi, Tần Tử Quy sẽ chọn một con đường tốt hơn, nhưng chuyện này thì có

liên quan gì đến tôi? Hôm nay tôi đứng ở đây là vì tôi muốn ở đây, tôi có ước muốn của mình và tôi sẽ làm thật tốt việc của mình. Lựa chọn của người khác thì có liên quan gì đến tôi? Nếu anh không tin thì hôm nay tôi sẽ chứng minh cho anh thấy."

Thịnh Diễn ấn nút đỏ trên màn hình điện thoại rồi nhét vào túi áo, đoạn mở cửa phòng chờ rồi đi thẳng đến khu vực đăng ký cuối cùng.

Đã 4h trôi qua từ khi lễ khai mạc bắt đầu, cũng đã nửa tiếng trôi qua từ khi vòng loại kết thúc, Tần Tử Quy và Hứa Khinh Dung vẫn chưa có mặt trên khán đài.

Sau khi Thịnh Diễn kiểm tra tất cả các thiết bị và đứng ở vị trí thứ hai, đứng từ xa nhìn gia đình các tuyển thủ khác cổ vũ cho họ, cậu đeo bịt tai chống ồn vào và hít một hơi thật sâu.

Cậu muốn chứng minh cho Tiết Dịch thấy rằng điều quan trọng nhất trong cuộc sống là cố gắng hết sức mình, bắn súng cũng vậy.

Tiết Dịch đã chiếm được vị trí số 8. Gã phải đánh bại Thịnh Diễn, nếu không mọi lựa chọn của gã đều trở nên vô nghĩa.

Nhóm 5 viên đạn đầu tiên lần lượt được bắn ra.

Lý Tuấn Thành, tuyển thủ của đội thành phố, bắn trúng 5/5, xếp thứ nhất.

Tiết Dịch dường như cuối cùng cũng tìm lại được phong độ của mình, bắn trúng 4/5 và đồng hạng hai với một tuyển thủ khác đến từ đội hai đội thành phố.

Nhưng thời điểm Thịnh Diễn nổ súng, bụng cậu đột nhiên co giật dữ dội, cậu chỉ bắn trúng 3 trong số 5 phát súng, xếp cuối cùng với 4 người chơi còn lại.

Khi kết quả của nhóm đầu tiên được công bố, huấn luyện viên Lý gấp đến mức dậm chân, Ngô Sơn cũng không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Tiết Dịch thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên Thịnh Diễn vẫn bị ảnh hưởng, chỉ cần tiếp tục duy trì trạng thái này, nhất định gã có thể chiếm được vị trí thứ hai.

Chỉ có mình Thịnh Diễn chuẩn bị sẵn sàng cho lượt bắn thứ 2 một cách dứt khoát và bình tĩnh như không có gì xảy ra.

Lượt hai ba người đứng đầu đều bắn trúng được 4 trong 5 phát, còn Thịnh Diễn vẫn chỉ bắn trúng được 3 phát.

Sau hai hiệp, người đầu tiên ghi được 9 điểm, người thứ hai và thứ ba đều được 8 điểm, còn Thịnh Diễn chỉ được 6 điểm.

Huấn luyện viên Lý hoàn toàn lo lắng, Tiết Dịch cũng nhìn Thịnh Diễn từ phái xa, như thể muốn nói với cậu rằng cậu đã sai, cậu sẽ thất bại, đến cùng cậu vẫn bị ảnh hưởng.

Nhưng hai set đấu đã giúp Thịnh Diễn thích ứng được với nhịp điệu của cơn đau bụng, nên ở hiệp thứ 3, khi người đứng đầu lần nữa ghi được 4 điểm, cậu đã nổ súng dứt khoát và nhanh chóng, cũng ghi được 4 điểm.

Ở hiệp thứ 4, người đứng đầu mắc lỗi và chỉ ghi được 3 điểm, Thịnh Diễn không bày ra biểu cảm gì, giơ tay ra đòn nhanh, bắn trúng cả 5 phát.

Khi Thịnh Diễn ghi được 4 và 5 điểm ở phía trước, Tiết Dịch - người bắn cuối cùng - rõ ràng đã bối rối đi và chỉ được 4 điểm trong 1 lần và 3 điểm ở lần tiếp theo.

Sau 4 hiệp bắn nhanh đầu tiên, Lý Tuấn Thành vẫn đứng đầu với 16 điểm, nhưng Thịnh Diễn - người đứng cuối từ lúc đầu - lại đứng thứ hai, một thành viên khác của đội hai đội thành phố và Tiết Dịch đều ghi được 15 điểm, đồng hạng với cậu.

ns may mắn lọt vào chung kết đã bị loại trực tiếp do đứng chót.

Kết quả như thế xem ra cũng là một kết quả hợp lý, nhưng với Tiết Dịch mà nói, chẳng khác gì xếp cuối cùng.

Gã phải vượt qua Thịnh Diễn.

Tiết Dịch cúi đầu hít một hơi thật sâu, nhưng khi ngẩng đầu lên lần nữa, gã lại choáng váng.

Tần Tử Quy đã đến, không chỉ Tần Tử Quy mà mẹ Thịnh Diễn, ông bà cậu, dì chú của Tần Tử Quy, Hoàng Thư Lương và một vài học sinh đang nói chuyện phiếm cũng đã xuất hiện chật cứng ở khán đài.

Họ thậm chí còn chằng bắng rôn, ghi "Thịnh Diễn Thịnh Diễn, nam sinh đẹp trai chân dài, vinh quang của trường cấp hai", bắng rôn còn lại viết "Tôi là một tay bắn tỉa, là một đứa trẻ với khẩu súng trên tay, bạn hỏi tôi tôi là ai, tôi là chàng trai đẹp trai nhất trên đất Nam Vụ này!"

Nụ cười rạng rỡ, ấm áp và vui vẻ trên khuôn mặt họ, như muốn thu hút sự chú ý của mọi người trên sân.

Nhưng Thịnh Diễn vẫn thờ ơ, cậu chỉ bình tĩnh giơ tay, nhắm mục tiêu và bắn nhanh 5 phát trong vòng 4 giây, bắn trúng 4 phát, ghi 4 điểm.

Ngược lại, Tiết Dịch mất tập trung, chỉ ghi được 3 điểm, tụt xuống vị trí thứ 4.

Tổng cộng còn lại 6 người.

Đến vòng thứ sáu, thứ hạng không thay đổi, chỉ còn lại 5 người.

Đến vòng thứ bảy, thứ hạng không thay đổi, còn lại 4 người.

Ở vòng thứ tám, khi đã xác định được top3, số 1 Lý Tuấn Thành vẫn thi đấu ổn định, ghi trực tiếp 4 điểm với tổng điểm là 32, giữ vững ngôi đầu.

Một thành viên khác của đội hai đội thành phố đang ở vị trí thứ 3, ghi được

4 điểm với tổng điểm là 31, vươn lên đứng thứ 2.

Nhưng Thịnh Diễn đang thi đấu ổn định bỗng bắn trượt hai phát liên tiếp, chỉ ghi được 3 điểm và cầm hoà với Tiết Dịch - người ghi được 4 điểm trong hiệp cuối với tổng điểm là 30.

Hoàng Thư Lương - người không biết gì về bắn súng - nhanh chóng vỗ đùi lo lắng: "Áy áy áy, chuyện gì đang xảy ra vậy? Lúc nãy xem trực tiếp trên xe, Thịnh Diễn còn biểu hiện rất tốt mà? Sao chúng ta vừa đến thì sắp bị loại rồi thế? Sao vậy? Hay tại băng rôn không đẹp?"

Cầu Du nhanh chóng bảo: "Thầy Hoàng, thầy đừng nói gở. Thịnh Diễn vẫn chưa bị loại mà, không phải cậu ấy vẫn giống mấy người còn lại sao?"

Lâm Khiển không hiểu nhiều lắm về bắn súng, chỉ có thể hỏi: "Vậy tình huống bây giờ là thế nào?"

Tần Tử Quy nhìn Thịnh Diễn từ xa, người vẫn bình tĩnh kể cả khi mắc lỗi, và Tiết Dịch, người đang lo lắng đến mức hít thở sâu bất chấp phần thể hiện phi thường của mình, bình tĩnh nói ra bốn chữ: "Chung kết hoà điểm."

Cái gọi là chung kết hoà điểm thuộc hệ thống loại trực tiếp cuối cùng, nếu những người chơi có điểm thấp nhất bằng nhau thì sẽ có một trận đấu phụ, người có điểm cao hơn sẽ thắng và được đi tiếp, còn người thấp hơn bị loại. Là một cuộc đấu 1V1 bình thường, hay đúng hơn là cuộc đấu 1V1 sinh tử.

Nếu Thịnh Diễn bị loại khỏi top3, cậu sẽ hết hy vọng vào phương thức tuyển sinh đặc biệt, tất cả nỗ lực của cậu sẽ vô ích.

Nếu Tiết Dịch bị loại khỏi top3, gã sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội vào đội 1 đội thành phố.

Như định mệnh sắp đặt, cuối cùng họ lại rơi vào tình cảnh này.

Thịnh Diễn lo lắng hỏi: "Lão Tần, mà nói xem Thịnh Diễn có thể thắng được người của đội thành phố không? Nếu cậu ấy không làm được thì sẽ

không thể vào Trung Công Đại sao, dù gì cũng đã đạt được vị trí thứ 4 rồi, rơi vào tình thế này thật đáng tiếc mà, phải làm sao đây?"

Không chỉ Thịnh Diển, mà hầu như tất cả mọi người đều lo lắng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Tần Tử Quy trả lời rất chắc chắn: "Thịnh Diển sẽ thắng, vì đây là vị trí vốn nên thuộc về cậu ấy."

Đây vốn là vị trí của gã, nếu không có Thịnh Diển, gã đã là người đứng thứ 3 rồi, không thể bị thua cậu ấy được.

Tiết Dịch nghĩ như thế, rồi bắn 5 phát súng trong tay đi.

Bắn 5 trúng 4.

Kết quả rất tốt, ít nhất gã có thể sẽ hoà, ít nhất gã sẽ không thua.

Vì ở cấp độ thi đấu này, bắn ở nhóm bắn nhanh 8 giây thì còn có cơ hội trúng tất, nhưng bây giờ đang là nhóm bắn nhanh 4 giây, hầu như không ai có thể thực hiện hoàn hảo cả 5 phát súng.

Mọi người đổ mồ hôi giùm Thịnh Diển.

Trong suy nghĩ của họ, kết quả tốt nhất là có thêm 1 hiệp phụ nữa, còn kết quả tệ nhất là bị loại ngay tại chỗ.

Tiết Dịch cũng thở phào nhẹ nhõm, gã cảm thấy cuối cùng mình cũng có thể đánh bại Thịnh Diển.

Nhưng Thịnh Diển lại chỉ bình tĩnh dứt một tay vào túi quần, tay còn lại giơ súng lên, không để tâm đến ánh mắt căng thẳng lo lắng và mong chờ của Tiết Dịch cũng như vẻ mặt đầy hy vọng của khán giả mà chỉ nhìn vào tấm bia trước mặt rồi bóp cò.

Pang, pang, pang, pang, pang.

Bắn 5 trúng 5.

Hoàn toàn áp đảo.

Khoảnh khắc cả sân bắn đều chìm trong im lặng.

Rồi đột nhiên như được ấn nút, toàn bộ nơi này đều nổ tung.

Toàn trường vỗ tay như sấm sét, Tiết Dịch mở to hai mắt như không thể tin được, đứng bất động. Những đối thủ khác cũng không khỏi kinh ngạc liếc nhìn chàng trai trẻ này.

Chàng trai trẻ ở trung tâm của tiếng vỗ tay dường như không hề bị ảnh hưởng, cậu bị tiếp tục nhìn vào mục tiêu của mình và bóp cò hết lần này đến lần khác.

Bắn 5 trúng 5, đồng hạng nhất.

Bắn 5 trúng 4, cùng điểm trong trận chung kết.

Bắn 5 trúng 5, giành chiến thắng trong trận chung kết.

Gần như trong tích tắc, cậu đã hoàn thành quá trình chuyển dịch ngoạn mục từ một nhân vật mà mọi người đều nghĩ rằng sắp bị loại trở thành một nhà vô địch thiên tài.

Nhưng cậu lại chẳng tỏ vẻ gì, chỉ đứng trên sân đầy bình tĩnh và tự tin, không tự kiêu không siểm nịnh, giống như một gốc tre xanh, bắt mắt và đường hoàng, nhưng cũng không che được sự kiêu ngạo từ trong xương cốt.

Là chàng trai tuyệt vời nhất mà Tần Tử Quy từng được gặp.

Là sự tồn tại mà dù những kẻ dưới bùn lầy có cố giăng bẫy cớ nào cũng không thể vấy bẩn.

Vì cậu được sinh ra trong tình yêu, lớn lên dưới ánh mặt trời, rồi cuối cùng sẽ đến một nơi trái đầy hoa.

*

Hết chương 76.

Chương 77

Editor: jena (wordpress minjena và watpad miknao)

*

Lúc kết quả cuộc thi được công bố, toàn bộ sân bắn đều rơi vào trạng thái phấn khích.

Dù là huấn luyện viên, tuyển thủ, khán giả hay phóng viên chẳng mấy hy vọng sẽ có tin nóng thì đều bày tỏ sự bàng hoàng, phấn khích và không thể tin nổi.

Đã lâu lắm rồi mới có một cuộc đọ sức tuyệt vời như thế ở một giải đấu cấp bậc này.

Nhưng Thịnh Diễn chỉ bỏ súng xuống, hít một hơi thật sâu.

Cậu đã làm được rồi.

Cậu có niềm tin vào Tần Tử Quy và chính mình, cậu tin rằng chỉ cần cậu làm đủ tốt, những thứ bản thủ không để đưa ra ánh sáng sẽ không lay chuyển được cậu.

Vì niềm tin ấy, cậu thấy chí còn thể hiện lợi hại hơn lúc bình thường.

Khi ngược nhìn nhóm người thân và bạn bè khán giả đối diện đã yêu thương, quan tâm và cổ vũ nhiệt liệt cho mình, cậu đã nở nụ cười rạng rỡ.

Cậu chiến đấu vì họ chứ không phải vì những người không đáng được cậu để ý.

Chàng thiếu niên trong sáng hào hoa với nụ cười duyên dáng đến chói mắt khiến lòng người rung động.

Lâm Khiển cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình đã bị bắn trúng ngay tại chỗ, cô nàng giơ băng rôn lên hét điên cuồng: "Ahhhhh! Thịnh Diễn, tớ yêu cậuuuuuuu!"

Vừa hét cái, mọi người xung quanh vốn đang phấn khích đều quay lại nhìn cô nàng.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Tần Tử Quy, Lâm Khiển khựng lại một chút rồi lại vẩy băng rôn lần nữa: "Ahhhhhh! Anh Thịnh Diễn, em yêu anh! Em đang nói hộ lòng Tần Tử Quy đóoooooooo!"

Lúc này, Tần Tử Quy đứng sau lưng cô nàng chột cúi đầu mỉm cười.

Hắn cười, Thịnh Diễn cũng cười theo.

Khi bước ra khỏi sân thi đấu, cậu vẫn giữ nguyên nụ cười đó.

Ngay khi vừa ra ngoài, huấn luyện viên Lý, Ngô Sơn, các đồng đội cũ và giới truyền thông địa phương đều đổ xô đến ca ngợi và bày tỏ sự ngưỡng mộ cậu.

Dưới ánh đèn nhấp nháy, chàng trai được hàng ngàn ánh sao vây quanh, chính là niềm tự hào của bầu trời.

Không ai quan tâm Tiết Dịch đứng trong góc, tay phải gã vô thức siết chặt thành nắm đấm, móng tay cào sâu trong lòng bàn tay.

Gã không hiểu tại sao.

Tại sao gã tập luyện chăm chỉ nhiều năm như vậy, nhưng Thịnh Diễn chỉ vừa mới quay lại đội đã cướp mất cơ hội cuối cùng của gã, như thể tất cả những nỗ lực của gã chỉ là một trò đùa.

Gã không thể làm bạn với Thịnh Diển được nữa, nhưng gã không thể đánh mất cơ hội cuối cùng này, gã không muốn quay lại nơi bùn lầy kia, gã chỉ có thể chiến đấu.

Có phóng viên hỏi: "Tôi muốn hỏi Thịnh Diển, lần này cậu đại diện cho đội huyện giành chức vô địch sau một lần suýt vấp ngã, có thể nói là rất mạnh. Nhưng tại sao trước đây cậu chưa từng xuất hiện trong các cuộc thi khác?"

Cuộc thi ở trường cấp hai và trường cấp ba hoàn toàn không cùng 1 cấp độ, cũng chiếm được rất ít sự chú ý của giới truyền thông nên với họ, Thịnh Diển hoàn toàn là 1 gương mặt xa lạ.

Thịnh Diển cảm thấy không cần phải nói nhiều, cậu chỉ muốn ứng phó cho xong, nhưng còn chưa kịp trả lời thì đã nghe được một giọng nói bên ngoài đám đông: "Vi trước kia cậu ấy không phải là thành viên của bất kỳ đội bắn súng nào."

Mọi người đều nhìn lại.

Tiết Dịch đứng bên ngoài nhìn Thịnh Diển, trả lời đầy bình tĩnh và lý trí: "Cậu ấy không phải một tuyển thủ bắn súng bình thường, cậu ấy tham gia cuộc thi này chỉ với mục đích được ưu tiên xét tuyển. Vậy nên thay mặt các thí sinh khác, tôi muốn yêu cầu ban tổ chức kiểm tra lại tư cách thi của Thịnh Diển."

Ngay khi gã vừa mới nói xong, huấn luyện viên Lý đã trực tiếp vặn lại: "Tiết Dịch, đừng nói bừa! Trước đây là Thịnh Diển tạm thời rút khỏi đội, nhưng tất cả các thủ tục để trở lại đội đều tuân thủ quy tắc, hoàn toàn không cần phải kiểm tra!"

Nhưng chỉ một câu nói như thế không thể kiềm chế được tình huống đang lên men.

Nếu như một nhà vô địch thiên tài từ bất ngờ xuất hiện thì chỉ là một tin tức bình thường, nhưng bối cảnh mờ ám đằng sau nhà vô địch thiên tài bất ngờ

xuất hiện thì sẽ là một tin nóng thật sự.

Các phương tiện truyền thông ngay tập tức bùng nổ.

"Thịnh Diễn, cậu thật sự nhảy dù vào đội tuyển bắn súng chỉ vì mục đích được ưu tiên xét tuyển sao?"

"Động cơ của cậu có phải đang đi ngược lại tinh thần thể thao hay không?"

"Thủ tục quay lại đội của cậu có thực sự tuân theo quy tắc hay không?"

"Nếu cậu thực sự thích bắn súng, vậy tại sao trước đây cậu lại không tiếp tục ở lại đội tuyển? Có phải cậu nghĩ rằng ngành bắn súng không có nhiều lợi ích nên cậu mới từ bỏ. Nhưng bây giờ cậu lại vì lợi ích mà sử dụng bắn súng như một công cụ cho mình?"

Không có quá nhiều phương tiện truyền thông lớn tham gia vào sự kiện này, hầu hết họ chỉ là các kênh truyền thông địa phương, nên để giành được lượng truy cập và độ thảo luận, mọi câu hỏi đều được đặt ra đầy sắc bén.

Thịnh Diễn từ bé đã được chăm sóc kỹ càng, cậu đơn thuần và kiêu ngạo đến mức thậm chí còn có chút vô tâm. Tiết Dịch không tin cậu có thể đối phó với tình huống này, dù gì thì Tần Tử Quy cũng không có ở đây.

Gã chờ Thịnh Diễn mất bình tĩnh vì không chịu nổi sự vu khống và giận dữ này, gã cũng chờ Thịnh Diễn nói ra những lời bốc đồng bị truyền thông bắt được.

Nhưng Thịnh Diễn chỉ từ tốn nói: "Đúng là 2 năm qua tôi không huấn luyện chính thức trong đội bắn súng, nhưng thủ tục quay về đội của tôi đều tuân thủ đúng các quy tắc, các đơn vị liên quan tất nhiên có thể điều tra chuyện này, và tôi cũng tin rằng sẽ có kết quả trong lúc công bố giải thưởng."

"Tôi quyết định tham gia cuộc thi này đúng là vì tôi hy vọng sẽ vào được trường đại học mình yêu thích với tư cách là một sinh viên bắn súng, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không yêu thích môn thể thao này. Tôi thích

bắn súng, vì thế trong 2 năm qua khi không tham gia cuộc thi nào, tôi vẫn luôn duy trì luyện tập một mình."

"Về lý do tại sao tôi không là thành viên chính thức trong bất kỳ một đội tuyển bắn súng nào trong 2 năm qua, đó là vì tôi không vào được đội thành phố và bị chấn thương vai nghiêm trọng. Cho nên tôi phải tạm thời rút khỏi đội huyện, đó là điều tôi tiếc nuối nhất trong cuộc đời mình."

"Còn lý do tại sao tôi lại bị thương, thì là vì người bạn cùng đội tuyển cũ Tiết Dịch này."

Thịnh Diễn nói câu cuối cùng xong, dù cậu nói bình thường nhưng lại như ném một quả bom khiến hiện trường náo động.

Tiết Dịch vẫn đang chờ nhìn thấy cảnh Thịnh Diễn bị chất vấn, nhưng cảm nhận được ánh mắt sắc bén từ nhiều nơi bắn đến thì hoảng sợ: "Thịnh Diễn, chúng ta là bạn bè, tôi chỉ hỏi một cách đơn thuần vậy thôi, cậu đừng vu khống tôi."

"Tôi vu khống anh ư?" Thịnh Diễn nhú mày, giọng điệu lạnh lùng đầy sự khinh thường.

Rồi cậu lấy điện thoại ra, cúi đầu ấn ấn mấy cái, sau đó giơ đến trước micro gần nhất, có một giọng nói được phát ra.

"Đúng vậy, tôi không xứng. Là tôi cố tình mua rượu để bố tôi uống, là tôi cố tình nhờ người tìm cậu, là tôi cố tình chọc tức ông ta, là tôi cố tình kéo cậu để cậu chịu trận thay tôi. Ngay cả tấm ảnh hôm qua tôi đăng lên cũng là cố ý. Tôi chỉ không muốn cậu thắng, tôi chỉ không thể chịu nổi khi thấy cậu có thể dễ dàng có được mọi thứ người khác mong muốn chỉ vì cậu may mắn hơn người khác."

Giọng điệu tức giận, lời nói vô liêm sỉ, rõ ràng là giọng nói của người bị Thịnh Diễn đánh bại, còn đang chất vấn lấy cậu.

Những người có mặt biết được chút ít về chuyện 2 năm trước lập tức thay

đổi sắc mặt, những người không biết thì nhìn Tiết Dịch với vẻ mặt kỳ lạ, truyền thông lập tức chữa mũi dùi về phía Tiết Dịch.

Tiết Dịch chưa bao giờ nghĩ đến việc Thịnh Diễn còn có chiêu này.

Trong trí nhớ của gã, Thịnh Diễn là một người đơn giản thô bạo, sao lại có thể nghĩ đến việc ghi âm trò chuyện?

Gã nhìn thấy huấn luyện viên đã hoàn toàn thất vọng về mình, muốn cố gắng giải thích gì đó nhưng lại không thể nói được gì.

Thịnh Diễn tạm dừng đoạn ghi âm đúng lúc: "Đoạn ghi âm này cũng là do tôi vô tình ghi lại, do nội dung cụ thể có liên quan đến một số chuyện cá nhân khác nên tôi sẽ giao lại cho huấn luyện viên đội thành phố để xác minh."

"Như mọi người nghe thấy, 2 năm trước tôi phải từ bỏ sự nghiệp bắn súng mà tôi yêu thích vì chấn thương và trở lại cuộc sống của một học sinh bình thường, tôi cũng là một học sinh có thành tích học tập rất kém."

"Nhưng tôi thích bắn súng, tôi nghĩ bắn súng không chỉ dành cho thi đấu. Nếu tôi không thể cầm súng đứng trên sân Olympic để mang lại vinh quang cho đất nước thì tôi cũng có thể cầm súng để bảo vệ những người cần được bảo vệ, trừng phạt những người nên bị trừng phạt, đây là ý nghĩa ban đầu của bắn súng."

"Nên tôi không phủ nhận lý do tại sao tôi tham gia cuộc thi này, tôi chỉ muốn được nhận vào Trung Công Đại, tôi muốn trở thành một cảnh sát giỏi. Nhưng điều tôi có thể chắc chắn là mỗi một lần cầm súng tôi đều rất nghiêm túc và thành kính, tôi cũng hy vọng rằng mỗi một lần cầm súng của mình trong tương lai cũng đều nghiêm túc và thành kính như thế."

"Tôi cũng hy vọng một ngày nào đó trong tương lai, tôi có thể chứng minh rằng tôi xứng đáng với những vinh quang này, với những bó hoa và tràng vỗ tay của mọi người."

Sự tự tin ngấm vào xương tuỷ, chàng trai trẻ đứng giữa đám đông điềm tĩnh và tự tin, thẳng thắn và kiêu ngạo.

Có thể Tiết Dịch đã từng làm tổn thương cậu, nhưng giờ chỉ có gã là ngày một trở nên xấu xí, thất bại.

"Cho nên Tiết Dịch, chẳng lẽ đúng là ngay từ đầu cậu đã cố ý khiến Thịnh Diển bị thương sao?"

"Tôi muốn hỏi người phụ trách đội thành phố chuyện này có phải thật không, ông sẽ xử lý việc cạnh tranh không lành mạnh này như thế nào?"

"Một vận động viên như thế có xứng đáng được đi thi đấu không?"

"Tôi muốn hỏi Tiết Dịch, nghe được những lời của Thịnh Diển, cậu có thấy xấu hổ không?"

Những lời nói và chất vấn mà Tiết Dịch từng chĩa vào Thịnh Diển giờ đã quay lại chĩa vào gã, gã thậm chí còn chẳng thể tìm được bất kỳ bằng chứng hợp lý nào để bác bỏ nó.

Huấn luyện viên đội thành phố cuối cùng cũng nhắm mắt thở dài, tuyên bố trong nỗi buồn sâu sắc: "Đội thành phố sẽ tập trung điều tra vấn đề này, nếu sự việc thật sự đúng như lời Thịnh Diển nói, Tiết Dịch sẽ bị đuổi khỏi đội thành phố, cũng như không một đội bắn súng nào sẽ chấp nhận một tuyển thủ từng vi phạm quy tắc thi đấu như thế."

Nói rồi ông xoay người rời đi.

Khoảnh khắc Tiết Dịch đang bị đám đông vây quanh nghe được những lời này, gã cố gắng đuổi kịp như muốn nói gì đó, nhưng lại không thể lách qua đám người, chỉ đành cầu xin trong tuyệt vọng: "Huấn luyện viên!"

Nhưng không một ai trả lời.

Gã chỉ nhận lại được vô số ánh mắt khinh bỉ và nghi ngờ ngày một sâu

thêm.

Thịnh Diễn nhìn gã, biết trong lòng gã cũng là bất đắc dĩ, là bất lực và phần nộ, nhưng cậu chẳng hơi đâu đi thông cảm hay mềm lòng, nên chỉ để lại một câu: "Anh cũng chẳng phải người duy nhất sống trong bùn lầy."

Rồi cậu cũng quay đầu đi, thậm chí không muốn nhìn lại nữa.

Bất kể bây giờ Tiết Dịch thành người như thế nào, ít nhất gã đã từng có một tuổi thơ trọn vẹn và hạnh phúc, có một bà nội về hưu yêu thương gã, có cơ hội được đào tạo, có những bạn bè như Phó Uân thật sự tin tưởng gã.

Nhưng Tần Tử Quy trước đây không có gì ngoài Thịnh Diễn.

Tiết Dịch cảm thấy gã đang ở trong bùn lầy, cho nên gã luôn muốn chọn một con đường tốt hơn cho mình, và không ngần ngại trả giá bằng những điều khác.

Nhưng thời điểm đó, Tần Tử Quy không có gì lại luôn trân trọng từng tia nắng mà hắn nhìn thấy nơi bóng tối.

Hắn âm thầm chấp nhận sự bất công đó, nâng niu món quà duy nhất mà số phận đã ban tặng cho mình, rồi làm việc chăm chỉ để có thể mạnh mẽ hơn, báo đáp lại những điều tốt đẹp mà hắn nhận được, hắn cũng không muốn làm tổn thương bất kỳ ai từng đối xử tốt với mình, dù có phải đối mặt với sự lựa chọn như thế nào.

Cho nên khi Thịnh Diễn đi ra khỏi sân bắn, nhìn thấy Tần Tử Quy đang cầm ô đứng đợi mình dưới mưa, tất cả lý trí, bình tĩnh, căng thẳng đều tan biến, chỉ còn lại sự yên lòng.

Cậu giống như một đứa trẻ nghịch ngợm đứng ở cửa nhìn Tần Tử Quy, mãi mới chịu bước thêm 1 bước.

Tần Tử Quy chỉ mỉm cười rồi cầm ô chậm rãi đi về chỗ cậu, ôm cậu vào lòng rồi xoa xoa mái đầu Thịnh Diễn: "Bạn trai anh vất vả rồi."

Thịnh Tiểu Diễn ngóck nghéck đáng yêu nhà họ hoá ra đã là một người trưởng thành có thể tự bảo vệ mình ở bên ngoài.

Nhưng khi Thịnh Diễn tựa trán lên vai hắn, điều đầu tiên cậu nói lại là: "Em thấy htl có đến, nên chắc không sao đâu đúng không?"

Tuy rằng cậu nói với Tiết Dịch dù Tần Tử Quy có lựa chọn như thế nào cũng đều không thành vấn đề, nhưng trong lòng cậu vẫn sợ hãi.

Cậu sợ hàng ghế khán giả sẽ không có ai đến, sợ chỉ có mình mình đến Bắc Kinh.

Tần Tử Quy nghe thế thì ôm cậu chặt hơn: "Không sao nữa rồi. Ngay khi thầy Hoàng nghe tin trường trung học số 3 giành học bổng 300,000 tệ để trao thưởng cho đoạt quán quân tỉnh năm nay, ông ấy không dám nói gì nữa đâu. Còn về... bố anh, ông ta bị mẹ chúng mình lấy tiền dọa rồi. Dù dì suýt chút nữa là động thai nhưng vẫn còn sức lực gửi cho anh một cuốn sổ tay giao dục giới tính, còn nói tối đến chúng mình có thể cùng nhau học. Dì cũng đang rất tức giận, đã liên hệ với luật sư để chuẩn bị trút giận giúp em rồi. Bà Giang tuy là có hơi khắc nghiệt, nhưng chúng ta chỉ cần không gặp là được."

Thịnh Diễn có thể tưởng tượng biết bao tranh chấp, thoả hiệp, cam kết, mệt mỏi ẩn sau vài lời nói nhẹ nhàng đó.

Nếu quá trình thật sự đơn giản như thế thì họ đã không đến muộn vậy.

Nhưng kết quả cuối cùng đều tốt đẹp.

Tần Tử Quy của cậu đúng là toàn năng!

Thịnh Diễn ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi Tần Tử Quy: "Bạn trai, anh cũng vất vả rồi."

*

Hết chương 77.

Chương 78

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Mỗi lần Thịnh Điển chủ động hôn hắn đều giống như một đứa trẻ được ăn loại kẹo mình yêu thích, nghiêm túc và ngây thơ.

Hôn xong, cậu ngẩng đầu lên hỏi: "Vừa nãy bạn trai anh có ngầu không?"

Tần Tử Quy vuốt thẳng mái tóc xù trên đầu Thịnh Điển sáng giờ vẫn cứ nhổng lên: "Ngầu lắm."

Thịnh Điển hài lòng gật đầu: "Vậy anh nói xem em ngầu cỡ nào coi."

Nhìn cậu trai 1m8 đầy trưởng thành trong buổi phỏng vấn chớp mắt đã biến thành bé gà con nhiều sự, Tần Tử Quy không tìm được mà xoa đầu cậu: "Ngầu đến mức lúc ở trên khán đài chỉ ngồi nghe được người ta spam em thôi."

Thịnh Điển hơi không hiểu: "Spam gì chứ."

Tần Tử Quy mới bảo: "Anh giai nhỏ đẹp trai quá, không biết học ở trường nào, độc thân không, vừa nhìn cậu ấy cười là tớ đã đổ mắt rồi. Má ơi, eo kia còn thon hơn khối bạn nữ luôn. Đù má, aaaaaa..."

"Được rồi, tôi cho phép cậu ấy là chồng tôi, trước tiên cứ tạm thời như vậy đã."

"Cậu có chồng chưa đủ nhiều à? Cậu ấy là chồng tôi mới đúng!"

"Cậu ấy mới là chồng tôi!"

"Được rồi, đủ rồi, đừng nói nữa."

Bình thường nghe phải mấy lời này đã đủ xấu hổ rồi, bây giờ Tần Tử Quy nói lại một cách nghiêm túc mà chậm rãi, Thịnh Điển xấu hổ đến mức chỉ muốn vùi đầu xuống đất.

Tần Tử Quy nhìn vành tai đỏ bừng của cậu thì không khỏi nở nụ cười.

Mưa thu rả rích rơi lộp bộp xuống từng tán cây ngô đồng.

Chàng trai luôn xa cách và làm lì cảm ô ôm lấy người trước mặt, thay vì vẻ xa lánh và thờ ơ như thường lệ, chỉ còn lại nụ cười đầy bao dung và chiều chuộng, mà chàng trai trong vòng tay hắn cũng hết lòng tin tưởng ôm lấy hắn.

"Ngọt quáaaaaa."

"Trận đấu này cũng hay quáaaaaa."

"Chúc hạnh phúc."

Lâm Khiển cầm cốc giữ nhiệt màu hồng ngồi xỏm dưới mái hiên cách đó không xa, vẻ mặt vui mừng như một bà mẹ già cuối cùng cũng thấy CP của mình HE.

Trần Du Bạch ngồi xỏm bên cạnh cô nàng, che ô cho cô mà vẫn hơi mông lung: "Cậu nói xem rõ ràng bọn họ lờ lợ như thế mà sao trước đây chúng ta không để ý đến nhỉ?"

Cầu Du ngồi xỏm bên cạnh Trần Du Bạch thở dài: "Thật ra không phải là không nhìn thấy gì, chỉ là không dám nghĩ đến. Dù sao thì anh Điển cũng là một đứa con trai sắt đá lại đầu gỗ. Tao không thể tưởng tượng được nó lại có lúc ngoan ngoãn thế. Đúng là đàn ông có cứng rắn đến đâu thì yêu vào

cũng dịu dàng ra hẳn."

Chu Bằng ngồi xồm bên cạnh Cầu Du cũng gật đầu đồng ý: "Đúng nhờ, không thể tưởng tượng được có ngày tao nhìn được vẻ nũng nịu của anh Diển."

Lâm Khiển: "Đây chính là sức mạnh của tình yêu."

Trần Du Bạch: "Thật tốt."

Cầu Du: "Nhưng họ định ôm đến khi nào thế?"

Lâm Khiển: "Thiên trường địa cửu."

Trần Du Bạch: "Nhưng liệu trước phụ huynh với thầy Hoàng Thư Lương thì có vấn đề gì không?"

Lâm Khiển: "Có lẽ đây là một đôi tình nhân không sợ gia pháp cũng không sợ chết, chỉ thích phát cơm chó."

Mà khi Thịnh Diển cuối cùng cũng được nghỉ ngơi trong lòng Tàn Tử Quy, cậu mới nhớ ra hỏi đến những người khác: "Mẹ em với mọi người đâu hết rồi?"

Tàn Tử Quy bình tĩnh trả lời: "Mọi người đợi ở lối ra ngoài sân thi đấu."

"Ồ." Thịnh Diển đáp lại, nhắm mắt định nghỉ ngơi tí nữa, nhưng mới nhắm được nửa mắt thì chợt nhận ra có gì không đúng: "Chờ đã, đây không phải lối ra ngoài sân thi đấu à?"

Tàn Tử Quy: "Ừm."

Thịnh Diển: "..."

Ừm?!

Nhận ra chữ "Uim" này có ý nghĩa là gì, Thịnh Diển kinh hãi ngẩng đầu lên, rồi nhìn thấy bốn người hóng hớt đang ngồi xổm trên đất ở lối ra với nụ cười đầy ngớ ngẩn, cũng như một nhóm các bậc phụ huynh cũng đang cười đầy ngớ ngẩn và phức tạp.

Thịnh Diển nhanh chóng nhảy ra khỏi cái ôm của Tần Tử Quy, vánh tai đỏ bừng rồi ngoan ngoãn chào: "Mẹ, bà, ông, dì Tần, chú Giang, thầy Hoàng."

Một loạt cái tên được gọi lên, đầu Thịnh Diển cũng to ra.

Mấy phụ huynh lớn tuổi trong nhà thấy cậu thế thì chỉ mỉm cười cố không trêu chọc cậu.

Chỉ có Hoàng Thư Lương hít một hơi thật sâu, tự nhủ trong tuyệt vọng rằng mầm non Thanh Bắc thì không thiếu, nhưng thủ khoa thì chỉ có một, vì lợi ích của Tần Tử Quy - tuyển thủ hạt giống hàng đầu của tỉnh, vì sức khoẻ thể chất và tinh thần của hai em học sinh này, ông phải nhịn, phải nhịn.

Nhưng khi nhìn thấy cậu học trò được ngưỡng mộ nhất của mình và cậu học trò rắc rối nhất của mình ôm nhau nơi công cộng, Hoàng Thư Lương, một người đàn ông sống truyền thống vẫn không nhịn được mà hét lên: "Thịnh Diển, Tần Tử Quy, hai đứa lại đây!"

Thịnh Tiểu Diển sợ Hoàng Thư Lương bắt cậu và Tần Tử Quy phải chia tay nên ngoan ngoãn đi đến: "Thầy Hoàng, thầy nói đi ạ."

Hoàng Thư Lương hít một hơi thật sâu định mắng, nhưng chưa kịp nói gì thì đã thấy xương gáy hơi nhô ra của Thịnh Diển.

Sao đứa nhỏ này lại gầy thế?

Nhớ lại những gì Hứa Khinh Dung từng nói về tình trạng sức khoẻ của Thịnh Diển cùng với cơn đau bụng cấp tính trước lúc thi, Hoàng Thư Lương đột nhiên không thể nặng lời được nữa.

Ngày nào ông cũng mắng Thịnh Diển, mắng Thịnh Diển, nhưng ông chưa

bao giờ nghĩ đến việc làm thế nào để hướng dẫn Thịnh Diễn đi theo con đường phù hợp với mình. May mắn, đứa nhỏ này không bị tha hoá, có nghị lực, cũng có chính kiến, Tần Tử Quy cũng có thể uốn nắn cậu nên mới trở thành một cậu bé ngoan được mọi người tự hào.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thư Lương chỉ thở dài: "Bỏ đi, thầy cũng chẳng có gì để nói. Thành tích hôm nay của em rất tốt, có thể coi là mang lại vinh quang cho trường. Ưu nhược điểm bù trừ cho nhau nên thầy sẽ không mắng em."

Thịnh Diễn thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng!" Hoàng Thư Lương vẫn xấu tính như cũ, lúc nhìn thấy Tần Tử Quy đứng bên cạnh cậu, ông lập tức hùng hổ trở lại, "Đừng nghĩ rằng chuyện tình yêu tình báo gà chíp gà bông của hai đứa là quan trọng nhất! Thầy cho hai đứa biết, ở trường không được phép ôm ấp hay đi cạnh nhau quá gần, nhất định phải chú ý đến việc học! Việc học là số 1! Tần Tử Quy ít nhất phải đạt được top3 toàn tỉnh cho thầy! Thịnh Diễn mỗi lần thi đều phải tiến bộ cho thầy! Nếu không cả hai đứa đều bị đuổi học, đuổi học, tất cả đều bị đuổi học!"

Những lời của Hoàng Thư Lương như đang cố tình mạnh miệng với mấy học sinh còn lại.

Thịnh Diễn đấu trí đấu dũng với ông bao lâu nay, biết ông là một người kiêu ngạo nên chỉ cúi đầu ngoan ngoãn bảo: "Thầy Hoàng yên tâm đi, bọn em nhất định sẽ lấy danh hiệu Trạng Nguyên tỉnh và giấy báo nhập học của Trung Công Đại về cho thầy."

"Tốt nhất là em nói lời giữ lời! Được rồi, Thịnh Diễn về viết bài cảm nhận đạt giải vô địch, thứ hai tuần sau phát biểu trước cờ! Còn Tần Tử Quy về viết bản kiểm điểm yêu sớm! Thầy phải về trường để dọn dẹp mớ hỗn độn của mấy đứa nên không tham dự tiệc mừng được, cho nên đừng đến làm phiền thầy!"

Vừa nói Hoàng Thư Lương vừa mở cửa chiếc VoLâm Khiênswagen kiểu cũ

bên cạnh, trước lúc ngồi vào xe ông chợt nhướn ra điều gì rồi quay lại nói: "Còn nữa, Tần Tử Quy, người giám hộ của em ở trường là dì em, nên em không còn lo lắng về mấy chuyện lộn xộn đó. An ninh của trường học cũng không phải chỉ để nói chơi thôi đâu."

Nói đoạn ông đóng cửa xe rồi lái chiếc xe đã cũ của mình đi mất.

Những người còn lại chỉ nhìn Thịnh Diễn với vẻ mặt hóng hớt.

Họ không nhìn Tần Tử Quy vì biết Tần Tử Quy mặt dày, không giống Thịnh Diễn, bị nhìn cái là cậu đỏ mặt, đáng yêu lắm.

Nhưng Thịnh Diễn bị rất nhiều người nhìn thì cứ cúi đầu, càng bị nhìn tai càng đỏ, cuối cùng cậu không nhịn được nữa, chỉ có thể kêu cứu: "Tần Tử Quy."

Tần Tử Quy cười, tiến lên nắm tay cậu rồi nhỏ giọng nói với mấy người lớn đang hóng chuyện: "Dì, dì Hứa, mọi người đừng trêu em ấy nữa."

"Được rồi, đúng là yêu vào có khác, trắng trợn đi bảo vệ cả khuyết điểm của người ta." Hứa Khinh Dung không muốn hai đứa nhỏ thấy áp lực tâm lý nên cố ý nói thoải mái và hài hước.

Tần Như mới biết chuyện này, cô bị sốc không nhẹ, còn hơi không dám tin.

Nhưng lúc Tần Tử Quy đứng trước mặt cô nói: "Dì, đây có thể là yêu cầu duy nhất trong cuộc đời con, dì có thể đồng ý không?"

Cô không nghĩ ra được lý do gì để không đồng ý.

Từ bé Tần Tử Quy đã là người nhạy cảm, cho nên cô không nỡ từ chối yêu cầu duy nhất này của hắn.

Mà chàng trai mà hắn thích chính là Thịnh Diễn. Cũng tốt, ít nhất khi ở bên Thịnh Diễn, Tần Tử Quy luôn thích cười.

Cho nên Tần Như chỉ cười mà rằng: "Còn không phải à. Có người còn đi thuê nhà cho bạn trai nhỏ, chắc sợ mấy người lớn chúng ta là bóng đèn đây mà!"

"Dì Tần!" Thịnh Diễm ngược, nhưng cậu không thể ra tay với người lớn như với Tần Tử Quy được, chỉ có thể đổi giọng bảo: "Trời mưa lớn thế này, dì còn đang mang thai em bé nữa, chúng ta về nhà trước đi ạ."

Nói xong, cậu đội mũ lên vùi đầu chạy ù ra ngoài, cố giả vờ như không quen ai hết chỉ muốn xách mông bỏ chạy.

Kết quả là Chu Bằng Cầu Du chả biết làm gì chỉ biết gây rắc rối lúc thấy Thịnh Diễm đang cố gắng chạy trốn thì đã nhanh chóng chạy ra, cản cậu lại: "Ê này, anh Diễm đừng đi vội! Vì để cổ vũ mà bọn tao đã đăng bài thanh minh cho mà, lại còn in băng rôn đi ủng hộ mà. Bọn tao chờ tiệc mừng của mà cả ngày nay rồi đấy!"

Thịnh Diễm nghiến răng nghiến lợi: "Tao nói tổ chức tiệc mừng lúc nào?"

Chu Bằng Cầu Du tự tin bảo: "Mày không nói, nhưng Tần Tử Quy nói."

Thịnh Diễm: "?"

Vẻ mặt Tần Tử Quy vẫn không đổi: "Nguyên văn lời nói của tôi là "Chúng tôi rất có lỗi vì giấu mấy cậu chuyện này. Đợi Thịnh Diễm giành chức vô địch xong thì chúng tôi tổ chức tiệc mừng coi như ra mắt luôn."

Thịnh Diễm: "...Tần Tử Quy!"

Nhìn thấy Thịnh Diễm xấu hổ đến mức sắp nổ tung đến nơi, bà ngoại vừa buồn cười vừa đau lòng, vội gọi cậu lại bảo: "Được rồi đừng trêu thằng bé nữa, A Diễm, qua đây với bà."

Thịnh Diễm bèn nhanh chóng chạy ra chỗ bà.

Bà ngoại sờ đầu cậu: "Bà ngoại già rồi, sức khỏe không chịu nổi nữa nên

phải về nghỉ ngơi, tối nay không đi dự tiệc mừng được. Nhưng A Diễn, dù thế nào đi nữa, con và Tử Quy vẫn luôn là những đứa trẻ ngoan nhất trong lòng bà. Sau này dù có chuyện gì không hay xảy ra cũng đừng sợ hãi, cứ cùng nhau tiến lên phía trước, hiểu không con?"

"Con hiểu ạ, bà ngoại."

"Hiểu rồi thì đi chơi với bạn bè đi. Ngày mai Tử Quy phải đi rồi."

Thịnh Diễn lập tức ngược mắt lên đầy bất an.

Hứa Khinh Dung thấy cậu thế thì không đành lòng trêu chọc nữa, chỉ khẽ an ủi cậu: "Đừng lo, chuyện này dù sao cũng có ảnh hưởng không tốt, vừa hay ở Bắc Kinh có cuộc thi nên cuối cùng nhà trường quyết định để thằng bé đi học ở lò luyện thi luôn. Chờ hai tháng nữa, đến khi cuộc thi kết thúc mới quay về thì sự chú ý của mọi người sẽ lắng xuống, con cũng đừng làm gì quá thì sóng gió lần này coi như đều qua hết."

Vốn dĩ Tần Tử Quy có giáo viên dạy kèm riêng nên không cần phải đi học ở lò luyện thi.

Nhưng Thịnh Diễn cũng biết, nếu như lúc này cậu và Tần Tử Quy cùng nhau xuất hiện ở trường thì sẽ gây ra rất nhiều tranh cãi lẫn khiến người ta bàn tán, trường học nhất định phải đưa ra một lời giải thích. Nên tốt hơn hết vẫn là xử lý lạnh.

Cũng coi như là phương án tốt nhất lúc này.

Nhưng Thịnh Diễn chưa khi nào xa Tần Tử Quy lâu thế, cậu vẫn cụp mắt xuống hơi buồn buồn.

Tần Như vốn định để Tần Tử Quy về nhà luôn với mình, nhưng thấy thế thì thở dài trong lòng rồi ôm bụng gọi Giang Bình: "Lão Giang, anh qua đây đi, em mỏi eo quá, chúng ta về nhà trước vậy. Về phần bữa tiệc, thì khi nào Tử Quy đạt được giải nhất thì mình tổ chức một thể nhé."

Hứa Khinh Dung biết cô muốn để không gian riêng tư cho đôi chim cu nên cũng cười bảo: "Được rồi, để mẹ đưa ông bà và mọi người về trước, mấy đứa cứ đi chơi với nhau đi. Tối nhớ về nhà an toàn là được."

Lâm Khiển cũng định kéo Trần Du Bạch đi luôn, nhưng Chu Bằng và Cầu Du, một bà mẹ đơn thân cùng một đứa con không có mắt nhìn đã vui vẻ dẫn Thịnh Diển lên taxi rồi.

Lâm Khiển chỉ đành nghiến răng sỉ vả hai tên trai thẳng chế bằm kia rồi giận đùng đùng kéo Trần Du Bạch đi cùng để bảo vệ hạnh phúc cho CP của mình.

Địa điểm Chu Bằng Cầu Du chọn để tổ chức tiệc mừng là quán đồ nướng không thể bỏ qua ở gần trường.

Hai tên này vừa vào cửa đã oang oang cái mồm: "Ông chủ, hôm nay anh trai nhà cháu giành chức vô địch! Bữa tối này bọn cháu bao tất! Cho bọn cháu loại rượu nào ngon nhất của quán lên đi ạ!"

Loại rượu ngon nhất ở quán thịt nướng gần trường là bia Thanh Đảo, giá 5 tệ 1 lon, cũng ra gì và này nọ phết.

Nhưng hiềm khi hai tên chuyên ăn chực này tự móc ví ra, nên cũng coi như là tiệc lớn.

"Thịnh Diển yêu đương và Thịnh Diển giành chức vô địch, hai cậu phần khích đến mức này cơ à?" Trần Du Bạch ngồi cạnh Lâm Khiển, đặt cặp sách sang bên cạnh rồi bông đùa vài câu.

Cầu Du vỗ bàn: "Sao có thể không phần khích được? Đây là anh đẹp trai tuyệt vời nhất lớp 6 bọn này đấy! Cuối cùng cũng có thể vả mặt mấy đứa đàn độn kia rồi! Để đấy để bọn này về làm việc với thằng Phó Uân kia! Cách mạng thành công thì sao lại không vui?"

Chu Bằng cũng đồng tình: "Đúng thế, mối quan hệ của bọn này với anh Diển là gì? Là những người anh em tốt nhất thân thiết nhất trên đời! Kẻ thù

của anh Diễm là kẻ thù của bọn này, anh Diễm vô địch cũng là bọn này vô địch! Bọn trai anh Diễm cũng là..."

Còn chưa dứt lời thì Thịnh Diễm đã nhướng mày.

Chu Bằng xịt keo tại chỗ, sau đấy mới phản ứng kịp: "Cũng là anh rể bọn này!"

"Thật đúng là ngốc hết chỗ nói!" Thịnh Diễm ra chiều chê bai.

Tần Tử Quy thì bình tĩnh hơn: "Anh thấy cũng được mà."

"Đúng đó, như thế là tốt nhất! Từ giờ trở đi chúng ta đều là người một nhà. Anh Tần, xin anh đừng phạt bọn này nữa được không, nếu không lần nào bọn này cũng bị Hoàng giáo chủ mắng." Cửu Du trực tiếp coi Tần Tử Quy như những người anh em mà nói.

Tần Tử Quy hoàn toàn không để ý: "Được, cậu cứ gọi tôi thêm vài tiếng anh rể nữa là được."

"Tần Tử Quy!" Thịnh Diễm không nhịn được nữa, tai đỏ bừng, "Im đi!"

"Ừm, nghe em." Tần Tử Quy không ngại để mọi người biết địa vị trong nhà Thịnh Diễm cao cỡ nào, cười bảo: "Anh qua quán cháo đối diện mua ít cháo cho em rồi quay lại. Em thích ăn ngọt hay ăn mặn?"

Thịnh Diễm vừa bị đau dạ dày, những thứ nhiều dầu mỡ cay nồng thế này tốt nhất là nên ăn ít lại, nên cậu đáp, "Loại ngọt, cái mà có thêm đường ấy."

"Được." Tần Tử Quy xoa đầu Thịnh Diễm rồi cầm điện thoại đứng dậy.

Trần Du Bạch không khỏi tắc lưỡi: "Vẫn còn nhiều người đang sống sờ sờ ở đây, cậu có thể đừng động tay động chân được không?"

"Ở đây có 2 người yêu nhau, cậu có thể đừng sáng thế được không?" Tần Tử Quy bình tĩnh đáp lại.

Trần Du Bạch: "...Đúng là đồ chó."

"Cảm ơn đã khen, trông chừng Thịnh Diễn giúp tôi, đừng cho em ấy ăn đồ cay."

Tần Tử Quy vừa nói vừa định đi ra ngoài.

Nhưng Trần Du Bạch như nhớ ra cái gì: "À đúng rồi, Tần chó, cậu nhớ đưa sổ ghi chép cho tôi nhé, mai cậu phải đi rồi, tí đưa cho tôi luôn không tôi sợ quên mất."

"Tôi để trong cặp, tự lấy đi."

Tần Tử Quy sợ món cháo ưa thích của Thịnh Diễn sẽ bán hết nên cầm ô nhanh chóng đi vào màn mưa.

Trần Du Bạch đành lục lợi cặp sách của Tần Tử Quy.

Cặp của Tần Tử Quy có thể nói là sạch sẽ, ngăn nắp đến mức đáng giận, chỉ cần liếc cái là Trần Du Bạch đã nhìn thấy cuốn sổ ghi chép nhiệm vụ có bìa làm từ da bò kia.

Nhưng lúc lấy cuốn sổ ra, y nhìn thấy một cuốn sổ ghi chép có bìa màu đen bên dưới thì nhíu mày: "Sao lại có 2 cuốn sổ ghi chép vậy?"

"Chắc là để dự phòng. Tôi thấy mỗi lần Tần Tử Quy đến lớp 6 kiểm tra điểm danh đều cầm theo 2 cuốn đi, chắc là để ghi lại những học sinh cá biệt." Lâm Khiển không nghĩ gì nhiều, còn đang bận gọi món.

Cô nàng không nghĩ nhiều, Trần Du Bạch cũng không nghĩ nhiều nên cầm ra xem xem: "Ngày 19 tháng 9 năm 2019, bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 10/1 không làm bài tập, mua chuộc cán bộ thi hành công vụ, quỵn rũ thành công. Cộng thêm 10 điểm?"

Vừa dứt lời, Thịnh Diễn, người đang xấu hổ giận dữ chọc chọc vào bao bì

nhựa của bộ đồ ăn giặt mình ngẩng phát đầu lên.

Trần Du Bạch đọc tiếp: "Ngày 20 tháng 9 năm 2019, bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 10/1 dậy sớm nhưng nằm ỳ trên giường, ra tay với cán bộ thi hành công vụ, dùng cả thủ đoạn mềm mại lẫn cứng rắn, đồng thời còn ôm hổi lộ để không phải rời giường. Dù thất bại nhưng vì dễ thương, cộng thêm 10 điểm?"

Thịnh Diễn: "?"

"Ngày 21 tháng 9 năm 2019, bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 10/1 lén ăn đồ cay bị viêm dạ dày cấp tính phải nghỉ học, mắc lỗi nghiêm trọng, trừ 1 điểm. Bạn học này giả vờ đáng thương để dụ dỗ cán bộ thi hành công vụ, thành công, cộng thêm 20 điểm?"

"..."

"Ngày 22 tháng 9 năm 2019, bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 10/1 lén viết ghi chú và vẽ hình bạn nhỏ dễ thương trong lớp, làm phiền đến cán bộ thi hành công vụ, được cộng 20 điểm. Bức vẽ chibi bị tịch thu, phạt vẽ thêm 10 bức nữa."

"Ngày 23 tháng 9 năm 2019, bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 10/1..."

"Đệch! Đủ rồi đừng đọc nữa!" Thịnh Diễn, người cuối cùng cũng nhận ra trong cuốn sổ này ghi cái gì, mặt đỏ bừng lên giặt lấy cuốn sổ bìa đen trong tay Trần Du Bạch.

Trần Du Bạch nhướn mày: "Không phải chứ, hai người các cậu còn rất biết cách chơi nhỉ?"

"Không muốn bị xử lý thì im đi!" Thịnh Diễn hung hăng chặn lời những người còn lại.

Rồi cậu cúi đầu lật đến trang cuối cùng.

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 12/6 (hiện đang ở lớp 1), người được cán bộ thi hành công vụ tin tưởng đã giành chức vô địch, cộng 100 điểm và thưởng một chiếc bánh xinh xắn.]

Tốt lắm!

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 12/6 đã dùng thủ đoạn dễ thương của mình để mua chuộc cán bộ thi hành công vụ, thành công. Được cộng 100 điểm và một con cáo nhỏ làm phần thưởng suốt đời.]

[Bạn học Thịnh Tiểu diễn lớp 12/6 sáng sớm nằm trên giường ngủ rất đáng yêu, lợi dụng thần chú "anh trai Tử Quy" để làm nũng, cố gắng dụ dỗ cán bộ thi hành công vụ nhưng không thành công, bị trừng phạt là cắn miệng một cái.]

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 12/6 quá dễ thương kiếm thêm tình tịch về, đã sửa chữa lỗi lầm bằng 19 nụ hôn hồng qua mắt cán bộ thi hành công vụ, được thưởng 1 bữa thịt bò luộc.]

Hết trang này đến trang khác ghi đầy cuốn sổ, xem ra dù cậu có làm gì thì trong mắt Tần Tử Quy cũng đều tự động có kính lọc, thậm chí còn cộng đến hơn 6000 điểm.

Đến tận ngày 6 tháng 7 năm 2021.

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 11/6, dùng lời lẽ dụ dỗ cán bộ thi hành công vụ bị bắt tại chỗ, cộng 5 điểm.]

Đó là ngày cậu trèo tường ra ngoài đánh nhau với bọn tóc vàng, thì ra đây là những gì Tần Tử Quy ngày đó đã ghi ại.

Hắn chưa bao giờ có ý định trừ điểm cậu, chỉ là không muốn để cậu đánh nhau vì sợ cậu bị thương.

Trước đây nữa, giữa họ đã chiến tranh lạnh kéo dài một năm.

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6, không ăn sáng, trừ 1 điểm. Cán bộ thi hành công vụ đã lén mang đồ ăn đến cho cậu ấy, nếu ăn hết sẽ được cộng 10 điểm.]

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 không ăn trưa, trừ 1 điểm. Cán bộ thi hành công vụ đã lén giao đồ ăn, nếu không ăn trừ tiếp 1 điểm nữa. Nhưng đây là lỗi của cán bộ, bạn học Thịnh Tiểu Diễn được cộng 100 điểm.]

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 bị thương, trừ 1 điểm. Cán bộ thi hành công vụ không chăm sóc được cậu ấy, do đó bạn học Thịnh Tiểu Diễn được cộng 100 điểm.]

[Mơ thấy bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 nói thích mình, cộng thêm 100 điểm.]

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 sáng ngủ dậy vừa nhắm mắt vừa uống sữa, rất nghe lời, cộng 10 điểm.]

[Mình nhớ cậu ấy lắm, nhưng mình không thể nhớ cậu ấy được.]

[Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 lại để quên cặp sách ở nhà, giờ mình đã có lý do chính đáng để nói chuyện với cậu ấy, cộng thêm 10 điểm.]

[Đêm qua mơ thấy mình không bao giờ được gặp lại bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 nữa, mình thấy buồn lắm. May là sáng nay lúc ra ngoài đã nhìn thấy cậu ấy. Cậu ấy không mặc đồng phục nhưng rất đẹp trai, cộng 100 điểm.]

[Bé gốc không làm bài tập về nhà.]

[Tuần này cậu ấy đã đi muện 4 lần. Ngày mai là thứ 6, mình sẽ đếm số người đến muện và lén xoá đi 3 lần cho cậu ấy. Bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 gần đây có vẻ đã cao lên, cũng ngủ nhiều thêm rồi.]

[Đêm nay mình lại mơ thấy cậu ấy, tỉnh dậy muốn gọi điện cho cậu ấy lắm nhưng lại nhận ra là không thể, không biết cậu ấy có ngủ ngon không.]

[Mơ thấy hoa hồng.]

[Thịnh Tiểu Diễn lại đến cãi nhau với mình, cậu ấy đáng yêu quá, tiếc là mình không đỗ được cậu ấy, mình sợ mình sẽ nói với cậu ấy là mình thích cậu ấy mất.]

[Ngày 7 tháng 7 năm 2020, bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 11/6 đã nói ra điều ước của cậu ấy, hoàn thành.]

[Ngày 7 tháng 7 năm 2020, cậu ấy sẽ có một cuộc sống êm đềm, không cần phải ở bên mình.]

Cậu ấy sẽ có một cuộc sống êm đềm, không cần phải ở bên mình.

Khoảnh khắc nhìn thấy dòng chữ này, Thịnh Diễn đột nhiên cảm thấy trong lòng mình thất lại.

Cậu không biết 1 năm trước Tần Tử Quy đã cảm thấy thế nào khi cố gắng giữ khoảng cách với cậu lúc nghỉ cậu kỳ thị đồng tính.

Cậu không biết Tần Tử Quy thích cậu đến mức nào, đến nỗi mỗi cử chỉ của cậu trong mắt người nọ đều trở nên dễ thương.

Cậu thậm chí còn không biết làm sao Tần Tử Quy có thể kiểm soát được cảm xúc của bản thân, chỉ mong cậu được sống một đời suôn sẻ.

Chỉ có thể là yêu, nên mới có thể dùng lý trí đánh bại bản năng mà vẫn có thể lựa chọn làm những điều tốt nhất cho người ấy, dù cảm xúc có ích kỷ đến đâu.

Tần Tử Quy mới là người ngốc!

Hắn không hề là người ích kỷ, bốc đồng, cố tình hay bất cẩn.

Nghĩ đến những im lặng và đau khổ mà Tần Tử Quy phải chịu suốt 1 năm

qua, nghĩ đến những kế hoạch và sắp xếp mà Tần Tử Quy đã vạch ra cho mình nếu 1 ngày tình cảm ấy bị phát hiện, Thịnh Diễn buồn như sụp đổ đến nơi.

Cậu không muốn mình mất bình tĩnh, cậu cầm cốc trong tay lên uống cạn như thể cố kìm nén cơn đau trong lòng.

Trần Du Bạch còn chưa kịp ngăn cản đã ý thức được Thịnh Diễn có chuyện không ổn: "Trời ạ Thịnh Diễn, cậu làm gì đấy? Cậu có biết cậu đang uống gì không?"

"Không cần lo." Thịnh Diễn cúi đầu cất cuốn sổ đi.

Trần Du Bạch tặc lưỡi: "Được rồi, cậu là nhà vô địch, hôm nay cậu là lớn nhất, muốn làm gì thì làm. Dù sao giấc mơ của cậu cũng đã thành hiện thực. Uống 1 chén thì làm sao, nào, mình uống tiếp!"

"Ờ ờ đúng đúng, nâng ly nào!" Chu Bằng Cầu Du cũng mừng cho Thịnh Diễn, vội vội vàng vàng hòa theo.

Thịnh Diễn lại uống thêm 1 chén, uống xong như nghĩ đến gì đó bèn nhìn Trần Du Bạch: "Cậu có biết ước mơ của Tần Tử Quy là gì không?"

"?" Trần Du Bạch sửng sốt, "Bây giờ mình đã chuyển sang bàn luận chủ đề mang tầm triết học thế rồi à?"

Hỏi xong, y nhận ra hình như Thịnh Diễn không giống như đang nói đùa, suy nghĩ một lát rồi nói: "Thật ra tôi cũng không biết. Dù sao Tần Tử Quy là một người tỉnh táo, có đầu óc, suy nghĩ cẩn thận, khả năng kiểm chế tốt, cậu ta có thể làm được bất cứ thứ gì mình muốn. Nên dù ước mơ của cậu ta là gì thì cậu ta nhất định có thể làm được."

Tần Tử Quy đúng là rất mạnh mẽ, nhất định có thể thực hiện được ước muốn của mình.

Nhưng vấn đề là Thịnh Diễn phát hiện ra từ bé Tần Tử Quy đã gần như

không hề muốn gì cả.

Bây giờ cậu mới nhận ra, cậu cũng không biết Tần Tử Quy muốn gì, sau này hẳn sẽ làm gì hay ước mơ của hẳn là gì.

Giống như chuyện 2 tháng trước, cậu không hề biết Tần Tử Quy thích mình.

Thịnh Diễn thấy hơi chóng mặt.

Rồi trước mắt cậu tối sầm, cậu ngẩng đầu lên thì thấy Tần Tử Quy đang đứng trước mặt mình, hẳn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn những người khác trên bàn: "Ai trong số các cậu mời em ấy uống rượu?"

Chu Bằng: "..."

Cầu Du: "..."

Trần Du Bạch: "..."

Lâm Khiển xoè tay ra: "Dù sao cũng không phải tôi."

Tần Tử Quy lại cúi đầu, thấy ánh mắt Thịnh Diễn đã hơi mờ lung, hẳn thở dài rồi một tay cầm cặp sách của họ, một tay ôm Thịnh Diễn: "Em ấy mới vừa phải vào viện vì bị đau dạ dày. Tôi không yên tâm lắm, tôi dẫn em ấy về trước, các cậu cứ ăn đi."

Tần Tử Quy quyết định về nhà sẽ giáo dục lại bạn trai nhỏ không biết sửa sai này.

Nhưng mới về đến nhà, đang định dạy cho cậu một bài học thì Thịnh Diễn đã ôm hẳn, tựa trán vào vai hẳn, gọi: "Tần Tử Quy."

Tần Tử Quy nhất thời không thể nặng lời được, chỉ sờ sờ đầu cậu: "A Diễn, sao thế em?"

"Có phải lúc thích thăm em anh thấy rất khó khăn đúng không?"

Thịnh Diễm nói xong, ngón tay Tần Tử Quy khựng lại, rồi nghiêm túc trả lời: "Không, mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy em, chẳng có chút khó khăn nào cả."

"Nhưng sao anh không nói với em sớm hơn? Nếu anh nói với em rằng anh thích em sớm hơn thì có lẽ chúng ta đã ở bên nhau rồi."

Tần Tử Quy không hiểu lắm tại sao Thịnh Diễm lại đột nhiên nhắc đến chuyện này, nhưng hắn vẫn dịu giọng trả lời: "Là lỗi của anh, lẽ ra anh không nên hiểu lầm chuyện em cho rằng việc con trai thích con trai là ghê tởm nên đã nổi giận với em."

"Rõ ràng là anh không hề giận em, chỉ là anh nghĩ con trai với con trai ở bên nhau sẽ rất gian nan, nên nếu em không thích anh thì anh cũng sẽ không định nói cho em biết là anh thích em." Giọng nói Thịnh Diễm vang lên, cảm giác nghèn nghẹn.

Tần Tử Quy cảm giác có gì đó không đúng: "A Diễm, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không, chỉ là em chợt nhận ra em chẳng tốt với anh xítu nào."

Lời nói của Thịnh Diễm hơi âm ức.

Tần Tử Quy ôm cậu chặt hơn: "Sao em lại không đối xử tốt với anh được?"

"Em thậm chí còn không biết anh thích gì, muốn làm gì, ước mơ của anh là gì. Em lúc nào cũng để anh phải chăm sóc em, muốn anh đối xử tốt với em, khiến anh suốt ngày phải lo lắng cho em." Thịnh Diễm vùi mặt vào cổ Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy xoa lưng cậu: "Nhưng anh thích được chăm sóc em, đối xử tốt với em, lo lắng cho em."

"Nhưng em không thích." Giọng nói Thịnh Diễm hơi gấp gáp, "Em thích anh

thẳng thắn với em, thích gì nói đó, không thích cũng nói. Anh cứ thoả sức yêu cầu những gì anh muốn, làm những gì anh thích, thay vì..."

Thay vì khiêm tốn, dè dặt và thận trọng yêu cầu.

Cậu từng cảm thấy Tiết Dịch quá ích kỷ, nhưng bây giờ cậu lại hy vọng Tần Tử Quy có thể ích kỷ như Tiết Dịch. Thay vì luôn im lặng cho đi, chịu đựng vất vả.

Vì bạn trai cậu rõ ràng là một người xuất sắc và chói sáng như thế, xứng đáng được nhiều người yêu mến.

"Tần Tử Quy, anh không thể tùy hứng một chút được ư?"

Giọng nói Thịnh Diễm có hơi nghẹn lại vì rượu.

Tần Tử Quy xoa đầu cậu: "A Diễm, em có biết ước mơ của anh là gì không?"

Thịnh Diễm lắc đầu.

Tần Tử Quy nói: "Từ bé anh đã chẳng đặc biệt thích một điều gì. Ông, bà, dì Hứa, dì út, chú Giang đều đối xử với anh rất tốt, anh cũng muốn đối xử tốt với họ. Chú dì cũng đã 40 rồi mới có con, khi Tử Cẩm lớn lên thì anh sẽ là người chăm sóc Tử Cẩm. Nếu hai nhà chúng ta có một người phải gánh vác thì người đó sẽ là anh."

"Nhưng A Diễm, em thì khác. Em lớn lên được mọi người yêu quý, cũng được anh yêu. Cho nên anh chỉ mong em có thể ăn ngon mặc đẹp suốt đời, không cần lo lắng chuyện gì, cứ mặc sức làm những gì em thích, cứ mặc sức kiêu ngạo độc đoán, vô lý, nóng nảy, không sợ trời không sợ đất, cứ sống như thế đến hết đời. Nếu phải nói ước mơ của anh là gì thì đây chính là ước mơ của anh. Và anh luôn sẵn sàng làm mọi thứ vì điều ấy. Cho nên A Diễm, anh không thể tùy hứng, nhưng anh chưa bao giờ thấy khó khăn."

Tần Tử Quy nói nhẹ nhàng mà kiên quyết, như thể đây đã là sự thật được xác lập trong lòng hắn.

Nhưng làm gì có ai lại đi coi việc người khác được sống hạnh phúc làm ước mơ cho mình?

Làm sao một người có thể gánh hết trách nhiệm về mình, từ bỏ mọi lợi ích chỉ vì một người khác?

Làm sao cậu lại yêu một người ngốc nghếch như thế?

Thế mà tên ngốc này ngày nào cũng cười nhạo cậu ngốc.

Thịnh Diễn càng nghĩ càng giận, cuối cùng giận đến mức đẩy Tần Tử Quy ngã ra ghế sofa, cưỡi lên người hắn: "Nhưng em đã nói là em không thích mà!"

Tần Tử Quy còn định nói thêm gì nữa, nhưng Thịnh Diễn đã cúi đầu cắn lên yết hầu hắn: "Im ngay! Em không muốn nghe anh nói thêm mấy lời này nữa!"

Cậu không say, nhưng rõ ràng rượu đã khơi dậy những cảm xúc mạnh mẽ nhất trong sâu thẳm cậu.

Vết cắn nhẹ và cảm giác liếm láp khiến Tần Tử Quy theo bản năng co một chân lên.

Thịnh Diễn không để ý, ngẩng đầu lên nhìn Tần Tử Quy, ánh mắt hơi phiếm đỏ: "Tần Tử Quy, anh cũng có bạn trai, bạn trai anh cũng sẽ cảm thấy cậu ấy đối xử không tốt với anh, cho nên ít nhất ở trước mặt em, anh có thể tùy ý hơn một chút mà."

Sao cậu lại mau nước mắt thế nhỉ?

Trông cậu chả giống anh lớn trong trường tí nào.

Tần Tử Quy lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên đuôi mắt Thịnh Diễn: "Nhưng anh đã làm điều ích kỷ nhất rồi."

Thịnh Diển nhìn hắn.

Tần Tử Quy cười nhẹ: "Ở bên em là điều ích kỷ nhất mà anh từng làm. Nếu ích kỷ hơn nữa thì lại thành lòng tham mất."

Giống như được ở bên Thịnh Diển đã là món quà Chúa ban tặng cho hắn.

Lúc này, không biết là vì cảm động, thương xót, tức giận hay vì yêu, cuối cùng Thịnh Diển không nhịn được nữa mà cúi người hôn thật sâu lên môi Tần Tử Quy.

"Vậy bây giờ em sẽ dạy anh chuyện còn tùy ý hơn."

Chiếc ghế sofa mềm mại vang lên những âm thanh dữ dội không thể ngăn cản.

Bên ngoài cửa sổ trời lại bắt đầu mưa.

Tiếng mưa đã che lấp đi những tiếng rên rỉ gần như đang than khóc dưới mái hiên nhà suốt cả đêm hôm đó.

*

Hết chương 78.

Chương 79

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Đây là lần đầu tiên Thịnh Diễn hôn mãnh liệt và hung hăng như thế, chùng như cậu đang muốn chứng minh điều gì đó qua nụ hôn này, không để Tần Tử Quy có cơ hội phản kháng.

Cũng là lần đầu tiên Tần Tử Quy cảm nhận được sự yêu thích của Thịnh Diễn được thể hiện mạnh mẽ như thế, hắn cũng đáp lại cậu, ngón tay đang giữ eo Thịnh Diễn càng siết chặt lại, đôi chân đang cong lên gần như ép chặt cơ thể Thịnh Diễn vào trong vòng tay hắn.

Hơi nóng khi da thịt kề cận khiến Tần Tử Quy không khỏi đưa tay vào trong vạt áo Thịnh Diễn, Thịnh Diễn cũng không ngăn cản.

Cậu muốn Tần Tử Quy tùy hứng hơn, cậu muốn Tần Tử Quy thích gì làm nấy.

Ít nhất là ở trước mặt cậu, Tần Tử Quy có thể như thế.

Tần Tử Quy luôn yêu cậu đầy chân thành, cậu cũng muốn yêu Tần Tử Quy như vậy.

Mãi đến khi đối phương bế cậu đặt lên giường, đưa ngón tay vào trong cơ thể cậu, cậu mới không nhận được kíc/h thích mà ôm chặt lấy cổ Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy khẽ hỏi: "Đau không em?"

Thịnh Diễn không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên cắn vào nốt ruồi trên yết hầu Tần Tử Quy, khiến Tần Tử Quy nổi lên phản ứng mạnh mẽ đến mức trước đây cậu chưa từng cảm nhận được.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, nặng nề đến nỗi Thịnh Diễn không biết tiếng khóc cầu xin tha thứ của mình có phải ảo giác hay không.

Dù sao hôm sau lúc Thịnh Diễn tỉnh lại cũng đã là chiều, cả người đau nhức không cử động nổi, lúc mở miệng ra gọi Tần Tử Quy thì giọng cũng khàn đặc đi.

Đệch!

Ai bảo Tần Tử Quy không tùy hứng? Tần Tử Quy mà tùy hứng lên thì không còn là người!

Nhớ lại đêm qua cậu khóc lóc cái gì cũng gọi, anh trai Tử Quy các thứ các thứ, Thịnh Diễn xấu hổ điên lên được.

Sao bảo cậu sẽ được làm 1 cơ mà? Chuyện hôm qua là sao?

Rõ ràng họ cùng ăn một loại gạo mà lớn lên, nhưng sao Tần Tử Quy có thể cao lớn như thế, còn cậu thì lại vô dụng như vậy?

Hơn nữa, tại sao đều là lần đầu tiên yêu đương, nhưng cái gì Tần Tử Quy cũng biết, cậu chỉ biết nghe theo lời Tần Tử Quy nói, sao học sinh giỏi lại giỏi hết phần thiên hạ thế?

Thịnh Diễn quấn chặt mình trong chăn, xấu hổ muốn chết.

Đến lúc Tần Tử Quy bưng cháo vào phòng, thứ hắn nhìn thấy là một bé đờ đĩnh đang chui rúc trên giường.

Tần Tử Quy đưa tay nhấc Thịnh Diễn ra khỏi chăn, cười cười: "Còn muốn anh tùy hứng nữa không?"

Thịnh Diễn hoàn toàn không để ý đến hắn, kéo chăn lên đắp lại.

Tần Tử Quy không trêu cậu nữa, chỉ đưa tay ra rồi xoa lên bụng cậu, hỏi: "Đau lắm không em?"

"Không sao đâu, anh đừng chạm vào nó!"

Tần Tử Quy vừa chạm vào cậu là Thịnh Diễn liền nhớ ngay đến cảnh tối qua, tự nhiên cậu thấy trong bụng mình không còn sạch sẽ nữa.

Cũng may hôm qua Tần Tử Quy đã tắm rửa cho cậu rất cẩn thận kỹ lưỡng nên bây giờ cậu cũng không quá khó chịu.

Tần Tử Quy sờ đầu cậu: "Là lỗi của anh. Anh chưa nghiên cứu kỹ sổ tay hướng dẫn yêu đương lành mạnh nên chưa chuẩn bị gì cả, lần sau nhất định sẽ mua."

"Tần Tử Quy!"

Dù Thịnh Diễn không có thời gian nghiên cứu sổ tay kia, nhưng cậu biết Tần Tử Quy đang nói đến mua cái gì, nên cậu chỉ thấy sao Tần Tử Quy lại mặt dày thế?

Nhưng Tần Tử Quy nghe thấy giọng nói khàn khàn của cậu thì chỉ cười: "Tối hôm qua anh mạnh bạo quá à?"

Ừ, có chút.

Dù Tần Tử Quy đã rất cố gắng nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng vẫn khiến Thịnh Diễn cảm thấy có hơi lạ lạ.

Cậu chưa thấy đáng vẻ Tần Tử Quy mạnh bạo như thế bao giờ.

Giống như đã đè nén trong lòng quá lâu rồi vậy.

Nghĩ đến khả năng này, Thịnh Diễn lại lấy chăn lên hong che kín người mình hơn.

Có một số người, nhìn bề ngoài thì tưởng là lạnh lùng khổ hạnh nghiêm túc, nhưng thực chất chỉ là sói đói mà thôi!

Có điều muốn che cũng không kín hoàn toàn được, Tần Tử Quy vẫn nhìn thấy vành tai đỏ rực của cậu thì không nhịn được khẽ vuốt ve: "Vậy lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn một chút, được không?"

"Không có lần sau! Đừng chạm vào em nữa, anh ra ngoài đi, em buồn ngủ rồi!" Thịnh Diễn vừa xấu hổ vừa khó chịu, không muốn để ý Tần Tử Quy nữa.

Tần Tử Quy cũng không ép buộc cậu: "Được, em ngủ trước đi, chờ em ngủ dậy thì anh sẽ đi."

Thịnh Diễn nghe xong thì lập tức ngồi dậy ngay: "Mấy giờ rồi?"

"Vẫn kịp để anh nấu bữa tối cho em trước khi lên máy bay."

Tần Tử Quy nói xong, Thịnh Diễn cúi đầu.

Tần Tử Quy bưng bát cháo lên, xúc 1 thìa đưa lên miệng cậu: "Yên tâm, thi xong anh sẽ về. Hai tháng tới em có thể về nhà với dì Hứa được rồi."

Thịnh Diễn nuốt cháo, "ừm" một tiếng.

Vừa bón cháo cho cậu, Tần Tử Quy vừa bảo: "Anh đã hệ thống hết những kiến thức cơ bản của các môn lại cho em rồi, không hiểu những gì thầy cô giảng thì không cần ép buộc mình, chỉ cần làm theo hướng dẫn của anh từng bước từng bước một là được. Có câu nào không hiểu thì có thể hỏi Ik hay Trần Du Bạch, nếu không hiểu họ nói gì thì tối về gọi video cho anh."

Thịnh Diễn lại gật đầu: "Ừm."

"Anh đã bảo Trần Du Bạch rồi, từ giờ cậu ấy sẽ chuẩn bị bữa sáng cho em luôn, nhất định em phải ăn, không được để bụng đói, anh không có ở nhà thì em cũng không được ăn đồ cay đồ lạnh, nếu không bà ngoại sẽ lo lắng, cũng không có ai chăm sóc em."

Thịnh Diễm gật đầu: "Ừm."

"Anh để hộp thuốc ở trong ngăn kéo bàn học, những lúc bị ốm hay thấy không thoải mái thì có thể lấy ra xem hướng dẫn sử dụng. Anh có dán ghi chú tương ứng với triệu chứng rồi, cũng tiết kiệm thời gian đến bệnh viện hơn."

Thịnh Diễm gật đầu: "Ừm."

"Lần này em đến trường nhất định sẽ có vài lời khó nghe. Nếu không vui thì mắng lại người ta, không thì để bọn Chu Bằng nói lại, nhưng không được phép đánh nhau."

Thịnh Diễm gật đầu: "Ừm."

"Đánh nhau một lần, "làm" một lần."

Thịnh Diễm gật đầu...

Hả?

"Nếu nhớ anh thì gọi điện nói với anh. Không được khóc thầm một mình."

???

"Tần Tử Quy! Chỉ là chuyện bôi thuốc thôi, ai lại đi khóc bao giờ! Em là đàn ông chân chính, không bao giờ khóc, anh hiểu chưa!"

Chú gà Thịnh Diễm đang gật đầu nửa chừng tự nhiên nhận ra có gì đấy không ổn, cậu lập tức ngẩng đầu lên bảo vệ phẩm giá đàn ông chân chính của mình.

Tần Tử Quy thấy cậu không còn ủ rũ nữa thì cười: "Em nói lần bôỉ thuốc nào cơ?"

"...Tần Tử Quy! Đồ biế.n thái!"

"Hơn nữa anh nhớ hồi trước có đợt chúng ta 5 ngày không được gặp nhau, có người còn khóc lóc đòi gặp anh Tử Quy. Anh đoán dì Hứa còn giữ video đấy."

Thịnh Điển nghiêng răng nghiêng lợi: "Đấy là chuyện hồi em 5 tuổi rồi!"

Thịnh Điển còn nhớ lúc cậu 5 tuổi, Tần Tử Quy bị bệnh nên phải đến Bắc Kinh để khám 2 tháng liền, cậu không tìm được người nên khóc nhiều đến mức trở thành chuyện cười của hai nhà.

Kể từ đó, hầu như không có khi nào cậu và Tần Tử Quy tách nhau ra quá 2 ngày.

Kể cả trong lúc chiến tranh lạnh, mỗi ngày cậu ra ngoài đều có thể gặp Tần Tử Quy. Hay trong trại huấn luyện, ngày nào Tần Tử Quy cũng mang cơm đến cho cậu.

Vốn tưởng rằng khi huấn luyện xong thì họ có thể đánh nhau mỗi ngày như trước, nhưng Tần Tử Quy lại phải đi thi.

Thịnh Điển nhớ những sáng Tần Tử Quy đỡ cậu rời giường, suốt ngày trêu đùa mình, tối đến thì quậy nhau, rồi cùng nhau nằm ngủ trên cùng 1 chiếc giường.

Hoá ra khi thích một người, cậu không muốn gì nhiều hơn được ở bên người ấy ngày đêm, không bao giờ thấy mệt mỏi.

Thịnh Điển, người vốn rất giận trước sự mặt dày của Tần Tử Quy, giờ lại tiu nghỉu gục đầu xuống.

Như có thể nhìn ra trong lòng cậu đang nghĩ gì, Tần Tử Quy đưa tay ôm cậu vào lòng: "A Diển, chờ anh về, chúng ta có thể ở bên nhau mỗi ngày rồi."

"Ừm."

Thịnh Diển nằm trong lòng Tần Tử Quy như một đứa trẻ.

Tần Tử Quy hỏi: "Còn mệt không em?"

Thịnh Diển: "Một chút."

"Vậy anh ôm em ngủ một lát nhé?"

"Được."

Thịnh Diển nhắm mắt lại được Tần Tử Quy ôm vào lòng, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hắn như được xoa tan đi hết mệt mỏi phiền não những ngày này. Họ lặng lẽ ôm nhau, cậu cũng muốn truyền cho Tần Tử Quy một chút sức mạnh, giống như cách Tần Tử Quy đã truyền cho cậu.

Họ cứ ôm nhau như thế, trong cơn mưa thu rơi ngoài cửa sổ, tất cả chỉ còn lại sự im lặng vốn thuộc về họ.

Cũng là buổi chiều thu mà Thịnh Diển yêu nhất.

Cả mùa thu sau đó là mùa thu đầu tiên không có Tần Tử Quy từ khi cậu có thể nhớ được.

Cậu không về sống với mẹ Hứa mà sống một mình trong căn nhà nhỏ do Tần Tử Quy thuê.

Cậu cảm thấy căn nhà thế này không gọi là nhà, phải có người ở mới gọi là nhà. Cậu hy vọng ngày Tần Tử Quy trở về, nhà của họ sẽ thật ấm áp và tràn ngập nhựa sống.

Cậu đã nói cậu ở đâu thì nhà Tần Tử Quy ở đó, đây là lời hứa của cậu, cậu

nhất định sẽ làm được.

Cậu bắt đầu mang những thứ mình thích về nhà, chẳng hạn như một chậu cây mọng nước trông giống Tần Tử Quy, một chiếc ghế sofa đôi siêu thoải mái, một đôi gác đĩa hình con gà để thương và một bộ bát đáng yêu.

Cậu còn đón Cuckoo từ nhà bà ngoại về, lắp khung leo trèo cho mèo chơi, làm ổ cho nó, bắt đầu noi gương Tần Tử Quy, xúc phân, cắt móng, tắm rửa cho nó. Cậu cũng hay ôm Cuckoo đi ngủ.

Ôm đồ quyên nhỏ cũng coi như được ôm đồ quyên lớn nhà cậu rồi.

Dù còn buồn ngủ nhưng hội trưởng hội học sinh trực ban ở lớp đã đổi thành một em khoá dưới, cậu không có AI giả vờ lạnh lùng nghiêm khắc nhưng thực tế hay lén lút gây rắc rối cho cậu nữa, nên cậu phải học hành chăm chỉ thôi, không còn là bạn học Thịnh Tiểu Diễn lớp 1 1/6 được ghi trong sổ nữa rồi.

Cậu cũng không đến quán net của anh Nhiễm, không nghịch điện thoại trong giờ, ngày nào cũng đọc tài liệu Tần Tử Quy chuẩn bị cho mình, nhai bút chăm chỉ học hành.

Cậu không ăn những món lạnh hay cay nữa.

Cậu sống một cách bình lặng một mình, như thể cậu biết người giúp cậu dọn dẹp những bừa bộn đã không còn ở bên cạnh mình nữa, cậu cũng trở nên nhạy cảm hơn nhiều.

Khi cơn gió đầu đông ủa đến, điểm thi giữa kỳ của cậu chỉ kém người điểm cao nhất chưa đến 20 điểm.

Cậu đã làm được tất cả những gì cậu đã hứa với Tần Tử Quy, điều duy nhất cậu không thay đổi chính là luôn muốn xả thân vì nghĩa, và không muốn người khác nói xấu Tần Tử Quy.

Cậu và Tần Tử Quy đều là tâm điểm ở đây, một người đứng đầu huyện về

học tập, một người đứng đầu huyện về đánh đấm.

Nên khi những bức ảnh được đăng lên trên diễn đàn trường, mối tình chân động giữa cậu và Tần Tử Quy đã trở thành chủ đề nóng.

Một số bạn học nữ thì điên cuồng gặm đường, một số bạn học nam ghen tị với họ, đến mức làm ra những hành vi xấu tính hơn cả lũ đầu đường xó chợ.

Hầu hết các khu ăn uống dành cho học sinh đều nằm ở ngõ sau trường, nên nhìn chung, mỗi tuần Thịnh Diễn đều phải ra tay với một kẻ ngu ngục nào đó.

Nhìn thấy Thịnh Diễn ra tay với một nhóm 5 người, đánh bại mấy kẻ dám nói xấu Tần Tử Quy, Chu Bằng Cầu Du nhìn những vết thâm tím trên trán cậu, trái tim họ như tan nát.

"Tổ tông của tao ơi, mày quên mày đã hứa với Tần Tử Quy cái gì rồi ư? Để bọn tao nói lại là được rồi mà? Đánh nhau thì có ích lợi gì chứ?"

Hai tên này nhận được rất nhiều lợi lộc từ Tần Tử Quy để giúp trông coi Thịnh Diễn, nhưng canh chừng chưa đâu vào đâu thì đã thấy Thịnh Diễn bị thương. Nếu Tần Tử Quy mà biết chuyện thì hai đứa chết chắc.

Thịnh Diễn thì lại tùy ý đẹp cặp sách đến trường: "Anh ấy không có ở đây, mày sợ gì?"

"Nhưng Diễn ơi," Cầu Du lo lắng nói, "Hình như có tin là cuộc tranh tài mùa đông sẽ bế mạc trong hai ngày tới, Tần Tử Quy sắp về rồi. Nếu vết thương của mày không lành lại sớm..."

"Không liên quan đến anh ấy." Thật ra Thịnh Diễn hơi hơi giận, vì lúc huấn luyện, hai người vẫn có thể nói chuyện với nhau hàng ngày. Nhưng lúc cuộc tranh tài mùa đông bắt đầu, Tần Tử Quy phải giao điện thoại cho ban tổ chức, mấy ngày rồi họ không được nói chuyện với nhau.

Cho nên Thịnh Diễn không biết bây giờ tình tình bên Tần Tử Quy thế nào,

khi nào Tần Tử Quy sẽ về, lúc hắn về cậu có biết để mà đến đón không.

Giống như chỉ có mình cậu nghĩ đến Tần Tử Quy.

Nhưng cậu nhớ Tần Tử Quy lắm.

Bữa sáng mà Trần Du Bạch chuẩn bị không ngon tí nào, không giống như bánh bao nhân việt quất Tần Tử Quy làm cho cậu. Trần Du Bạch giảng bài không hay bằng Tần Tử Quy, y không hiểu được mạch suy nghĩ của cậu như Tần Tử Quy.

Lúc đi ngủ ôm Cuckoo cũng không được thoải mái, Cuckoo hay rụng lông, còn ngứa, mà ôm cũng không thấy vững chãi.

Mỗi sáng thức dậy đều rất khó khăn, cậu vẫn nhớ những ngày mình chỉ cần nhắm mắt, rồi Tần Tử Quy sẽ rửa mặt đánh răng cho mình.

Nhưng tên này lại không liên lạc với cậu!

Đúng là đồ vô lương tâm!

Thịnh Điển càng nghĩ càng tủi thân, càng phiền, càng giận, cuối cùng đá đá đồng sỏi dưới chân: "Hơn nữa tao mới là người có tiếng nói trong nhà. Tao để anh ấy chăm sóc tao chỉ là cho anh ấy thể diện thôi! Nếu tao thực sự muốn làm gì, anh ấy cản tao được chắc? Đến lúc anh ấy về, tao sẽ cho bọn mày thấy ai mới là người làm chủ gia đình này!"

Chu Bằng Cầu Du: "..."

Dù họ cũng tin là chỉ cần Thịnh Điển nói một thì Tần Tử Quy nhất định không bao giờ nói hai, nhưng họ cũng rất tin rằng ba cái mưu kế của anh Điển nhà họ không thể thắng được Tần Tử Quy kia đâu!

Phần lớn quyền lực trong nhà họ Thịnh vẫn nằm trong tay họ Tần thôi!

Nhưng họ không dám nói ra những lời này, chỉ có thể bày ra vẻ vui mừng

hết sức.

Thấy họ không tin, Thịnh Diễn đang định đưa ra ví dụ chứng tỏ mình không sợ Tần Tử Quy thì điện thoại chợt rung lên.

Cậu mở ra xem.

[Mỹ nữ đệ nhất vũ trụ]: "Thịnh Tiểu Diễn!! Có tin xấu!!! Vừa nãy tớ lấy điện thoại Trần Du Bạch để chơi game, phát hiện tối nay Tần Tử Quy bắt ngờ về đây đây! Họ đến cổng trường rồi! Mẹ đã giấu đồ ăn vặt với lấy nước nóng vào bình giữ nhiệt cho con rồi, tí nhớ quay lại học bài sớm sớm nhá! Mặc áo khoác vào, không được giả ngầu nữa đâu!!!"

"?!"

Sao Tần Tử Quy nói quay về là quay về ngay được thế?

Người này không còn là hội trưởng hội học sinh, sao vẫn thích cái trò kiểm tra đột xuất vậy???

Nếu Tần Tử Quy biết cậu đi học muộn, hay là vì lén lút đánh nhau mà bị thương, chắc hẳn sẽ tức chết mất!

Nghĩ đến lời nói của Tần Tử Quy trước khi đi: "Đánh nhau một lần, "làm" một lần."

Thịnh Diễn vội quay lại nhìn Chu Bằng và Cầu Du, hỏi: "Nếu tao bảo vết thương trên trán tao là bất cẩn va phải bị thương thì bọn mày tin không?"

Chu Bằng Cầu Du: "?"

Nhìn vẻ mặt của hai tên ngốc này, Thịnh Diễn cảm thấy căn bản không có tác dụng, nên đập nôi dìm thuyền bảo: "Bỏ đi, không cần quan tâm, tao sẽ bảo là hai đứa bọn mày đánh tao, nhớ đừng lỡ mồm đấy!"

Chu Bằng Cầu Du: "???"

Trước khi họ kịp nhận ra mình sắp phải đối mặt với điều gì, Thịnh Diễm đã nhanh chóng chạy về phía trước, khéo léo lách qua ngách trường, tìm điểm mù của camera giám sát rồi nép cặp sách của mình đi, nhảy lên nắm lấy mép hàng rào, dùng hết sức bật lên một cái rồi nhảy sang.

Vừa mới nhảy xong, cậu quay lại định lấy cặp thì va phải một bóng dáng quen thuộc.

Dáng cao, chân dài, hơi gầy, da trắng.

Hắn đứng ở vị trí cậu nhảy xuống, bình tĩnh nhìn cậu như đang chờ đợi điều gì.

"Bạn học Thịnh Tiểu Diễm lớp 12/6, bạn có gì muốn nói không?"

"..."

Nhớ lại những gì Tần Tử Quy đã nói trước khi đi, bạn học Thịnh Tiểu Diễm lớp 12/6 chỉ muốn biết liệu bây giờ cậu hỏi lộ nhân viên thi hành công vụ một nụ hôn thì có phải quá muộn không?

*

Hết chương 79.

Chương 80

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Rõ ràng đã quá muộn.

Tần Tử Quy nhìn vết thương trên trán cậu, bình tĩnh bảo: "Thịnh Tiểu Diễn, em xuống đây."

Mỗi lần Tần Tử Quy gọi Thịnh Tiểu Diễn một cách nghiêm túc, đó là lúc Thịnh Diễn sẽ được "dạy dỗ" đàng hoàng.

Khi trước, mỗi lần Tần Tử Quy dạy dỗ cậu, Thịnh Diễn luôn lấy quyền uy của 1 anh lớn trong trường để dùng mọi cách không cho phép Tần Tử Quy can thiệp vào chuyện riêng của mình. Tần Tử Quy cũng muốn kiềm chế, giữ cho mối quan hệ giữa mình và Thịnh Diễn không bị quá giới hạn.

Nhưng từ khi 2 người xác định mối quan hệ, Thịnh Diễn nhìn ra được thực lực bị Tần Tử Quy che đậy, cậu thấy trong tình huống này 36 kế chuồn là thượng sách.

Vì sức khoẻ sinh lí lẫn tâm lí của mình, Thịnh Diễn quay người định nhảy vào trong, quay lại con đường mình đã đi.

Cậu vừa di chuyển, Tần Tử Quy đã lợi dụng đôi chân dài lẫn ưu thế về chiều cao của mình để nắm lấy cổ tay cậu, kéo cậu xuống.

Thịnh Diễn ngồi xổm trên tường tự nhiên bị kéo xuống, còn chưa kịp nói gì thì đã bị Tần Tử Quy kiên quyết tóm lại đẩy vào tường, ôm cậu vào lòng:

"Nhóc vô tâm, mới 2 tháng không gặp mà vừa nhìn thấy anh đã muốn bỏ chạy rồi?"

Anh mới vô tâm!

Thịnh Diễn giãy dụa một lúc nhưng không thoát ra được, đành phải lên án trước: "Có người 2 tháng không gặp, lúc về cũng không nói với em tiếng nào."

"Anh nói với em thì bắt được em chắc?" Tần Tử Quy nhìn vết thương trên trán cậu thì vừa đau lòng vừa tức giận, hắn kéo cổ áo cậu ra kiểm tra cẩn thận, phát hiện không có vết thương nào khác nữa thì mới bình tĩnh lại đôi chút.

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn u ám, lông mày nhíu cả vào lại: "Thịnh Tiểu Diễn, trước khi anh đi, em đã hứa với anh những gì?"

"Em không đánh nhau." Thịnh Diễn kéo cổ áo cố gắng phản kháng, "Em chỉ dạy dỗ những đứa mồm mép bản thủ, không tính là đánh nhau."

Thấy cậu còn nguy hiểm, Tần Tử Quy đang định nói tiếp thì Thịnh Diễn vội bảo: "Mà em cũng không chịu được những đứa nói xấu anh, dù anh có làm gì em thì cũng em cũng không thay đổi đâu. Chuyện là như thế, đúng vậy, em là chủ nhà, em mới là người có tiếng nói!"

Cậu nâng cằm, vẻ mặt凛 giọng điệu đều có vẻ không chịu nói lý.

Nhưng khoảnh khắc Tần Tử Quy cúi đầu nhìn cậu, toàn bộ hơi thở nơi hắn đều biến thành một dòng nước ấm lan ra khắp lồng ngực.

Vốn dĩ hắn về sớm mà không nói với Thịnh Diễn biết là vì muốn tạo bất ngờ cho Thịnh Diễn, nhưng vừa quay lại trường đã bắt quả tang cậu đang làm trò, lo quá mất khôn nên không nghĩ đến những chuyện đã xảy ra với cậu suốt hai tháng hắn không ở đây, hắn chỉ thấy mình đã sai lầm khi để lại mình Thịnh Tiểu Diễn ở trường.

Cho nên Thịnh Tiểu Diễn của hắn không phải tùy tiện đánh nhau, chỉ là em ấy không thể chịu được người khác nói xấu hắn thôi.

Tần Tử Quy chỉ thấy hắn đúng là một người bạn trai vô dụng, nhìn người trước mặt, nhất thời hắn không biết nên nói gì, chỉ muốn ôm lấy cậu thật chặt.

Thịnh Tiểu Diễn mới đầu nhất quyết không chịu nhận thua trước mặt Tần Tử Quy, một lòng muốn làm nóc nhà, nhưng lúc thấy Tần Tử Quy chẳng nói gì, cậu tưởng hắn thật sự tức giận nên căng thẳng lắm: "Tần Tử Quy, đừng nói là anh giận thật nhé?"

Tần Tử Quy khẽ bảo: "Không giận."

Lúc nói lời này, nhìn hắn có vẻ không vui.

Dù Thịnh Tiểu Diễn thấy mình rất có lý, nhưng cậu lại thấy mình cũng không hoàn toàn có lý.

Cậu không muốn cãi nhau với Tần Tử Quy.

Suy cho cùng, người làm chủ gia đình vẫn nên nhường nhịn bạn đời của mình thì hơn.

Thịnh Tiểu Diễn nghĩ nghĩ, ngẩng mặt lên rồi sờ cằm Tần Tử Quy, đoạn cúi đầu, hơi lúng túng lẫn áy náy bảo: "Được rồi, em hôn anh, anh đừng giận nữa nhé."

Lúc cúi đầu, cậu mím môi lo lắng.

Còn Tần Tử Quy chỉ nghĩ sao bạn trai mình lại có thể tốt đến thế, dễ thương đến thế, mà cũng dễ bị bắt nạt đến thế.

Nên hắn bình tĩnh bảo: "Em hôn rồi, anh vẫn còn giận."

"Hả?"

Thịnh Diễm ngẩng đầu, chưa phản ứng kịp.

Tần Tử Quy ôm eo cậu, đẩy cậu vào góc tường rồi cúi đầu hôn cậu: "Phải hôn thật nhiều."

"Tần Tử Quy, đang ở trường mà... ừm.."

Lúc đây Thịnh Diễm còn cố gắng đẩy Tần Tử Quy ra, nhưng sau khi bị bao bọc bởi cảm giác quen thuộc mà cậu đã lâu không cảm nhận được, cậu đã nhanh chóng mềm nhũn cả người, bàn tay đang đẩy Tần Tử Quy cũng đổi thành vòng qua cổ ôm lấy hắn.

Trong rừng tre nhỏ, nơi camera không quay đến được, chỉ có tiếng thở dốc và tiếng quần áo cọ xát xen lẫn những tiếng lá tre xào xạc.

Họ dùng cách thể hiện tình yêu đơn giản và trực tiếp nhất để trút bỏ những tâm tư sâu kín đã dồn nén bấy lâu.

Mãi đến khi Thịnh Diễm cảm thấy nếu hôn nữa thì xảy ra chuyện mấy, cậu đỏ mắt quay đầu sang, khàn giọng bảo: "Tần Tử Quy, đừng hôn nữa, em còn phải về lớp tự học buổi tối."

"Thì buổi tối chúng ta không học nữa." Tần Tử Quy dùng giọng điệu lạnh lùng nghiêm túc hôn lên khoé môi Thịnh Diễm, "Anh chỉ muốn về nhà thực hiện hình phạt với em thôi. Dù sao mai cũng là cuối tuần."

"Hả?" Thịnh Diễm sửng sốt, lúc nhận ra hàm ý thì vừa xấu hổ vừa tức giận bảo: "Tần Tử...ừm..."

Nhưng còn chưa kịp nói hết câu, lời nói của cậu đã bị gió thổi lan đi trong rừng tre, cậu nắm chặt lấy vạt áo quanh eo Tần Tử Quy.

Đêm đó, Thịnh Diễm đã đau khổ nhận ra những nguy hiểm tiềm ẩn do ở quá gần trường học và có một người bạn trai hôn quá giỏi.

Đến khi nhận ra, cậu đã bị đưa về nhà và chịu trừng phạt nghiêm khắc.

Có thể là lòng tham sau lần đầu tiên ném trái cấm, cũng có thể là sự khao khát và yêu thương không thể kiềm chế sau thời gian dài xa cách, cũng có thể là do Tần Tử Quy còn thực sự tức giận.

Nên Thịnh Diển đã nhận ra, rằng đánh nhau với người ta sẽ phải trả một cái giá đắt như thế.

Đến ngày thứ ba, lúc tỉnh lại thì cậu chỉ thấy ba hộp bao cao su trong thùng rác cạnh giường, cậu vừa xấu hổ vừa tức giận muốn đá Tần Tử Quy khỏi giường: "Anh có còn là người không hả!"

Nhưng chiều cao 1m87 của Tần Tử Quy không phải là trưng cho có, cú đá của Tần Tử Quy không những không hạ được Tần Tử Quy mà còn động đến chỗ đau đớn trên cơ thể cậu, không khỏi hít sâu một hơi ôm chặt lấy Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy ôm lấy cậu, hỏi: "Sau này còn dám đánh nhau nữa không?"

Thịnh Diển nghiêng răng nghiêng lợi bảo: "Đánh! Phải đánh! Chỉ chọn những người nào họ Tần mà đánh! Nếu không đánh chết anh, em không xứng làm nóc cái nhà này!"

Tần Tử Quy không để ý lắm: "Vậy anh sẽ đổi họ theo họ của chồng anh."

"Tần Tử Quy!" Thịnh Diển giận, "Sao anh lại là người như thế?"

Thịnh Diển nói lớn đến mức gần như vỡ giọng, nghe giống như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Tần Tử Quy cuối cùng cũng không trêu cậu nữa, ôm cậu thật chặt rồi cười: "Được rồi, từ giờ về sau em chỉ cần đánh với người họ Tần, không đánh nhau với người khác nữa."

"Anh bớt bớt đi! Sau này em làm cảnh sát, có nhiều người phải xử lý như

thế, ai thèm đánh anh?" Thịnh Diễm bực bội đá Tần Tử Quy ra.

Tần Tử Quy cười bị cậu đá ra khỏi giường, đứng dậy nấu ăn.

Lúc đến bếp, hắn chợt khựng lại.

Hắn từng nghĩ đến sau 2 tháng hắn không ở nhà, có thể căn bếp sẽ lạnh lẽo, thậm chí còn có thể bám bụi.

Nhưng không.

Căn bếp bày đầy đồ hộp, đồ ăn nhanh, đồ nấu chín mà Thịnh Diễm thích cùng với những dụng cụ nhà bếp và các loại gia vị quen thuộc Tần Tử Quy hay dùng, trong tủ có rất nhiều bát đĩa đẹp mắt, trên mặt bàn còn có một cái cốc lớn họa tiết hình con gà nhỏ màu vàng để đựng nước ấm. Chiếc cốc được dán đầy những ghi chú Thịnh Diễm viết để tự nhắc nhở bản thân phải ăn sáng.

Ngoài ra còn có một chậu cây mọng nước hình dáng kỳ lạ dưới mái hiên ngoài ban công, bên cạnh có một hoàng tử bé dễ thương.

Có hơi bừa bộn nhưng lại ấm áp và tràn ngập khói lửa, giống như một mái ấm thật sự.

Mái ấm mà Thịnh Diễm đã cho hắn.

Thịnh Diễm nghe thấy bên ngoài không có tiếng động gì thì tưởng có chuyện xảy ra, chạy chân trần mặc áo phông của Tần Tử Quy ra ngoài, hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì, anh chỉ thấy trong nhà ấm áp hơn trước khi anh đi." Tần Tử Quy cúi đầu nhìn Thịnh Diễm, hỏi: "Đồ trong nhà đều là em mua hết sao?"

"Không thì sao, anh có mua được đâu!" Thịnh Diễm giống như một đứa trẻ cuối cùng cũng tìm được người để khoe những đồ chơi mình cất giữ, mở tủ lấy bộ đồ ăn ra, "Để em nói anh nghe, ngày đó em với mẹ đang đi mua

sắm, lúc nhìn thấy những cái đĩa này thì em đã nghĩ, một người lạnh lùng như Tần Tử Quy nhất định sẽ thích chúng, nhưng mà bộ này hơi đắt một chút, 1 bộ bát đĩa mà có giá những mấy chục nghìn, nên em đã phải năn nỉ mẹ rất lâu thì mẹ mới đồng ý mua cho chúng ta. Mẹ nói đây coi như quà tặng chúng ta đính hôn."

"Còn đôi đĩa hoa tiết gà con này thì không đắt lắm. Đây là quà của Lâm Khiển. Cậu ấy bảo nó hợp với cốc giữ nhiệt gà con của bọn mình."

"À, anh thấy cái ghế sofa đôi trong phòng khách chưa? Em tự mang nó từ IKEA về đây. Nó không có chân đế đâu, mềm lắm. Anh thích làm gì cũng có thể nằm trên đây được, nó sẽ bao lấy cả người bọn mình. Bọn mình cũng có thể cùng chơi game ở đó."

"Lúc đến IKEA thì em cũng thấy chậu cây này. Em thấy nó giống anh lắm, nên cũng mang về luôn."

Tần Tử Quy nhìn chậu cây có hình thù kỳ lạ trên bậu cửa sổ: "..."

Im lặng một chốc, hắn mới hỏi: "A Diễn, em có thể nói xem nó giống anh chỗ nào được không?"

"Giống lắm mà." Thịnh Diễn nhào người ra cửa sổ nghịch chậu cây, "Nhìn này, những cây khác thì đều tròn trịa mập mập nhiều hoa, nhưng cây này thì lại tự mọc thành một dải dài, đã thế còn có nhiều gai, mấy cái gai này còn mọc ngược xuống, trông có phải rất giống mặt xụ xuống không? Nhìn giống anh điên lên được. Nên em đành phải thương lòng mà mua nó về, nếu không nhất định người ta sẽ không bán được đâu."

Tần Tử Quy nhìn sang hoàng tử bé bên cạnh chậu cây kì lạ kia, trong mắt ánh lên ý cười: "Vậy em mua hết bao nhiêu?"

"19 tệ, gấp 6 lần anh đấy. Tốt nhất là anh ghi nhớ thật kỹ địa vị trong nhà của mình đi." Thịnh Diễn cảm thấy giọng điệu mình cực kỳ kiêu ngạo.

Tần Tử Quy thì chỉ cúi đầu cười: "Được, trong nhà mình địa vị của anh lúc

nào cũng thấp nhất, em lúc nào cũng cao nhất."

Tại Thịnh Diễn hơi đỏ lúc nghe được Tần Tử Quy nhấn mạnh "trong nhà mình".

Tần Tử Quy ôm lấy eo cậu từ đằng sau, nhẹ hôn lên đỉnh đầu cậu: "A Diễn, ở nhà một mình có nhớ anh không?"

Chính vì rất nhớ hẳn nên mỗi khi nhìn thấy những thứ gì mới lạ thú vị, cậu đều nghĩ đến Tần Tử Quy.

Đó cũng là lý do vì sao cậu lại ở nhà một mình, cố gắng giữ được cảm giác ấm áp như khi Tần Tử Quy ở bên.

Cho nên ngay cả khi nhìn thấy một chậu cây, cậu cũng cảm giác như đó chính là cái bóng của Tần Tử Quy.

Thịnh Diễn luôn nghĩ rằng mình và Tần Tử Quy yêu nhau sao mà khó khăn thế, có nhiều lúc cậu âm ức chỉ muốn khóc thật lớn, nhưng cậu không muốn khiến mọi thứ trở nên nặng nề, không muốn để Tần Tử Quy khó chịu, không muốn Tần Tử Quy phiền lòng.

Nên cậu đã cố gắng dùng cách ồn ào và mấy lời tán tỉnh ra vẻ đó để che đi những thiếu sót, những âm ức, những buồn bã, những khó khăn suốt 2 tháng qua.

Nhưng lúc Tần Tử Quy hỏi cậu, cậu chợt thấy mắt mình cay xè.

Cậu nhớ Tần Tử Quy lắm.

Cậu thật sự rất nhớ, cực kỳ nhớ.

Cậu muốn Tần Tử Quy ngày nào cũng ôm mình, cậu muốn có bất kỳ chuyện gì cũng phải nói ngay cho Tần Tử Quy đầu tiên, cậu muốn Tần Tử Quy sẽ là gối ôm hình người của cậu khi trời trở lạnh, cậu muốn nhìn thấy Tần Tử Quy giận dữ nghiêm túc dặn dò mình không được đánh nhau,

không được ăn uống linh tinh, cậu muốn mỗi ngày nhắm mắt mở mắt đều nhìn thấy Tần Tử Quy.

2 tháng không gặp Tần Tử Quy, Thịnh Diễm thậm chí còn cảm thấy cuộc sống của Thịnh Diễm không còn là của Thịnh Diễm nữa, mà như là đang bắt chước cuộc sống của Tần Tử Quy.

Rồi cậu nhận ra rằng cậu và Tần Tử Quy không còn chỉ là bạn bè hay người yêu nữa, mà họ đã trở thành một phần của nhau theo năm tháng.

Nên cuối cùng, cậu cũng không mạnh miệng nói ra lời phủ nhận, chỉ cụp mi rồi bảo: "Tần Tử Quy, em không bao giờ muốn chúng mình xa nhau lâu như thế nữa đâu."

Tần Tử Quy ôm chặt lấy cậu: "Được, chúng mình sẽ không bao giờ xa nhau nữa."

"Nhưng mà em sợ mình không qua được kỳ thi ở Bắc Kinh."

"Không sao, em nhất định có thể làm được, còn có anh ở đây mà."

"Thật không?" Thịnh Diễm quay người lại hỏi Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy chớp chớp đôi lông mi dài: "Ừm, thật chứ, bởi vì A Diễm của chúng ta sau này sẽ biến mọi mong muốn của em ấy thành hiện thực."

Chỉ cần đúng như ý nguyện của Thịnh Diễm, nhất định mọi thứ sẽ thành hiện thực.

Bởi vì hắn sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì Thịnh Diễm.

Giọng nói khê khàng và kiên định, đủ để lay động bất cứ người yêu nào.

Nhưng Thịnh Diễm nghe vào thì không troa cho Tần Tử Quy nụ hôn đầy cảm động như mong đợi, trái lại, ánh mắt cậu sáng lên như nghĩ đến gì đấy, rồi vội vàng chạy về phòng ngủ, sau đó lại quay trở ra.

Sau đẩy cậu trái bài tập trong tay ra, nằm xuống mép bàn rồi lấy bút chọc chọc vào 1 câu hỏi, nghiêm túc nói: "Vậy anh giảng em nghe câu này đi, Trần Du Bạch nói em chả hiểu gì."

Vở bài tập vốn dĩ còn mới tinh giờ đây đã đầy dấu bút, những hình vẽ chibi quả đào rồi mấy hình linh tinh giống như hình ảnh Thịnh Diễn đang cắn đầu bút nhíu mày không hiểu.

Ngay cả bàn tay từng có vết chai do bắn súng giờ cũng lắm vết chai do cầm bút lâu.

Còn bản thân Thịnh Diễn, dưới bầu không khí mờ ám và đầy cảm xúc này, cậu đi chân trần, người đầy dấu hôn nhưng lại đang nằm ườn ra bàn cầm bút, chọc chọc vào một đề bài rồi nhìn sang Tần Tử Quy, Tần Tử Quy chẳng còn biết gì khác ngoài bật cười.

Hoá ra Thịnh Diễn không cần một người bạn trai toàn năng.

Thịnh Diễn của hắn vốn là một cậu bé ngập tràn tình yêu thương, cậu luôn sẵn lòng cho đi mọi thứ tốt đẹp. Cho nên Thịnh Diễn của hắn cũng rất nỗ lực đi về phía hắn.

Không đời nào hắn có thể hết yêu một người bạn trai dễ thương như thế, hắn cũng không thể nào không làm người nữa.

Nên Tần Tử Quy đi đến, cầm lấy cây bút từ tay Thịnh Diễn, rồi ôm eo Thịnh Diễn bế cậu lên quầy bar.

Thịnh Diễn chớp chớp mắt: "Anh làm gì đó?"

Tần Tử Quy nhìn cậu: "Không phải em muốn anh giảng bài cho em sao?"

Thịnh Diễn lại chớp mắt: "À."

Sau đẩy Tần Tử Quy mới cười: "Nhưng bây giờ anh đã là người đạt huy

chương vàng, là học sinh dự bị của Trạng nguyên toàn tỉnh, cũng là học sinh được Đại học Bắc Kinh nhắm đến. Học phí dạy kèm rất đắt đấy."

Thịnh Diễn không hiểu lắm: "Thì sao?"

"Thì em nên trả tiền học phí trước cho anh đúng không?"

Vì thế, cả ngày hôm đó, Thịnh Diễn mới hiểu ra được một sự thật trên chiếc ghế sofa do chính tay cậu mua.

Hoá ra không phải chỉ khi thi đấu mới phải trả giá đắt, học tập có khi còn đắt hơn.

*

Hết chương 80.

Chương 81

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Kết quả mà Thịnh Điển phải trả giá là sáng hôm sau Cuckoo bị đưa đến bệnh viện thú cưng, hoàn toàn mất đi tư cách làm bố.

Nhưng Thịnh Điển lại nhận được nhiều sự dịu dàng hơn.

Tần Tử Quy ôm cậu, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu: "A Điển, những tháng tới có thể sẽ khó khăn, nhưng chúng ta sẽ luôn ở bên nhau."

Thịnh Điển lười nhác ứn mình vào trong ngực Tần Tử Quy, xoa xoa hấn: "Ừm."

Thì ra sương mù đầu đông ở Nam Vụ lại âm áp đến thế.

Những chiếc lá sung ngoài cửa sổ cuối cùng cũng rụng hấn, những cành cây trụi mang một vẻ đẹp đầy tiêu điều dưới tiết trời đông xám trắng.

Tần Tử Quy quay lại trường với vinh dự là người giành huy chương vàng trong cuộc thi cấp quốc gia, điểm số của Thịnh Điển cũng tăng vọt, mẹ Hứa quyên tặng nhà trường một toà nhà đa năng, lãnh đạo nhà trường không nói gì về mối quan hệ của Tần Tử Quy và Thịnh Điển nữa, chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Vì sự công bằng với các bạn học khác, Thịnh Điển cuối cùng đã quay về lớp 6. Và dưới sự ngạc nhiên của mọi người, Tần Tử Quy cũng chuyển đến lớp 6.

Theo lời Tần Tử Quy thì là, dù hấn có học ở lớp nào thì cũng đều đứng hạng nhất.

Theo lời Trần Du Bạch thì là, Tần Tử Quy dù không phải là học sinh tốt nhưng quả thực là một bạn trai tốt.

Hấn luôn cố gắng hết sức để hướng đến một tương lai tốt đẹp hơn với Thịnh Diển.

Vì đã nhận huy chương vàng nên hấn đã chắc suất vào được Đại học Bắc Kinh, thành thử hấn có thể tập trung nhiều hơn vào Thịnh Diển.

Hấn sẽ giúp Thịnh Diển điều chỉnh kế hoạch học tập, sắp xếp lại các vấn đề, giải thích những câu làm sai, tìm những đề tương tự cho Thịnh Diển làm, rồi sẽ chữa lại từng câu một sau khi Thịnh Diển làm xong.

Hấn cũng sẽ dậy sớm hơn Thịnh Diển nửa tiếng để chuẩn bị bữa sáng cho cậu, thêm nước vào bình giữ nhiệt, quần áo để thay, rồi sẽ đỡ dành Thịnh Diển dậy bằng một giọng nói đầy tình cảm kèm với một hai cái hôn, đó chính là phần thưởng quý giá nhất của hấn.

Dường như Thịnh Diển cũng trở thành một con người hoàn toàn khác so với hồi lớp 11, học hành rất chăm chú.

Mỗi sáng, khi Tần Tử Quy đỡ cậu dậy thì cậu sẽ tắm rửa qua rồi đến lớp, sau khi ăn xong bữa sáng do Tần Tử Quy chuẩn bị, cậu bắt đầu căng mắt ra học bài.

Đến buổi trưa, cậu sẽ ăn cơm rồi ngủ luôn trên bàn học khoảng chừng nửa tiếng rồi sẽ dậy học tiếp. Nhưng Tần Tử Quy không bao giờ cho cậu thức khuya học bài, hấn nói làm như thế sẽ không tốt cho sức khỏe, ngày hôm sau sẽ không học vào đầu được.

Nên mỗi ngày sau khi học bài trên trường về nhà xong, Thịnh Diển sẽ tắm rửa, uống một cốc sữa nóng rồi chui vào chăn, ôm Tần Tử Quy ngủ thiếp đi.

Tần Tử Quy sợ cậu không nghỉ ngơi đầy đủ, cơ thể không chịu nổi nên chưa bao giờ bắt nạt cậu, phần lớn lúc nào xúc động lắm cũng chỉ động chạm chút đỉnh.

Với Thịnh Diễn, thời gian thư giãn nhất mỗi ngày chính là khi cậu được thu mình vào trong vòng tay của Tần Tử Quy, rồi nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Khi đó cậu không phải suy nghĩ điều gì, không phải lo lắng điều gì, cậu chỉ ngửi được mùi hương quen thuộc nhất, thư thái nhất, an tâm như một bé mèo con chẳng vướng bận gì.

Chỉ là thỉnh thoảng cậu chợt giật mình tỉnh giấc vào ban đêm, cậu sẽ thấy bên cạnh gối mình không có ai, mà chỉ có một tia ánh sáng vàng chiếu qua khe cửa phòng làm việc. Đến hôm sau tỉnh dậy, những câu hỏi cậu làm sai đều được sửa lại, và được đặt gọn ghẽ trong cặp sách của cậu.

Tần Tử Quy chăm sóc tất cả mọi thứ từ ăn uống, trang phục và cuộc sống hàng ngày của Thịnh Diễn.

Theo lời Lâm Khiển thì là, hàm dưới của Tần Tử Quy còn rõ ràng hơn cả tương lai của Chu Bằng Cầu Du.

Sở dĩ nói như vậy là vì trong kỳ thi cuối kỳ 1, kết quả của Thịnh Diễn hơn xa Chu Bằng Cầu Du.

Nên hai tên ngày thường bị thồn cơm chó đã không thể chịu được nữa, bắt đầu cắm đầu vào học.

Thời gian vẫn dần trôi, những đợt tuyết dày cuối cùng của Nam Vụ cũng rơi.

Người ta nói đây là thời điểm Nam Vụ lạnh nhất, trước khi nghênh đón mùa xuân mới sang.

Không khí ẩm ướt và lạnh lẽo thâm nhập vào tận xương, khiến người ta lạnh đến nhúc nhối.

Việc Thịnh Diển thích nhất chính là lén nghiêng người, đưa tay xuống gằm bàn rồi đút tay vào túi áo khoác của Tần Tử Quy, rồi tựa cằm lên bàn nghe Tần Tử Quy giảng bài.

Tối đến, Tần Tử Quy sẽ quấn chăn cho cậu từ nhà tắm lên giường.

Tần Tử Quy biết cậu sợ lạnh nên còn hỏi cậu có muốn về nhà ở không, dù sao trong biệt thự của mẹ Hứa có điều hoà 24/24 chứ không giống căn phòng thuê này, có những chỗ máy điều hoà không đến.

Nhưng Thịnh Diển không chịu.

Cậu không muốn Tần Tử Quy ở đây một mình, càng không muốn Tần Tử Quy quay về nhìn mặt người khác, cậu chỉ muốn Tần Tử Quy được thoải mái ở bên mình.

Hai người cùng trải qua cả một mùa đông dài, Thịnh Tiểu Diển, người luôn có khả năng miễn dịch kém, lần đầu tiên không bị cảm hay sốt, thậm chí còn tặng cân dưới bàn tay chăm sóc của Tần Tử Quy.

Đến khi đầu xuân sang, họ cùng chào đón một thành viên mới trong gia đình.

Em gái tên là Giang Tử Khâm, biệt danh là bé Nguyên Tiêu.

Tử Khâm được sinh ra vào đúng Rằm tháng Giêng.

Em bé nhỏ xíu, da hơi nhẵn nheo đỏ hồng, mềm mại đến không ngờ.

Thịnh Diển nhìn em bé qua tấm kính, tự hỏi làm sao trên đời này lại có chuyện thần kỳ đến thế.

Cậu nói: "Tần Tử Quy, chúng mình có em gái này."

Tần Như nằm trên giường bệnh, cười khẽ: "Ừm, con có em gái rồi, vậy nên

chú Giang của con đã mua một căn nhà mới có nhiều phòng hơn, để sau này bất cứ ai đến cũng đều có phòng, sẽ không bao giờ được ở trong phòng của một trong ba đứa các con được. Còn Tử Quy, con với A Diển nên về nhà thường xuyên hơn, nếu không chú con cũng nhiều tuổi rồi, không trị được đám nhóc thối sau này theo đuổi em gái con đâu."

Ngôi nhà mà Thịnh Diển nói là ngôi nhà nhỏ của hai người họ, còn nhà của cô và gb sẽ mãi là nhà của Tần Tử Quy.

Những đứa nhỏ nhạy cảm sẽ luôn có những người lớn hết lòng quan tâm.

Thịnh Diển hiểu lời Tần Như nói, sự xuất hiện của bé Tử Khâm sẽ không khiến Tần Tử Quy bị bỏ rơi, hẳn luôn là một thành viên trong gia đình.

Nên Thịnh Diển nắm tay bé Tử Khâm cách một tấm kính, nói: "Dì Tần, dì yên tâm, bạn trai sau này của em Tử Khâm nhất định sẽ phải đẹp trai hơn con, cao hơn Tần Tử Quy, giỏi thể thao hơn con, cũng học giỏi hơn Tần Tử Quy, nếu không sẽ tuyệt đối không qua được cửa nhà mình."

Hứa Khinh Dung không khỏi nói đùa: "Vậy cứ để em gái con độc thân cả đời đi."

Thịnh Diển suy nghĩ một chút: "Đúng thật, không có ai cao hơn, đẹp trai hơn, hay thành tích tốt hơn Tần Tử Quy được hết."

"Im đi, con đừng có mà khoe mẽ trước mặt mẹ con."

"A Diển nói cũng đúng."

"Mẹ, sao mẹ lúc nào cũng về phía Tiểu Diển với Tử Quy thế!"

"Vì thằng bé nói đúng."

Trong phòng sinh tràn ngập niềm vui, mọi thứ đều bắt đầu từ những hy vọng tốt đẹp như thế.

Đến khi trời dần ảm lên, cuộc sống học tập ngày càng trở nên bận rộn hơn bao giờ hết.

Dù Thịnh Điển đã ổn định đủ điểm vào các trường hạng một, cũng đủ tiêu chuẩn đầu vào của trường Trugn Công Đại, nhưng cậu vẫn đắm chìm trong biển câu hỏi, không dám lơ lửng một phút giây nào, vì cậu sợ nếu mình thả lỏng thì sẽ không bao giờ theo kịp tốc độ của Tần Tử Quy.

Tháng 6 nóng nực cuối cùng cũng đến, Thịnh Điển, người luôn không bao giờ sợ hãi khi ngồi trên chuyến xe chở cả lớp đến phòng thi, cậu đã lo lắng đến mức bàn tay đỏ đày mồ hôi.

Có vẻ như cậu không phải là người duy nhất lo lắng.

Chu Bằng xoa tay vào quần 2 lần, rồi mới run rẩy chìa tay ra với Tần Tử Quy: "Anh Tần, anh có thể cho thằng em sờ tí được không? Thằng em này không đòi gì cả, chỉ cần 600 điểm vào được trường 211 là được."

Cầu Du thì còn ló hơn, sau khi nghiêm túc lấy khăn giấy ướt lau sạch từng ngón tay, đứng dậy trịnh trọng trước mặt Tần Tử Quy, duỗi tay phải ra cúi đầu 90 độ tiêu chuẩn: "Bố, hôm nay con muốn thi được 620 điểm, bố xem xem có che chở cho con được không?"

"Không." Tần Tử Quy nói không chút do dự.

Chu Bằng Cầu Du gào lên: "Bố!!!!!"

Bố của hai người lạnh lùng đến mức không thèm nhìn, chỉ cúi đầu sắp xếp lại thẻ dự thi vào hộp bút cho Thịnh Điển: "Tôi theo thuyết vô thần, không mê tín."

Chu Bằng Cầu Du lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Nhưng vừa dứt lời, Thịnh Điển đang điên cuồng học thuộc các nguyên tố trong bảng tuần hoàn hoá học chợt quay đầu lại bảo: "Tần Tử Quy, em chạm vào anh cái được không?"

Tần Tử Quy, cả người từ đầu đến chân đã bị Thịnh Diển sờ cả tám trăm lần:
"..."

Hắn cảm thấy câu hỏi của Thịnh Diển hơi thừa.

Thấy hắn không trả lời, Thịnh Diển vội giải thích: "Em không có ý gì khác đâu, chủ yếu là muốn xin ít vía của học thần thôi. Nếu anh sợ em làm tiêu hao năng lượng của anh, ảnh hưởng đến việc anh đạt Trạng nguyên thì không chạm cũng không sao đâu."

"Tiêu hao năng lượng" của hắn là cái gì?

Tần Tử Quy phát hiện ra, dù sau 1 năm, điểm Hán ngữ của Thịnh Diển đã tăng vọt nhưng cách chọn từ đặt câu của cậu vẫn rất ảo.

Hắn chỉ bình tĩnh không nói gì hết.

Thấy hắn thậm chí còn không chạm vào bạn trai mình, Chu Bằng Cầu Du chợt thấy yên tâm hơn hẳn, đang định nói chuyện với Thịnh Diển để tâm sự sâu về chính sách "vô thần" của Tần Tử Quy thì Tần Tử Quy đã chủ động đưa tay ra xoa đầu Thịnh Diển: "Ừm, học thần phù hộ cho bạn học Thịnh Tiểu Diển của chúng ta sẽ thể hiện thật tốt trong kỳ thi lần này, thậm chí còn tốt hơn thường ngày."

Giọng điệu của hắn cực kỳ chân thành, cực kỳ nhẹ nhàng, hoàn toàn khác với kẻ lạnh lùng tàn nhẫn vừa nãy.

Nói xong, hắn còn hôn lên trán Thịnh Diển, hỏi nhỏ: "Thế này đủ chưa?"

"...?"

Đúng lúc đó, Chu Bằng Cầu Du, người vẫn còn nhớ mấy chữ "Tôi theo thuyết vô thần" của Tần Tử Quy, chợt hiểu ra thế nào gọi là tiêu chuẩn kép trong truyền thuyết.

*

Hết chương 81.

Chương 82: Hoàn chính văn

Editor: jena (wordpress minjena và wamppad miknao)

*

Thịnh Diễn được người ta hôn thì xấu hổ cúi đầu bảo: "Đủ rồi."

Tần Tử Quy nhìn vành tai đỏ bừng của người trước mặt, cười bổ sung: "Vận may đã được truyền sang cho em hết rồi, không có người khác đâu."

"?" "Người khác" trong lời Tần Tử Quy đâu ai ngoài Chu Bằng Cầu Du, họ nháy cồ cồ lên: "Không được, bố!!! Sao bố có thể như thế? Không thể tiêu chuẩn kép như thế được!"

Bố của hai người chỉ bình tĩnh hỏi lại: "Nếu không thì sao?"

Chu Bằng Cầu Du: "?"

Thịnh Diễn mới đầu còn hơi xấu hổ, bây giờ đã mạnh mẽ ủng hộ bạn trai mình: "Đúng đó, nếu không thì sao? Có bản lĩnh thì bọn mày cũng kiếm bạn trai đi!"

Chu Bằng Cầu Du: "???"

Sao đi thi rồi mà họ vẫn bị thôn cơm chó?

Nhưng những người bên cạnh lại chẳng ai cảm thông cho họ hết.

Xe vừa đến điểm thi, Du Thần đi ngang qua họ rồi vỗ vỗ vai: "Nếu tớ mà là các cậu thì tôi sẽ không nói gì hết. Hai người này yêu nhau lâu vậy rồi, có ai

trong trường này mà không biết đâu?"

Nói xong, cô quay sang làm động tác cổ vũ với Thịnh Diễm: "Anh đẹp trai cố lên nhá! Đừng để thần tượng của tớ phải cô đơn vò võ một mình trong căn phòng trống ở Bắc Kinh đấy. Dũng cảm cán đích Trung Công Đại của cậu nha!"

Hoàng Thư Lương đi theo xe cũng bảo: "Được rồi, mấy giờ rồi mà toàn nói mấy chuyện gì đây? Bình tĩnh chiến đấu với môn thi đầu tiên! 12 năm học chăm chỉ trong lớp học đầy khắc nghiệt của mấy đứa đã đến lúc đơm hoa rồi, tất cả chúng ta cùng nhau tiến lên!"

"Dạ thầyyyy!"

Mọi người trong xe đều bị khí thế của Hoàng Thư Lương làm cho kinh ngạc, rồi lần lượt xuống xe.

Cuối cùng chỉ còn lại Tần Tử Quy và Thịnh Diễm.

Hoàng Thư Lương nhìn hai người, muốn động viên vài lời nhưng vì tính cách của mình nên cuối cùng ông không nói ra được, chỉ bảo: "Hai đứa các em, một người không được Trạng nguyên, người kia không đỗ Trung Công Đại thì đừng đến gặp thầy nữa!"

Nói rồi ông vội xuống xe, tay chấp sau lưng.

Tần Tử Quy quay lại nhìn Thịnh Diễm: "Em còn khăn trương không?"

Thịnh Diễm cup mắt: "Còn chút."

Tần Tử Quy nhỏ giọng bảo: "Ước nhé?"

Thịnh Diễm không hiểu lắm: "Hả?"

Tần Tử Quy lắc lắc điện thoại: "App cầu được ước thấy, phục vụ trọn đời, cam đoan có thể thoả mãn ký chủ, gì cũng được hết."

Thật ra kể từ khi biết được sự thật đằng sau App cầu được ước thấy này, Thịnh Diễn hiếm khi nào dùng đến nó để ước những điều nghiêm túc, mà hầu hết chỉ dùng để đưa ra yêu cầu cho Tần Tử Quy, rồi người này sẽ lợi dụng nó để làm này làm kia với cậu.

Nhưng yêu cầu dù có thái quá, cố ý hay vụng về đến đâu, chỉ cần Tần Tử Quy chấp nhận thì nhất định sẽ thành hiện thực.

Thịnh Diễn cũng theo thuyết vô thần, nhưng cậu biết mình luôn có thể tin tưởng Tần Tử Quy.

Nên khi nhìn thấy thông báo từ App cầu được ước thấy [Đề xuất từ hệ thống: Ký chủ hãy ước "Kỳ thi đại học diễn ra suôn sẻ". Nhiệm vụ: Trao cho Tần Tử Quy một nụ hôn cổ vũ] thì cậu đã ấn [Đồng ý] không chút do dự.

Rồi cậu nghiêng đầu hôn lên môi Tần Tử Quy: "Bạn trai, đi thôi."

Khu vườn trong app của Thịnh Tiểu Diễn vốn đã ngập tràn hoa hồng, họ chắc chắn sẽ cùng nhau hướng đến một tương lai tốt đẹp hơn.

*

Có lẽ là do vía của học thần thật sự có tác dụng, cũng có thể là Tần Tử Quy thật sự toàn năng, cũng có thể là do App cầu được ước thấy có một sức mạnh diệu kỳ nào đó. Nói tóm lại, Thịnh Diễn cảm thấy mình giống như được buff máu gà trong mấy ngày thi vậy, tâm trạng cậu cực kỳ tốt, trả lời mọi câu hỏi một cách trôi chảy. Sau khi làm xong cậu còn cẩn thận kiểm tra lại mọi thứ từ đầu đến cuối theo hướng dẫn của Tần Tử Quy.

Nhưng điều này không làm giảm đi sự lo lắng của Thịnh Diễn trong suốt nửa tháng đợi kết quả.

Hầu như mỗi sáng, việc đầu tiên Thịnh Diễn làm khi vừa thức dậy là đá Tần Tử Quy ra khỏi chăn, tức giận bảo: "Tần Tử Quy! Em nằm mơ thấy anh được 723 điểm, còn em chỉ được 327 thôi! Mẹ bắt em phải sang Anh một

mình, mấy người tóc vàng mắt xanh kia đều muốn chơi gay với em!"

Mỗi lần Tần Tử Quy bị đá ra khỏi giường như thế, hắn đều muốn nói với Thịnh Diễm rằng nếu Thịnh Diễm nằm mơ như thế thì hắn mới là người tức giận.

Nhưng vì bạn trai đang trong giai đoạn đặc biệt nên mỗi lần Tần Tử Quy đều kiên nhẫn dỗ dành cậu: "Không sao đâu, đừng sợ, trong mơ đều ngược với hiện thực mà em."

Sau đó điều chờ đợi hắn chính là Thịnh Diễm đá hắn ra khỏi giường lần hai: "Không sao ư? Nếu em được 723 còn anh được 327, anh sẽ bị mấy người tóc vàng mắt xanh kia muốn bắt về chơi gay? Anh muốn chết đúng không?"

"..."

Những lúc đó, Tần Tử Quy hiểu rằng dù bạn trai của hắn có vô lý đến đâu thì cậu vẫn là bé khờ đáng yêu nhất trên đời.

Cho nên để chuyển hướng sự chú ý của Thịnh Diễm khỏi những căng thẳng sau thi, Tần Tử Quy đã đưa Thịnh Diễm đến Bắc Kinh.

Xuống máy bay, cảm nhận được không khí nơi đô thành không mấy trong lành, Thịnh Diễm ngã vào trong ngực Tần Tử Quy, ủ rũ bảo: "Tần Tử Quy, không khí ở thủ đô quý giá như thế, em thấy mình không xứng."

Tần Tử Quy không nhịn cười được, ôm bạn trai đang mềm nhũn của mình bảo: "Anh đưa em đến một nơi nhá."

Thịnh Diễm nhắm mắt lại, cúi đầu đi theo Tần Tử Quy.

Khi cậu mở mắt ra lần nữa, cậu phát hiện Tần Tử Quy đã đưa mình đến một nơi không rõ địa chỉ, sau đó cậu được đưa lên tầng, mở cửa, toàn bộ quá trình giống như lúc Tần Tử Quy dẫn cậu đến ngôi nhà nhỏ của họ ở gần trường Thực ngoại.

Ngôi nhà ở đây cũng giống hệt như thế.

Chỉ là ở đây mới hơn, rộng rãi hơn, sáng sủa hơn, nội thất cũng dần được hoàn thiện.

Thịnh Diễn sững sốt: "Tần Tử Quy, sao anh lại có căn nhà khác rồi?"

"Lần trước đến Bắc Kinh huấn luyện là anh đã chắm căn này rồi. Anh nghĩ em sẽ thích nó. Phòng khách ở đây rất rộng, có thể chơi game, cũng có thể lắp máy chiếu xem phim, có ghế sofa lớn. Hơn nữa phòng ngủ chính cũng rất rộng, sau này chúng mình có thể lắp một bồn tắm trong đó. Ở đây cũng có ban công rất rộng, em thử qua xem đi." Tần Tử Quy đứng ở cửa nhìn cậu, nụ cười lấp lánh trong mắt như thể hẳn chẳng giữ lại chút gì cho mình.

Thịnh Diễn bước đến, kéo tấm rèm dày trong phòng ngủ ra, rồi khựng lại.

Ngoài cửa sổ, cậu có thể nhìn thấy dòng chữ "Đại học Công an Nhân dân Trung Hoa" phía xa xa.

Cậu quay lại nhìn Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy khẽ nói: "Bình thường sinh viên trường em phải ở trong trường, quản lý rất nghiêm ngặt nên anh muốn thuê một căn gần trường em, để mỗi cuối tuần có thể đến gặp em, nấu món em thích ăn. Em muốn chơi gì thì anh sẽ chơi với em, em không cần phải vất vả đi lại nhiều, tuần nào mình cũng có thể gặp được nhau."

Nhưng rõ ràng vào lúc đấy, thậm chí Thịnh Diễn còn không cả đủ điểm để vào những trường top đầu.

Thịnh Diễn nắm chặt rèm cửa, có hơi thất vọng: "Vẫn chưa phải là trường của em, có khi thuê nhà lại thành công cốc."

Tần Tử Quy xoa trán cậu: "Đây là trường của em, A Diễn, em nhất định có thể thi đỗ."

Không ai rõ ràng hơn hẳn việc Thịnh Điển đã nghiêm túc và nỗ lực như thế nào suốt thời gian qua.

Chính vì biết rõ nên hẳn cũng có thể hiểu được những lo lắng và căng thẳng của Thịnh Điển.

Vì quá coi trọng và quan tâm nên mới sợ hãi, mới lo được lo mất, thậm chí còn không thể chịu đựng được dù chỉ là một chút rủi ro.

Giống như hẳn đã từng thích Thịnh Điển đến mức hẳn thà cách xa Thịnh Điển.

Cái gọi là yêu thương, quan tâm lẫn nhau có nghĩa là can đảm tiến về phía trước, nhưng cũng vẫn còn đó những rụt rè và bất an.

"A Điển, dù thế nào đi chăng nữa thì em đã làm rất tốt rồi, không ai có thể làm tốt hơn em. Đừng sợ. Chúng ta nhất định sẽ ngày một tốt hơn." Tần Tử Quy nhẹ nhàng ôm lấy Thịnh Điển, nói những lời chắc nịch từ tận đáy lòng.

Có lẽ chỉ cần một người đủ tin tưởng vào điều gì đó thì nó nhất định sẽ thành hiện thực.

Thịnh Điển cũng ôm lấy hẳn: "Ừm, em cũng tin là chúng mình sẽ ngày một tốt hơn."

Dù mọi chuyện có thể không suôn sẻ nhưng cậu sẽ luôn kiên định tiến về phía Tần Tử Quy.

Vì cậu muốn trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình, xứng đáng với người mà cậu yêu.

Đến ngày tra điểm, tất cả những người cậu yêu mến đều chen chúc trong căn biệt thự mới của Tần Như.

Năm nay điểm của Nam Vụ sẽ được công bố lúc 4h chiều, và bữa tiệc tốt

nghiệp sẽ được tổ chức lúc 6h cùng ngày, đại để mọi người có thể trút hết tất cả những cảm xúc của mình.

Và tất cả là một thử thách dài.

Bắt đầu từ việc sáng thức dậy, cả nhà thắp hương tắm rửa cầu nguyện, thậm chí bé Tử Khâm 4 tháng tuổi cũng đóng góp bằng cách thổi bong bóng sữa.

Sau bữa trưa, mọi người tập trung ở phòng khách.

Giữa phòng khách rộng lớn có đặt một bàn trà, trên bàn có 2 máy tính xách tay, Thịnh Diễn và Tần Tử Quy đang ngồi trước máy tính.

Đằng sau máy tính, bé Nguyễn Tiêu đang nằm trong nôi phun bong bóng.

Sau bé Nguyễn Tiêu là Tần Như đang căng thẳng giữ mép nôi, Giang Bình muốn hút thuốc nhưng không thể, thành ra ông chỉ có thể vớ lấy chiếc kẹo mút mà hành hạ.

Dau Thịnh Diễn và Tần Tử Quy là ông bà ngoại với Hứa Khinh Dung đang khẩn khoản cầu nguyện với bố của Thịnh Diễn, người đã hy sinh, cầu mong ông sẽ ban phước lành cho đứa con trai dễ thương đáng yêu của họ.

Tay Thịnh Diễn nắm chặt tay Tần Tử Quy dưới bàn trà, như thể chỉ cần nắm lấy tay hắn là cậu đã có thể được trấn an.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, càng lúc càng gần 4h chiều.

Mọi người càng lúc càng căng thẳng, nhịp tim càng lúc càng nhanh, áp suất không khí trong nhà càng lúc càng nén lại, đến mức không ai dám nói một lời nào lớn tiếng.

Cho đến khi đột nhiên có một cái điện thoại rung chuông, phá tan bầu không khí lo lắng đang bao phủ.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Tử Quy nhẹ nhàng ấn nghe: "Được, em hiểu rồi ạ. Cảm ơn thầy, lát em sẽ nhắn tin lại cho thầy."

Sau đó thì cúp máy.

Thịnh Diễn lo lắng hỏi: "Sao vậy anh?"

Tần Tử Quy bình tĩnh cất điện thoại đi: "Không có gì, là cán bộ bên phòng tuyển sinh của Đại học Bắc Kinh gọi cho anh, nói kỳ thi lần này anh được 726 điểm, là người được điểm cao nhất ở Nam Vụ. Thầy hỏi anh có quan tâm đến chuyên ngành nào bên họ không."

"..."

Một sự im lặng ngán ngùi bao trùm.

"Đêch! Tần Tử Quy! Anh thật sự là Trạng nguyên rồi kìa!!!"

Thịnh Diễn vốn đang căng thẳng cuối cùng cũng nở nụ cười rục rỡ nhất, ôm lấy cổ Tần Tử Quy hưng phấn gào lên: "Em biết bạn trai em là giỏi nhất! Lợi hại nhất! Tuyệt vời nhất!!!"

Tần Như cũng đang giữ chặt thành nôi cũng đỏ hoe mắt cúi đầu.

Giang Bình vội ôm lấy cô: "Vợ yêu, em khóc gì chứ! Tử Quy là Trạng nguyên, đây là chuyện tốt mà, sao em lại khóc!"

"Em không khóc." Tần Như ghen ngào nói, lau khoé mắt, "Em chỉ cảm thấy hồi nhỏ chúng ta không đủ quan tâm đến thằng bé, cuối cùng thằng bé cũng đã tốt nghiệp cấp ba rồi, đến năm cuối cấp thằng bé còn bị bắt nạt, nhưng vẫn thi rất tốt. Em chỉ nghĩ thằng bé ắt hẳn đã rất khó khăn, chắc chắn thằng bé phải chịu đựng rất nhiều mà chúng ta không biết."

Giang Bình nhanh chóng ôm lấy cô dỗ dành: "Không sao, không sao rồi. Không phải anh đã nhờ mẹ đưa Giang Phi về quê rồi sao? Sau này sẽ không có ai ức hiếp Tử Quy của chúng ta nữa đâu."

"Đúng đó, có anh lớn của chúng ta ở đây, ai dám ức hiếp Tần Tử Quy của cậu! Cậu quên lần trước Giang Phi bị Thịnh Diễn đánh trong toilet sao?" Mới đầu là Hứa Khinh Dung định an ủi Tần Như.

Nhưng cô vừa dứt lời, Thịnh Diễn đang vui sướng ôm Tần Tử Quy chợt khựng lại.

Tần Tử Quy nhìn cậu, từ tốn hỏi: "Chuyện xảy ra lúc nào, sao anh không biết?"

"..."

Thịnh Diễn chưa bao giờ nghĩ rằng cậu sẽ bị lộ tẩy vào lúc này.

Sau một hồi cứng người, cậu chỉ chán nản gục đầu vào vai Tần Tử Quy bảo: "Anh biết điểm của mình rồi nhưng em còn chưa biết, lỡ như em làm bài không tốt thì sao?"

Cố gắng làm nũng để qua bài.

Câu nói này, 30% cố ý, 70% sự thật.

Tần Tử Quy giỏi như thế, lỡ cậu đã nỗ lực vậy rồi mà vẫn không theo kịp thì sao?

Vừa dứt lời, bầu không khí vui vẻ trong phòng cũng lắng xuống đôi phần.

Tần Tử Quy xoa đầu cậu: "Không có đâu."

Nói xong, điện thoại của Giang Bình vang lên.

Lúc nhìn thấy tên người gọi, trông Giang Bình như thể gặp phải một đối thủ gớm ghiếc nào đó, sau đó ông hít một hơi thật sâu, rồi nghiêm túc ấn phím nghe, cả quá trình nghe đều rất trịnh trọng.

Cúp máy, ông nhìn Thịnh Diễm, nghiêm túc nói: "A Diễm, vừa nãy là bạn học cũ của chú gọi điện. Cậu ấy làm việc ở Phòng giáo dục nên có thể xem điểm trước cho con được."

Nhìn thấy vẻ mặt đó của ông, tim Thịnh Diễm thất lại. Ngón tay đang ôm Tần Tử Quy cũng siết vào, lộ ra vẻ bất an.

Câu tiếp theo của Giang Bình quả nhiên là: "So với Tử Quy, điểm của con có lẽ kém hơn một chút."

Thịnh Diễm thất vọng sụp mi.

Quả nhiên, dù cậu có nỗ lực đến mức nào cũng không thể theo kịp Tần Tử Quy.

Cả người cậu giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, nằm trong vòng tay Tần Tử Quy.

Giang Bình thở dài: "Chỉ được 627 điểm thôi."

"Dạ." Thịnh Diễm chán chường đáp.

Cậu chỉ được 627 thôi, đó là tất cả nỗ lực của cậu rồi.

Từ đã.

627 điểm.

627 điểm?!

Thịnh Diễm mở to mắt, ngẩng đầu khỏi vòng tay Tần Tử Quy.

Giang Bình nhìn cậu, cười bảo: "627 điểm, so lần thi thử thứ 3 thì cao hơn 20 điểm, so với lần đầu tiên thì cao hơn 64 điểm."

"Đạch! Tần Tử Quy! Em thi đỗ rồi! Em thi đỗ rồi! Em vào được Trung Công

Đại rồi! Em có thể đến Bắc Kinh rồi! Em có thể ở bên cạnh anh rồi!"

Lúc ấy, nom Thịnh Diển như đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời, ôm lấy Tần Tử Quy hưng phấn quay vòng vòng, trong mắt là niềm vui thuần khiết nhất.

Cậu không giấu được, cũng chẳng cần giấu đi.

Vì nhìn vào đôi mắt ấy là tất cả mọi người đều cảm thấy hạnh phúc thay cậu.

Bầu không khí căng thẳng trong phòng cuối cùng cũng tan biến, ông bà ngoại thở phào nhẹ nhõm, Hứa Khinh Dung ôm lấy hai người, xoa đầu nói: "Đúng là không dễ dàng gì, Tử Quy, A Diển, hai đứa đã vất vả nhiều rồi."

Ngay cả bé Tử Khâm trong nôi cũng phun bong bóng "bẹp bẹp".

Đến bữa tiệc tốt nghiệp, điểm thi của hai người đã được Hoàng Thu Lương báo cho tất cả, truyền khắp trường.

Hai người vừa xuất hiện ở cửa là một nhóm người đã ùa đến.

"Đúng là ông chủ Tần, tuyệt quá đi mất! Đúng là học giả số một! Nào, uống một ly!" Trần Du Bạch hiểu rõ Tần Tử Quy nhất, nên y chỉ quăng một lon bia đến trước mặt Tần Tử Quy.

Tần Tử Quy nhận lấy, bình tĩnh bảo: "Tôi đi thi lấy được hạng đầu, không phải là chuyện thường tình ư?"

"Đệch! Các anh em, ở đây có đứa giả ngầu, xử hần!"

Chu Bằng Cầu Du vẫn nhớ về cái tiêu chuẩn kếp chết tiệt trước lúc vào phòng thi, lập tức lao vào như sói đói.

Tần Tử Quy chỉ cười, nâng lon uống cạn.

Hần từng có rất ít bạn bè, và Chu Bằng Cầu Du là những người mà hần nghĩ

cả đời này hẳn sẽ chẳng bao giờ thân được.

Nhưng hẳn luôn nhớ hôm đó, khi bố hẳn tìm đến trường và yêu cầu hẳn phải chuyển trường, chính Chu Bằng Cầu Du là người đã cầm chổi chặn ông ta ở ngoài rồi nói: "Ông nằm mơ! Tần Tử Quy là của anh Diễn nhà bọn này rồi! Nếu không có sự đồng ý của anh Diễn, không ai có thể đưa cậu ấy đi hết!"

Khi Phó Uân và những người khác chế giễu hẳn, Chu Bằng Cầu Du đi đến rồi cũng khịa lại: "Ày đang có chuyện gì thế này? Anh Diễn của bọn này giàu có, anh Tần của bọn này giỏi giang. Hai anh chàng đẹp trai trở thành một cặp lại đến lượt lũ khốn bọn mày ra mặt phản đối à?"

Khi đó, Tần Tử Quy, người đang đứng một mình trong văn phòng của Hoàng Thư Lương, đối mặt với sự chất vấn của phụ huynh, giáo viên và lãnh đạo trường, chợt nhận ra hẳn không cô độc.

Cho dù sau này có gặp lại nhau hay không, những người bạn kỳ lạ và dễ thương này chính là người mà hẳn sẽ nhớ suốt đời.

Tần Tử Quy vui vẻ uống, nhưng Thịnh Diễn lại đứng trước mặt hẳn: "Ý bọn mày là gì, biết đây là bạn trai của ai không mà dám xử? Đệch, Chu Bằng Cầu Du, bọn mày muốn chết đúng không?"

Còn chưa dứt lời, Chu Bằng Cầu Du đã mượn rượu làm càn mà không biết sợ là gì, tóm lấy hai bên Thịnh Diễn rồi hét: "Trần Du Bạch! Nhanh lên! Ở đây còn có một người khác đang âm thầm phản bội chúng ta! Đi thôi!"

"Nào, nào, những người còn lại từng bị thồn cơm chó, tất cả hãy nổi dậy!!!" Trần Du Bạch, với tư cách là người nói nhiều nhất lớp, sôi nổi hưởng ứng.

Tất cả những người từng bị tổn thương bởi cơm chó của Tần Tử Quy và Thịnh Diễn cuối cùng đã nổi dậy vào ngày cuối cùng của sự nghiệp cấp 3, dựa vào cơn say điên cuồng của họ.

"Nhanh nào! Các anh em, xông lên! Hôm nay là lúc những người độc thân

chúng ta báo thù!"

"Cũng là lúc những người bị phản bội báo thù!"

"Không đúng, Trần Du Bạch, sao mà lại tham gia cuộc vui? Không phải mà với Lâm Khiển đến Thanh Hoa cùng nhau à?"

"Ai cùng nhau với cậu ta? Một kẻ chỉ thi đại học được 703 điểm không xứng ở bên tôi. Tôi không muốn trả thù, tôi chỉ muốn uống rượu mừng. Chúc Tần Tử Quy và Thịnh Diển trăm năm hạnh phúc!"

"Ồ vợ ơi, sao em lại nói thế? Không phải em đã nói chỉ cần anh đổ Thanh Hoa là sẽ ở bên anh ư?"

"Vậy thì đợi đến khi nhận được giấy báo nhập học của Thanh Hoa đi, đừng cản trở tôi đu CP!"

"Đùa à? Cậu đang uống rượu mừng của Tần Tử Quy với Thịnh Diển sao? Tôi cũng uống! Chúc anh Tần anh Diển trăm năm hạnh phúc, bách niên giai lão!"

"Đúng rồi, cái người được Trọng nguyên kia, đằng sau chính là hoa và nến trong phòng tân hôn đấy. Từ đã, các cậu đứng im không được nhúc nhích, để tôi đi trộm nhấm với chà là về cho mấy cậu!"

"Mày ngu hả mạy? Chà là với nhấm để chúc sớm sinh quý tử, anh Diển bọn này lại không thể sinh con, trộm cái đấy về có ích gì đâu?"

"Ừ nhỉ, thôi thì chúc anh Diển sớm ngày trở thành một công an xuất sắc hết lòng vì nhân dân!"

"Ê, uống rượu mừng xong chưa? Để tôi gửi quà cưới, đây, tôi đã tự tay thêu một bức hôn lễ thế kỷ, cậu giữ làm kỉ niệm."

Toàn bộ sảnh lớn khách sạn đều ồn ào, Thịnh Diển cười mắng vài tiếng nhưng cuối cùng cũng không từ chối ai.

Cậu nghĩ, có lẽ sau này cậu sẽ không bao giờ gặp lại những người như thế nữa. Có thể họ ngây ngô, đáng yêu, ồn ào, náo nhiệt, nỗ lực, và họ cũng chúc phúc cho bạn bè của mình không chút bần khoản.

Vì họ đang trong độ tuổi hồn nhiên nhất.

Cũng là tuổi thanh xuân tuyệt vời nhất.

Hoàng Thư Lương nhìn những học sinh lố bịch này thì chỉ cười mắng vài câu rồi bỏ đi.

Mãi đến khi đại diện học sinh xuất sắc được yêu cầu lên phát biểu theo đúng quy trình thì mọi người mới tản ra.

Hoàng Thư Lương cầm micro nhìn những học sinh lớn dần năm này qua tháng nọ, trong lòng tràn ngập cảm xúc: "Hôm nay là ngày các em gậy rắc rồi nhưng sẽ không bị thầy nhắc nhở nữa. Thầy chỉ nói một câu, hãy nhớ rằng thầy hi vọng dù bao nhiêu năm trôi đi, các em vẫn sẽ mãi ghi nhớ những cảm xúc, hoài bão, ước mơ của mình ở thời khắc này để trở thành người tốt nhất có thể. Đừng sợ bị đàm tiếu, đừng sợ thất bại, đừng thấy bối rối, vì các em có tuổi trẻ. Các em sẽ có một tương lai không gò bó, nên hãy mạnh dạn tiến về phía trước, dẫu cho còn nhiều chông gai, nhưng chính những kiên trì của các em mới là điều quý giá, mới dẫn bước cho những hy vọng của sau này! Nhớ rằng, thầy cô luôn tự hào về các em!"

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay đã vang lên như sấm.

Thịnh Diễn đã ngà ngà say, dựa vào lưng ghế nói: "Thật ra thì thầy Hoàng cũng khá tốt."

Dù tính tình nóng nảy, bộc trực, ăn nói hay làm tổn thương người khác, có hơi thiên vị và đủ loại tật xấu của người đàn ông gia trưởng nhưng ông luôn cố gắng đối xử tốt với học sinh.

Tần Tử Quy cũng nói: "Ừm, thầy quả thực là một giáo viên giỏi."

Thịnh Diễn quay sang nhìn hắn, hắn cười xoa đầu cậu: "Anh lên nói trước, có lẽ sau đó là em luôn, chuẩn bị sẵn sàng nhé."

Nói xong, hắn từ từ đứng dậy và bước lên sân khấu.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chàng trai cao gầy bước lên sân khấu với niềm vinh dự ngất trời. Dưới ánh đèn, chàng trai ấy đầy bất mắt, bình tĩnh mà kiêu hãnh.

Trong đám người bắt đầu có người la hét: "Tần Tử Quy đẹp trai quá!!!"

Ngay sau đó là đủ thứ tiếng kêu gào.

"Tần Tử Quy! Quá trâu bò!"

"Tần Tử Quy vừa có tài vừa có sắc! Vừa có đạo đức lại đầy phẩm hạnh! Cậu thật sự là nam thần của tôi đó! Cậu rất xứng đáng với danh hiệu này!"

"Tần Tử Quy! Cậu lợi hại quá đi mất!"

Có bạn nữ thậm chí còn gào lên: "Tần Tử Quy! Tôi thích cậu lâu lắm rồi! Nhưng tôi thấy cậu và Thịnh Diễn rất hợp nhau! Cho nên sau này hai người nhất định phải thật hạnh phúc đấy nhé!"

Thịnh Diễn không khỏi cong khoé môi, bạn trai cậu chính là người đẹp trai nhất trên đời này!

Trần Du Bạch ngồi bên cạnh khẽ thở dài: "Thật lòng mà nói, Thịnh Diễn, với lão Tần, nếu hắn không thích cậu thì nhất định hắn sẽ là người được khen đến tận trời, cho nên cậu phải trân trọng cậu ta vào đấy."

Thịnh Diễn nhìn Tần Tử Quy trên sân khấu, nói chẳng chút nghĩ ngợi: "Cậu đang nói vớ vẩn cái gì đấy?"

Trần Du Bạch lại lặng lẽ thở dài: "Tôi không nói láo đâu. Tần Tử Quy nhất

định không nói cho cậu nhiều chuyện, cậu có biết vì sao bố Tần Tử Quy luôn kiên quyết muốn cậu ta trở về không?"

Thịnh Diễn ngoảnh đầu sang.

Trần Du Bạch nói: "Tôi cũng tình cờ đi qua văn phòng của Hoàng Thư Lương, nghe được bố Tần Tử Quy yêu cầu cậu ta quay về để hiến tuỷ cho đứa con trai út mắc bệnh bạch cầu của ông ta."

Ngón tay Thịnh Diễn siết chặt lại.

Giọng điệu Trần Du Bạch tràn ngập cảm xúc: "Bố cậu ta nói nếu Tần Tử Quy không đồng ý hiến tuỷ, ông ta sẽ làm lớn chuyện của hai người lên. Ông ta sẽ đến gây rắc rối mỗi ngày, đến khi nào cậu không thể đến trường hay không thể thi đỗ đại học được, không thể ngẩng cao đầu sống như một người bình thường được nữa, đến mức mà Hoàng Thư Lương còn động tay với ông ta mà. Nhưng cậu biết tính Tần Tử Quy đấy, cậu ta không quan tâm những thứ này, cậu ta chỉ không muốn cậu bị tổn thương nên đã đồng ý. Bố cậu ta đã hứa hẹn, nếu việc ghép tạng thành công thì ông ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu và làm phiền cuộc sống sau này của cậu nữa."

Đầu ngón tay Thịnh Diễn găm chặt vào lòng bàn tay cậu.

Trần Du Bạch nói tiếp: "Chứ không cậu nói xem sao lại có thể trùng hợp như thế, vừa xảy ra chuyện đã đi huấn luyện ngay, thời gian huấn luyện lại còn kéo dài những hai tháng? Nhưng hẳn là không có chuyện gì lớn xảy ra, vì không đủ điều kiện ghép tuỷ. Cuối cùng thì tôi cũng không biết chi tiết, nhưng vì cậu, Tần Tử Quy bằng lòng hiến tuỷ cho đứa con trai út của bố mình, chỉ riêng ý nghĩ ấy thôi đã quá đủ rồi, nhưng cậu cứ coi như tôi uống say nói loạn đi. Đừng để Tần Tử Quy biết, cậu ta hy vọng cả đời này cậu có thể vô lo vô nghĩ, nếu cậu thực hiện được ước nguyện của cậu ta thì tốt rồi."

Tần Tử Quy chắc hẳn đã rất hận bố mình vì đã bỏ rơi hẳn.

Chắc hẳn cũng đã rất ghen tị với đứa con trai út được bố hẳn cưng chiều.

Nhưng những cảm xúc này lại không là gì khi bảo vệ Thịnh Diễn.

Thịnh Diễn nhìn Tần Tử Quy vừa xuống bục vừa đi về chỗ mình, cậu thấy mình say rồi, nếu không sao mắt cậu lại cay xè thế.

Tần Tử Quy đứng trước mặt cậu, đầu ngón tay đặt nơi khoé mắt cậu, nhẹ giọng hỏi: "Lại say à em?"

"Ừm, em say rồi." Thịnh Diễn cảm thấy sờ dĩ con người phát minh ra rượu là để tìm lý do chính đáng cho một số chuyện khó mở lời, nên cậu nói: "Tần Tử Quy, anh chạy có nhanh không?"

Tần Tử Quy hơi nhướn mày.

Thịnh Diễn cười với hắn: "Lát nữa nhớ phải chạy thật nhanh, nếu không là bị ăn đòn đấy."

Rồi thầy Hoàng nói trong mic: "Tiếp theo đây, chúng ta hãy cùng chào đón bạn học có sự tiến bộ vượt bậc, bạn học Thịnh Diễn sẽ lên sân khấu phát biểu."

Cậu bước lên sân khấu.

Cậu nhìn những nụ cười chân thật bên dưới, nghe những lời người khác cường điệu về mình, khoé môi cậu cong lên thành một nụ cười bất cần riêng của anh lớn: "Như mọi người đã biết, tôi từng là học sinh bị điểm thấp nhất khối, thấp đến mức ngày nào cũng bị thầy Hoàng mắng."

Phía dưới vang lên tiếng cười.

"Nhưng," Thịnh Diễn đổi chủ đề, "Tôi vẫn có thể đạt được số điểm cao hơn điểm trung bình những 50 điểm, mọi người biết vì sao không?"

Vừa dứt lời liền có người hét lên: "Vì Tần Tử Quy!"

Thịnh Diễn cười: "Đúng vậy, là vì Tần Tử Quy."

Đám người ở dưới lập tức âm ỉ thét gào.

Thầy Hoàng đứng ở dưới, không ngừng khoa chân múa tay với Thịnh Diển.

Nhưng Thịnh Diển chỉ nhìn xuống rồi nghiêm túc đặt ánh mắt mình lên người Tần Tử Quy, nói: "Như mọi người đã biết, bạn trai của tôi, Tần Tử Quy là một học thần nổi tiếng, là một người cực kỳ cuồng học tập, cũng rất đẹp trai, có rất nhiều người theo đuổi anh ấy. Nhưng tôi rất biết ơn vì có lợi thế là quen Tần Tử Quy từ khi 3 tuổi, và tôi đã may mắn đánh bại được 50% tình địch là những cô gái ngoài kia, thành công biến anh ấy thành của riêng mình."

"Nhưng mọi người cũng biết, truyền thống tốt đẹp của dân tộc chúng ta xưa nay là tình yêu có thể là động lực để chúng ta vượt qua mọi thử thách. Sự thật là khi đó, anh ấy được 723 điểm, tôi được 327 điểm, vừa hay nhà tôi lại rất giàu có, nếu không học hành tử tế thì sẽ chỉ có nước bị đày ra nước ngoài, sẽ phải xa cách Tần Tử Quy."

"Cho nên để tránh bi kịch này xảy ra, tôi đã phải học tập chăm chỉ, thức khuya dậy sớm để theo kịp người bạn trai xuất sắc của mình. May mắn thay, người bạn trai lớn lên cùng tôi, quản tôi hơn 10 năm, kinh nghiệm đầy mình luôn giúp tôi mỗi khi có thể. Và nhờ có anh ấy, tôi mới có thể đạt được kết quả như ngày hôm nay. Tôi chỉ muốn nói rằng, Tần Tử Quy, Thịnh Diển trưởng thành là nhờ có anh."

Lúc này, cả hội trường sôi sục đến mức mắt kiểm soát.

Hoàng Thư Lương nghiêng răng, xắn tay áo định lên bực đánh cho tên nhóc này một trận.

Thịnh Diển vừa cầm mực vừa nhìn Tần Tử Quy, cười lớn: "Nếu phải nói thêm gì nữa, thì chính là chúng ta đều còn trẻ, hãy mạnh dạn tiến về người ấy, hãy trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình. Vì người kia, vì hướng đến một tương lai chung của cả hai người. Cho nên Tần Tử Quy, em yêu anh, anh có sẵn sàng bỏ trốn với em không?"

Tần Tử Quy nhìn chàng trai kiêu ngạo trên sân khấu, trong mắt là nụ cười sủng ái nhất, nói: "Anh sẵn sàng rồi."

"Được, vậy, 1, 2, 3, chạy!"

Thịnh Điển nhảy xuống khỏi bục, nắm tay Tần Tử Quy rồi chạy vào đêm hè Nam Vụ đầy nóng nực với nụ cười rạng rỡ nhất.

Khi cơn gió nóng mang theo mùi cỏ cháy của Nam Vụ thổi qua mặt, những tháng ngày ồn ã của tuổi trẻ đã qua đi, đã trôi tuột xa cậu lắm rồi.

Trong mắt cậu chỉ nhìn thấy tương lai phía trước mà cậu và Tần Tử Quy cùng đi đến.

Đó không phải là tuổi trẻ bốc đồng, cũng không phải là yêu đương chóng vánh, mà là năm dài tháng rộng.

Tiếng ve sầu ríu rít trong đêm, bụi hồng ngoài sân vẫn rục rỡ như năm nào.

Giống như, trên đời này ngập tràn tình yêu thương.

Giống như hai đứa trẻ đã gặp nhau nơi vườn hồng nhiều năm về trước.

Và cuối cùng, họ sẽ đi đến một tương lai thật rạng ngời.

*

Hoàn chính văn.

Lời editor: Hê hê cuối cùng thì mình cũng xong trước Giao thừa rồi nè!
Happy happy happy new year! Chúc mọi người năm mới vui vẻ, thật nhiều sức khỏe và tình yêuuuuuuuuuuu

Hẹn mọi người ở 18 Ngoại truyện nhéeeeeeeee

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 82**: Hoàn chính văn

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)